

Giới thiệu Là Em, Vẫn Luôn Là Em

Truyện hay Là Em, Vẫn Luôn Là Em của tác giả meomoon86 thuộc truyện ngôn tình sắc nói về con người ai cũng có một bí mật, và tôi cũng có vậy, bí mật của tôi là một bí mật rất công khai.

Tôi yêu em, truyện tình yêu từ rất lâu trước đây. Tôi luôn muốn là bầu trời duy nhất của em. Cho dù trở thành ác quỷ, tôi cũng chỉ là ác quỷ của em.

Tôi gặp em khi em vẫn còn là một trẻ sơ sinh. Nhìn em lớn lên từng ngày đó là hạnh phúc của tôi... Tôi nhìn em bí bô nói câu truyện đầu tiên, nhìn em ngo ngắc chập chững bước những bước đi đầu tiên...

Tôi nhìn em hạnh phúc bên gia đình... Nhìn em thực hiện đam mê tuổi trẻ của mình...

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tai Nạn Máy Bay

“Xin chào các bạn, các bạn đang theo dõi tin tức hàng ngày của đài BBC.

Vào hồi 23h42’ ngày hôm qua, ngày 13/5/2121, hai chiếc máy bay đã xảy ra tai nạn trong một khu vực miền núi ở phía tây Nepal, một trong hai chiếc máy bay được xác định của hãng Euro airways EU234 chở 23 hành khách được trên đường di chuyển từ Nhật sang Đức, một chiếc máy bay khác là của tư nhân vẫn chưa rõ thông tin đang di chuyển từ Ấn Độ sang Đức.

Đến nay các nhà chức trách vẫn đang tìm kiếm nguyên nhân gây ra vụ tai nạn đáng tiếc này và cũng đang thực hiện các biện pháp cứu nạn.

Theo thông tin mới nhất, vẫn chưa có bất kỳ một dấu hiệu cho thấy có hành khách còn sống trên hai chiếc máy bay này. Các hành khách có mặt trên chiếc máy bay EU234 có 06 người là người Nhật Bản, 10 người có quốc tịch Đức, 05 người Trung Quốc có quốc tịch Đức, 02 người Việt Nam.

Xin mời các bạn tiếp tục đón xem chương trình tin tức của đài BBC.....”

....

Cộc cộc cộc. Tiếng bước chân dần dần trở lên rõ hơn. Một thiếu nữ tay cầm chiếc bánh mì vừa chạy vừa ăn dường như đang vội vàng, cô bé dừng lại sau chiếc ghế sofa và choàng tay không cầm bánh mì qua cổ một người ngồi phía trước:

“Anh, em đi học đây. Chúc anh ngày mới tốt đẹp.”

“Em có thể dậy sớm hơn để không bỏ lỡ buổi sáng. Không cần lúc nào cũng vội vàng vừa ăn vừa chạy, không hề tốt cho dạ dày đâu.” chàng trai trẻ hơi nghiêng đầu nói với cô bé, tuy giọng nói trầm thấp song vẫn có thể nhận thấy cung chiều của chàng trai.

“Em biết rồi, em biết rồi. Lần sau em sẽ dậy thật sớm mà.” Cô bé nói xong hôn má trái chàng trai. “Anh, anh nhớ tham gia buổi lễ giảng năm học hôm nay của trường em nhé. Ba giờ chiều đó anh.”

“Xin lỗi nhóc, hôm nay anh có cuộc họp Hội đồng quản trị...” Chàng trai dừng lời, mắt nhìn cô bé, đôi mắt màu hổ phách nhìn sâu như có thể cuốn hút tâm tư tất cả mọi người nhìn thấy nó.

“Vậy á, vậy tối nay em về muộn anh sẽ không trách em nhé. Bọn em định tổ chức buổi party chia tay á”. Cô bé thoáng ngập ngừng khi nói. Mắt thì đang dõi theo bản tin của đài BBC. Phía trước là một hình ảnh đa chiều chiếu hình ảnh hai chiếc máy bay trên không va chạm nhau, góc trái phía trên của hình ảnh là cô biên tập viên đang thông báo tình hình mới nhất về vụ tai nạn.

“Cũng được, nhưng em không được về quá muộn nhé”. Chàng thanh niên dõi mắt theo dõi thông tin tai nạn máy bay, khi cô Biên tập viên xinh đẹp chuyển tiếp nội dung tin tức tiếp theo mới nói tiếp.

“Vâng ạ, em hứa sẽ không về muộn ạ.” Cô bé tùm tùm má lúm đồng tiền nói. “Á, chết rồi. Em sắp muộn giờ, em đi đây ạ.”

Nói rồi, cô bé vội vàng buông tay khỏi cổ chàng trai, đoạn xoay người chạy ra cửa, cô thay đôi dép đi trong nhà bằng một đôi giày thể thao ở tủ đựng dép, mở cửa. Ánh nắng sáng sớm chiếu lên bóng dáng cô, gió thổi những mái tóc ngắn hơi quá tai khiến mái tóc hơi loạn, nụ cười treo bên miệng. Chàng trai ngược nhìn theo bóng cô bé, bên miệng vẫn nở nụ cười mỉm, ngón tay như có như không sờ bên má trái cô bé vừa đặt nụ hôn chào buổi sáng.

.....

Trên một ngọn đồi phía sau học viện Russia có một hàng cây ô liu lâu năm. Một học sinh trong trang phục áo sơ mi trắng, cà vạt xanh dọc hơi lới lỏng trên cổ, chiếc áo vest màu xám đồng màu với quần đang được buộc ngang lưng. Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá kết hợp với mái tóc vàng của cậu như thêm sáng rọi. Cậu học sinh đó lưng tựa vào một cây Ô liu, trên tay là một cành Ô liu, mắt cậu học sinh hơi híp nhìn một học sinh khác có trang phục giống mình chỉ có điểm khác là người đó với trang phục chỉnh tề, mái tóc đen ngắn hơi quá tai thì thoảng được gió thổi tung bay, lưng cũng đang tựa vào một cây Oliu khác. Trên miệng học sinh đó đang ngậm một lá Oliu, giai điệu “Going Home” nho nhỏ xuất hiện trên ngọn đồi.

Sau khi giai điệu kết thúc, cậu học sinh mở mắt to nói với cậu học sinh đang nghịch chiếc lá Oliu nho nhỏ:

“Nhi, kỷ lục sát giờ học xuất hiện vẫn chưa bị ai phá nhỉ?”

“Bạn cũng nhìn xem mình là ai chứ?” Học sinh tên Nhi hơi đứng thẳng người lại nhìn bạn mình, đoạn tươi cười khoát vai bạn nói.

“Nhi, Jame, hai người cá cược cả năm trời rồi đến giờ vẫn không ai thắng thua nhỉ”. Một học sinh vừa bước lại gần trên hàng Ô liu lại nói. “Hôm nay bé giảng xong rồi, phải bốn tháng nữa tụi mình mới gặp lại nhau, tối nay party phải chơi hết mình đó.”

Cả hai người cùng nhìn về hướng người mới tới. Đó là một học sinh có chất giọng trầm bổng, mái tóc màu hạt dẻ, thân hình hoàn hảo. Cả hai chu miệng nhìn bạn mình không chớp mắt.

“Luck, bạn chỉ biết có party nhỉ, mình nghe nói năm tới bạn chọn lớp năng khiếu hả.” Cậu bé Jame nói.

“Đúng vậy, mình và nhóm nhạc của mình đã đi vào chung kết thần tượng âm nhạc. Vì vậy, sang năm tới, tụi mình đều sẽ cùng nhau vào lớp năng khiếu vừa học vừa tổ chức luyện tập. Các bạn phải có mặt trong đêm chung kết ủng hộ tụi mình đó”. Chàng trai mới tới tên Luck nở nụ cười câu hồn hai người bạn của mình.

“Nhất định rồi ông bạn.” Jame vỗ vai người bạn Luck tươi cười nói

“Jame, ông vẫn vô đội bóng đá của trường hả?” Luck vừa gạt tay Jame khỏi vai mình vừa nhìn Jame hỏi. Tay còn lại hơi hơi xoa xoa vai mình.

“Ừ, niềm đam mê của tui mà, chỉ tiếc lên trung học, đội bóng đá chỉ có đội nam, không có đội nữ. Tụi con gái trường mình bóng rổ, bóng chuyền, bóng bàn đều chơi, tại sao chỉ có bóng đá là tụi nhỏ đó không chơi nhỉ. Jame cau có nói”.

Sau đó cả Jame và Luck không hẹn nhìn về Nhi, lúc này Nhi đang cúi đầu nghịch ngợm cành Oliu mà này Jame đang nghịch, khi vỗ vai Luck, Jame đã ném qua tay Nhi. Cảm nhận ánh mắt nóng của hai người bạn, Nhi ngẩng đầu nhìn hai người bạn.

“Sao lại nhìn tớ?” Nhi hỏi.

“Bạn tính sang năm thế nào?” Jame hỏi: “Mọi người đều đã đăng ký các lớp và ngoại khóa. Chỉ có bạn là chưa thôi. Tuy rằng trường mình không bắt buộc học viên phải tham gia các lớp năng khiếu, sở trường ở cuối năm trước mà có thể vào năm học tới lựa chọn. Nhưng nếu lựa chọn trước vẫn tốt hơn”

“Mình vẫn học lớp bình thường thôi.” Nhi nhún nhún vai nói.

“Không tham gia ngoại khóa?” Luck và Jame cùng đặt nghi vấn.

“Không phải vì không có đội bóng đá nữ nên nản quá chứ.” Luck nói, sau đó cười cười nhìn Nhi từ trên xuống dưới. “Hay là năm nay thành nữ sinh nên học tụi con gái khác để tóc dài mặc váy, đi shopping, vân vân và vân vân”. Luck đá lông mao nói.

“Không phải, mình tính thử tài trong lĩnh vực đào tạo quản lý mấy người thần tượng mới của năm nay. Nhóm Lucky Star đang là nhóm mình hướng tới.” - Nhi cũng đá lông mao và nheo mắt nói

“Không. Bạn đang nói đùa đúng không Nhi?” Luck hoảng hốt khi nghe được cái tin như sấm bên tai này.

“Đúng như bạn nghĩ đấy”. Nhi tươi cười nhìn mặt Luck đang dần nhăn nhó nhiều hơn

“Chúc mừng các bạn sắp có sự rèn luyện ma quỷ nhé”. Jame hớn hờ khi thấy người bạn thân gặp họa.

Đang trong lúc nhóm bạn trẻ đang nói chuyện thì một cô bé tóc nâu dài quá vai để xả đang hót hả chạy lại, vì chạy nên tóc của cô bé bị gió thổi làm che khuất tầm mắt cô bé. Trang phục của cô bé hơi khác với với ba người, vẫn là chiếc áo sơ mi trắng, áo vest màu xám song trên cổ là chiếc nơ bướm xanh dọc, cô mặc chiếc váy xám ngắn trên đầu gối làm cho dáng người mảnh khảnh của cô nổi bật trên ngọn đồi.

- Nhi, ... Nhi... (tiếng thở học học)... Chủ tịch... học... viện... đang ... tìm bạn... bạn... mau tới ... gặp ... thầy tại phòng hiệu trường.

“Có chuyện gì sao?” Nhi thắc mắc. “Các bạn, mình đi trước nhé. Cảm ơn May”. Nhi nhìn cô bé tóc nâu nói lời cảm ơn, đoạn xoay người hướng tòa nhà hành chính đi tới.

“Có chuyện gì à May. Nói cái nghe nào.” Thấy Nhi vừa rời khỏi, Luck vừa nói vừa lay vai May.

“Để ... ngườitathởcái ... tìmmấyngườithậtvất ... vàailạitrốnở ... chỗđồicaonàylàmtôi ... leo ...mệt ...quá.” May khó khăn vừa thở vừa nói, lại vừa đối phó với cái lay vai của Luck.

“Bạn nên chăm chỉ tập thể dục đi, suốt ngày chỉ ôm hừ hừ máy tính lười tập, có một cái đồi hơn 300m mà cũng mệt.” Luck nhìn May đang thở dốc nói. May lờm Luck nhưng không cãi lại như đồng ý với ý kiến của Luck.

Một lúc sau, May giải thích lý do vì sao Chủ tịch học viện tìm Nhi, việc này có liên quan đến vụ tai nạn máy bay mà sáng sớm đài BBC của Anh đưa tin trong đó có người thân của Nhi cũng là hành khách trên một trong hai chuyến bay đó. Cả ba trầm lặng nhìn về hướng phòng Hiệu trưởng.

....

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Muốn Trở Về Việt Nam

Nhi nhìn bầu trời xanh thẳm không một gợn mây, cô khẽ nhắm mắt để khứu giác và thính giác mặc sức trở tãi. Mùi hương của cỏ, tiếng gió rít qua các khe lá khiến lòng cô bé xao xuyến. Cô nhớ về ngày bé mặc năm học cũng là ngày nhận được tin người cha nuôi của cô đã mất vì tai nạn máy bay, cái ngày mà cô biết được ông không phải là cha đẻ của mình, ngày cô biết được ở Việt Nam, mình còn có 2 người anh trai, ngày đó cô đã nảy sinh chút hận về người cha đẻ của mình, ngày mà cô muốn nhanh chóng bay về Việt Nam gặp những người thân của mình. ... Biết bao cảm xúc lúc đó dường như đang oà về trong khoảnh khắc này. ... Cô mãi mê tận hưởng những giai điệu của thiên nhiên và cả những cảm xúc mầu thuẫn trong tâm hồn mình. Khẽ thở dài, đôi mắt vẫn nhắm tịt, cô khẽ cười và nói một mình:

“Tại sao ? Tại sao người đó có thể bỏ mặc con mình bao nhiêu năm như vậy? Tại saoMình muốn về Việt Nam. Mình muốn gặp gia đình mình. ...” Giọng cô bé càng ngày càng nhỏ dần, rồi Nhi chìm sâu vào giấc ngủ mà không hề biết có người luôn đứng bên cạnh mình, nghe những lời mình nói.

Một chàng trai có đôi mắt màu hổ phách đang đắm đắm nhìn cô bé không chớp mắt. Khi nhận rõ tiếng thở đều đều của cô bé, chàng trai khẽ mỉm cười, cậu bước dần tới nơi cô bé đang nằm và ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó khẽ hôn lên trán cô bé, giọng nói trầm thấp:

“Em muốn trở về Việt Nam sao? Vậy thì hãy trở về thôi. Mọi chuyện anh sẽ thay em giải quyết hết.” Bàn tay chàng trai ấm áp vuốt ve mái tóc đen của Nhi, một bàn tay khác nắm lấy tay Nhi. Chàng trai cứ ngồi nhìn cô bé không chớp mắt. Một lúc sau, ngay khi chàng trai muốn cúi người bế Nhi lên thì thấy Nhi hơi động đậy, song cô bé dường như không có ý định mở mắt.

Cảm nhận hơi thở người bên cạnh, Nhi khẽ xoay người rúc rúc vào ngực người đó. Một tiếng cười trầm thấp khẽ vang bên tai cô bé song cũng không làm cô bé tỉnh giấc.

.....

Khi Nhi khẽ mở đôi mắt chớp chớp vài cái thì nhận ra mình đang ở trong phòng ngủ, cô bé nhìn xung quanh và thấy một chàng trai đang đứng bên cửa sổ, chàng trai đó lúc này đang dựa lưng vào rèm, mắt nhìn ra bên ngoài. Ánh nắng chiếu vào khuôn mặt nghiêm nghị của chàng trai lại khiến Nhi có cảm giác đang ngắm nhìn một bức tượng Hy Lạp, sau một hồi ngắm nhìn mà không thấy chàng trai quay lại, Nhi nhẹ nhàng hỏi:

“Anh?”

Chàng trai khẽ quay người lại nhìn cô bé con đang vừa dụi dụi mắt vừa nhìn mình. Đoạn cậu bước từng bước ngồi bên giường vừa xoa mái tóc ngắn kiểu tomboy của cô bé vừa nhìn cô bé, nói:

“Em đã tỉnh”.

“Vâng ạ.” Cảm nhận lực bàn tay dịu dàng xoa tóc vẫn như ngày thường của chàng trai, Nhi lim dim đôi mắt như con mèo con. Chàng trai thấy vậy khẽ cười nhưng không dùng động tác của mình lại.

“Anh, ...” Nhi ngập ngừng như muốn nói nhưng lại thôi.

Dường như cảm nhận sự ngập ngừng của cô bé là gì. Chàng trai khẽ thì thầm bên tai cô bé, nếu là ai nhìn vào cũng sẽ cảm nhận sự ái muội trong không khí giữa hai người song không phải là cô bé Nhi này rồi.

“Em về Việt Nam đi.”

Vừa nghe xong lời chàng trai nói, Nhi giật mình nhìn chàng trai, nửa ngày mới nói:

“Em về Việt Nam được à? Vậy, còn những điều khoản trong di chúc của ba em thì sao, em không được rời Rome khi em chưa đủ 18 tuổi...Anh Thiên...”
“Đường như khó nói tiếp, cô bé cúi đầu lặng thinh.

“Đừng lo nghĩ nhiều quá, dù sao em vẫn chỉ là một cô nhóc, di chúc chỉ nói em không được rời Rome nhưng không có nghĩa em thật sự không được rời Rome. Em không muốn gặp hai người anh trai của mình sao?”

Một nụ cười khẽ nở trên môi Thiên, cậu nhìn vào đôi mắt thơ ngây, đầy bối rối của Nhi. Trong khoảnh khắc hai đôi mắt nhìn nhau, Nhi dường như cảm thấy tim mình đập nhanh hơn. “*Không lẽ mình mới bị bệnh tim*”, cô bé nghĩ.

Nhi hồi tưởng lại kí ức của mình, từ khi biết đi, biết nói, Nhi chỉ biết đến thế giới có cha nuôi và Thiên, trong căn nhà rộng lớn chỉ có 2 người đàn ông thương yêu cô, khi cô bé 10 tuổi, cha nuôi cô quyết định để cô tới học ở Russia. Trong ngôi trường mới, cô quen biết nhiều người bạn hơn, nhưng cũng luôn có người bạn xấu gây chuyện với cô. Mọi rắc rối của cô dường như luôn có người đứng sau giải quyết giúp. Và khi cô bé 14 tuổi, cô mới biết người luôn giúp đỡ phía sau cô là Thiên.

Trong 4 năm không gặp Thiên, lần đầu sau 4 năm đó, cô gặp lại Thiên; đứng trước cô bé là một chàng thanh niên hơn hai mươi tuổi, chàng trai đã bỏ đi những nét thanh tú của một thiếu niên và có những đường nét cương nghị của một người thanh niên, đôi mắt màu hổ phách sâu xa như dễ dàng cuốn hút bất kỳ một ai nhìn thấy nó. Ở đó có một cảm xúc không tên mà bản thân Nhi cũng không hề biết đó là gì, Nhi lặng yên nghĩ về những cảm xúc kỳ lạ đó của mình, nó ngày càng khó nắm bắt, hôm nay cũng vậy, khi nhìn vào mắt Thiên, Nhi cảm thấy rất lạ nhưng ngay sau đó Nhi lắc đầu bỏ qua không suy nghĩ nữa.

Thấy cô bé lắc đầu cả ngày, Thiên vẫn mỉm cười, sau đó Thiên kéo tay cô bé dậy:

“Em định nằm ở đây đến khi nào vậy, nhóc con?”

Nghe được từ “Nhóc con”, như một phản xạ có điều kiện, Nhi nhảy dựng lên nói:

“Em không phải trẻ con. Em lớn rồi.” Như để chứng minh lời mình nói, cô bé ưỡn ngực lên vỗ vỗ.

Thiên nhìn chăm chăm bàn tay và vị trí Nhi vỗ ngực, đôi mắt càng sâu hơn. Đến khi Nhi nói, Thiên mới hoàn hồn:

“Anh, người đưa em trở về phòng là anh hả?”

Che giấu bối rối của mình, Thiên quay mặt nhìn ra hướng khác:

“Ừ.”

“Vậy anh đến đó từ khi nào à?” Vừa hỏi chuyện, Nhi vừa cọ cọ mặt vào lưng Thiên, đoạn choàng tay qua cổ Thiên cười cười với anh.

“Lúc em đang thả hồn theo những cơn gió kia.” Thiên véo véo hai má Nhi, vừa cười vừa nói.

“A. Lúc đó em muốn ngắm nhìn đảo Angels.” Nhi gạt tay Thiên xoa xoa hai má, sau đó phụng phịu nói:

“Sao anh cứ coi em là trẻ con vậy, hơi tí là véo má em”.

Thiên nhìn Nhi từ trên xuống dưới:

“Em có chỗ nào giống người lớn sao? Nhìn như con nhóc con, gầy gòm”

“Sao lại không phải người lớn, em 14 rồi đấy, mấy tháng nữa em 15 rồi kìa. Với lại em không có gầy, anh nhìn xem, em có cơ bắp đây này”. Vừa nói Nhi vừa ngồi lên đùi Thiên, đoạn kéo tay anh sờ sờ những cơ bắp trên tay hơi nổi của bản thân, còn mình thì cũng đang sờ sờ cánh tay và cơ bụng của Thiên: “Em sẽ sớm thôi sẽ tập luyện để có cơ bụng như anh.”

Thiên khẽ cứng người, sau đó tỉnh đứng phắt dậy, song nhìn thấy cô bé đang háo hức khoe cơ bắp thì anh liền nhẹ nhàng đặt người Nhi xuống dưới giường và quay người đi:

“Anh vừa nhớ ra mình có chút việc phải giải quyết. Anh sẽ bảo chú Peter chuẩn bị thủ tục để em trở về Việt Nam”.

Nói xong thì Thiên cũng đã đứng ở cửa phòng, cậu đóng cửa phòng lại để lại Nhi đang ngờ ngác nấn nấn cơ bắp nhỏ bé của mình:

“Không lẽ cơ bắp này không đủ độ hay sao, rõ ràng so với tụi Jame, Luck, cơ bắp của mình cũng sần chắc lắm mà.” Như không muốn suy nghĩ nhiều, Nhi ngã người nằm xuống giường với tư thế chữ đại. Trong đầu là hình ảnh về Việt Nam và những người anh em của mình.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tạm Biệt Angels

Phía sau cánh cửa, Thiên dựa người vào tường, tay đỡ trán, trên khuôn mặt là một sự ảm đạm. Một lúc sau, Thiên bước từng bước về cuối dãy hành lang:

“Có lẽ nên trở về phòng tắm nước lạnh thôi”.

.....

Đêm hôm đó, ở hai căn phòng khác biệt, có hai con người đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

“Cảm giác của ngày hôm nay thật kỳ lạ. Nhưng kỳ lạ ở đâu nhỉ. Rõ ràng mình thấy mất anh Thiên rất nhiều lần mà sao bây giờ mới phát hiện ra đôi mắt của anh ấy rất đẹp. Haz. Có nên gọi điện hỏi Jame, Luck, May không nhỉ?”

Đang trong lúc đắm chìm với suy nghĩ thì tiếng chuông điện thoại reo lên, Nhi cầm điện thoại nhấn nút trả lời, một hình ảnh ba 4 chiều hiện lên trước mặt Nhi, ba mặt xuất hiện là ba người bạn Luck, Jame, May. Luck nhìn có vẻ hơi mệt mỏi, trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi. Jame thì có vẻ tinh thần sáng khoái, tóc cậu vẫn còn ướt. May thì vẫn đang đắm chìm vào chiếc laptop, tay cô bé vừa gõ, vừa nhìn các bạn mình, đoạn lại cúi đầu.

“Chào các bạn.”

“Chào Nhi, dạo này bạn có rảnh không?” Jame hỏi.

“Cũng bình thường thôi, có chuyện gì sao?” Nhi nhìn mọi người

“À, tụi mình rủ bạn đi chơi thôi, đi không?” May nói song mắt không hề nhìn Nhi và các bạn.

“Đi đâu vậy?” Nhi tò mò nhìn May rồi rời ánh mắt nhìn hai cậu trai còn lại.

“Tụi mình đang tính đi Thailand. Đi không?” Luck vừa lắc lắc chiếc cổ của mình vừa nói.

“Mình không ở Rome. Đang ở nhà. Mà mấy hôm nữa mình cũng về Việt Nam rồi.”

“Về Việt Nam?” Cả ba giọng nói đầy ngạc nhiên cùng vang lên.

“Ừ, từ sang năm mình về Việt Nam, mình sẽ học ở Việt Nam ” Nhi nhìn các bạn mình nói. “ Nếu các bạn có hướng du lịch đi Việt Nam thì mình sẽ chào đón các bạn.” Sau đó Nhi kể cho các bạn mình nghe về chuyện mình có gia đình ở Việt Nam, chuyện mình được nhận nuôi.

Sau khi nghe xong, cả gian phòng đều lặng thinh.

“Năm sau mình sẽ tới Việt Nam. Lúc đó bạn phải đón tiếp mình đấy nhé.” Jame phá vỡ không gian im lặng.

“Sao lại có mình bạn, còn mình nữa.” May hiếm khi gấp chiếc laptop và nhìn Jame nói

“Mình cũng vậy. Mình sẽ có mặt.” Luck giơ hai tay lên qua vai và nói

Cả ba nhìn Luck: “không phải cậu còn ban nhạc của mình à.” Jame nói.

“Nghỉ một thời gian có sao đâu, mình đưa các bạn ấy đi du lịch luôn.” Luck chạm tay lên cằm, nói

“Vậy tha hồ nào nhiệt nhé.” May cũng nói

Nhi nhìn các bạn cười nói vui vẻ, lòng cũng thấy vui. Tuy rằng sẽ xa cách các bạn nhưng vẫn thường xuyên liên lạc thì tình bạn của họ vẫn sẽ không bị gián đoạn. Mãi nói chuyện với nhóm May mà Nhi quên luôn chuyện mình muốn các bạn tư vấn.

Còn tại một gian phòng khác, Thiên cũng đang nói chuyện với một người bạn, nói chính xác thì là đang nhờ tư vấn. Người bạn xuất hiện trên không gian bốn chiều là một thanh niên có mái tóc vàng, đôi mắt xanh nước biển, trên môi luôn nở nụ cười như một thiên thần, giờ này chàng trai đó đang khoát chiếc áo tắm, tay thì đang cầm khăn và lau tóc mình, cậu nghiêng đầu nhìn về người ở bên kia:

“Sao rỗng tim đến tôm vậy, Sky.” Chàng thanh niên tóc vàng nói

“Kyo, Bé con của tôi sắp trở về nhà. Tôi vừa muốn cô ấy ở bên tôi, vừa muốn cô ấy trở về bên gia đình. Có phải tôi rất mâu thuẫn không?” Thiên chống tay trên đầu gối nói.

“À, à. Có gì mà mâu với thuẫn. Cậu thích thì cứ giữ lại thôi. Bé con của cậu càng ngày càng ra dáng thiếu nữ rồi. Nếu cậu không nhanh chân giữ, bé con của cậu chạy theo con trai nhà người ta bỏ trốn, đến khi đó có mà tìm được.” Kyo cười rục rờ.

“Giữ thế nào được, em ấy là con người chứ có phải búp bê đâu mà giữ. Chú ý quái quỷ gì vậy?” Thiên lờm Kyo – kẻ vẫn đang lau tóc phía bên kia.

“Hoho, đừng nhìn tôi như vậy, tôi sẽ mơ cậu trong đêm nay đấy, tôi không muốn tình tấn chết sớm đâu.” Kyo nhìn Thiên đang có dấu hiệu bực phát bèn trở lại dáng vẻ nghiêm túc nói.

“Cậu nói với cô bé con tình cảm của cậu đi.” Kyo đặt vấn đề.

“Nói bao giờ cũng dễ nhưng làm thì lại rất khó. Bé con còn không hề biết mỗi lần nhìn thấy bé, mình đều chỉ muốn con bé. Nếu bé con biết suy nghĩ của mình, mình sợ sẽ bị hù dọa.” Thiên ảo não vò mái tóc đen mượt nói.

“Ai bảo cậu có sở thích luyến đồng chứ. Cẩn thận chưa được miếng gì đã chết sớm vì chịu đựng.” Kyo nhìn Thiên từ trên xuống dưới nói.

“Không cần cậu nói về sở thích của tôi. Mấy ngày nữa bé con về nhà rồi. Sẽ có một thời gian rất dài tôi sẽ không ở bên Bé con, tôi đang rất lo lắng, chỉ sợ có một thời gian dài không gặp mặt Bé con, tôi rất lo bé con sẽ lớn lên, rồi bé con sẽ yêu và kết hôn với người con trai mà cô yêu; tôi rất sợ người con trai đó không phải là tôi. Cậu bảo tôi phải làm sao đây.” Thiên vò mái tóc của mình rồi thành một đoạn, vừa ảo não nhìn cái người bạn đang ném cái khăn lau tóc và nhảy lên giường ngồi xếp bằng.

“Tôi nói bao lần rồi, nói thẳng với bé con của cậu là cậu yêu bé con. Đơn giản như vậy mà sao cậu cứ làm phức tạp hóa nhĩ. Ở tuổi nhỏ đó, có rất nhiều người có bạn trai rồi. Cậu còn ở đó mà lo lắng con bé đó trẻ con, chưa hiểu chuyện người lớn.” Kyo cũng lo lắng cho tình cảm của người bạn thân, vì vậy muốn đánh động tâm lý cho Thiên. Nhìn Thiên hồi lâu chìm trong suy nghĩ, Kyo biết rằng Thiên đang đấu tranh tư tưởng, vì vậy Kyo cũng chỉ có thể ngồi nhìn người bạn mà không nói gì cũng như không có hành động gì, chỉ đơn giản là ngồi nhìn thẳng bạn đang vò đầu bứt tóc.

Một lúc sau, Kyo thấy Thiên đứng dậy tính rời đi thì bèn nói:

“Sky, cậu đi đâu đấy?” – Kyo nhìn thẳng bạn đang đứng dậy hỏi.

“Tôi sang chúc ngủ ngon bé con của tôi.” Thiên nhìn thẳng bạn đang dùng ánh mắt lúc thì tò mò, lúc thì như hiểu ra cái gì đó đang gật gù phía bên kia nói một câu.

“Hả, chỉ chúc ngủ ngon?” Kyo đang gật gù, miệng đang cười tủm tỉm đoạn ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Thiên hỏi.

“Ừ.” Thiên xác nhận lời mình nói

“Chỉ vậy thôi.” Kyo nhìn thẳng thẳng bạn như nhìn một vật thể lạ.

“Ừ, chỉ vậy thôi.” Nói rồi, Thiên cầm chiếc điện thoại bấm nút tắt khiến người bạn phía bên kia còn muốn hỏi gì đó chỉ kịp há miệng nói “A”.

... Bên này, Kyo nhìn Thiên tắt điện thoại bước đi, trong miệng đang mở to, khẽ thở dài: “Cái thẳng này đừng là thân lừa ư nặng. Thôi thôi, kệ nó vậy, nó không nghe lời mình thì thôi”. Đoạn huyết sáo tắt điện đi ngủ.

.....

Thiên bước vào phòng Nhi, thấy cô bé đã ngủ song vẫn chưa tắt đèn bèn lại gần định tắt đèn. Song khi nhìn gương mặt của cô bé, Thiên ngừng bước chân, cậu cứ đứng nhìn Nhi mà không chớp mắt. Thiên cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô bé, cảm thấy chưa đủ, Thiên lại đặt một nụ hôn lên má Nhi và cuối cùng là trên đôi môi đỏ mọng đầy sức sống của Nhi. Lo lắng mình sẽ làm Nhi thức giấc, Thiên không dám dây dưa với đôi môi đầy sức quyến rũ mình:

“Anh yêu em” - Thiên khẽ nói và đắp lại chăn cho Nhi.

....

Đêm đó Nhi có một giấc mơ kỳ lạ, trong mơ Nhi thấy mình đang ở trong một khu vườn đầy các loài hoa, một chàng trai Nhi cảm thấy rất mơ hồ mà cũng cảm thấy rất thân quen khẽ cười nói:

Anh yêu em

Nhi ngờ ngác nhìn chàng trai như muốn thông qua màn sương trên mặt để nhìn cho rõ anh ta là ai. Nhi như không nghe theo lý trí mà lại gần chàng trai. Nhi ôm chàng trai và hôn nhẹ lên đôi môi chàng trai đó. Nhi cảm nhận mặt mình giờ phút này đồ ùng.

“Em đã đóng dấu lên anh rồi đó. Anh không được phép cho ai hôn anh đâu đây.” Nói rồi bước chân Nhi tự động chạy về hướng đài phun nước phía trước. Đó là một chiếc đài phun nước cao hơn hai mét với hình ảnh bốn nàng tiên cá cầm chiếc bình nhỏ hướng về bốn phía, từ chiếc bình, từng dòng nước chảy xuống hồ nước nhỏ dưới chân đài phun nước. Tim Nhi đập thật nhanh, thật mạnh, cô cảm nhận mặt mình có xu hướng càng ngày càng đỏ, cô muốn quay lại nhìn chàng trai nhưng rõ ràng hành động không nghe theo ý chí bản thân mình. Nhi biết chàng trai đó vẫn đứng đó, cô cố gắng quay lại để nhìn cho rõ chàng trai đó. Và cuối cùng như có một bàn tay vô hình xóa tan hành động của cô, khi cô đi ra phía mặt sau của đài phun nước, cô đã có thể quay mặt lại, cô đã nhìn thấy khuôn mặt của chàng trai, khuôn mặt kia, khuôn mặt kia là anh...

...., Một tuần sau, tại biệt thự FLY, trên đảo Angels, Nhi đang cầm những bông hoa hồng mà cô bé vừa hái từ vườn vào. Hôm nay là ngày cô bé dời

Angles tới Việt Nam, mọi việc đã chuẩn bị xong.

“Những bông hoa hồng đẹp quá.” Thiên bước xuống từ tầng 2, cậu khẽ hôn tóc Nhi và nói “Xin lỗi, anh không thể tiễn em ra sân bay được, Chú Peter sẽ đưa em ra sân bay. Chúc em chuyến đi vui vẻ và gặp nhiều may mắn nhé.”

“Anh đi đâu, sao không thể đi cùng em ra sân bay được.” Nhi hoảng hốt hỏi, tận tâm cô bé luôn muốn nhìn thấy khuôn mặt anh ngay khi đã lên máy bay.

“Hi, trông khuôn mặt em kìa. Em phải luôn cười thì mới đẹp chứ.” Thiên đánh trống đàng.

“Anh chưa nói cho em biết anh đi đâu, em sẽ không để anh đi đâu.” Nhi nhõng nhẽo.

“Được rồi, anh phải tới văn phòng để hoàn thành một số việc quan trọng.” Thiên gơ hai tay lên quá vai ra dáng đầu hàng nói.

“Em tới cùng được không? Em có thể giúp anh được việc gì không?” Nhi nhìn anh chăm chăm nói.

Thiên buông tay xuống, hướng đầu Nhi, vừa xoa tóc Nhi vừa nói:

“Không cần đâu, mọi việc anh đều có thể lo được. Nếu thực sự việc cần đến em, anh sẽ gọi em về bên anh liền. Đến khi đó, anh không để em rời bỏ anh đâu.”

Nghe thấy lời Thiên nói, tim Nhi đập thật mạnh. Những lời nói đó làm Nhi bối rối, cô không biết liệu điều đó có nghĩa là gì, từ sau cái giấc mơ đó, mỗi lần nhìn Thiên, Nhi đều cảm thấy rất bối rối. Không lẽ tới cái tuổi dậy thì mình lại gặp mộng xuân giống tụi Jame, Luck.

Lúc đứng này, Nhi nghe thấy tiếng chú Peter nói với Thiên:

Đã muộn rồi, chúng ta phải đi thôi.

“Vâng, chú nói đúng. Đã muộn rồi, chúng ta phải nhanh đi thôi. Chú hãy đưa Nhi về Việt Nam an toàn nhé chú.” Nói rồi, Thiên ôm chặt lấy Nhi, khẽ thở dài nhưng không nói gì. Nhi cũng không biết vì sao anh thở dài nên cũng thuận theo anh, ôm anh thật chặt, nhưng vẫn không quên cọ cọ trước ngực anh. Thiên nhìn thiên hạ trong ngực mình, cậu khẽ cúi mặt và đặt một nụ hôn lên môi Nhi, dường như quyết định điều gì đó, cậu khẽ cắn lên môi Nhi. Cảm thấy thỏa mãn, Thiên cười nhìn Nhi còn đang ngơ ngác mắt mở to nhìn mình, nói:

“Anh phải đi rồi. Chúc em lên đường bình an.” Nhi theo phản xạ gật gật đầu.

Lúc này, Nhi khẽ quay người lại, bước từng bước phía sau Thiên. Khi đứng ở trước cánh cửa trạm gỗ tĩnh xảo, Nhi nhìn thấy dáng Thiên bước vào xe, bản thân cô bé vẫn còn đang nghĩ vì sao anh Thiên hôn môi mình, cảm giác vừa giống vừa khác nụ hôn trong mơ, một nụ hôn tạm biệt thật kỳ lạ. Nhi nhìn theo bóng xe khuất xa và nhìn xuống chân là chiếc vali đã được người giúp việc đưa tới. Từ hôm nay, Nhi sẽ tạm rời xa FLY, tạm rời xa ANGELS. Nhi quay người nhìn ngôi nhà 14 năm qua mình từng ở. Nhìn được một lúc, Nhi cũng bước chân lên xe ra sân bay.

Cũng lúc đó ngồi trên xe, Thiên khẽ chạm ngón tay lên đôi môi mình, Cậu khẽ nở nụ cười khi nghĩ về nụ hôn vừa rồi. Dường như Nhi không hề phản cảm “Bé con, chờ anh, anh sẽ ở bên em nhanh thôi”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bất Ngờ Gặp Gỡ (1)

Bầu trời với sắc đỏ hoàng hôn đang ngả dần về màn tối. Những con gió khẽ lay hàng liễu xanh trong ánh hoàng hôn. Đông nhìn cảnh sắc, lòng lại thêm lo lắng cho Nhi, lúc sáng, nhìn Nhi rất buồn và trong suốt buổi học, Nhi cứ nhìn ra ngoài ban công lớp nghĩ ngợi điều gì đó. Đông rất muốn hỏi Nhi nhưng lại không có cơ hội đề hỏi.

“Này, ông có nghe tôi nói gì không đấy”.

Đông giật mình khi Sơn véo má mình. “Đau, đau. Ông làm trò gì vậy. Thì tôi vẫn nghe đấy”. Đông gạt tay Sơn, vừa xoa má mình vừa trả lời.

“Oà, kêu là nghe người ta nói mà từ nãy tôi hỏi ông biết bao nhiêu câu hỏi ông cứ lạng tránh, không thèm trả lời. Ông đang nghĩ cái gì vậy?” Sơn nói “Ông nên chia sẻ thì mới thấy nhẹ nhàng được”.

“Ừ, thì tôi đang nghĩ không biết vì sao mà Nhi bữa nay lạ vậy, tôi thật sự lo lắng cho bạn ấy”. Đông hơi thất thần nói với Sơn.

“Đúng là tình yêu mãnh liệt nhì, trong mắt ông chỉ có Nhi và Nhi thôi, chẳng còn ai quan trọng hết.” Sơn cười toe toét rồi khoát vai Đông.

Đông lặng lẽ nhìn người bạn thân của mình, thực tâm, Đông không nghĩ tình cảm mà mình giành cho Nhi giống tình yêu, tuy rằng không rõ cái thích của

tình yêu là gì, tuy rằng bản thân Đông không thể giải thích được nó là cảm giác gì nhưng Đông chắc chắn đó không phải là tình yêu. Đang lặng lẽ tự hỏi lòng mình, Đông chợt nhìn thấy một mái tóc vàng óng ả dưới sắc đỏ hoàng hôn.

“Sao ông tự dưng đứng lại vậy, có chuyện gì à”. Sơn bắt chợt thấy Đông dừng lại hồi lâu mà không đi. Bản thân Sơn lúc này cũng đang tự hỏi: “*Có phải vì mình trêu cậu ta với Nhi nhiều quá không nhỉ, cái thằng này chỉ biết có học, ngay cả tình cảm của bản thân là gì cũng không biết, chỉ tổ để mọi người xung quanh hiểu lầm thôi, nếu mình không phải là bạn tri kỷ của nó chắc cũng hiểu lầm như người khác rằng đó là tình yêu*”. Sơn vỗ vỗ vai Đông hỏi: “Sao còn đứng đó, đi đi chứ”. Thấy Đông bị vỗ vai mà không có phản ứng, Sơn gãi đầu nhìn theo hướng Đông nhìn. “Ồ đó có gì sao?”

.....

Tại công viên S.S.Y, một nhóm thanh thiếu niên gồm 5 người, trong đó có một cậu thanh niên đang chăm chú đọc sách, một thanh niên nữa đang ngắm nhìn hồ thiên nga, hai cô bé song sinh có mái tóc bạch kim đang vuốt lại mái tóc bị gió thổi tung và một cô bé với mái tóc vàng óng ả để kiểu tóc 2 búi đang trượt trên đôi giày patin đang vừa trượt vòng quanh nhóm vừa đi được một đoạn, cô lại quay lại với nhóm. Họ cười nói vui vẻ khiến những người xung quanh đi qua không khỏi phải quay lại ngắm nhìn.

“Tori, anh đi nhanh quá đấy, đi ngắm cảnh thì phải nhìn ngắm cảnh vật chứ, cứ chúi đầu vào mấy cuốn sách đó là gì không biết.” Một cô bé có khuôn mặt tròn trĩnh, da trắng như tuyết, hai má ửng hồng đang cố giằng cuốn sách từ một cậu thiếu niên. Làn gió thổi mạnh làm tóc cô bé bay phất phới ánh vàng tạo nên một khung cảnh như tranh vẽ.

“Cái đầu bánh bao này, em không thể nhẹ nhàng được à, con gái gì mà cứ thích hoạt động mạnh nhỉ?” Cậu thanh niên đang ngắm bầy thiên nga quay người lại phía mặt hồ, hai tay cậu vòng qua khung thanh chắn hồ nói vọng lại.

“Đúng vậy, em làm cứ như em là trung tâm thế giới vậy, có ai vừa trượt patin vừa mặc váy như em không, em không biết ngượng à”. Cậu thanh niên đang đọc sách vừa gập quyển sách vừa nhìn cô bé nói.

“Anh nhìn lại anh đi, có ai lại vừa đi vừa đọc sách mà lại đi rất nhanh như anh không, lỡ anh bị vấp ngã thì sao?” Cô bé bĩu môi, nhanh nhẩu đối đáp.

“Rồi, cả hai lại sắp cãi nhau đó. Chúng ta dừng chân nghỉ ở đây đi, nhìn bầy thiên nga mới đẹp làm sao.” Một trong hai cô bé có mái tóc bạch kim nói. “Aki – em đi mua giúp anh chị ít nước uống đi, nhớ là nước khoáng nhé.”

“Sao lại là em, sao chị không đi đi”. Cô bé aki khoát tay, chu miệng nói

“Em không đi thì ai đi chứ, em là người duy nhất trong nhóm biết tiếng việt, lại đang có đôi giày patin chứ”. Cô bé tóc bạch kim như có như không nhìn đôi giày patin của cô bé tóc vàng Aki.

“Hừ, mọi người bắt nạt em”. Cô bé quay ngoắt mặt đi nơi khác

“Rồi, nếu em không đi tí nữa anh không dẫn em trở về nữa đâu nhé. Xem em có thể về khách sạn được không nhé.”

Cô bé thay đổi sắc mặt khi nghe những lời anh chàng Tori nói:

“Em đi là được chứ gì.” Nói rồi cô bé trượt nhanh trên đôi giày trượt đi tìm nơi bán nước.

“Đừng có hù dọa con bé như vậy, Tori.” Cô bé tóc bạch kim đỏ mặt lên tiếng.

“Len nói đúng đó, nếu cứ như vậy, con bé mà đi lạc thật thì phiền phức lắm đấy.” Cô bé tóc bạch kim còn lại nhìn ba người nói.

10 phút trôi qua:

“Sao Aki đi đâu thế nhỉ?” Cô bé Len nhìn đồng hồ nói, vẻ mặt lộ rõ lo lắng. Cô bé đứng dậy. “Mình đi tìm con bé đây.” Nói rồi, Len chạy nhanh về hướng lúc trước Aki đi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Bất Ngờ Gặp Gỡ (2)

“Thôi, rồi, mình lạc đường mất rồi. Hix.” Tay vẫn đang ôm túi nước, mắt nhìn xung quanh, cô bé Aki sợ hãi khóc.

“Hà hà, một cô bé xinh đẹp. Em sao vậy, có chuyện gì sao? Em là khách du lịch, em đang lạc đường à”. Một nhóm thanh niên khoảng 20 người xuất

hiện hỏi Aki. Mỗi người đều có kiểu tóc dài ngắn nhuộm nhiều màu khác nhau. Khi nhìn Aki đều lộ ánh mắt sáng quắc như chim ưng. Một thanh niên mái tóc sặc tím được buộc đuôi ngựa có vẻ là người dẫn đầu, nhìn Aki hỏi.

“Vâng, em đi với bạn nhưng giờ thì không biết các bạn em ở đâu cả”. Đáp lại những câu hỏi đó, Aki vừa lau nước mắt vừa nói, ánh mắt đầy cảm kích nhìn nhóm thanh niên trước mặt. “Nếu các anh có thể giúp em tìm các bạn thì tốt quá ạ.”

“Ồ, ồ, vậy ra em nói được tiếng Việt”, người thanh niên ánh mắt lóe ngạc nhiên nhìn Aki song không có phản ứng khác.

Một trong nhóm thanh niên thấy thanh niên tóc tím không có ý định hỏi tiếp bèn nói với Aki: “Em bỏ bạn mình đi, cô bé xinh thế này đi chơi với bọn anh nhé.”

Những thanh niên khác cũng xúm quây Aki, một trong nhóm đó kéo tay Aki.

“Không được đâu, em phải tìm các bạn em, em không thể đi chơi với anh được đâu.” Aki giằng tay khỏi tay người đó nói.

“Đừng có rượu mừng không muốn uống mà uống rượu phạt nhé.” Tên thanh niên vừa kéo tay Aki lúc nãy định chạm tay vào má Aki trêu đùa.

“Con bé trông ngon nhĩ, bọn bây. Hố, hố”. Đám thanh niên nhìn Aki nói cười.

“Ồ đâu cũng có những kẻ xấu xí như mấy anh nhĩ? Nếu các anh không tránh ra thì đừng có trách tôi đó nhé.” Aki tay nắm chặt túi nước, ánh mắt giận dữ nhìn nhóm thanh niên.

“Vậy thì em định sao đây. Đi chơi với bọn anh hay là không?” Đứng phía ngoài, chân đá sỏi chơi đùa nãy giờ, thanh niên tóc tím vỗ vỗ tay, nhóm thanh niên dừng tiếng cười đùa nhìn hẩn. Thanh niên tóc tím nhứu mày như vẻ khó chịu nhìn Aki.

Từ phía xa, Đông nhìn thấy hành động bất lịch sự của nhóm đã cảm thấy khó chịu.

“Í, chúng ta tới nhà Nhi mà, sao lại dừng chân ở đây vậy, đi thôi ông tướng.” Sơn kéo tay Đông đi bỏ mặc ánh mắt Đông vẫn đang nhìn theo hướng cô bé tóc vàng và nhóm thanh niên. “Đừng có lo chuyện bao đâu. Bọn chúng có tới 20 tên, sức cậu không đối phó được đâu.”

“Không được, mình phải giúp cô bé đó.” Đông nói rồi chạy tới hướng cô bé Aki và đám thanh niên. Vừa chạy lại gần, Đông vừa quát to:

“Buông tay cô ấy ra.”

“Thằng nào muốn tỏ vẻ anh hùng vậy”. Tên thanh niên đang lôi kéo tay Nhi quay mặt nhìn về Đông, một tên khác trong nhóm nói:

“Ồ, hô, một thằng Tiểu bạch kiểm muốn bị ăn đòn. Để tao ra giải quyết đó cho.” Tên thanh niên vừa nói xong vừa tiến lên đón đầu Đông.

“Đánh nó nhưng để lại cái mặt đẹp đó, kiếm ăn được đấy. Đại ca chắc chắn thích lắm.” Một tên khác nói với tên thanh niên xung phong lên đánh Đông, mặt quay lại nhìn thanh niên tóc tím đang nhìn chăm chăm vào Đông.

“Biết rồi”. Nói xong, hẩn nhim chăm chăm bóng dáng Đông đang lại gần để ra một cước. Vốn yếu ớt từ bé nên gia đình cho Đông luyện tập các loại võ thuật. Chính vì vậy, nhìn bề ngoài Đông có vẻ nhỏ con nhưng thật ra cậu rất nhanh nhẹn. Cậu nhanh chóng né được đường cước của tên đó, đoạn cậu cũng kịp đá một cước vào bụng hẩn. Nhưng vận may không đến với Đông, khi Đông vừa thu chân lại thì mới cảm nhận có người đánh lén, đó là bốn tên khác cũng đã chạy tới giúp sức đồng bọn của hẩn. Đông bị đánh bất ngờ phía sau lưng và ngã xuống.

“Đông, không sao chứ?” Tiếng Sơn thất thanh. “Đã bảo bỏ đi mà không nghe. Ta liều mạng với mấy người.” Sơn chưa kịp hành động thì đã bị một trong nhóm đó đá một viên sỏi vào bụng làm cậu bị ngã gục.

“Hắc, nhóc định bảo vệ thằng nhỏ Tiểu bạch kiểm xinh gái đó sao. Không có cửa đâu nhé”. Thấy đồng bọn đá sỏi vô bụng Đông, tên kia vừa đứng dậy vừa cười hắc hắc.

“Khốn kiếp, nếu mình chịu học võ thì đâu có bị như vậy”. Sơn nhăn nhó mặt mày: “Đau quá. Tội hẩn có võ không lo đi giúp người lại đi làm du côn”. Sơn chùng chùng hai mắt nhìn Đông cũng đang nằm ở dưới nền gạch rồi nhìn nhóm thanh niên.

“Chùng mắt cái gì, thằng kia, đã yếu lại còn ra gió. Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân hả. Cho mày chết.” Một tên vừa nói vừa đá đá Sơn. Sơn chỉ biết ôm tay qua đầu co rúm người lại để tránh chấn thương. Đông bên này khá hơn Sơn vì có vẻ nhóm thanh niên không muốn làm tổn thương. Đông bị bốn tên khóa chân tay đưa lại gần thanh niên tóc tím lúc này hai tay đang khoanh đứng dựa vào bờ tường hoa hồng leo gần đó.

“Mấy người định làm gì bạn tôi vậy?” Tuy bị đánh đau nhưng Sơn vẫn cố sức gào thét với mấy tên thanh niên.

Trong khi đồng bọn của mình đang bao vây Đông và Sơn thì những tên còn lại vẫn đang chọc ghẹo Aki. Đứng trước hành động của hai người bạn không quen biết, Aki mỉm cười và nói:

“Giờ thì tôi lượt mình rồi.” Cô bé khẽ đưa tay, nhẹ người tung cước, trong chốc lát dường như không ai có thể thấy hành động của cô bé Aki, chỉ biết rằng những chiếc lá xung quanh đó như một cơn mưa xối lên đầu tất cả nhóm thanh niên, chỉ trong chốc lát, nhóm thanh niên đang bao vây Sơn và Aki đều gục mặt xuống đất. Bên kia, những người còn lại đều nhìn Aki như nhìn quái vật. Đông nhìn thấy cảnh tượng vô cùng ngạc nhiên. Tên thanh niên tóc tím hơi nhướn lông mày, rồi như nghĩ ra điều gì đó, nói: “Thủ vị”, sau đó hẩn ra lệnh cho bốn kẻ giữ Đông đưa những kẻ đã ngất kia mang đi. Đoạn nhìn

Đông cười cười: “Gặp lại sau”, sau đó quay người bước đi.

....

“Họ sao vậy?” Son nhìn những người không còn động đậy, Son đứng dậy, đá đá mấy người vừa rồi còn hung hăng đâm đá mình. Khi thấy bốn kẻ vừa mới giữ Đông, Son làm thủ thế sẵn sàng khi có biến. Bốn tên không thèm nhìn Son mà mỗi tay kéo hai tên, cứ như vậy người đi qua đi lại đều thấy một hình ảnh một thanh niên to cao kéo lê bốn thanh niên to cao không kém người đó đi. Son giật giật khóe miệng nhìn một màn.

“Họ bị gục rồi”. Đông bước lại gần Son, mắt nhìn Aki không chớp nói. “Có loại võ công này thật ư?”

“Cái này gọi là nội lực trong truyền thuyết hở? Đùa hay thật vậy, đây đâu là phim kiếm hiệp đâu.” Son vỗ vỗ bụi trên quần áo, xoa nắn bụng vừa bị sỏi ném tới. “Phải đi bệnh viện kiểm tra mới được.”

“Minh không đùa, là thật đó, lá trên cây, sao tự rụng trở thành vũ khí được nhỉ?” Mắt vẫn dõi theo cô bé Aki đang loay hoay nhặt túi đựng nước vì nãy ra tay đã bị ném xuống đất, Đông bước lại gần Aki, mở cặp lấy một chiếc túi được gấp gọn gàng đưa cho Nhi đựng những chai nước. Aki chớp chớp mắt nhìn Đông và cái túi của Đông, đoạn gật đầu nhặt chai nước và cả cái túi đã bị rách vào túi mới mà Đông mới đưa.

“Cảm ơn các anh đã giúp đỡ.” Aki mỉm cười cúi đầu cảm ơn.

“Không có gì, em đã giúp bọn anh đấy chứ. Lúc này, em đã cản đường đi của viên sỏi lại đúng ko? nếu ko có em, cậu ấy đã gặp nguy rồi.” Đông vừa nói vừa cảm nhận hai tai mình đang đỏ ửng. Một cảm giác lạ khi gặp cô bé này.

“Đông nói vậy là sao, lúc này cô bé cản viên sỏi lại ư?” Son ngạc nhiên khi nghe thấy những lời Đông nói.

“Ừ, nếu không có cô bé, cậu không còn mạng đâu.” Ánh mắt Đông tạm rời Aki nhìn về phía Son nói, nói xong lại nhìn Aki không chớp mắt.

“Hihi, cảm ơn em nhé.” Son mỉm cười nói lời cảm ơn

“Không có gì đâu ạ. Thôi chết, em phải tìm bạn em đây, không biết họ đi đâu cả rồi.” Aki nhìn đông rồi lại nhìn tây, đáng vẻ lo lắng.

“Vậy, bạn em đang đứng ở đâu vậy.” Đông hỏi.

“Dạ, các bạn ấy đang ở hồ Thiên Nga.” Aki nhìn Đông lễ phép trả lời.

“Vậy em phải đi ngược lại hướng này, rồi rẽ phải, đi hết hàng cây thì rẽ trái, rồi rẽ phải. À, để anh vẽ lại đường đi cho em nhé.” Đông mở cặp sách lấy một tập nháp vẽ đường đi cho cô bé

“Em cảm ơn anh ạ.” Aki vui vẻ mỉm cười nhìn Đông đang vẽ sơ đồ đường đi. Đúng lúc cả ba đang chú ý nhìn tập nháp thì có tiếng nói khiến Aki ngừng đầu.

“Đầu bánh bao, em ở đây à, sao đi mua nước lâu vậy.” Len bước lại bên Aki hỏi han.

“À, em bị lạc, may mà nhờ hai anh đây vẽ đường chỉ giúp ạ.” Aki chỉ tay về phía Đông và Son đang đứng bên mình

Len nhìn mẫu giấy vẽ đường Đông vừa đưa Aki cảm rồi nhìn Đông và Son nói: “Cảm ơn sự giúp đỡ của hai bạn. Chúng ta đi thôi nào, muộn rồi đó.” Len kéo tay Aki quay đi.

“Em rất cảm ơn hai anh ạ. Hẹn gặp lại ạ.” Aki vẫy vẫy tay chào hai người

Đông nhìn theo hướng cô bé, tự mỉm cười nói: “Hẹn gặp lại.”

Son vỗ vai bạn trong khi thằng bạn vẫn cứ mãi mê nhìn theo bóng dáng cô bé tóc vàng: “Sao, tiếng sét ái tình à?”

“Đâu có.” Đông vừa lắc đầu vừa trả lời.

“Ừm, không phải tiếng sét ái tình mà mặt bạn đỏ như gấc ấy, giờ này đảm bảo tim bạn đang đập thình thịch, trong đầu chỉ có mỗi hình ảnh cô bé tóc vàng kia thôi.”

Đông vẫn đứng yên không có trả lời. Son thờ dãi khuya tay trước mắt Đông, khi ánh mắt Đông tiêu điểm trở lại còn hình ảnh Son thì Son mới nói:

“Đông, nhìn cô bé này đâu giống người tập võ.”

“Minh cũng cảm thấy vậy.” Đông gật đầu, sau đó như nghĩ tới điều gì, Đông nhìn Son nói:

“Bạn vừa mới bảo cô bé nó có nội lực, có thể chính là nội lực trong truyền thuyết bạn nói đấy”. Đông cười.

Son nhăn mày nói: “Tuồng có nội lực dễ lắm sao, đi sang Trung Của học cũng chưa chắc thành.”

“...”

“Này, hay là đó là siêu năng lực. Cô bé đó là super woman của thế giới.” Hai mắt Son sáng lên.

“... “Đông nhìn Son đang chìm trong thế giới của mình, cậu vỗ vỗ vai người bạn, lộ nụ cười rức rức: “Lại bị não tàn à, Son. Thay vì thời gian suy nghĩ vẩn vơ thì học đi. Bài kiểm tra vừa rồi điểm 6 đấy.”

Son lườm Đông, trả lời: “Đồ mọt sách, không có gì thú vị cả.”

“Được rồi. Chúng ta tới nhà Nhi tiếp đi.”

“Giờ mới nhớ ra là cần đi đâu à. Đi tiếp nào”. Son nói rồi kéo tay bạn đi như sợ bạn bị lạc đường vậy. “Nhưng tiếc nhỉ, không biết tên người ta, không biết số điện thoại người ta, ầy, muốn gặp lại cũng khó lắm đây”. Son vừa nhún vai vừa nói.

Thật vậy, những lời Son nói cũng chính là những suy nghĩ trong đầu của Đông bây giờ. Đông lặng lẽ quay lại nhìn theo hướng hai cô gái đã không còn bóng dáng...

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Suy Nghĩ(1)

“Anh đi trên con đường năm xưa

Bồi hồi nhìn theo con gió

Cuốn những cánh hoa anh đào

Anh bỗng nhớ những tháng năm nào đôi mình sánh bước bên nhau lặng im nhưng sao thấy vui trong tim

Em chẳng biết bây giờ nơi đâu chỉ còn nơi đây chôn dấu những kỷ ức vui ban đầu

Nhưng anh thấy trong tim không còn đón đau

Chỉ còn tiếc muộn và nỗi nhớ chưa hề nguôi....”

.....

Đông nhìn qua cửa sổ ngắm nhìn hàng cây đang dạt dào tiếng gió. Tự dưng nghĩ tới mái tóc vàng bay trong gió và dáng người nhỏ nhắn ở công viên ngày hôm qua.

“Sao mới sáng sớm mà ông như người trên mây vậy?” Son áp sát mặt mình vào mặt Đông, nhủ thầm hỏi. “Tại không gặp được Nhi hay vì tiếc nuối không kịp xin số điện thoại của cô bé tóc vàng xinh đẹp ngày hôm qua vậy? À, cô ta có kiểu tóc giống nhân vật Sailormoon, chắc là fan hâm mộ của amine đó nhỉ. Chưa biết chừng tên gọi cũng là Usagi...” Son ngừng đầu, hai tay đan để sau đầu, chân bước chân nhún quanh quần bên bàn học của Đông.

“Ừm, sao mà tớ không nghĩ ra nhỉ. Đúng rồi, Son, cậu là thần may mắn của tớ đó.” Đông đứng dậy bất ngờ trước con mắt tròn xoe ngạc nhiên của Son và nắm tay Son nói riu rít. “Chắc chắn là vậy rồi. Chiều nay mình phải tới đó mới được”.

“Cái gì vậy, tự dưng hành động kỳ cục vậy?” Son ngạc nhiên hỏi: “Không lẽ học nhiều thành động kinh à?” Son gãi gãi vành tai nhìn Đông.

“Đúng là lạ ghê.” Lan Hương – một người bạn học cùng lớp hai người Đông và Son - tiến lại gần hai người tò mò. “Có chuyện gì mà Đông vui dữ vậy?”

Đông khua tay chối: “Không có gì cả, chỉ là chuyện con trai chúng tớ mới biết thôi, đúng không Son”. Đông nháy mắt Son

“Ồ, không có gì cả, bí mật nhỏ của mình ấy mà.” Tuy không biết Đông vì sao không muốn ai biết chuyện hai người vừa nói, có lẽ vì không muốn mọi người thấy cái cảnh chật vật hôm qua của mình nên mới không muốn nói ra hay vì cô bé Aki tóc vàng kia, nhưng Son vẫn phối hợp với bạn mình nói. “À, mà sắp tới giờ thể dục rồi, bọn mình đi thôi”. Son kéo tay Đông bước nhanh ra khỏi lớp, phía sau là tiếng xì xào của vài bạn nữ trong lớp.

“Cái gì mà bí mật nhỏ nhỉ, hai người này lạ ghê.” Lan Hương trầm ngâm nhìn theo bóng dáng hai người.

“Có khi hai người này có gian tình nhé.” Một nữ sinh đeo kính thì thào.

“Đúng, đúng vậy. Có khi bước thêm một bước vượt qua tình bạn cũng nên.” Một nữ sinh khác cũng chen vào.

“Rõ ràng là thế mà, nhìn hai bạn ấy nắm tay kia. Nhìn Sơn như là chàng kỵ sĩ luôn che chở cho nàng công chúa là Đông ấy.” Cả hai cô gái đều gật đầu theo người bạn mới nói – đó là một cô gái cao gầy, khuôn mặt trung tính.

Đó là mấy cô nữ sinh xúm đầu vào nhau nói. Tiếng nói không hề nhỏ nên dần dần rất nhiều người bạn đang chuẩn bị ra sân thể dục đều nhìn mấy bạn nữ.

“Cái gì mà có gian tình, cái tình mà vượt qua tình bạn. Mấy người ăn cơm rảnh quá không có gì làm à.” Lan Hương chống tay bên hông nói với mấy cô bạn.

“Xì, ai chả biết bạn truy Đông, ấy thế mà người ta có để ý chẳng.” Cô nữ sinh đeo kính cũng không kém thể hất mặt nói Lan Hương.

“Hừ. Cái tội hủ đất...” Lan Hương không thèm nhìn khí thế của mấy bạn nữ nói.

“Nói cái gì vậy?” Cô nữ sinh có khuôn mặt trung tính gạt ghế ngồi đứng dậy nhìn Lan Hương nói. “Bạn có thể nói tội này thế này thế nọ, cấm nói tội này là hủ đất, bạn tưởng bạn là ai? Chúng tôi không gây gổ gì với bạn, sao nói tội này như vậy?”

“Được rồi, mấy nàng, sắp tới giờ thể dục rồi, nhanh đi ra đi, đừng ở đó mà cãi nhau. Thầy phạt bây giờ...” Một cậu nam sinh bước gần đó lên tiếng.

“Hừ, nhớ đó, đừng tưởng mình giỏi.” Cô nữ sinh khuôn mặt trung tính vừa nãy đi ngang qua Lan Hương để lại một câu.

....

Bên này, Sơn và Đông vừa đi trên dãy hành lang vừa nói chuyện với nhau:

“Hôm qua mình thấy trên báo có nói gì về câu lạc bộ tổ chức văn hóa nhật.” Đông nói.

“À, câu lạc bộ yêu thích anime và manga.” Sơn nói

“Ừ, làm thế nào để kiếm được vé vào vậy?” Đông hỏi

“Mở cửa miễn phí mà.” Sơn thờ ơ nói

“À, ra vậy. Chút nữa tan học đi nhé.” Đông rủ Sơn. Trong mắt là một tia sáng lóe sáng chứng tỏ cậu đang rất phấn khởi.

“Haz, bạn tôi ơi, ...” Sơn thở dài như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, tay tính vỗ vai thằng bạn nhưng nhìn thằng bạn đang hưng phấn quá nên tay vẫn ở trên không trung, Sơn nhìn bạn rồi nhìn cánh tay đang lơ lửng trên không, sau đó thả tay dứt túi quần mới nói tiếp. “Được rồi, tí nữa cùng đi”

“Ừ, cảm ơn bạn nhé.” Đông cười toe toét nhìn Sơn

“Cái bọn con gái lớp mình thật lạ, chả đoàn kết thì thôi, cứ hơi tí là xoi mói sở thích của nhau.” Cậu nam sinh lúc nãy ngăn Lan Hương và cô nữ sinh vừa lúc đi qua Đông và Sơn nói.

“Sao vậy, có chuyện gì à Nam.” Sơn tò mò hỏi

“Còn sao nữa, mấy đứa hủ nữ lớp mình lại ghép cặp CP hai người với nhau, Lan Hương và họ có xô xát. Tôi bảo này, hai người ân ái thì làm ơn về nhà mà ân ái, cứ ở trước mặt mấy nàng hủ làm người ta khó sống lắm.” Nam nhìn Đông và Sơn nói, trên mặt vẫn còn hơi cau có chứng tỏ vẫn còn rất khó chịu.

“À, chúng ta nổi tiếng ghê, Đông.” Sơn nháy mắt với thằng bạn.

“Hai người còn nổi tiếng dài dài.” Nhi vừa lúc đi qua nghe được câu nói của Sơn.

“Haha, Nhi có biết chúng tớ nổi tiếng cơ à,” Sơn tui cười nói với Nhi. “Nãy giờ bạn chạy đi đâu vậy, giờ mới thấy xuất hiện”

“Hừ, bạn hỏi vậy là sao”. Nhi nhướn mày nhìn Sơn. Đoạn nói: “Cảm ơn mấy quyển truyện của bạn nhé Sơn. Mình đọc hết rồi. Cái kết BE không vui tí nào cả, sao hai tên đó cứ đánh nhau vậy nhỉ, hai người đó cứ vòn nhau như mèo vòn chuột vậy?”

Đông nhìn Sơn rồi lại nhìn Nhi, tay bất chợt đánh lên trán một cái khiến cả Nhi và Sơn đều nhìn Đông.

“Hủ ở khắp mọi nơi và một hủ nữ được hình thành từ đây”. Đông nói.

“Hủ?” Nhi nhìn Đông với ánh mắt bạn mau giải thích đi. Nhìn thấy ánh mắt tha thiết của Nhi, Đông nói: “Bạn bị làm hư rồi”

Đúng lúc này tiếng trống báo tiết học tiếp theo đã đến, ba người đành tách ra, Nhi nhìn Đông nói: “Tí nữa giải thích cho mình”. Đông gật gù đầu đáp ứng

.....

Trong giờ thể dục:

“Ồi, chết con người ta, sao con gái chỉ phải chạy xung quanh sân trường 20 vòng mà con trai thì phải chạy tới tận 50 vòng chứ. Nhiều khi mình thấy làm con gái sướng thiệt.” Sơn vừa chạy vừa cau có nói.

“Đừng có kêu ca nữa, nếu bạn không giữ sức sẽ không chạy hết 50 vòng sân đâu, không khéo lại phải dọn nhà vệ sinh nam nữa đó. Cố gắng lên.” Đồng nhìn Sơn nói

“Ồ, có ai như ông đâu, cái gì cũng tốt.”

Tuyệt....Tuyệt....Tuyệt.....

“Lại trò gì đây?” Sơn lẩm bẩm khi nghe tiếng còi của thầy thể dục. Tất cả khi nghe thấy hiệu lệnh đều dừng lại.

Nam nhìn thầy và nói: “Ai như Tùng - đội trưởng đội bóng đá nam trường mình thì phải.”

“Ừm, thằng cha nó làm gì ở đây vậy, không về đội bóng còn đứng đây làm gì. Nhưng cũng may có nó mà tội mình không phải chạy hết 50 vòng sân nhì.” Sơn nói khi đang dần giảm tốc độ hướng về phía thầy Trung, trên mặt là nét ngạc nhiên.

Khi tất cả nhóm nam dừng lại và đứng thành hàng, thầy Trung phát biểu:

“Xin lỗi vì làm gián đoạn buổi tập của cả lớp, nhưng nhà trường vừa có một thông báo quan trọng cần nói với cả lớp.”

Thầy Trung ngưng lại, mỉm cười rồi nói tiếp. “Như các em đều biết đội bóng trường ta đã xuất sắc là á quân giải đấu thành phố năm nay và là 1 trong 2 đội tuyển lọt vào vòng đấu bảng khối trường học giải đấu quốc gia, tuyệt vời không các em?”

Thầy Trung dừng lời và mỉm cười. Đột ngột thái độ thầy nghiêm nghị. “Nhưng, thật không may, có hai cầu thủ là hậu vệ thông và thủ môn của đội tuyển trường ta đều bị thương mà trong đội dự bị chỉ có tiền vệ và tiền đạo, chưa từng có ai chơi ở vị trí hậu vệ và vị trí thủ môn. Khi kiểm tra trình độ của đội dự bị để tìm kiếm 2 người chơi ở vị trí này, tất cả đều không đạt....”

Lớp bắt đầu xôn xao: “Thế thì có ảnh hưởng gì tới lớp mình nhì, không lẽ lớp mình có 2 người chơi ở vị trí đó sao.”

Sự xôn xao bị xoá tan bởi giọng nói của Tùng.

“Các bạn nói đúng lắm. Đúng là ở lớp các bạn có hai cầu thủ đó, không chỉ vậy, họ còn rất giỏi, có thể nói họ rất giỏi...”

Lớp lại xôn xao: “Thật vậy à, là ai vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Suy Nghĩ(2)

Trong khi cả lớp đang xôn xao đoán người này hay người nọ là người mà Tùng đang nói tới thì Sơn thì thào vào tai Đồng:

“Đồng à, mình thấy chóng mặt quá, xin phép thầy cho mình vào phòng y tế trường nghỉ nhé”

Đồng nhìn Sơn giả bộ nhưng vẫn gờ tay phá tan bầu không khí ồn ào đó:

“Thưa thầy, bạn Sơn thấy chóng mặt, em xin phép được đưa bạn lên phòng y tế ạ.”

“Dĩ nhiên là được, nhưng sau khi bạn Tùng nói hết đã.” Thầy Trung nâng mắt kính ngay ngắn nhìn Đồng và Sơn, sau đó quay lại nhìn Tùng nói. “Tùng, em tiếp tục nói đi.”

“Em rất cảm ơn thầy đã giúp đỡ em” Tùng vừa nói vừa lại gần Sơn và Đồng. Sơn và Đồng đều hơi giật mình một chút, sau đó vẫn nhìn Tùng tiến tới gần mình. “Mình rất muốn hai bạn đồng ý với mình sẽ gia nhập đội bóng đá của trường.” Tùng dừng lại trước mặt Sơn và Đồng, vừa nói vừa nắm tay Sơn và Đồng.

Cả lớp ngạc nhiên rồi lại xôn xao: “Ồ, là cặp đôi tình yêu của lớp mình sao? ... Hai người đó biết chơi bóng đá à, Đồng thì có thể chứ Sơn thì sao được....” Mỗi người một tiếng nói, lúc đầu bàn luận nhỏ, sau đó dần dần lớn dần, thầy Trung thấy vậy bèn ho hai tiếng, cả lớp đều nhìn thầy, im lặng.

Sơn ngạc nhiên khi Tùng nắm tay mình và nói vậy: “Nè, bạn có sự nhầm lẫn rồi đó, sao tôi có thể chứ. Không nghe thấy lớp mình nói gì à. Các bạn nói cho cậu ta biết mình dốt môn thể dục như thế nào đi.”

Son đưa mắt nhìn mọi người trong lớp, thấy họ im lặng không ai lên tiếng. Son nhún vai thở dài một hơi, cảm giác thật bất đắc dĩ. Chợt Son nhớ tới điều gì đó, nhìn sang bên cạnh, ha nhớ ra rồi, thằng này cũng giống mình. “Mà sao Đông cũng bị kéo vô chuyện này vậy?”

“Không hề có sự lầm nhảm nào ở đây cả”. Tùng nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc khiến cả lớp đang xôn xao đều lặng thinh. “Hoàng Đình Sơn - bạn là người chơi ở vị trí hậu vệ thông và trong 9 năm học trung học cơ sở đã tham gia các giải đấu nhi đồng và thiếu niên trong 7 năm. Thành tích của bạn vô cùng đáng ngưỡng mộ. Vì chấn thương 2 năm trước nên bạn đã nghỉ chơi bóng đá và chữa trị tới bây giờ, cũng vì nguyên nhân này mà bạn phải chữa trị nên đã nhập học muộn, hiện là học sinh lớp 10 nhưng bạn đã 17 tuổi. Còn bạn Nguyễn Hồng Đông - bạn đã từng du học 3 năm tại Đức và là một thủ môn tài năng, giới bóng đá gọi bạn là thiên tài bóng đá, rất nhiều câu lạc bộ tại châu Âu đã muốn ký hợp đồng với bạn nhưng không rõ vì sao bạn không tiếp tục sự nghiệp bóng đá mà trở về Việt Nam thì mình không rõ. Thông tin của mình có chính xác không?”

Cả lớp lại ồn ào: “Thật vậy sao, cả hai người đó đều tài năng như vậy sao?”

Đông chỉ hơi ngạc nhiên nhưng cũng chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trong khi đó Sơn hai mắt mở to không tin được thông tin mà Tùng vừa mới đưa ra.

Thầy Trung tiếp lời Tùng: “Thầy hi vọng cả hai em sẽ giúp đội tuyển bóng đá trường mình toả sáng tại giải bóng đá các trường THPT toàn quốc.”

“Nếu bạn đã biết rồi thì mình không còn gì nói nữa, bạn biết lý do mình từ bỏ bóng đá là bị chấn thương, rất tiếc là sau 2 năm chấn thương đó không khỏi và mình không thể đá bóng.” Sau sự ngạc nhiên, Sơn lắc đầu từ chối.

“Mình rất tiếc, nhưng hiện giờ mình cũng không thể nhận lời của bạn được.” Đông trả lời, giọng nói ảm ảm chút xót xa.

Tùng nóng nảy nói: “Sao hai bạn có thể ích kỷ như vậy được, chấn thương đó của Sơn đâu có nghiêm trọng đến mức giờ không khỏi được. Còn Đông, bạn không có lý do chính đáng để từ chối được. Có rất nhiều người ham mê bóng đá nhưng lại không có tài năng, còn hai bạn có tài năng lại vui dập tài năng là sao?”

Thầy Trung ghì tay lên vai Tùng ngăn cản sự kích động của Tùng:

“Em hãy để hai bạn suy nghĩ thêm một thời gian nữa, thầy tin cả hai sẽ gia nhập đội bóng đá trường ta thôi.”

Nói rồi, thầy Trung nhìn vào 2 đôi mắt của học trò mình:

“Bóng đá là một môn thể thao vô cùng hấp dẫn, những ai đã từng tham gia hay chưa tham gia một khi yêu nó rồi thì không thể dễ gì từ bỏ. Các em đã có một thời gian dài gắn bó với môn thể thao này rồi thì thầy tin lòng nhiệt huyết của cả hai vẫn không hề giảm sút. Tuy không rõ lý do vì sao các em khẳng không định tham gia đội bóng nhưng thầy nghĩ hai em hãy bình tâm nghĩ lại lời đề nghị của Tùng.”

Thầy Trung nhìn đồng hồ rồi nhìn cả lớp nói:

“Hôm nay, lớp chúng ta dừng lại tại đây thôi, các em có thể nghỉ.”

“Sơn, mình đưa bạn lên phòng y tế. Chúng ta đi thôi.” Đông nhìn Sơn nói. Suốt quãng đường đi vào phòng y tế, cả hai trầm lặng không nói với nhau một lời, mỗi người chìm vào suy nghĩ của riêng mình.

Nhi đứng giữa sân trường nhìn theo Sơn và Đông trong phút chốc rồi quay lại phía thầy Trung và Tùng nói chuyện:

“Thầy ơi, em có chuyện muốn nói với thầy và bạn Tùng ạ.”

“Có chuyện gì vậy Nhi?” Thầy Trung nhìn Nhi hỏi

“Dạ, em biết nguyên nhân của hai bạn đó không thể tham dự đội bóng, em thấy thay vì thầy và bạn Tùng thuyết phục các bạn ấy thì thầy cần thuyết phục gia đình hai bạn hơn ạ”

“Em biết chuyện gì ư? Hãy nói cho thầy biết nguyên nhân được không?” Thầy Trung cảm thấy Nhi có lẽ biết nguyên nhân của hai học trò Đông và Sơn.

“Vâng ạ. Sơn sau khi bị chấn thương đã bị gia đình phản đối chuyện trở thành cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp, chỉ cần thầy thuyết phục được bố mẹ bạn ấy thì ôn cả thôi ạ. Riêng Đông thì, bạn ấy cảm thấy có lỗi vì mình mà ba mẹ bạn đã gặp tai nạn giao thông khi trên đường tới dự giải bóng đá giữa các trường trung học tại Đức năm lớp 9 nên bạn ấy đã từ bỏ, thầy có thể thuyết phục anh trai bạn ấy để nhờ anh trai bạn ấy giúp đỡ. Em tin rằng cả hai sẽ quay trở lại với bóng đá thôi ạ. À, em biết trường mình mạnh về phòng thủ nhưng nếu chỉ phòng thủ sẽ luôn ở vị trí bị động, tấn công cũng là một cách phòng thủ rất tốt đó thầy ơi.” Nhi nhìn thầy Trung rồi nhìn sang Tùng nói.

Trung nhìn cô học trò nhỏ cười:

“Thầy cảm ơn em nhiều lắm. Chắc em cũng thích bóng đá lắm nhỉ. Tùng, hình như quản lý đội bóng đá trường là cô Dương đúng không, cô ấy lại đang bận chuyện cưới, hãy để Nhi làm quản lý đội bóng đá trường nhé.”

“Em đồng ý ạ.” Tùng nhìn Nhi và thầy Trung nói

“Em rất xin lỗi, nhưng em không thể tham dự quản lý đội bóng đá trường được ạ. Nhưng em có thể thỉnh thoảng tới đội bóng đá trường giúp cả đội được

a.” Nhi áy náy nhìn thầy Trung và Tùng nói.

“Bạn không thể ư, tiếc thật”. Tùng ừ ừ.

“Nếu vậy thì đành vậy thôi. Thầy cảm ơn em về thông tin vừa rồi nhé.”

.....

Buổi học kết thúc, Đông sắp xếp sách vở, bước lại phía bàn Sơn nói:

“Mình đi thôi Sơn.”

“Ừm, đợi mình gọi điện báo về nhà muộn đã nhé.” Sơn nhắn tin hội thoại nói chuyện với mẹ Sơn. Sau khi Sơn nói chuyện với mẹ xong, nhìn Đông tò mò hỏi một câu: “Mà ông định đi đâu vậy?”

“Thì tới câu lạc bộ yêu thích anime và manga chứ sao”. Đông nhìn Sơn vừa từ vũ trụ trở về: “Đừng bảo này giờ mình nói gì bạn cũng không nghe hiểu nhé”

Sơn áy náy nhìn Đông: “Trời đất, ông tưởng tôi đó là có thể tìm được em nó sao”. Sau khi nghe Đông rủ, Sơn nhìn Đông như bắt ngờ vì câu nói của Đông. Đông cũng mặc bạn đang nhìn mình, nói: “Ừ, còn hơn là không biết đâu mà tìm”

“Bỏ tay với ông rồi, thế thì khác nào đi vào đường cụt.” Sơn tròn trĩnh mắt, đoạn nhìn thấy Nhi cũng đang bước lại gần mình, bèn giờ tay vẫy vẫy Nhi.

“Đông, này bạn bảo hủ là gì, sao lại là hủ, cái này liên quan gì đến mấy quyển truyện manga Sơn cho tớ mượn?” Nhi vọt lên trước mặt Đông, hai bàn tay nắm áo trước ngực Đông, hỏi như thể sợ Đông bỏ lại không giải thích.

Đông nhìn tay Nhi đang giữ chặt áo trước ngực mình, Sơn nhìn thấy màn này thì giật giật khóe miệng: “Nhi, bạn bạo lực thế, trước bỏ tay ra đã, người ta nhìn vào lại tưởng bạn đang có xung đột với Đông đấy”.

Nhi quay mặt sang nhìn Sơn và buông dần áo Đông, miệng nói: “Giờ thì giải thích cái nào”

“Được, dù gì bọn mình đang đến một nơi có rất nhiều thứ hay ho, bạn đi cùng đi, vừa đi tụi mình vừa giải thích”. Sơn nói. Nhi gật đầu đồng ý với lời Sơn nói.

.....*Trên xe buýt*.....

Trong lòng Đông thì mong ước sẽ tìm gặp được cô bé đó. Buổi học hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, Nghĩ tới gặp lại cô bé đó cậu không khỏi bồi hồi lo lắng, nên không hề chú ý tới việc Sơn đang gieo rắc tư tưởng hủ cho cô bạn mới chuyển tới lớp.

“Hủ là từ dùng cho cả nam và nữ để chỉ một người khá cuồng với các tác phẩm nghệ thuật có liên quan đến tình yêu cùng giới như là boy love, girl love. Hắc hắc, mấy tác phẩm mình đưa cho bạn thuộc loại boy love đấy, nó thuộc dạng shounen ai khá nhẹ nhàng chưa có sự tách biệt giữa tình bạn hay tình yêu mập mờ giữa hai chàng trai”. Sơn háo hức nói mà không chú ý rất nhiều người đang nhìn mình.

Nhi nhìn thoáng qua Sơn và Đông, rồi dừng lại nhìn Sơn nói: “Vậy bạn và Đông cũng có quan hệ đó hử?”

Sơn ngó người trước câu hỏi của cô bạn mình: “Không hề, bạn hiểu sai rồi, mình là hủ nam nhưng không phải là dạng kia, mình thích ngắm các cô gái đẹp như bạn, Đông có cái mặt đẹp nhưng nó giống mình”, như nghĩ cái gì đó Sơn rùng mình lắc lắc đầu, đoạn lại nhìn Nhi nói “Nhi, bạn phải được phổ cập kiến thức cấp tốc, rốt cuộc 15 năm qua, bạn đã sống như thế nào vậy, mù văn hóa nghệ thuật, mù sinh hoạt luôn, nếu không phải bạn học cùng giới thì thật sự mình nghĩ bạn vừa mới ở Mặt Trăng được ném xuống Trái Đất lắm”.

Nhi nhìn Sơn không phản bác, đúng là mấy thứ này tuy trong nhà có nhiều, nhưng sách khoa học thường thức, khoa học chuyên ngành có rất nhiều, Nhi đọc rất nhiều loại sách chỉ riêng những tác phẩm văn học lại không hề đụng tới, một phần cũng là do anh Thiên nói mấy cái loại này lớn chút đọc giải trí, còn lúc bé tinh thần tốt nhất cho học tập các ngành. Hơn nữa, khi đi học ở Russia, Nhi được xếp vào lớp tự học, sách vở bên đó không có môn ngữ văn, văn học các loại. Đây cũng là lý do vì sao mới trở về Việt Nam thời gian Nhi học bổ sung ngữ văn và Tiếng Việt đã chiếm hết thời gian của Nhi, thêm vào đó Nhi cũng không thấy tác phẩm văn học nào trong các bài học nói về các thuật ngữ như Sơn nói.

Sơn nhìn Nhi đang ngẩn ngơ không nói gì, cậu xoay người nhìn Đông, thấy Đông cũng đang ngẩn ngơ: “Hai người này đáng ngờ ngẩn giống nhau ghê”, sau đó bèn lắc đầu: “Này, ông đã từng là thủ môn ở Đức thật à?” Sơn hỏi.

Đông bị bạn gọi thì hơi giật mình, mù mù nhìn Sơn nói: “Ừ, mình cũng không ngờ Sơn lại là một hậu vệ đó”

“Chuyện đó xưa rồi, mà sao thằng cha Tùng tìm được thông tin của tụi mình nhỉ?”

“Ai có tài năng thì sẽ toả sáng, hai bạn giỏi vậy sao lại không có ai phát hiện ra chứ”. Nhi cười nhìn hai người bạn và nói. “Mình rất hâm mộ các cầu thủ bóng đá, họ chơi bóng hết mình với tinh thần thể thao rất cao. Nếu hai bạn có thể đứng trên sân cỏ thì tuyệt thật....”

Đông và Sơn nhìn Nhi, nhưng không nói gì. Bầu không khí lặng im lại bao trùm ba người bạn. Mỗi người trong đầu lại có những suy nghĩ riêng

.....

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Câu Lạc Bộ Amine Và Manga Nhật Bản

“Chào mừng các bạn đến với câu lạc bộ yêu thích amine và manga Nhật Bản”

Một cô gái và một chàng trai trong bộ trang phục Kimono, chân đi guốc mộc mỉm cười cúi đầu chào đón các vị khách yêu thích nghệ thuật amine và manga của Nhật khi họ vừa bước chân vào cổng. Nhi, Đông, Sơn vừa bước vào cửa phòng trà cũng được chào đón nhiệt tình, hai bạn trẻ đưa mỗi người một tờ giới thiệu hoạt động của nhóm, những tác phẩm nổi tiếng đã được nhóm xuất bản.

“Ồ, mình tưởng lễ hội hoa anh đào, người ta mới mặc những trang phục này chứ.” Sơn vô cùng ngạc nhiên với phong cách đón tiếp của Câu lạc bộ, trong đầu Sơn nghĩ tới các bộ trang phục của các nhân vật sẽ được cosplay. “Ồ lễ hội hoa anh đào hàng năm còn được cosplay các trang phục của các nhân vật chứ không chỉ mặc mỗi Kimono như vậy đâu”. Sơn nhìn sang Đông và Nhi giải thích.

“Hi, xem ra bạn Sơn rất thích amine và manga Nhật nhỉ?” Nhi nhìn Sơn cười nói

“Không, mình không chỉ thích manga đâu, mình còn thích manhwa, comic, ... những truyện liên quan đến thể thao là sở trường của tớ đó. Có một thể loại mình cũng rất thích của Nhật đó, Nhi có biết là gì không?” Sơn làm một bộ bí mật sắp được tiết lộ.

“Mình không biết, vậy đó là gì?” Nhi cũng phối hợp với hành động người bạn giả bộ rất tò mò.

“Đó là một thể loại chỉ có những chàng trai có trái tim thuần khiết như mình mới yêu thích thôi. Đó là..... ừ, ừ.....” Sơn chưa kịp nói hết câu.

“Đừng nghe bạn ấy nói”. Đông lấy tay bịt miệng Sơn và cười nói với Nhi. Đoạn, Đông thì thầm tai Sơn: “Cấm nói linh tinh nữa, trái tim bạn mà thuần khiết ừ, có là trái tim tội đồ thì có.”

“Mình chưa được nghe mà, sao lại ngăn bạn ấy vậy”. Nhi sốt sắng nói. Như nghĩ ra cái gì đó, Nhi nhìn Sơn đang chặt vật không thể mở miệng nói: “Không phải là shounen ai, boylove, girl love chứ?”. Đông hoàn toàn hóa ra khi nghe thấy những lời này của Nhi. Đông nhìn Nhi:

“Không phải chứ Nhi, bạn không phải mới bị Sơn hù hóa và đã hoàn toàn hù hóa đấy chứ”.

Nhi nhìn Đông đang tự biên tự diễn, cười cười: “Mình thấy có gì đâu mà sao phản ứng của bạn lại vậy?”....

Đúng lúc đó thì một người phụ nữ trung niên mặc trang phục Kimono bước vào phòng trà, bà ngồi ngay ngắn ở giữa gian phòng, hai tay đặt phía trước, cúi người trán đặt trên hai tay, giọng nói nhẹ nhàng song vang vọng khắp cả phòng trà:

“Xin chào tất cả các bạn trẻ, chào mừng các bạn đã có mặt ngày hôm nay. Tôi là chủ nhiệm của câu lạc bộ, các bạn có thể gọi tôi là Saya.”

“Ồ, một người phụ nữ xinh đẹp, bà ấy là người Nhật à.” Sơn gạt tay Đông khỏi miệng mình và nói.

“Bà ấy là người Việt Nam nhưng là người yêu thích nghệ thuật amine và manga của Nhật Bản. Bà ấy là người có nhiều bài viết và là người dịch rất nhiều tác phẩm kinh điển của Nhật sang tiếng Việt, có cả những tác phẩm mà các nhà xuất bản không xuất bản, không dịch đúng với nguyên tác. Bà ấy thật là một người tuyệt vời. Tôi là amine Nhật Bản.” Một thanh niên trẻ giải thích với Sơn, câu cuối anh ta đưa tay lên miệng giả làm cái loa hét to, trên tay cậu ta là một quyển sách có nội dung smut và yaoi, ở ngoài bìa là hình ảnh hai chàng trai đang hôn môi với trang phục lộn xộn.

Đông đỏ mặt khi nhìn thấy hình ảnh hai chàng trai thật mật trên bìa sách. Nhi thì đang chú ý tới người phụ nữ trung niên xinh đẹp phía trước mà không chú ý tới bìa quyển sách.

“Xin chào, hoá ra anh là fan của thể loại yaoi à, thật tuyệt, em cũng là fan của loại này đấy ạ.” Sơn bắt chuyện với người thanh niên. Cả hai xúm kể chuyện các tác phẩm yaoi. Lúc này Nhi mới chú ý tới hai người đang xum xuê bắt tay và bìa quyển sách.

“Sách về boylove”. Nhi tiến lại gần người thanh niên và chân thành nói “Anh cho em mượn đọc chút được không ạ? Em sẽ đọc nhanh và đưa trả anh.” Trước mặt người thanh niên là một cô nữ sinh xinh đẹp lại có chung sở thích, người thanh niên run run người như rất kích động. Đông hoàn toàn hóa đá trước việc Nhi mượn truyện có nội dung smut và yaoi rồi. Sơn cũng giật mình kéo tay Nhi: “Nhi, truyện này mình chưa đủ tuổi để xem”.

“Vì sao?” Nhi tò mò nhìn Sơn, người thanh niên và quyển sách, “chỉ là hai người hôn môi thôi có gì mà không đủ tuổi xem”

“Khụ, Khụ, sách này có nhiều hình ảnh nhạy cảm không giành cho người dưới 18 tuổi. Xem sách khi không có ai thì được, chứ ở nơi đông người, bạn là con gái xem sách này sao được”. Sơn nói nhỏ với Nhi.

Nhi nhìn Son, rồi nhìn lại Đông vẫn đang hóa đá và cuối cùng là nhìn người thanh niên vẫn đang kích động nhìn mình, Nhi nói với Son: “Lúc về cho tớ mượn đọc thêm mấy quyển khác nhé”.

“Không thành vấn đề”. Son gật đầu xác định. Nhi nhìn Son gật đầu bèn nói:

“Là thể loại giống như này nhé”. Tay Nhi chỉ vào bìa quyển sách của người thanh niên.

Son đưa mắt hết nhìn chăm chăm vào bìa quyển sách lại nhìn ánh mắt đầy trông mong của Nhi. Sau đó, nắm tay Nhi kéo ra chỗ khác, đầu thì gật gù nói: “Cũng được, nhưng bạn mới đọc shounen ai cho nên mức độ phải tăng dần, mình đưa bạn vài bộ thanh thủy văn rồi sẽ tăng dần mức độ nên. Muốn làm một hủ văn hóa là phải hiểu ta hủ từ đâu”. Son quay đầu nhìn anh thanh niên hồi nãy, nói: “Chào anh, em đưa bạn em đi tham quan xung quanh ạ”. Nói rồi, Son kéo thêm Đông đi cùng.

Đông nhìn Nhi đang ngó nghiêng khắp nơi nói: “Mai mình đưa bạn một vài tác phẩm để bạn đọc”.

“Hả?” Nhi ngạc nhiên nhìn Đông “Đông cũng có sở thích đọc truyện hả? Cũng là thể loại này á.”

“Mình không đọc nhiều truyện Nhật lắm đâu, chỉ là mẹ mình cũng rất thích nên nhà mình cũng có một số tác phẩm, nhưng các tác phẩm đó cũng xuất bản lâu lắm rồi. Cũng có vài loại shounen ai.” Đông bắt đầu nhìn Nhi nói.

Đông cảm thấy tinh thần lực của mình lại tăng lên một level, ai có thể ngờ được cô bạn nhỏ này khi mới tới ngơ ngơ như đứa trẻ, cái gì cũng không biết. Một thời gian tiếp xúc thì thấy khả năng nắm bắt thông tin cực tốt. Khi thấy Son đọc truyện tranh thì lúc đầu tò mò, bị Son đưa vài quyển thể loại shounen ai cũng không biết, rõ ràng là các nhân vật rất mập mờ nhưng không khó để biết đó là tình yêu giữa hai chàng trai. Lúc đó Đông thật khâm phục gia đình và hoàn cảnh giáo dục nên một người như vậy. Sâu hơn là tò mò về môi trường gia đình ấy tạo ra xung quanh Nhi. Nhìn Nhi như đứa trẻ hoàn toàn tách biệt với thế giới này vậy.

Ấy thế mà, giờ đây cô bạn ấy hoàn toàn bị thằng bạn hủ nam của mình bồi dưỡng bước vào con đường hủ nữ rồi. Không biết gia đình cô bạn Nhi biết được điều này là tốt hay là xấu nữa. Lúc trước dù ở Việt Nam hay ở Đức, ngoài thời gian học và tập luyện bóng, Đông ít khi nói chuyện với các bạn khác. Một trong nguyên nhân là Đông cũng có sở thích game online. Khi trở về nước, gặp được thằng bạn có chung sở thích, nói chuyện hợp gu nên Đông cũng nói chuyện nhiều hơn, khi thằng bạn nói nó là một hủ nam, Đông khá bất ngờ song vẫn không thể quen với việc thi thoảng thằng bạn nhét truyện cho mình với cái bản mặt tôi đang muốn hủ hóa ông giống tôi. Khi Nhi xuất hiện, thằng bạn tiếp tục sự nghiệp hủ hóa cho cô bạn này. Nhìn cái mặt sung sướng khi thành công trong sự nghiệp hủ hóa của Son mà Đông chỉ có thể cảm thán thế giới này thật vi diệu.

Vừa nghĩ tới đây, cậu nhìn khắp lượt phòng trà xuất hiện một người phục vụ đang đi tới gần mình, Đông liền tiếp đến và hỏi:

“Chị ơi, ở đây chỉ có phòng trà này là câu lạc bộ thôi à, có còn phòng nào nữa không ạ?”

“Không có đâu em à, bà Saya chỉ tổ chức các sự kiện, hội thảo ở đây thôi. Ngoài bà ấy và các bạn bà ấy không có các câu lạc bộ nào khác cả.” Nói rồi, người phục vụ đi.

“Em cảm ơn chị ạ”. Đông ngơ ngác một hồi rồi thở dài. “VẬY là không có ở đây rồi”.

“Bạn cần tìm ai à?” Nhi hỏi.

“Ừ”. Ánh mắt Đông đượm buồn.

“Hihi, đúng là nhìn mặt bạn người ta có thể biết bạn đang nghĩ gì đấy”. Nhi cười nói. “Vậy người bạn cần tìm là ai?”

“Mình không biết cô gái ấy là ai, tên gì”. Đông nhìn bao quát xung quanh một lượt rồi trả lời Nhi.

“Sao lại không biết người ta là ai thì tìm kiếm kiểu gì được.” Nhi tò mò muốn biết cô gái mà Đông đang một mực tìm kiếm.

“Mình mới gặp cô ấy từ chiều hôm qua, mình quên không xin số điện thoại và hỏi tên người đó”. Đông giải thích.

“Vậy ra đó là tình yêu sét đánh hả?” Nhi trêu ghẹo Đông

Khi nghe những lời Nhi nói, Đông đỏ mặt: “Cũng không hẳn, chỉ là mình thấy bị thu hút bởi người đó thôi.”

“Vậy, đặc điểm người đó thế nào?”. Nhi tiếp tục hỏi trong khi nhìn Son đang hướng một nhóm thảo luận gì đó, khi thấy Son quay lại với Đông và mình.

“Ừm, đó là một cô gái có mái tóc vàng để kiểu đầu của Thủy thủ mặt trắng đó, cô ta có khuôn mặt khá xinh nhưng rất ngốc”. Son lại gần cả hai và xen vào cuộc nói chuyện.

“Cô ấy không ngốc đâu”. Đông quát mắt nhìn Son.

Son làm động tác thủ thế khi gặp cường đạo nói: “Sợ chưa kìa, chưa là người iu đã bênh ghê chưa kìa.”

“Mình tưởng bạn vẫn đang thảo luận về Gay chứ, sao lại ngó sang đây.” Đông vừa dứt lời thì rất nhiều ánh mắt đang thảo luận về thể loại Yaoi và Yuri dồn về phía mình. “Thôi chết, mình nói gì rồi, ở đây có nhiều bác hủ, không cần thận lại bị đánh hội đồng bằng ngôn ngữ thì khổ”. Đông ảo não sờ sờ

mũi, ánh mắt nhìn mọi người với vẻ mặt xin lỗi.

“Đông cũng đọc mấy quyển này đi, nội dung cực hay nhé.” Nói rồi Son nhét vào tay Đông rất nhiều manga nội dung Yaoi và Yuri. Đông cau mày nhìn sách rồi nhanh gọn để lại bàn bày truyện. Sau khi xong xuôi, Đông nói: “Mình về đi, ở đây không có người đó.”

“Hả, về à,” Son xác nhận nhìn Đông thật sự muốn về, bèn bỏ lại những tập manga về bàn bày truyện và bước theo sau.

Reng....reng....reng....Đúng lúc này, tiếng điện thoại di động của Nhi vang lên.

“Mình xin lỗi, mình cần nghe điện thoại”. Nhi hướng hai người xin lỗi và bước ra hành lang phía bên ngoài phòng trà.

“Vây, chúng ta hẹn gặp nhau ở ngoài cửa nhé.: Đông hướng Nhi nói

“Đông ý.” Nhi mỉm cười đáp và vội vàng bước nhanh ra cửa, sau đó bước vào WC để nghe điện thoại.

“Mình muốn vào WC” Son nói với Đông đang đứng ở cửa phòng trà.

“Ừ. Mình cũng vào.” Đông gật đầu nói với Son.

“Ừa, ở phòng trà này chỉ có một cái WC thôi à, cửa không đóng, chắc là không có ai dùng ở trong nhì. Mình vào thôi”. Trước cửa phòng vệ sinh, Son nhìn ngó không thấy có cánh cửa thứ hai. Lúc này trong nhà vệ sinh vang tiếng nói của Nhi:

“Tôi đã nói với anh rồi, tôi cho anh biết thông tin, những việc còn lại anh phải chủ động chứ, nếu hai bạn ấy không muốn vào đội bóng đá thì tôi cũng chịu thôi....Anh quá nóng lòng muốn chiến thắng. Đó chính là sai lầm của anh đó....” Cuộc nói chuyện của Nhi với một người khác đã khiến cho cả Đông và Son ngạc nhiên. “Tôi chỉ có thể giúp đỡ như vậy thôi, cả Đông và Son đều là những người rất cố gắng lực, họ là cầu thủ giỏi. Anh có chắc là đội hình hiện tại của đội bóng có thể bắt kịp nhịp độ của cả hai người không. Anh đã quá chú trọng đến nòng cốt là những anh lớp 12 mà quên đi rằng lớp 10 và lớp 11 có rất nhiều người nổi bật. Mà tôi thấy ở lớp 10 và lớp 11 có mấy cầu thủ đủ tầm với cả hai người đó đấy....”

“Nhi, bạn là người đã tiết lộ chuyện bọn mình từng tham gia đội bóng đá cho Tùng biết sao? Bạn thật ra có ý đồ gì?” Son đứng chặn đường cửa ra vào nhà vệ sinh, mắt nhìn chăm chăm như muốn biết rốt cuộc người bạn này là ai, nói. Trong lúc đó Đông vẫn không khỏi ngạc nhiên vì sao Nhi lại biết rõ về mình như vậy, chuyện của bản thân cậu đâu phải ai cũng biết nếu như mình không nói ra.

“Nếu cả hai đã nghe rồi thì mình không có gì giải thích. Đúng là mình là người đã nói cho thầy và anh ta biết về hai người đó.” Nhi nhìn Son và Đông bình tĩnh giải thích. “Hai người là những người có năng khiếu bóng đá, vậy mà lại nhún nhường, thật đáng tiếc.”

“Bạn thật sự là ai, sao lại quan tâm tới cái trái bóng chết tiệt đó chứ.” Son tức giận nhìn Nhi, nói.

“Mình thật sự không có ý đồ gì cả. Mình chỉ cảm thấy đội bóng trường mình thật sự cần các bạn”. Nhi bình tĩnh nhìn thẳng Son nói.

“Bạn là một huấn luyện viên sao?” Đông hỏi như muốn xác nhận suy nghĩ của mình về Nhi

“Chỉ với vài lời mà bạn đã đoán ra. Đúng là thiên tài. Vậy bạn sẽ tham gia đội bóng dưới sự dẫn dắt của mình chứ.” Nhi cảm kích nhìn Đông.

“Bạn đã biết lý do mình từ bỏ bóng đá rồi mà.” Đông lắc đầu nói, giọng nói buồn bã.

“Mình không nghĩ bố mẹ bạn sẽ vui khi bạn từ bỏ bóng đá đâu.” Nhi nhìn vào đôi mắt Đông nói. “Hãy suy nghĩ rồi trả lời mình nhé. Mình nghĩ mình phải đi trước đây. Tạm biệt.” Nhi nói rồi bước qua chỗ Son và Đông.” Hãy suy nghĩ nhé hai bạn.”

Nhi đi rồi, cả Son và Đông cũng đi theo sau. Cả hai đón chuyến xe buýt về nhà.

.....

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Địa Điểm Tổ Chức Hội Thảo Những Học Sinh Xuất Sắc Quốc Tế

Bên nhà chờ xe gần khu đô thị Time Day – nơi có phòng trà tổ chức sự kiện của Câu lạc bộ yêu thích amine và manga Nhật Bản – có hai học sinh đang chờ xe buýt. Một học sinh trong trang phục áo sơ mi trắng, quần âu màu xanh tím than – trang phục trường phổ thông của các trường trong thành phố, có khác thì cũng là phù hiệu trường và chiếc áo khoác màu xanh - cậu đang dựa vai vào tấm biển quảng cáo, tay đang vo tròn tờ rơi của Câu lạc bộ, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú với làn da trắng như nữ sinh nếu không vì trang phục nam sinh sẽ dễ nhận nhầm đây là một cô gái. Tuy nhiên khuôn mặt thanh tú đó lại bị phá hoại bởi chiếc kính to che chắn gần hết khuôn mặt. Một học sinh khác tay chống cằm ngồi ở hàng ghế chờ xe buýt trong nhà chờ, khuôn mặt cậu cũng điển trai, cái mũi dọc dừa thu hút những cô bạn nữ sinh bên cạnh đang nhìn trộm. Thi thoảng cậu chàng ngược nhìn người bạn rồi lại thờ dài, cúi đầu nhìn mũi giày. Hai người đó là Đông và Sơn.

“Chuyện quái gì vậy. Nhi mà là huấn luyện viên sao. Không thể tin được. Đông nghĩ sao về chuyện này, có tham gia đội bóng không?” Cuối cùng, Sơn vẫn phải ngược mắt nhìn Đông hỏi.

“Minh không biết, mình sợ” “Đông ngập ngừng, bàn tay vò nát tờ rơi. Đông nhú mồm, đoạn vút tờ rơi bị mình làm nát vào thùng rác ngay gần đó.

Sơn nhìn theo hướng bạn mình ném tờ rơi vào thùng rác, khi tờ rơi lượn một vòng lung lay trước thùng rác rồi mới rơi vào thùng, Sơn nói:

“Minh thì vẫn muốn chơi bóng, mình muốn đứng trên sân cỏ. Từ sau khi bị chấn thương đến nay, gia đình mình không muốn mình tiếp tục chơi bóng nữa cho dù chân mình đã khỏi từ rất lâu rồi. Gia đình mình muốn mình trở thành bác sĩ.” Sơn thờ dài: “Mà sao mình có thể làm được chứ, Toán, Hoá, Sinh cả ba môn mình đều không có giỏi mà. Nếu có thể thuyết phục gia đình mình thì tốt...” “Đông, lý do gì khiến bạn không tham gia đội bóng?” Sơn quay đầu nhìn vào mắt Đông hỏi, trong mắt Đông lúc đầu là sự hưng phấn nhưng sau đó lại là một sự hoảng hốt, Đông như đang đắm mình trong hồi tưởng không mấy tốt đẹp, sau đó Đông nhắm mắt như không muốn hồi tưởng điều đó nữa. Sơn ngạc nhiên vì điều gì khiến Đông từ bỏ bóng đá; nếu như những gì Tùng nói, Đông rất được các câu lạc bộ săn đón, cái này không phải cầu thủ nào cũng được ưu ái đâu, mà khi đó Đông mới học lớp 8, lớp 9.

Đông lặng im trước những lời Sơn nói. Cái cảm giác đứng trước các đối thủ mạnh, bảo vệ khung thành đang dần dần quay trở lại. Nhưng hình ảnh chuyển máy bay gặp tai nạn cũng hiện ra.....

“Đông à.” Không muốn nhìn thấy sự hoảng hốt của Đông, Sơn bèn đánh động Đông khi thấy Đông nhắm mắt hồi lâu mà không hề mở mắt ra. Đông mở mắt nhìn Sơn hỏi:

“Có chuyện gì vậy?” Đông mù mờ nhìn Sơn.

“Làm sao mà mình biết được đang nói chuyện mà lại nhắm mắt như muốn ngủ.” Không muốn làm người bạn khó xử, Sơn nói. “Cậu thức cả đêm hay sao ấy?”

“À. Mình mãi suy nghĩ nên ngủ lúc nào không hay.”. Trên mặt Đông lộ vẻ áy náy. Sơn lắc đầu nói: “Minh chỉ không muốn bạn ngủ gật trong trạng thái đứng vậy thôi.” Nói rồi, Sơn nhìn ra hướng khác, lúc này một chiếc xe buýt đi qua. Sơn nhìn thấy hình ảnh quảng cáo mà các học sinh trong trang phục truyền thống của đất nước họ hay đồng phục trường ở trên thân xe. Phía dưới là địa chỉ của Hội thảo học sinh xuất sắc thế giới lần thứ 10.

“Nhìn kìa, đây là địa điểm tổ chức Hội thảo những học sinh xuất sắc quốc tế. Chúng ta đến đó đi. Dù gì hôm nay mình cũng không phải đi học thêm mà, đi nhè.” Sơn háo hức nhìn Đông.

Nhìn vẻ mặt háo hức của Sơn, Đông mỉm cười. “Về điểm này thì mình phục Sơn thật, chẳng có gì lo lắng hay sao ấy, vừa mới có biết bao chuyện xảy ra mà. Ủ, thì tới liền.”

“Yahoo, tuyệt vời. Thế mới là người bạn tri kỷ của tôi chứ.” Sơn đứng lên, nhào qua choàng một tay qua vai, tay còn lại ra đám vào ngực bạn mình. Đông cười cười nhìn thẳng bạn đang hưng phấn mà quên ảo não vừa rồi của bản thân.

Kí ức Đông như quay lại một ngày mùa thu, lần đầu tiên quen biết thằng bạn. Đó là một ngày cuối tháng 9, hôm đó là ngày đầu tiên nhập học cấp ba. Khi vừa bước chân vào cổng trường, các giám thị đã giữ Đông lại và yêu cầu Đông viết bản kiểm điểm vì đã mặc sai đồng phục, lúc đó các giám thị đã nhầm lẫn là Đông là con gái, và theo quy định của trường thứ hai và thứ sáu hàng tuần, con gái phải mặc áo dài. Đúng lúc đó, Sơn đi qua các giám thị và chào:

“Con chào hai bố. Hôm nay, hai bố tóm được mấy con nai vậy ạ.” Vừa dựng xe vào khu nhà để xe, Sơn đã chạy ra chào hai bác Giám thị.

“À, vào đây, hôm qua cháu đoán giỏi lắm, không ngờ được Mêhicô lại có thể thắng được Aghentina với tỉ số sát nước 2-1 như vậy”. Một trong hai giám thị đẩy chiếc ghế cho Sơn ngồi.

“Hihi, con chỉ đoán mò mà không ngờ trúng thiệt. Hay quá ta. Haha.” Sơn đi ngang qua Đông và chăm chú nhìn Đông từ trên xuống dưới, sau một hồi ngạc nhiên vì gương mặt thanh tú của cậu chàng, Sơn đến ngồi vào chiếc ghế.

“Hai bố ơi, thằng cu này bị lỗi gì vậy ạ?” Sơn hỏi hai bác giám thị

“Hừ, con bé này à, con bé này không mặc áo dài ngày thứ hai nên bố bắt nó phải đứng đó rồi tí nữa viết bản kiểm điểm.” Một người giải thích

“Bố ơi, thằng nó là con trai mà, sao lại mặc áo dài” Sau ngạc nhiên, Sơn cười cười chỉ tay vào Đông nói với hai bác giám thị

“Bậy nào, nó là con gái đấy.” Cả hai bác Giám thị nhìn Đông một lượt rồi quay mặt nói đồng thanh với Sơn.

Sơn nhìn hai bác Giám thị, rồi lại chỉ tay vào Đông nói: “Bố nhìn lại đi, không phải bố già nên mắt cũng kém đi không. Nhìn ở đâu mà lại bảo tên đó là

con gái vậy. Bố đã kiểm tra hàng chưa đó. À, mà chỉ có mỗi cái mặt nhìn như con gái thôi nhì.”

Hai bác giám thị nghe Sơn nói vậy đều vô cùng ngạc nhiên. Chưa kịp nói gì thì Sơn đã nhanh nhẩu.

“Để con kiểm tra giúp cho.” Nói rồi, Sơn nhanh tay sờ sờ rà soát từ trên xuống dưới khiến mặt Đông đỏ ửng nhìn như con gái ngượng ngùng.

“Bố xem này, nó có cái giống bố con mình mà. Ha ha. Con thích tên này rồi. Nè, ông tên gì?”

“Minh tên Đông, học Ban cơ bản - lớp 10B1.” Đông ngáp ngừng nhìn Sơn

“Ế, ông học cùng lớp tôi, sao mấy tháng hè trước đợt sát hạch chất lượng không thấy ông, qua khai giảng hai tuần rồi mới thấy ông đi học là sao?”

“Minh mới chuyển tới hôm nay à.” Đông nhìn Sơn trả lời. “Vì thủ tục chuyển trường giữa các trường hơi phức tạp nên tuần trước bên Sở Giáo dục mới hoàn thành, hôm trước mình có qua trường gặp thầy cô, các thầy cô bảo hôm nay bắt đầu mình tới học”.

“Hãy, mình kết bạn nhé. Mình thích bạn lắm đó.” Sơn bá vai nhìn Đông cười cười rồi nói với Đông.

“Ừm, rất vui được làm bạn với bạn. Bạn tên gì vậy?” Đông vui vẻ khi gặp được một người bạn mới.

“Minh tên Sơn.” Sơn kéo tay Đông về phía ghế mà hai bác giám thị đẩy cho Sơn lúc này. “Bố cho con thêm chén nước nữa đi. Thằng cu này giờ là bạn của con, hai bố giúp đỡ nó nhé.”

Hai bác giám thị mỉm cười. “Ha ha. Thằng này biết chọn bạn quá nhì.” Đoạn hai bác nhìn Đông áy náy nói: “Xin lỗi cháu, nhìn cháu thế này mà các bác lại nghĩ cháu là con gái được. Haha”.

Một bác rót nước đưa cho Đông, Đông nói lời cảm ơn rồi uống nước. Thấy vậy, mọi người cùng cười vui vẻ, Đông cũng cười theo. Khi bố mẹ mất, đây là lần đầu tiên Đông mỉm cười vui vẻ như vậy. Chỉ trong một tháng hai người tiếp xúc, cả Đông và Sơn đã trở thành những người bạn tri kỷ. Vì thấy Đông và Sơn thân mật như vậy nên trong lớp đã gọi cả hai là Bộ đôi tình yêu của lớp.

.....

“Tới nơi rồi,” Sơn hò reo. Lúc này, trên đài phát của xe buýt thông báo điểm xuống tiếp theo chính là nơi mà Sơn và Đông muốn xuống.

“Chúng ta xuống thôi.” Đông đứng dậy, tay bấm nút báo điểm dừng.

Cả hai sau khi xuống trạm dừng xe buýt đã tới gặp người bảo vệ xin phép được vào tham quan. Vốn dĩ Đông có thể tình nguyện viên nên dễ dàng cả hai đều được vào.

“Có người bạn như ông kể cũng may thật, vào được cả những nơi như thế này.” Sơn háo hức nhìn xung quanh.

“Một tuần tình nguyện cũng xong, mọi việc đều diễn ra tốt đẹp. Có rất nhiều người giỏi lắm. Mình đã biết thêm một ít về nhiều lĩnh vực. Một tuần đó thật sự rất vui và bổ ích.” Đông nhìn Sơn đang háo hức nhìn xung quanh nói.

“Đúng là đồ một sách, chỉ thích mấy thứ vô vị thôi.” Sơn nhìn Đông nói

“Không phải là vô vị đâu, những kiến thức đó rất tốt cho cuộc sống, như toán, lý có thể giúp mình logic, tỉnh táo,... và mình phát hiện ra các trái bóng cũng sử dụng các nguyên lý vật lý, toán học.” Đông như chìm đắm trong thế giới của mình.

“Ồi giờ ơi, đừng bảo với tui là ông mang cả mấy thứ đó vào bóng đá nhé.”

Đông mỉm cười: “Đúng là vậy đấy, làm một thủ môn không chỉ có nhìn được hướng di chuyển của bóng mà cần định vị hướng cầu thủ sẽ sử dụng để ghi bàn, điều đó cũng như áp dụng giải một bài toán học vậy, và các trái bóng cũng sẽ tuân theo các nguyên lý vật lý tức là.....”

“Stop, dừng lại đi, đầu mình sắp bị vỡ tung bởi đại số và lý học của ông rồi.” Ồ, Sơn ngạc nhiên kêu lên. “Ồ kìa, đó không phải là cô gái đầu bánh bao hôm qua à.” Sơn nói rồi chỉ về khu nhà trung tâm.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Gặp Lại Cô Bé Aki

Khu nhà trung tâm nơi diễn ra hội thảo học sinh xuất sắc Quốc tế đang có từng tốp đoàn học sinh kéo vali đi ra khu vực bãi đỗ xe cách đó 200 mét. Ở trước cửa khu nhà trung tâm có một bóng dáng nho nhỏ đang chào hỏi những học sinh kéo va li đi ra.

Nhìn theo hướng Sơn chỉ, Đông đã nhận ra Aki. Hôm nay cô bé không có mặc váy và đi giày patin mà đổi lại là bộ đồ thể thao gọn gàng. Đông đoán cô bé vừa tham gia một môn thể thao hoặc tập thể dục. Cô bé đang đứng ở cửa khu nhà trung tâm, thi thoảng lại nhìn đồng hồ, có vẻ như đang chờ ai đó, thi thoảng lại chào hỏi những học sinh các nước đang kéo vali đi ra; trên tay cô bé cầm một hộp màu đen. Mái tóc cô hôm nay không còn búi kiểu bánh bao hai bên nữa mà là kiểu búi tóc ở phía sau đầu, trên búi tóc là một chiếc nơ bướm màu đỏ nổi bật trên mái tóc màu vàng của cô bé. Ngơ ngẩn một lúc nhìn dáng vẻ của Aki. Đông chạy thật nhanh về hướng Aki như sợ rằng cô bé sẽ biến mất vậy. Nhìn Đông hấp tấp như vậy, Sơn cười: “đúng là tình yêu nha”

“Xin chào. Chúng ta lại gặp nhau rồi.” Đông chạy lại gần và chào cô bé Aki

Aki nhìn Đông một hồi lặng thinh không nói gì. Thấy lạ, Đông lại hỏi:

“Hôm nay, em lại lạc đường à?”

Aki lại nhìn Đông và quay hướng đi phía khác mà không trả lời.

Thấy rất là lạ, Đông lại hỏi: “Xin lỗi, anh có thể biết tên em không? Chúng ta làm quen nhé.”

Lần này, Aki quất mắt nhìn Đông và nói bằng tiếng Đức:

“Er war ein Ärgernis. Ich weiß nicht”** (*Anh là một người phiền phức, tôi không quen biết anh*)

“Ich entschuldige mich. Gestern trafen wir uns im Park sS.y...”**(*xin lỗi em. hôm qua chúng ta đã gặp nhau ở công viên sS.y. ...*). Đông giải thích.

“Sao hai tên này ko nói tiếng việt đi nhi mà nói tiếng quái gì vậy”, Sơn lăm bắm nhìn hai con người đang trao đổi bằng tiếng Đức.

“Sao anh biết tôi nói được tiếng Việt.” Aki thắc mắc. “À, em nhớ ra rồi. Xin lỗi vì thái độ vừa rồi ạ.” Aki cuối thấp đầu xin lỗi khi nhớ ra một màn ngày hôm qua ở công viên sS.y. “Hôm nay anh khác với ngày hôm qua nên em không nhận ra”. Thật vậy, ngày hôm qua Đông không đeo cái kính mắt hình tượng hiện đang che kín khuôn mặt mình nên Aki không nhận ra Đông.

“Không, là lỗi của anh.” Đông xua xua tay nói

“Hai người định xin lỗi đến mai luôn à.” Sơn cầu nhàu ngăn hai kẻ ngớ ngẩn cứ đứng yên xin lỗi nhau.

“A”, Aki cười, đoạn nhìn cả hai giới thiệu. “Em tên Aki. Hai anh tên chi?”

“Anh tên là Đông, còn đây là bạn anh, tên là Sơn.” Đông cũng giới thiệu mình và chỉ tay giới thiệu Sơn.

“Không phải là em lại lạc đường đó chứ?” Sơn nhìn Aki hỏi một câu. Đông cũng có câu hỏi giống hệt Sơn.

“Ồ, không đâu, em đang chờ một người bạn thôi.” Aki cũng giải thích.

“Là người hôm qua sao?” Sơn nhớ ra hôm qua có một cô gái tóc bạch kim tìm kiếm Aki.

“Dạ, không ạ, là người khác ạ.”

Đúng lúc đó, Nhi xuất hiện, nhưng chưa kịp nhìn xung quanh nên không phát hiện bên Aki có hai người khác cùng đứng.

“Aki, em đợi lâu không? Chị tới trễ.” Nhi sờ sờ mũi mình, giải thích: “Chị lên nhầm chuyến xe buýt nên mất thêm một thời gian đón xe khác”. Đoạn Nhi nhìn Aki thì cũng phát hiện hai người quen của mình đang đứng cạnh Aki.

“Á, là Nhi.”

“Á, là hai bạn.”

Nhi, Sơn và Đông cùng đồng thanh.

“Mọi người quen biết nhau sao?” Aki nhìn cả ba đang tròn mắt ngạc nhiên cùng bàn tay chỉ vào nhau của ba người, khúc khích cười.

“Ừm, bọn chị học cùng một lớp luôn.” Nhi trả lời.

“Thật may là em ở đây với hai bạn ấy, chứ gặp phải người xấu thì khôn khổ.” Nhi thở ngắn một hơi nhìn Aki nói

Sơn thấy Nhi nói vậy, bèn thì thầm bên tai Nhi: “là cô bé đó khôn khổ, hay những kẻ xấu kia thì khôn khổ vậy.”

“Sao bạn hỏi vậy?” Nhi ngạc nhiên nhìn Sơn

“Hỏi Đông đi thì biết.” Sơn chỉ tay vào Đông. Đông thấy Nhi nhìn mình bèn giải thích:

“À vì, em ấy rất giỏi võ nên ý của Son là vậy đó.”

“Ồ, em ấy giỏi thể thao lắm nên không lo lắng gì đâu.” Nhi nhìn Đông và Son rồi nhìn Aki: “E học võ từ khi nào vậy, Aki?”

“Trước giờ em đâu có học võ đâu? Nếu em học được võ em đã không bị anh Tori và chị Len bắt nạt hoài” Aki bĩu môi nói.

Nhi cũng gật đầu nhìn Aki với vẻ mặt đồng tình, sau đó Nhi vỗ hai tay vào nhau, nhìn Đông cười cười: “À, mà người bạn tìm đừng có bảo là Aki nhé.”

Đông ngượng ngùng, gật gật đầu với Nhi. Thấy vậy, cả Nhi và Son đều cười. Aki ngạc nhiên nhìn ba người: “Sao lại tìm em, không lẽ hôm qua em đã làm gì sai sao?”

“Ờ, không, em ko làm gì sai đâu.” Đông vội giải thích.

“Thôi, chúng ta đi kiểm quán nước uống đi rồi nói chuyện nhé.” Nhi nói.

“Đồng ý.” Tất cả cùng đồng thanh.

.....

Trên một tầng cao của một tòa nhà, trong một phòng họp bao gồm mười ba con người đang có một bầu khí lạnh bao trùm. Mười hai người nhìn một thanh niên có mái tóc đen, đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng đang tỏa ra áp suất thấp cực điểm tại đầu bàn. Đằng sau là chiếc cửa thủy tinh bao quát thành phố. Tất cả đều không dám ho he, sau khi báo cáo xong công tác, cả mười hai người đang ngồi yên lặng đều chuẩn bị tinh thần được gọt rửa nhưng đã hơn 30 phút mà người thanh niên đó chỉ ngồi đó, trầm lặng nhìn vào hư không. Đang trong lúc mọi người nghĩ rằng sự trầm lặng đó sẽ không được phá vỡ thì điện thoại của người thanh niên reo lên. Tất cả len lén nhìn người thanh niên và chiếc điện thoại, khi thấy thanh niên cầm điện thoại nhìn chằm chằm, mọi người đều đứng hình, chợt tất cả mọi người đều nghe thấy giọng thanh niên trầm thấp nói:

“Tôi không muốn tháng tới lại tiếp tục nghe được cái tin tức của bất kỳ một bộ phận hay một công ty nào của mấy người rằng đang có khó khăn nên không đạt kế hoạch. Tôi cho mấy người lựa chọn một là nghĩ cách tăng doanh số, hai là làm đơn nghỉ việc” Người thanh niên quét mắt nhìn tất cả mọi người một vòng, nói: “Giờ tan họp đi”.

“Yes”. Tất cả như được giải phóng, vội vàng mang theo tập tài liệu bước nhanh ra khỏi phòng họp như sợ người thanh niên gọi lại.

Vừa ra khỏi phòng, mười hai người như một thớ mạnh một hơi, tất cả hối hả đi nhanh về phía thang máy ở cuối dãy hành lang. Trên dãy hành lang vang lên tiếng một người trung niên, ông ta vừa vỗ vỗ ngực vừa nói. “Hôm nay, chủ tịch rốt cuộc bị làm sao vậy, suốt 4 tiếng đồng hồ trầm lặng. Tôi yếu tim, cái công ty Game của tôi đâu phải muốn doanh số thì có doanh số đâu”.

“Cheng, hôm trước nghe nói bên ông sắp xuất con ác chủ bài của năm nay ra thị trường hả?” Một người trung niên đi bên cạnh tò mò hỏi. “Tôi nghe nói thị trường lần này hướng tới là Châu Mỹ, nếu thành công doanh số của các ông sẽ như nước lên thuyền, ông lo gì doanh số. Có tôi đây này...” Đoạn người trung niên đó thở dài. “Cái ngành tôi phụ trách đâu có kiếm lời như các công ty khác, nó giữ vững được cũng đã là may rồi”

Người đàn ông tên Cheng vỗ vỗ vai người bên cạnh nói: “Đành cố gắng chứ biết sao ông, đâu phải ông không hiểu tính cách của Chủ tịch, Chủ tịch đã nói là làm, trong năm năm qua chúng ta ăn không ít khổ, đành phải cố mà tăng lợi nhuận thôi... Haz, chúng ta già rồi chẳng, tôi mới có 40 tuổi thôi mà.”

Người đàn ông nhìn Cheng: “Ông thì tốt rồi, bên ông toàn người trẻ làm việc, bên tôi thì phụ trách toàn người già, sao không cho họ nghỉ ngơi dưỡng già đi, còn bày đặt làm việc làm gì, kế hoạch chậm chạp người bị hỏi là tôi chứ có phải họ đâu... Rõ ràng chủ tịch nhìn thấy sự ràng buộc đó tại sao còn không sa thải đi”.

Cheng nhìn người đàn ông đang cau mày: “Đó là phúc lợi của tập đoàn do cố chủ tịch thành lập, ông không thể không nói rằng cái công ty của ông đã giúp nhiều người có niềm vui về tuổi già, mấy năm nữa tôi nghỉ hưu, ông nhớ quan tâm tôi nhé, ông bạn già”. Nói rồi ông Cheng cười cười. Lúc này họ đã đi tới thang máy, cửa thang máy mở ra, hai người đàn ông bước vào.

Nhìn theo bóng những ông bác, ông chú nhiều tuổi đi trên hàng lang bước vào thang máy, ai cũng mang bộ mặt âm thầm do ảnh hưởng từ sếp mình, chàng thư ký Trương Đình thờ dài nhìn cửa phòng họp: “Rốt cuộc ngày hôm nay sếp làm sao vậy, áp suất thấp quá là thấp”.

.... Bên trong phòng họp lúc này chỉ còn lại người thanh niên và chiếc điện thoại, người thanh niên nhún nhún trả lời, hiện lên trên không gian bốn chiều là Kyo: “Chào Sky. Tôi nghe nói bên ông sắp ra game mới hử, tôi muốn bản mềm đầu tiên”. Kyo đặt vấn đề luôn, nhưng khi nhìn thấy bản mặt than của người bạn mình thì Kyo nói: “Nếu ông đang tự kỷ thì cứ tự kỷ trước, lúc nào hết tự kỷ thì gọi lại cho tôi. Bye”. Kyo tự động tắt điện thoại. Thiên nhìn thẳng bạn tự biên tự diễn off thì vẫn không có phản ứng gì. Ngồi lâu nhìn chiếc điện thoại một lúc, Thiên đứng dậy bước lại gần cửa kính thủy tinh sát mặt đất. Thiên ngắm nhìn con đường nhỏ phía dưới với làn xe nhộn nhịp. Thiên nhớ lại bốn giờ đồng hồ trước đây trước khi tiến vào phòng họp cấp cao hàng tháng. Thiên mở WOAT - một phần mềm theo dõi do phòng nghiên cứu công nghệ mới nhất làm ra song Thiên không có ý định đưa nó ra ngoài thị trường mà dùng nó cho Nhi- đây là một phần mềm theo dõi tiên tiến nhất, nó có thể tự động thay đổi hình thái để phù hợp với môi trường. Trên màn hình là hình ảnh một cô gái đang nhìn chằm chằm vào hình ảnh một bia quyền sách có nội dung yaoi, ánh mắt cô gái nhìn người đàn ông cầm quyền sách đầy thiết tha. Sau đó là hình ảnh cô cậu học sinh kéo tay cô ấy đi quanh phòng nơi có rất nhiều sách và ảnh có nội dung boylove, girllove. Nếu không phải vì đến giờ họp, Thiên không biết mình sẽ làm ra hành động gì nữa, và tất nhiên, những giám đốc cao cấp của các ngành là người hứng chịu cơn tức giận của Thiên rồi.

Thiên quay về bàn họp, trên bàn họp là kế hoạch về Game mới nhất của công ty tên GOLD OF WORLD đang chuẩn bị tung ra thị trường Châu Mỹ.

Thiên nhìn hồi lâu rồi nhấn nút gọi điện cho thư ký của mình: “Trương Đình, cậu bảo giám đốc Cheng thay đổi địa điểm phát hành của game GOW là Đông Á – đặc biệt là Trung Quốc và Đông Nam Á, tôi muốn game đó được phát hành sớm nhất có thể.”

Thiên nói xong tắt điện thoại, mỉm cười nhìn hộp màu đen trên bàn họp, chiếc hộp đen này vốn có hai, nhưng một hộp giờ phút này đang ở Việt Nam và trong tay bé con của Thiên...

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Em Gái Của Chúng Ta?

Trong căn phòng có ánh đèn mờ nhạt, ca khúc “It’s only the fairy tale” lặp đi lặp lại trong không gian tĩnh lặng. Một người thanh niên đang ngồi tựa lưng trên chiếc ghế sofa, hai tay giang rộng trên thành ghế, một trong hai tay đang cầm tách trà đã nguội từ lâu. Mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ thủy tinh phía đối diện với chiếc ghế sofa. Thi thoảng anh nhắm mắt rồi lại mở mắt, cứ như vậy toàn người anh đắm chìm trong màn đêm. Tiếng mở cửa nhà chỉ khẽ làm chàng trai khẽ động.

“Em chào anh.” Đông mở cánh cửa nhà, nhũn mày khi nhìn thấy không gian tối tăm trong phòng chỉ có một ánh đèn mờ nhạt, khi thấy người anh trai đang ngồi uống trà ở phòng khách thì chào.

“Em mới về đây à. Đã ăn uống gì chưa?” An ân cần quay lại hỏi Đông, đoạn xoay người, tay thả chiếc tách trà xuống bàn trà, ngồi ngay ngắn nhìn em trai mình.

“Dạ, em đi cùng mấy người bạn đã ăn tối rồi ạ. Em xin lỗi vì đã về nhà muộn.” Đông bước lại gần anh trai.

“Em ngồi xuống đây, anh có chuyện muốn nói với em.” An chỉ tay về chỗ ngồi gần với mình và nói.

“Vâng ạ.” Đông nghe lời anh và ngồi xuống chiếc ghế, nhìn anh trai nói.

“Có chuyện gì vậy anh?” Đông hỏi.

“Anh đã liên lạc với gia đình nhận nuôi em gái chúng ta rồi.” An rót chén trà mới, đoạn nhấp nhí chén trà. “Người đó đã cho anh địa chỉ hiện tại mà em gái chúng ta ở Việt Nam”.

“Anh nói vậy nghĩa là sao? Em ấy đã về Việt Nam mà không tới gặp chúng ta sao?” Đông nói với giọng tức giận.

“Đừng giận như vậy, người đó có nói lý do vì sao mà con bé làm vậy. Cũng như chúng ta, tự dưng biết rằng có thêm sự tồn tại của chúng ta khiến em ấy bất ngờ và lo lắng. Em ấy cần thời gian tìm hiểu về chúng ta.” An nói “Em còn nhớ cái ngày mà anh em ta biết về sự tồn tại của em gái chúng ta chứ?...”

Đông hiểu những gì anh mình nói, cậu đâu thể quên đi cái cảm giác của ngày đó chứ. Cái ngày sau chiến thắng của cậu và các bạn ở giải bóng đá các trường Trung học toàn quốc ở Đức, cậu được biết tin bố mẹ mình gặp tai nạn khi đang sang Đức cổ vũ cho Đông ở trận chung kết đó. Cậu rời khỏi Đức mà trong lòng cảm thấy hối hận, nếu không đi Đức học, không tham gia vào đội bóng thì giờ gia đình vẫn êm ấm, cha mẹ cũng không gặp tai nạn, không có sự chia ly.

Một tháng sau khi trở về Việt Nam, chú Triều – luật sư công ty – cũng là bạn thân của bố Đông đã trao cho anh em Đông một quyển nhật ký của bố Đông, qua quyển nhật ký này, cả hai anh em Đông đã biết tới sự tồn tại của một người em gái và lý do cả hai không biết về sự tồn tại của cô em gái đó. Lúc đó, Đông vô cùng bối rối khi biết về sự thật này. Chú Triều và anh An đều đã tìm kiếm địa chỉ của người nhận nuôi em ấy, nhưng thật khó để tìm kiếm vì trong nhật ký không hề nói tới. Ngay cả người đó là, địa chỉ ở đâu cũng không hề được nhắc tới trong quyển nhật ký. Ngoài việc nói về có một đứa bé gái sau khi sinh sẽ được một người nhận nuôi. Người đó sẽ công ty của gia đình Đông thoát khỏi khủng hoảng về tiền vốn cho các hạng mục công trình đang dở dang lúc bấy giờ.

Chuyện tìm kiếm cứ thế được diễn ra hai tháng kể từ khi đó. Một tuần trước, chú Triều báo có tin vui, từ những gì sót lại của vụ tai nạn, họ tìm thấy một lá thư trong đó có một bức ảnh chụp một đứa trẻ phương Đông khoảng 10 tuổi đang nghịch cát bên bãi biển trong một chiếc túi da bị cháy từ vụ nổ máy bay, rất may mắn là bức ảnh đó tuy bị hư hỏng nhưng còn giữ lại khuôn mặt của đứa bé gái, phía sau có ghi tên của đứa bé cũng như ngày tháng năm sinh của đứa bé. Chính vì vậy, họ mới biết đó là ký vật cuối cùng mà bố mẹ Đông để lại, bởi vì chữ viết đằng sau đó là chữ viết của cha Đông.

Cũng tại thời điểm đó, chú Triều nhận một bưu kiện được gửi từ Ý, bên trong bưu kiện là năm bức ảnh chụp bé gái lúc một tuổi, ba tuổi, năm tuổi, tám tuổi và mười tuổi. Ở hai bức ảnh mười tuổi, có một bức chính là bức ảnh hoàn chỉnh của bức ảnh đã được tìm thấy từ vụ nổ máy bay. Trong bưu kiện cũng còn một bức thư được đánh máy ghi rõ cách thức liên hệ với người gửi. Chính vì vậy, chú Triều đã liên hệ với bên kia, khi nói về vấn đề muốn gia đình đoàn tụ với cô bé thì bên kia đã không trả lời. Không ngờ hôm nay, họ lại đưa tới thông tin em gái của Đông đã ở Việt Nam.

“Anh à, em vẫn nhớ rất rõ ạ. Em gái của chúng ta? Em ấy giờ ở đâu, chúng ta sẽ đón em ấy chứ. Em ấy trở về Việt Nam từ lúc nào ạ?” Giọng nói Đông kích động.

“Đừng vội, anh ta bảo hãy để cho con bé thêm chút thời gian. Nó sẽ tới gặp chúng ta sớm thôi”. An cười nhìn Đông, dù gì cũng là máu mủ gia đình, tuy hơn 10 năm không liên hệ nhưng chắc chắn tình cảm không thể bị phai nhạt. “Còn có một chuyện nữa anh cũng muốn nói chuyện với em đây. Hôm nay, anh có nhận được một cuộc điện thoại từ thầy giáo thể dục của em, thầy ấy muốn em tham gia vào đội bóng đá của trường. .”

“Em không tham gia đâu.” Đông không nghe anh An nói tiếp mà gạt lời anh.

“Tại sao em lại không tham gia, em rất có năng khiếu mà.” An nói. “Em không cần phải cảm thấy có lỗi vì chuyện đó đâu, chuyện đã qua 3 tháng rồi. Lúc đó, bố mẹ mình đi tới Đức một phần là vì muốn cô vũ em, một phần là vì muốn gặp người nhận nuôi em gái chúng ta mà. Mọi người đã hẹn ở Đức nên em ko cần phải áy náy vì điều đó đâu.” An quay người nhìn đứa em trai nhỏ của mình, cậu đặt chén trà xuống đĩa rồi vòng tay ôm Đông vào lòng. “Anh biết em cũng yêu thích bóng đá. Chính vì vậy, đừng bỏ cuộc với niềm yêu thích đó. Anh tin em mà. Hãy cứ suy nghĩ nhé.”

An vừa nói vừa xoa đầu đứa em trai kém mình tám tuổi này. Lúc hai đứa em ra đời, An đã tám tuổi mà không hề biết ngoài em trai còn có một đứa em gái nữa. An rất thích có đứa em gái nên khi nhìn thấy gương mặt baby xinh xắn của em trai, An giành tất cả tiền tiêu vặt của mình để mua đồ chơi búp bê này nọ mà các bé gái hay chơi cho Đông, An thích Đông để tóc dài để buộc tóc cho em. Có thể nói cậu có khuynh hướng luyến muội. Tuy bố mẹ nhiều lần giải thích với An rằng Đông là con trai không phải con gái, nhưng nhìn khuôn mặt đáng yêu của em mình, An không chấp nhận điều đó.

Đến khi đi học tiểu học, Sơn thấy Đông mặc đồng phục nam đã giằng co với giáo viên của Đông muốn Đông mặc đồng phục nữ. Mẹ An vô cùng tức giận đe dọa nếu còn làm loạn nữa thì An phải chuyển vào trường nội trú. An đành ngoan ngoãn không gây sự nữa. Song khi Đông đi học về thì An vẫn dụ dỗ em trai mặc đồ nữ.

Lúc bé Đông chưa hiểu gì thì cũng theo ý anh trai. Nhưng khi học lên lớp bốn, Đông nói Đông không bao giờ mặc đồ nữ. An chỉ biết bản thân lúc đó đau lòng đứt ruột. Dù có giở trò gì cũng không để Đông mặc đồ nữ nữa. Đến khi nhìn thấy bức ảnh bé gái chơi đùa trên cát, nhìn thấy những bức ảnh bé gái xinh xắn mặc váy hồng nở nụ cười rực rỡ, An rất muốn đưa đứa nhỏ ấy về ngay để có thể chăm sóc đứa bé, An nghĩ nếu gặp được em gái nhỏ của mình, An sẽ chuẩn bị một tủ quần áo mới toàn váy hồng cho em ấy.

Trong vòng tay ấm áp của An, Đông nghẹn ngào, cậu muốn rũ bỏ bóng đá và chỉ tập trung vào học, nhưng đúng là Đông vẫn không thể từ bỏ bóng đá. Chỉ với vài lời nói của An, Đông cũng muốn quay trở lại với sân cỏ nhưng Đông vẫn bị ám ảnh bởi chuyện bố mẹ gặp tai nạn:

“Em... Em không muốn vì bóng đá mà mất thêm một người thân nữa đâu.”

“Em nói gì vậy, anh luôn phải đi ra nước ngoài bằng máy bay mà có gặp chuyện gì đâu. Đó là một tai nạn mà chẳng ai muốn cả. Đừng có nghĩ lung tung như vậy nữa.” An nhìn Đông đang cúi đầu, đoạn nói tiếp: “Nếu em gái chúng ta muốn em tiếp tục đá bóng thì sao?” An vẫn vuốt tóc Đông hỏi.

“Anh bảo sao cơ?” Đông ngược mắt lên nhìn An.

“Anh thấy bóng đá rất được hâm mộ, chắc em gái chúng ta mà biết có một người anh trai giỏi như vậy chắc con bé thích lắm đó.” An cười nói. “Em nghĩ có phải không nào?”

“Anh hay thật đó, mặt mũi em ấy ra sao còn không biết mà lại đoán cả suy nghĩ của em ấy nữa chứ.”

“Nếu theo bức ảnh hồi 10 tuổi con bé đã là mỹ nhân thì lớn lên chắc chắn cũng là mỹ nhân, như em trai anh nè, lúc bé xinh trai lớn lên càng xinh trai”. An nói rồi xoa xoa mặt Đông trên ghẹo. Một vạch đen hiện ra trên trán Đông.

Đúng lúc này, tiếng điện thoại của An reo lên. “Anh xin lỗi nhé, anh phải nghe điện thoại. Em sớm nghỉ ngơi đi, mai còn đi học”.

Đông gật đầu trả lời anh: “Vâng. Chúc anh ngủ ngon”

An đứng lên, bước chân đi lên cầu thang và nhận cuộc điện thoại. Điện thoại hiện lên bóng dáng của chú Triều.

“Chắc là điện thoại công việc rồi.” Nhìn theo bóng anh An, Đông nghĩ. “Không biết công việc ở công ty có khó khăn không nữa, một mình anh ấy phải lo hết mọi việc. Chưa kịp tốt nghiệp mà đã phải vừa đi học vừa quản lý công việc, thật là vất vả. Mình ước gì lớn thật nhanh để có thể giúp đỡ anh ấy”. Chợt Đông nghĩ về những điều Nhi và anh An nói. “Bóng đá ư? Mình không thể ích kỷ như vậy được, anh An đã phải tạm dừng mơ ước của anh ấy để học kinh doanh, mình không thể vì bóng đá mà để anh ấy phải gánh vác mọi khó khăn một mình được. Mình phải gắng học hành để sớm có thể giúp anh trai, phải chia sẻ khó khăn cùng anh ấy.”

.....

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Học Nhóm

“Cuộc đời vẫn đẹp sao,

tình yêu vẫn đẹp sao,

dù cho mọi người có bỏ rơi ta ,”

Dù thân thể ta mang theo đầy thương tích

Dù cho ai có nói ta ngốc nghếch

Ta vẫn hạnh phúc mang theo mơ ước.

lalalala....."

“Có chuyện gì mà hôm nay Sơn vui thế nhỉ?” Đông ngạc nhiên bước vào lớp, nhìn thẳng bạn tay đang lau bảng, miệng hát vui vẻ. Đông nhìn Nam đang kê lại bàn ghế, nhặt rác trong các ngăn bàn.

“Đến sớm nhỉ hai bạn?” Đông nhìn lớp sạch sẽ chào hỏi hai người bạn.

“Ồi, bạn thân yêu. Mình kể cho bạn tin vui nhé. Bố mẹ mình đồng ý để mình tiếp tục đá bóng rồi. Hạnh phúc quá”. Sơn ríu rít ném chiếc giẻ lau bảng lên bàn giáo viên, chạy lại cửa lớp khoe khoang với Đông.

“Sáng giờ như người động kinh ấy. Cậu tới đúng lúc quá, nãy giờ lỗ tai tớ bị hành hạ rõ khổ”. Nam quay mặt ra nhìn Đông và nói. Khi nhìn thấy hành động ném giẻ lau bảng lên bàn giáo viên của Đông thì tức giận nói: “Này, tôi vừa mới lau bàn giáo viên, ông lại đem giẻ bẩn lên thế à? Nhặt ngay và lau lại cái bàn”. Nam chống hai tay lên eo nói.

“Xin chúc mừng”. Đông mỉm cười chúc mừng Sơn.

Sơn cười tí mắt nhìn Đông rồi quay lại nhìn Nam nói: “Được rồi, tôi lau lại cái bàn là được, ông có cần keo kiệt như vậy không?”

“Hôm nay, mình sẽ khao một bữa ra trò. Cùng đi nhé.” Sơn định khoát vai Đông song nhớ ra tay mình vừa mới lau bảng bèn cười cười nói.

“Thôi, mình bận học thêm, mình không đi đâu.” Đông nhìn Sơn áy náy nói.

“Đùa à, học giỏi vậy rồi còn học cái gì nữa. Hay cùng mình vào đội bóng đá trường nhé.” Sơn trông ngóng Đông.

“Mình không đá bóng đâu.” Đông lắc đầu nhìn Sơn, nói.

“Tại sao?” Sơn hỏi.

“Không vì sao cả”. Đông dứt khoát nhìn thẳng thẳng bạn và nói.

“Chúng ta là bạn bè mà ông lại không thể chia sẻ là sao chứ.” Sơn nói với vẻ mặt cau có. Đoạn quay mặt tiến tới bàn giáo viên lấy giẻ lau và bước chân hướng cửa lớp bước đi. Vừa đi, Sơn vẫn băn khoăn lý do mà thẳng bạn mình không thể nói là gì. Suốt buổi học, Sơn chỉ nghĩ ra hàng trăm cái lý do mà Đông không muốn đá bóng.

.....

Tiếng trống trường điểm buổi học kết thúc, dáng vẻ các bạn trong lớp luôn vội vàng cất sách vở, đồ dùng vào lớp, tiếng líu ríu gọi ới nhau vô cùng rộn ràng. Sơn lúc này đang nằm nhoài người ra bàn.

“Ồi, cuối cùng cũng kết thúc. À, Đông ơi, tuần sau thi học kỳ rồi. Giúp mình mấy môn nhé.” Sơn quay mặt trên bàn, nhìn hướng bàn Đông nói.

“Bạn muốn học thêm ư?” Đông vừa cất sách vào cặp vừa hỏi.

“Không phải là học thêm mà là học nhóm. Hi hi.” Sơn thẳng lưng lên nói.

“Ừm, nghe được đấy. Học nhóm không tệ đâu. Thế lúc nào thi học. Nhóm có mấy người?” Đông dừng tay và quay mặt sang Sơn nói.

“Hôm nay nhé. Nhóm mình sẽ có mình, Đông và Nhi nhé.” Sơn háo hức nói

“Đã bảo là hôm nay mình bận học thêm mà. Từ mai đến thứ bảy thì ok.” Đông tiếp tục soạn lại sách vở trong cặp, đoạn đóng cặp sách lại leo lên lưng và nhìn Sơn nói.

“Không đâu, mình phải học từ bây giờ luôn mới theo kịp được. Ông không định giúp Nhi sao, mình chắc chắn Nhi kém nhiều môn lắm, nhất là những môn Ngữ văn, Tiếng việt,... Ông giỏi rồi thì cần gì phải học thêm chứ, một ngày nghỉ có sao đâu.” Sơn cười híp mắt nhìn Đông. Đông lúc này có vẻ cũng đang suy nghĩ nên học nhóm hay học thêm. Cuối cùng Đông nói:

“Thôi được rồi, nếu bạn nói vậy thì mình đồng ý. Nhưng không la cà đâu nhé.”

“Đồng ý.” Son toe toét cười, Son quay đầu nhìn Nhi đang từ bàn cuối lớp đi lên bèn gọi: “Nhi ơi. Nhi...”

“Có chuyện gì sao?” Nhi dừng bước bên bàn Son, ngạc nhiên hỏi.

“Hôm nay, mình qua học nhóm nhà Đông nhé.” Hai ngón tay giữa của Son chỉ chỉ vào nhau, mắt long lanh nhìn Nhi rồi nhìn Đông. “Bạn đồng ý học nhóm cùng tụi mình nhé.”

Nhìn hành động buồn cười của Son, Nhi cười cười, nói: “Minh á, ừm, đồng ý. Không còn giận vụ mình mật báo cho ông Tùng bên đội bóng thông tin hai bạn à?” Nhi dừng lời rồi nói tiếp. “Chúng ta đi thôi nào.”

Son đứng dậy rồi ghé vào tai Đông thì thầm: “Nhân cơ hội này hỏi xin Nhi số điện thoại của Aki đi, hôm qua ông cứ ngồi đực ra mà chẳng nói được gì cả suốt buổi, chán ông lắm. Aki về nước rồi, ông phải biết địa chỉ, số điện thoại, mail để mà gọi điện thoại và liên lạc chứ”

“Hoá ra đó mới là mục đích của Son”, Đông chợt hiểu ra ý đồ của thằng bạn, gật đầu cười. Tối qua, sau khi đi ăn xong, Nhi nhận một hộp đen từ Aki, hai người nói nhỏ được một lúc thì Nhi nói Aki cần ra sân bay cho kịp giờ bay nên cả Son và Đông đều đi cùng. Thật tiếc là cả buổi Đông đều không thể nói gì cả, chỉ có Son và Nhi nói rất nhiều chuyện, Son có hỏi nhiều về Aki nhưng cô bé chỉ cho biết tên, tuổi và nói những chuyện phiếm nên không thể biết địa chỉ và số điện thoại của cô bé được. “Cảm ơn bạn nhiều lắm”.

“Có gì mà cảm ơn chứ, bạn bè là thế mà. Ông cẩn thận nhé, có ngày tôi bán ông đi kiếm tiền ăn chơi đấy”. Son vỗ vai Đông mỉm cười.

.....

Trong một thư phòng có rất nhiều loại sách trên hai giá sách cao hơn 20 mét. Đặt ở phía trước giá sách là một chiếc bàn dài chứa 10 người ngồi mỗi bên. Bên mỗi đầu bàn có một cái bàn chứa máy tính. Bên cạnh chiếc máy tính có một quyển sách để: “Mục lục sách, tài liệu và hướng dẫn tìm kiếm trên máy”. Ở góc trái căn phòng gần với cửa ra vào là mô hình Địa Cầu, trên tường là bản đồ các nước. Tiếng bút sột sọet trên giấy vang lên giữa không gian yên tĩnh xen lẫn với chiếc đồng hồ trên tường gần cửa sổ thùy tính.

“Minh đói quá, nghỉ tay ăn chút gì đi.” Son đặt bút xuống bàn, vuron người, uể oải kêu ca.

Đông nhìn đồng hồ trên tường, cũng buông bút xuống và nói:

“Ừm, cũng muộn rồi. Minh nghỉ thôi. Các bạn thích ăn gì, uống gì cứ tự nhiên nhé.”

Nói rồi tất cả cất sách vở vào cặp. Đông bước ra khỏi phòng trước để vào nhà bếp chuẩn bị đồ ăn cho cả nhóm. Son và Nhi bước đi phía sau.

“Nhi học khá nhỉ, mình tưởng bạn học bình thường thôi, ai dè đỉnh thật.” Son nói. “Còn hai tuần nữa là thi học kỳ rồi, không rõ mình có thoát nạn không đây”.

“Minh học cũng bình thường thôi.” Nhi sờ sờ tai nói.” À, mà bạn sẽ tham gia đội bóng của trường mình chứ?”

Son cười tít mắt khoe với Nhi: “Ừ, không biết thầy Trung thuyết phục bố mẹ mình thế nào mà tài thiệt đó. Minh phục ông thầy bốn mặt này rồi đó.” Son háo hức kể lại chuyện tối qua khi cậu về nhà bố mẹ cậu đã nói chuyện đồng ý cho cậu tham gia đội bóng của trường. “Bố mẹ mình có điều kiện, mình phải đạt học lực khá thì mới đồng ý cho mình tham gia đó.” Vừa kể Son vừa hoa tay múa chân cho mỗi lời nói của mình. Nhi nhìn Son vui vẻ mà cười cười. “Hóa ra lý do con sâu lười biếng là bạn mới chịu ngồi im học sao?”

“Đúng vậy.” Son gật đầu. “Không biết mình có đạt được điểm khá các môn học đây.” Son thờ dài.

“Bạn cố gắng một chút là được mà, chỉ cần qua 6,5 là được rồi”. Nhi nhìn Son nói lời an ủi.

“Nói bao giờ cũng dễ hơn làm mà.”. Hai bàn tay Son đan vào nhau đưa đặt sau đầu, thờ dài nói. Lúc này cả hai đã đứng ở trước cửa phòng bếp. Nhi nhìn Đông đang lấy trái cây từ trong tủ lạnh ra, Nhi quay lại nhìn Son nói: “Nếu Đông cũng cùng tham gia đội bóng thì quá tốt”.

“Thằng này nó cứng cổ lắm. Haz”. Son cảm giác thất bại mà thờ dài. Nhi cũng thờ dài theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Đoàn Tụ

Đông mở tủ lạnh lấy vài trái cam và chai sữa tươi, đoạn đóng cửa tủ lạnh xoay người cắt tỉa trái cam đặt ngay ngắn vào đĩa. Nhìn động tác của Đông có thể nhìn ra Đông thường xuyên hay làm những việc như vậy. Xong xuôi, Đông ngược nhìn Nhi và Son đang nói cái gì đó ở trước cửa phòng bếp

“Các bạn tới đây đi, còn đứng đó làm gì.” Đông gọi cả hai lại bàn ăn phòng bếp. Đúng lúc cả bọn đang chuẩn bị ăn thì anh An về. Có vẻ như hôm nay mọi chuyện rất thuận lợi nên hiện ra trong mắt của An là sự bình yên, Đông nhận thấy điều này vì cậu rất giỏi quan sát, đặc biệt quan sát anh An rất kỹ, từ khi bố mẹ mất, đây là lần đầu tiên sự bình yên hiện rõ trên đôi mắt anh trai mình.

“Anh đã về.” Đông cười, nhìn anh An và chào anh.

“Em chào anh ạ.” Cả Sơn và Nhi đều nhìn anh An cười và chào.

“Anh chào mấy đứa.” Vừa bước qua dãy hành lang tính bước lên tầng hai, An nhìn thấy Đông và hai người bạn đang ở trong phòng bếp, thấy tiếng Đông và các bạn em trai, An cũng cười và chào lại.

An nhìn Đông và quay qua nhìn Sơn và Nhi. Khi nhìn thấy khuôn mặt của Nhi, An sững sờ trong giây lát, hốc mắt hoe đỏ, Đông ngạc nhiên khi thấy anh An như vậy. Từ khi anh An bước vào cửa, Nhi cũng dõi mắt theo anh nên cũng cảm nhận sự thay đổi của anh khi nhìn mình. Không khí trầm lắng cứ thế diễn ra. Vài phút sau, người An khẽ run run bước từng bước lại gần Nhi, An cảm thấy thời gian thật dài thật dài, chỉ có mấy bước chân mà cảm giác như hàng tiếng đồng hồ vậy. Cuối cùng An đứng trước mặt Nhi, hai tay hơi run run đưa lên sờ vào má Nhi.

“A, em... em là Nhi?”. Giọng An khàn khàn. “Em, cuối cùng em cũng đã trở về.” An chaoàng tay qua ôm chầm Nhi vào ngực: “Thật tốt quá, thật tốt quá”.

Nhi cũng vòng tay qua người anh An, hai người cứ như vậy mà ôm nhau mà bỏ Đông đang vô cùng ngạc nhiên.

Sơn há to miệng khi nhìn thấy tràng cảnh này: “Này, anh cậu sao vậy, anh ấy biết Nhi à, cứ như cả thế kỷ chưa gặp nhau ấy.”

“Anh,...” “Nghe Sơn nói vậy, Đông kêu lên chấm dứt sự bất ngờ anh An mới tạo thành

“Đông, con bé đã trở về.” An nhẹ nhàng đưa tay lên vai Nhi đẩy ra một khoảng cách nhìn Nhi, đoạn xoay người lại nhìn Đông nói. “Đây là em gái chúng ta đó.”

“Em gái....” Lần này vì quá ngạc nhiên mà Đông làm rơi cốc sữa trên tay.

Choang. Tiếng thủy tinh rơi trên nền gạch nhưng tất cả đều cảm thấy sự im lặng. Sơn ngạc nhiên nhìn cả ba người.

“Em gái. Anh vừa nói gì cơ. Nhi là em gái chúng ta á.” Đông kích động hỏi lại, mắt hết nhìn anh An lại nhìn Nhi.

“Đúng vậy.” An khẳng định sau đó An lại càng ôm chặt Nhi hơn.

“Khó thở quá, anh buông tay em ra được không?” Vì hành động bất ngờ ôm chặt của An nên Nhi cố đẩy tay An ra.

An vội lới lỏng tay ra nhưng vẫn không buông khỏi người Nhi: “Anh mừng quá, cuối cùng em cũng đã trở về. Anh vui quá.”

“Anh vừa nói câu đó mà.” Nhi chu chu miệng đồng thời lại cố đẩy An ra khỏi mình: “Sao anh dai thế, em không quen, anh mau bỏ em ra đi”. Bây giờ cảm xúc của Nhi cũng vô cùng xúc động. Nhi đã muốn trở về gặp hai anh mình sớm hơn nhưng Nhi lo lắng hai anh không biết về sự tồn tại của mình hoặc giả hai người không thừa nhận sự có mặt của mình. Vì vậy, Nhi quyết định nhập học cùng trường cùng lớp để trở thành người bạn học của người anh trai thứ hai. Có lẽ vì đều cảm nhận sự thân thiết giữa người thân với nhau nên không mất nhiều thời gian để Nhi trở thành bạn thân của Đông – anh trai thứ hai của mình. Ngày hôm nay, Nhi đồng ý học nhóm không phải vì bản thân học quá kém mà vì cũng muốn đến gần hơn với cuộc sống của hai người anh. Giờ đây đứng trước sự nhiệt tình của người anh cả, nước mắt Nhi đã rơi vì hạnh phúc. Nhi cảm nhận sâu sắc ý nghĩa mà mọi người thường hay nói: “Hạnh phúc thật ra đơn giản mà cũng thật âm ập. Gia đình luôn là nơi chốn bình yên của mỗi con người”.

“Vâng, em đã trở về rồi. Em cũng rất vui khi trở về.” Nhi vừa nói vừa lau nước mắt đang rơi trên gò má mình, rồi Nhi đưa tay mình khẽ lau nước mắt cũng rơi trên gò má An.

Đông sững sờ với tất cả diễn biến vừa rồi, cảm giác ngạc nhiên, lại vui sướng trong tâm can đang nói cho Đông biết một điều – Nhi, người bạn thân của mình cũng chính là người em gái thất lạc lâu năm của mình – đó chính là vì sao khi vừa mới gặp Nhi bản thân lại quần quýt với Nhi như vậy, hóa ra cái tình cảm mà bản thân không biết nhưng khẳng định không phải tình yêu nam nữ mà Sơn nói tới chính là tình cảm gia đình, tình cảm thân nhân. Cậu hạnh phúc chạy lại nắm tay anh An và Nhi.

“Chào mừng em trở về nhà.” Đông ôm chầm lấy Nhi vòng tay qua người anh An nói. Cả ba anh em nhìn nhau mà mắt đắm lệ vì hạnh phúc.

Sơn sờ mũi: “Mình hình như đang cản trở sự đoàn tụ của ba anh em thì phải” Nghĩ vậy, Sơn định đứng dậy bước đi thì An lên tiếng. “Anh thấy đói rồi, có cái gì ăn không nhỉ?”

“Có ạ.” Đông vừa kéo tay anh An và Nhi hướng bàn ăn tiến tới và nói.

Cả bốn người cùng ngồi bên bàn ăn. An ngắm nhìn Nhi hồi lâu.

“Em xinh đẹp giống anh quá.” An cười.

“Khụkhụ,” Sơn và Đông bị sặc bởi chính nước miếng của mình, đoạn nhìn anh An vừa mới dứt lời.

“Chúng ta là anh em mà, giống nhau là đúng rồi ạ.” Nhi cười. “Em xin lỗi vì đã không thể gặp anh sớm hơn ạ. Nhưng làm sao anh nhận ra em vậy ạ?”

An lấy từ trong ví ra một bức ảnh. Đó là bức ảnh chụp Nhi trong lễ tốt nghiệp Phổ thông tại Russia đưa cho Nhi coi.

“Đây là.....làm sao anh có được.” Nhi ngạc nhiên nhìn chăm chăm bức ảnh.

“Anh vừa nhận được vào ngày hôm qua đó. Là chủ tịch R đã gửi đó.” An giải thích.

“Là cha nuôi của Nhi gửi qua ư?”. Đông hỏi.

“Cha em mất rồi.” Nhi buồn rầu đáp.

Cả Đông, An và Son đều lặng thinh khi nghe Nhi nói vậy. Được một phút, Nhi cười nói: “Em xin lỗi đã khiến hai anh phải nghĩ tới chuyện buồn.”

“Cha nuôi em mất khi nào vậy?” An nhìn Nhi, nhẹ nhàng mà hỏi.

“Cùng ngày với bố mẹ mình ạ.” Nhi nghẹn ngào. “Cả ba đã cùng gặp tai nạn trên hai chuyến bay đó.”

“Tại sao lại xảy ra tại nạn đó chứ.” Đông đập bàn, hồi tưởng lại hình ảnh máy bay nổ trên bầu trời mà truyền hình đưa tin, nước mắt lặng lẽ đầm hai hàng mi.

“Đừng buồn nữa hai anh. ..Bố mẹ đang ở thiên đường hạnh phúc nhìn chúng ta... Vì vậy, chúng ta phải sống thật tốt để bố mẹ luôn hạnh phúc và tự hào về anh em mình nhé.” Nhi cố ngăn dòng nước mắt, cười nói.

“Em nói đúng, cả ba anh em mình phải sống thật tốt để bố mẹ ở thế giới bên kia có thể vui mừng khi nhìn chúng ta.” An nắm tay cả hai đứa em nói.

“Vâng ạ.” Cả Nhi và Đông đều nhìn An và cười.

“À, hôm nay anh có chuyện gì mà em thấy vui vậy?” Đông chợt nói

“Cảm ơn em Nhi.” Vì lời nói của Đông khiến An nhớ ra một chuyện gì đó, An nói, mặt thì quay sang Nhi mỉm cười. “Nhờ em mà công ty đã vượt qua được giai đoạn khó khăn. Anh rất cảm ơn.”

“Đó là chuyện đương nhiên mà. Anh đừng cảm ơn em nữa.” Nhi đỏ mặt cúi đầu nói. “Nhưng chuyện này sao lại cảm ơn em, em đâu giúp gì được anh đâu”

An cười: “Nếu không có em thì chỉ sau 3 tháng bố mẹ mất, anh đã làm mất luôn công ty mà bố đã gây dựng được. Em lại cứu công ty lần nữa rồi.” An dừng lời một lúc rồi mới lại nói: “Dù gì nhờ quan hệ của em mà bên tập đoàn R mới ra mặt giúp đỡ công ty nhà mình”

Không gian yên lặng. An và Đông đã không nói gì hơn nữa. Son phá tan bầu không khí đó:

“Em xin phép, em phải về rồi ạ. Em chào anh ạ.” Son đứng dậy hướng anh An chào. “Minh về đây. Tạm biệt hai bạn nhé. Đông không định tiễn mình à.” Son nhìn thẳng bạn mình đang muốn hỏi chuyện anh An và Nhi.

“Ừm.” Đông đứng dậy và đi cùng Son ra khỏi nhà.

Bước ra khỏi cánh cửa, Son vừa đi vừa ngoái mặt nhìn bầu trời chỉ có lẻ tẻ vài ngôi sao. “Đông à, tuy không biết rõ chuyện gì của gia đình bạn, nhưng mình thấy bạn đừng có hỏi chuyện gì cả, có vẻ điều này khiến anh An và Nhi khó xử đó. Tôi nghĩ chuyện đó chắc là chuyện tốt thôi. Mà vui thật, ai mà ngờ Nhi là em gái Đông chứ. Thú vị, thú vị thật.” Son thu hồi tầm mắt từ bầu trời trở lại trên người Đông.

“Cảm ơn bạn nhiều lắm Son à.” Hiểu ra những lời Son nói là có ý gì, Đông chân thành cảm ơn người bạn này. Đúng là khi anh An nói công ty có khả năng bị mất rồi nhờ mối quan hệ của Nhi với chủ tịch R nào đó, Đông đã rất muốn hỏi cho ra lẽ nhưng những lời Son nói đã dập tan những hoài nghi của Đông.

“Có gì mà cảm ơn chứ. Chúng ta là bạn bè mà đúng không nào?” Son đặt tay mình lên vai Đông. “Có gì khó khăn hãy chia sẻ với mình nhé.”

“Được.” Đông cười nhìn Son.

“À, thế thì bây giờ chuyện cô bé Aki kia để rồi còn gì.” Son cười, nhìn xe buýt từ xa lại tiến lại gần. “Xe buýt tới rồi, mình về đây. Hẹn sáng mai tại lớp nhé.”

“Hẹn gặp lại sáng mai.” Đông đứng nhìn Son lên xe buýt rồi quay về nhà.

.....

.

Chương 14: Cùng Nhau Vào Đội Bóng.

Trong giờ sinh hoạt chung của lớp 10B1, Tùng xin phép cô giáo chủ nhiệm để nói chuyện với Đông và Sơn. Trên dãy hành lang không có bóng người, Tùng nói với Đông và Sơn:

“Mình muốn biết ý kiến của hai bạn về chuyện hôm trước.”

“Mình đồng ý.” Đông nói.

Sơn vô cùng ngạc nhiên, hôm qua cậu ta vẫn từ chối mà sau một đêm đã thay đổi ý kiến là sao. Cậu cười nói. “Mình cũng đồng ý. Nhưng mình có một điều kiện.”

Vừa nghe hai người này đồng ý, Tùng hớn hở ra mặt: “Điều kiện gì? Nếu mình có thể thực hiện mình nhất định sẽ làm.”

“Dĩ nhiên là được thôi. Mình biết đội bóng đá trường không có huấn luyện viên, thầy Trung thì không biết gì về bóng đá, nếu là boi thì thầy rất giỏi nhưng về bóng đá thì quá tệ.” Sơn nhìn Đông rồi lại nhìn Tùng nói.

Tùng ngạc nhiên, chưa hiểu ý của Sơn là gì: “Ý bạn là sao vậy Sơn?” “Ý mình nói mình tham gia khi đội bóng có một huấn luyện viên.” Sơn nói

“Bạn đang làm khó mình và nhà trường đó.” Tùng bắt đầu bức. “Chúng ta không có đủ kinh phí để thuê một huấn luyện viên đâu.”

“Ai bảo chúng ta chỉ kinh phí thuê một huấn luyện viên”. Sơn nhướn mày nói: “Mình muốn 1 người làm huấn luyện viên. Bạn có thể yên tâm vì người đó sẽ không đòi hỏi về tiền bạc đâu.”

“ai vậy?” Tùng tò mò và thấy hấp dẫn lời Sơn nói. Dù gì Sơn cũng từng rất nổi tiếng là trong giới bóng đá thiếu nhi.

“Bạn biết rất rõ về người đó đấy. Sơn cười cười ném ra một quả bom thông tin. “Người mà đã cung cấp thông tin về mình và Đông cho bạn đó.” Nhìn về mặt đang thay đổi liên tục như tắc kè của Tùng mà thấy vui vui.

“Ý bạn là bạn Nhi, bạn học của các bạn ư.” Tùng sững sờ khi nói tới đây.

“Đúng vậy.” Sơn cười to hơn. “Thế nào đồng ý không?”

“Sao có thể thế được, bạn ấy sao có thể là huấn luyện viên được chứ. Bạn đùa quá chón rồi đó.” Tùng không cho là đúng, nghiêm giọng nói với Sơn.

“Ai, nếu không có Nhi là huấn luyện viên đội bóng thì mình cũng không tham gia đội bóng đâu.” Sơn thái độ thờ ơ nói. “Tôi chả muốn đá bóng với mấy người kém cỏi của đội hiện nay đâu”.

“Mình cũng sẽ tham gia đội bóng khi Nhi là huấn luyện viên đội bóng”. Trầm mặc này giờ, Đông phát biểu.

“Thôi được rồi. Mình sẽ báo cáo với nhà trường chuyện này.” Tùng nhìn ra được nếu không thỏa hiệp với hai cái kẻ tai ương này thì sẽ không xong được việc mình cần nên nói. “Mình sẽ sớm thông báo với hai bạn.” Nói rồi, Tùng chào hai người và hướng khu nhà giáo viên đi tới.

“Oke, tôi chờ tin tốt từ ông anh”. Sơn nói vọng theo Tùng. Đoạn quay lại nhìn Đông hỏi:

“Này, sao ông lại đồng ý tham gia vậy, tôi tưởng ông sẽ từ chối chứ. Hôm qua...”

“Là Nhi đã thuyết phục mình”. Đông lờ đi ý nhiều giải thích.

“Nhi á, ái chà, ông nghe lời em gái quá nhỉ.” Sơn cười: “Tôi đây không biết ông lại là kẻ sợ em gái đấy nhé”. Sơn khoát tay lên vai Đông ngả lưng nói.

Biết rõ không giải thích thì thằng bạn sẽ không bỏ qua cho mình, Đông hướng mắt xuống nhìn cái tay của thằng bạn trên vai, nói: “Em ấy nói, nếu mình tham gia đội bóng thì không chỉ có thể chơi bóng mà mình yêu thích mà nếu giành giải toàn quốc, có cơ hội đi thi đấu quốc tế thì sẽ gặp lại được Aki.”

“A... Hoá ra là vì mục đích đó mà ông tham gia đội bóng sao? Bạn tôi đúng là si mê con gái nhà người ta rồi. Nhưng sao thi đấu quốc tế thì có thể gặp được Aki.” Sơn bắt bẻ ngay câu nói cuối của bạn.

“Mình cũng có hời như vậy. Nhi bảo đó là bí mật ko thể tiết lộ được. Nhi bảo mình cứ tin em ấy, em ấy không lừa mình đâu. Mình tin em ấy, với lại em ấy nói đúng, bố mẹ mình chắc sẽ vui mừng khi thấy mình lại chơi bóng đá.” Đông nhìn sân trường vắng bóng người, xoay người dựa vào cột bên cạnh nói: Phải rồi, tí nữa qua nhà Nhi phụ mình một tay chuyển đồ qua nhà mình nhé.”

“Ok. Chắc phòng con gái phải tuyệt lắm nhỉ.” Son cười, hai mắt tỏa sáng.

“Đừng có nghĩ trò bậy bạ nữa.” Đông cốc đầu Son một cái. “Trở về lớp nào”. Hai người nhìn nhau bước trước bước sau vào lớp.

Lan Hương vừa đi đưa sổ Ghi Đầu Bài lên phòng giáo viên trở về, nghe được chuyện Đông rủ Son chuyển đồ của Nhi sang nhà Đông thì vô cùng tức giận.

“Đáng ghét, con nhỏ kia.” Lan Hương hậm hực nhìn Nhi ở dãy bàn cuối lớp.

Nhi cảm thấy có ánh mắt bất thiện cứ nhìn mình, theo phản xạ tìm kiếm ánh mắt đó thì thấy Lan Hương: “có chuyện gì vậy, Lan Hương?”

Lan Hương quay mặt đi không trả lời. Nhi sờ sờ tai mình nghi hoặc thái độ của Lan Hương.

.....

Cuối buổi học ngày hôm đó, khi từng dòng người từ các lớp ủa ra cửa phòng học như ong vỡ tổ thì có một bóng dáng bước vội tới dãy bàn cuối cùng của lớp 10B1 đứng trước một học sinh đang vội vàng sắp xếp sách vở vào cặp.

“Nhi, chúng ta cần nói chuyện.” Lan Hương giận dữ đứng trước bàn học của Nhi nói.

“Có chuyện ? mình bận rồi. Mai nói chuyện nhé.” Nhi không nhìn Lan Hương mà tiếp tục việc sắp xếp sách vở vào cặp.

“Không được, chúng ta phải giải quyết cho xong chuyện này.” Lan Hương chống tay lên bàn Nhi, nói.

“Ừa, Lan Hương chưa về à. Hôm nay lạ ghê, chắc gió mùa Đông Bắc chắc về nhỉ.” Son nhìn khuôn mặt vì tức giận của Lan Hương mà nói.

“Lan Hương hôm nay có rảnh không?” Đông cũng bước tới, nhìn Nhi gật đầu, mặt không quay lại nhìn mà hỏi Lan Hương. “Mình muốn nhờ bạn chút việc.”

“À, không, mình hôm nay rảnh lắm. Bạn muốn nhờ mình chuyện gì vậy?”

“Vậy thì hay quá, nếu có thể bạn qua nhà Nhi giúp mình chuyển đồ nhé.” Đông chân thành nhìn sang Lan Hương nói.

Lan Hương cau mày: “Chuyển đồ, sao Đông lại chuyển đồ ở nhà Nhi.”

“Thì Nhi sống một mình không tiện. Mình và Son hôm nay qua nhà Nhi chuyển đồ Nhi sang nhà mình ấy mà.”

“Cái gì? Nhi chuyển sang nhà Đông á?” Lan Hương cau mày hơn, giọng nói thét lên.

“Ừm, Em chuẩn bị xong chưa Nhi, chúng ta đi thôi.” Đông quay sang nhìn Nhi nói, nếu lúc này cậu nhìn sang Lan Hương sẽ thấy Lan Hương vì tức giận mà răng cắn môi dưới. Son nhìn mà khê thờ dài, bụng nghĩ: “Cái thằng ngu này”, miệng thì nói: “Lan Hương bữa nay chắc không chuyển giúp mình được đâu.” Son dùng tay vai Đông xoay người đi về phía cửa phòng học để lại Lan Hương đang bức rứt khó chịu, Nhi nhìn thoáng qua vẻ mặt không được tốt đẹp của người bạn này, gật đầu tỏ rõ chào tạm biệt. Đông vì bị đẩy đi phía trước nên không có quay lại nhìn Lan Hương. “Vậy à, nếu bạn bận thì thôi vậy. Bọn mình đi trước nhé.”

Còn lại một mình, Lan Hương giận dữ nắm chặt hai tay: “Con nhỏ đó được lắm, đồ hồ ly tinh,... chuyển sang nhà Đông ở sao?”

Trên đường tới nhà Nhi, Son nhìn sang Đông hỏi một câu: “Sao ông lại rủ thêm Lan Hương vậy?”

Đông nhìn Son tự dưng hỏi một câu hỏi vô nghĩa: “À, vì thêm người thêm việc mà.” Đông nhướn mày: “Vội lại, tôi nghi ngờ ông có ý định xấu xa lắm.”

“Ai có ý định xấu xa... Ài, tôi thật hết nói với ông...Mà cái bản mặt Lan Hương nhìn khó coi ghê... Haha” Son cười to.

Cả Nhi và Đông đều nhìn Son đang ngửa cổ lên trời mà cười to. “Được rồi, ông có thể không tin trên đời này có quỷ nhưng ông phải biết rằng trên đời này không có ai đáng tin như tôi đâu”.

“Mình không tin”. Đông khẳng định lời nói của mình.

“Mình cũng không tin”. Nhi cũng gật đầu khẳng định.

Son gật gật khoe miệng: ‘Cái này là tự mình bê đá tảng đập vào chân hã, hai người này không khổ là anh em’, Son ngửa đầu lên trời than vãn: “Ông trời ơi, ông xuống đây bảo cho hai người này độ tin cậy lương tâm con giá trị hàng tỷ đồng đi”.

“Ông trời bận nhiều việc lắm, đâu thể giúp ông trả lời được. Để mình trả lời giúp nhé.” Đông khoát tay thẳng bạn nói.

“Được rồi, được rồi. Ông ko cần giải thích đâu.” Son cúi mặt nhìn dưới chân mình nói.

Nhìn hai người bạn thân này, Nhi cũng cười cười. “Lâu lắm rồi không nói chuyện với bọn Jame, Luck, May. Không biết mấy người đó lại đang gây ra chuyện gì thú vị?”.

Ở nửa vòng trái đất, một nam thiếu niên đang thay đồ trong phòng thay đồ hắt hơi một cái. Một người đang tập nhảy ngã ngửa ra sau xoa xoa cái mũi của mình. Một thiếu nữ đang vừa cầm cốc nước, mắt thì đang nhìn biểu đồ K cũng hắt hơi một cái, cô nhìn cốc nước chưa kịp đưa lên miệng bị mình hắt hơi trúng. Cả ba cùng đồng thời nói: “Tên nào không phúc hậu mở miệng chửi tôi đây”.

Một người khác đứng nhìn bầu trời đã ngã tối, bên cạnh là chiếc bàn có máy tính kết nối với phần mềm WOAT mô phỏng lại hoạt động của một thiếu nữ. Bên cạnh chiếc máy tính là một bản báo cáo phía ngoài ghi rõ: “ Báo cáo tiến độ phát hành game GOW”.

Chiếc điện thoại bàn gieo lên. Người đó nhấn nút trả lời, một giọng nói trung niên vang lên: “Thưa ngài chủ tịch, hai ngày nữa, ở Đông Á sẽ chính thức phát hành game GOW, hiện nay đã có hơn 5 nghìn người đăng ký Game”.

“Tốt lắm”. Một giọng nói trầm từ tính vang lên. Trên gương mặt lạnh lùng là một độ cong nơi khóe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Game Gow

Rột rột ... rột rột. Tiếng băng dính vang lên trong một căn phòng nhỏ. Ba cái bóng đen in trên tường màu trắng lúc dài lúc ngắn. Một cái bóng đang kéo lê một cái thùng, sau đó từng thứ đồ được đặt vào trong hộp đó. Một cái bóng khác đang lật lật một vật nhỏ dài đưa vào một vật hình tròn khác. Một cái bóng đang kéo những vật hình vuông ở phía tường đối diện với tường in bóng. Ba cái bóng này chính là Nhi, Đông và Sơn đang dọn dẹp đồ đạc trong căn hộ Nhi đang ở.

"Cuối cùng cũng xong". Sơn kéo nốt một đoạn băng dính trên thùng giấy. "Ừ". Đông dựa lưng vào lưng Sơn và nói. Lúc này Nhi từ phòng trong đi ra, trên tay là một hộp màu đen. Cả hai nhận ra đó là cái hộp Aki đưa Nhi hôm trước. Mặc dù rất tò mò song chủ nhân của nó không nhắc tới nó nên cả hai cũng không hỏi.

Nhi nhìn cái hộp đen suy nghĩ một hồi rồi ngồi phịch xuống sàn nhà gần chỗ hai người. Nhi nhấn mã mật khẩu SKY'S CHILD trên mặt hộp. Sau đó chiếc hộp đen lớn dần thêm 50cm kích thước thì tự động mở ra. Trong chiếc hộp chứa 3 chiếc tai nghe, 3 chiếc kính, 3 mã code. Đông và Sơn nhìn đồ vật trong hộp mà vô cùng sửng sốt. Đây hình như là thiết bị game mà.

"Sao lại là game này. Không lẽ mình gửi nhầm tin nhắn." Lời Nhi nói đã khẳng định suy đoán của cả hai. Tiếp đó Nhi nhìn tờ giấy phía dưới, trên giấy chỉ có ngắn ngủi vài dòng: Game God of World (GOW) sẽ mở ra một thế giới game thỏa mãn tính chinh phục của bạn. Đây là thế giới ảo lưu giữ mọi chương trình game bạn yêu thích. Hãy tự mình trải nghiệm".

"woa. đây chính là thiết bị game GOW". Sơn há miệng nói, đoạn cậu sờ tay trên thiết bị như nâng niu đồ vật mình yêu thích. Nhi nhìn Sơn rồi lại nhìn Đông, không ngoài sở liệu anh trai mình cũng đang long lanh tia sáng trong mắt nhìn chăm chăm thiết bị game. Nhi nhìn xuống chiếc hộp, cầm từng thứ một rồi đưa tới trước hai kẻ đang sáng mắt theo động tác của mình như sợ mình sẽ làm hỏng nó. Nhi cười cười nói: "dù sao ở đây cũng có ba bộ, mỗi người một bộ đi."

Sơn nhìn Nhi đưa cho mình bộ thiết bị game mà vô cùng ngạc nhiên "Thật...Thật hả". Nhi nhìn bộ dạng đang ngây ngốc của Sơn, gật đầu: " Thật. Mình vốn muốn bộ thiết bị chơi game Football mà không hiểu sao lại nhận được bộ game này".

"Ngốc, game này một khi em đăng nhập thông tin của mình thì em có thể vào dữ liệu bất kỳ game nào cùng công ty phát hành và chịu phí chuyển đổi nhà phát hành nếu game của công ty khác, nói gì một cái game bóng đá nho nhỏ đó". Đông cốc trán Nhi và giải thích. Nhi gật đầu sau lời giải thích của anh trai.

"Không chỉ game mà bất kỳ dữ liệu về truyện, phim ảnh cũng được tạo ra nhé". Sơn giải thích tiếp. " Trừ bỏ chính trị, quân sự, lịch sử thì mọi thứ khác bạn đều tìm thấy ở GOW.

“Hơn nữa Game còn có chức năng chung một ngôn ngữ tức là dù em nói tiếng Việt hay tiếng Trung với một người nói tiếng Nhật hay tiếng Trung thì cả hai vẫn nghe hiểu lời nói của nhau. Game này được đánh giá là game sẽ ăn khách nhất trong năm nay đây”. Đông tiếp lời.

"Thần kỳ như vậy sao?" Nhi không cho là đúng nói.

"Em tự mình trải nghiệm sẽ biết ngay". Đông sờ sờ thiết bị và nói. " Lại nói, hai ngày nữa là phát hành thử nghiệm ở Đông Á, đặc biệt là ở Trung Quốc, em làm sao mà có được bộ thiết bị vậy?"

Nhi ngẩng đầu khỏi tầm nhìn chiếc hộp nói: "Em nhờ anh Thiên kiếm em game về bóng đá để chuẩn bị cho đội bóng trường mình. Dù chưa biết nhà trường có đồng ý để em giúp đội bóng không, nhưng em vẫn muốn thông qua game này để mọi người nâng cao."

"Anh Thiên là ai?" Đồng thất mặc vì thấy Nhi nhắc tới người đó dường như vô cùng quen thuộc.

"Anh ấy là anh trai em". Nhi trả lời tức thì. Đồng gật đầu tỏ vẻ đã biết. Đúng lúc này người vận chuyển đã tới dọn đồ lên xe, cả ba theo chân lên xe đi chuyên.

....

Lúc này, một ánh mắt màu hổ phách thâm trầm nhìn bầu trời đêm. Ánh mắt đó lúc thì cô đơn, lúc thì hùng hực tia sáng, cả người đều tỏa ra khí tức lạnh lùng. Một chàng trai đang đứng bên cửa kính trong căn phòng ở vị trí cao nhất của tòa nhà. Trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ. "Chỉ là anh trai. Trong lòng em, anh chỉ là một người anh sao".

Chàng trai đập tay lên cửa kính phía trước mặt, cửa kính rung động nhưng không có vết rạn nứt. Trên tay chàng trai nhỏ từng giọt máu. Chàng trai nhú chặt đôi mày, hai hàng răng cắn chặt vào nhau, anh đưa tay lên môi rồi chiếc lưỡi vươn ra liếm từng chút máu chảy.

Cho đến khi máu trên tay hết chảy, trong không gian lại nghe thấy tiếng nói trầm thấp đầy từ tính của anh: "Không, anh không muốn là anh trai của em."

Đôi mắt màu hổ phách sáng lên trong bóng tối. "Nếu em là chú chim nhỏ, anh sẽ là bầu trời của em....Nếu trở thành ác quỷ, anh cũng sẽ là ác quỷ của em... Anh sẽ không để em rời khỏi anh... Em có thể làm mọi việc ...chỉ riêng việc yêu kẻ khác thì không được..."

Cốc... cốc... cốc... tiếng gõ cửa gián đoạn lời chàng trai đang tự nói trong bóng tối. Chàng trai ra lệnh cho cánh cửa "Mở".

Đứng trước cửa phòng là một cô gái có thân hình gợi cảm, cô mặc một chiếc váy đỏ trễ ngực làm bộ ngực vốn đầy đặn càng thêm quyến rũ bất kỳ một người đàn ông thấy nó. Ánh đèn trên hành lang chiếu lên nốt ruồi đỏ bên khóe mắt càng tăng thêm yêu dị trên khuôn mặt đẹp của cô gái.

Cô gái nhìn chàng trai khóe miệng cong lên một nụ cười câu hồn, chỉ tiếc chàng trai đang đứng quay lưng về phía cửa nên cô gái chỉ có thể bước từng bước lại gần càng thêm gấp gáp. Cánh cửa phía sau cô đóng lại khi cô vừa bước qua nó. Cô không quan tâm cánh cửa mà chỉ quan tâm cái người đang đứng bên cánh cửa sổ bằng thủy tinh kia, chưa từng có người nào không nhìn cô, vậy mà cái người trước mặt này ngay từ khi cô bước vào lại không thèm nhìn cô dù chỉ một giây. Giám đốc của một công ty lớn đã trả cô một khoản tiền lớn để cô làm vui lòng cái người phía trước này. Điều này chứng tỏ điều gì, điều này chứng tỏ người này không quý cũng vinh, là một người có sức ảnh hưởng rất lớn. Sở dĩ công ty đó chọn cô không chỉ vì vẻ tao hóa của cô mà còn vì cô chưa từng quan hệ với bất kỳ người đàn ông nào, điều này khiến cô nghĩ đến những ông chủ lớn hoặc nhà chính trị danh giá chỉ thích loại quan hệ với gái trinh.

Lúc đầu cô nghĩ cô phục vụ một ông già nhưng vì số tiền rất lớn có thể mua cả một tòa nhà chung cư ở ngay trong trung tâm thành phố nên cô vẫn vui vẻ chấp nhận cái giá đó. Nhưng khi vừa bước qua cánh cửa, nhìn thấy dáng người kia cô liền khẳng định là một người đàn ông trẻ. Nếu có thể có một đêm với người đó cũng không phải quá lỗ, ngược lại nếu khiến người đó thỏa mãn biết đâu từ một đêm cô biến thành tình nhân của người đó.

Vừa đi cô vừa nghĩ, theo bước chân của cô là mùi hương thơm ngát như hoa lan, đây không phải là loại nước hoa bình thường mà là loại nước hoa thúc tình. Giám đốc công ty đó nói rằng loại thúc tình này sẽ càng làm cho cuộc tình hưng phấn, ông ta lo lắng lần đầu của cô khiến người đàn ông trước mặt kia không hài lòng vì vậy mà đã đưa cô loại nước hoa này. Dừng chân phía sau người đàn ông, cô gái đưa tay xoa xoa lưng của người đàn ông từ trên xuống dưới. Thấy người đó không có phản ứng như đồng ý hành động của cô, cô gái lớn mật dán người trên lưng chàng trai, tay cô vươn về phía trước cời từng chiếc khuy áo của người đó. "Em đêm nay tới là muốn làm Ngài vui vẻ." Tay cô lúc này đã cời chiếc đai lưng của chàng trai và vươn tay vào trong quần tây.

Đúng lúc này bàn tay to của người đàn ông mạnh mẽ nắm lấy tay cô kéo về phía trước, lưng cô gái va chạm vào thủy tinh lạnh lẽo cách chiếc váy mỏng mà khẽ giật mình, cô ngược nhìn người đàn ông thô bạo. Trước mặt cô là một người đàn ông trẻ khoảng 25-26 tuổi, trên khuôn mặt lạnh lùng nổi bật đôi mắt màu hổ phách. Cô nghe thấy giọng nói trầm thấp từ tính bên tai mình: "Cô muốn làm tôi vui vẻ như thế nào?"

Cô gái ngẩn ngơ nhìn đôi môi hoa đào màu đỏ chưa kịp khép lại kia, theo bản năng cô vươn tay vòng qua cổ chàng trai, môi cô hướng môi người đàn ông tìm kiếm một nụ hôn.

"A". Cô gái bất ngờ bị người đàn ông thô bạo bóp một bên nhũ hoa mà nhăn nhó chỉ đành bỏ qua đôi môi anh đào tuyệt đẹp của người đàn ông.

"Cô muốn tôi vui vẻ ? Hử". Người cô mềm nhũn khi nghe âm thanh của người đàn ông.

"Dĩ nhiên là vậy thưa Ngài". Bàn tay cô tiếp tục hướng tới bờ ngực trắng mà rắn chắc của người đàn ông. Cô nghe thấy bên tai mình lời người đàn ông nói: "Được, tôi rất mong chờ".

Sau đó, không báo hiệu trước việc mình sẽ làm, người đàn ông thô bạo ép người cô vào cửa sổ. Tiếng xé vải vang lên trong bóng đêm cùng tiếng thét của cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Kiểm Tra Trình Độ

“Cuối cùng cũng đã sắp xếp xong. Giờ thì thẳng tiến tới phòng bếp nhà ông thôi nhì.” Son vui vẻ lau mồ hôi trên trán.

“Ừm, cảm ơn Son nhiều lắm.” Đông cũng lau mồ hôi, cười nói.

Hai người bước ra khỏi phòng mới của Nhi vừa nói chuyện. Phòng mới của Nhi nằm ở tầng 2 ngay gần phòng của anh An và Đông. Căn phòng này vốn không phải phòng khách cũng không có người sử dụng. Hàng năm đều được bổ sung đồ mới, lúc đó cả An và Đông đều cảm thấy kỳ lạ, không lẽ bố mẹ mình là âm dương sư, pháp sư, phù thủy hay là người nhìn thấy linh hồn mà cả hai anh em không nhìn thấy, căn phòng này là của linh hồn kia. Có lần anh An cũng đã hỏi nhưng chỉ được đáp lại một câu: “Căn phòng này là của em gái các con”. Chưa từng gặp mặt cô em gái nào, nên cả hai cũng nghĩ chắc là tương lai bố mẹ sinh thêm em gái cho hai người. Nhưng hàng năm đều được sắm mới mọi thứ mà không thấy đứa em nào được sinh ra khiến cả hai đều chỉ có thể nhìn trời cảm thán sở thích của bố mẹ mình.

“Mà có chuyện này, tôi không hỏi thì cứ áy náy trong lòng. Chuyện Nhi là em gái ông là thế nào vậy?” Son gãi gãi mái tóc gần thái dương lúng túng nhìn Đông. “À, nếu không thể nói thì đừng có nói. Mình không muốn vì vậy mà bạn khó xử đâu.”

“Cũng đâu có gì mà phải khó xử.” Đông cười nhìn Son. Sau đó, cậu kể lại chuyện vì sao Nhi lại là em gái mình.

“Bố ông cũng kỳ lạ ghê. Sao lại có vụ trao đổi như vậy. Nhờ không có đứa con thứ ba thì lấy đâu ra mà trao đổi. Người đàn ông kia cũng kỳ lạ chẳng kém, giúp đỡ người ta với điều kiện trao đổi kỳ lạ vậy.” Sau khi nghe xong câu chuyện, ngón tay cái và ngón tay trỏ của Son véo cằm mình và nói.

“Ừ, khi còn nhỏ cứ tới ngày sinh nhật mình, mình thường thấy mẹ mua 2 chiếc bánh kem, mình cứ thắc mắc sao mẹ lại mua 2 chiếc bánh, nhìn mẹ lúc nào cũng suy tư cả. Mình không hiểu gì cả. Bây giờ thì mình đã hiểu tất cả.” Đông nhìn xa xăm nhớ lại chuyện cũ.

Nhìn Đông như vậy, Son gật đầu rồi vỗ vai Đông, cười nói: “Nhưng dù sao giờ ông đã là anh trai rồi, có thêm một cô em gái chắc sẽ thương yêu lắm đây. Mai là thứ bảy rồi, hôm nay và tối mai tôi qua nhà ông ngủ lại nhé. Có thiết bị GOW, chúng ta phải thức đêm chơi”

“Ừ, nếu ông xin phép gia đình mình rồi thì ok. Tối nay hoàn thành hết bài vở của tuần sau rồi chơi.” Đông cười, hai con nghiện game ở với nhau thì sẽ có chuyện gì đây, dĩ nhiên là xuất hiện bốn cặp mắt gấu trúc rồi.

“Hả?” Son trở mắt nhìn thẳng bạn, “Sao ông vẫn nhớ tới sách vở vậy, tôi chưa từng nhìn thấy con nghiện game nào lại vẫn còn có thời gian nghĩ tới học hành như ông cả?”

Đông không nói gì mà chỉ liếc con mắt sang Son. Son gãi gãi tóc gần thái dương nhìn thẳng bạn mà cười. Khi cả hai bước tới cửa phòng bếp thì thấy Nhi đã chuẩn bị chút bánh, nước và hoa quả. Cả hai chạy nhanh đến chiếc bàn và tranh nhau bánh ngọt. Cuộc chiến tranh bánh kết thúc, Son nhìn Nhi phía đối diện đang từ tốn uống nước mà nói

“Nhi à, tối nay mình qua đêm ở nhà hai bạn, mình muốn rủ tên này kiểm tra lại trình độ bóng đá của cả hai.” Son chỉ tay về hướng Đông, nói tiếp: “Đã lâu không tập chắc là mình chậm lắm rồi. Nếu tập luyện lại cũng sẽ mất thời gian, còn 1 tháng nữa là phải gửi danh sách các đại diện tham gia đội bóng lên Liên đoàn bóng đá quốc gia rồi. Không biết có theo kịp mọi người không nữa.” Son âu sầu nói.

“Hi, chẳng phải bạn vẫn lén lút tập đá bóng khi rảnh đây thôi. Có gì mà lo lắng vậy.” Nhi cười khúc khích nhìn cái dáng chống cằm giả bộ âu sầu của Son nói.

“Sao bạn biết.” Son ngạc nhiên nhìn Nhi.

“Nhìn đôi giày thể thao của bạn luôn mòn, nếu bình thường không tập thể thao hoặc ít tập thể thao thì bạn có thể dùng trong 6 tháng. Nhưng mình thấy bạn thường xuyên thay đôi giày mới, chắc tầm 3 tháng là bạn thay một đôi mới. Hơn nữa, bạn luôn ngủ gục trong lớp học, điều đó chứng tỏ đêm bạn không ngủ đủ giấc. Bạn đi xe buýt đi học, nhưng khi tới trường mồ hôi bạn luôn ướt đầm áo. Điều đó chứng tỏ bạn hay chạy bộ tới trường”

“Mình thay giày thể thao thường xuyên vì chạy theo một mới. Việc ngủ không đủ giấc là do mình ham chơi game, mồ hôi ướt đầm là do xe buýt đông chen lấn. Như vậy không đủ thuyết phục.” Son nói. “Bạn nên nhớ rằng các buổi thể dục mình luôn bị thầy phê bình vì kém cỏi nhé”

“Bạn đang cố nghĩ ra mọi lý do từ chối việc mình luôn luyện tập chăm chỉ. Nhưng mình có thể nhận biết rất rõ, như mình đã bảo mình thấy đôi giày của bạn rất nhanh mòn, một người sử dụng thường xuyên muốn nhanh mòn phải sử dụng trong 6 tháng, mà điểm mòn của bạn còn ở điểm đầu đôi giày. Bạn giải thích vì sao như vậy không?” Nhi cười nhìn Son. “Hơn nữa tuy rằng trong các buổi tập thể dục bạn luôn lè mề nhưng nếu thật sự kém như vậy thì nhịp tim bạn sẽ đập nhanh, mồ hôi sẽ chảy nhiều. Nhưng bạn lại không hề có những biểu hiện này, mồ hôi của bạn chảy không nhiều như các bạn nam khác trong lớp, các bạn khác vì nhịp tim không ổn định mặt sẽ đỏ, chân hơi run thì mặt bạn vẫn bình thường chứng tỏ hô hấp của bạn tốt, nhịp tim bạn điều hòa, chân mình không hề có dấu hiệu của sự mệt mỏi. Bạn đừng bảo tuyền nội tiết hay tuyền mồ hôi của bạn tốt, nếu tốt thì tại sao đi xe buýt thì ướt đầm mà tập thể dục lại không ướt đầm.”

“Đúng là quan sát tinh tế. Mình không thể tìm lý do gì cho việc đó rồi.” Son cười. “Còn điều này mình muốn hỏi, mình nghĩ bạn rất khỏe mạnh, tại sao lại có cái chứng nhận sức khỏe bị tim vậy? Bạn lười trốn giờ thể dục là sao?”

“Cái này à, không phải mình trốn, bạn biết trong các môn thể thao mình ghét nhất môn gì không?” Nhi nhìn Son đang lắc đầu nói tiếp. “Đó là môn bơi”

“Hả”. Lần này không chỉ Son ngạc nhiên mà Đông cũng ngạc nhiên. Nhi nhìn ra sự thắc mắc của cả hai bèn nói:

“Mình không thích mặc áo tắm, nhìn thật ngu ngốc, lại thêm cái tội con trai rình rập như mèo rình chuột nữa. Từ trước đến nay mình không thích mặc ít đồ, cơ thể mình lạnh”.

Son và Đông sau khi nghe lời giải thích thì gật đầu. Đúng là trong các giờ bơi, tội con trai nhìn con gái như mèo rình chuột thật, bản thân Son cũng nằm trong đám đó, Son xấu hổ cười nhìn Nhi. Đông thì cười cười, em gái mình thuộc dạng truyền thống đây mà, vừa là hủ, vừa là trạch, lại vừa là hàng cổ. Trên đời này chắc cũng chỉ còn em gái mình là hàng hiếm thôi.

....

Buổi tối hôm đó, sau khi cùng học nhóm xong, ba bạn trẻ đã cùng nhau tập chạy và tập di chuyển bóng, giữ bóng và chuyền bóng ở phía sân tập sau nhà. Một người đang nhân nhạ đứng ở bên cạnh nhìn hai người đứng trước cầu môn.

“Oà, sao ông không để tôi đá vào cầu môn một quả nào vậy?” Son tức tối vì suốt buổi chưa thể đá vào lưới một quả nào cả. “Mắt ông cận mà sao lại có thể nhìn tỉnh như vậy nhỉ?”

“Thôi, chúng ta dừng tập thôi. Cũng muộn rồi.” Nhi nói. “Son à, anh Đông đâu có cận, anh ấy đeo kính trang trí đó.” Nhi cười và giải thích.

“Hả, thật á.” Son nhìn sang Đông. Cậu nhanh nhẹn tháo kính và đeo vào mắt mình. “Đúng thật nhi. Sao ông lại phải đeo kính vậy? Sao lâu nay tôi không biết nhỉ?”

“Thì tại nếu mình không đeo kính trông mình giống con gái hơn, thế thì sẽ bị nhầm lẫn.” Đông giải đáp nghi vấn của thằng bạn. “Tại ông không để ý có những lúc tôi bỏ kính ra khi chơi game đấy thôi”.

“Ồi trời, dù có đeo kính cũng vẫn bị nhầm đó thôi. Có khác gì đâu cơ chứ.” Son lắc lắc tay phía trước mặt mình và nói. Sau đó Son nhìn về hướng Nhi, thấy Nhi đang chăm chú viết gì đó, cậu lại gần.

“Nhi đang làm gì vậy?” Son hỏi

“Đây là những nhược điểm cần khắc phục của cả hai. Tuy Son đã có kinh nghiệm 7 năm chơi bóng song vẫn có những nhược điểm nhất định. Còn anh Đông thì kinh nghiệm 4 năm rồi, giỏi ở tất cả các vị trí, nếu chuyển sang vị trí tiền vệ sẽ phát huy hơn là vị trí thủ môn.” Nói rồi, Nhi đưa 2 quyển tập cho cả Son và Đông. “Trong đây đã ghi chép đầy đủ những nhược điểm đó và phương pháp luyện tập để khắc phục những nhược điểm đó. Cả hai coi nhé.”

Son nhìn vào tập rồi nhìn Nhi và Đông. “Làm sao Nhi biết được?”

“Vừa rồi mình đã quan sát cả hai, cùng với những tin tức mình thu được nên rút ra những nhận xét này.” Nhi trả lời.

“Hả, chỉ trong vòng 2 giờ đồng hồ quan sát thôi á.” Son ngạc nhiên

“Ừ, nếu tập luyện chăm chỉ thì sẽ khắc phục nhanh những nhược điểm đó thôi. Với lại ngày mai vào game, cả hai kết bạn với em, em sẽ tìm dữ liệu về game Bóng đá để cả hai rèn luyện cả tinh thần, mỗi ngày 90 phút” Nhi nhìn đồng hồ điểm 22h mà nói. “Muộn rồi mình nghỉ ngơi thôi.” Nói rồi, Nhi là người đầu tiên bước vào nhà trước. Còn lại Đông và Son, hai người đang đứng sững sờ ở phía sau.

“Em gái ông là thiên tài à? Làm sao mà có thể chỉ quan sát có chút xíu mà đã phát hiện ra được.” Son nhìn Đông hỏi.

“Có vẻ là đúng đấy. Em ấy có thể biết mình chơi bóng từ khi nào, chơi giỏi ở vị trí nào, thật đáng ngạc nhiên.” Đông nhìn theo hướng Nhi nói.

“Vậy là Đông mới chơi có 4 năm thật ư, tức là khi sang tới Đức mới chơi sao.” Son hỏi

“Ừ.”

“Kể tôi nghe chuyện ông đến với niềm đam mê bóng đá đi.”

“Mình từ bé đã mơ ước sẽ học tại đại học Hamburg. Năm lớp 5, bố mình có cho mình làm một bài test và mình đã hoàn thành với số điểm 97. Đó là một bài kiểm tra đầu vào của một trường Trung học thuộc Hamburg, Đức. Vì vậy, năm lớp 6 mình đã chuyển đến Đức.”

“Mới 11 tuổi đã tự mình sống và học ở Đức rồi sao. Ông tài thiệt.” Son nhìn Đông, lòng đầy thán phục.

“Không, mình đi học trước một năm nên lúc đó mình mới có 10 tuổi.”

“Thật á, vậy ông kém tui tới tận 3 tuổi à, vậy phải gọi là anh đi nghe chưa.” Son nắm quả bóng vào ngực Đông, cười nói. “Kể tiếp đi coi nào.”

“Ừm, vào ngày nhập học đầu tiên, trường mình có một buổi thi đấu giao hữu với trường thị trấn bên cạnh. Không may là lúc đó thủ môn bên đội bóng trường mình bị chấn thương mà không có ai để thay thế. Lúc đó, mình đứng ngoài sân bóng đã quan sát cách di chuyển của hai đội bóng. Mình chỉ vô tình hét lên cảnh báo các bạn ấy cẩn thận phòng thủ. Đội trưởng đội bóng trường mình vì đang bí người, thấy có người giúp đỡ, nghĩ là mình biết chơi bóng đã kéo mình vào sân ở hiệp 2. Lúc đó mình đã bảo là mình không biết chơi. Nhưng chẳng có ai tin mình cả.” Đông cười và hồi tưởng lại. “Khi đứng trước bảo vệ cầu môn, mình đã hỏi là nhiệm vụ của mình là bắt được bóng à. Cả đội cười ồ bảo ‘vậy ra bạn không biết bóng đá thật à’, mình đã trả lời là không biết. Các bạn ấy bảo chỉ cần không để bóng vào lưới là được. Ngày hôm đó, cả hai đội đã hoà với tỉ số 1-1. Các bạn đội bóng thị trấn bên cạnh

cứ khen ngợi là bên mình có thủ môn giỏi. Sau lần đó, các bạn ấy đã rủ mình tham dự đội bóng. Mình đồng ý. Và thế là mình đã trở thành cầu thủ bóng đá như vậy đấy.”

“Vậy, phải nói ông cũng là thiên tài nhì. Bây giờ thì mình công nhận hai anh em ông giống nhau rồi.” Sơn khoát vai bạn, “chúng ta nghỉ thôi, vào nhà thôi.”

“Vậy Sơn thì sao? Bạn cũng nói cho mình nghe chuyện bóng đá và chấn thương của bạn đi”. Đồng nhìn Sơn.

“Cái này thì phải kể đến cuộc thi cầu thủ bóng đá nhí rồi, bên cạnh nhà mình có ông chú là dự bị đội tuyển bóng đá quốc gia, ông tham gia đội bóng 10 năm mà cả 10 năm đều không được chính thức ra sân. Hồi đó, ông thấy mình đi học về, tay cầm tờ báo nhì đồng nói về cuộc thi, ông hỏi mình có tham gia không? Mình bảo mình không biết chơi bóng, bố mẹ cũng không cho chơi vì ham chơi sẽ học dốt. Ông bảo đi học về sang nhà ông, ông ấy sẽ dạy mình. Thế là mỗi chiều đi học về mình đều tập luyện với ông. Đến khi tham gia cuộc thi, mình đạt điểm tối đa. Từ đó mình tiếp tục chơi bóng với ông và ở trường. Năm lớp ba, trường mình chính thức có một đội bóng, mình tham gia với các bạn ấy. Tụi mình chơi với nhau, học với nhau đến tận năm lớp 8. Bố mẹ mình cũng không phản đối vì cho rằng như vậy cũng coi là một hoạt động ngoại khóa tốt cho sức khỏe...”

Sơn nhìn xa xăm lên bầu trời. “Cuộc thi năm lớp 8, mình là một trong những đứa trẻ được chú ý nhất trong suốt cả giải đấu học sinh, chuyện chấn thương là va chạm khi ở giải đấu vòng loại, đến vòng chung kết thì bị nặng hơn. Ngày hôm đó sau khi kết thúc hiệp một, chân mình đau ê ẩm, cảm giác như xương bàn chân bị vỡ. Bác sĩ cứu hộ đã bảo phải đưa mình đi bệnh viện ngay. Đến bệnh viện thì gặp bố mình hôm đó đang trực, thấy mình được đưa vào thì vội vàng tiến hành kiểm tra. Sau đó, vì chấn thương đó ảnh hưởng trong 6 tháng không được vận động, mình bắt buộc nằm trên giường 4 tháng. Cũng vì chấn thương đó mà mình nghỉ học cả một học kỳ năm lớp 9 nên không đủ điều kiện thi tốt nghiệp trung học. Lại thêm một năm mình ôn thi vào 10 trường Amsterdam không thành công. Chính vì vậy năm vừa rồi mình làm thêm một nguyện vọng là trường mình đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Thế Giới Trong Gow (1)

Tia sáng bình minh chiếu rọi vào căn phòng qua lớp thủy tinh. Tia nắng ấm áp hắt lên người đàn ông có mái tóc đen mềm mại che mắt khuôn mặt nằm trên chiếc giường size King. Người đàn ông mở đôi mắt hồ phách còn hơi sưng mù nhìn xung quanh một chút, khẽ nghiêng người cầm chiếc đồng hồ đeo tay bên giường đeo lên tay và cúi đầu nhìn thời gian. Sau đó, nam nhân đứng dậy đến bên chiếc tủ gần đó và lấy một bộ quần áo thể thao màu xám, đoạn xoay người đi vào nhà tắm.

Một hồi sau tiếng nước chảy trong nhà tắm, nam nhân bước ra thoát nhìn tinh thần rất sáng khoái. Nam nhân bước ra khỏi phòng rẽ phải hướng cuối hành lang đi tới. Nam nhân dừng lại trước cánh cửa một căn phòng và nói: "Mở". Nam nhân hơi nhíu mày nhìn về chiếc giường cỡ cỡ size King trong căn phòng rộng lớn.

Khi nam nhân bước vào, ba người đàn ông kia phản xạ đứng dậy. Người phụ nữ hơi khẽ mở đôi mắt mông lung, khi nhìn thấy người đàn ông đứng phía trước chiếc giường thì giật mình mà thanh tỉnh, đôi mắt ánh lên tia không rõ ràng.

"Chủ tịch". Ba người đàn ông đứng dậy nghiêm trang hướng nam nhân cúi đầu chào.

"Chơi xong rồi thì chuẩn bị đi". Nói rồi người đàn ông xoay người rời khỏi căn phòng.

"Rõ". Ba người cùng đồng thanh, đoạn chỉnh tề mặc lại quần áo bước ra khỏi phòng để lại người phụ nữ một mình trên giường.

Người phụ nữ cứ ngồi im lặng nhìn những người bước ra khỏi căn phòng, đầu tiên là người đàn ông lạnh lùng có giọng nói trầm thấp từ tính, sau đó là ba người đàn ông kia.

Cô nhớ rõ sau khi anh ta nói 'được, tôi rất mong chờ', anh ta xé chiếc váy trên người cô và ném cô về chiếc giường lớn này. Cô phảng phất nghe thấy lời anh ta nói: "Dám kê đơn cho tôi sao, vậy hãy tự hưởng thụ nó đi". Khi đó cô lơ mơ thấy hình bóng anh ta rời đi khỏi phòng.

....

Buổi sáng hôm nay là một ngày đẹp trời, Đông và Sơn sau khi cùng Nhi chạy bộ thì trở về nhà. Anh An lúc này vừa dọn bữa sáng. Thấy mấy đứa trẻ về thì vui vẻ bảo đi tắm rồi xuống ăn sáng. Bữa sáng diễn ra thật nhanh vì cả ba quyết định chờ giờ mở sever GOW sẽ đăng nhập vào game. Lúc dọn dẹp xong bàn ăn, anh An cầm trong tay một bộ thiết bị game đưa cho Đông. Cả ba đứa đều chùng mắt nhìn bộ thiết bị game.

"Anh, em có một bộ rồi". Đông đẩy bộ thiết bị game ra và nói.

"Hay anh cũng chơi đi". Nhi nói: "Bọn em đều có một bộ ạ"

An gật đầu. Cả bốn anh em ngồi xuống ghế sofa phòng khách, mỗi người đeo lên tay một chiếc máy tính chơi game nhỏ như chiếc đồng hồ đeo tay, thiết bị có chức năng kết nối với dây thần kinh dưới da giúp đảm bảo không bị hack, đây là thiết bị tân tiến nhất nhiều nhà phát hành game đều đang hướng tới trong tương lai.

Sau khi đeo chiếc máy tính nhỏ lên tay, cả bốn người đều nhấn nút “On” trên màn hình cảm ứng của máy. Trên đầu là thiết bị kết nối não bộ với game, cả bốn đeo tai nghe kéo chiếc kính trong suốt xuống. Trước mắt mỗi người hiện lên đôi cánh chim màu trắng cùng nền bầu trời tử sắc trên màn hình - đây chính là giao diện của game GOW. Cả bốn nhập mã code vào game tại ô phía dưới cánh chim. Sau khi nhập xong, trên màn hình hiện lên một dòng chữ : " Sau khi tiến hành đăng nhập lần đầu, mã code sẽ bị hủy. Lần đăng nhập sau sẽ không hiện lên." Chiếc cánh mở rộng ra và biến thành một cánh cửa. Lúc này cả bốn người đều nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Thế Giới Trong Gow (2)

"Welcome to GOL OF WORLD. Please choose language."

Khi Nhi mở mắt ra là một không gian màu trắng xóa. Trước mắt Nhi là một NPC hình dáng con mắt màu hổ phách. Nhi hơi thần thờ trước con mắt đó. NPC kiên nhẫn chờ đợi đáp án của người chơi.

Sau phút thần thờ đó, Nhi hồi phục tinh thần. Nhi nhìn thấy giao diện thủy tinh hiện ra trước mặt với ngôn ngữ của các nước. Nhi di chuyển ngón tay kéo thanh trượt xuống và nhấn lựa chọn “Tiếng Việt”, mặc dù có thể sử dụng tiếng Anh nhưng vì để học tốt tiếng Việt nên Nhi lựa chọn tiếng Việt, tiếng Việt của Nhi không phải là Nhi tự học mà là anh Thiên dạy, nhưng vì một thời gian không dùng nên khi nhập học ở Việt Nam không thể tránh khỏi những khi dùng sai câu trúc hay từ ngữ.

"Bạn đã lựa chọn thành công". NPC thông báo kết quả, sau đó xung quanh Nhi hiện ra năm bức tượng là Chu Tước, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ và một bức tượng đôi cánh chim được xếp thành một hàng thẳng. Nhi ngạc nhiên ngắm nhìn các bức tượng và chưa hiểu ý nghĩa của những bức tượng này là gì thì đã nghe thấy những lời giải thích của NPC con mắt ở trên không trung.

"Năm bức tượng thể hiện hình thái của người chơi ở từng giai đoạn và phương hướng thế giới của GOW. Huyền Vũ chỉ hướng bắc trong thế giới và là hình thái nhi đồng của người chơi. Ở đây bạn có thể xây dựng vương quốc của bạn, liên kết mỗi thành trì là bạn bè bạn kết giao, nơi đây tổng hợp mọi trò chơi bạn đã từng tham gia. Chu Tước chỉ hướng Nam của thế giới và là hình thái thiếu niên của người chơi. Ở đây bạn sẽ học tập và rèn luyện qua các sever liên kết của GOW. Bạch Hổ là hướng Tây của thế giới và Thanh Long là hướng đông của thế giới. Hai tượng này thể hiện hình thái thanh niên của bạn. Cánh chim chính là lục địa trung tâm của thế giới.

Khi bạn vượt qua được các sever và phụ bản của các hướng, các tượng sẽ tự sắp xếp lại vị trí và lấy vị trí bạn đứng làm trung tâm, bức tượng trung tâm sẽ trở thành đồ họa trung tâm kết nối với các hướng của bốn bức tượng."

Nhi giật giật khóe môi. Cái thế giới này là ảo nhưng có cần làm thay đổi trật tự ý nghĩa phương hướng như vậy không, hướng đông phải thể hiện sự bắt đầu hình thái nhi đồng mới đúng chứ, tiếp theo hướng tây phải là sự kết thúc thì kết hợp là thanh niên đến vùng đất trung tâm chứ? Nhi đang tự hỏi thì phát hiện ra dưới chân mình hiện ra một vòng tròn màu đỏ, ánh đỏ chiếu lên theo vòng tròn lấy Nhi làm trung tâm.

"Mời bạn lựa chọn nhân vật cho bản thân. Giới tính của bạn sẽ được giữ nguyên cũng như hình thái chính là vẻ bề ngoài của bạn. Bạn có thể lựa chọn làm đẹp lên hoặc xấu đi cho nhân vật chính bạn tạo thành. Hình thái trong game chỉ giống với hình thái bên ngoài đời thực là 50:50.

Các hình thái nhân vật trong game được chia thành nhân vật huyền thoại Hy Lạp, phương Tây và phương Đông. Thần thoại Hy Lạp bao gồm các vị thần, tuy nhiên bạn chỉ có thể thay đổi hình thái này khi đến được lục địa trung tâm. Hình thái phương tây bao gồm Thợ săn, người bình thường, sinh vật huyền bí như Phù thủy, Huyết tộc, Tinh Linh, Người cá... Hình thái Phương Đông bao gồm người bình thường, Pháp sư, Tu chân giới, Yêu giới, Ma giới...Bạn có thể tìm hiểu thêm các hình thái nhân vật ở mục lựa chọn nhân vật". Nhi thấy các con số 010100 chạy xuôi theo vòng tròn đỏ phía trước mặt. Mô hình người mặc bộ váy trắng giống hệt Nhi xuất hiện giữa không trung trước mặt Nhi. Bên cạnh là một bản lựa chọn thay đổi nhân vật.

Nhi hướng ánh mắt NPC sau lưng mô hình nói: "Tôi không thể thay đổi giới tính nhân vật game sao?". Nhi nghe thấy NPC nói: "Bạn có thể lựa chọn giới tính khác trong mục giới tính, tuy nhiên tôi khuyên bạn không nên lựa chọn mục này vì khi đó hình thái sau khi bạn lựa chọn sẽ yếu hơn nhiều so các hình thái nhân vật khác trong GOW."

Nhi gật đầu đã hiểu, khi đưa tay lên màn hình tính chọn giới tính cho nhân vật thì xung quanh đột nhiên có những tràng pháo hoa rực rỡ, "Chúc mừng bạn là một trong năm người may mắn được thay đổi hình thái, giới tính nhân vật không phụ thuộc hình thái ngoài đời của mình"

Nhi tròn xoe đôi mắt nhìn mô hình từ giống hệt Nhi trở thành trong suốt như một chất lỏng, điều này có nghĩa Nhi có thể thay đổi nhân vật tùy ý. Nhi nghe tiếp NPC nói: "Bạn chỉ có cơ hội một lần duy nhất thay đổi hình thái nhân vật của mình. Vì vậy hãy suy nghĩ cẩn thận trước khi lựa chọn."

Nhi nhìn các loại hình thái nhân vật từ tu chân, pháp sư, tinh linh trên mục hình thái nhân vật mà cảm giác không biết nên chọn nhân vật nào cả. Nhi nhìn về con mắt to đùng trên không trung và hỏi:

"Thế giới game này sao có quá nhiều hình thái nhân vật như vậy, thế người bình thường thì sao, có hỗ trợ gì không, so với các hình thái nhân vật khác, người bình thường có vẻ yếu ớt hơn nhiều".

“Dù là hình thái nhân vật nào cũng có nhược điểm nhất định, ở đây người bình thường có thêm chức năng K 3 lần mà các nhân vật khác không có được, tức là chức năng tự bạo và hồi sinh mà các nhân vật khác không có được, các nhân vật khác chỉ có thể mua chức năng K nhưng chỉ được giới hạn trong 2 lần. Hình thái người bình thường được bổ sung trí thông minh cao +3 lần so với các nhân vật khác.” NPC trả lời nghi vấn của Nhi.

Sau một hồi suy nghĩ, Nhi hướng NPC phía trên không trung nói: “Tôi chọn hình thái tu chân, giới tính nam”

“Bạn hãy chọn môn phái tu chân, kiểu nhân vật”. Nhi nhìn cái môn phái và đặc điểm của từng môn phái, từng kiểu nhân vật từ Dược đồng, Kiếm Linh, Võ Thánh, Phi vũ, cuối cùng Nhi nhìn thấy đôi cánh phía sau của nhân vật Phi vũ. “Tôi chọn môn phái Tiêu Dao, kiểu nhân vật Phi vũ”.

“Bạn đã chọn thành công. Khi vượt qua phụ bản chính của Huyền Vũ, cánh của bạn sẽ xuất hiện, bạn có thể chọn lựa ẩn hoặc hiện tùy thuộc theo nguyện vọng của mình”. Nhi hài lòng gật đầu, sau đó thay đổi số liệu hình thái của nhân vật. Đầu tiên là da của nhân vật là màu bánh mật, cơ bắp tay, mui bụng. Tuy nhiên cơ bắp và mui bụng chỉ xuất hiện ở hình thái thiếu niên. Nhi hơi ảo não vì điều này. Tiếp tới là lựa chọn khuôn mặt, không biết là làm sao, Nhi nghĩ muốn lựa chọn khuôn mặt yêu nghiệt với đôi mắt màu đỏ của Huyết tộc, tai và màu tóc ngân phát của Tinh Linh. Khi kích hoạt lựa chọn thì nhận được thông báo thành công. Nhi cười vui vẻ, cái này quá là tuyệt rồi. Sau đó Nhi nhấn nút “xem thử”.

Mô hình người trong suốt dần dần hiện ra rõ ràng khuôn mặt thon dài có hàng lông mày như liễu, đôi mắt tuy chưa mở ra nhưng nhìn đường cong có thể nhận ra đây là một đôi mắt phượng, đôi tai dài của Tinh Linh, mái tóc ngân phát và làn da bánh mật, “nhìn không ăn khớp chút nào cả”, Nhi nghĩ và nhấn thay đổi màu da cho nhân vật. Lúc này làn da bánh mật chuyển sang màu trắng như tuyết, “Ha, giống đặc trưng của huyết tộc rồi”. Nhi nhìn đôi cánh của nhân vật mà cảm thán: “Đôi cánh này phải sau khi lên hình thái thiếu niên mới sử dụng được”. Nhi nhấn nút hoàn thành.

Nhi nghe được NPC con mắt to màu hổ phách nói: “Chúc mừng bạn đã tạo thành nhân vật cho riêng mình, đặc tính của nhân vật, nhân vật của bạn là Phi Vũ thuộc phái Tiêu Dao tu chân giới, huyết thống của bạn là Thiên tộc có dòng máu lai giữa Tinh Linh, người bình thường và Huyết tộc. Bạn có sức dẻo dai +1, sức bạo Chiến +1, trí thông minh +1, khả năng luyện được +1. Các thuộc tính sẽ được tăng lên theo hình thái. Bạn có thể thay đổi hình dáng thành bất kỳ hình thái nào của hồn huyết”. Nhi tròn xoe đôi mắt nhìn, hóa ra mình tạo ra một nhân vật có khả năng cường hãn như vậy sao, những năm sáu hình thái.

Sau đó ánh sáng đỏ xung quanh vòng tròn càng thêm đậm đặc, Nhi thấy rõ cơ thể mình đang có sự thay đổi, khi ánh sáng đỏ kết thúc, một chiếc gương lớn hiện ra trước mặt Nhi, hình ảnh trong gương là phiên bản nhỏ của nhân vật Nhi tạo ra. Nhi nhìn mà thiếu nước nhỏ dãi. Hóa ra mình lại xinh đẹp như vậy.

Chiếc gương biến mất, một màn hình thủy tinh hiện ra trước mặt Nhi, phía trên là những hướng dẫn cơ bản cho tân thủ. Nhi nghe thấy NPC ánh mắt nói “Tôi là Gaia, tôi là một NPC hướng dẫn và cũng là người bảo vệ tư nhân không gian của bạn. Hiện nay, nơi bạn đang đứng là Không gian đầu tiên của GOW, khi bạn hoàn thiện lựa chọn hình thái nhân vật, tôi sẽ đưa bạn đến với tư nhân không gian của bạn. Đó không phải vương quốc của bạn, xin nhắc lại, đó không phải là vương quốc của bạn. Từ tư nhân không gian, bạn sẽ cập nhật danh sách bạn bè, dữ liệu game trước đó của bạn, thông tin nhân vật.

Tiếp theo bạn sẽ nhận được danh sách nhiệm vụ giành cho tân thủ. Khi bạn đạt level 10, tôi sẽ lại xuất hiện và chuyển hướng bạn đến với nhiệm vụ xây dựng thành trì. Ở đó bạn sẽ xây dựng một thành trì cho riêng bạn, tạo cơ sở cho vương quốc sau này. Nếu bạn không có ý kiến gì khác, vui lòng chọn chuyển tiếp không gian”. Nhi nhìn đôi mắt màu hổ phách rồi nhìn xuống màn hình thủy tinh nhấn chọn “CHUYỂN TIẾP KHÔNG GIAN”.

Không gian này nhỏ hơn nhiều không gian trước đó, nói chính xác thì giống như một căn phòng thì đúng hơn. Nhi tưởng tượng trong đầu vật dụng cần thiết cho cuộc sống sinh hoạt của mình như chiếc giường, chiếc tủ hay bàn trà. Sau đó Nhi xoa xoa hai mắt mình nhìn thấy từ trong không gian hiện ra một chiếc giường lớn, một chiếc tủ và cả một bàn trà, bên bàn trà còn có một chiếc ghế trông như ngai vàng. Cái này, cái này quá vi diệu đi. Lần đầu tiên, Nhi cảm thấy thú vị với cái không gian này. Sau đó Nhi tưởng tượng ra một nhà tắm nhưng chờ đợi mãi mà không thấy đâu cả, Nhi đành từ bỏ ý tưởng.

Lúc này, màn hình thủy tinh bỗng xuất hiện trước mặt Nhi. Nhi nhìn thấy ba lời mời kết bạn, một là Hắc Miêu, hai là Dụ Thụ - Nhi dụi dụi mắt rồi nhìn cái chữ hiện ra trước mắt, đúng là Dụ Thụ mà, cái tên dở hơi nào đặt cái tên có tính chất đậm thế này – Nhi nghĩ - cái tên này chắc không phải là Sơn chứ, ba là Hesman. Nhi nhìn hộp thư kết bạn cùng gửi tới một địa chỉ vô danh, lúc này Nhi mới nhớ tới mình còn chưa có đặt tên cho nhân vật, vì vậy, Nhi hướng hộp thoại thông tin nhân vật để đặt tên cho nhân vật. Nhi nhập “Hồn huyết” vào trong mục tên nhân vật, ha, ai biểu nhân vật của Nhi có tận 5 dòng máu chứ. Nhi cười cười chuyển lại hộp thư kết bạn và kích “Đồng ý kết bạn”.

Sau đó Nhi thấy không gian trước mặt mình thay đổi, đây là một không gian quán trà Nhật Bản. Nhi nhìn khắp lượt chỉ thấy ở trung tâm có ba người đang ngồi khoang chân chính xác là ba đứa trẻ đang ngồi nghịch ngợm. Một người thuộc tộc nhân thú là Hắc Miêu có khuôn mặt nhỏ điển trai mà lãnh tính, đôi tai trên đầu thì thoảng giắt giắt, cái đuôi màu đen dài đang vẫy vẫy ở phía sau lưng. Trang phục một màu đen tuyền bó sát người nhìn thật đáng yêu.

Một người khác có khuôn mặt Yêu nhân xinh đẹp, mái tóc dài màu đen mượt mà thẳng thấp trên vai, chiếc áo cổ tim lộ ra xương quai xanh xinh đẹp. Nhi nhìn cái người đang nở nụ cười hút hồn người khác kia. Cái tên này chắc chắn là Dụ Thụ trong truyền thuyết.

Một người khác với khuôn mặt lãnh tính giống Hắc Miêu đang ngồi nghiêm chỉnh một bên, người đó có một cơ thể to con nhiều cơ bắp, nhìn vào có thể thấy nhân vật của anh ta không phải Võ Thánh thì cũng là Đấu sĩ, Dũng sĩ gì đó. Hình thái nhi đồng đã vậy, đến thanh thiếu niên thì sẽ thế nào đây.

Khi Nhi chưa thu hồi tầm nhìn thì thấy Dụ Thụ hướng mình vẫy tay, gọi:

“Nhi, Nhi, lại đây nào” Nhi ngạc nhiên vì sao trong game mà còn có người nhận ra mình. Nhi bước lại gần đứng trước ba người nở nụ cười tươi rói và ngồi xuống khoang chân.

“Woa, yêu nghiệt”. Cả ba cùng lên tiếng.

Hắc Miêu nhìn Nhi cười, nói: “Anh là anh An, Dụ thụ là Sơn, Hesman là Đông”.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thế Giới Trong Gow (3)

Nhìn ba cái người trước mặt mình, Nhi có cảm giác thật vi diệu. Một anh cả bình thường nghiêm trang hóa ra là tên cuồng mèo đen. Phong cách của Sơn khỏi phải nói, cái bản mặt viết lên tất cả, một tên cuồng đam mỹ, Nhi khẳng định giới tính tên này là dụ thụ. Nhìn về cái người đầy cơ bắp lực sĩ kia ai có thể ngờ rằng ngoài đời thực là một tên mặt sách khuôn mặt nữ tính chứ.

” Woa. Bạn là Nhi sao? Làm sao có thể thay đổi như vậy, NPC nói không thể thay đổi giới tính mà, nếu giới tính thay đổi sẽ có hình thái giống mình cơ mà”. Sơn xoắn xít đi xung quanh Nhi, hết sờ đôi tai và mái tóc bạc của tinh linh lại nhìn đôi mắt đỏ của Huyết tộc, cảm thán nói.

Nhi nhìn Sơn, khoe miệng giương lên nụ cười trên tức: ” bạn vì muốn gọi các anh công tôi chơi bạn mà chọn giới tính khác sao?”

Sơn ảo não: ” Ai biết được hệ thống cho ra cái hình thái nhu nhược như vậy chứ. Mình chọn chế độ lọc tự động phù hợp với nhân vật và tăng 50% so với hình thái đời thực. Thế là kết quả thành vậy nè.” Cả ba anh em nhìn Sơn cười khổ, đây chính là thành phẩm của kẻ lười.

Sau đó anh An bảo anh đi luyện cấp, còn lại cả ba tiến vào khu vực dữ liệu game football để luyện tập. Nhi nói chỉ được tập 90 phút trong ngày. Ngoài thực tiễn phải rèn luyện nâng cao thể lực để phù hợp với cường độ rèn luyện trong GOW. Dữ liệu Nhi tìm kiếm là hóa thân vào làm một cầu thủ thách thức với các NPC trong game. Nhi muốn tìm kiếm Jame để lôi kéo đội bóng đá của cậu vô địch hữu nghị với hai người này nhưng sever châu âu một tuần nữa mới chính thức mở. Nhìn hai người đang chật vật bị cả đám NPC hành hạ, Nhi khoanh tay đứng nhìn. Sau 35 phút Nhi cảm thấy không thú vị bèn rời đi.

Ra khỏi khu vực dữ liệu game, Nhi kéo tìm hộp thoại nhiệm vụ: “Đi cây level vậy?”. Xuất hiện những nhiệm vụ chính và nhiệm vụ nâng cao, Nhi thắc mắc vì sao ko có nhiệm vụ phụ. Kích chọn nhiệm vụ chính, hộp thoại hiện lên ba cột là nhiệm vụ tấn thủ, nhiệm vụ chính, nhiệm vụ phụ bản. “Hóa ra nhiệm vụ phụ ở trong này, Nhi nghĩ.

Nhi chọn nhiệm vụ tấn thủ, nhi quyết định sử dụng 1/3 thể lực hiện của của nhân vật để làm nhiệm vụ tấn thủ, 1/3 dùng để làm nhiệm vụ chính, 1/3 còn lại làm nhiệm vụ phụ bản. Kéo chọn nhiệm vụ tấn thủ. Nhi nhìn thấy một bàn cờ vua, “có ai nói cho mình biết một kẻ dốt cờ nhảy vào cái nhiệm vụ này sẽ như thế nào đây.” Nhi ảo não nhìn cái hình ảnh bàn cờ trước mặt, nhưng đây là nhiệm vụ tấn thủ không thể không chơi được. Kích chọn “TIẾP NHẬN NHIỆM VỤ” trong nhiệm vụ tấn thủ, Nhi thấy mình được chuyển tới một bàn cờ, trước mặt bàn cờ hiện ra rất nhiều quân cờ, Nhi nghĩ có lẽ mình phải chơi bàn cờ hoặc là tự thân trở thành quân cờ. Đúng là Nhi đã đoán đúng một nửa, cô phải hóa thân thành quân cờ nhưng cũng phải chơi bàn cờ, nhưng cách chơi vượt bàn cờ lại rất khác với cô nghĩ.

Phụt, trung tâm bàn cờ hiện ra một người tóc đen mặc một bộ áo choàng hắc sắc che kín cả người, trên tay ông ta là một chiếc đĩa kỳ lạ, ông ta có một cái mũi ưng thật to. Nhi nhìn cái người đàn ông mới xuất hiện mà nghĩ “cái hình ảnh này làm người ta liên tưởng đến nhân vật phù thủy, không lẽ đây cũng là một người chơi chọn văn bản tấn thủ giống mình”.

Người đàn ông cao ngạo nhìn về phía Nhi, đôi mắt không cảm xúc nhìn chằm chằm vào Nhi khiến Nhi giật mình: “Có cần hù dọa người ta như vậy không?”.

Nhi vỗ vỗ ngực bình tâm lại, sau đó Nhi nghe thấy giọng nói trầm du dương như đàn Violongxen của người đàn ông phía trước: “Ngươi tới đây để hoàn thiện một trong những nhiệm vụ quá ư là bình thường và nó có tên gọi Nhiệm vụ giành cho tấn thủ. Vì trong nhiệm vụ này không cần phải suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần đánh bại hết đối thủ phía bên kia.”

Chiếc đĩa kỳ lạ của người đàn ông vung lên giữa không trung hiện lên sơ đồ của bàn cờ thể hiện vị trí Nhi đang đứng và vị trí đối thủ bên kia bàn cờ. “Ta không trông mong ngươi thực sự biết cách chơi cờ trên bàn cờ phù thủy này, cũng chẳng mong ngươi biết cái gì gọi là sức mạnh của phép thuật, chỉ mong ngươi không phá hủy cả bàn cờ của ta, ta càng không hy vọng gặp lại ngươi khi ngươi hồi sinh trở lại nơi đây...Bây giờ có gì thì nói, không nói thì bắt đầu tiếp nhận nhiệm vụ đi”

Người đàn ông quét đôi mắt vô xúc cảm nhìn Nhi, Nhi cười cười gật gật đầu: “Thưa Ngài, nói như vậy đây là bàn cờ phù thủy không sử dụng phương thức chơi cờ bình thường”.

“Đúng” Người đàn ông lời ít ý nhiều nói.

“Vậy thưa ngài, ngài có thể cho biết ngài tên là gì không, cái này để dễ bề xưng hô”. Nhi gãi gãi tai mình hướng người đàn ông nói.

” Severus Snape” Người đàn ông dùng lời một chút. “Có thể gọi ta là giáo sư”.

“A”. Nhi nhìn người đàn ông trước mặt này, thật là một người không tự nhiên. Nhi gãi gãi đầu, hình như từ rất lâu trước kia, Nhi đã nghe cái tên này nhưng Nhi nhớ mãi mà không ra đã nghe thấy ở đâu. Nhi lắc đầu bỏ qua ý định tìm kiếm cái tên này.

Nhi thấy người đàn ông vung chiếc đũa lên và trước mặt Nhi hiện ra nhiệm vụ mà Nhi cần thực hiện. Để hoàn thành bàn cờ thì yêu cầu hoàn thiện năm nhiệm vụ.

Đầu tiên là chạy tới Tiểu Ngư thôn gặp Tiểu Ngư muội giúp đỡ cô ấy tìm kiếm thú cưng đi lạc đường của cô ấy. Hoàn thành nhiệm vụ này, một quân cờ bên đối diện sẽ trở thành của Nhi cũng có nghĩa Nhi đã đi được một nước.

Bước hai là chạy tới gặp ông lão trưởng làng giúp ông ấy tìm kiếm đứa cháu đi lạc trong rừng. Trong khi tìm kiếm ở trong rừng sẽ ngẫu nhiên xuất hiện các nhiệm vụ khác, cơ duyên có thể gặp được bảo vật, tùy theo độ may mắn mà bảo vật nhặt được có ý nghĩa nhất định đối với người chơi. Hoàn thành nhiệm vụ này, người chơi đã ăn đứt được thêm 4 con tốt và một con xe.

Bước ba là theo giúp ông lão trưởng làng ngồi trồng thảo dược trong được điền. Hoàn thành nhiệm vụ này sẽ diệt được một xe, hai mã. Tương đương cũng đi được thêm những bước tiếp theo trên bàn cờ.

Bước thứ tư là giúp đỡ bác Thổ tìm nhà. Hoàn thành nhiệm vụ này tương đương tất cả các quân cờ khác trên bàn cờ sẽ bị tịch thu hết. Chỉ còn lại một quân cờ vua và hậu.

Bước cuối cùng là ăn trộm được trái táo trong vườn bí ẩn của Quốc vương thổ. Trái táo là vật phẩm đạt thành kết thúc nhiệm vụ tàn thù.

Nhi nhìn nhiệm vụ cảm thấy cũng không khó khăn lắm. Nhi nhìn Severus Snape trước mặt, thân nhiên nói:

” Tôi đã hiểu, cảm ơn Ngài giáo sư. Ngài có yêu cầu riêng trong nhiệm vụ này không ạ?”

Nhi thấy ánh mắt người đàn ông lóe lên một tia sáng. Người đó gật đầu nói:

“Ta muốn vật liệu ma được từ những quái thú người gặp trong quá trình thực hiện nhiệm vụ đặc biệt là máu của Quốc vương thổ. Vì sự thông minh hiểu biết của người, ta sẽ tiết lộ cho người một điều”. Người đàn ông dừng lại rồi chỉ chiếc đũa của mình về hình ảnh con thổ mập cũng là nhiệm vụ thứ tư của Nhi. “Đừng tin bất kỳ lời nói nào của con Thổ kia, nó nói lời phủ định chính là lời nói thật, lời nói thật chính là lời nói dối, nhà của nó chính là ngôi nhà đầu tiên người và nó tới. Khi đưa nó tới nơi, người phải gõ cửa, cửa mở ra thì phải ngay lập tức rút chìa khóa và chạy khỏi nó đi theo hướng Đông.” Nhi chùng mắt nhìn NPC đang tiết lộ trò lừa đảo của trò chơi cho mình. “Ồ Vương quốc thổ, người không được làm quen kết bạn với tất cả người chơi nào hết. Ta không thể nói lý do cho người, chỉ có thể nói vậy”. Nhi mơ hồ thấy được độ cong trên khóe miệng của NPC.

“A, cảm ơn ngài, Giáo sư”. Nhi cúi đầu chào hỏi giáo sư và bắt đầu tiếp nhận nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thế Giới Trong Gow (4)

Tiểu Ngư thôn là một thôn nhỏ dưới núi, nơi đây chỉ có 30 hộ gia đình với 178 người. Khi Nhi được chuyển tiếp không gian tới đây đã được cung cấp câu chuyện về Tiểu Ngư thôn. Nhi gặp Tiểu Ngư muội đang ngồi khóc ở bên chân cầu, Nhi tới gần và tiếp chuyện cô bé. Hóa ra sáng nay cô bé mang theo một con chó nhỏ đi dạo quanh thôn, đến chân cầu thì con chó chạy đi mất.

"Ca ca xinh đẹp, huynh có thể tìm giúp muội cún con không?" Cô bé ngược khuôn mặt đầy nước mắt lên hỏi.

"Được, chúng ta cùng đi tìm". Nhi nói.

"Không được, muội phải ở đây, cún con trở về không thấy muội thì sao?" Tiểu Ngư muội lắc đầu nói.

Vì vậy Nhi đành tìm con chó nhỏ một mình. Nhi hỏi nhà của cô bé hướng nào rồi theo hướng đó mà tìm, Nhi nghĩ loài chó rất trung thành, quan trọng là động vật thì theo bản năng nó sẽ trở về nơi nó thân thuộc nhất tức là ngôi nhà. Đúng như Nhi đã đoán, khi về tới ngôi nhà, Nhi nhìn thấy một con chó con đang sủa ăng ẳng, con chó nhỏ đang dùng hai chân trước cào cào mặt đất trước cổng tre. Nhi lại gần và ngồi xuống trước chú chó nhỏ cách một khoảng nhất định: " Cún con theo chị đi gặp chị Tiểu Ngư muội nhé". Con chó nhỏ nghe hiểu, kêu ăng ẳng và chạy lại gần Nhi. Nhi vuốt ve bộ lông màu vàng của nó, đoạn ôm nó, đứng dậy hướng Tiểu Ngư muội tới.

Vật phẩm phần thưởng của nhiệm vụ này là chiếc chuông gió được đeo trên cổ của chú chó nhỏ. Nhi vui vẻ nhận. Tiếp đó, Nhi nghe Tiểu Ngư muội bảo ở nhà ông trưởng thôn đang rồi lên vì đứa cháu đi lạc vào rừng mà chưa tìm thấy. Một nửa thanh niên trong thôn đã được huy động mà tới nay vẫn không có kết quả. Cô bé hỏi Nhi liệu có giúp được không, Nhi trả lời được. Tiểu Ngư muội vui vẻ kéo tay Nhi hướng nhà trưởng thôn đến.

Sau khi tiếp nhận nhiệm vụ từ ông lão trưởng thôn, Nhi mở bản đồ hướng cánh rừng ven thôn đi tới. Đây là cánh rừng dưới núi Bạch Mã cao 1500 mét. Khi vừa bước chân vào khu rừng, hộp thoại nhiệm vụ bỗng xuất hiện trước mặt Nhi hỏi Nhi có tiếp nhận nhiệm vụ chính và nhiệm vụ phụ không. Nhi nhấn nút "OK". Giao diện hộp thoại xuất hiện nhiệm vụ chính có hai nhiệm vụ:

1. Tìm hái nấm vành nón. Gợi ý: Nấm có hình dáng vành nón. Có giá trị nấu ăn, được thổ tinh yêu thích.
2. Bắt tôm đục khoét. Địa điểm sống: trong hang nhện sáu mắt tám càng

Tiếp nhận nhiệm vụ này được tặng Hồng Ngọc dùng trong trao đổi, rèn đúc vũ khí. Tiếp nhận nhiệm vụ và hoàn thành bạn đạt level 2.

Nhiệm vụ phụ bản bao gồm 3 nhiệm vụ:

1. Đánh 10 quái thảo. May mắn vật phẩm rơi ra là sách được đền.
2. Tìm và đánh cắp được 2 quả trứng thiên ưng ở vách núi Bạch Mã
3. Thu phục một thú cưng. Gợi ý: Càng lên cao càng gặp được thú cao cấp trợ giúp nhân vật luyện cấp kỹ năng. Bạn có thể lựa chọn cùng một lúc thu phục nhiều loại thú cưng.

Nhi nhấn chọn tiếp nhận nhiệm vụ của trò chơi, sau khi tiếp nhận xong thì Nhi thấy xuất hiện bản đồ chỉ hướng địa phương những nhiệm vụ thường tập trung. Gần chỗ Nhi đứng đi về bên trái theo tọa độ bản đồ là nơi sinh sống của quái thảo. Đường đi vắng vẻ, thì thoảng còn có tiếng chim hót. Nơi quái thảo sống có số lượng hơn 30 con với hình thù là những cái cây, đặc điểm phân biệt là chúng có thể di chuyển vị trí.

Không phải Nhi tham lam, Nhi nhớ lời giáo sư nên Nhi quyết định đánh hết quái thảo, dù sao cũng chỉ là NPC, chết rồi nhà game còn nhiều con nữa mà. Ở quái thảo thứ 10 rơi ra một cuốn sổ được đền, ở quái thảo cuối cùng rơi ra một cây thảo được kỳ lạ. Nhi cầm cây được thảo một hồi suy nghĩ mà không ra cái cây có hình dạng kỳ lạ tên gọi là gì, Nhi nghĩ sau khi hoàn thành nhiệm vụ tân thủ sẽ trở về tư nhân không gian tìm hiểu cuốn được đền mới được. Tùy tiện ném vào trong túi vật phẩm không gian thì một quái thảo to như gốc cây cổ thụ đánh tới Nhi.

"Đùa a. Hóa ra diệt hết quái thảo thì boss Quái thảo sẽ xuất hiện". Nhi dờ khóc dờ cười né ngang né dọc và tìm cách đánh trả. Thấy cột HP sắp xám đen, Nhi tự dưng cảm thấy cơ thể như bạo phát. Trước mắt là một màu đỏ của máu, Nhi cảm thấy mọi cơ bắp trên cơ thể mình như tăng thêm sức mạnh xông tới Boss Quái thảo đánh tới. Mắt thấy HP của cả bản thân và Quái thảo đang thi nhau giảm còn 2% của Quái và 1% của bản thân, Nhi chỉ biết cười khổ, mình sắp gặp lại NPC Giáo sư rồi. Đúng lúc này trước mắt Nhi là một màu trắng xóa và Nhi lâm vào hôn mê.

...

Đang trong giấc ngủ thì Nhi cảm thấy bên tay mình nhột. Nhi đưa tay ném đi cái thứ gây nhột cho mình, Nhi nghe thấy bịch một tiếng. Tiếp theo Nhi lại thấy nhột nữa, Nhi lại đưa tay ném thứ gây rối kia đi, mỗi lần lại dùng lực lớn hơn, cuối cùng, Nhi bực mình mở mắt. Phía trên là bầu trời sắc tím trong GOW. Nhìn sang xung quanh là bãi đất sinh sống của Quái thảo. Nhi ngạc nhiên vì lý do gì mình chưa có chết. Chợt Nhi nhìn về vị trí boss Quái thảo, ở nơi đó không còn Boss quái thú mà là một cái cây nhìn như một bonsai dáng cây si, lá của nó màu hồng nhưng toàn thân lại phát ra ánh sáng trắng nhu hòa khiến cơ thể cảm thấy ấm áp. Nhi đứng dậy định hướng cây đó đi tới thì nhớ ra cái vật gây nhột cho mình. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn là Nhi muốn đập chết vật nhỏ nó luôn.

"Mẹ ơi". Nhi hét lên và chạy ra xa cách cái vật đó một khoảng cách, đúng lúc Nhi ngã vào cái cây Bonsai đó. Không rõ va chạm vào đâu mà đầu ngón tay của Nhi bị đứt, một giọt máu từ tay Nhi rơi trên đỉnh đầu cái cây. Nhi thấy màn hình thủy tinh xuất hiện trước mặt: "Xin chúc mừng người chơi đã có được cây sinh mệnh và là chủ nhân của cây sinh mệnh." Chưa kịp để Nhi tiêu hóa, màn hình thủy tinh lại hiện lên một dòng chữ khác ngay sau đó: "Xin chúc mừng người chơi thu phục được một thú cưng. Đặc điểm thú cưng: không biết. Người chơi hay trao đổi với thú cưng để biết rõ đặc tính của thú cưng"

"Hả. Cây sinh mệnh, thú cưng". Nhi cảm giác nguy hiểm, Nhi nghiêng người cúi đầu nhìn xuống vị trí cái cây thì thấy bên cạnh là một con vật có hình dáng con rắn nhưng da nó lại là màu trắng, đó chính là vật khiến Nhi vừa nhảy dựng. Lúc này nó đang híp mắt chờ máu của Nhi chảy xuống.

Nhi hoảng hốt lùi ra phía xa và không quên cầm máu: "Có ai giải thích cho cái kẻ sợ rắn là tôi đây tại sao lại nhận một con rắn làm thú cưng không?".

Một giọng nói non nớt vang lên trong đầu Nhi: "Chủ nhân, chủ nhân chê em ư?"

Nhi nhìn thấy con rắn nhỏ chảy nước mắt, thật sự là chảy nước mắt. Nhi nhìn lên trời thở dài. Sau đó Nhi dùng ý niệm thu cây Sinh mệnh vào túi vật phẩm không gian nhưng không thành công. Đang thắc mắc thì Nhi nghe được một giọng nói trung niên: "Chủ nhân không thể thu tôi vào trong bất kỳ đồ vật chết được. Khi chủ nhân đạt cấp 25, chủ nhân có thể luyện ra không gian tùy thân, như vậy mới có thể thu lưu tôi được. Bây giờ Người hãy dùng ý niệm đưa tôi tới không gian tư nhân của Người. Ở nơi đó tôi có thể vẫn liên hệ với Người". Nhi gật đầu trả lời cây sinh mệnh, sau đó Nhi dùng ý niệm đưa cây sinh mệnh tới không gian tư nhân, Nhi cũng định làm vậy nhưng con rắn nọ nhất quyết không đồng ý.

Nhi đành mặc kệ nó, Nhi xoay hướng đi tìm một con suối gần đó để rửa sạch vết máu trên người. Đang vũng vầy trong nước thì Nhi nghe thấy tiếng kinh hô: "A, tại hạ không phải cô ý".

Phía trước Nhi là một người nhìn lớn hơn Nhi một cái đầu, cậu ta có mái tóc đen dài quá vai được buộc cẩn thận ở phía sau. Cậu ta quay lưng về phía Nhi nhưng nhìn tai đỏ của cậu ta khiến Nhi cười cười. Nhi mặc lại quần áo và bước lên bờ, hướng cậu bé đi tới. Nhi đập vào vai cậu bé nói: "Không sao, tôi cũng không phải là cô gái".

Nhi thấy cậu bé quay lại, ánh mắt hiện rõ sự nghi hoặc. Nhi cười cười. Nhi thấy cậu bé thất thần nhìn mình, sau đó ngượng ngùng quay đi nơi khác nhìn, miệng nói lời xin lỗi. Hai người cùng tìm một chỗ ngồi chuyện. Theo lời cậu ta giới thiệu thì cậu ta tên Child. Theo hình thái nhân vật, cậu ta 8 tuổi, vậy là hơn hình thái của Nhi 2 tuổi.

Ở trong game thường không nói rõ hình thái nhân vật nhưng cậu bé này có lẽ là người thật thà, cậu ta bảo một trong những hình thái của cậu ta là phù thủy. Nhi gật đầu tiếp nhận. Cậu ta muốn kết bạn với Nhi vì Nhi là người chơi đầu tiên cậu ta gặp trong game, Nhi nhìn thấy ánh mắt thiết tha mong chờ của Nhi xen lẫn là sự lảng trên ngũ quan xinh xắn của cậu bé. Nhi nghĩ người này ngoài đời thực có lẽ là một người rụt rè ít bạn nên hào phóng đồng ý. Nhi thấy Child chọn bạn thân đặc biệt cho mình nên cũng lựa chọn như vậy.

Nhi thấy Child nở nụ cười rực rỡ như ánh ban mai kết hợp má lúm đồng tiền trên khuôn mặt bầu bĩnh có ngũ quan xinh xắn thật chói lóa. Tim Nhi lạc đi mất mấy giây. Nhi bối rối che dấu sự thất thố của mình. “Từ khi nào mình mê trai vậy.”

Không kịp suy nghĩ thì tiếng hệ thống lại vang lên: "Chúc mừng người chơi đã hoàn thành nhiệm vụ chính và nhiệm vụ phụ bản." Nhi ngơ ngác nhìn chữ nhiệm vụ hoàn thành trên hộp thoại của mình. “Chúc mừng người chơi tăng cấp 2, người chơi đã được mở thêm chức năng luyện công”.

"Là huynh đã chia sẻ mục hoàn thành nhiệm vụ cho đệ". Nhi nghe giọng nói con nít của Child bên cạnh. Nhi sững sờ nhìn vật phẩm được chuyển sang cho mình. Rõ ràng là vật phẩm đều nhiều yêu cầu của chương trình từ 2 đến 3 thứ. Nhi nghe thấy Child nói có thể giữ lại vật phẩm dùng cho sau này trong giao dịch hoặc luyện được. “Cái người này quá thật đi, nếu không gặp mình mà là người khác sẽ bị bán đi còn giúp người khác đếm tiền đi.” Nhi nhìn Child và nghĩ.

"Sẽ không, huynh chỉ đối tốt với đệ thôi". Nhi nghe thấy Child giải thích. "Huynh xin lỗi, Huynh có khả năng nghe được suy nghĩ của người khác. Phải qua level 5 mới có thể tự điều chỉnh khả năng này". Nhi giật mình khi biết được chức năng này.

Sau đó cả hai tiếp tục lên đường tìm kiếm cháu của trưởng thôn. Khi đi qua một góc cây táo thì thấy cậu bé đang nằm dưới gốc cây, bên cạnh là con rắn nhỏ của Nhi và một con vật tròn vo màu trắng chỉ lộ đôi mắt màu đen.

"Thú cưng có khả năng phát hiện mục tiêu cho người chơi." Bên tai Nhi là giọng nói non nớt của Child. Child cúi người đặt cậu bé lên lưng và cõng đưa bé lên hướng Tiểu Ngư thôn đi tới.

Lúc này gió thổi qua lá cây xào xạc, Nhi thấy một chiếc túi xuất hiện trước không trung, khoảng chục quả táo rơi xuống chiếc túi. Nhi lại nghe thấy Child nói: “Nếu đệ khát nước thì có thể ăn táo, đồ ăn ở đây không chỉ là mô phỏng từ thực tế, không biết nhà sản xuất game làm thế nào nhưng đồ ăn ở đây hoàn toàn là đồ thật”.

“A”. Nghe vậy Nhi cũng rất tò mò, Nhi cầm một quả táo và cắn, mùi thơm của táo, hương ngọt của táo và cả độ giòn đều cho thấy đây là thật không phải là giả, hai mắt Nhi sáng lên, chạy lại gần Child, Nhi cầm một quả táo khác lau lau trên áo mình và đưa tới gần miệng Child. Sau phút thần thờ vì hành động của Nhi, Child mỉm cười và cắn quả táo, đôi mắt híp lại vì cười. Hai người đi trên đường một người cắn một miếng, rồi lại đưa sang cho người bên cạnh cắn một miếng. Không khí thật vui vẻ hài hòa.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thế Giới Trong Gow (5)

“Cảm ơn, cảm ơn hai cháu đã giúp già tìm được đứa cháu”. Cụ già nước mắt lưng chòng cầm tay Child và Nhi nói.

“Có thể giúp đỡ cụ là niềm vinh hạnh của chúng cháu”. Child lễ phép nói.

“Ta... ta có một việc nữa cần sự trợ giúp của hai cháu, hai cháu giúp ta chứ”. Nhi và Child gật đầu đồng ý. Cả hai đều biết đó chính là nhiệm vụ tiếp theo.

Ông lão trưởng thôn đưa cả hai đến một khu vườn có nhiều cây cỏ khác nhau, ông lão chỉ vào những gốc cây nhìn đang héo úa nói: “Ta muốn các cháu chăm sóc cây Diệp phong được, không rõ lý do vì sao mà Diệp phong được lại bị héo úa sắp chết”. Cả hai nhìn vào cái cây héo úa vàng vọt trước mặt, Nhi nghe thấy Child nói: “Chúng ta cần nhổ hết cây thuốc khác, Diệp phong được là loại cây yêu cầu địa phương chỉ có một mình nó sống, mấy cái cây xung quanh được điền cũng cần phải chặt bỏ.” Thấy Nhi nhìn sang mình, Child cười và nói: “Huynh sẽ đốn cây xung quanh đây, đệ ngồi nhặt hết các loại được liệu kia đi và trồng sang một khu khác”. Child chỉ tay về phía bên kia vườn, nơi đó có một dòng suối chảy qua, Nhi nhìn theo và gật đầu. “Đệ nhớ trồng hết thì đừng vứt bỏ được liệu đi, đệ mở rộng ô đặc biệt trong túi vật phẩm không gian, nơi đó có thể lưu giữ được liệu. Sau này mở ra không gian tùy thân thì tạo một được điền trong đó”.

Nhi gật đầu tỏ rõ đã hiểu. Nhi nhìn Child, người này có kế hoạch, lời nói thì quyết đoán, có vẻ là người quen chỉ đạo người khác. “Huynh tìm hiểu kỹ về GOW rồi à?”

“Ừ, khi thấy quảng cáo về GOW, huynh đã tìm hiểu nên khi vào game không lơ ngơ”. Child nhướn mày nhìn Nhi: “Đệ đừng nói là đệ không có tìm hiểu gì đã nhảy vào chơi nhé”. Nhi cười ngượng ngùng gãi tai mình. Nhi thấy bên tai có tiếng cười khe khẽ của Child, nhưng khi nhìn lên thì đã thấy Child nhìn

đi nơi khác.

Hai kẻ, một đốn cây, một nhổ cỏ và trồng được liệu thật vui vẻ. Quá nửa ngày, mọi việc đã hoàn thành. Nhìn cột HP đang giảm đi quá nửa, cả hai ngồi dựa lưng vào nhau luyện công hồi phục và chờ đợi Diệp phong được hồi phục. Khi HP lên được một vạch nhỏ, cả hai mở mắt và theo mắt thường nhìn thấy tốc độ sinh trưởng của Diệp phong được từ héo úa thành vàng vọt, rồi từ vàng vọt dần có ánh xanh diệp của lá, sau đó một cái lá nảy chồi lại một cái lá. Đến cuối cùng từ trong thân cây nở ra một chùm hoa màu Xanh đậm có mùi thơm ngào ngạt. Thú cưng của hai người không biết từ đâu chạy lại ríu rít bên chùm hoa. Nhi ngạc nhiên: "Cái chùm hoa đó có gì hấp dẫn hai vật này vậy?"

"Huynh không biết, chúng ta lại gần xem thôi". Child kéo tay Nhi lại gần, khi tới gần chùm thì thấy ở giữa chùm hoa có một nhũ hoa màu đỏ, Nhi thấy hai con vật đang tranh nhau uống lấy cái nhũ hoa màu đỏ đó. Lúc này, Nhi nghe thấy Child nói: "Có lẽ đây chính là tinh túy của Diệp phong được, tuy không biết công dụng nhưng chắc chắn là đồ tốt, chúng ta cũng đến lấy một ít đi". Một chiếc lọ sứ được đưa tới trước mặt Nhi, Nhi gặt đầu và nhẹ nhàng gặt nhũ hoa màu đỏ vào trong lọ sứ, Nhi nghe thấy Child nói: "Không nên lấy hết tất cả, chỉ cần lấy 2/3 nhũ hoa thôi". Nhi ngước mắt lên nhìn hướng Child và thấy hình ảnh Child đang cưỡi đầu sủng vật của mình và cả con con rắn nhỏ màu trắng. Nhi rùng mình, tuy nói con rắn nhỏ nó là thú cưng của mình, nhưng là chủ nhận sợ rắn thì nó không phải là điều hay ho. Nhi nhìn thấy đôi tay nhỏ nhắn của Child đang nhẹ nhàng gặt nhũ hoa vào lọ sành, động tác cẩn thận tinh tế thật lỗi cuốn người khác. Sau giây phút thần thờ, Nhi cúi người và cũng tiếp tục việc làm đang dở dang của mình.

Khi hai người trở về chỗ cũ thì ông lão trưởng thôn xuất hiện nói nhiệm vụ của hai người đã hoàn thành, ông đi khắp một lượt được điền và gặt đầu tỏ vẻ hài lòng. Vật phẩm nhận được của nhiệm vụ sau khi hoàn thành là 10 cây Diệp phong được, cả hai vui mừng nhận và rời khỏi Tiểu Ngư thôn. Vừa ra khỏi Tiểu Ngư thôn, hộp thoại tin nhắn của Nhi xuất hiện, Nhi mở ra và nhận được tin nhắn của anh An báo thoát game đi ăn trưa, chiều có thể tiếp tục. Nhi tạm biệt Child, trước khi đi cả hai hứa hẹn sẽ cùng nhau thực hiện nhiệm vụ tiếp theo, Nhi vui mừng nói lời đồng ý rồi thoát game.

....

Nhi mở mắt thì thấy bên cạnh Sơn và Đông vẫn còn trong game, không biết hai người này làm gì mà chưa rời khỏi nữa, anh An thì có lẽ đã xuống bếp. Nhi cất lại thiết bị game và phụ anh An làm bữa trưa. Khi hai người dọn xong bữa trưa thì thấy Sơn và Đông bước chân vào phòng ăn.

Sơn nhìn thấy bữa trưa hai mắt sáng lên như kiểu người đói mấy ngày không có ăn vậy, An nhìn thẳng nhỏ mà cười. Cả bốn anh em ngồi vào bàn ăn, theo thói quen Nhi không thích vừa ăn vừa nói chuyện nhưng có vẻ các anh Nhi không có thói quen như vậy, lúc này Nhi mới biết gia đình Nhi không coi cái "ăn không nói, ngủ không nói" làm thành cơ sở văn hóa giáo dục cho trẻ con. Gia đình Nhi cho rằng bữa ăn là lúc cả nhà có thể gặp nhau, đây là lúc mọi người có thể chia sẻ vui buồn trong ngày.

"Các em đi luyện cấp chưa?" An dừng đùa hỏi rồi lại tiếp tục gấp thức ăn vào đĩa của Nhi.

"Em và Sơn đang bắt đầu vào nhiệm vụ tân thủ, vừa hoàn thành nhiệm vụ tìm thú cưng cho Tiểu Ngư muội". Đông nói. "Khi bắt đầu vào rừng tìm kiếm đứa cháu đi lạc cho trưởng thôn thì anh gọi bọn em trở về ạ"

An dừng đùa nhìn Đông nói: "Hai đứa thành lập tổ đội hả?"

"Vâng ạ". Sơn trả lời.

"Vậy thì cần cẩn thận với con nhện sáu mắt tám càng, điểm yếu của nó không phải nằm ở mắt nó mà là ở bụng nó. Đối với trứng của thiên ưng, các em lợi dụng nó đi kiếm ăn vào buổi sáng sớm mà lấy trộm. Đứa bé con trưởng thôn ngủ ở dưới cây táo ở sâu trong rừng. Ở gần nơi ở Thiên Ưng có một số thú cưng level 10 có khả năng tăng cấp thành thần thú, các em hãy lựa chọn chúng làm thú cưng nhé." An chia sẻ kinh nghiệm của mình cho mấy đứa.

"Ở nhiệm vụ thứ tư, ngôi nhà đầu tiên là ngôi nhà của thỏ". An như nhớ tới điều gì không tốt khề cau mày. "Anh mới đến nhiệm vụ này, buổi chiều sẽ chờ các em để đi tiếp nhiệm vụ sau"

Nhi cũng dừng đùa và nói: "Giáo sư nói không được tin lời nói của con thỏ, khi tới ngôi nhà đầu tiên thì phải gõ cửa, rút chìa khóa và chạy khỏi nơi đó đi về hướng đông ngay."

"Em đã làm đến nhiệm vụ đó rồi sao?" An nhìn Nhi hỏi.

"Không có a, em cũng mới vừa hoàn thành nhiệm vụ chăm sóc được điền." Nhi trả lời anh An.

"A, cái vườn đó dù có làm sạch cỏ cũng không làm cho Diệp phong được xanh được như cũ." An cau mày nghĩ lại.

"Cần phải đốn hết cây xung quanh, chuyển được liệu khác sang gần suối nhỏ" Nhi chia sẻ kinh nghiệm.

"Hóa ra là vậy". An gặt đầu tỏ vẻ đã biết.

"Đối với nhiệm vụ quái thảo, tốt nhất là đừng có diệt hết, lúc diệt hết sẽ xuất hiện Boss quái thảo, nó rất mạnh có thể mình sẽ chết hồi sinh trở về điểm bắt đầu." Nhi vừa dừng lời thì nhận được ánh mắt thông cảm của cả ba người. Nhi cười: "May mắn là em gặp hên có được hình thái đủ cường hãn nên còn đứng 1% HP".

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Thế Giới Trong Gow (6)

"Bọn em ăn xong sẽ đi làm tiếp nhiệm vụ đây, hẹn gặp anh và Nhi ở nhiệm vụ cuối cùng của nhiệm vụ tân thủ." Sơn dừng đũa và nói. An và Nhi cùng gật đầu đồng ý.

.....

Đúng giờ hẹn với Child, Nhi xuất hiện trong GOW, khi vừa mở mắt ra, Nhi nhìn thấy xung quanh mình là những cây nấm hình quai nón lấp lánh nhiều màu sắc. Một cậu bé ngũ quan xinh xắn có mái tóc đen dài đang đứng dựa lưng vào một cây táo, khi cậu mở đôi mắt nhìn thấy bóng dáng Nhi thì cười rục rờ. Nhi cũng cười và bước lại gần Child. "Chào buổi chiều, Child"

"Chào buổi chiều, Hồn huyết". Sau đó, Child đưa cho Nhi một lọ thủy tinh chứa chất lỏng màu tím nói: "Đây là thuốc nước thu nhỏ người, tí nữa tiến vào vương quốc Thỏ tinh thì sẽ cần đến". Nhi vui vẻ gật đầu. Cả hai vui vẻ mở hộp thoại nhiệm vụ nhân nhiệm vụ thứ tư. Lúc này bản đồ chỉ hướng con thỏ đang lạc đường, cả hai theo hướng bản đồ tìm thấy một con thỏ mập, đúng là một con thỏ xám mập mập đang nằm ăn vạ bên một cái cây. Child rất thân sĩ tới làm quen với con thỏ. Con thỏ thấy người khác quan tâm mình thì vui vẻ kể chuyện, sau nửa ngày nó mới nói tới trọng tâm tìm nhà, Nhi đen mặt nhìn cái con thỏ lấm mồm lấm miệng kia, y hệt cái lấm mồm của Sơn và Jame vậy.

Trên đường đi tới vương quốc Thỏ tinh phải bước qua cánh cửa thời gian, Thỏ tinh vui vẻ tra chìa khóa vào cửa mở ra và bước vào, Nhi với Child cũng đã uống thuốc nước thu nhỏ người rồi cũng bước vào theo. Bước từng bước đi, Nhi nhìn ngắm xung quanh mà cảm tưởng bản thân mình là một Alice lạc vào xứ sở thần tiên.

Nhi nhìn con mèo đang cuộn mình trên cái cây, những bông hoa to hơn cả người mình, ngược nhìn Child bên cạnh vẫn đang thản nhiên bước đi bên cạnh. Nhi rõ ràng thấy con thỏ đang lú ra lú rú nhưng lại không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào thì vô cùng ngạc nhiên. Rồi Nhi nghe thấy trong đầu mình vang lên một âm thanh: "Huỳnh dùng cách âm không là một loại bùa chú của phù thủy để ngăn cách tạp âm bên ngoài, đối với người tu chân trong GOW thì cần level 25 mới mở ra chức năng này." Nhi gật đầu, nghĩ: "Phù thủy trong GOW có nhiều kỹ năng lợi hại ghê". Sau đó Nhi lại nghe được lời nói: "Chỉ là bản năng trong máu của phù thủy thôi, giống như Phi vũ là bạo động, Huyết tộc là khát máu, Tinh linh là điều khiển thiên nhiên vậy..."

Nghe tới đây thì Nhi giật mình, bạo động và khát máu thì bản thân Nhi đã trải qua khi diệt Boss Quái thảo nhưng điều khiển thiên nhiên thì Nhi chưa thấy đâu cả. Khi lần nữa quay lại nhìn Child, Nhi nhìn thấy cục bông màu trắng là thú cưng của Child đang ở trên vai của Child, "hình như hai thú cưng đi với nhau cơ mà, thế con rần kia đâu". Nhi theo phản xạ nhìn xuống vai mình thì thấy một cái lưỡi rần đang vươn ra chạm vào má Nhi. Nhi chết đứng ba giây tại chỗ và hét toáng lên, đoạn lấy tay hất con thú cưng của mình và nhảy vắt lên sau lưng của Child. Vì hành động bất ngờ của Nhi mà Child giật mình, nhưng sau đó cả hai nhìn thấy bản mặt khóc sướt mướt của con rần.

"Chủ nhân, tại sao chủ nhật lại có thể ghét bỏ em như vậy? Em dễ thương như vậy mà". Chú rần nhỏ để mình chứng cho lời mình nói đã xoay vòng mấy vòng, chiếc đuôi ngo ngoáy phía sau kết hợp với cái đầu nhỏ trong thật buồn cười. Child nhìn con thú nhỏ, cười thật to. Nhi lúc này đã rời khỏi lưng Child nhưng vẫn cách xa con rần: "Chủ nhân làm tổn thương lòng kiêu hùng của em nha".

"Kiêu hùng, một con rần mà cũng có lòng kiêu hùng?" Nhi nhìn con rần nhỏ và nói.

Con rần nhỏ rất phối hợp gật gật đầu, đoạn nó chạy lại gần Nhi, không gian trước mặt Nhi mở ra, Nhi nhìn thấy một cái tàu thuốc trước mặt mà không biết nó là gì? Bỗng hộp thoại hiện ra: "Chúc mừng người chơi đã hoàn thành nhiệm vụ ẩn trong nhiệm vụ tìm nhà cho thỏ". Nhi nghe thấy Child bên cạnh nói: "Mỗi một nhiệm vụ chính, nhiệm vụ phụ bản đều có một nhiệm vụ ẩn không yêu cầu người chơi tìm và giải đáp. Chúng ta thật may mắn tìm và thu phục hai thú cưng có thể tìm và giải đáp các nhiệm vụ ẩn đó. Khi kết thúc nhiệm vụ tân thủ, chúng ta sẽ được cộng thêm điểm nâng level cũng như nhận được vật phẩm đặc biệt." Nhi nhìn con rần nhỏ đang ngồi chồm hổm chờ được chủ nhận khen ngợi, Nhi nhìn sang bên cạnh thì thấy Child đang vuốt ve vật nhỏ, Nhi nhìn lại con rần thấy trong mắt lóe lên sự thèm thuồng, Nhi nhìn xuống cái tay của mình, bảo mình phải xoa đầu con rần tron trượt đó sao, never. Nhi nuốt nước bọt nói: "Cảm ơn thú cưng". Con rần nhỏ rõ ràng hơi ảo não nhưng vẫn vẫy đuôi lắc lắc hai bên mừng rỡ.

"Sao em không đặt tên cho thú cưng của mình". Nhi nghe thấy Child nói. "Thú cưng của anh tên sky đây"

"A". Nhi ngạc nhiên nhìn cái cục bông to trên vai ai kia và nghĩ đến cái tên không hề ăn khớp gì cả. "Vậy gọi mày Tiểu xà nhé". Cả Child và hai con vật đều vạch đen đầy đầu vì cái tên Nhi đặt ra. Nhìn cái vẻ ảo não của con rần, Nhi nói: "Nếu không thích thì cứ gọi là thú cưng đi". Nhi nghe thấy con rần nào đó vội vã nói: "Tiểu xà rất hay, Tiểu xà rất hay".

Lúc này, phía xa hiện lên một ngôi nhà nấm to, cả Nhi và Child đều biết nhiệm vụ lần này đã sắp xong. Hai người đi phía sau con thỏ quay sang nhìn nhau mỉm cười. Khi bước tới nhà con thỏ, Child đã bỏ đi cách âm không, Nhi nghe thấy con thỏ đang nói: "Ngôi nhà xấu xí này là của ai, ngôi nhà của tôi vừa to vừa đẹp, vừa trang trọng."

Nhi nghe thấy Child nói với con thỏ: "Để tôi vào gõ cửa hỏi chủ nhà giúp chúng ta ngôi nhà của bạn ở đâu rồi chúng ta lại tiếp tục lên đường". Nhi thấy con thỏ ánh mắt sáng ngời gật gật đầu nói cảm ơn.

Child tiến tới cửa ngôi nhà và gõ cửa, sau đó rút nhanh chìa khóa ở phía trên ngôi nhà, rồi sau đó mắt hút giữa ngôi nhà, Nhi đang ngạc nhiên nhìn thì thấy bên tay mình có người kéo đi, khi dừng lại Nhi phát hiện ra mình đang ở trên một con đường lớn. Lúc này, hội thoại hệ thống vang lên: "Chúc mừng bạn đã hoàn thành nhiệm vụ tìm nhà cho thỏ. ... Chúc mừng bạn đạt cấp 3.... Chúc mừng bạn nhận được vật phẩm đặc biệt của nhiệm vụ ẩn." Nhi nhìn thấy một cái gương lớn xuất hiện trước mặt, khi mở ra là thì thấy 02 lá bài Jocker có hình dạng giống lá bài Joker bình thường nhưng lại chỉ có khác tên gọi.

Nhi cầm 01 lá bài Jocker màu đỏ đưa cho Child, còn mình thì nhận lá bài Jocker màu đen.

"Hai lá bài này để làm gì vậy Child". Nhi hỏi ra thắc mắc của mình.

"Huynh không biết, khi trở lại gặp NPC có thể hỏi rõ hơn". Child lắc đầu nói

Nhi gạt đầu và mở hộp thoại tin nhắn hỏi anh An đang ở đâu. Sau khi lấy được tọa độ anh An đang đứng, Nhi hỏi Child có gia nhập với nhóm anh An cùng Nhi không, Nhi thấy Child mỉm cười gạt đầu. Trên đường tới gặp anh An, Nhi và Child cùng nhau đánh thêm vài quái thú và nhặt những vật phẩm rơi ra từ quái thú và những được liệu trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Thế Giới Trong Gow (7)

Khi Nhi tới tọa độ với anh An được một lúc thì Đông và Sơn cũng tới. Cả năm người cùng lập tổ đội và tiến vào nhiệm vụ cuối cùng. Vì lúc này Nhi và Child để cách âm không nên không hề biết con thỏ xám béo có nói về khu vườn của Quốc vương thỏ.

Sơn và Đông kể lại cho tất cả nghe câu chuyện. Theo lời kể của con thỏ xám béo thì khu vườn nằm ở hướng nam của lâu đài, như vậy khu vườn thực chất sẽ nằm ở phía bắc của lâu đài. Con thỏ xám béo nói ở đó có rất nhiều lính canh gác, như vậy nơi đó không có bóng dáng của lính canh gác. Theo thông tin thu được, cả nhóm đồng ý với phương án làm khách du lịch đi vào lâu đài thăm quan.

Nhi cũng không quên nói với mọi người là NPC giáo sư cần máu của thỏ tinh quốc vương. Vì vậy, anh An có ý kiến sau khi lấy xong tảo sẽ chia nhau đi tìm quốc vương thỏ, tìm được địa chỉ chính xác sẽ cùng tập hợp để hành động. Nhưng Child lại nói, việc lấy máu của quốc vương để cho Tiểu xà và Sky đi lấy, anh An nghĩ nếu vậy thì có thể để cho thú cưng của cả năm đi cho tăng thêm thành công. Nhưng khi nhìn thấy con mèo đen của anh An, Nhi chỉ có thể nhìn trời mà thầm than sao mình lại có một người anh luyến mèo thế này, không chỉ Nhi mà ba người còn lại cũng hết lời với cái người thú Hắc Miêu có sừng vật là mèo đen kia. Sừng vật của Sơn là một con khi lông vàng, sừng vật của Đông lại là Hắc thiên ưng. Cuối cùng ngoài con mèo của anh An bị ném lại thì bốn con vật kia đều chạy thành đoàn đi tìm Quốc vương thỏ tinh.

Đúng như suy đoán của mọi người, khu vườn này rất vắng vẻ, cả khu vườn chỉ có đúng 05 cây và cây táo cần cỗi trên cây chỉ có đúng 01 quả táo. Ngay sau khi vừa hái xuống quả táo duy nhất từ trên cây xuống thì tất cả mọi người đều thấy khu vườn chấn động và một tiếng kêu "A" rõ to, rung động này rõ ràng là do cái tiếng thét kia mà có. Sau đó là hàng loạt những con thỏ màu sắc đen, xám, trắng xuất hiện bao vây mọi người.

"Ai cho các ngươi, những con người mặt hèn tới ăn cắp quả táo thần của ta". Một cái con thỏ to dần to dần xuất hiện trước mặt mọi người, trên đầu là một cái vương miện.

Nhìn cái hàng vây xung quanh, cả đám đang nghĩ sẽ đánh nhau thì một vật màu đen không biết từ đâu nhảy lên lấy đi cái vương miện của Thỏ tinh quốc vương. Sau đó Thỏ tinh đang từ to biến nhỏ dần và trở thành một con thỏ nhỏ, cả đám chỉ có nhìn cái con mèo đen của An đang ngậm trong miệng cái vương miện nhai lấy nhai để. Tất cả ánh mắt mọi người hướng nhìn An chờ giải thích. An gãi mũi nói: "Có vẻ con mèo đang đói".

Con thỏ nhỏ dưới chân gào khóc thê lương, lúc này mọi người phát hiện ra con thỏ này chính là con thỏ xám béo mà mọi người được nhận nhiệm vụ đưa về nhà ở nhiệm vụ thứ tư. Vì đã biết Thỏ tinh đại nhân này không gì đáng sợ, Nhi bước lại gần và chích máu của Thỏ tinh, vừa mới đặt nắp lại thì bốn thú cưng trở lại, trong miệng của Hắc Thiên Ưng là một bóng hồng màu xanh. Không cần nhìn Nhi cũng biết đây là nhiệm vụ ẩn trong nhiệm vụ này rồi. Nhưng chỉ có Nhi và Child biết điều đó, còn nhóm anh An thì không biết, vì vậy, khi con Hắc Thiên Ưng vừa mới dừng lại trước mặt mọi người đã bị Sơn mắng cho một trận:

"Đúng là con chim vô dụng, bảo đi lấy máu của Thỏ tinh quốc vương thì lại lấy về một bóng hồng xanh là sao". Thú cưng nghe hiểu lời chủ nhân mắng cúi đầu xuống nhìn mặt đất, chỉ có con rắn Tiểu xà và Sky là hớn hờ chạy lại gần chờ lời khen của Nhi và Child.

"Giỏi lắm". Child không tiết kiệm lời khen đối với thú cưng của mình, đoạn vuốt ve thú cưng.

"Giỏi lắm, Tiểu Xà". Nhi cũng hướng thú cưng của mình để lại một câu khen ngợi, tất cả mọi người thấy một con rắn nhảy lên nhảy xuống như con chuột túi.

Sau đó, Nhi hướng về Sơn nói: "Đây là nhiệm vụ ẩn trong nhiệm vụ này, thú cưng của chúng ta đánh hơi được nên lấy về cho chúng ta". Nhi nhìn thấy Child cầm bóng hồng, trước mặt mọi người xuất hiện hội thoại: "Chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng trong nhiệm vụ tân thủ, người chơi sẽ được chuyển tiếp không gian trở về bàn cờ trung tâm... Chúc mừng người chơi lấy hoàn thành nhiệm vụ ẩn trong trò chơi. ... Chuyển tiếp không gian xuất hiện vận vẹo, cả năm người đều xuất hiện trên bàn cờ, lúc này chỉ còn lại 15 quân cờ trên bàn cờ. NPC xuất hiện vẫn là giáo sư âm trầm mặc hắc sắc áo bào. Nhi thấy Sơn đang hưng phấn nhìn chằm chằm vào giáo sư.

"Chúc mừng các ngươi đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ chính và nhiệm vụ phụ bản. Dù không muốn khen ngợi nhưng các ngươi đã hoàn thành quá mức xuất sắc những thử thách của nhà sản xuất game tạo ra. Có lẽ ta phải báo cáo lại cho ADMIN để tăng mức độ khó cho trò chơi này." Cả bọn đen mặt khi nghe lời người đàn ông này nói, trong lòng đều thấp nhang cho các tân thủ sau họ.

"Đây là vật phẩm của ngài". Cả Nhi và Child đều cùng đứng ra khỏi hàng năm người tiến tới gần Giáo sư, Giáo sư mắt sáng ngời khi nhìn thấy vật phẩm được đưa ra. Sau đó cây đu đưa phép đưa tất cả vật phẩm cất đi. Mọi người cùng nghe thấy NPC nói:

"Phần thưởng đặc biệt cho ba nhiệm vụ đầu tiên là áo giáp hợp kim A, công dụng: Hồi sinh một lần sau khi hết HP trong các nhiệm vụ sau.

Phần thưởng đặc biệt cho nhiệm vụ ở Thổ tinh vương quốc là 1000 hồng ngọc, 1000 xu, 1000 vàng.

Phần thưởng đặc biệt cho nhiệm vụ chính là trướng Thiên ung, có thể đổi vật phẩm ở Cửa hàng hoặc Hội chợ.

Phần thưởng đặc biệt cho nhiệm vụ phụ bản là một cây Diệp hồng được, có tác dụng luyện được cấp 3 khi người chơi lên cấp 5.

Phần thưởng hoàn thành hết các nhiệm vụ không gây ra hậu quả là bộ cờ vua gồm 16 quân, giúp người chơi thành lập quân đội, tướng lĩnh khi thành lập thành trì và vương quốc."

Giáo sư dừng lại nhìn mọi người và nói tiếp: "Phần thưởng đặc biệt cho nhiệm vụ ẩn ở nhiệm vụ thứ tư được nhận ngay sau khi hoàn thành. Jocker đỏ có tác dụng chữa thương cho bản thân và đồng đội trong hoạt động tổ đội, Jocker đen có khả năng hủy diệt đối thủ mạnh hơn 10 cấp so với người chơi. Tuy nhiên nhiệm vụ ẩn này chỉ có xuất hiện 01 lần trong tất cả các nhiệm vụ, cũng có nghĩa người chơi may mắn có được phần thưởng này là độc nhất vô nhị, phần thưởng này được sử dụng mãi mãi, khi người chơi tăng cấp thì Lá bài Jocker cũng tăng cấp theo"

"WOA," Tiếng kinh hô của An, Đông, Son đột nhiên vang lên. "Tên nào may mắn kiếm được hai lá bài đó nhỉ". Nhi và Child mỉm cười nhìn nhau, hai đứa đúng là may mắn mà.

Giáo sư cau mày nhìn ba tên đang cãi nhau: "Trật tự". Tất cả theo tiếng nói của NPC nhìn lại, Son tè lười với Đông. "Phần thưởng đặc biệt cho nhiệm vụ ẩn ở nhiệm vụ thứ năm sẽ do ta trao thưởng. Vì sự thông thái có thể coi là tốt của các người, ta sẽ ban tặng cho mỗi người các người một vật", vừa nói chiếc đu đưa phép của người đàn ông nhẹ vung lên không trung, một hòn gạch màu đỏ bình thường xuất hiện trước tầm nhìn của cả năm người: "Đây là hòn gạch phép thuật, như đã nói, nhiệm vụ ẩn là nhiệm vụ độc nhất và phần thưởng là phần thưởng vô nhị cho nên những người chơi khác sẽ không có hòn gạch phép thuật này. Khi các người lựa chọn xây dựng thành trì, hãy sử dụng hòn gạch này làm nền móng, thành trì của các người không chỉ được phép thuật bảo vệ mà còn có khả năng xây dựng nhanh. Khi các người xây dựng vương quốc, hãy lấy hòn gạch làm trung tâm để đặt phòng hộ bảo vệ cho quốc gia."

Cả năm sung sướng khi nghe được NPC giáo sư nói vậy. Nhưng chưa hết bất ngờ, giáo sư lại nói tiếp: "Vì là những người hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ tân thủ, các người sẽ được cộng thêm mỗi người 2 cấp tính từ thời điểm này."

Giao diện hệ thống hiện lên thông báo cho từng người:

"Chúc mừng bạn đã đạt cấp 4". Đây là Đông và Son.

"Chúc mừng bạn đạt cấp 5". Đây là đối với An và Nhi.

"Chúc mừng bạn đạt cấp 7". Đây là đối với Child.

Bốn người cùng nhìn về Child với ánh mắt kinh dị, tên này làm thế quái nào mà luyện nhanh như vậy. Không để cho mọi người thắc mắc nhanh, NPC Giáo sư đã giải thích cho mọi người biết lý do: "Chúc mừng người trở thành chủ nhân của quân chủ Bow, khi Bow tăng cấp thì người sẽ tăng cấp theo, càng lên cao, tốc độ tăng cấp của người sẽ càng cao".

Một cây nấm bảy màu xuất hiện trước mặt mọi người. Child nói với mọi người, đây là phần thưởng đặc biệt trong nhiệm vụ nấm vành nón. Nhi nghe NPC nói với tiếp: "Chúc mừng người trở thành chủ nhân của cây sinh mệnh và Thảo Đình được", lúc này mình mới nhớ tới cái cây sinh mệnh đang ở trong không gian tư nhân của mình, nhưng Thảo Đình được là cái gì, Nhi mở vật phẩm không gian nhìn thấy cái cây ở diệt quái thảo cuối cùng bèn hỏi giáo sư: "Là cái cây Thảo Đình được".

Giáo sư gật đầu, nói: "Khi người đạt cấp 20 có thể sử dụng Thảo Đình được để mở không gian tùy thân của bản thân, nó có tác dụng phụ trợ lớn để giúp người luyện thành không gian tùy thân trước cấp".

Giáo sư nhìn mấy người rồi quay sang Child và Nhi nói: "Vì hai người các người là những người đầu tiên biết tôn trọng ta, nên ta sẽ tặng riêng hai người một vật", hai chiếc lọ thủy tinh trong suốt xuất hiện với chất lỏng màu xanh, "Đây là hồi sinh được cao cấp, chỉ cần một giọt có thể hồi sinh HP khi còn 1%, quà tặng đặc biệt của ta giành cho các người vì những được liệu độc được các người lấy cho ta".

Sau đó Giáo sư nhìn tất cả mọi người nói: "Chúc mừng tất cả các người đã chính thức trở thành những công dân của GOW. Bây giờ hãy tiếp tục con đường của các người. Chúc thành công". Bóng dáng của Giáo sư trên màn hình dần dần mờ nhạt rồi biến mất trước mặt mọi người.

Giải thích:

Trong game GOW: 10 bạc = 1 vàng, 100 vàng = 1 xu, 1000 xu = 1 hồng ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Vấn Đề Luân Quần

“A, đúng là sự khủng bố của SEVERUS SNAPE”. Son phấn khích nhảy dựng lên ngay sau khi giáo sư biến mất, “Đúng như trong nguyên tác và các tác phẩm đồng nghiệp văn khác, ông ấy là sự khủng bố, còn đáng sợ hơn cả Voldemort nữa”. Cả bốn người nhìn sang Son đang hoa trương như fan quá khích. Lúc này Nhi đã nhớ ra vì sao mình lại cảm thấy cái tên đó quen thuộc rồi, ngày bé anh Thiên luôn ở bên cạnh kể truyện này cho Nhi. Anh nói một người đàn ông có thể học được ở con người này tính nhẫn nại, tình yêu chung thủy một người suốt cuộc đời hay sự thèm khát sức mạnh nhưng không thể học được sự yếu đuối của con người Giáo sư.

“Mọi người kiểm tra lại phần thưởng trong túi vật phẩm không gian đi, có thể cái nào quan trọng thì cất vào không gian tư nhân tránh bị mất mát”. Tiếng Child làm Nhi chấm dứt hồi tưởng lại những lời anh Thiên từng nói khi đọc bộ truyện đó.

Nhi cùng mọi người hồ khởi kiểm tra phần thưởng và chuyển hết sang không gian tư nhân của mình. Lúc này, Son đang gào thét tò mò kẻ kiếm được lá bài Jocker là ai. Nhi không đành lòng đem lá bài của mình cho cả bọn xem. Son sung sướng cầm lá bài ngắm nghía thỏa thích. Nhi nhìn Son và nói: “Này, ông còn có bộ truyện về Giáo sư SEVERUS SNAPE không?”

“Hả?”, Son đang mải mê sờ đông sờ tây lá bài nên không để ý những lời Nhi nói, Son ngẩn người một lúc rồi mới nói: “A, truyện gốc hay là đồng nghiệp văn, nếu là truyện gốc trong nhà Nhi cũng có mà, còn đồng nghiệp văn thì bạn thích cặp nào tôi cho bạn mượn tất đây.”

Nhi ngẩn người: “Cặp nào, đồng nghiệp văn? Truyện gốc?”

“Ừ, cặp trong đồng nghiệp văn thì gồm có cặp đam mê với cặp ngôn tình đó, còn truyện gốc có tên là Harry Potter”. Son giải thích cho Nhi

“A”. Nhi gật đầu đã nhớ ra bảy quyển truyện dày ở trên giá sách khi Nhi lướt qua mục lục có thấy. Nhi nghe thấy Son nói tiếp: “Giáo sư là một nhân vật top chính trong seri truyện Harry Potter, trong đó Harry là con trai của người phụ nữ mà Giáo sư yêu nhất, vì sai lầm hồi trẻ là nguyên nhân dẫn đến cái chết của Lily tức mẹ của Harry. Ông ấy à, cả cuộc đời cũng chỉ có yêu thương mỗi mẹ của Harry và kẻ ông ghét nhất lại chính là Jame – người cha của Harry. Suốt bảy quyển truyện, có thể nói 100 người đọc thì có tới 99 người đọc đều bị bề ngoài của ông ấy đánh lừa đánh giá ông ta là người của phe hắc ám. Đến cuốn bảy mới biết được sự thật từ ký ức ông ấy giao cho Harry.”

Son nhìn Nhi đang chăm chú theo dõi, nói tiếp: “Đồng nghiệp văn là fanfic của Harry, có nhiều cặp như giáo sư với Harry, giáo sư với Jame, nói chung là nhiều lắm, có người xuyên tới làm người yêu của ông, làm ông vượt qua quá khứ và tiếp nhận tình yêu duy nhất một người của ông. Hôm nào tớ ném cho Nhi đọc thanh thủy văn đam mê để hiểu hơn về cái gọi là đồng nhân Harry, đồng nghiệp văn. Còn mấy cái bộ ngôn tình thì đừng gấp tở, tớ không sưu tầm đâu, không thì lên mạng mà tìm, có nhiều lắm. Từ khi truyện hoàn thành đến bây giờ cũng có hàng nghìn truyện đồng nghiệp văn về bộ này rồi”. Son ve vẩy lá bài Jocker.

“Bạn đánh giá con người giáo sư thế nào, Son?”. Lúc này, cả hai con người đam mê cùng một vấn đề ngồi xỏm trên bann cờ những ô trắng đen mà nói chuyện, bỏ mặc ba người khác đang làm gì thì làm

“Cái này khách quan mà đánh giá thì ông ta là người đam mê quyền lực sức mạnh. Trái tim ông ta rất chung thủy và nhiều cô gái đều mong muốn mình cũng có một người đàn ông đối với mình như vậy. Nếu mình là con gái, mình cũng muốn như vậy, nhưng là một người con trai, nói thật nhé, không thể vì một cô gái mà lại ảnh hưởng đến cả cuộc đời của mình đâu. Bạn tác giả quá đề cao mà lý tưởng hóa tình yêu của người này rồi. Nhưng không thể nói bộ truyện này trong hơn trăm năm qua vẫn có sức hút với người đọc, lại còn trở thành kim chỉ nam cho trẻ con nữa. Hồi bé mình đi ngủ cũng bị kể chuyện này đây.”

Son nói một hồi dài rồi mới nhìn sang Nhi, Son thấy Nhi đang để hai ngón tay cái và trỏ ở dưới cằm suy nghĩ điều gì đó. Rồi Nhi chợt nhìn sang Son và nói: “Có một người từng nói ở con người của Giáo sư có thể học được sự nhẫn nại, sự thèm khát sức mạnh, tình yêu chung thủy suốt cuộc đời, nhưng không thể học được sự yếu đuối của Giáo sư. Theo Son, người đó có thể thực hiện được không?”

“À, có người lý tưởng hóa tình yêu của giáo sư sao?” Son tò mò về cái người mà Nhi nói: “Tớ không tin là thằng đàn ông mà lại có thể bỏ cả rừng hoa thơm chỉ vì một bông hoa dại. Haha.” Son cười to nhìn Nhi. Nhi cũng cười vang và nói: “Cha nuôi tớ chính là một người trong số đó, tớ nghe anh Thiên nói, vì người yêu của ông kết hôn với người khác khi ông chưa kịp nói lời yêu mà ông không màng đến bất kỳ ai, còn có cha của anh Thiên nữa, chú ấy vì mẹ anh Thiên bị sát hại mà sau khi trả thù cho cô ấy mà cũng tự tử theo kia.” Nhi phản bác lời Son mà đưa ra những chứng cứ mà Nhi biết. Lúc này, An, Đông và Child nhìn Son và Nhi đang cười một lúc lại tiếp tục cúi đầu nhìn vào giao diện hộp thoại nhiệm vụ.

“A, có khi gia đình đó có cái gen chung thủy ấy chứ.” Son trả lời qua loa.

Nhi nhìn Son với ánh mắt khinh bỉ, nói: “Lời kia là anh Thiên đã nói đấy. Khi nhỏ anh ấy hay đọc truyện này ru mình ngủ, anh ấy nói sau này anh ấy sẽ giống giáo sư, chỉ giành tình cảm độc nhất cho người anh ấy yêu.

“À”. Son dừng nhìn con Jocker và nhìn Nhi nói: “Nhi, tôi nói này, một cực phẩm như vậy bạn chiếm luôn đi”. Nhận được trả lời Son là ánh mắt khó hiểu của Nhi, vì vậy Son quyết định phổ cập kiến thức cho Nhi, không phải, Son nghĩ rằng có lẽ là dạy hư Nhi thì đúng hơn. “Nhi thử nghĩ xem, gia đình họ đều chỉ giành tình cảm cho một người mà họ nhận định trong cuộc đời, đây là cái gen tốt nha, đàn ông trên đời này hay có mới lới cũ, cái này là sự thật không thể phản bác, như bố tôi ấy, ông bảo ông yêu mẹ tôi, thế mà mẹ mới mất được 6 tháng, ông đã lấy người khác rồi”. Son nhún nhún vai và nói: “Tôi hỏi bạn nhé, tình yêu bạn mong muốn là gì?”.

Son nhìn Nhi nhăn mày hồi lâu bèn nói: “Bạn có thể nghĩ tìm một người ở xa xôi sao không tìm một người mà mình quen biết, người đó chăm sóc bạn lâu như vậy, theo thói quen đã có bạn trong cuộc sống, bạn chỉ cần làm người đó từ suy nghĩ đối với bạn từ người nhà thành người yêu là được rồi, tôi mà là bạn tôi chẳng bỏ qua kẻ đó đâu nhé.”

“Sao tự dưng bạn lại nói như vậy?” Sau một hồi suy nghĩ, Nhi nhìn Son và hỏi lại. “Theo mình, thà mình biến mấy anh công thành thẳng còn dễ hơn là thay đổi suy nghĩ từ một người thân thành một người yêu ấy, với lại, tội mình vẫn còn quá nhỏ để nghĩ tới cái vấn đề người lớn này.”

“Bạn từ sao hóa mới xuống à Nhi?” Son nhìn Nhi chặc chặc hai tiếng. “Không phải là bạn đọc mấy quyển truyện rồi nghĩ hóa thân mình thành nữ nhân vật chính tranh giành tình yêu của mấy nhân vật nam trong đam mỹ đấy chứ?” Hai tay Son ghì chặt đôi vai Nhi, chân thành nhìn Nhi nói: “Tôi khuyên bà hãy từ bỏ tình yêu thiếu nữ của mình đi, truyện không bao giờ là thực cả, với lại bà không thể biến công thành thẳng được. Thay vì nghĩ xa xôi bà hãy nhìn vào thực tế gần mình thì hơn. Tuy chưa gặp cái người tên Thiên đó nhưng có thể nuôi dạy bạn thành như vậy thì chứng tỏ người đó cực phẩm trên cả cực phẩm đấy.” Đoạn, Son đưa tay kéo mặt Nhi lại gần mình và nói: “Tôi bảo nhé, bạn thử sắc dụ với người đó coi sao”.

Trên trán Nhi xuất hiện mấy vạch đen. Nhi tức giận hất tay Son trên mặt mình ra và nói: “Bạn có điên không, sao bạn lại cứ cố tẩy não mình vậy?” Chợt Nhi nhớ ra điều gì đó: “Đừng bảo bạn mới đọc quyển truyện có nội dung insect mà giờ trong đầu bạn chỉ nghĩ muốn thấy người thật, vật thật nhé”. Nhi tức giận cốc một cái lên đầu Son, chùng mắt mắng.

“A”, Son xoa xoa cái đầu của mình khi bị Nhi cốc: “Bạn cần phải nữ tính, nữ tính biết chưa”.

“Trong cái hình thái này mình mà nữ tính có mà gặp quỷ à”. Nhi dùng ánh mắt khinh bỉ nói với Son.

“Bạn với cái người đó có thực sự là anh em đâu mà in với sect hả? Anh em ruột cũng không phải, anh em nuôi cũng không phải.” Son nhìn Nhi chùng mắt mà cười cười: “Tôi đang mạch nước cho bạn đó”. Son hít sâu một hơi và nói: “Thế này nhé, giờ tập trung vào đây nghe mình nói. Bạn hãy tự suy nghĩ xem bạn có cảm giác khác lạ với người đó không, đọc nhiều đam mỹ rồi, nhìn cái cách mấy anh công và mấy anh thụ ở với nhau í, bạn nghĩ xem nếu không phải là hai anh đó mà biến thành bạn với cái người tên Thiên đó liệu có cảm thấy khó chịu không, hay cũng có chút giống với cảm xúc của anh công và anh thụ.”

Nghe Son nói vậy, Nhi ngẫm lại những bộ truyện mình đã đọc, nghĩ tới cảnh hai người hôn nhau, Nhi chợt nhớ ra nụ hôn ngày tạm biệt với anh Thiên, Nhi bồng đỏ mặt, ngón tay cái không tự chủ đưa lên chạm nhẹ vào bờ môi của mình: “Nếu bởi vì một nụ hôn tạm biệt của người nào đó mà bạn cảm thấy thích thú thì khả năng bạn cũng không ghét người đó sao?”

“Đúng vậy, đó là bước đầu cho tình cảm nảy sinh đó”. Son gật đầu, mắt đang nhìn lá bài Jocker mà không nhìn thấy hành động của Nhi. “Hôm trước mình kiếm được một bộ truyện nói về hai người thanh mai trúc mã khá hay, anh thụ này thích anh công từ bé mà nhút nhát không nói ra, đến năm cấp ba thì thấy anh ta đi chơi với một người bạn gái, anh ta tức quá bèn quyết định cường hào thủ đoạn. Sau khi cưỡng bức anh công xong, anh ta nói tạm biệt anh công để chuyển nhà đi nơi khác, trước khi đi anh thụ đã hôn tạm biệt anh công. Anh công lúc này cảm thấy thích thú nụ hôn của anh thụ, vậy là anh công bắt đầu trên con đường truy thụ. Bạn cũng đang đọc bộ này à. Mình tính đọc xong sẽ ném cho bạn xem mà”. Son quay sang vỗ vỗ vai Nhi. Nhi nhìn Son không nói lời nào, trong lòng thì khẽ thở dài: “Tôi đang nói về vấn đề của tôi chứ công thụ nào ở đây. Đúng là một vấn đề luẩn quẩn không đầu không đuôi”.

Sau đó thì Nhi nhìn sang hướng ba người anh An và Child thì thấy Child, Đông và An đang chú rùi bàn luận cái gì đó. Nhi vỗ vai Son hướng ánh mắt về ba người. Dù không muốn nhưng Son vẫn phải trả lại Lá bài Jocker cho Nhi rồi cùng Nhi tiến tới gặp ba người kia.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Nhiệm Vụ Chính Và Nhiệm Vụ Phụ Bản (1)

"Chúng ta có thể thành lập tổ đội tham gia nhiệm vụ chính, mỗi người một nhiệm vụ, sau khi hoàn thành sẽ chọn chia sẻ thành quả chiến thắng. Còn nhiệm vụ phụ bản thì cùng chung đội hình đánh quái". Khi Nhi và Son tới gần thì nghe được Child nói.

"Ok, cậu là đội trưởng nhé. Cấp của cậu cao nhất nên là đội trưởng". An nhìn Child nói.

"Em thấy em với Son sau khi hoàn thành nhiệm vụ chính thì đi luyện cấp. Khi đạt cấp 6 thì đi phụ bản chính với mọi người" Đông cũng nêu ý kiến.

Child gật đầu. "Được, dù sao chúng ta cũng chỉ được onl 8/24 giờ trong GOW thì sẽ bị đá ra ngoài. Hiện nay chúng ta đã onl 2h buổi sáng, 3h buổi chiều, chúng ta chỉ còn 3h nữa. Từ đây cho đến giờ onl tiếp theo là 3 giờ. Mọi người cố gắng lên level 7 để có thêm chức năng quét phụ bản và tự động làm nhiệm vụ khi thoát game. Như vậy thời gian sử dụng cho nhiệm vụ chính và phụ bản cấp cao sẽ nhiều hơn cũng như sử dụng quỹ thời gian cho game khác." Đông và An đều gật đầu đồng ý với ý kiến của Child. Nhi nhìn bảng hệ thống nhiệm vụ rồi quay sang Child nói: "Ồ đây có 4 nhiệm vụ chính mà nhóm có 5 người, vậy ai sẽ nhận nhiệm vụ nào".

An nói: "Em và Child một tổ nhận nhiệm vụ giải cứu thiếu nữ khỏi hang ổ bọn buôn người. Anh thì nhận nhiệm vụ đưa thư cho Vương đại nhân ở kinh thành. Đông nhận nhiệm vụ trở thành quân sư cho Mã táp lỗ đại nhân ở biên cương. Còn Son thì thăm dò lấy cấp bản đồ tác chiến của Hắc cường

quốc". Hóa ra thời gian hai người Sơn và Nhi tán ngẫu thì mọi người đã bàn bạc cụ thể. Tất cả sau khi thống nhất nhận nhiệm vụ thì tiến hành nhấn chọn nhiệm vụ của mình.

...

Khi Child và Nhi đến gần nơi tập kết của bọn buôn người thì phát hiện rất nhiều người mặc áo giáp không giống với thổ phi hay kẻ buôn người, cả hai quyết định nghe ngóng rồi mới hành động.

Lúc này có hai tên lính hướng chỗ ẩn nấp của hai người mà tới. "Không ngờ lần này lại bắt được Thiên Hương công chúa của địch quốc. Haha. Vương gia đang thưởng thức cô công chúa đó. Chúng ta thì tới trại giam kiểm một em chơi thôi". Lúc này Nhi nghe thấy Child dùng mật âm nói: "Đệ tới trại giam giải cứu các cô gái kia, huynh đến chỗ kia giải cứu công chúa." Nhi gật đầu đồng ý với lời Child. Khi tới gần trại giam, Nhi nghe thấy những âm thanh gào khóc của các cô gái, bàn tay Nhi nắm chặt, dù biết đây chỉ là trò chơi nhưng thật sự là khó chịu. Khi Nhi chuẩn bị xông vào thì một lực kéo Nhi lại, Nhi bị đập mặt vào một khuôn ngực, ngược mặt xoa mũi mình, trước mặt Nhi là một thiếu niên có đôi mắt tím, khuôn mặt chữ điền, răng đang cắn hàng môi dưới. Nhi nghe thấy người đó nói: "Không thể hành động theo cảm xúc được. Một đứa trẻ 6 tuổi sao lại chạy tới đây. Đây là nhiệm vụ của Thành chủ đại nhân mà". Thấy Nhi không phản ứng gì, thiếu niên nói tiếp: Ta là Thanh Vân, đệ tử phái Tiêu dao, hiện đang là thành chủ của thành Thanh Vân, đệ là ai?"

Nhi nhìn người cũng là nhân vật phái Tiêu Dao trước mặt: "Chào huynh, đệ cũng thuộc phái Tiêu Dao, hiện đang cấp 5. Tên đệ là Hồn Huyết. Huynh cấp mấy rồi?"

Thanh Vân cũng tỏ vẻ kinh ngạc khi gặp đồng môn ở đây. "Huynh cấp 12. Đệ mới cấp năm sao lại nhận được nhiệm vụ này?" Nhi lắc đầu nói: "Đệ không biết". Đúng lúc này cánh cửa trại giam mở ra, khoảng tầm 20 tên đi ra. Cả hai không biết liệu bên trong còn nhiều không, Nhi nghĩ muốn để Tiểu Xà vào trong dò xét nhưng nghĩ tới lớp vẩy màu trắng của nó thì từ bỏ ý định. Lúc này bên chân Nhi có một vật chạy tới, Nhi nhìn xuống phát hiện là một con chuột. Lúc này Nhi nghe thấy Thanh Vân nói: "Chúng ta có thể vào bên trong giải cứu người rồi." Nhi gật đầu đồng ý, Nhi nhìn thấy con chuột nhảy lên vai thiếu niên, hóa ra là thú cưng của Thanh Vân.

Khi cánh cửa mở ra, Nhi nhìn thấy khoảng mười cô gái quần áo không chỉnh tề đang khóc, trên người một cô vẫn còn hai tên lính hoạt động. Nhi dùng ý niệm gọi Tiểu xà ra. Sau đó một vệt trắng bay vọt trong không gian tới gần hai tên lính, nó sau khi gần xong thì bỏ mặc tiếng hét của những cô gái kia mà nhảy dựng lên khoe khoang với Nhi: "Chủ nhân máu hai tên này hôi lắm". Nhi đen mặt với thú cưng của mình, ngay sau đó Nhi nghe thấy không chỉ tiếng hét của các cô gái mà con chuột trên vai ai đó cũng kêu chít chít. Nhi nghĩ đây có lẽ là bản năng của thiên địch chăng. Chưa kịp thu hồi Tiểu Xà, Nhi thấy nó vọt đi vào sâu trong phòng giam, khỏi cần nói Nhi cũng biết là nhiệm vụ ẩn tàng của game. Nhi nghe thấy Thanh Vân bên cạnh hỏi: "Con rắn nó là thú cưng của đệ". Nhi gật đầu thay trả lời. Vừa lúc này, một cô gái chạy lại ôm chân Thanh Vân kêu lớn: "Cầu xin Đại hiệp cứu tôi, tôi xin lấy thân báo đáp ngài."

Tiếp theo là những cô gái khác cũng chạy lại ôm chân Thanh Vân nói lời ý hết. Nhi bàng quang nhìn cảnh các mỹ nhân vây quanh thiếu niên. Ánh mắt thiếu niên nhìn sang Nhi cầu giúp đỡ. Không đành lòng với ánh mắt cầu cứu của thiếu niên, Nhi ho khan hai tiếng và nói: "Mấy cô mau đứng dậy rồi chúng tôi sẽ giúp mấy cô ra khỏi đây". Đáp lại lời Nhi nói là sự đứng dưng của các nàng. Nhi nhún vai hướng về thiếu niên, thiếu niên ấy náy nói: "các nàng mau đứng dậy, nếu không sẽ không kịp rời khỏi nơi này". Song các nàng chỉ hỏi: "Đại hiệp sẽ thu lưu chúng tôi chứ?"

Nhi sốt ruột nhìn hướng cửa, khi nghe được lời này thì cau mày nhìn các nàng: 'sao mấy người này lại bám người như vậy chứ', 'nếu mấy người không đi tôi bảo rắn cắn chết mấy người', Nhi tức giận khế quát. Các nàng vừa nghe tới con rắn, nhớ tới hai cái xác thì đều lắc đầu.

Cả hai thờ phào vì giải quyết được chuyện này. Khi đang dò đường tới mấy tên lính cải trang thành thổ phi thì Nhi nhìn thấy Child đang lại gần, bên cạnh Child là hai cô gái và một thiếu niên, Nhi đoán thiếu niên này là bạn của Thanh Vân. Nhi thấy Thanh Vân khẽ gọi: "Ồ đây, Tùng". Người kia gật đầu và tiến tới. Child cũng lại gần Nhi, việc đầu tiên không phải chào hỏi mà xoay Nhi một vòng và thờ phào một hơi nói: "May mà đệ không gặp nguy hiểm".

Nhi cười cười nhìn Child, dù chỉ là game và mới quen nhau chưa được 7 giờ nhưng sự quan tâm của người này thật ấm áp. Khi Nhi nhìn sang hai cô gái thì thấy sự ngạc nhiên của cả hai, Nhi nghe thấy một trong hai cô gái nói: "Bổn cung cảm ơn sự giúp đỡ của các đại hiệp. Nếu các vị không chê xin mời đến Kinh thành, phụ vương của bổn cung sẽ hết lòng cảm tạ."

"Xin công chúa đừng nói vậy, huynh đệ chúng tôi giúp người là việc nên làm. Dù sao chúng tôi cũng có việc đi kinh thành. Chúng tôi sẽ hết lòng bảo trợ Người về đến Kinh đô". Nhi nhìn Thanh Vân chấp tay, cúi người nói với Thiên Hương công chúa.

"Thật tốt quá." Hai cô gái cùng reo vui. Nhi đang không biết nên trả lời thế nào thì cánh tay đã bị người khác kéo đi. Nhi nhìn Child hướng ánh mắt nhìn những cô gái khác: "Nhiệm vụ của chúng tôi là cứu mấy người khỏi hang ổ kẻ buôn người. Sau khi xuống núi sẽ tiễn mấy người tới thị trấn gần nhất. Mấy người hãy trở về nhà đi".

Nhi kinh ngạc với thái độ dửng dưng của Child, khi ở với nhóm mình, Child tuy ít nói nhưng vẫn là người hòa đồng chứ không tạo ra bức tường vô hình ngăn cách với người khác như này. Nhi thấy cô gái bên cạnh công chúa Thiên Hương tiến lên định nói gì đó nhưng lại bị công chúa kéo lại lắc đầu, Nhi thấy nàng cắn môi dưới ừ ừ khuất nhìn Child.

Đoàn người lặng lẽ rời đi, khi tới thị trấn dưới chân núi, Child nhấn chọn ô nhiệm vụ hoàn thành trong hộp thoại nhiệm vụ chính. Sau đó Child không nói lời nào mà kéo tay Nhi đi. Nhi hơi xoay người và vẫy tay tạm biệt mọi người. Nhi nhìn thấy Thanh Vân mỉm cười nói: "Hẹn gặp lại đệ"

Nhi quay người lại và nhìn sang thì thấy Child đang cắn môi dưới đến sắp chảy máu, Nhi hoảng hốt dừng chân, vì kéo mạnh tay mà Nhi nghe thấy Child kêu "A" một tiếng, lúc này Nhi mới từ ánh sáng bình minh nhìn thấy màu thẫm trên trang phục dạ hành của Child. Nhi luống cuống kiểm tra và dùng được vật chăm sóc vết thương, nếu lúc này Nhi ngược mắt lên sẽ thấy một nụ cười trên môi Child cùng ánh mắt đặc ý của người này.

Chương 26: Nhiệm Vụ Chính Và Nhiệm Vụ Phụ Bản (2)

Sau khi chăm sóc vết thương của Child xong thì Tiểu Xà và Sky cũng trở về, trong miệng mỗi đứa là một cây bút. Child cúi người nhận lấy hai cây bút. Màn hình của hệ thống hiện lên trước mặt cả hai: "Xin chúc mừng người chơi đã lấy được song bút thần ký, đây cũng là vật phẩm nhận được của nhiệm vụ ẩn. Bút thần ký có sự hỗ trợ cho việc tìm kiếm hệ thống quan lại trong xây dựng vương quốc của người chơi." Child đưa Nhi một cây bút. Nhi vui vẻ cầm lấy cây bút đoạn cất đi vào tư nhân không gian. Nhi nghe thấy Child nói: "Chúng ta đến nơi tập trung với mọi người đi". Nhi nhìn HP của Child đang ở 10%, đoạn gật đầu trả lời: "Huynh đang bị thương, đi chậm chậm chút không sao. Rốt cuộc đã có chuyện gì mà Huỳnh bị thương như vậy". Child nhìn sang Nhi và kể cho Nhi sức mạnh level 20 của Vương gia Hắc cuồng quốc.

.....

Bên này, An một mạch chạy tới kinh thành gặp Vương đại nhân, sau khi nhận hoàn thành nhiệm vụ, An vui vẻ hướng điểm hẹn với mọi người đi tới. Khi đi qua một hẻm nhỏ, An nghe thấy giọng nũng nịu: "Các đại ca sẽ đừng có như vậy?"

"Chỉ cần năng làm chúng ta vui thì mọi chuyện đều tốt đẹp, đừng bảo trả thù cho nàng, nàng muốn lấy sao trên trời cũng được."

Vốn dĩ An không định can thiệp vào nhưng con mèo nhỏ của An tự dưng theo không gian nhảy tới vào trong hẻm nhỏ, đến khi An kịp phản ứng thì đã không còn kịp giữ lại con mèo. An bất đắc dĩ bước vào bên trong hẻm. Lúc này tiếng thờ dốc của những người bên trong càng lúc càng dồn dập, theo tiếng thờ dốc đó, An đứng ở đối diện với điểm cuối của hẻm sâu. Hiện lên trước mắt An là hình tượng 3 người đàn ông cao to đang nằm rên rỉ mà thở dốc dưới đất. An nhìn thấy một thiếu nữ chân đặt trên đầu một người và nói: "Mấy tên tép riu các ngươi mà cũng xứng để ta hầu hạ, muốn chết".

Sau đó xung quanh mấy người đang phát ra một ánh sáng trắng rồi tụ tập thành một quả cầu sắc trắng nằm gọn trong lòng bàn tay của thiếu nữ. Rồi từ từ những người đó nhỏ lại và có hình dáng tầm 4 tuổi. Nhận ra trong không gian có thêm một người, thiếu nữ ngẩng đầu nhìn An, khi mắt hai người gặp nhau, An nhận thấy sự tức giận kim hãm, còn có cả ánh mắt nhớ nhung của thiếu nữ.

Chưa để An kịp phản ứng, thiếu nữ chạy lại ôm chầm lấy An: "Ta gặp được ngươi rồi, cuối cùng ta gặp được ngươi rồi, đã năm năm, trong năm năm, ta tìm ngươi mà không thấy, tại sao... tại sao ngươi lại bỏ lại ta". Trái tim An cảm thấy hơi nhói đau, An có cảm giác không hề ghét bỏ cái người trước mặt này. Khi An nhìn kỹ thì đây là một thiếu nữ tầm 12, 13 tuổi có khuôn mặt tinh xảo, mái tóc màu tím.

"Tỷ tỷ nhận nhầm người rồi". An khẽ đẩy người thiếu nữ ra.

"Nhận nhầm người, ha, dù có hóa thành tro ta cũng vẫn nhận ra ngươi, ngươi, Tiểu Hắc Miêu, ngươi đã phụ lòng ta một lần, khó khăn lắm ta mới gặp lại ngươi, ngươi lại nói ta nhận nhầm người. Ta nói cho ngươi biết, đời này ta đã nhận định ngươi, dù ngươi có ở chân trời góc bể thì ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi. Thiếu nữ giọng nói tuy tức giận, lực trên tay càng chặt song bàn tay và cơ thể đều hơi run run.

An định cãi lại lời người thiếu nữ nói thì cơ thể An có sự thay đổi, An vô cùng kỳ lạ, An tự hỏi: 'sao hình thái của mình lại thay đổi, nói đúng ra là chưa nâng cấp thì không thể thay đổi hình thái'. Một vòng sáng trắng bao phủ người An, khi vòng trắng sáng ngừng lại thì An đã trở thành một thiếu niên 12, 13 tuổi. Hộp thoại xuất hiện trước mặt An: "Xin chúc mừng người chơi đã đoạt được level của những người chơi khác, level hiện tại của người chơi là 13. Hệ thống xin nhắc nhở người chơi hãy trở về tư nhân không gian của mình để chuyển tiếp không gian tới thành thị của mình để tiến hành xây dựng thành thị".

An nghe thấy bên tai mình có nụ cười ngọt ngào của thiếu nữ: "Bây giờ chúng ta cùng cấp rồi, mau kết bạn với ta". Không để An phản bác, người thiếu nữ đã tự động gửi lời mời kết bạn cho An, tay An phản ứng trước cái đầu nhân đồng ý kết bạn.

An nhìn thấy thiếu nữ cười rộ như đóa hoa cúc: "Ngươi vẫn lấy tên nhân vật là Hắc Miêu, sau bao năm vẫn không hề thay đổi. Tiểu Hắc miêu ngươi thật đáng yêu".

Ngay sau lời nói là hành động bất ngờ của thiếu nữ, An bị đẩy mạnh lưng tựa vào bức tường phía sau, đôi môi An cũng bị tập kết bất ngờ. An giãy dụa nhưng nhìn thiếu nữ dáng mảnh khảnh mà không hề yếu đuối chút nào cả. Thiếu nữ khẽ cạy răng An và đưa lưỡi tiến vào bên trong. An cười khổ - cái màn cường hôn này bị đối chiều rồi, trên môi An bị thiếu nữ cắn một cái, An nghe thấy sự bất bình của thiếu nữ: "Ngươi dám không tập trung". An chừng mắt nhìn thiếu nữ, thiếu nữ khẽ cười rồi lại tiếp tục nụ hôn sâu với An. Khi An sắp mất đường khí thì được thiếu nữ tha cho. An hít lấy để hít không khí rồi nhìn sang khuôn mặt thiếu nữ cũng vì hôn thiếu ô xy mà ửng đỏ, An hơi thất thần nhưng nhanh chóng hoàn hồn, An chừng mắt nhìn cái người đang chạm tay lên môi kia.

"Tiểu Hắc Miêu đây là nụ hôn đầu của ngươi." Thiếu nữ haha lớn tiếng cười.

Hai má An nổi rặng mây hồng, An phồng má vì tức giận: "Gặp quý, cô là ai, sao lại cưỡng hôn tôi".

Thiếu nữ nhướn lông mày liễu đẹp của mình nhìn An: "Thật sự là ngươi đã quên ta sao. Ta là Lăng".

An lắc đầu: "Cơ bản là không biết thì lấy đâu ra quen. Tôi đã nói cô nhầm người mà....A". Thiếu nữ bắt ngờ kéo mạnh tóc của An lại gần mình: "Người dám nói người không hề quen biết ta". An bị dứt tóc đau chỉ có thể nhìn chăm chăm thiếu nữ đang tức giận trước mắt này.

Meo meo. Hai tiếng mèo kêu đánh vỡ không gian của hai người. Khi nhìn theo hướng có mèo kêu. An giật mình khi thấy đứng bên cạnh con mèo đen của mình là một con mèo màu trắng. Chúng đang quần quýt bên nhau.

Haha. Tiếng cười lớn bên tai An khiến An cau mày lại. "Người vẫn lựa chọn không chỉ hình thái mèo đen, ngay là thú cưng cũng là mèo đen. Người còn dám nói người không biết ta sao?"

An lắc đầu liên tục, nói: "Tôi thật sự không biết cô mà, còn hình thái mèo đen và thú cưng vì tôi nhìn thấy thích nên lựa chọn thôi".

"Vì thích nên lựa chọn?" Thiếu nữ Lãng lặp lại lời An nói.

"Đúng vậy, khi nhìn thấy hình thái mèo và thú cưng mèo, không biết vì sao vốn không phải người luyện mèo nhưng trong đầu tôi luôn có một giọng nói hãy lựa chọn mèo. Tôi cũng thấy rất lạ". An lời ngay ý thật trả lời thiếu nữ.

"À". Đôi mắt thiếu nữ nhìn chăm chăm vào An để tìm kiếm hành động lừa đảo của An. "Được rồi, bỏ qua truyện cũ, chúng ta bắt đầu lại từ đầu. Từ giờ trở đi, Người phải luôn ở bên ta, dù ở trong game hay ngoài đời thực". Thiếu nữ Lãng độc đoán nói.

An chừng trắng mắt nhìn thiếu nữ tên Lãng, thế nào mà bản thân mình gặp phải quỷ bám riết thế này. Chưa từng chơi game, đến khi chơi game thì bị bám riết. An mặc kệ cái người thiếu nữ kia, đoạn chỉnh chu lại trang phục và bước ra hẻm hướng địa phương tập trung đi tới. Thiếu nữ Lãng không nói một lời đi ngay phía sau An.

Trên đường đi, Lãng tìm mọi cơ hội để hỏi tình hình của An, với những câu hỏi trong game An trả lời nghiêm túc, thi thoảng những câu hỏi ngoài đời An cũng trả lời rất nghiêm túc nhưng có những câu hỏi thì không thể trả lời: "Nhà người ở đâu? Người tên thật là gì? Người đã có người yêu chưa?.....". Trên đầu An là cả một đàn quạ đen, "mới gặp thì nhận định là người quen, làm như mình lừa tình con gái nhà người ta, còn cường hôn nộ hôn đầu của người ta; thế mà đến giờ lại hỏi bao nhiêu câu về đời sống riêng tư nữa?". Vừa đi, An vừa lầu bầu nhìn nửa con mắt với thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh mình.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Nhiệm Vụ Chính Và Nhiệm Vụ Phụ Bản (3)

Khi An tới nơi tập trung thì đã có Child và Nhi đang vui vẻ nói chuyện, cô em gái thì đang ngồi cúi người nghịch ngợm những chiếc lông mềm mượt của Sky. An ngăn người khi nhìn thấy ánh mắt Child đang si mê ngắm nhìn em gái mình ' không phải chứ, cũng biết hình thái nhân vật của em mình rất đẹp, nhưng mới chỉ gặp nhau mấy tiếng ngắn ngủi đã si mê như vậy'. An nghĩ vậy, bèn chạy lại gần Nhi, kéo Nhi đi hướng khác bỏ mặc ánh mắt nghi ngờ của Child và ngạc nhiên của Nhi.

Lúc này, một lực đẩy Nhi ra, Child vội vàng chạy lại ôm Nhi tránh đề Nhi hôn đất mẹ. Child trừng mắt cái người đẩy Nhi. An cũng giật mình nhìn tay mình bị kéo cả người vào ngực ai đó, An nghe được giọng nói đầy tức giận của thiếu nữ: "Trước mặt ta mà người dám cầm tay người khác thân thiết như vậy sao? Ta không cho phép, nghe chưa?" Từ cuối cùng kéo dài âm tiết. Child như hiểu ra điều gì đó nhìn sang An đang bị ôm trọn vào trong lòng thiếu nữ, nhìn đáng về luồng cuồng của An, Child nén cười đến mức sắp bị nội thương.

Nhi nhìn anh An đang cố gượng gạo mà không thoát được người kia thì không đành lòng, Nhi định tiến tới giải cứu anh trai thì nghe được Child bên cạnh nói:

"Đừng đi, người đó có lẽ là chị dâu của đệ đấy". Lời này vừa nói ra, không chỉ hai anh em An ngăn người mà Lãng cũng ngăn người.

"Hả, chị dâu?" Nhi nhìn anh An rồi lại nhìn thiếu nữ: "Anh chưa bao giờ dẫn người yêu về nhà, hóa ra đây là chị dâu của em hả?". Child gật đầu trả lời thay An: "Đúng là vậy".

An nhìn hai đứa trẻ đang tự biên tự diễn mà đen mặt, đang định nói lời phản bác thì đã thấy Lãng nói: "Em là em của Tiểu Hắc Miêu?"

"Vâng ạ". Nhi ngoan ngoãn trả lời.

Lúc này, Đông và Sơn cũng đã trở về. Trên người Đông vẫn nguyên bộ áo giáp nhưng trên người Sơn là mặt đen, quần áo thì rách rưới. Tất cả nhìn Sơn đầy ngạc nhiên.

"Dạ Thụ, có chuyện gì vậy?" Nghe tiếng Nhi, Sơn nước mắt long tròng định tổ khổ thì Đông bên cạnh đã nói: "Còn sao nữa, bị một đàn công đuổi theo chứ sao, lúc thì là vương gia của Hắc Cuồng quốc, lúc thì binh lính, ngay cả Mã táp lửa đại nhân cũng góp phần. Ha ha" Nói tới đây Đông ôm bụng gập người cười vui vẻ. Sơn chừng nhìn Đông nói: "Tớ nhất định phải khiếu nại với NPC thay đổi hình thái này".

"Một khi nhận hình thái sẽ không được thay đổi nữa, trừ khi có thể leo lên phụ bản lục địa trung tâm". Child mặt than một bên nói đúng trọng tâm. Nghe

xong Sơn ào não nắm vạt áo mình. Đông một bên vỗ vỗ vai.

“Được rồi, tập hợp chia sẻ hoàn thành nhiệm vụ chính thôi mọi người”. Child nói xong nhận được đồng tình của tất cả mọi người. Hộp thoại hiện lên trước mặt mọi người:

“Chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ chính, phần thưởng của nhiệm vụ chính là bản đồ phân bố thành trì của người chơi, level được thưởng + 3 (đối với người chơi dưới level 10).”

“Haha, mình đã cấp 7 rồi”. Sơn hào hứng nói

“Mình cấp 9”. Đông cũng nhìn cột level của mình nói

“Mình cấp 10”. Nhi nhìn mọi người và báo cáo

“Tôi cấp 12”. Child nói

“Anh cấp 13”. An nói. Khi vừa nói xong mọi người đều nhìn An, ánh mắt thấy quái vật lần này không giành cho Child mà là giành cho An, An gãi mũi giải thích: “Là Lãng truyền cấp cho anh”.

“Ra là quà cưới”. Child nói một câu khiến ba bạn trẻ Đông, Sơn và Nhi nhìn sang với ánh mắt cầu giải thích.

“Haha, nói đúng lắm, chính là quà cưới. Giờ tôi chính thức là người nhà của Tiểu Hắc Miêu”. Lãng vốn đứng một bên này giờ khi nghe thấy lời Child thì cười híp mắt cọ cọ ngực An nói. An cũng người rồi đẩy Lãng ra. An nhìn mọi người thì nhận được ánh mắt đã hiểu của mọi người:

“Không phải như mọi người nghĩ đâu, cô ta không phải là gì của anh cả”. Đáp lại lời giải thích của An là ánh mắt đã hiểu gian tình của hai người của tất cả mọi người. Ngoài ảo não thì vẫn là ảo não, đây là lời trong thâm tâm của An lúc này.

“Được rồi, chúng ta đi làm nốt nhiệm vụ diệt BOSS phụ bản nào.” Child nói, khi nhìn thấy Lãng thì hỏi: “Cô có tham gia với chúng tôi không?”

“Dĩ nhiên, tôi không thể để chồng mình một mình đi đánh quái thú được”. Lãng gật gù và gia nhập tổ đội với mọi người. “Tôi bảo này, khi đủ 10 người có thể thành lập Bang phái đấy, nhưng yêu cầu người chơi phải level 10 và xây dựng được thành trì mới có thể gia nhập bang phái, chúng ta có 6 người rồi, kiếm thêm 4 người đi”

“Được, cái đó bàn sau”. Child kích hoạt nhiệm vụ phụ bản. Nhiệm vụ phụ bản mở ra là một cái tháp, yêu cầu cần giải cứu công chúa tóc mây. Sơn lúc này cười cười nhìn Child và Nhi nói: “Giải cứu công chúa cần những hoàng tử rồi, ở đây chỉ có hai người là hoàng tử, mau theo lời thoại bảo nàng thả tóc xuống đi”.

Child nhìn sang Sơn và nói: “Xem ra Dự Thụ một ngày không có Tổng Công thì không chịu được nhì, tôi mới có một người bạn Tổng Công, để tôi giới thiệu cho cậu nhè”. Mọi người cùng nhìn về phía Sơn đang mặt nhăn mày cau cùng phá lên cười.

Theo sắp xếp của cả Child và An thì đội hình sẽ chia ra làm hai hướng, 1 hướng là đánh con rồng ngũ say của Phù thủy ở tầng hầm, 1 hướng là trèo lên tháp giải cứu Tóc Mây. Xét thể lực hiện có của mọi người thì Child, Nhi, Đông là đội 1 hướng con rồng. Còn lại Lãng, An và Sơn giải cứu Tóc Mây.

Khi tới gần cửa tầng một của tháp, tiếng Rồng ngâm vang vọng bốn phía, một con Rồng phương Tây xuất hiện với đôi cánh lớn. Nhìn con Rồng to hơn cả cái tháp đang bước từng bước đi ra, cả ba nuốt nước bọt “kiểu này tiêu diệt HP của nó hơi khó khăn đây”.

Ngay khi tất cả đang chuẩn bị tư thế chiến đấu thì một lần nữa lại bị một tràng cảnh khiến tất cả suýt nữa ngã ngửa. Một con Rồng đang bước đi đến gần mọi người bỗng ngồi xổm xuống, cúi đầu hạ thân mình xuống, một vật trắng nhảy lên trên đầu con Rồng. Mọi người nhìn kỹ thì thấy đó là Tiểu Xà, Tiểu Xà sau khi nhảy lên đầu Rồng thì hướng Nhi vẫy vẫy đuôi nhỏ của mình: “Chủ nhân, con rồng này bây giờ là thú cưng của Tiểu Xà, Chủ nhân có muốn lên lưng nó không?”

Child và Đông nhìn Nhi với vẻ mặt nghi ngờ: “Rốt cuộc con rắn của đệ từ đâu mà đệ có được vậy? Có vẻ nó là thú cưng cấp cao”. Child đặt ra nghi vấn nhìn Nhi.

Nhi vẻ mặt mờ mờ trả lời: “Đệ không biết, khi tỉnh dậy đã thấy nó ở ngay bên cạnh đệ rồi” Nhi nhìn Child và hỏi: “Làm thế nào với con rồng to hơn cả tòa tháp bây giờ?”

Child nhìn con Rồng và bảo: “Đệ hỏi Tiểu Xà con rồng kia có thể thu nhỏ lại hay không, chắc là NPC có chức năng này.”

Nhi gật đầu rồi quay về phía Tiểu Xà, dùng mật âm nói chuyện với nó. Được một lúc, con rồng dần dần thu nhỏ và chỉ bé thành một con ngựa. Nhìn con rồng đi phía sau ngoan ngoãn như một con ngựa, ai cũng đổ mắt nhìn.

Đoàn An nhìn thấy nhóm Nhi vừa mới đi đã quay lại thì vô cùng ngạc nhiên, khi nhìn con rồng sau khi thu nhỏ phía sau thì hai mắt như muốn rớt ra.

“Sao mới đi đã kiếm về được cái con vật có hình dáng như con Rồng thế kia?” An nhìn mọi người và hỏi.

“Chính xác là con Rồng trông tháp đấy.” Child trả lời. “Giờ đó là thú cười của thú cưng của Hồn huyết rồi”.

“Hả. Đúng là chó ngáp phải ruồi?”. Sơn dùng luôn một thành ngữ để nói về sự việc này.

Nhi không có ý kiến gì với lời Sơn vừa nói, sự việc được giải quyết rất nhanh, cả bọn giải cứu Tóc Mây không gặp bất kỳ khó khăn gì. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ phụ bản, bởi vì không diệt trừ được NPC con rồng mà biến con rồng thành vật tư nhân nên cả bọn không nhận được vật phẩm đặc biệt gì ngoài mái tóc của Tóc Mây.

Cả bọn ném tóc cho Lăng với lý do: Lăng là thiếu nữ duy nhất trong nhóm, không đưa cho Lăng thì đưa cho ai. Lăng đen mặt khi nhìn thấy mái tóc vàng óng ả. Sau một hồi căng thẳng, tất cả mọi người đều phải chấp nhận việc cầm nắm tóc ném vào túi vật phẩm. An nhìn cái cảnh mọi người bị Lăng bắt nạt phải cắt tóc đi mà cười cười, cô nàng này đúng là bựa hân mà.

Khi rời khỏi không gian nhiệm vụ phụ bản, Child nói:

“Được rồi, những ai level 10 thì tiến hành xây dựng thành trì. Dụ thụ và Hesman thì để chế độ luyện công. Chúng ta đến giờ phải thoát game rồi. Hẹn mọi người ngày mai gặp mặt vào buổi tối nhé. Nếu không ai có ý kiến khác thì giải tán. Tạm biệt”.

Dứt lời, Child biến mất trước mặt mọi người. Nhi cũng nói sẽ tới thành trì của mình xem trước rồi sẽ thoát game. Lúc này cả Sơn và Đông cũng chạy đi về tư nhân không gian để luyện công và thoát game. An tính chào Lăng để thoát game thì cô nàng kiên quyết không đồng ý, sau một hồi day dưa, An đành phải cho Lăng số điện thoại và địa chỉ nhà mình, An cảm thấy có lẽ mình sắp bán mình rồi. Nhưng nhìn về Lăng ảo não nói chỉ có thể onl vào cuối tuần mà Lăng thì không thể mỗi ngày không nói chuyện với An. Sau một hồi lố tai bị tra tấn, sau khi bán thông tin bản thân xong, An ảo não thoát game trước mặt thiếu nữ Lăng.

.....

Khi Nhi trở lại không gian tư nhân của mình thì thấy con mắt trên không trung to lớn của Gaia. Gaia nhìn Nhi xuất hiện thì nói:

“Chúc mừng người chơi đã đạt cấp 10. Bây giờ chức năng thành thị của người chơi đã được mở ra. Người chơi sẽ từ vị trí bán đồ thành thị của mình thực hiện các chức năng xây dựng. Mọi hướng dẫn đều được truyền tải tại hộp thoại xây dựng thành thị. Người chơi chọn chế độ tự động xây dựng. Đặc biệt Người chơi có thể sử dụng Hòn gạch phép thuật để làm cơ sở xây dựng thành thị. Bây giờ tôi sẽ chuyển hướng không gian cho người chơi tới không gian thành thị.”

Nhi mở mắt thấy một mảnh đất không sơ sài cây cỏ, lúc này Tiểu Xà cũng nhảy ra và bò về phía trước, Nhi tò mò đi theo. Tiểu xà đứng ở bên cạnh một cái cây và nói: “Chủ nhân, ở đây chính là trung tâm có phong thủy tốt nhất. Người mau xây dựng ở vị trí này đi”. Nhi nhìn con rắn nhỏ nói cảm ơn rồi lấy từ trong tư nhân không gian hòn gạch phép thuật đặt dưới vị trí trung tâm. Sau đó, Nhi nhấn nút tự động xây dựng và chuẩn bị thoát khỏi nơi đây thì nghe thấy Tiểu Xà nói: “Chủ nhân mau kêu bác rồng ra làm người trông giữ thành thị cho người đi”. Nhi gật đầu và làm theo lời của con rắn nhỏ. Tuy rằng con rắn nhỏ nhìn thật khiến Nhi sợ hãi nhưng nó là một con rắn nhỏ rất có ích. Nhi nghĩ có lẽ loài rắn cũng không hề đáng sợ.

Rời khỏi game, Nhi nhìn thấy anh An, Sơn, Đông cùng đang ngồi vây quanh ghế salon và bàn trà. Nhìn đồng hồ trên tường rồi nhìn Sơn và Đông, Nhi nói: “Đi tập bóng hoặc chạy bộ nâng cao thể lực thôi, hai người”.

Sơn ngược nhìn Nhi nói: “Vừa căng thẳng chơi game đã hành hạ thân xác sao Nhi?”

“Nếu chỉ luyện tinh thần mà không luyện thân thể sẽ không hiệu quả.” Nhìn thái độ cứng rắn của Nhi, Sơn ảo não đứng dậy, Đông nhìn Sơn cười cười, nghĩ: “Tí nữa kẻ hăng hái luyện tập lại chả phải cái kẻ này hay sao”.

An nhìn ba đứa tinh thần phấn khởi đi tập bóng, đoạn xoay người hướng thư phòng đi tới. Reng reng reng, tiếng điện thoại của An vang lên và hiện lên màn hình là một số điện thoại lạ. An nhấn nút trả lời: Alo, tôi nghe? ...

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cuộc Họp Ban Giám Hiệu Nhà Trường

“Hi. Chào ngày mới. Cuối tuần vừa rồi bạn đi đâu chơi không?...”

“Có, mình về quê. Còn bạn?” ...

Tiếng cười nói vui vẻ hồi han nhau đầu tuần của các bạn học sinh rộn rã khắp sân trường. Con gió se lạnh đầu đông khiến nhiều nữ sinh hơi run run đứng nơi sân trường.

“Trời bắt đầu vào đông rồi nhỉ?” Son lau mồ hôi còn vương trên trán nói.

“Ừ” Đông cũng lau mồ hôi nhìn sang Son gật đầu.

“Chào ngày mới”. Tiếng Lan Hương hướng Đông chào. Đông gật đầu với Lan Hương. “Cuối tuần vừa rồi bạn làm gì vậy?” Lan Hương bước gần cả hai.

“Luyện tập” Son trả lời cộc lốc hướng Lan Hương nhìn sang.

“Luyện tập cái gì cơ?” Lan Hương tò mò hỏi tiếp. Mắt vẫn không rời Đông.

“Xin chào, sáng nay mình thấy hai bạn chạy bộ tới trường. Có gì vui mà sáng sớm đã tập chạy rồi. Dù sao hôm nay cũng có tiết thể dục, tha hồ mà chạy mà.” Một nữ sinh tóc đuôi gà cũng hướng Đông và Son hỏi han. Sáng nay khi nhìn qua cửa sổ xe buýt, cô đã thấy hai người bạn mình hăng hái chạy bộ, nếu là Đông thì còn có thể tin, chứ Son là người lười thể dục, cậu ta lười đến mức đi xe buýt đã có chỗ ngồi thì sẽ không vì bạn là cô gái dễ thương hay cùng lớp cùng trường mà nhường ghế ngồi. Ấy vậy mà con người lười biếng đó có một ngày chịu khó chạy bộ một quãng đường dài thì thật sự là rất kỳ lạ.

“Bạn bảo sao cơ, Giang? Hai bạn ấy Chạy bộ, các bạn tập chạy thi giải báo mới à.” Lan Hương hướng Giang đòi giải thích.

Giang nhún nhún vai một cái: “Còn có cả Nhi nữa, bạn ấy đi xe đạp và đếm giờ gì đó thì phải.” Giang vươn người hái bông hoa nhỏ trong chậu cảnh ngay gần đó. Câu nói này thành công khiến Lan Hương khó chịu. “Sao lại có cả Nhi ở đây hả.” Lan Hương hướng Son và Đông dò hỏi.

“Đúng là bọn con gái lắm chuyện. Chuyện nhỏ hoá thành to”. Son cau mày nhìn Lan Hương đang có xu hướng giống Hoạn Thư nổi ghen.

“Bạn nói gì vậy hả Son?” Cả Giang và Lan Hương đều nhảy dựng lên nói, bông hoa trong tay Giang theo hành động mà rơi xuống đất. Giang lườm Son rồi cúi người nhặt lại bông hoa.

“Mình nói chung chung thôi mà. Son xua xua tay. “Hi hi, làm gì với bộ mặt ấy vậy?” Nhìn hành động ẩn ý của hai bạn nữ sắp bùng phát, Son lùi lại phía sau, trong bụng thì nghĩ: “không khéo hai mụ la sát này giết mất, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách”

“A, hai bạn đây rồi.” Đúng lúc này giọng Tùng vang lên, Son xoay người nhìn vị cứu tinh đang chạy vội vã hướng mình mà đến, cười tí mắt. “Ban Giám hiệu cho gọi hai bạn đó, cả bạn Nhi nữa.” Tùng quay đông quay tây tìm kiếm Nhi. Khi tìm mãi không thấy người cần thấy, Tùng nhìn sang Giang và nói. “Giang, nếu em thấy Nhi trong lớp thì bảo bạn ấy lên văn phòng giáo viên nhé”

“Chuẩn bị giờ sinh hoạt rồi, anh còn muốn kéo học sinh lớp em đi đâu vậy”. Giang lên tiếng thắc mắc.

“Cái này vì sự nghiệp bóng đá vĩ đại của trường chúng ta. Vậy nhé”. Tùng tiến lên định vỗ vỗ vai Giang, nhưng nhớ ra đây là một nữ sinh thì ngại ngừng dùng cánh tay giữa không trung. Khi vừa đưa tay xuống, Tùng nói: “Mình đã xin phép giáo viên lớp bạn rồi bạn Giang à.” Nói rồi Tùng dẫn cả Son và Đông đi theo.

“Haha, cảm ơn ông bạn đã giải cứu tôi trước hai mụ la sát đó”. Son hưng phấn vỗ vỗ vai Tùng.

“Nếu bạn không chọc các bạn ấy thì đâu có bị ghét hội đồng”. Đông nhìn sang Son nói nghiêm túc. Son cười cười: “Bộ bạn không thấy cái bản mặt của Lan Hương đáng ghét lắm sao, cứ bám dính người khác hoài”. Son lơ lửng nhìn Đông.

“Bạn suy nghĩ quá nhiều, mình có thấy bạn ấy bám bạn đâu mà lại nói bạn ấy như vậy”. Đông vừa đi vừa tiếp tục đề tài.

“Dĩ nhiên là không bám tới rồi, ài, không nói về chuyện này nữa. Nhi kia”. Son chỉ tay về hướng Nhi đang đi tới gần. Đông nhìn theo hướng tay Son chỉ mỉm cười. Nhi bước lại gần chào Tùng, mọi người cùng nhau đi tới phòng họp các giáo viên.

.....

“Tôi không đồng ý để em Đông tham gia đội bóng trường mình, em ấy đã nằm trong danh sách thi học sinh giỏi cấp quận, nếu tham gia vào đội bóng thì sao có thể học ôn thi chứ.” Cô Ngân – giáo viên dạy Hoá – nói.

“Em ấy sẽ tham gia một trong ba môn thi học sinh giỏi cấp quận là Hoá, Lý, Toán. Sao có thể thi được.” Thầy Hạnh – giáo viên dạy Toán – cũng nói.

Son dùng khủy tay chọc nhẹ vào bụng Đông nói: “Ông bạn đất hàng ghê, học ban cơ bản mà được tranh nhau đi thi ban A cơ đấy”. Đông nhìn Son lắc đầu khẽ cười không nói gì. Lúc này, tiếng thầy hiệu trưởng hỏi: “Thế có giáo viên nào có ý kiến khác không? Nếu không có ý kiến thì”

“Tôi có ý kiến thưa thầy hiệu trưởng.” Cô Oanh – giáo viên chủ nhiệm lớp 10B1 – ngăn lời thầy hiệu trưởng: “Theo tôi, ý kiến của các em ấy mới là quan trọng nhất. Nếu em ấy muốn gì thì ta cần tôn trọng ý kiến của em ấy. Lớp tôi có em ấy và em Nhi là đang nằm trong danh sách các học sinh tham dự hội thi học sinh giỏi cấp quận, nên để các em tự quyết định thì hơn ạ.” Cô Oanh nâng kính mắt lên nhìn ba học sinh ở lớp mình phụ trách chủ nhiệm rồi nhìn sang Hiệu trưởng.

“Được rồi, vậy hai em có ý kiến gì không?” Thầy hiệu trưởng gật đầu với ý kiến của cô Oanh, thầy nhìn Nhi và Đông hỏi.

“Em sẽ tham gia đội bóng ạ.” Đông nhìn Nhi, Son, Tùng rồi nhìn sang cô Oanh, Đông thấy cô gật đầu ủng hộ Đông, Đông mỉm cười nhìn cô giáo chủ nhiệm lớp mình.

“Sao thế được, em phải thi học sinh giỏi chứ.” Thầy Hạnh lên tiếng ngăn cản. Các thầy cô khác cũng thì thầm khi thấy quyết định của Đông.

“Nhưng.” Đông ngừng lại nhìn các thầy cô đang có mặt ở trong phòng họp giáo viên và nói tiếp. “Em cũng sẽ tham dự hội thi học sinh giỏi ạ.”

“Em không thể một lúc làm cả hai việc được đâu.” Cô Ngân vui vẻ khi nghe thấy Đông nói sẽ tham dự hội thi học sinh giỏi song cũng khẽ cau mày vì quyết định chơi bóng của Đông.

“Thưa các thầy cô, vào cuối tuần hàng tháng sẽ diễn ra các giải đấu bóng giữa các trường trong khu vực. Còn hội thi học sinh giỏi cấp quận diễn ra vào cuối tháng 1. Chính vì vậy, chúng em vẫn có thể thực hiện được cả hai việc ạ.” Nhi lên tiếng.

“Chuyện em Đông tham gia hội thi là chắc chắn, còn em Nhi đang còn xem xét. Nếu cả hai em này đều đã quyết định như vậy thì làm thầy giáo, tôi sẽ tôn trọng cả hai ý kiến này.” Sau khi nghe xong ý kiến của Nhi và Đông, thầy hiệu trưởng nói. “Nhưng việc em Nhi là huấn luyện viên của đội bóng thì không được. Em ấy mới học lớp 10 sao có thể là huấn luyện viên cho cả một đội bóng chứ. Cái này không phải trò đùa”. Các thầy cô khác khi nghe thầy hiệu trưởng nói vậy thì cũng gật đầu tán thành ý kiến.

“Thầy, thầy có biết gì bóng đá không ạ?” Sơn nhìn thầy hiệu trưởng và phát biểu ý kiến.

“Tôi là fan hâm mộ của Liverpool đó.” Thầy hiệu trưởng tự hào nói.

“Vậy là thầy cũng biết về bóng đá.” Hiện lên trong mắt Sơn là ý cười.

“Đúng là tôi có biết chút ít về bóng đá.” Thầy hiệu trưởng gật đầu, nói.

“Vậy, em xin phép thầy tham khảo thứ này.” Nói rồi, Sơn rút từ trong cặp mình tập tài liệu Nhi đã đưa cho Sơn, hướng thầy hiệu trưởng đưa tới.

Thấy thầy hiệu trưởng chăm chú nhìn vào đó, Sơn nói tiếp: “Thầy nghĩ sao về nó ạ?”

“Ừ, đúng là những quan sát tỉ mỉ và phương pháp hay.” Thầy hiệu trưởng trầm trồ.

“Vâng, đúng rồi thưa thầy. Và đó là quan sát của bạn Nhi và phương pháp nâng cao thể lực của bạn ấy nhằm giúp em khắc phục những nhược điểm của mình, nó còn giúp em luyện tập tránh những va chạm không cần thiết khi đang thi đấu. Liệu thầy bảo bạn ấy có thể là một học sinh bình thường mà không thể là một huấn luyện viên giỏi không?” Sơn cười cười khi thấy hiệu quả của trang giấy đó.

“Ừm”, thầy hiệu trưởng đưa tập tài liệu cho thầy Trung nói: “thầy xem này”.

“Xin lỗi thầy, tôi không biết bóng đá, chuyên môn của tôi là bơi ạ.” Thầy Trung nâng gọng kính của mình ngay ngắn lại và nghiêm túc trả lời.

Thầy hiệu trưởng nhìn thầy Trung rồi nhìn các thầy cô khác, sau đó thầy nhìn về phía bốn học sinh đang đứng và nói: “Được rồi, thầy bị thuyết phục bởi tập tài liệu này rồi. Còn các thầy cô khác có ai có ý kiến khác về chuyện này không?”

Tất cả các thầy cô đều im lặng, cô Oanh nhìn về ba học sinh lớp mình mỉm cười gật đầu như cổ vũ. Thầy hiệu trưởng nhìn bốn học trò rồi bảo: “Các em ra ngoài chờ kết quả nhé.”

“Vâng ạ.” Cả bốn bạn trẻ xin phép ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Thử Thách Và Thuyết Phục

Năm phút sau, thầy hiệu trưởng cùng các thầy cô bước ra ngoài phòng họp. Thầy hiệu trưởng bảo cả 4 lên phòng mình nói chuyện. Phòng thầy hiệu trưởng là một căn phòng nhỏ chỉ bằng 1/5 phòng họp giáo viên, trên tường treo những tấm bằng khen của quận và thành phố. Cả bốn lướt nhìn một lượt rồi nhìn về thầy hiệu trưởng. Sau khi thầy hiệu trưởng ngồi xuống bàn tiếp khách thì chỉ tay về phía đối diện bảo cả bốn ngồi xuống. Trên bàn trà tiếp khách thầy rót cho mỗi người một cốc nước lọc và đưa ra một đĩa bánh ngọt, cả bốn đều nhìn thầy rồi nhìn đĩa bánh ngọt nghĩ: “Hóa ra nhìn thầy béo phúc là vì những chiếc bánh ngọt này”.

Cả bốn nghe thấy lời thầy hiệu trưởng nói: “Các thầy cô đều đã đồng ý để Nhi và Đông vừa tham gia đội bóng vừa tham gia hội thi học sinh giỏi”.

“Thật vậy sao thầy”, Tùng là người đầu tiên reo vui

“Như vậy nghĩa là các em sẽ phải cố gắng gấp hai người đó.” Thầy hiệu trưởng mỉm cười nhìn cả bốn học sinh đang hồi hộp lẫn vui mừng thể hiện hết trên mặt và nói. “Thầy hi vọng đội ta sẽ giành chiến thắng cao nhất trong khu vực.”

“Thầy yên tâm, trường ta sẽ giành chức vô địch Quốc gia ạ. Em không dám hứa là năm nay hoặc năm tới, nhưng năm nữa thì chắc chắn có thể ạ”. Nhi tự tin nhìn thầy hiệu trưởng và nói.

“Em có vẻ rất tự tin vào điều đó nhì.” Thầy hiệu trưởng nhìn Nhi, thầy vẫn nở nụ cười trên khuôn mặt béo của mình.

“Chưa thử thì không thể biết được ạ. Em và các bạn sẽ cố gắng hết sức thừa thầy.” Nhi nhìn thầy với ánh mắt kiên định

“Ha ha. Thầy sẽ chờ tin vui từ phía các em” Thầy hiệu trưởng nhìn cả bốn học trò cười. Sau đó thầy nhìn về phía Tùng và nói. “Tùng, năm nay các em đã thi cuối cấp, việc tập trung học tập là rất lớn. Có lẽ các em chỉ có thể thi đấu đến vòng loại Quốc gia, vì vậy đội hình phải được tuyển chọn lại, phải có sự chuẩn bị thay thế các học sinh lớp 12, em hiểu chứ.”

“Vâng, thưa thầy. Bọn em sẽ cố hết sức ở vòng loại Quốc gia trước khi rời đội bóng để tập trung cho việc thi cuối cấp ạ”. Tùng đang nhìn chăm chăm chiếc bánh ngọt, khi thấy Thầy hiệu trưởng nhắc tới mình thì khẽ giật mình, sau đó cũng trả lời.

“Thôi, các em về lớp đi.” Thầy hiệu trưởng gật đầu rồi nhìn cả bốn đứa nói.

“Chúng em chào thầy ạ.” Cả bốn ngoan ngoãn đứng dậy chào thầy, trên tay Sơn là một chiếc bánh chưa kịp ăn. Sơn đặt lại cái bánh lên đĩa và đi. Cả ba nhìn hành động của Sơn mà cười cười.

“Căng thẳng quá” Sơn đặt xong chiếc bánh vào đĩa và chạy vội theo ba người, khi vừa ra tới phòng Hiệu trưởng thì nói.

“Ủ”. Cả ba gật đầu tán thành

“Hẹn gặp mọi người vào đầu giờ chiều tại sân bóng của trường nhé.” Tùng nhìn ba người Nhi và nói. “Phía các thầy cô thì ổn rồi, nếu em có thể thuyết phục các bạn trong đội bóng thì càng tốt”

“Vâng, em chào anh ạ.” Cả ba hướng Tùng chào.

.....

Khi Nhi, Sơn và Đông xuất hiện ở sân trường thì đã thấy có 14 người của đội bóng có mặt. Nhi nhìn khắp lượt thì thấy trong đội có tới 10 người là học sinh lớp 12, chỉ có 3 người là học sinh lớp 11 và 1 người là học sinh lớp 10. Nhìn thành viên đội bóng Nhi khẽ nhíu mày, Nhi nghe Sơn bên cạnh nói: “Cứ như nhìn thấy hình ảnh dân số già trong cái đội bóng này ấy”.

Khi Tùng nhìn thấy ba đứa xuất hiện thì kêu cả đội ngừng tập, Tùng giới thiệu cả ba trước mặt đội bóng:

“Đây là Sơn và Đông đã được nhắc tới trước đó, các bạn chắc đều đã biết.” Tùng chỉ vào Sơn và Đông giới thiệu, “Còn đây là Nhi, em ấy sẽ là huấn luyện viên cho đội bóng của chúng ta” Tùng chỉ vào Nhi bên cạnh nói, “Các em ấy đều là học sinh của lớp 10B1”.

“Tùng, ông đầu bị choáng váng à, hai cái đứa con trai thì tụi tôi không nói gì, nhưng cái đứa con gái này mang vào đội làm trang trí nghe còn được, cái gì mà huấn luyện viên chứ”. Một vài ý kiến trong đội vang lên.

Nhi nhìn mọi người nhưng không nói gì cả, tính Nhi đối với người mới gặp không được tốt đẹp cho lắm, nếu ai đối tốt với mình thì Nhi sẽ đối tốt lại, còn nếu không thì sẽ là sự dửng dưng.

“Con bé đó là ai mà tự tin thế nhì. Nhìn cái mặt khinh khỉnh vậy”. Một người trong nhóm chính thức nói.

“Ai biết, nó nghĩ nó là siêu mẫu huấn luyện viên chẳng.” Những người khác nói. “Nhìn thật khó coi”

“Này, nhóc. Nếu nhóc có thể tranh bóng và ghi bàn vào lưới thì bọn anh sẽ công nhận nhóc.” Một người lên tiếng trấn áp những lời nói của người khác. “Không giới hạn thời gian, chỉ cần bóng bên nào vào lưới trước thì bên đó thắng.”

“Cái gì, họ định đấu cả đám với một đứa con gái sao?” Sơn dựng một ngón tay giữa lên trước mặt: “Mấy người này mới là thật ngứa mắt.” Đông cũng gật đầu đồng ý với lời Sơn nói, đáng nói vậy về em gái mình thì không thể chấp nhận được, ánh mắt Đông hùng hùng lửa giận nhìn mọi người.

“Được thôi,” Nhi thản nhiên cười nói khiến mọi người đều dón ánh mắt một lần nữa khóa trên người Nhi

“Đừng, em không thể đấu một lúc với 10 người đó đâu.” Đông ngăn cản, Nhi nhìn sang Đông với ánh mắt hãy tin tưởng em

“Nếu một mình tôi thì không ổn nhưng nếu là một đội đấu với một đội thì được đúng không?” Nhi nhìn đội chính thức nói

“Được, nhóc chọn người đi nhưng chỉ được 4 người thôi nhé.” Người đưa ra ý kiến đấu bóng nói.

“Cái gì, vậy mà công bằng à.” Sơn nhảy dựng lên tiếng

“Bên em có ba người rồi, cái bạn gì kia nữa”. Nhi chỉ về một người duy nhất của lớp 10 trong đội bóng và nói.

“Hà là mình sao”. Cậu trai ngơ ngác chỉ ngón tay về phía mình, ngạc nhiên hỏi.

“Ừ, mà bạn tên gì?”. Nhi nhìn cậu bạn cùng khối hỏi.

“Mình là Hà, học bên Ban C”. Cậu bạn cúi đầu, lí nhí trả lời.

“Ừ, vậy Sơn là hậu vệ, Đông là thủ môn, còn mình và bạn phụ trách vừa là tiền vệ, trung vệ vừa là tiền đạo.” Nhi giải thích. Nói rồi cả bốn xúm vào bàn bạc chiến lược.

“Em có chắc không? Anh ném cú mạnh em không đón được thì sao?” Đông lo ngại nhìn Nhi

“Đừng lo, em bắt được mà.” Nhi cười cười, hai mắt sáng lấp lánh. “Lâu rồi không tiến hành tập, không biết có giảm sút kỹ thuật không nữa”. Hai tay Nhi đánh vào nhau. “Sơn phải hỗ trợ anh Đông nhé. Chuyện còn lại cứ để em và bạn Hà lo cho”

“OK. Chuyện nhỏ”. Sơn gờ hai ngón tay tạo chữ V trước mặt Nhi.

Vậy là cả hai đội bước vào vòng thi đấu, lúc đầu đội hình chính thức đã giành được bóng trước và thực hiện tấn công nhanh, nhưng lần nào cũng bị Hà phá được. Nhìn Hà có vẻ nhút nhát nhưng không thể không nói cậu bạn này có sức bền khá tốt, khả năng bám sát và phỏng đoán phương án của đối thủ rất tốt. Sơn và Đông đều trầm trồ khen ngợi khi nhìn Hà bám riết mấy người của lớp 12.

“Thằng quỷ này là ai vậy, sao nó dai như đĩa ấy nhỉ.” Một người cầu kính nhìn Hà nói, “Sao mấy tháng qua tao không biết đội mình có cái thằng này, có đứa nào giải thích cho tao không?”

“Lắm mòm, tập trung đi mày. Chuyển đi mày.” Tiền đạo số 12 lên tiếng

“Đón đấy này, sút thùng lười đi. Số 9 chuyển sang số 12, từ chính giữa trung lộ, số 12 làm một cú sút xa mạnh mẽ tưởng chừng không ai có thể đỡ được.” Một người lên tiếng chỉ huy những người khác.

“Đừng hòng nhé, anh bạn.” Sơn chạy theo hướng bóng ngăn nhưng vẫn không kịp, bóng đi qua nhanh và Sơn không thể chặn kịp. Sơn ảo não lo lắng cho cái lưới nhà.

Đông đứng từ cầu môn nhìn hướng bóng mỉm cười: “bóng xoáy à, lâu rồi không thấy, nhưng vô ích thôi anh à”. Đông nhẹ nhàng nhảy lên và ôm trọn trái bóng đang chuẩn bị chuyển hướng xuống.

“Suýt vào. Thằng nhóc đó bắt được quả bóng của mình ư.” Số 12 ngạc nhiên kêu lên.

“Chúng ta phản công thôi.” Đông từ khung thành ném mạnh quả bóng bay vào trung lộ đến điểm Nhi đang chờ.

“Ném hay lắm,” Nhi cười nói khi nhìn thấy tốc độ cũng như lực ném của Đông

“Để xem nhóc vượt qua được hàng hậu vệ và trung vệ bên ta không nhé.” Số 9 chạy sát bên Nhi cười nói, trước thái độ khinh thường của những người này, Nhi không muốn nhiều lời giải thích, hành động là phù hợp nhất để trả lời.

“Không cần ông anh lo lắng. Tôi sẽ để các anh vào trong lưới nhặt bóng dài dài.” Nói rồi, Nhi đưa chân sút mạnh quả bóng bay lên cao qua đầu hàng hậu vệ và trung vệ trong khi số 9 chưa kịp tranh bóng.

“Đừng hòng”, số 3, số 5 và số 7 nhìn thấy quả bóng đang ở trên không trung thì đều nhảy lên đánh đầu. Nhưng bóng vẫn lao rất nhanh vượt qua số 3 và số 5, số 7 thấy tình hình nguy hiểm thì nhảy cao hơn vẫn không chạm bóng. Bóng vẫn bay rất cao.

Sơn đứng gần Đông nhìn quả bóng thì nói: “Bóng bay cao thế kia thì làm vào lưới được.”

“Không, đó là cú sút di chuyển. Em ấy đứng ở trung lộ mà có thể đá mạnh được như vậy sao?” Đông ngạc nhiên nhìn theo hướng bóng. Từng nhìn thấy một cầu thủ chuyên nghiệp của Đức thành công làm nên cú sút di chuyển nổi tiếng thế giới, đây là lần thứ hai Đông được chứng kiến mà lại là do Nhi tạo thành.

Hai hậu vệ đội hình chính thức nhìn bóng nói: “Bóng bay mất rồi còn đâu. Nhóc đó chỉ có vậy thôi.” Trong khi hậu vệ đang cười khinh nhìn quả bóng thì bỗng nghe thấy số 9 kêu lên:

“Ngăn bóng lại ngay hai tên kia.” Hai hậu vệ cũng chợt nhận ra bóng đang chuyển hướng rất nhanh từ trên cao rơi xuống, cả hai hướng bóng mà chạy theo bóng. Thủ môn cũng há mồm chưa kịp phản ứng thì đã thấy tiếng reo hò của phía bên kia. Cậu ta hơi xoay người nhìn quả bóng vẫn đang còn xoay xoay ở trên lưới cầu môn phía sau mình.

“Vào. Vào rồi.” Sơn ôm lấy Đông phấn khích kêu lên.

“Sao có thể thế được.” Tất cả đội hình chính thức trở mắt khi thấy quả bóng nằm trong lưới.

“Con nhỏ đó là ai vậy?” Câu hỏi lần này được nói ra nhưng với giọng nói cẩn thận.

“Chúng ta thắng rồi, hoan hô.” Hà cũng vui vẻ chạy lại gần Nhi chia sẻ niềm vui.

“Như đã hứa, bọn anh công nhận em là huấn luyện viên của đội bóng.” Số 12 và số 9 tiến lại gần Nhi nói. “Làm sao em có cú sút tuyệt vời như vậy”. Số 12 hỏi.

“Nếu anh theo sự hướng dẫn của em thì cũng sẽ được đó.” Nhi cười

“Vậy thì anh trông chờ sự hướng dẫn đó của em.” Số 12 nhìn Nhi cười lớn.

Mọi người tiếp tục tập luyện, còn Nhi thì bước về hướng cặp mình đang để trên ghế đá ngoài sân tập, trên đó là những tờ giấy khi quan sát đội bóng. Nhi vừa quan sát mọi người vừa cúi đầu ghi chép. Gần cuối buổi tập, Nhi tập trung mọi người và đưa cho từng người một tờ giấy nói: “Đây là nhược điểm cần khắc phục của mọi người và phương pháp luyện tập giành cho mọi người. A, em nghĩ cần phải mở rộng thêm đội bóng, nếu các anh lớp 12 đều thi tốt nghiệp thì đội bóng không còn ai nữa, trước mắt cần tìm thêm thành viên khác nữa”

“Không phải đội bóng không có, hôm trước các thành viên lớp 11 và lớp 10 có chút tranh chấp nên mấy bữa nay đều nghỉ.” Tùng ngập ngừng nói lên vấn đề của đội bóng

“Em muốn có danh sách tên của những người đó và lý do cụ thể của vụ tranh chấp vào ngày mai”. Nhi nhìn đồng hồ rồi nói: “Hôm nay em có chút việc cần đi trước. Nhưng buổi mai em sẽ đưa ra một số phương pháp tập chung cho cả đội. Anh giúp em cho cả đội tập chăm chỉ nhé.” Nhi vừa mặc áo khoác vừa mỉm cười với Tùng. “Chào tất cả mọi người.” Nhi chào nhìn thành viên có mặt trên sân và vẫy tay chào.

“Ừ, anh hiểu rồi. Em đi nhé.” Tùng hướng Nhi cũng vẫy tay chào.

...

“Cô nhóc đó tài thật.” Sau khi mọi người vừa đọc tập tài liệu vừa khen ngợi Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nhiệm Vụ Thành Chủ

Nhi dắt chiếc xe đạp vào gara thì Đông và Sơn cũng bước vào sân. Nếu là trước đây Nhi sẽ ở lại với đội bóng cùng tập luyện nhưng bây giờ có chút khác biệt. Hôm nay ba người vẫn học nhóm và rủ nhau vào game. Thời gian học vẫn được sắp xếp là từ bốn giờ chiều đến sáu giờ tối, từ sáu giờ đến bảy giờ kém mười năm phút là luyện bóng, mặc dù có tập ở đội nhưng với Nhi vẫn không bỏ qua thời gian này. Bây giờ ăn tối. Tám giờ online GOW trong đó, thời gian từ tám giờ tối đến chín giờ ba mươi phút tối Đông và Sơn tiếp tục luyện tập tinh thần game football.

Trong giờ học nhóm, Nhi nhìn Sơn đang gặm đầu bút hỏi: "Sơn, bố mẹ bạn đồng ý để ăn đậu ở nhờ nhà tớ hả"

“Dùng sai rồi, phải là ‘ăn nhờ ở đậu’ chứ”. Sơn lập tức sửa lại từ sai cho Nhi. “Yên tâm đi, bố và di tôi không để ý tôi tới nhà bạn đâu. Ông còn vui chả hết, ít nhất cũng nhờ cái mắc con ngoan trò giỏi của thằng cu Đông đó”. Sơn cười rục rịch: “Nếu ông ấy biết tôi tới đây còn thoải mái hơn ở nhà chắc sẽ tức điên lên mất. Haha”.

“Tiếp tục học đi tên kia, ông làm đã chậm lại còn ngồi đó mà nói chuyện”. Đông quay sang cùng một cái lên đầu của Sơn khiến Sơn ôm đầu ủy khuất nhìn Đông. Nhi nhìn một màn này mà cười lớn tiếng. Sau đó tất cả tiếp tục việc ai người nấy làm.

Tám giờ tối, mỗi người ôm một bộ thiết bị game trở về phòng ngủ. Ngày hôm nay anh An chưa về mà gửi một tin nhắn bảo rằng anh An bận việc công ty nên chưa thể về được. Anh sẽ gặp hai đứa em ở trên GOW.

Khi mở mắt tại tư nhân không gian, xung quanh ngập tràn hương thơm của cỏ khiến tinh thần Nhi phấn chấn sau một ngày dài. “Chào mừng người trở lại chủ nhật”. Nhi nghe thấy tiếng Tiểu Xà và cây Sinh mệnh nói. “Xin chào cả hai”. Nhi nhìn Tiểu Xà đang leo lơ lửng trên một cành cây Sinh mệnh và nói lời chào hỏi với cả hai.

Nhi nhấn chọn chuyển tiếp không gian tới thành trì của mình. Hiện ra trước mắt Nhi là một thành thị quy mô nhỏ trên diện tích khoảng 20 ha. Bao quanh thành thị là một dãy núi, sông và rừng rậm ở ba phía bắc, nam, tây. Ở phía Đông là một cao nguyên bằng phẳng rộng lớn. Xung quanh thành thị được bao quanh bởi tường thành kiên trì, phía Tây của thành là thành chính, nơi dân cư tập trung sinh sống và buôn bán. Phía Đông của thành là doanh trại. Phía Nam của thành là đồng ruộng có con sông chạy quanh tường thành vừa là hào vừa là nơi cung cấp nước cho cả tòa thành. Phía Bắc là tháp ma pháp. Hiện tại Nhi đang đứng giữa tế đàn ở trung tâm thành thị, ngay phía dưới tế đàn là nơi ở của thành chủ đại nhân.

Nhi mở hộp thoại nhiệm vụ đang ở trên bàn tế đàn và nhìn nhiệm vụ. Nhiệm vụ đầu tiên là đặt tên cho thành, nhiệm vụ thứ hai là xây dựng doanh trại. Nhiệm vụ thứ ba là tìm kiếm dân cư. Nhiệm vụ thứ tư là mở rộng cao nguyên hoặc rừng rậm. Nhiệm vụ thứ năm là liên kết với các thành chủ xung quanh.

Nhi nhìn nhiệm vụ đầu tiên và viết lên trên tấm da dê hai chữ: HỒN HUYẾT. Tấm da dê từ âm ồm bỗng phát sáng và biến mất, một hộp thoại bản đồ thể giới hiện lên miêu tả những thành thị đã được tạo thành. Nhi nhìn thấy chữ Hồn Huyết ở trên bản đồ là một điểm nhỏ màu đen. Nhi tiếp tục nhìn đến nhiệm vụ thứ hai xây dựng doanh trại thì nhớ đến lời NPC nói về những quân cờ. Khi đưa các quân cờ ra đặt lên bàn tế đàn, những quân cờ liền từ quân cờ chết biến thành mô hình người và cả trang phục cho quân lính.

Lúc này, Lá bài Jocker cũng từ trong không gian tự nhiên nhảy vọt ra bay lơ lửng phía trên 16 mô hình quân lính. Nhi nhìn thấy số lượng quân lính là những con số đang nhân lên theo hệ số nhân, đến khi dừng lại ở 164 thì dừng lại. Chưa kịp để Nhi hồi tỉnh sau sự ngạc nhiên thì tiếng hệ thống vang lên: “Chúc mừng người chơi đã nâng cấp chức năng tự tạo quân lính của Hắc Jocker”.

Lá bài Jocker sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì rơi xuống tay Nhi, ở trên đầu Jocker là một ngôi sao màu đen thể hiện chức năng của Jocker được mở. “Lá bài này còn có những chức năng gì?”. Nhi nhìn trái nhìn phải lá bài trầm ngâm.

Lười nên ăn cắp hình ảnh một lá bài Joker vậy, dù sao chức năng Jocker cũng dựa trên nguyên lý sử dụng Joker thôi

Sau khi đội quân lính được tạo dựng mở mắt thì đều quỳ gối trước mặt Nhi và hô to: “Thành chủ đại nhân”. Nhi hài lòng nhìn quân lính của mình và ra lệnh cho họ về vị trí của mình. NPC đội quân tự có chức năng phân chia vị trí nên Nhi không lo lắng việc mình sẽ xếp sai vị trí cho từng người.

Nhi nhìn nhiệm vụ thứ ba, vừa kích hoạt tiếp nhận nhiệm vụ thì trong đầu Nhi nghe thấy âm thanh của cây Sinh mệnh: “Chủ nhân, người hãy để tôi ở trung tâm tế đàn, sau đó người tiếp tục đi làm nhiệm vụ khác, có tôi ở đó sẽ thu hút được dân cư đến sinh sống”. Nhi cảm thấy mình là một người chơi may mắn, có được những vật phẩm phần thưởng lợi hại như vậy. “Người khác thì cần phải vất vả làm đủ nhiệm vụ để có dân cư và binh lính, có lẽ đúng như lời Sơn nói là ‘chó ngáp phải ruồi’.” Nhi nhìn con rồng đang cuộn mình ở một góc lâu đài mà trầm nghĩ. Sau khi đưa cây sinh mệnh từ trong không gian tự nhiên đến không gian thành trì, Nhi nhìn thấy sự biến đổi rõ rệt của cả tòa thành, cây cối thì xanh tươi hơn, xung quanh hoa cỏ, chim sóc kéo lên nhiều hơn. “Đây chính là đặc điểm của cây sinh mệnh”, Nhi nghĩ ngợi.

Nhi dừng nhìn tòa thành đang biến thành một công viên cây xanh mà tiếp tục đến với nhiệm vụ mở rộng cao nguyên hoặc là rừng rậm. Lúc này, đến lượt Tiểu Xà cũng góp sức, nó nhảy chồm chồm khiến ai nhìn vào cũng phải thấy nực cười. “Chủ nhân, nhận cả hai nhiệm vụ đi, Rừng rậm thì để cho em làm, còn cao nguyên thì để cho bác Rồng đang ngủ làm”. Nhi cười cười nhìn con rắn nhỏ đang cao hứng mà gật đầu.

Tiếp theo là nhiệm vụ thứ năm, nhiệm vụ liên kết các thành chủ xung quanh. Nhi mở bản đồ tìm kiếm những cái tên quen thuộc. Tại trung tâm bản đồ Nhi nhìn thấy tòa thành Child đang nổi bật một màu đỏ khác với các thành thị khác. Nhi mở hộp thoại gửi lời mời liên minh tới tòa thành, tiếp đó là Hắc Miêu và Lãng, ngay gần thành thị của Nhi còn có Thanh Vân. Nhi tiếp tục gửi lời mời liên minh tới cả thành thị Thanh Vân ngoài Hắc Miêu và Lãng.

Nhi nhìn sang điểm đen nhỏ xíu trên bản đồ của Hesman và Dụ Thụ, rõ ràng đây cũng là hai thành thị mới thành lập nhỏ bé như Nhi, so ra đúng là nhỏ bé hơn của thành thị Hồn Huyết. Vừa hoàn thành gửi hết lời mời thì Nhi thấy tín hiệu trả lời của hộp thoại. Nhi thấy Child chấp nhận lời mời và nhìn hộp thoại vang lên: “Chúc mừng người chơi trở thành đồng minh ngàn năm của thành Child. Thành thị Hồn Huyết được cộng thêm 3 sao trở thành thành thị bình dân có sức chứa 2000 người dân. Diện tích được mở rộng thành 10.000 ha”. Tiếp đó là những lời chấp nhận của những người khác trừ Lãng. Nhi nhớ Lãng từng nói chỉ có thể online vào ngày chủ nhật.

Lúc này, hộp thoại tiếp tục vang lên những lời thông báo:

“Chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ tìm kiếm cư dân.”

"Chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ mở rộng rừng rậm và cao nguyên."

"Chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ liên kết thành chủ xung quanh."

"Level của người chơi được cộng thêm 3, vật phẩm phần thưởng của nhiệm vụ là chiếc áo lông ngỗng của Mị Châu công chúa. Hãy tặng chiếc áo cho người mà bạn yêu thương nhất”.

Nhi vừa mở mắt sau khi hình thái tăng lên thì thấy một chiếc áo khoác lông ngỗng màu trắng như tuyết hiện lên trước mặt Nhi.

Lúc này, Nhi thấy trong hộp thoại lại tiếp tục vang lên những thông báo khác:

“Chúc mừng người chơi được chia sẻ hoàn thành nhiệm vụ nhiệm vụ chính và nhiệm vụ phụ bản trong hệ thống nhiệm vụ Thành chủ. Người chơi được cộng thêm +10 trong Bạn bè đặc biệt....”

"Chúc mừng người chơi trở thành Người bạn tri kỷ của thành chủ Child. Thành chủ Child mời Người chơi đến tham dự vũ hội hóa trang vào đêm mai tại thành thị Child.”

...

“Bíp”, một chiếc hòm từ trong không trung xuất hiện trước mặt Nhi, hộp thoại hệ thống vang lên thông báo: “Người chơi nhận được bộ trang phục tham dự vũ hội hóa trang từ thành chủ Child, người chơi nhận hay không nhận”. Nhi nghĩ Child thật biết chăm sóc người khác, biết rõ mình không có bộ trang phục nào ngoài trang phục nhân vật mà gửi trang phục dạ hội tới. Nhi kích hoạt “NHẬN” và tiếp nhận trang phục từ chiếc hòm. Nhận thấy thời gian mình online tương đối dài nên Nhi quyết định thoát game, trước khi đi Nhi không quên gửi một tin nhắn tới Child .

.....

Trên chiếc ngai vàng màu tím, một thiếu niên tóc đen đang nhìn chăm chăm màn hình mà mỉm cười. Trên màn hình là dòng chữ: “Chúc ngủ ngon, Child. Cảm ơn vì món quà, ngày mai đệ nhất định sẽ tham gia vũ hội”.

Tay Child lắc lắc ly rượu màu đỏ, mắt híp híp, trên miệng là một nụ cười tuyệt đẹp: “Chúc ngủ ngon, Bé con”.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tranh Chấp Nội Bộ Và Cường Độ Luyện Tập Tinh Thần Thép

Nhi cầm trên tay danh sách thành viên của đội bóng, rõ ràng có hơn 15 người thuộc khối lớp 11 và lớp 10 chứ không phải lẻ tẻ 4 người như hôm qua. Nhi nhìn Tùng đang đứng bên cạnh và hỏi: “Lý do tranh chấp là gì?”.

Tùng gãi đầu, cười ngại ngùng, nói: “Chuyện con trai vì vấn đề tình cảm thôi, vài hôm nữa tụi nó sẽ ổn cả thôi”

“Chỉ là vấn đề tình cảm, bóng đá là môn thể thao đồng đội, tình cảm bị sút mẻ thì còn gì là tinh thần đá bóng nữa”. Nhi thẳng thắn nói. “Anh có thể coi đó chỉ là chuyện nhỏ, nhưng cái gai này không giải quyết thì một ngày nào đó, cái gai đó sẽ trở thành một vết thương lớn”.

“Cái này...” Tùng ngượng ngùng không biết nên chọn từ nào để nói.

“Để tớ nói cho bạn nghe, Nhi”. Hà nhìn ra sự khó xử của anh Tùng bèn hướng Nhi tới và nói.

“Bạn Lâm ở khối 10 chúng ta thích một đàn chị tên Vân ở lớp 11, chị ấy vốn là Quản lý của đội bóng đá. Hai người đó hình như cũng đã hẹn hò vài lần. Vào một lần đi chơi, anh Hoàng ở lớp 11 nhìn thấy, anh ấy là bạn thân của anh Thao mà anh Thao lại là bạn trai chính thức của chị Vân. Chuyện này xảy ra vào chủ nhật của tuần trước đó.

Vào buổi tập đầu tiên của tuần trước, anh Thao vì tức giận chuyện của hai người mà khi tập luyện đã đá bóng khiến Lâm bị thương, chị Vân lúc đó chạy lại kiểm tra vết thương của Lâm. Anh Thao trước mặt mọi người chỉ trích mối quan hệ của hai người, mấy bạn lớp 10 vốn đang khó chịu vì thái độ bất nạt người của mấy anh lớp 11 nên theo Lâm bỏ đi, đến bây giờ không thấy tới tập. Còn lớp 11 thì tẩy chay chị Vân và lớp 10, các anh ấy bảo nếu vẫn còn mấy đứa lớp 10 đặc biệt là Lâm thì họ sẽ rời khỏi đội bóng”. Hà tóm tắt sự việc một lần cho Nhi.

“Vấn đề bây giờ là giải quyết chuyện của ba người kia trước, nếu chuyện này ổn thỏa thì sẽ giải quyết tiếp cái sự việc của cả hai khối lớp 10 và lớp 11.” Hai ngón tay của Nhi để trên cằm. “Việc ba người đó chỉ là ngòi nổ cho việc bất mãn của hai khối kia bùng nổ”. Nhi nói rồi nhìn về một học sinh lớp 11 đang chăm chỉ tập rê bóng qua các chướng ngại vật ở phía sân tập. “Nghe nó anh Huy có quan hệ tốt với cả lớp 10 và lớp 11 đúng không?” Hà gật đầu nhìn theo hướng Nhi nhìn và nói: “Đúng vậy, sau vụ việc, anh ấy đã chạy cả hai bên, sự việc cũng đã dần dần ổn thỏa rồi, nghe nói ngày mai mọi người sẽ trở lại, nhưng chỉ có một nửa, còn một nửa có quan hệ tốt với Lâm và anh Hoàng thì kiên quyết bảo bên kia mà không xin lỗi thì sẽ không giải quyết. Vì vậy, sự việc chỉ được giải quyết một nửa”. Hà thở dài. “Nếu có ai có sức ảnh hưởng lớn tới mấy người đó tới giải hòa thì tốt quá”

“Son, lại đây tớ báo”. Vừa nghe xong lời Hà nói, Nhi mỉm cười vẫy tay gọi Son lại gần. Son dừng chân, đá bay quả bóng của mình sang hướng khác và lại gần Nhi. “Bạn thân với mấy người trong đội bóng lớp 10 và lớp 11 hả?” Chờ Son lại gần, Nhi liền hỏi.

“Cũng coi là quen biết, có việc gì không Nhi?” Son nhìn Nhi rồi nhìn Hà đứng bên cạnh hỏi.

“Ừ, có biết vụ việc của ba người Thao, Lâm và Vân không?” Nhi hỏi tiếp.

“Biết chứ sao không? Vụ này nổi tiếng trong hai khối nhè”. Son bắt đầu bát quái. “Con nhỏ Vân kia, không chỉ bắt cả hai tay với thằng Thao và thằng Lâm mà nghe nói còn với một thằng trong đội bóng chuyên, một đứa trong đội bóng rổ nữa. Mà hai thằng này thì lâu lắm rồi, thấy bảo từ hồi cấp hai lận” Son chắc chắn lưỡi. “Phải công nhận con nhỏ nó giỏi, một lúc duy trì mối quan hệ 4P mà đến giờ mới bị phát hiện nha...”

“Nói vấn đề chính, Son”. Nhi ngăn cái kẻ đang bắt đầu trở thành bà tám này, trong lòng Nhi kêu thầm: “tên này mà không đi làm nghề báo thật là đáng tiếc”. “Bạn có thể tìm cách giải hòa hai người đó không?”

“Cái này à, làm sao mà giải hòa được hai con rồng lửa đó cơ chứ”. Son nhún vai từ chối.

“Thật sự?”. Nhi nhìn Son và hỏi xác nhận.

“Thật sự.” Son trả lời. “A, nhưng mà tôi biết một người có thể dập tắt được lửa của hai kẻ đó nhè”. Son vỗ hai lòng bàn tay của mình vào nhau và nói.

“Ai”, cả Hà, Tùng và Nhi nhìn Son, đồng thanh hỏi.

“Là bạn đó, Nhi”. Son cười cười, chỉ tay về Nhi và nói. “Tụi nó vì một đứa con gái mà dẫn đến tranh chấp tình cảm làm ảnh hưởng cả đội bóng, đúng là

đưa con gái đó thuộc hàng đẹp của khối lớp 11 nhưng mà so với Nhi thì còn kém xa”

“Bạn bảo bạn Nhi dùng sắc dụ sao?” Hà dùng ánh mắt không thể tin, nghi ngờ nhìn Sơn.

“Bingo”. Sơn giơ hai ngón tay thành chữ V. “Đúng là sắc dụ hai tên đó đấy”.

“Bỏ 8 kẻ đó đi, tìm 8 người khác thay thế đội bóng.” Nhi thẳng thừng từ chối ý kiến của Sơn.

“Cái gì”. Sơn nhảy dựng lên, “tuy rằng hai tên đó kém cỏi, nhưng mà mấy tên đi theo hai tên đó khá lắm đấy Nhi, hai tên tiền đạo, một tên tiền vệ, trung vệ, hậu vệ nữa”

“Vậy bạn tìm cách kéo họ về đội đi” Nhi ném lại vấn đề cho Sơn. “Tớ muốn ngày mai thấy họ có mặt ở trong đội.” Nói rồi Nhi tiếp tục trở về ghế đá ngồi quan sát từng người đang tập luyện trên sân. Sơn ảo não nhìn Nhi, Hà vỗ vỗ vai Sơn tỏ vẻ đồng tình. Từng cũng nhìn Sơn cười mà không nói. Hai người tiếp tục trở lại vị trí luyện tập của mình bỏ lại Sơn đang đứng chết lặng.

....

Ngày hôm sau, Nhi khá bất ngờ về khả năng hàn gắn vết thương của Sơn. Nhi giơ ngón tay cái nở nụ cười tươi rộ như ánh mắt trời với Sơn, tất cả người có mặt ở đó đều ngơ ngác nhìn cô gái má núm đồng tiền đang cười vui vẻ. Sau giây phút chết lặng đó, mọi người đều bình phục tinh thần vì nghe thấy lời Nhi nói: “Nếu hôm nay mọi người đã có mặt đầy đủ thì chúng ta thử thi đấu với nhau xem”.

Thao và Lâm xấu hổ nhìn đi chỗ khác, sau đó cả hai bước gần tới Nhi.

“Em là Nhi, huấn luyện viên của đội bóng sao?” Thao nhìn Nhi và nói.

“Đúng vậy, từ bây giờ đội bóng sẽ do em chịu trách nhiệm, em hy vọng mọi người có thể vui vẻ khi tham gia đội bóng. Em không muốn vì lý do tình cảm hay vì bất kỳ lý do gì mà đội bóng lại chia rẽ, nếu có bất kỳ lý do gì dù chỉ nhỏ nhất cũng phải nói ra để cùng nhau giải quyết.” Đây vốn là nền tảng cơ bản cho đội bóng, Nhi nhớ về đội bóng và người bạn Jame của trường trung học Russia.

“Xin lỗi, vì chuyện của chúng tớ mà ảnh hưởng đến mọi người, từ nay nhất định sẽ không có sự việc này nữa”. Lâm đứng bên cạnh áy náy nhìn các bạn trong đội bóng rồi nhìn Nhi và nói.

“Đúng vậy, chắc chắn sẽ không có sự việc lần thứ hai đâu.” Thao cũng gật đầu rồi nhìn Lâm mỉm cười. Nhi nhìn hai người con trai trước mặt này cũng gật đầu. “Được, mình tin tưởng mọi người. Giờ thì mọi người chuẩn bị thi đấu nào”.

Nhi hướng mọi người và chia của đội bóng thành hai đội để thi đấu. Sau 40 phút thi đấu, Nhi đưa cho Tùng danh sách đội bóng chính thức thi đấu đến vòng loại, danh sách đội bóng dự bị thay thế, danh sách dự bị toàn bộ là những gương mặt mới học lớp 10, lớp 11.

Nhi nhìn mọi người đang vô cùng thắc mắc và nói: “Mình không quá kỳ vọng năm nay trường chúng ta có khả năng vào được vòng chung kết, đây là thực trạng, với trình độ của mọi người chúng ta chỉ có thể luyện tập để chờ tới năm sau mà thôi. Chính vì vậy, năm nay hãy để cho các đối thủ bị lừa bịp đi, ít chủ bài sẽ là năm sau. Nếu tất cả mọi người đều chơi game thì hãy kết nối tài khoản của mình, em sẽ đưa mọi người phần mềm tập luyện tinh thần Football, sau một thời gian nhất định tinh thần của mọi người sẽ rất thép, kết hợp với rèn luyện thân thể nữa thì trong một thời gian tới, dù không thể vào được bán kết thì ở vòng loại cũng làm mưa làm gió. Trong hè tới, mình hy vọng toàn bộ thời gian hè mọi người có thể giành cho mình để luyện tập.”

“Bạn có tài khoản game gì hoặc tài khoản Internet là gì?” Lâm nhìn Nhi hỏi, mọi người đều gật đầu tỏ vẻ đó cũng là thắc mắc của bản thân.

“Hiện em đang chơi GOW”. Nhi trả lời: “Cả anh Đông và Sơn cũng đều chơi”

“A, mình cũng đang có tài khoản GOW nè”. Mọi người nhao nhao nói.

“Tiếc quá, mình không có, để về mình sắm bộ GOW rồi chơi”. Một vài người tiếc nuối vì chưa có tài khoản GOW.

“Bọn họ chuẩn bị được vui đập giồng tụi mình rồi, Đông”. Sơn dựa tay lên vai Đông cười haha nhìn cả bọn sắp bị lừa đảo. Đông nhìn sang Sơn cười gật đầu, mấy ngày hôm nay, Đông bị hành hạ bởi NPC cũng đang cực bị phần, thấy có kẻ giống mình thì cũng không hề phức hận mà cười.

Buổi tối ngày hôm đó, tất cả cùng được biết cái gọi là rèn luyện tinh thần. Đến ngày hôm sau, khi nhìn thấy Nhi, mọi người đều cảm thấy đắng sau nụ cười thiên thần kia chính là ác ma. Nhưng không thể không nói những phương pháp rèn luyện về tinh thần thật sự rất có ích với mọi người.

Có lẽ sau này, tất cả đều biết biệt danh của Nhi ở trong các thành viên của đội bóng trường Phổ thông Russia chính là “Tiểu ác ma” thì đều cảm thấy tìm được tiếng nói chung.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Lễ Hội Hóa Trang Thành Child

Ngày hôm nay, tâm trạng Nhi khá vui vẻ. Nhi nghĩ tới cái mặt Son như trái mướp đắng mà tâm trạng cực vui vẻ. Khi thấy chỉ có một mình anh Đông về mà không có Son thì Nhi đoán Son đã đi thương thuyết. Dù không biết hiệu quả ra sao nhưng Nhi lại thấy rất tin tưởng Son, không thể nhìn cái dáng vẻ cợt nhả của Son mà nghĩ nhầm về con người này, cậu ta như ánh mặt trời len lỏi khắp nơi vậy.

Nhi vừa vui vẻ nghĩ vừa đăng nhập vào GOW, đêm nay có vũ hội hóa trang ở thành thị Child. Nhi nhìn con rắn nhỏ lắc lư làm nũng đòi đi mà đen mặt. Nếu nó là con mèo, con chó, hay con gì ngoài loài rắn thì chắc chắn Nhi sẽ cho nó đi cùng. Không chỉ vì bản thân chủ nó sợ rắn mà chỉ cần nghĩ đến bất kỳ ai sợ rắn thấy nó thì có thể nghĩ chuyện gì xảy ra sau đó. Sau một hồi một rắn một người đo mắt nhau. Nhi chỉ có thể buông xuôi cảm giác dựng lông tơ mà mang theo. Tiểu Xà cười híp mắt nhìn chủ nhân xinh đẹp của mình. Mang theo tâm trạng vui vẻ, rắn nhỏ nhảy lên đầu con rồng phương Tây. Nhi nhảy lên lưng rồng tìm một chỗ ngồi thoải mái.

Rồng. Con rồng phun ngọn lửa lên không trung và đập cánh bay lên cao. Nhi nhìn xuống thành thị của mình ngày càng nhỏ bé và mất hút sau tầng mây. Nhi vươn tay sờ sờ những đám mây lè tè, một vài dòng điện xuất hiện rồi đi vào cơ thể Nhi.

Đang thích thú nghịch ngợm với những dòng điện nhỏ thì Nhi thấy hệ thống hiện lên: “Chúc mừng người chơi mở ra chức năng hấp thụ lỗi điện. Kỹ năng lỗi lực +1.” Nhi thấy bàn tay vừa hấp thụ điện năng xuất hiện một dòng điện nhỏ.

Lúc này con rồng nghiêng đôi cánh hướng phía dưới bay xuống. Nhi nhìn thành thị dần hiện ra ngày một rõ ràng. Đây là thành thị có quy mô lớn. Bên cạnh nó còn có khá nhiều thành nhỏ vây quanh. Nhi ngạc nhiên với tốc độ phát triển của thành Child.

Khi con rồng xuất hiện đã thu hút khá nhiều ánh mắt tò mò của mọi người. Nhi nhìn những trang phục đẹp đẽ ở phía dưới của mọi người. Từ trong những người đó Nhi nhìn thấy Child có trang phục y chang mình đang nở nụ cười chói lóa nhìn mình. Nhi cũng nhiệt tình vẫy tay với Child. Khi con rồng gần hơn đến lâu đài của thành chủ nó dần thu nhỏ thành kích cỡ một chú ngựa. Nhìn Nhi bây giờ như một chàng hiệp sĩ vậy.

“Chào mừng đệ đến với thành Child” Child tiến lên ôm chào Nhi từ trên lưng rồng xuống dưới. Nhi cũng vui vẻ để Child đỡ mình xuống dưới. Lúc này Nhi mới chú ý đứng bên cạnh Child là cô gái bên công chúa Thiên Hương trong nhiệm vụ chính. Hôm nay cô ấy mặc trang phục váy đầm màu tím hơi trễ vai nhìn thật quyến rũ. Nhi tấm tắc khen mỹ nhân. Nhưng nhìn ánh mắt thù hận của cô ấy khiến Nhi dựng một ngón tay giữa ở trong lòng. Nhi rất thắc mắc rõ ràng đây là lần thứ hai Nhi gặp cô ấy, vậy mà cô ấy trừng mắt căm thù nhìn mình là sao, Nhi nghĩ: “Phụ nữ thật đáng sợ. Người ta bảo tiểu nhân và phụ nữ là hai kẻ nguy hiểm không sai chút nào”. Nhi gãi tay nhìn khắp nơi một lượt. Khi nhìn lại phía trước mặt thì thấy cô nàng đó đã lại gần mình, Nhi tính trốn đi thì cô gái đó đã lên tiếng: “Xin chào. Đã lâu không gặp. Lần trước ta chưa kịp giới thiệu. Ta chính thức giới thiệu ta là XALa, quận chúa XALa”. Nhi nhìn cử chỉ đoan trang quý tộc của XALa thì khẽ vươn tay cầm và môi hơi chạm trên mu bàn tay của nàng đúng tiêu chuẩn chào hỏi của quý tộc, nói: “Rất vinh hạnh được gặp quận chúa. Ta là thành chủ thành Hồn Huyết”. Nhi nở nụ cười tiêu chuẩn. Đúng lúc này, Child kéo tay Nhi đi và nói: “Huynh sẽ dẫn đệ đi thăm quan thành Child.” Nhi bị kéo đi mà lòng thờ dài nhẹ nhõm. Khi chỉ có hai người ở trong chòi nghỉ mát trong khu vườn, Nhi ra sức lấy khăn lau đi lau lại hết tay và môi mình, đoạn lầm nhảm: “Thật ghê tởm, tại sao mình lại hôn chào quý tộc với một NPC chứ?” Child nhìn Nhi nở một nụ cười, sau đó ho khẽ chỉnh giọng nói: “Đệ không thích các cô gái xinh đẹp sao?” Nhi vẫn đang ra sức lau tay, nghe được lời Child thì ngẩng đầu nói: “Đệ có điên mới thích con gái”

“Vậy đệ thích con trai?”. Child nhìn Nhi vừa tiếp tục cúi đầu nhìn bàn tay mình, nói.

“Dĩ nhiên là đệ thích con trai rồi”. Nhi cảm thán ngẩng đầu lần hai lên nhìn Child.

Không ngẩng đầu thì thôi thì Nhi thấy khuôn mặt phóng đại của Child trước mặt mình. Nhi nhìn thấy một ngọn lửa trong đôi mắt Child. Nhi nghe bên tai Child nói: “Cô ấy là người chơi giống chúng ta”. Nhi tròn tròn mắt nhìn Child: “Huynh nói là thật?” Nhận được câu trả lời là cái gật đầu của Child.

Hai người trầm ngâm nhìn những bông hoa trong vườn dưới bầu trời đêm. “Sau dạ hội hôm nay, huynh sẽ tiến vào xây dựng vương quốc và chuyển hướng lực địa của GOW. Huynh thật sự không yên tâm về đệ”. Nhi xúc động nghe được những lời thâm tình của Child. Nhi nhìn sang Child, nắm tay Child, đôi mắt long lanh nói: “Huynh thật tốt với đệ. Cho dù tiến sang hướng lực địa khác thì ở lục địa này, vẫn có một người huynh đệ tốt là Hồn Huyết đệ”.

Child lặng im nhìn Nhi và nói: “Đệ có biết trong lòng huynh đệ quan trọng thế nào không? Đệ có biết huynh coi là là người thế nào không?” Nhi lắc đầu rồi lại gật đầu rồi lại lắc đầu nhìn Child.

Child nhìn Nhi như vậy khẽ cười nói: “Đệ nhắm mắt lại đi, huynh sẽ nói cho đệ biết một điều”. Nhi nghe lời nhắm mắt, sao cái lời thoại này quen thuộc vậy. Trả lời cho suy đoán của Nhi là một vật mềm mại chạm vào môi. Nhi mở to mắt và thấy khuôn mặt xinh xắn phóng đại của Child cùng hơi thở cách Nhi trong gang tấc. Chính một giây ngắn ngủi của Nhi mà Child dễ dàng cạy mở đôi môi Nhi và tiến công vào sâu bên trong. Nhi hoảng hốt né tránh nhưng bàn tay Child nắm giữ gáy Nhi không cho phép Nhi hành động. Child đẩy nhẹ gáy Nhi về gần mình, bàn tay còn lại kéo Nhi ôm sát vào ngực, chiếc lưỡi trúc trắc tìm kiếm mọi nơi trong khoang miệng Nhi. Được một lúc thấy Nhi khó thở Child buông Nhi ra, một tay dịu dàng vỗ lưng Nhi nói: “Đệ không biết dùng mũi để thở sao?” Nhi chừng mắt nhìn Child đang dịu dàng nhìn mình. Khi không khí thông đầy phổi, Nhi nhìn Child hỏi: “Huynh thích con trai?”

Child lắc đầu: “Huynh không thích đàn ông nhưng huynh thích đệ.” Nói rồi Child kéo Nhi ngã ngồi trong lòng mình và hôn Nhi, so với nụ hôn trúc trắc ban nãy, lần này Child ôn nhu hơn và thành thạo hơn. Hai lần liên tiếp Nhi bị hôn khiến dây thần kinh của Nhi tri tri. Không hiểu sao Nhi cảm thấy nụ hôn này khiến Nhi thấy rất lạ, nó rất giống với nụ hôn tạm biệt trên đảo Angles ngày đó.

Cảm giác Nhi thất thần, Child buông Nhi, điều chỉnh tư thế ngồi lại trên chân mình, hai người ngồi đối diện với nhau, hai mắt nhìn Nhi nói: “Bây giờ có thể đệ chưa có tình cảm với huynh. Nhưng huynh sẽ làm tất cả khiến trái tim đệ vì huynh mà đập mạnh”. Tay Child chạm vào ngực Nhi, Nhi khẽ giật mình. Nhi nghe thấy Child nói: ” Bây giờ đệ vẫn còn quá nhỏ, huynh sẽ chờ đệ lớn hơn”. Lời Child vừa nói ra khiến Nhi nhớ tới mấy anh công trong mấy quyền đàm mie mà Sơn đưa cho Nhi xem. Nhi rung mình một cái. Nhi lắc đầu nhìn Child: “Huynh có thích phụ nữ không?”

“Không, họ là những sinh vật rắc rối.Nhưng nếu là đệ thì huynh chấp nhận sự rắc rối đó”. Nói xong Child cúi mặt hôn lên môi Nhi một cái. Nhi chùng lón mắt nhìn Child.

Đúng lúc này, trên bầu trời rực rỡ pháo hoa nhiều màu sắc và nhiều hình dáng khác nhau.

Nhi thấy Child đặt Nhi sang ngồi bên cạnh mình. “Huynh phải đi rồi, huynh sẽ chờ đệ.” Nói rồi lần thứ ba Child ôm Nhi và hôn Nhi.

...

Reng reng reng.

Nhi choàng tỉnh sau giấc mơ. Đưa tay lau đi giọt mồ hôi ở trên trán, Nhi bước xuống giường đi vào phòng tắm. Nhi nhìn khuôn mặt trong gương của mình, mái tóc dài ngang lưng đang tùy ý thả trên vai.”Đã bao lâu rồi mình mới lại mơ thấy giấc mơ này”. Nhi thở dài rồi làm vệ sinh cá nhân. Sau khi hoàn tất chu đáo Nhi nở nụ cười với chính mình trong gương.

Bước chân ra khỏi phòng, Nhi hướng nhà bếp đi đến. Nhi nhìn thấy anh An đang chùng mắt nhìn một chàng trai tóc nhuộm tím ngồi ở phía đối diện anh An. “Ai cho phép cậu mới sáng sớm đã tới nhà tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tử Lãng

Vừa bước vào cửa phòng bếp, Nhi đã nghe thấy anh An nhà mình nghiêng răng nghiêng lợi quát người đối diện: "Ai cho phép cậu mới sáng sớm đã tới nhà tôi."

"Chồng à, em ở nhà chồng là lẽ tự nhiên". Giọng nói nịnh nọt của một thanh niên. "Sau mọi chuyện chúng ta đã có với nhau mà anhỡ bỏ lại em và con một mình sao?"

Phụt. An vừa uống nước chưa kịp trôi xuống đã vì câu nói của người đối diện mà phun hết ra . Người thanh niên tóc tím vurun tay nhẹ nhàng lấy giấy ăn lau mặt An, sau đó mới lau trên mặt mình.

"Cậu nói bậy gì đấy. " An tức giận đứng lên chỉ tay vào mặt người đối diện.

"Hai anh về phòng đóng cửa bảo nhau đi". Nhi vừa tới gần vừa ngồi xuống ghế và nghiêm chỉnh với bữa sáng của mình.Đã ba tháng nay ngày nào cái người này cũng cảm rở buổi sáng ở nhà ba anh em và tự nguyện chuẩn bị bữa sáng cho ba anh em. Lại nói, chìa khóa là Nhi đánh thêm đưa cho anh ta.

"Em thật là đứa bé ngoan nhể". Chàng trai lấy thêm đồ ăn cho Nhi, "Hồi An bằng tuổi em cũng đáng yêu như vậy. Ai".Chàng trai chống cằm lên bàn, "Sao mấy năm mà đã trở thành cái mặt than ai cũng ghét thế chứ".

"Cậu bảo ai là mặt than". Vừa mới ngồi lại ghế của mình, An cau mày chùng mắt nhìn người đối diện.

"Sao mới sáng sớm nhà mình đã vui vẻ vậy?" Đông chưa bước chân vào cửa phòng đã truyền âm thanh tới trước.

"Em chào hai anh". Đông ngồi xuống ghế hướng hai người vừa đang như con nhím xù lông là An và một con mèo đang lim dim đôi mắt nhìn con nhím chào hỏi.

" Phải công nhận tay nghề của anh Tử Lãng thật tốt." Đông vừa dứt thìa cháo vào miệng vừa nói.

"Bé Đông ngoan lắm." Tử Lãng gạt đầu với Đông. Đông nhìn Tử Lãng nhớ lại sự việc ở công viên Ss.Y một năm trước, ai có thể người còn đồ năm đó hiện giờ là đầu bếp miễn phí cho nhà mình chứ. Lúc mới bắt đầu nhìn Tử Lãng xuất hiện trong nhà, Đông vì nhớ lại chuyện đó mà rất chán ghét Tử Lãng. Lúc sau Đông mới biết được ngày đó khi anh Tử Lãng nhìn mình và tính bắt mình là để tìm tin tức của Anh An, bởi vì hai anh em Đông có tới 6 , 7 phần giống nhau. Đông lúc đó cũng mới biết, ngoài cảnh sát, thám tử thì thông tin tìm kiếm của côn đồ cũng rất tốt. Đông nghiêng đầu nhìn về Tử Lãng, ba tháng trước Tử Lãng đã bắt đầu cảm rở tại nhà mình với ý định biến anh An thành con. Ngoài Nhi vốn đã có máu hủ trong người thì cả Đông và An đều sống sờ trước màn theo đuổi này của Tử Lãng.

.....

Kính coong. Tiếng chuông cửa vang lên, An đang mặc tạp dề đi dép lê trong bếp nhủu mảy nhìn qua lớp kính nhìn về phía cổng lớn. An nhìn thấy một chàng trai có mái tóc nhuộm tím đang đứng trước chuông cửa nhà mình. Tắt bếp vội vàng. An bước ra cửa trước và nhấn hệ thống mở cửa tự động từ đây. Ngay khi cửa nhà mở ra, một bó hoa to tướng được đưa tới trước mặt An, người thanh niên tươi cười hướng An đưa tới bó hoa. Khoe miệng An khẽ giạt nhẹ: “Cậu nhầm người tặng hoa rồi”.

“Không hề, anh chính là người em muốn tặng hoa”. An nghe thấy thanh niên đứng bên kia bó hoa nói.

“Anh, nhà mình có khách ạ”. Giọng Đông từ hướng cầu thang vọng lại. Khi bó hoa được đưa xuống dưới lộ ra khuôn mặt người thanh niên kia thì Đông cũng đứng sững lại, bàn tay vô ý chỉ vào người đó: “Anh, anh là đại ca mấy tên côn đồ”

“Quả nhiên là em”. Người thanh niên khi nhìn thấy Đông cũng đồng thời nói ra một câu, sau đó khi Đông dừng lời, người thanh niên nhìn sang An nói: “Ngày hôm đó là hiểu lầm, hiểu lầm thôi”.

“Chúng ta quen nhau sao?” An không để ý ánh mắt em trai đang phẫn nộ nhìn người đàn ông mới xuất hiện này mà nhìn anh ta hỏi, mặc dù nghe giọng nói người này khá quen nhưng vẫn không thể nhớ ra là ở đâu.

“Anh lại có thể quên em lần nữa”. Một câu khẳng định vừa nói ra khiến An cảm thấy hơi bất an, cái câu nói này khiến An nhớ tới người tên Lãng.

“Cậu là Lãng”.

Lời An vừa nói ra lúc đầu khiến người thanh niên hơi cứng người, sau đó người đó cười rộ lên: “Rốt cuộc cũng đã nhớ ra người ta sao, Chồng yêu?”

Cả An và Đông nghe được từ kéo dài cuối cùng của thanh niên mà không hẹn cùng nhau lông tơ đều dựng đứng. Cả hai anh em nghe được lời thanh niên nói:

“Chính thức gặp mặt anh ngoài đời thật, em là Từ Lãng. Ba tháng trước em đã nói sẽ tới gặp anh, và giờ em tới để thực hiện lời nói ngày hôm đó.”

Đông nhìn người thanh niên đang tự nhiên đi vào phòng khách nhà mình, ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế sofa, cả Đông và An đi ngay phía sau. Khi Đông vừa ngồi xuống thì nhìn Từ Lãng nói:

“Anh không phải là côn đồ sao, sao côn đồ còn có thời gian chơi game, đã thế lại còn thay đổi mẫu hình thành con gái nữa”.

An cũng nhìn Từ Lãng và gật đầu tỏ vẻ lời Đông chính là thắc mắc của mình. Từ Lãng mỉm cười nhìn hai anh em: “Thứ nhất anh bây giờ không phải là côn đồ, ba tháng trước anh dừng chơi game để giải quyết những đàn em của anh. Thứ hai vì anh không phải côn đồ nên anh có thời gian chơi game, mà ai bảo với em côn đồ thì không thể chơi game.” Từ Lãng nhướn mày liếc nhìn Đông rồi nhìn sang An cười dịu dàng: “Thứ ba, nhân vật của anh là con gái vì anh là một trong rất ít người có may mắn chuyển đổi hình thái nhân vật, anh chán làm một nam nhân vật nên chọn hình thái nữ vào vai. Haha, anh rất vui vì trong hình thái đó mới lại gần được An”.

“Cậu là đồng tính”. An nhìn Từ Lãng. “Rất tiếc tôi không phải đồng tính. Vì vậy, cậu hãy từ bỏ suy nghĩ làm vợ của tôi đi”. An chậm chạp nói từng từ cho Từ Lãng.

“Sao anh biết mình không giống em? Nếu anh không thích người đồng tính thì tại sao anh lại không hề phản cảm bởi nộ hôn của em chứ.” Từ Lãng hơi nhủu chặt lông mày nhìn An. “Anh có muốn thử lại cảm giác hôn môi không?”

An chừng lón mắt nhìn Từ Lãng: “Cậu... sao cậu... sao cậu...” An lắp bắp không nói được lời nào. Đông nhìn sang anh trai thì thấy tai anh đang có một màu hồng phấn, Đông lại nhìn sang Từ Lãng. Từ Lãng chậm rãi cầm tách trà mà bản thân tự rót uống một hớp rồi lại một hớp, sau khi buông tách trà ra, Từ Lãng nhìn về hai anh em và dừng ánh mắt trước Đông và nói:

“Em có biết vì sao trong công viên ngày đó, em lại bị anh chú ý không?” Đông lắc đầu tỏ rõ không biết. Đông nghe thấy Từ Lãng nói tiếp:

“Ngày đó, vì em rất giống với một người, một người đã bỏ rơi tôi năm năm. Có lẽ em không biết, cái người bỏ rơi tôi đó lại là anh trai của em đâu.” Cả An và Đông đều giật mình khi cảm nhận trong lời nói của người này có chút ghen ngào. An cảm thấy đầu mình có chút đau, An đưa tay lên xoa xoa đầu mình. Không chỉ Đông mà Từ Lãng cũng chú ý tới hành động này của An: “Anh làm sao vậy?”

An lắc đầu nói: “Bệnh cũ tái phát, tôi uống chút thuốc là hết ngay thôi.” Sau đó An lấy từ trong túi áo một lọ thuốc, chưa kịp mở nắp hộp ra thì lọ thuốc đã bị người khác giành lấy: “Não bộ của anh bị tổn thương khi nào?” An ngược mắt lên nhìn, đôi mắt ngạc nhiên nhìn người trước mặt, cậu thanh niên này biết thuốc này dùng cho thương tổn vùng não sao, An nghe thấy lời người đó nói: “Em học y”.

Lúc này Đông cũng tỏ mò và lo lắng nhìn anh trai: “Anh bị thương từ bao giờ vậy?”

An nhìn thấy đôi mắt lo lắng của Đông, không đành lòng bèn nói: “Khoảng chừng hơn năm năm trước, anh vì giúp đỡ một người sắp bị tai nạn nên bản thân anh lại bị thương”. An hơi tự giễu: “Có một số sự kiện anh không nhớ được, nhất là thời gian bốn năm em ở Đức”.

Lời An vừa nói xong thì Từ Lãng đã lên tiếng: “Hóa ra là vậy. Hóa ra em trách nhầm anh”. An nhìn thấy trong đôi mắt Từ Lãng là áy náy. An nghe thấy Từ Lãng nói tiếp: “Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu, cho dù quãng thời gian đó anh không còn nhớ gì, cho dù vĩnh viễn không thể nhớ thì em sẽ kể lại cho anh nghe, hàng ngày đều kể lại. Nếu vẫn không thể nhớ lại thì cũng không sao cả, chúng ta hãy bỏ qua quá khứ và bắt đầu lại từ bây giờ. Em sẽ không rời xa anh”. Lãng cầm tay An, đôi mắt long lanh nhìn An. An hơi hơi run người, dù sao ngoài hai đứa em mình thì người này là người đầu tiên thân mật quá mức với mình.

Trong thời gian ba tháng này, ngày nào cái người thanh niên tên Từ Lăng cũng có mặt vào bữa sáng và bữa tối chuẩn bị nấu nướng cho cả ba anh em, Nhi rất thích thú và rất nhanh chấp nhận thân phận chị dâu tương lai này, Đông lúc đầu còn rất bài xích, nói thế nào đây cũng là một tên côn đồ, lại còn chưa biết ngoài anh trai mình có tính nhân nào khác hay không, dù sao ấn tượng ban đầu ở công viên Ss. Y khiến Đông không tin tưởng người này. Nhưng Đông cũng công nhận là đồ ăn người này nấu còn ngon hơn cả đầu bếp ở nhà hàng.

Đông hồi tưởng lại thời gian ba tháng qua mà cảm thấy hình như mình cũng chấp nhận người này là một thành viên trong gia đình rồi.

....

“Anh, sau này chúng ta kết hôn, anh thích con trai hay là con gái. Hay chúng ta sinh cả hai đi”. Từ Lăng hôn trộm bên miệng An khiến An giật lùi suýt nữa thì té ngã ghế. Nhi và Đông chỉ nhìn hai người rồi lại tiếp tục bữa sáng của mình. Ngày nào người này cũng nói câu đó mà không biết chán. Anh An thì trốn không thoát, Nhi nhớ có một hôm vì công việc mà anh An tham dự một bữa tiệc, trong bữa tiệc đó có một cô gái chủ động tới gần anh An, cũng không rõ anh Lăng lấy được thông tin ở đâu mà cả buổi tối ngồi lý ăn và ở nhà ba người. Nhi thờ dãi nhìn anh An. Nhi nghe thấy anh trai thứ hai mình nói nhỏ: “Anh e rằng anh trai của chúng ta sắp bị bẻ cong rồi”. Nhi gật đầu đồng ý: “Rõ ràng là vậy.” Nhi nhìn Đông, - người anh trai thứ hai này – không biết thế giới này vốn dĩ cong nên nhiều người cũng cong hay vì bản thân ai cũng bị một thứ gọi là boylove văn chương làm cong hết tư tưởng trong đầu rồi.

Sau khi xong bữa sáng, Nhi và Đông tạm biệt hai người vẫn đang biểu diễn tình cảm trong phòng bếp mà đi học.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Giải Bóng Đá Thành Phố Hà Nội

Nhi ngồi trên ghế chờ trong nhà chờ trung chuyển tàu cao tốc, mắt nhìn lịch thi đấu giải bóng đá các trường THPT thành phố Hà Nội. Năm nay là năm đầu tiên Liên đoàn bóng đá Việt Nam VFF tổ chức lịch thi đấu giải bóng đá các trường THPT toàn quốc hàng năm(*) Trước đây, giải bóng đá các trường THPT không được quan tâm lắm, lúc đầu là 5 năm tổ chức một lần, sau đó là 3 năm và chủ yếu do Sở giáo dục của các tỉnh phối hợp với các báo học trò, báo địa phương tổ chức. Nhưng bắt đầu từ năm trước, Bộ Giáo dục có Dự án liên hợp tổ chức bóng đá hàng năm cho các trường THPT với VFF, điều này thúc đẩy mạnh phong trào bóng đá của các trường học cấp 3. Trường của Nhi môn nào cũng được yêu thích, là một trường có bề dày về hoạt động thể dục thể thao, văn hóa của thành phố nhưng lại là một trường yếu kém về bộ môn thể thao vua này, rất đơn giản là vì số lượng tham gia hàng năm không đủ đến con số thành lập một đội bóng. Năm năm trước đội bóng mới miễn cưỡng đủ thành viên và đăng ký tham gia các giải đấu trong thành phố.

“Chào bạn, chỗ này còn trống mình có thể ngồi không?” Đang đắm chìm trong suy nghĩ thì một giọng nói trầm của thiếu niên vang lên, Nhi ngược đầu khỏi tờ lịch thi đấu và ngồi dịch sang bên. Trước mặt Nhi là một học sinh thuộc trường cấp 3 Lê Quý Đôn – Hà Đông: “Bạn cứ tự nhiên”.

Khi nam sinh ngồi xuống thì nhìn thấy tờ lịch thi đấu của Nhi: “Bạn cũng quan tâm đến bóng đá sao?”

“Trường mình có tham gia”. Nhi gật đầu.

“Hay quá, trường mình cũng tham gia, tuy năm nào cũng chỉ vào được bán kết thành phố nhưng đó là quá khứ, năm nay trường mình sẽ vào được chung kết”. Cậu bạn vui vẻ nói: “Trường bạn là Việt Nam – Ba Lan sao, năm ngoái chính là trường may mắn vào được vòng loại giải Quốc gia đó hả”

“Ừ, là đội bóng trường mình đó”. Nhi hơi cau mày vì cái từ “may mắn” mà người này nói ra. Năm ngoái cả đội ở lượt về của vòng loại Quốc gia bị thua ở màn penalty khiến cho cả đội buồn suốt cả dịp hè. Năm nay, nỗi buồn thua trận đó sẽ được mọi người quyết tâm trả lại gấp đôi. Còn chuyện may mắn khi được giải Á Quân thì có thể hiểu được vì gặp được toàn đội yếu hoặc sức bình bình như đội. Nhưng khi vào vòng loại thì sức đấu đã tăng lên hơn trước, không thể nói vì may mắn mà vào được trận vòng loại lượt đi.

Nhi nhìn sang cậu nam sinh bên cạnh nói: “Bạn sao biết trường mình may mắn? Bạn có mặt trên sân lúc đó hay sao?”.

Cậu nam sinh hơi ngạc nhiên khi nghe Nhi chất vấn, nhưng nhìn khuôn mặt vì hơi tức giận mà hồng hồng khiến cậu ngơ ngác một hồi. “Mình không có trên sân nhưng một đội bóng mười năm liên đều không có thành tích nổi bật mà có thể vào được trận chung kết của thành phố rồi vòng loại Quốc gia thì không lạ sao?”

“Nhi, Nhi, bạn ở đây sao?” Đang lúc Nhi định trả lời thì một tiếng gọi làm Nhi quay đầu lại nhìn. Nhi thấy Hà đang vui vẻ đi cùng Lâm.

“Sao hôm nay lại đi tàu cao tốc vậy?” Lâm nhìn Nhi đang ngồi trên hàng ghế nhà chờ thì hỏi.

Nhi gãi tai, chân đá đá dưới đất, nói: “Hôm nay mình chót dậy muộn nên đi muộn, đi tàu cao tốc cho nhanh”. Cả Lâm và Hà nhìn hành động cùng lời nói của Nhi thì sùng sốt, những gì trong năm qua để lại trong ấn tượng của hai người là cô bạn này không có thói quen quân nhân thì cũng là thói quen của mấy người già, nghiêm chỉnh thực hiện mọi việc. Nhìn ra sự thắc mắc của hai người, Nhi nói: “Hôm qua mình cố đọc hết quyển “Ngôi nhà của những vì sao” (*), ngủ muộn nên dậy muộn”.

“A, bạn đã đọc hết quyển sách đó rồi sao? Quyển đó chưa có bản dịch tiếng việt mà”. Cậu bạn ngồi bên cạnh lập tức nắm tay Nhi hỏi: “Bạn có bản dịch online à, có thể nói cho mình biết cuối cùng của câu truyện là gì không?”

“Không, mình đọc bản tiếng Ý của truyện mà” Nhi rút tay mình về và nói. “Laura cuối cùng trở thành nữ hoàng của New Tinh cầu, bên cạnh cô là hoàng tử Sew. Joen vì bảo hộ cả dải ngân hà mà làm tự mình điều khiển tàu vũ trụ làm nổ tung con đường đen kết nối giữa các hố đen. Laura vì tình cảm của Joen với New Tinh Cầu mà đã ban tặng danh hiệu Nữ anh hùng của New Tinh Cầu. Khi Joen mất, Sew mới biết người mình yêu là Joen chứ không phải Laura, nhưng vì lời hứa bảo vệ New Tinh cầu của Joen mà anh trở thành hiệp sĩ của Laura nhưng hai người không kết hôn.”

“A, tớ yêu Joen lắm cơ, cô ấy như đóa hoa bách hợp luôn vì người khác mà sống, một cô gái tốt như vậy mà cuối cùng lại có cái kết buồn như vậy, thật đau lòng mà”. Hà không biết từ khi nào lại gần hai người góp ý kiến.

“Cũng không hẳn, ở phần phiên ngoại, tớ thấy có cái đoạn miêu tả một ánh sáng trắng chiếu vào Joen trước khi con đường bị nổ tung. Khi cô ấy mở mắt thì thấy một bầu trời xanh, lúc này cô ấy phát hiện mình là một đứa trẻ mới sinh, giọng nói của Sew vang bên tai cô ấy: “Lần này anh sẽ không buông tay em”.

“Woa, tác giả thật có tình người nhé. Cuối cùng cũng có cái kết mở. Tớ rất thích”. Cậu nam sinh vui vẻ reo lên khiến rất nhiều nữ sinh bên cạnh chỉ chỗ. Cậu ta ngồi lại ghế nói: “Tớ là fan của ‘Ngôi nhà của những vì sao’, từ khi truyện mới có tập một đến nay là sáu tập rồi, chỉ cần tác giả có bản dịch tiếng việt là tớ đăng ký mua đầu tiên luôn.”

“Tớ cũng thích tác phẩm này. Một tác phẩm đặc sắc.” Hà cũng không tiếc lời khen cho tác phẩm này. “Nhi à, bạn thật tuyệt vời, đã review cho tớ, yêu bạn chết mất”. Hà làm biểu cảm hôn gió hướng Nhi. Nhi nhìn Hà mà cười cười. Nếu Sơn là người đưa Nhi đến với các tác phẩm boylove thì Hà lại là người đưa Nhi đến với boy girl, hai người này tuy rằng luôn bất đồng về sở thích nhưng khi nói về giá trị của quyển sách thì đều có chung một tiếng nói, tác phẩm đó phải hay, có logic và đặc biệt là phải miêu tả tâm lý nhân vật sâu sắc. Nhi gãi tai nghĩ về sở thích của mình được hai người này ảnh hưởng nên bản thân cũng rất khó tính trong việc chọn lựa một tác phẩm hay để đọc. Nhi nhớ đến ngày trước lúc nào bản thân cũng bị ảnh hưởng bởi Thiên đối với phần lớn các bản báo cáo nghiên cứu, khi đi học thì gặp ngay Jame với đam mê bóng đá, Luck với nhạc cụ, May với công nghệ. Đến nay, thể giới quan của Nhi đã trở nên phong phú hơn rất nhiều.

Lâm nhìn ba người bắt đầu rơi vào vòng xoáy ngôn tình. Đến khi tàu cao tốc hướng Yên Nghĩa tới thì cậu bạn kia nhảy lên chuyển tàu mà không hề tạm biệt. Lúc này Lâm cũng chú ý đến lịch thi đấu các trường THPT thành phố Hà Nội. Năm nay, trận thi đấu diễn ra trong 3 ngày tại sân vận động Bách Khoa, Hàng Đẫy và công viên Ss.Y. Trận chung kết là ở Hàng Đẫy. Còn hai tuần nữa sẽ bắt đầu giải bóng đá thành phố Hà Nội.

Sau đó từ tháng 12 sẽ bắt đầu các trận bóng khu vực của các vùng. Đến cuối tháng 4 sau khi thi xong học kỳ thì sẽ tổ chức giải đấu chính thức các trường THPT toàn quốc. Lâm biết năm nay Nhi sẽ tung ra đội hình chính thức cho cả năm, với thành viên lớp mười năm nay được chọn lựa khá kỹ càng nên chất lượng đội bóng của trường năm nay rất tốt. Lâm nhìn cô bạn nhỏ nhắn đáng yêu phía trước, nghĩ tới những trận bóng sắp tới sẽ rất hưng phấn thì mỉm cười chân thành. "Cảm ơn, Nhi".

"Hà?" Nhi ngạc nhiên nhìn sang Lâm, "sao tự dưng lại cảm ơn tớ?"

"Không ... bạn nghe nhầm rồi". Lâm quay đầu nhìn sang hướng khác.

Nhi ngơ ngác nhìn Lâm một hồi, "rõ ràng nghe thấy bạn ấy cảm ơn mà, người này thật là kỳ lạ".

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tìm Kiếm Quản Lý Đội Bóng

Thời gian rất nhanh đã tới giải bóng đá các trường THPT thành phố Hà Nội. Sau ba ngày diễn ra giải bóng đá các trường THPT thành phố, lần đầu tiên đội bóng trường giành được chiếc cúp thành phố. Trong niềm hân hoan vui mừng của mọi người thì là sự ngạc nhiên đầy tò mò về đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan. Đối với những chuyên gia thì đều nhìn ra được sự thay đổi của một đội bóng yếu kém nhiều năm, họ đều nhận định rằng có lẽ sự thay đổi này bắt đầu từ năm ngoái chẳng, nhưng khi nhìn lại giải đấu thành phố năm ngoái, đội bóng trường là ăn may khi từ giải vòng loại đến bán kết đều gặp được một đội bóng yếu lại ăn may như vậy, năm ngoái vì việc này mà rất nhiều đội bóng kêu ca sự bất công đối với Ban tổ chức. Sự thay đổi rõ ràng về chất trong đội bóng trường năm nay rất được những chuyên gia này quan tâm. Nhưng cũng có chiều hướng nói rằng đội lại ăn may trong trận chung kết năm nay vì đội trường Amsterdam vốn dĩ có 5 cầu thủ nòng cốt bị chấn thương, còn đội mạnh nhất rất nhiều năm qua của thành phố là Trần Phú cũng có mấy trường hợp như vậy. Thành ra chiến thắng của đội bóng trường có quá nhiều lời bàn tán. Bỏ mặc những bàn tán đó của những mọi người, Nhi và các bạn đều phấn khởi với kết quả đạt được. “Đây mới chỉ là bắt đầu”. Trong lòng tất cả các bạn trẻ đều cùng một suy nghĩ.

“Hi, chào bạn. Có còn nhớ mình không?” Một cậu nam sinh trong trang phục cầu thủ lên tiếng. Mọi người đều nhìn người này không chớp mắt, “người quen sao?”.

“Chào bạn”. Nhi, Hà, Lâm nhìn cậu nam sinh từng một lần gặp ở trên nhà chờ tàu cao tốc gật đầu chào hỏi.

“Chúc mừng đội bóng trường bạn đã giành thắng lợi, các bạn đá khá ấn tượng. Mình công nhận là các bạn phối hợp rất tốt”. Cậu bạn nhìn một lượt các bạn trong đội bóng và nói.

“Cảm ơn, đội bóng trường bạn cũng rất khá, chỉ là có vài vị trí phối hợp không được tốt lắm. Các bạn có thể thay đổi vị trí của bạn cầu thủ số 3 sang vị trí cầu thủ số 7, số 7 thì thích hợp cho vị trí tiền vệ hơn là hậu vệ...” Nhi nói một hơi khiến cậu bạn chăm chú lắng nghe, còn các bạn khác thì tự động làm đà điều giữa hai người, ai cũng biết một khi người bạn nữ này nói về chuyên môn thì sẽ chăm chú như thế nào.

“Woa, bạn nói có lý ghê gớm. Mình sẽ thử nói về điều này cho thầy huấn luyện viên bên mình”. Cậu bạn gật gù nói: “Có một quản lý xinh đẹp và tài giỏi, có sức quan sát tốt như bạn, đội bóng trường bạn thật may mắn”.

“Anh bạn nói sai rồi”. Sơn rất đành lòng mà tuyên bố một sự thật: “Bạn ấy là huấn luyện viên của đội bóng trường tôi đấy”

“Hà, là thật”. Cậu bạn nhìn Nhi rồi nhìn tất cả mọi người trong đội bóng. Mọi người gật đầu tập thể thay trả lời. Lúc này, một người thuộc đội bóng trường Lê Quý Đôn đi tới và kéo cổ áo cậu học sinh đó đi. Mọi người nghe thấy lời cậu ấy nói: “Đội bóng trường bạn nhất định phải vào được vòng chung kết giải quốc gia nhé. Tớ sẽ cổ vũ cho các bạn”. Nhi và mọi người cười vui vẻ với người bạn này.

Sau thời gian diễn ra giải bóng đá các trường THPT thành phố Hà Nội, tất cả mọi người cùng vui vẻ tổ chức một bữa tiệc, mang tiếng là bữa tiệc nhưng thực tế là tất cả cùng góp tiền tiêu vặt và kéo nhau đi nhà hàng ăn.

Nhi nhìn mọi người ra sức chiến đấu trên bàn ăn mà có chút buồn cười. “Mọi người rất giống quý chết đói nhé”.

“Còn không phải tại ai đó chỉ có giới huấn luyện còn lại mặc kệ đời sống sau huấn luyện của tụi tụi sao?” Sơn chừng mắt nhìn Nhi đang lộ má lúm đồng tiền nói. “Với cái kiểu chỉ hành thần thể mà không bù đắp thể này, tụi e rằng tụi không có sức chiến đấu tới đích cuối cùng đâu”. Mọi người dừng đưa nhìn Nhi và gật đầu: “Sơn nói quá đúng”.

Nhi cười cười nói: “Người ta bảo sắc đẹp có thể thay cơm, hàng ngày nhìn một người xinh đẹp như em còn cần gì tới ăn uống nữa chứ, hít thở không khí đủ sống rồi.”

“Leng... keng...”. Hàng loạt chiếc đĩa, chiếc thìa rú nhau rơi trên những nồi lẩu hoặc lăn trên bàn gỗ tạo nên tổ hợp âm thanh. Tất cả các con mắt đều dồn về tuyên ngôn của Nhi.

“Ai cần nhìn em thấy no chứ anh thì không cần.” Đông nhìn mọi người rồi nhìn nồi lẩu, trên bàn một lượt và dừng lại ở người phát biểu vừa rồi. Đoạn Đông lấy đôi đũa mới gấp thành quả tù trong nồi lẩu ra nói: “Mọi người mặc kệ em ấy đi, thi thoảng lại chấp mạch dây thần kinh vài nơi”. Mọi người nhìn Đông và nhìn Nhi, trong lòng đều một lời: “Quả là thủ môn sắt nha, có thể dễ dàng vững vàng trước giống tở”.

Nhi nhìn mọi người, tuy vừa mới nói vậy chứ thật ra Nhi cũng có chút áy náy với mọi người. Nhi cũng muốn tìm kiếm một quản lý cho đội bóng nhưng đến nay vẫn chưa thành công, bản thân Nhi lại không có hứng thú với cái gọi là quản lý nên đời sống hậu tập luyện của mấy bạn nam toàn là mạnh ai người nấy làm. Nhiều khi tập xong cả bọn tranh nhau chạy ra chỗ mấy bác giám thị uống chùa, cũng may là quan hệ thành viên đội bóng với các bác giám thị vô cùng tốt, lúc nào các bác cũng mắng cả bọn cái tội toàn ra lấy nước và đồ ăn vặt của các bác nhưng thực tế lần sau nước và đồ ăn luôn nhiều hơn lần trước. Mấy bạn nam đã từng dùng ánh mắt u ám nhìn Nhi nhưng đổi lại là những bài tập nặng hơn.

Không phải không có ai thỏa mãn yêu cầu của quản lý đội bóng, cũng có lần Văn quản lý cũ của đội bóng ngó ý muốn quay lại nhưng đều bị cả đội không đồng ý, tuy rằng Nhi rất hài lòng về người chị lớp 12 này đã từng làm quản lý cho đội bóng hơn năm nhưng nếu vì một người đã từng làm đội bóng có tranh chấp thì cũng không tốt, hơn nữa thái độ bài xích của các bạn trong đội bóng khá lớn với Văn nên Nhi đành từ bỏ.

Nhi nhớ tới sau thời gian người quản lý cũ của đội bóng là Văn không được đội bóng chấp thuận tiếp tục làm quản lý thì trong trường có rất nhiều lời truyền tai nhau nói Nhi là Văn thứ hai, một mình Nhi cặp với cả đội bóng khiến mối quan hệ vốn không được tốt của Nhi với các bạn nữ càng ngày càng xuống thấp. Đối với Nhi, có bạn hay không cũng không sao, vì vậy mà mặc dù Nhi thuộc dạng xinh xắn, dễ thương trong lớp, trong khối và cả trong trường thì cũng không được người chú ý. Khi nói tới Nhi mọi người đều nói tới phẩm hạnh của Nhi chứ không phải bề ngoài của Nhi.

Mọi người trong đội bóng vì vụ này mà đã ghét Văn lại càng thêm ghét, rõ ràng bản thân mình không tốt đẹp lại nghĩ người khác cũng giống mình. Cũng vì vậy, tuy ngày nào cũng bị hành hạ tinh thần 90 phút, thân thể bị huấn luyện với cường độ cao nhưng tất cả đều không oán thán Nhi nửa lời, ai cũng mong rằng có thể thay thế làm một người bạn bên Nhi, dù rằng suy nghĩ của con trai và con gái khác nhau nên càng ngày Nhi càng giống con trai chứ không có mấy nét nữ tính của con gái.

“A, hôm trước có một bạn nữ tới nộp đơn xin làm quản lý đấy”. Tự dung Hà nhớ tới điều gì liền nói.

“Là ai?”.....“có xinh không?”.....“học lớp nào?”. Mọi người vừa nghe tới có người xin làm quản lý thì luôn miệng hỏi Hà.

“Ngày hôm trước diễn ra giải đấu thành phố, vì vậy mình bỏ quên luôn. Bạn này tên Bảo Ngân, học lớp 10B4, bạn ấy nhìn có vẻ khá rụt rề”. Hà nhớ lại cô bạn học lớp dưới ngày hôm đó và kể lại cho mọi người nghe.

“A, em nhớ ra rồi, bạn ấy là bạn gái duy nhất trong khối của em nộp đơn vào các nhóm câu lạc bộ mà 2, 3 ngày sau thì bị khai trừ. Nghe nói bạn ấy là một cái tai họa sống. Làm gì cũng hỏng”. Một vài học sinh lớp 10 nhớ tới người bạn mới vào trường được 2, 3 tháng mà tiếng tăm nổi như cồn.

“Vậy, nếu vào làm quản lý đội bóng thì tai họa sống kết hợp với Tiểu Ác ma sẽ trở thành cái gì?” Sơn vừa nói vừa nhìn Nhi, tất cả mọi người không hẹn

nhìn về Nhi rừng mình một cái. Nhi nhường mày nhìn Sơn:

“Vậy quản lý đội bóng là bạn Bảo Ngân này đi, quan sát vài bữa xem sao”. Nhi không chờ mọi người có thêm ý kiến mà quyết định.

Mọi người nhìn Nhi rồi nhìn Hà, kẻ đầu sỏ nói ra cái tên tai họa sống. Tất cả dồn về Hà, kẻ thì đề Hà ra, kẻ thì dùng nắm đấm: “Ai cho mày nói ra cái tin tức đó hả, chả có quản lý thì thôi, mày muốn phá tung cả đội bóng sao?”

“Cứu, cứu tớ với”. Hà bị đánh hội đồng chỉ biết ôm đầu mắt hướng về Nhi và Đông đang ung dung ngồi ăn nghiêm chỉnh. Nhi quét mắt qua nhìn mọi người và nói: “Nếu mọi người vẫn còn có sức hăng say sau trận đấu thì dùng năng lượng bản thân để tập luyện đi.”

Tất cả dùng tay, nhìn Nhi lắc đầu: “Tớ mệt lắm rồi,.. tớ đói. ... chân tay tớ mệt mỏi, ... tinh thần tớ sa sút... tớ đi về ngủ....” Đông nhìn mọi người giả bộ mà buồn cười. Rõ ràng lúc nào miệng cũng kêu ca, nhưng khi vào huấn luyện thì lại vui vẻ.

Đông nghĩ đến cô bạn quản lý mới của đội bóng: “Rất hy vọng cô ấy sẽ làm tốt”.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Gow Trong Một Năm Qua

Sau khi ăn uống no say, mọi người rất có ý thức rủ nhau trở về nhà. Từ ngày mai sẽ là huấn luyện chuẩn bị cho trận đấu đầu tiên của vòng loại quốc gia.

Chiếc đèn đường chiếu xuống ba người Nhi, Đông và Sơn kéo dài cái bóng phía sau ba người. Nhi đá hòn gạch nhỏ ở dưới chân hướng thùng rác bay tới. Sơn đi bên cạnh thấy vậy cũng tìm tìm một vật khác để đá vào thùng rác. Đông nhìn hành động của hai người mà lắc đầu cười. Có lẽ vì không khí quá trầm lắng hay vì không tìm được vật để đá nên Sơn nhìn sang Nhi và nói: “Nhi, bạn có ý định tiếp tục chơi GOW không?”

“Hừ?” Nhi quay sang nhìn Sơn và hỏi: “Sao tự dưng lại hỏi vậy?”

“Thì GOW có phiên bản mới hay lắm nhé, bạn chơi cũng tốt như vậy, tự dưng dừng lại ở lục địa Huyền Vũ không cảm thấy phí sao”. Sơn nhìn Nhi và nói: “Trong một năm qua, GOW thu hút rất nhiều người chơi, lần cập nhật phiên bản này rất ấn tượng nhé. Người chơi không còn phải đấu với NPC boss mà là chính người chơi hóa thân thành boss, sau khi qua Lục địa Chu Tước, người chơi sẽ có hai sự lựa chọn theo phe hắc ám hoặc phe chính đạo. Nếu phe nào thắng thì sẽ là GOD.” Sơn lái nhai kể hết những tính năng mới của phiên bản mới cho Nhi.

Nhi vừa nghe Sơn nói vừa nhớ lại cảnh tượng ngày vũ hội đó. Child biến mất trước mặt Nhi và để lại một câu: “Huynh sẽ chờ đệ”. Lúc đó Nhi rất sợ hãi, tự dưng có một người con trai à cũng không biết giới tính người đó luôn quen nhau chưa được bao lâu ở trên game đã tỏ tình với mình, quá đáng hơn cứ hôn lại hôn. Nhi nhắm mắt và lắc đầu để quên đi những hình ảnh đó. Thi thoảng Nhi vẫn nằm mơ thấy cảnh ở trong khu vườn ban đêm đó, rồi hình ảnh Child biến mất và xuất hiện là anh Thiên. Hồi May chuyện này thì đưa bạn chỉ tron mắt nói: “Tớ không biết, cái này quá phức tạp, hỏi Jame hay Luck đi.”

Chính vì vậy, Nhi hoảng hốt một thời gian dài nên ít liên lạc với anh Thiên luôn. Sau đó, thời gian giành cho đội bóng cũng chiếm giữ tâm tình của Nhi tốt hơn. Nhi từ bỏ GOW nhưng không xóa nhân vật. Thêm nữa, thời gian đó Nhi cũng không còn ham mê GOW bởi vì đang ảnh hưởng từ một người bạn trong đội bóng. Hà là một người cũng có đam mê đọc truyện như Sơn, nhưng thể loại bạn ấy đọc lại là truyện boy girl, truyện xoay quanh mô tả tâm lý nhân vật tỉ mỉ. Từ khi tiếp xúc với thể loại này, Nhi dần dần hiểu cảm xúc của bản thân là thích, nhưng bản thân lại thích nhân vật Child thì thôi đi, đáng này lại còn thích cả anh Thiên.

Nhi mở mắt ra, ngược đầu lên nhìn những chiếc đèn cao áp ven đường và bầu trời đêm đen thẳm phía trên. Đây là tâm lý của tuổi dậy thì, bản thân mình còn chưa rõ tình yêu là gì. Vì vậy, hãy cứ để cái cảm xúc này lại phía sau. Đó cũng là nguyên nhân thời gian dài ngoài bóng đá, Nhi đọc rất nhiều ngôn tình, lúc đầu thì chỉ là vì tò mò muốn biết tình cảm yêu là gì, kết hợp với các sách tâm lý tuổi dậy thì, tâm lý bạn gái, Nhi phát hiện ra truyện và đời thực không hề giống nhau. Nhưng Nhi cũng không từ bỏ đọc truyện bởi văn phong viết truyện của tác giả và dịch giả giúp Nhi rất nhiều trong môn Tiếng Việt và Ngữ văn đang là điểm kém của Nhi.

“Minh sẽ chơi lại GOW”. Nhi quay đầu nhìn Sơn và nói. Dù sao cũng cần đối mặt với sự thật, một năm đã qua, có khi cái người tên Child đã không còn nhớ đến cái người tên gọi là Hồn Huyết nữa. Dù sao đó cũng chỉ là trò chơi, thể giới trò chơi rộng lớn, tỉ lệ người chơi gặp nhau cũng rất ít. “Game mới có chức năng để ẩn hoạt động không?”

“Có chứ, chức năng này được cập nhật từ nửa năm trước rồi bạn ơi. Kẻ thù hay người quen cũng không hề biết bạn đang ở trên game trừ phi bạn cho họ biết”. Sơn vui vẻ khi nghe thấy Nhi nói.

“Rõ ràng là bạn mãi không hoàn thành nhiệm vụ ở Chu Tước nên mới tìm người kéo nhiệm vụ giống bạn”. Sơn vừa nghe Đông nói thì mặt mày hớn hờ chột sự sụp. Nhi nhìn cả hai người nhưng không nói gì. Kéo theo người hay không cũng không sao cả, bản thân Nhi vào đó cũng chỉ tính đi dạo thôi, còn nhiệm vụ à, cứ để kệ nó đi.

.....

Nhi cầm trên tay bộ thiết bị game GOW, lưng dựa vào thành giường, sau gần mười phút suy nghĩ. Nhi nằm trên giường thở dài đeo thiết bị game vào tay và đầu. Nhi nhắm mắt tiến vào GOW. Khi mở mắt ra là không gian đầu tiên, trước mắt Nhi vẫn là năm bức tượng. Song hình như có sự thay đổi nhưng là sự thay đổi gì thì Nhi không biết giải thích thế nào.

Con mắt Gaia từ khi Nhi bước vào không gian bỗng mở to đôi mắt vốn đang nhắm. “Chào mừng người chơi đã trở lại GOW”.

Nhi nhìn NPC Gaia trên cao mỉm cười: “Xin chào Gaia”

NPC nhìn chằm chằm Nhi khiến Nhi có cảm giác chột dạ, Nhi cúi đầu nhìn dưới chân mình, lúc này Nhi nghe thấy NPC nói: “Mặc dù người chơi không online trong một thời gian dài, nhưng có người chơi sử dụng chức năng kéo theo làm nhiệm vụ nên người chơi vẫn hoàn thành được mọi nhiệm vụ của hệ thống. Hiện nay người chơi có hình thái thanh niên 18 tuổi, vừa bước chân vào lục địa trung tâm. Sau khi mở ra lục địa trung tâm, người chơi có thể không cần thiết tới lục địa trung tâm mà quay trở lại các hướng lục địa trước đó để tự trải nghiệm thời gian trước đã bỏ qua.” Nghe tới đây, Nhi ngẩn đầu nhìn về Gaia, ngạc nhiên hỏi: “Tôi không cần đến lục địa trung tâm sao?”

“Đúng vậy. Người chơi có thể trở về không gian tự nhân và tự tìm hiểu lại những nhiệm vụ mình đã được kéo theo và lựa chọn thêm nhiệm vụ ngoài để nâng cao thưởng thức trong thế giới thời gian qua người chơi đã bỏ lại.” Gaia nghiêm túc trả lời cũng như giải thích thêm. Nhi gật đầu. Nếu không cần tới lục địa trung tâm chắc là sẽ không gặp Child đâu. “Tôi muốn đề chế độ ẩn đối với một số người chơi khác thì cần thế nào?”

“Người chơi hãy đăng ký tại đây, tôi sẽ mặc định chế độ ẩn của người chơi với người chơi yêu cầu. Người chơi cũng có thể lựa chọn chế độ danh sách hạn chế, nhưng danh sách này không thực hiện với ‘hào hữu đặc biệt’, ‘hào hữu tri kỷ’ và ‘phu thê’. Hiện nay người chơi đã có cả ba danh hiệu này vì vậy hãy cân nhắc kỹ đối tượng kết giao và đối tượng hạn chế.”

“Hả” Nhi ngạc nhiên mở hộp thoại bạn bè, kéo thanh công cụ thì thấy rất nhiều lời mời kết bạn cần phê duyệt, Nhi chú ý thấy các bạn trong đội bóng đều chọn kết bạn với Nhi là ‘hào hữu đặc biệt’, anh An, Tử Lăng, Jame, Luck, May và Đông thì chọn ‘hào hữu tri kỷ’, nhưng đó không đặc biệt bằng cái hình hai trái tim lồng vào nhau với cái chữ phu thê của Child. Nhi chết lặng nhìn chằm chằm vào cái ‘phu thê’. Nhi nhìn lên Gaia dờ khóc dờ cười nói: “Làm thế nào để bỏ đi quan hệ phu thê này?”

“Người chơi có thể không đồng ý kết hôn trong vòng 14 ngày kể từ khi nhận được lời mời, sau thời gian đó nếu người chơi không có ý kiến khác thì hai bên sẽ trở thành phu thê. Người chơi chỉ có thể ly hôn sau khi kết hôn 10 năm, sau 10 năm thì hai người sẽ không từ bỏ được mối quan hệ này”. NPC máy móc trả lời vấn đề.

“Vậy tôi và người đó kết hôn bao nhiêu năm rồi?” Nhi rất muốn vót vát cái quan hệ kỳ lạ trong game này.

“Tính đến thời điểm hiện tại hai người chơi đã trở thành phu thê trong 990 năm, là hai người chơi hạnh phúc nhất trong GOW hiện giờ”. Gaia vừa nói xong, Nhi hoàn toàn chết đứng, trong đầu Nhi là con số 990 lặp đi lặp lại nhiều lần. Chỉ mới 1 năm không chơi, nhân vật trong game của Nhi đã 991 tuổi rồi sao. NPC mặc định Nhi đã hoàn toàn thông hiểu những gì NPC đã nói, vì vậy, khi Nhi còn chưa biết điều gì thì bức tượng cánh chim trở nên trong suốt, bốn bức tượng còn lại đang đang ở vị trí thẳng hàng trước mặt Nhi liền lấy Nhi làm trung tâm mà sắp xếp vị trí. Khi bức tượng cánh chim hoàn toàn trở thành đồ họa nửa trắng nửa đen thể hiện âm dương thì cũng là lúc Nhi nghe thấy tiếng NPC nói: “Chúc mừng người chơi đến với lục địa trung tâm. Người chơi nhấn chọn Lục địa trung tâm thì sẽ được chuyển tiếp tới Lục địa trung tâm, người chơi cũng có thể lựa chọn bất kỳ lục địa hướng thế giới mà người chơi muốn”. Nhi nhìn hình ảnh cánh chim rồi hình chim tước đang rực rỡ tung cánh, bàn tay Nhi nhấn chọn biểu tượng Chim tước. Nhi nghe thấy NPC Gaia nói: “Chuyển tiếp không gian Chu tước lục địa thành công. Chào mừng sự trở lại của những chiến binh.”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lục Địa Chu Tước

Lộc cốc.... lộc cốc... lộc cốc.... Trên đường núi gồ ghề có một con lừa già đang di chuyển. Sau lưng nó kéo theo một gò rom trên một xe kéo. Bên cạnh nó là một thiếu niên. Thiếu niên một tay cầm roi lừa lừa, một tay vung vẩy một cây sáo. Trên miệng thiếu niên là một cọng rom.

“Bịch”. Một vật roi trên gò rom làm con lừa già trì trệ ngừng bước. Thiếu niên nghiêng đầu nhìn về phía sau thì thấy một cái đầu ngân phát đang di chuyển. Sau đó, cái đầu di chuyển lộ ra một đôi mắt đỏ trên màu da trắng bạch thiếu huyết sắc. Thiếu niên rung mình, nắm chặt chiếc sáo cùng roi và lùi dần bước chân về phía sau. “Huyết tộc” Thiếu niên thốt lên lời nói. “Bây giờ đang là thời kỳ đỉnh chiến cập nhật phiên bản mới. Người không thể tiến vào khu vực hòa bình.”

Nhi thấy choáng váng đầu một lúc, vì có gì di chuyển không gian lại là roi xuống gò rom chứ. Nhi ném cọng rom ra khỏi miệng thì nghe thấy tiếng người nói chuyện. Ngẩng đầu nhìn thiếu niên 14 tuổi đang nắm cây sáo tư thế phòng vệ trước mặt kết hợp với lời thiếu niên nói khiến Nhi khẩn cấp muốn cập nhật thông tin ngay. Nhi nhìn thiếu niên, giọng nói ôn hòa: “Xin lỗi, có vẻ người hiểu lầm. Ta không biết chuyện gì đang diễn ra, ta vừa đăng nhập trò chơi thì bị ném xuống đây”.

Thiếu niên hơi bất ngờ vì thái độ của Huyết tộc trước mắt nhưng khi nhìn thấy đôi tai tinh linh của người này thì sửng người: “Người, sao người lại có đôi tai tinh linh. Người là người lai”.

“Ừ”. Nhi ngay thẳng trả lời

”Chỉ có những người trên cao và thượng cổ thần mới có dòng máu lai. Người... người là...” Thiếu niên kích động quỳ gối. Nhi chùng mắt nhìn hành động của thiếu niên. Nhi mở bản đồ tìm kiếm thông tin về lục địa nhưng nhìn thông tin ghi mốc 1000 năm trước khiến Nhi buồn bực. Không còn cách nào khác Nhi đành tìm hiểu từ người địa phương trước mặt này.

“Này, ta nghỉ chơi một năm trước nay mới vào lại, thông tin của ta bị dừng ở mốc 1000 năm trước. Ngươi có thể nói rõ cho ta biết mốc thời gian của 1000 năm này ở nơi đây không?”

Thiếu niên nghe lời Nhi nói thì há hốc miệng trừng to đôi mắt: “Ngươi sao ngươi lại bỏ chơi. Mà thôi kệ, ta sẽ nói cho ngươi hay mọi chuyện. Chúng ta cần rời khỏi đây đến thôn trang trước buổi tối không sẽ làm mỗi cho hắc ám. Ta không muốn lại trọng sinh lần thứ 100 đâu”. Nhi nhìn sang thiếu niên đang kéo con lừa tiến về phía trước.

Nhi nhảy khỏi gò rom bước đi bên cạnh thiếu niên. “Sao ngươi lại trọng sinh lần thứ 100, ta nhớ hệ thống nói chọn lựa con người chỉ có 3 lần được K mà.”

“Ngươi là người chơi phiên bản đầu hả”. Thiếu niên nhìn sang Nhi. “Ngươi là người lai có những hình thái gì, có thể biến đổi sang hình thái khác không? Nếu cứ như vậy ngươi sẽ hù dọa cả thôn làng mất.”

“Hình như còn có hình thái con người, nhưng làm thế nào để thay đổi được chức năng đó”. Nhi nghĩ nghĩ nhớ tới những hình thái của mình.

“Mở hộp thoại hình thái và chọn lựa”. Thiếu niên tròn tròn mắt: “Ta thật sự không hiểu ngươi làm sao có thể đi đến hình thái thanh niên đấy. Thường thì để tới được hình thái này chứng tỏ người chơi rất am hiểu về GOW mà”.

“A, cái này...” Nhi hơi ngước nhìn bầu trời màu vàng phía trên, có lẽ là ảnh hưởng từ tên gọi lục địa mà ở đây sắc trời không phải màu tím mà là màu vàng. “Có người kéo theo ta hoàn thành nhiệm vụ trong suốt thời gian ta nghỉ chơi.”

“Chắc ngươi và người đó thân nhau lắm nhỉ. Người đó đến được lục địa trung tâm chưa?” Thiếu niên cũng theo hướng Nhi nhìn bầu trời màu vàng phía trên cao: “Ta chơi được nửa năm rồi, theo thời gian của game là 400 năm, ta bị chết và trọng sinh 100 lần, nếu có ai đó kéo theo ta làm nhiệm vụ thoát khỏi lục địa này thì ta sẽ rất cảm ơn người đó”.

“Chết và sống lại 100 lần, kỷ lục đáng ghi nhớ nhỉ?” Nhi vô cùng ngạc nhiên: “Thời gian trong game của ngươi là 400 năm sao”.

Thiếu niên dùng ánh mắt khinh thường nhìn cái kẻ to xác mà không biết gì của Nhi: “Bây giờ thì thay đổi hình thái nhân vật đi”

Nhi nhìn thiếu niên gật đầu, sau đó mở hộp thoại hình thái, khi kéo xuống cuối cùng thì thấy có hình thái con người. Nhi kích chọn thì thấy hộp thoại hiện lên một tin nhắn: “Người chơi có thể sử dụng ý niệm trong đầu mà không cần mở hộp thoại chọn hình thái thay đổi”.

Hiện ra trước mắt thiếu niên là một thanh niên có mái tóc màu đen, khuôn mặt bạch sắc đã có chút huyết sắc, đặc biệt là đôi mắt từ màu đỏ biến thành một màu đen như ngọc thạch. Thiếu niên sững sờ nhìn đôi tai tinh linh của người thanh niên biến thành đôi tai của con người.

“Woa, hình thái con người của ngươi thật suất, thế này sẽ có rất nhiều cô gái chết như điều đồ với ngươi đấy.”

Nhi nhìn thiếu niên và nói: “Ta tự giới thiệu nhé, ta là Hồn Huyết, nếu tính theo tuổi của game thì ta đã 1001 tuổi rồi”. Lúc đầu Nhi nghĩ mình 991 tuổi, nhưng vừa này kiểm tra tuổi tác trong hộp hình thái nhân vật thì phát hiện ra tuổi của nhân vật đã 1001.

Thiếu niên đưa bàn tay ra trước mặt Nhi: “Ta là Hitman.” Nhi nắm bàn tay của thiếu niên và nghe thiếu niên kể về chuyện của 1000 năm trong GOW thay đổi như thế nào.

“GOW được cập nhật 3 phiên bản chính thức và đang tiến hành cập nhật phiên bản lần thứ tư. Ở phiên bản lần thứ nhất, người chơi được xây dựng những thành trì và vương quốc. Trong phiên bản thứ hai, những thành trì và vương quốc diễn ra các cuộc chiến tranh xâm lược nhau, rất nhiều người chơi bị thua sẽ bị mất thành trì chỉ có thể thành lập các thôn làng, thị trấn phụ thuộc các thành chủ đã giành chiến thắng hoặc phụ quốc của vương quốc chiến thắng. Phiên bản ba mở ra bắt đầu cuộc chiến giữa hắc ám và ánh sáng. Boss hắc ám là một NPC rất mạnh. Phiên bản thứ tư này thấy diễn đàn nói rằng Boss hắc ám bị thua dưới tay một người chơi và người đó trở thành Boss hắc ám cho nên nhà sản xuất game đã lựa chọn phiên bản thứ tư là cuộc chiến thực sự giữa những người chơi hắc ám và Ánh sáng. Ta vào chơi trò này đúng lúc phiên bản thứ ba được cập nhật, cứ đánh đánh nhiều lần làm ta bị chết đi sống lại, kỹ năng K cũng chưa được thực hiện lần nào thì ngón rồi.”

Hai người vừa đi vừa nói, đến khi nhìn thấy một thôn trang được những đắp lũy hào bảo vệ thôn trang thì cả hai đều biết đó chính là thôn nhỏ mọi người cần đến. Một người ở phía trên trời canh gác nhìn thấy hai người thì kêu lên:

“Trưởng thôn Hitman đã trở về” Sau đó là tiếng reo vang của tất cả mọi người.

Nhi nhìn sang thiếu niên. Thiếu niên hơi xấu hổ nhìn Nhi: “Không phải ta che dấu ngươi đâu, chỉ là ta nghĩ cái này không quan trọng.” Người thiếu niên đưa tay sang bắt tay Nhi nói: “Chào mừng ngươi đến với thôn trang Hitman của ta”.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Vương Quốc Trong Mơ

Thôn trang Hitman là một thôn trang nhỏ chỉ có hơn chục hộ gia đình, nhìn khuôn mặt họ có lẽ thường xuyên phải tranh đấu nên có vẻ mệt mỏi. Hitman nói thôn trang trước kia vốn rất rộng lớn nhưng vì Hắc ám đấu tranh với Ánh sáng thời gian quá dài nên nhiều người đã bỏ đi đến các thành thị và vương quốc khác. Hiện tại ở đây toàn là người trọng sinh quá nhiều, sức chiến đấu quá ít.

Nhi nhìn những người này rồi nhớ tới thành thị mình vừa xây dựng xong thì bỏ mặc. Không biết Tiểu Xà, bác Rồng và cả cây sinh mệnh ra sao nữa. Nhìn thấy Nhi thất thần, Hitman thì lại nghĩ rằng Nhi đang cảm thấy buồn cho thân phận những kẻ bị bỏ rơi ở đây.

Hitman vỗ vai Nhi nói: "Thực ra chúng tôi đang tính đi dò thám thôn trang đi tìm Vương quốc trong mơ, vương quốc đó nằm ở lục địa hướng Huyền Vũ, chỉ cần tìm được Vương quốc đã biến mất một ngàn năm đó, chúng tôi sẽ không lo sợ bị Hắc Ám tấn công cũng không lo bên Ánh sáng lấy làm bia đỡ đạn".

Nhi ngạc nhiên khi nghe thấy cái tên Huyền Vũ: "Đang ở Chu tước sao lại đi chuyển ngược lại Huyền Vũ?"

Hitman trợn trừng mắt, sau đó như nhớ ra điều gì đó bèn nói: "Quên mất người bỏ chơi một năm rồi nhỉ? Nói cho người hay một điều, bây giờ dù người chưa đủ kỹ năng thì vẫn có thể đi lại giữa bốn lục địa. Chỉ có lục địa trung tâm là không thể tới được thôi. Các lục địa bây giờ đều đã nối thông với nhau rồi. Các lục địa được sáp nhập từ phiên bản thứ ba rồi".

Nhìn thấy Nhi gật đầu, Hitman cười cười nói: "Dự là nhờ đến Vương quốc Ba Dụ, nhưng nghe nói Quốc vương Dụ Thụ vừa mới tiến tới được lục địa Thanh Long và Bạch Hổ nên vương quốc cũng được đi dò tới nơi đó rồi. Thôn trang này không ai có đủ sức tiến tới lục địa Thanh Long hay Bạch Hổ, mà ở lại Chu tước thì chắc chắn sẽ chết. Vì vậy, tìm được Vương quốc trong mơ tuy khó khăn nhưng còn có cơ hội sống sót."

Nhi nhìn bầu trời màu vàng đang dần chuyển đỏ vừa nghe Hitman nói về kế hoạch di chuyển của thôn trang. Lúc này, Nhi nghe thấy người canh gác kêu to: "Hắc ám sắp tới rồi, bọn chúng đang ở vị trí phía Đông thôn trang cách 3km. Tất cả mọi người chú ý, mọi người chú ý".

Hitman nghe vậy, bèn nói với Nhi: "Hỗn Huyết, người có am hiểu gì giúp chúng ta thì cứ giúp, ta cũng không trông chờ vào một người chơi gà mờ như người, nhưng làm ơn hãy giữ mạng mình, đừng có chết vô ích".

Nhi nhìn cái người thiếu niên Hitman nói lăng nói cuội mà chùng mắt: "Ta giỏi bắn cung, đừng khinh thường nhau chứ". N ói rồi Nhi nhảy lên thành lũy đứng ngắm nhìn một mảnh màu đen phía xa xa. Dùng ý niệm tìm kiếm trong vật phẩm nhận thấy một cây cung không biết nằm ở đó bao lâu, Nhi cầm cây cung và hướng đoàn người đang đi tới. Khi cây cung hướng lên trời, Nhi nghĩ đến lời điện kỹ năng của mình, Nhi dùng ý niệm nghĩ kết hợp cung tên bắn tới điểm chính giữa màu đen đó. Không biết có phải là do hình thái thay đổi nên kỹ năng thay đổi hay không, Nhi cùng tất cả mọi người có mặt ở đây đều chứng kiến hình ảnh lời điện rực sáng giữa màu trời màu đỏ xuống đoàn quân Hắc Ám. Sau khi lời điện kết thúc, mọi người ở trong thôn trang nghe thấy tiếng trống quân Hắc Ám ra lệnh rút lui. Mọi người cùng hướng về Nhi ánh mắt đầy cảm kích.

Hitman lại gần Nhi, tay vỗ lên vai Nhi một cái. "Hóa ra anh bạn còn có kỹ năng lời điện. Thật là giỏi. Nếu anh bạn không có việc gì gấp thì hãy giúp chúng tôi đi qua con đường Lời điện hướng lục địa Huyền Vũ tới. Đó là con đường duy nhất nối liền giữa hai lục địa với nhau và cũng là ranh giới giữa Vương quốc trong mơ bị chôn vùi theo dòng lịch sử ngàn năm qua". Nhi nhìn bàn tay trên vai mình rồi nhìn ánh mắt đầy mong chờ của Hitman. Nhi nghe thấy mọi người đồng thanh nói: "Xin hãy giúp chúng tôi"

Sau hơn một phút đồng hồ, Nhi gật đầu đồng ý: "Được rồi, dù sao tôi cũng chỉ có ý định đi du lịch nên đi đâu cũng được"

Mọi người nghe lời Nhi nói thì ai lấy đều nước mắt lưng chòng. Nhi chỉ cảm thấy kỳ lạ vì sao mọi người lại khóc vì Nhi nhận lời. Đến khi nhìn thấy và bước trên con đường Lời điện kia thì Nhi đã biết lý do vì sao.

Đứng trước con đường Lời điện không lồ không có điểm dừng, Nhi cũng cảm thấy giật mình. Bước từng bước đi, Nhi cảm nhận thấy những dòng điện đang đi vào cơ thể, lúc đầu thì rất thoải mái nhưng số lượng ion càng ngày càng nhiều khiến Nhi cảm thấy ngột ngạt. Nhi bước đi càng ngày càng chậm, nhưng Nhi không thể không bước tiếp, phía sau Nhi là hơn 40 con người đang cùng Nhi bước qua. Lúc này Nhi đã nhìn thấy một điểm sáng màu tím, đó chính là bầu trời chi thuộc về lục địa Huyền Vũ. Nhi cắn răng cố gắng bước tiếp hướng điểm sáng đó đi tới.

Hitman cũng cảm thấy Nhi đang khó chịu, thiếu niên định bước lại gần nhưng nhìn thấy những dòng điện từ cơ thể Nhi phát ra thì ái ngại dừng tay giữa không trung. Mọi người phía sau cũng lo sợ Nhi hay Lời điện bộc phát thì họ sẽ lại trở lại vòng trọng sinh tiếp theo. Ngay khi mọi người lo sợ thì một tiếng Rống gầm làm mọi người hoảng hốt. Sau đó trên bầu trời sắc tím phía xa mọi người nhìn thấy một con rồng rộng lớn đang lướt qua nhanh con đường Lời điện và dừng lại. Trên đầu con rồng có một vật màu trắng. Khi con rồng bay tới gần Nhi thì dừng lại, mọi người nhìn thấy con rồng từ to biến nhỏ dần rồi khi kích thước như một chú ngựa thì dừng biến hóa. Trên đầu con rồng là một con rắn mà không phải rắn, nó có lớp vảy trắng, nhưng trên đầu con rắn có râu và lớp vảy như loài rồng phương Đông.

Mọi người nghe thấy con rắn kỳ lạ nó nói: "Chào mừng chủ nhân đã trở lại". Nhi nhìn Tiểu xà và rồng. Đã lâu không nhìn thấy, lần đầu tiên Nhi nghĩ Tiểu Xà thật đáng yêu. Sau đó trước mắt Nhi là một màu đen. Ngay khi Nhi ngã xuống, Nhi cảm nhận được một hơi thở quen thuộc và giọng nói cũng dường như rất quen thuộc "Chào mừng đệ trở về".

Từ khi con rồng xuất hiện, rồi con rắn kỳ lạ xuất hiện, Hitman và mọi người trong thôn trang đều đang hoảng hốt lo sợ, nhưng khi nghe thấy con rắn kia mở miệng nói thì ai cũng nhìn chăm chăm vào Nhi, một người nói: "Đó là thú cưng của cậu ta. Cậu ta có một trong thượng cổ thần thú Bạch Long". Lúc

này mọi người đều nhìn thấy Nhi đang có dấu hiệu quy chân và ngã xuống, ngay khi Hitman định đứng ra đỡ Nhi thì thấy chỉ cảm thấy Lôi điện trên con đường Lôi điện tàn mất. Một vết rách từ trong không trung xuất hiện và một người có đôi cánh nửa đen nửa trắng xuất hiện ôm lấy Nhi vào lòng nói: "Chào mừng đệ trở về".

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì người vừa xuất hiện ngẩng đầu nhìn về phía Hitman và mọi người: "Các ngươi là công dân mới của đệ ấy." Hitman và mọi người đều hít vào một hơi. Đây là một thanh niên có khuôn mặt xuất chúng, mái tóc dài màu đen mượt mà như dòng suối, trên người tỏa ra một ánh sáng cùng một khí thế mạnh mẽ khiến tất cả mọi người đều phải quỳ gối. Khi mọi người còn đang mê muội thì đã nghe thấy người đó nói: "Tiểu Xà, ngươi hãy đưa họ đi bố trí nơi ở". Con rắn nhỏ đang nhìn chằm chằm vào chủ nhân đang hôn mê, khi nghe được lời người thanh niên thì hơi bất mãn nhìn người đó nhưng vẫn bò chậm chạp lại gần đoàn người. "Mấy người đứng thành vòng tròn quanh ta, ta di chuyển không gian đưa các ngươi trở về". Mọi người nghe lời Tiểu Xà nói xong thì đều nghiêm chỉnh đứng thành vòng tròn, khi ánh mắt nhìn về vị trí của hai người Nhi thì đã không thấy bóng hình của ai cả. Mọi người hướng ánh mắt nhìn về con đường Lôi điện đang bắt đầu có dấu hiệu hoạt động trở lại thì cũng là lúc nghe thấy Tiểu Xà Bạch Long nói: "Wonderful chuyển tiếp không gian". Mọi người đều giật mình nghe thấy cái tên, đây chính là tên xa xưa của Vương quốc trong mơ mà nhiều người tìm kiếm mà không thấy. Khi vừa hồi tỉnh thì cũng là lúc mọi người thấy mình xuất hiện trong một không gian rộng lớn cảnh sắc đẹp như trong mơ.

Mọi người dụi mắt rồi lại dụi mắt. "Hitman, người nói đây có phải là sự thật không, vương quốc trong mơ chính là ở đây". Một người đứng gần Hitman nhéo nhéo má Hitman nói.

"Đúng là vương quốc trong mơ - Wonderful. Chúng ta đúng là thật sự đến được nơi này". Hitman cũng vô cùng kích động. Mơ ước trong 400 năm qua của hắn và mọi người tưởng chừng không bao giờ thành sự thật lại đang hiện ra ngay trước mắt hắn và mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Chờ Đợi Ngàn Năm

Trên chiếc ghế cao rộng lớn có một người to lớn đang ngồi. Không gian tối đen không nhìn ra được khuôn mặt mà chỉ nhìn lơ mơ thấy bóng dáng cao ngất của người đó cùng đôi sừng và cái cánh của người đó. Cánh cửa rộng lớn bị đẩy ra, ánh sáng theo đó len vào bên trong căn phòng lộ ra khuôn mặt xinh đẹp không phù hợp với hình thái của người đó.

Người bước vào căn phòng là một thiếu niên có mái tóc đen, khuôn mặt xinh xắn có đôi mắt kiên định. Thiếu niên cứ thế đứng nhìn người to lớn đang ngồi trên chiếc ghế cao phía trên, mà cái người ngồi trên ghế cao cũng nhìn người thiếu niên, một lúc sau người đó mới nói: "Người tới để giải thoát cho con?"

"Vì sao?"

"Con từng nói với Người về vấn đề của hệ thống GOW nhưng chưa kịp ngăn cản thì đã chậm, virus đó hoạt động quá nhanh gây tổn thương cho nhận thức mệnh lệnh của con. Vì để tránh lây lan loại virus này con đã khóa lại toàn bộ dữ liệu của hệ thống. Nhưng con vẫn là sai lầm khi đánh giá nó, nó còn có hậu chiêu mà đến khi GOW phát hành con mới phát hiện. Có phải con đã làm Người rất thất vọng?"

Thiếu niên nhìn người đàn ông có người run rẩy trên chiếc ghế. Nó là đứa con tinh thần làm bạn 20 năm của thiếu niên. Thiếu niên bước lại gần chiếc ghế cùng Người đàn ông. Ngay khi thiếu niên vừa bước một chân tới một đồ họa như bảo vệ chiếc ghế và người đàn ông thì người đàn ông đang run rẩy hết lên:

"Không, Người mau dừng lại. Đây là vòng bảo vệ ngăn cách khu vực lây lan. Nếu Người tiến vào nó có thể xâm nhập đến trung tâm não bộ ăn mòn các nơ ro thần kinh." Người đàn ông run rẩy mãnh liệt khi thấy thiếu niên bước càng ngày càng gần hơn. Chiếc áo của người thiếu niên từng mảnh từng mảnh như bị ăn mòn. Người đàn ông cố gắng đứng dậy bước xuống khỏi bậc cao nơi chứa chiếc ghế. Khi thiếu niên lửa thể thì cũng là lúc người đàn ông ngã ngồi trước mặt thiếu niên, thiếu niên vươn tay chạm vào đôi sừng rồi đến trán của người đàn ông.

"Hãy ngủ đi. Khi ngươi tỉnh dậy là lúc ngươi có sinh mệnh mới, ta sẽ sửa chữa những việc ngươi đang làm." Người đàn ông nghe xong nhắm mắt, cơ thể người đàn ông nhỏ dần rồi khi biến thành một búp bê nhỏ bé thì dừng lại. Thiếu niên lặng lẽ ôm búp bê vào lòng và bước lên chiếc ghế. Khi ngồi vào chiếc ghế, thiếu niên nhìn những dãy số 01011 đang chảy dài biến hóa không ngừng. Bàn tay thiếu niên đánh lên màn phím ảo vừa được ra trong không trung. Thiếu niên thấy đầu mình hơi choáng nhưng vẫn không ngừng tay. Không biết bao lâu người thiếu niên dừng tay. Người thiếu niên mỉm cười và bước xuống chiếc ghế. Ngay khi bước chân thiếu niên bước tới vòng tròn bảo vệ thì một dãy số màu đen xuất hiện bên trên vòng tròn bao quanh thiếu niên.

"Shit". Thiếu niên chửi thề một câu và nhanh chóng bước trở lại chiếc ghế phía trên cao. Sau khi ngồi xuống chiếc ghế, thiếu niên nhìn biến hóa của hàng chữ số. Bàn tay thiếu niên gõ gõ lên thành ghế bên cạnh. Thời gian trôi qua một phút. Thiếu niên mở ra bàn phím ảo và gõ lên. Mắt thiếu niên liếc nhìn dãy chữ số đang chạy nhanh hơn. Không rõ thời gian trôi qua bao nhiêu, thiếu niên thở dài một hơi và bàn tay mở ra một hộp thoại có chữ R làm biểu tượng.

"Giám đốc Cheng. Tôi đã gửi cho ông một kế hoạch thay đổi game GOW trong từng giai đoạn. Ông hãy theo đó mà thực hiện."

Người đàn ông tên Cheng sau khi nhận được hộp thoại tin nhắn thì mở ra xem. Ông lướt nhìn kế hoạch và vò đầu nằm vật ra chiếc bàn làm việc: "Cái kế

hoạch này là thế nào đây. Sếp không có việc gì lại nhảy sang thiết kế game là sao đây.” Sau đó ông nhấn phím điện thoại và nói với người phía bên kia đường dây: “Triệu tập cuộc họp khẩn cấp các phòng ban cho tôi ngay”...

Thiếu niên bên này sau khi nói chuyện với người tên Cheng xong thì lại mở một hộp thoại khác. Khi thấy người đàn ông tóc vàng bên kia đang ôm ấp một cô gái thì nhủ thầm nói: ” Kyo, tôi muốn nói chuyện riêng với cậu”

“A”. Người đàn ông tóc vàng giật mình khi thấy một thiếu niên lóa thể ngồi trên một chiếc ghế xuất hiện trong ti vi của mình. Cô gái quay người lại nhìn về người đang nói nhưng chỉ thấy dáng một đứa trẻ lóa thể trong ti vi. Có vẻ đứa trẻ đó không có tính kiên nhẫn, cô gái nghe thấy nó nói: ” Cô còn ở đó không rồi đi”. Cô gái bĩu môi nhìn Kyo, Kyo gật đầu nói: ” Em về trước đi, anh sẽ gọi cho em sau, cưng”.

Khi cô gái đi rồi, Kyo ngả người về sau dựa vào thành ghế nói: ” Cậu là ai, sao lại xuất hiện trong nhà tôi?”.

“Tôi là Sky, hiện tôi đang gặp chút rắc rối, tôi cần cậu giả trang đến các buổi họp hàng tháng giúp tôi. Ít nhất là 8 tháng, nhiều nhất là 2 năm, trước khi tôi giải quyết xong vấn đề hiện nay.” Thiếu niên lộ ra khuôn mặt cho Kyo.

“Ừc”. Kyo nuốt nước bọt nhìn khuôn mặt thiếu niên lóa thể. Nhưng khi nghe giọng nói rõ ràng của người bạn thân thì quay mặt đi che giấu thất thố của mình, “Cậu làm cái trò gì vậy, sao lại trong cái hình hài dễ khiến người khác phạm tội vậy?”

“Tôi bị nhốt lại trong GOW.” Sky hay còn có tên gọi khác là Thiên ử rừ nhìn người bạn thân của mình. “Đây là hình thái của tôi trong game, có một loại virus xâm nhập vào hệ thống của R, tuy đã triệt tiêu nó nhưng còn một phần rế của nó bám vào thần kinh của tôi không cho tôi ra ngoài. Tôi có thể làm mọi việc ở đây trừ việc tham gia các cuộc họp. Tôi sẽ tìm cách tạo ra hình thái ngoài đời của tôi ở đây. Đến khi đó cậu có thể không cần giả dạng tôi nữa”.

Kyo bỗng cười rộ lên nói: “Haha, cậu mà cũng có cái ngày hôm nay sao Sky. Thiên tài có ngày gặp thiên tai. Cậu không lo lắng tôi sẽ cướp mất R sao?”

“Tôi cho cậu cái tài đó cậu cũng không dám”. Thiên liếc mắt nhìn Kyo.

”Mấy lão già thì tôi có thể lừa chứ bé con của cậu thì sao?” Kyo ngừng cười nghiêm túc nói với Thiên.

“Yên tâm đi, tôi sẽ khiến bé con thời gian tới bận rộn không có thời gian nghĩ đến liên lạc với tôi ngoài đời”. Thiên cười cười và mặc lên người một bộ trang phục mới được xuất hiện trong không trung. “Cậu nhớ hàng ngày qua nhà cho tôi ăn uống, vệ sinh cá nhân đấy. Tôi không muốn đến người thứ ba biết tình trạng của tôi đâu.”

Nói rồi Thiên tắt liên lạc với Kyo. Kyo trừng mắt nhìn màn hình ti vi tối đen, tức giận nói: ” Bộ tôi là quản gia của cậu à. Đã vậy tôi quậy phá R cho cậu biết tay.” Chính vì vậy mà trong vòng một năm, tất cả nhân viên cao cấp của R đều tăng năng suất hiệu quả công việc. Kyo cảm thán tại sao trò phá của mình lại tạo thành hiệu quả lao động cao chứ, nhưng đó là chuyện của sau này.

Thiên cầm ly rượu ngồi nhìn dây số trước mặt, lúc này một tin nhắn xuất hiện khiến Thiên nở nụ cười hạnh phúc. “Chúc ngủ ngon Bé con”.

.....

Thiên ngồi bên giường trong hình thái nhân vật Child thành niên ngắm nhìn Nhi trong hình thái Hồn Huyết con người. Khẽ chạm tay lên mái tóc Nhi, Thiên cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi của Nhi: “Chào mừng sự trở lại của em.”

Thiên nghĩ đến một quyết định của mình vào một ngày đó. Thiên biết Nhi không phải không có cảm giác với mình, chỉ là Nhi chưa hiểu rõ mà thôi. Thiên biết mình ích kỷ không muốn ngoài mình Nhi còn nghĩ tới ai. Thiên quyết định bày tỏ lòng mình khi là nhân vật Child. Nhi sẽ bắn khoăn giữa mình trong game và ngoài đời thực. Chỉ như vậy Nhi sẽ không vào game cũng như liên lạc với mình khi chưa rõ lòng mình. Nhi sẽ tìm hiểu bằng mọi cách để phân tích cùng đưa ra quyết định. Thiên mỉm cười khi thấy Nhi xuất hiện ở GOW mà để chế độ ẩn với Child. Điều này chứng tỏ em ấy chọn Thiên chứ không phải Child.

“Ừm.” Tiếng của Nhi thức dậy khiến Thiên nhìn lại Nhi. Nhi mở mắt thì thấy phiên bản thanh niên của Child thì khẽ giật mình. “Huynh, sao huynh lại ở đây”. Nhi ngồi dậy, ngắm nhìn mọi vật xung quanh. “Đây là đâu?”

“Đây là cung điện của Vương quốc Wonderful, trước đó là thành thị Hồn huyết.” Thiên đưa tay để lại mái tóc vì vừa mới tỉnh ngủ của Nhi. Nhi hơi cứng người, Nhi nghe thấy tiếng nói dịu dàng như suối nước chảy của Child: ” Huynh đã chờ đợi đệ ngàn năm. Bây giờ đệ đã trở về thật là quá tốt, huynh sẽ không để đệ rời bỏ huynh như trước nữa.”

Sau đó cả người Nhi bị đẩy lại xuống chiếc giường to lớn, cả người Child đè lên Nhi, chưa kịp hiểu điều gì thì đôi môi Nhi đã bị đôi môi Child bao trùm. Nhi cảm thấy nụ hôn này có cái gì đó khác xa với ba nụ hôn của đêm hóa trang kia. Nhi cảm nhận sự nâng niu mà cuồng nhiệt của nụ hôn này. Khi Child chấm dứt nụ hôn nhìn Nhi thờ dốt thì cười khê.

” Huynh chờ đợi đệ cả ngàn năm đệ có biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Trái Tim Biết Yêu

Nhi ngược nhìn người đang đề lên trên người mình. Thiếu niên một năm trước nay đã là một thanh niên, vẫn là khuôn mặt xinh xắn với đôi mắt đen thăm thẳm, mái tóc dài mượt rơi xuống lồng ngực Nhi. Nhi nghe thấy lời người thanh niên nói: “Huynh chờ đợi đệ ngàn năm, đệ biết không?”

Nhi lắc đầu rồi nhìn thẳng đôi mắt đen đó: ” Xin lỗi Child. Đây chỉ là một trò chơi. Người chơi trong game không phải là thực tế. Đệ trong game và đệ ngoài đời hoàn toàn khác nhau”. Nhi hơi nghiêng người nhưng vẫn không tránh thoát được lồng ngực của Child.

“Vội lại đệ thích một người khác, dù biết người đó không thích đệ nhưng đệ thích người đó hơn huynh”. Nhi không cự quấy nữa mà nằm lại giường, nhắm mắt.

“Người đệ thích là ai? Sao đệ khẳng định người đó không thích mình?” Vừa nghe Nhi nói thích người khác hơn bản thân trong game thì Thiên nghĩ ngay đến mình ngoài đời thực, nhưng nghe được lời tiếp theo người đó không thích Nhi thì Thiên nhủ chặt đôi môi, không lẽ là tự mình đa tình, Nhi thích một người khác. Rõ ràng mình theo sát Nhi đến từng bước nhỏ, làm sao lại không phát hiện ra. Nghĩ vậy nên Thiên hỏi luôn. “Kẻ đó là ai, sao dám không thích đệ”. Nhi nghe thấy trong giọng nói của Child có sự tức giận, tình cảm của mình chứ có phải của người này đâu mà lại tức giận, nhưng nếu mình thích người này có lẽ sẽ vui hơn không, Nhi bị suy nghĩ của chính mình dọa sợ. Nhi nhắm mắt, hai tay đưa lên che lại cả khuôn mặt.

Thiên đưa tay gỡ bàn tay của Nhi đang che khuôn mặt: “Đệ nói đi, người đó là ai, sao dám không thích đệ”. Thiên nói với chất giọng nhẹ nhàng nhất, ai biết trái tim Thiên xót xa như thế nào. “Nếu nói ra có lẽ đệ sẽ cảm thấy dễ chịu, biết đâu đệ hiểu lầm người đó thì sao?”

Nhi nhìn Child một hồi : “Không phải huynh nên vui vì điều đó sao. Đệ không hiểu nếu thích một người mà không tranh giành thì sao có thể gọi là thích được”. Vừa nghe thấy lời Nhi nói, Thiên như thấy mở cờ trong bụng, đúng vậy, anh chỉ bảo em nói ra chứ không bảo rằng sẽ từ bỏ em, chỉ cần biết kẻ địch là ai để tìm ra phương pháp đối phó. Tuy nghĩ vậy nhưng Thiên không hề để lộ ra mặt. “Vay em nhìn thấy tình cảm của một người như huynh đấy. Đừng đánh trống đánh, nói đi, người nào ngu ngốc bỏ qua một người như đệ vậy, kẻ đó bị mù à.”

“Người đó là một người anh trai của đệ. Đệ cũng không biết vì sao mình thích anh ấy nữa. Điều đó đi vào cuộc sống của đệ có lẽ rất lâu cho đến khi phát hiện ra điều đó. Có lẽ vì là ngày đó. Ngày đệ nhìn thấy người đó ở bên anh ấy.” Lời Nhi nói khiến Thiên chết lặng. Anh trai, hai chữ này lập đi lập lại trong đầu. Thiên dựa lưng vào thành giường gỗ lắng nghe lời Nhi nói, “nếu biết người đó là một trong hai người anh trai của em ấy thì mình nhất định không để em ấy trở lại Việt Nam.” Thiên nghĩ ngợi mà suy nghĩ nửa bỏ qua lời Nhi nói, Thiên cảm thấy khả năng suy nghĩ của mình luôn tỉ lệ thuận với lời nói của người khác, khi Nhi nói một thì não Thiên cũng phân tích, tổng hợp một.

“Hè vừa rồi đệ vì thấy nhớ anh ấy nên trở về gặp anh ấy, đệ thấy một người con trai đang thay đồ cho anh ấy. Anh ấy vậy mà không phản ứng lại còn dựa vào lồng ngực người đó nữa.” Nhi cúi đầu không thấy cảm xúc. Lúc này Nhi cũng không nhìn thấy người đối diện đang nắm chặt ga giường. Thiên nghe Nhi nói đến đây thì nở nụ cười, bàn tay có lẽ vì quá vui mà vô thức nắm lấy ga giường. “Hóa là người anh trai tên An. Tên đó chắc chắn cả đời này không thoát được tên Lăng nên không cần lo lắng.” Nụ cười của Thiên càng ngày càng lớn dần.

“Đệ ở bên anh ấy lâu như vậy, hơn mười năm mà không hề biết anh ấy là một người đồng tính”. Giọng Nhi có vẻ hơi khàn, Thiên nghĩ cô bé đang rất đau khổ nên Thiên vuốt ve mái tóc của Nhi an ủi. “Ngày đó, đệ sau khi cùng các bạn tập xong thì muốn tới gặp anh ấy. Vì muốn tạo bất ngờ nên đệ đã đánh lừa hệ thống theo dõi của anh ấy, đệ từng nghĩ anh ấy vì an nguy của đệ mà tạo ra nó... nhưng tình cảm đó chỉ là gia đình. Khi đệ mở cửa phòng anh ấy, một mái tóc vàng rực rỡ cùng giọng nói của người đó khiến đệ không thể tin được”

.....

Nhi nhớ lại hình ảnh trong căn phòng buổi sớm. Họ quay lưng lại phía Nhi nên không nhìn thấy Nhi. Nhi nghe được người đàn ông kia nói: ” Tôi vì cậu mà ngày ngày chăm sóc cậu từ ăn, ngủ, tắm, mặc. Sau này cậu phải đối xử tốt với tôi đó. Cậu sẽ phải nói thế nào với tôi nhỉ. Đúng rồi... ” Người đàn ông dừng lại giây phút và giọng người thứ hai trong phòng cũng là giọng nói quá quen thuộc với Nhi vang lên: ” Tôi sẽ rất cảm kích cậu, cả đời này sẽ đối xử tốt với cậu, cậu muốn gì tôi đều cho.” Nhi nghe thấy người đàn ông cười vui vẻ, người còn lại đang rúc đầu vào trong ngực của người kia. Giọng người kia lại vang lên: “Được rồi, không cần phải ngại ngùng, tôi giúp cậu thay đồ. Thật ghen tị với hình thể cơ thể cậu. Tôi là người đầu tiên thấy hết dáng vẻ của cậu. Nhi lặng lẽ đứng ngoài nghe tiếng xột xoạt thay quần áo trong phòng, sau một hồi dựa lưng vào tường, Nhi mới nhẹ nhàng rời khỏi ngôi nhà.

Nhi bước đi trên con đường đêm vắng lặng không định hướng. Khi đứng trên một cây cầu, Nhi hồi tưởng lại hình ảnh vừa chứng kiến. “Lúc trước, mình đọc truyện rõ ràng cảm thấy hai người đàn ông yêu nhau ở bên nhau là chuyện rất bình thường, cơ sao khi thấy anh Thiên và người có mái tóc vàng đó, mình lại thấy khó chịu”. Nhi cúi đầu đứng bên chân cầu một lúc lâu.

Lúc này, một cô gái bán hoa đi tới nhìn Nhi nói: “Này nhóc, nơi này có người rồi, đi chỗ khác kiếm ăn đi”.

Nghe thấy có người nói như đang nói mình, Nhi ngẩng đầu nhìn về người vừa nói. Cô gái thất thần nhìn Nhi, một lúc sau, cô gái mở túi xách, lấy ra một điều thuốc là từ trong hộp thuốc lá và châm lửa.

Sau khi phả một làn khói trắng vào mặt Nhi, cô gái dựa lưng vào cột đèn công cộng và nói: “Nhóc xinh đẹp như vậy cần gì làm cái nghề này.”

Nhi nhìn cô gái và nói: “Chỉ có thể nói cho tôi biết vì sao tôi lại cảm thấy khó chịu khi người tôi quen ở chung với một người khác không?”

“Nếu tôi thích nụ hôn tạm biệt của người đó, trông chờ người đó có nhiều nụ hôn tạm biệt như vậy là vì tôi thích người đó.”

” A. Rõ ràng quá còn gì, nhóc đã yêu và vừa mới thất tình”. Cô gái vỗ tay lên vai Nhi.

” Cảm ơn chị đã giúp tôi thông hiểu cảm xúc của tôi”. Nhi chân thành cảm ơn, “Liệu tôi như vậy có phải yêu quá sớm không?”

” Chị đây yêu khi mới 13 tuổi”. Cô gái rít một hơi dài phả ra khói trắng nói.

“Chị có cần gì không, dù gì cũng nhờ chị mà tôi đã thoát khỏi mớ hỗn độn trong đầu.” Nhi nhìn cô gái vì thường xuyên làm việc bán thân mà da dẻ nhợt nhạt vì thiếu tiếp xúc với ánh nắng ban ngày.

Cô gái nghe lời Nhi nói thì cười khềnh một cái. ” Có, nếu nhóc có tiền thì đưa đây cho chị. Chị mày cần rất nhiều tiền chữa bệnh cho em chị mày.”

“Chị cần bao nhiêu tiền chữa bệnh cho em chị. Em chị bị bệnh gì.” Nhi nhìn cô gái hỏi han.

“Nó bị bệnh tim bẩm sinh nhưng lúc bé không phát hiện ra, đến khi gia đình biết thì bệnh quá nặng, tìm kiếm tìm thay thế không được nên chỉ có thể sống ở bệnh viện. ” Cô gái cười khềnh một cái, “Sổ chị mày nhỏ, gặp được thằng khốn nạn, nó lừa lấy hết tiền tiết kiệm chữa bệnh cho đứa em, vì không vay mượn được ở đâu nên làm cái nghề này”.

Nhi mở ba lô và đưa một cái thẻ tín dụng đưa cho cô gái: “Đây là thẻ tín dụng một lần sử dụng, tôi không rõ có bao nhiêu, hy vọng sẽ giúp chị được. Mật khẩu là ST 23415.”

Cô gái nhìn Nhi và cái thẻ: “Nhóc cứ như vậy tin lời chị mày? Không nghi ngờ chị mày nói dối”. Nhi lắc đầu, đặt thẻ tín dụng lên tay cô gái. “Chúc em chị sớm bình phục.” Nói rồi Nhi hướng sân bay đi tới, cô gái nhìn theo bóng dáng Nhi nắm chặt chiếc thẻ trong tay. “Chúa phù hộ cô bé đó.”

Nhi trở về Việt Nam gần một tuần giam mình trong phòng và thư phòng. Nhi quyết định nói rõ cho anh Thiên tình cảm của mình, nhưng lần nào liên lạc anh ấy nói ba câu hỏi han rồi đều bảo bận lúc khác liên lạc lại. Nhi ảo não suốt tuần lễ, đến khi Sơn kéo Nhi tới kiểm tra thành quả huấn luyện của đội bóng.

.....

Có lẽ vì thấy Nhi lâu không nói gì nên Thiên cảm thấy lo lắng cho cảm xúc của Nhi mà mở ra hệ thống quản lý tư tưởng của người chơi mà chứng kiến hình ảnh sống động của hồi tưởng đó. Thiên chết lặng, bàn tay đang vuốt ve mái tóc của Nhi khựng lại. Nụ cười trên môi đứng hình. Nhi ngược đôi mắt đỏ au lên nhìn thấy nụ cười đó, ủy khuất vì sao mình tìm người tâm sự, người đó lại cười mình. Mình thì đau khổ lâu nay người này thì cười vui vẻ, nước mắt vô thức rơi xuống. Nhi òa khóc nức nở. Tiếng khóc của Nhi khiến Thiên rời khỏi ký ức của Nhi. Thiên luống cuối tay chân không biết nên làm sao, cuối cùng, một tay Thiên ôm lấy Nhi vào lòng, một tay kia thì vỗ lưng Nhi. Nhi uất ức khóc lớn trong lòng Thiên:

“Sao người ...đệ không ...biết đệ thích ...anh Thiên chứ, tại sao ...người.. anh ấy yêu... là người con... trai chứ.” Nhi vừa khóc vừa nói lung tung: “Tại... sao huynh ...có thể cười... khi thấy... đệ bị... thất... tình chứ? ” Thiên cảm thấy lòng mình đau như cắt vì những giọt nước mắt của Nhi, Thiên cúi người dùng môi chặn lại tiếng khóc nức nở và những lời nói lộn xộn của Nhi.

Nhi đẩy mạnh Child ra, lau lau nước mắt còn sót trên má và lau môi: “Người tôi thích là anh Thiên không phải là người chơi Child”. Nhi đứng dậy toan tính bước xuống giường, “một khi đã nhận định bản thân thích người đó thì sẽ phải nói rõ tình cảm và tạo cơ hội cho bản thân với người đó, vì vậy, những người khác dù tốt hơn cũng không được.” Nhi chưa kịp bước chân xuống giường đã bị một bàn tay kéo trở lại lòng ngực.

“Anh cũng rất thích em dù bản thân em là Nhi hay là Hồn Huyết”. Giọng nói trầm thấp từ tính vừa quen thuộc vừa xa lạ vang vọng trong căn phòng. Nhi phản xạ ngẩng đầu và ngẩn ngơ nhìn chàng trai có đôi mắt màu hổ phách.

“Anh Thiên”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Quốc Vương Wonderful

“Anh Thiên”. Nhi ngơ ngẩn nhìn thanh niên đôi mắt hổ phách. “Đùa gì vậy.” Nhi trừng mắt nhìn Child. “Ai cho huynh tự ý xâm nhập ký ức của đệ.”

Thiên nghe Nhi nói mà ngẩn người, thờ dài một hơi, Thiên kéo Nhi ôm chầm vào lòng và nói: “Anh thật sự là Thiên, Child là hình thái nhân vật trong game. Nếu em đồng ý để anh giải thích, em sẽ hiểu mọi chuyện”. Nhi yên lặng nằm gọn trong ngực Thiên, “nếu Child chính là Thiên thì những lời vừa rồi không phải anh ấy đều nghe thấy sao?” Nghĩ vậy nên hai má Nhi nóng dần.

Thiên dịu dàng cúi đầu nhìn Nhi. “Chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đã nghe được lời yêu thương của bé con.” Đúng lúc này, Nhi ngược mặt lên và nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Thiên cùng đôi mắt chăm chú của Thiên. Hai người bốn đôi mắt nhìn nhau.

“Anh...”

“Em...”

“Cốc cốc.... cốc.....” Ngay khi cả hai cùng lên tiếng thì tiếng gõ cửa phòng cũng vang lên đồng thời.

Nhi nghe thấy tiếng người gọi cửa:” Quốc vương, những người theo ngài đang chờ ngài ở đại sảnh. Nếu ngài đã thức dậy thì hãy đón tiếp họ”.

“Ai vậy?” Nhi ngạc nhiên vì trong trí nhớ không hề có người này.

“Là lá bài Jocker của em đó. Sau một ngàn năm nó tự có sinh hồn, cũng nhờ vào cây sinh mệnh. Chúng ta đi ra ngoài thôi, vẫn còn nhiều thời gian để nói.” Thiên đứng dậy chỉnh trang quần áo, buộc lại mái tóc rối tung của Nhi: “Người anh yêu luôn là em, vẫn luôn là em.”

Nhi nghe lời anh Thiên, ngẩng đầu nhìn anh ấy, lúc này anh ấy đã trở lại hình thái nhân vật Child. Thiên lúc này cũng cúi xuống và hôn nhẹ lên trán Nhi: “Chúng ta còn rất nhiều thời gian để nói chuyện”. Nhi gạt đầu và để mặc anh Thiên nắm tay rời khỏi căn phòng.

Khi cánh cửa mở ra, một người thanh niên trong trang phục quân gia xuất hiện trong tầm mắt của hai người, Nhi thấy người đó cúi đầu chào cả hai. Theo bước chân của Jocker đến đi tới đại sảnh, Nhi tò mò nhìn Jocker đi phía trước dẫn đường và quay đầu hỏi Thiên: “Jocker nhìn bình dị như vậy sao trước kia NPC nói có thể tiêu diệt kẻ địch mạnh”. Cảm nhận tầm nhìn và nghe được lời nói của chủ nhân mình, Jocker quân gia dừng bước quay người lại nhìn Nhi: “Chủ nhân, Người bỏ rơi chúng tôi đã ngàn năm, ngay cả cái tên cũng không hề ban tặng, bây giờ Người còn nghi ngờ khả năng của tôi sao?”

Nghe lời Jocker quân gia nói, Nhi ngượng ngùng cúi đầu xuống nhìn mũi chân. Thiên nhìn Nhi đang giả làm đã điều, nói: “Em bây giờ có thể đặt tên cho cậu ta, vẫn chưa quá muộn”. Có vẻ Thiên có sức ảnh hưởng lớn nên Nhi nghe thấy Jocker nói: “Đúng vậy, cậu Chủ nhân ban tên cho tôi và cây Sinh mệnh, lại nói, cây sinh mệnh cũng đã có khả năng biến thành hình thái con người, hiện đang là Tê tướng của Wonderful”.

“A”, Nhi ngẩng đầu nhìn Jocker, “cây sinh mệnh cũng có hình thái con người?” Nhi vô cùng vui vẻ, nghĩ sau này Tiểu Xà cũng có khả năng biến hóa thì tốt quá. “Tiểu Xà cũng có thể biến thân thành người không?”

Jocker đầu vẫn hướng về phía trước, nhưng lễ phép trả lời: “Cậu ta đã biến hóa được 100 năm nay, tuy vẫn còn khó khăn về việc giữ vững hình thái nhưng nói chung là tốt. Nhờ sự giúp đỡ của cây sinh mệnh mà hầu hết sinh vật đều có khả năng biến thân thành hình dáng con người”.

“Mars.(*) Sau này tên của cậu là Mars, vị thần chiến tranh. Không biết cái tên này có gần với kỹ năng của cậu không?” Nhi vừa nói xong thì Jocker quân gia xoay người lại, nhẹ nhàng nắm tay lên hôn mu bàn tay Nhi: “Mars cảm ơn sự ban tên của Chủ nhân”.

....

Trên đại sảnh rộng lớn, Hitman và mọi người trong thôn trang đứng nghiêm chỉnh, mọi người ngắm nhìn màu xanh kết hợp điểm xám vàng của bức tường căn phòng rộng lớn chỉ có một chiếc ghế ở chính giữa trung tâm căn phòng. Hitman nhìn người đàn ông tự xưng là tể tướng của wonderful – người này nhìn bề ngoài chỉ hơn 30 tuổi nhưng giọng nói lại là trung niên. Trong căn phòng rộng lớn chỉ có người đó và chiếc ghế trông thật khác thường.

Trong lòng mọi người đều thắc mắc vì sao vương quốc có cảnh sắc đẹp như mơ này lại vắng vẻ bóng người. Ngoài trừ người này và một vị quân gia thì chưa có người thứ ba. Người quân gia nói quốc vương đang nghỉ ngơi, mọi người ở đại sảnh chờ đợi, nhưng chờ đợi đã gần buổi mà vẫn không thấy bóng dáng vị quốc vương huyền bí khiến mọi người đều lo lắng. Là một người chơi vì trọng sinh quá nhiều nên mọi người đều bị mất đi rất nhiều kỹ năng, nhiều người từng muốn dell để lập lại nhân vật khác nhưng đều không lỡ bỏ đi hình thái hiện giờ. Ngay lúc mọi người lo âu suy nghĩ thì cánh cửa phía sau chiếc ghế mở ra. Người quân gia bước đi trước, phía sau là thanh niên mọi người đều quen biết là Hồn Huyết và thanh niên có vẻ đẹp xuất chúng xuất hiện ở con đường lối điện.

Nhi vừa bước qua cánh cửa nhìn thấy Hitman và mọi người ở thôn trang thì vui vẻ nở nụ cười. Nhi nhìn về chính giữa căn phòng có một thanh niên tuấn tú mái tóc màu bạch kim đứng bên cạnh chiếc ghế duy nhất trong phòng. Nhi nghe thấy Mars nói: “Đó là cây sinh mệnh”. Cây sinh mệnh thấy Nhi cúi người 90 độ nói: ” Chào mừng sự trở lại của chủ nhân”. Nhi nhìn cây sinh mệnh trong hình dáng con người, gạt đầu và buột miệng một cái tên. “Platofe”(.*).

Thanh niên tóc bạch kim hơi ngẩn người, sau đó mỉm cười: “Cảm ơn sự ban tên của Người, chủ nhân”.

Thiên và Nhi theo sau Mars lại gần vị trí trung tâm căn phòng, Mars dừng lại bên còn lại của chiếc ghế, đưa tay hướng về chiếc ghế và nói: “Mời Người an tọa”. Thiên không nói một lời xoay người sang ôm lấy Nhi bước lên chiếc ghế, Nhi khẽ giật mình nhìn Thiên nhưng ngay sau đó vòng tay lên cổ Nhi. Mọi người ngỡ ngàng nhìn hai chàng trai. Khi Thiên và Nhi ngồi trên chiếc ghế, một màn hình hiện ra trước mặt hai người, Nhi nhìn thấy bản đồ về Wonderful, Nhi nghe thấy bên tai lời anh Thiên nói: “Đây là chiếc ghế điều khiển của quốc vương, phía dưới chiếc ghế này có chứa hòn gạch phép thuật bảo hộ cho cả vương quốc. Trong cả GOW chỉ có 5 nơi có sự bảo hộ này, vì vậy tuy Wonderful nhỏ bé nhưng rất nhiều người bỏ mạng trọng sinh lại chỉ vì muốn tới đây.”

Nhi nhìn lên anh Thiên rồi nhìn xuống Ritman cùng mọi người phía dưới: “Tại sao Quốc gia này lại không có dân cư?”.

“Bởi vì người đã bỏ đi khi thành thị vừa mới được thành lập, một vương quốc không có quốc vương thì không cần tồn tại, nhưng đất đai vẫn được mở mang nên chỉ có thể phong ấn Quốc gia đi vào giấc ngủ chờ người trở về.” Platofe vừa nghe thấy câu hỏi của Nhi thì trả lời, Nhi ngượng ngùng quay mặt vào trong ngực Thiên, lí nhí nói: “Xin lỗi”.

Thiên bật cười nhìn Nhi, ‘nói sao thì cũng là do mình làm cô bé này hoảng hốt mà bỏ rơi, lại cũng là mình giữ lại và làm phát triển nhân vật trong game cho cô bé’, nghĩ vậy Thiên đưa tay xoa đầu Nhi: “Không cần suy nghĩ nhiều, dù em muốn phá hủy cả trò chơi cũng không cần xin lỗi.” Mars và Platofe

đều giết mình nghe lời Thiên nói, người chơi khác không biết chứ bọn chúng thân là NPC có trí thông minh nên biết rằng hiện nay Boss của chúng chính là người này, tuy rằng chúng không hiểu lý do vì sao con người lại có thể tồn tại trong đây thời gian một năm ngoài đời và phân tách thời gian trong game 1000 năm.

Hitman và mọi người nghe thấy lời Thiên nói thì phán đoán người này cũng là một người chơi giống mình và có lẽ chính là quốc vương huyền bí của Wonderful. Một người trong nhóm đi ra, cúi người trước Thiên và Nhi nói:

“Quốc vương bệ hạ vạn tuế, chúng tôi là những người bình thường muốn được trở thành công dân của Wonderful. Như người đã nhìn thấy, vì quá nhiều lần trọng sinh nên kỹ năng của chúng tôi đã bị hủy diệt gần hết. Chúng tôi muốn được tu luyện lại từ đầu. Kính mong Ngài đồng ý thu nhận chúng tôi.” Người đó vừa nói xong thì tất cả mọi người đều hướng Thiên và Nhi nói: “Kính mong Quốc vương thu nhận chúng tôi”.

Thiên nhìn Nhi hỏi: “Em có chơi GOW lại không, nếu không thì cứ để họ rời GOW và tạo lập nhân vật khác để chơi.” Lời Thiên vừa nói xong khiến tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về Nhi. Nhi cúi đầu nhìn ngón tay mình giả làm đà điều, vốn dĩ Nhi chỉ muốn trở thành một vị du khách vắng lai ngắm phong cảnh trong GOW, nay lại phải trở thành Quốc vương gì đó chăm lo cho mọi người thì thôi đi. Thiên liếc mắt nhìn Nhi rồi đưa một bàn tay qua nói: “Bàn tay của mình nhìn nhiều rồi, nhìn bàn tay của anh này.” Nhi ngược mắt nhìn Thiên rồi cũng cầm bàn tay Thiên nghịch ngợm từng ngón tay.

Mọi người chứng kiến cái hình ảnh này đều hóa đá. Mars đưa ánh mắt liếc Platofe hướng về hai vị chủ nhân ở trên ghế kia. Platofe mất thế nhưng nhìn thấy hành động của Mars thì hướng lên trên trần nhà nhìn tới: “Giỏi thì tự đi mà nói”. Mars lòng đầy phần nộ nhìn Platofe rồi nhìn lại Nhi: “Chủ nhân, nếu chủ nhân không cần họ làm công dân của Wonderful thì để họ làm bia cho Mars luyện tập, lâu nay Mars toàn phải giả nhập phe hắc ám cũng chán lắm rồi”.

Đoàn người run rẩy nghe lời Mars nói. Tất cả hướng ánh mắt về Nhi rồi nhìn Hitman: “Người là do cậu dẫn về thôn trang, người cũng là do cậu hướng rú đi qua Huyền Vũ lục địa, cậu nói với cậu ta đi”.

Hitman ánh mắt bất đắc dĩ nhìn Thiên rồi nhìn Nhi. “Hỗn Huyết...”

Rầm. Cánh cửa sau lưng mọi người bị đẩy ra, một đứa trẻ quần áo rộng thùng thình đẩy cửa vào, khi hướng nhìn thấy Nhi sau đoàn người thì chạy vội về hướng Nhi, cậu bé vì chạy nhanh mà bị vấp ngã. Mọi người quay lưng nhìn thấy hình ảnh một bé trai da dẻ hồng hào bởi vì chạy vội vã mặc trên người bộ quần áo thùng thình mà vấp ngã. Đứa bé ủy khuất cất giọng trẻ con đáng yêu:

“Chủ nhân, người không được bỏ lại Tiểu Xà, Tiểu Xà rất nhớ người”.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Bị Lừa Rồi

Rầm...Cánh cửa bị đẩy ra, mọi người nghe thấy giọng nói trẻ con ủy khuất mà đáng yêu của một đứa bé: “Chủ nhân, người không được bỏ lại Tiểu Xà, Tiểu Xà rất nhớ người”.

“Bịch”. Mọi người quay người lại thì thấy một đứa trẻ có da dẻ phấn nộn vì quần áo rộng thùng thình không phù hợp với cơ thể mà kéo ngã cả người. Cậu bé ủy khuất, ngồi bệt xuống sàn nhà, nước mắt tràn trề, nhìn chằm chằm Nhi.

Nhi ngẩng đầu nhìn thấy đứa nhỏ, Tiểu Xà biến thành hình người thật sự rất đáng yêu bởi đó chính là phiên bản nhỏ của Nhi khi là Hỗn Huyết, Nhi nhìn Thiên, gỡ tay Thiên trên tay mình rồi nhảy xuống khỏi lòng Thiên, bước từng bước hướng Tiểu Xà, mọi người thấy Nhi bước đi thì tự động tách ra nhường đường cho Nhi. Nhi dừng lại rồi vươn tay ôm Tiểu Xà vào lòng:

“Đừng khóc, Tiểu Xà.” Tiểu Xà thấy Nhi ôm mình thì ngừng khóc, nhưng vì khóc quá nhiều nên vẫn sụt sịt nước mũi, nhưng vì sợ làm bẩn áo Nhi mà dùng áo mình lau đi nước mũi.

“Người sẽ không bỏ lại em chứ” Đứa nhỏ vừa lau nước mũi vừa nhìn Nhi với ánh mắt tha thiết.

“Vì sao lại hỏi vậy, Tiểu Xà”, Nhi vuốt ve mái tóc đứa nhỏ.

“Là họ nói.” Tiểu Xà đưa tay chỉ về Mars và Platofe “Họ nói Ngài ấy vì quá nhưng nhớ người nên tạo ra một người giả cho khỏi nhớ nhưng.” Tiểu Xà ủy khuất nhìn về phía Thiên. “Rõ ràng em ngửi được mùi của chủ nhân, họ lại bảo là do biến hình bị rối loạn khứu giác. Người nói đi Người là chủ nhân thật sự của em đúng không?” Đứa nhỏ giữ chặt áo Nhi.

Nhi xoa đầu Tiểu Xà nói: “Là thật”. Tiểu Xà nghe vậy vui mừng khóc càng lớn hơn. Sau đó nó biến trở lại hình thái Bạch Long bay xung quanh Nhi. Sau một vài vòng bay, Tiểu Xà hướng Mars và Platofe bay đến, “Tại sao lại nói vậy với tôi.”

Mars nhướn mày đưa tay tạo một bức tường không trung nói: “Người ngu ngốc, bị lừa rồi.”

“Đúng là ngu ngốc”. Platofe cũng gật đầu phụ họa. Tiểu Xà phun lửa lỗ mũi. “Các người hợp lực uy hiếp người ta. Ta đi mách Sky.” Nói rồi nó bay qua cửa sổ đi mất. “Chủ nhân chờ em trở về, em tìm người tới giúp.”

“Haha, mấy bữa nữa đánh nát mấy cái vảy của nó và cả cái đuôi con chim kia nữa.” Mars cười to nói lớn. Platofe đưa mắt liếc nhìn Thiên, “hôm nay tâm trạng người này tốt, nếu không tên ngu này có ý định đánh con chim kia mới không bị chính.”

Platofe cúi đầu hướng Nhi nói: “Chủ nhân, người tính sắp xếp cho những người này như thế nào, thu nhận họ hay là thả họ rồi đi, người là do người mang tới.”

Nhi nhìn Platofe rồi nhìn mọi người: “Đúng vậy, dù sao cũng đã tới đây rồi, cứ để mọi người ở lại đi”. Lời Nhi vừa nói ra khiến mọi người có mặt ở đây ngẩn người vì quá vui vẻ, mấy người ôm chầm nhau la hét om sòm. Nhi thực sự không hiểu, có gì mà phải vui vẻ như vậy chứ, bản thân Nhi không biết rằng Wonderful là nơi linh khí dày đặc khiến tốc độ tu luyện của mọi người tăng rất nhanh, kỹ năng sẽ được xây dựng lại dễ dàng hơn nơi khác. Nhi cũng không hề biết rằng pháp thuật bảo vệ của vương quốc hoàn thiện chính là nguyên nhân tách biệt nơi đây với thế giới đang chiến tranh gay gắt.

Hitman vui mừng nhìn mọi người trong thôn trang rồi nhìn Nhi đang tiến bước tới gần người thanh niên đang ngồi ở vị trí trung tâm căn phòng kia. Khi Hitman còn đang ngỡ ngàng và mọi người còn đang thể hiện sự vui mừng của mình thì thấy giữa không trung hiện ra quyền trượng quốc vương, nó hạ dần xuống và dừng lại trước mặt Nhi, Nhi đưa tay cầm quyền trượng.

Mars bên cạnh nói với Nhi nhưng cũng vang vọng vào đầu óc của mọi người: “Quốc vương, người hãy tiến hành giải trừ phong ấn của vương quốc đi.” Nhi gật đầu và làm theo hướng dẫn của hệ thống, giải trừ phong ấn của Wonderful. Một ánh sáng màu vàng từ quyền trượng tụ tập thành đóm sáng rồi to dần, khi Nhi đưa quyền trượng lên trên đầu, ánh sáng được phóng kích lên rồi qua cánh cửa sổ, đi ra khắp bốn phương tám hướng tới những điểm phong ấn của Wonderful. Bởi ánh sáng chói lóa khiến mọi người nhắm mắt lại, khi ánh sáng rút đi, mọi người mở mắt và thấy thanh niên tóc đen tên Hồn Huyết biến thành một thanh niên tóc trắng trong trang phục quốc vương, sau lưng là đôi cánh màu trắng, khuôn mặt lộ ra vẻ đẹp yêu nghiệt của Huyết tộc, đôi tai Tinh Linh đang cầm trong tay là Quyền trượng Quốc vương. Âm thanh hệ thống vang lên khiến mọi người đều nghe thấy: “Chúc mừng Quốc vương Hồn Huyết đã di dời vương quốc thành công trong bốn lục địa. Hãy lựa chọn tiếp đến Lục địa trung tâm để thực hiện mơ ước ngàn năm của người Tu Chân, nơi đó môn phái Tiêu Dao đang kêu gọi người chơi là đệ tử tập hợp chuẩn bị cuộc chiến Thiên Ma Hắc Ám”

“Cậu ta là quốc vương Wonderful” Mọi người xôn xao. “Cậu ta còn là Người lai giữa Huyết Tộc, Thiên Giới, Tinh Linh, Nhân loại, không, vừa nãy hệ thống còn nói là người tu chân thuộc môn phái Tiêu Dao, đó là môn phái tu chân nổi nhất trong GOW”. Mọi người càng nói càng hăng say. Ai cũng không ngờ thanh niên đi với họ lại có lai lịch lớn như vậy. Hitman sau giây phút thần thờ thì hồi phục tinh thần, “hôm nay có quá nhiều lần bản thân mình thần thờ, ngần ngại vì người thanh niên tên Hồn Huyết này, không là quốc vương Hồn Huyết của Wonderful”

“Quốc vương vạn tuế”. Hitman dẫn đầu đoàn người hướng Nhi hành lễ. Nhi cảm thấy thật sự không cần thiết phải hành lễ như vậy, nhưng sau này Mars nói rằng, chức năng này là bắt buộc của người chơi, không thể xóa được, người chơi là dân chúng thuộc vương quốc nào thì khi thấy quốc vương đó sẽ theo bản năng tự động hành lễ.

“Quốc vương vạn tuế, chúng thần nguyện là công dân của Wonderful.” Đoàn người hướng Nhi hành lễ.

.....

Nhi được Thiên ôm bay trên trời dẫn đi thăm quan khắp nơi của vương quốc, lấy vị trí tế đàn phía trên lâu đài của quốc vương làm vị trí chính giữa thì trên bầu trời của Wonderful lúc này có bốn sắc trời xen lẫn nhau tạo nên cảnh sắc huyền ảo, sau đó lan dần ra các hướng sắc tím ở hướng Bắc, sắc vàng ở hướng Nam, màu trắng ở hướng Tây và màu xanh lam ở hướng Đông. Nhi chớp chớp mắt nhìn cảnh sắc mọi nơi, phía dưới hoa cỏ màu sắc rực rỡ, hương thơm của các loài hoa thu hút rất nhiều ong bướm. Thiên hướng cánh đồng hoa hạ đôi cánh. Vừa đặt chân xuống cánh đồng hoa, Nhi hăng hái chạy tới những cây hoa, ngắt một vài loài hoa rồi kết thành một vòng nguyệt quế, sau khi kết xong, Nhi chạy lại bên Thiên đội lên đầu Thiên.

Thiên nhìn Nhi chăm chú kết vòng nguyệt quế và đội lên đầu mình. Bàn tay Thiên kéo Nhi lại gần hơn, hai người cùng ngồi trên một thảm cỏ ngắm nhìn cánh đồng hoa và bầu sắc tứ sắc: “Em không muốn hỏi gì sao?”

Nhi ngẩng đầu nhìn Thiên và nói: “Có chứ, rất tò mò là đằng khác, anh nói sẽ có nhiều thời gian để nói, vì vậy em sẽ chờ anh nói cho em nghe.”

Thiên mỉm cười nhìn Nhi, đúng vậy, Nhi vốn lười suy nghĩ, mọi chuyện cứ nghĩ đơn giản, nếu ai nói giải thích thì Nhi sẽ chờ giải thích chứ không tự mình tìm sâu vấn đề.

“Bây giờ anh sẽ kể em nghe một câu chuyện nhé”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tớ Không Biết Hát

“Bây giờ thì tính sao đây? Mai là tới 20 tháng 11 rồi, danh sách đăng ký tiết mục thì không thể thay đổi.”

“Thì sao nữa, bỏ hoặc báo lại cho bên văn nghệ là lớp mình thay đổi tiết mục.”

“Cũng tại cái Ngân khoe khoang chọn tiết mục hát múa đó cơ.”

“Thế đưa nào lúc đầu giờ hai tay đồng ý hả.”

Đây là tiếng nói vang vọng ra ngoài hành lang của học sinh lớp 11B1. Ba người Nhi sau khi từ sân tập bóng về thì nghe được đoạn hội thoại đó. Vừa bước chân vào lớp thì thấy mặt mày ai cũng ỉu xiu, người thì nằm dài trên bàn, người thì gõ gõ mu bàn tay. Nhưng miệng cũng đang hoạt động.

“Hay đổi violon thành piano đi, hay ghi ta vậy?” Nam tay đang cầm chiếc ghi ta khẩy vài nốt nhạc nói.

“Để ai cũng ngu không biết đàn violon với ghi ta và piano nhỉ?” Lan Hương bĩu môi nhìn Nam.

“Tớ biết chơi violon đấy”. Ngay lúc này giọng Nhi lên tiếng làm tất cả im lặng. Đông và Son nhìn sang Nhi.

“Hôm nay bạn rất kỳ lạ nhé, sáng giờ mặt mày hớn hờ, giờ lại xung phong chơi violon chứ.” Son nhìn Nhi chằm chằm rồi quay sang hỏi Đông: “Có phải Nhi có chuyện vui không?”

Đông lắc đầu: “Vẫn như mọi khi mà”. Đông vỗ vai Son: “Đừng lại suy diễn lung tung nữa.” Mọi người nhìn ba người mới bước vào, khi nghe Nhi nói thì nhìn Nhi chằm chằm, Nam bỏ lại cây ghita lên bàn và chạy lại gần Nhi: “Bạn thật sự biết chơi violon hả?”

Nhi gật đầu thay câu trả lời. “Ha ha, vậy là đã giải quyết được vụ violon rồi nhé”. Nam cười lớn giơ ngón tay lên với mọi người trong lớp. Sau đó quay lại hỏi Nhi: “Hay quá, bạn vừa chơi violon vừa hát nhé. Lớp mình mai tham gia tiết mục văn nghệ chào mừng ngày nhà giáo. Giờ bạn thử đàn xem sao?” Nam hướng Lan Hương, “Đưa tớ violon cái Lan Hương, cầm cả bản nhạc nữa.”

Hừ, Lan Hương trừng mắt nhìn Nhi rồi đưa đàn và bản nhạc cho Nam: “Không biết chơi thì đừng có ra về ta đây.” Mọi người trong lớp đồng loạt quay mặt hướng phía khác, ai cũng biết quan hệ hai người này rất tồi tệ. Nhi không nói gì chỉ cười. Nhận bản nhạc và chiếc đàn từ Nam, Nhi đọc bản nhạc chừng mười phút, sau đó cầm đàn điều chỉnh chút âm thanh và bắt đầu đàn thử. Lần đầu tiên Nhi vẫn còn vấp và nhìn vào bản nhạc. Sau vài lần Nhi quen thuộc kéo đàn. Mọi người chìm và tiếng đàn violon du dương.

Ngay sau khi Nhi kết thúc mọi người vỗ tay khen ngợi, “Bạn hát đi, Nhi.” Mọi người hò hét với Nhi.

“Tớ không biết hát.” Nhi lắc đầu nói.

“Hả, không phải ai chơi đàn thì đều có năng khiếu ca hát sao. Đừng từ chối.” Mọi người tiếp tục nhao nhao.

“Tớ thật sự không biết hát.” Nhi phủ nhận.

“Bạn thử hát đi.” Nam lên tiếng, mọi người cũng gật đầu phụ họa. Nhi bất đắc dĩ nhìn mọi người rồi hát. Khi Nhi hát xong thì thấy cả lớp lặng yên như tờ. Son là người phản ứng đầu tiên.

“Lần sau Nhi đừng hát nhé. Tớ tưởng heo chộc tiết ở đâu.” Son vừa nói xong thì Nam và mọi người cũng tự động gật đầu theo. Son quay qua nói nhỏ với Đông: “Chắc ông cũng sẽ không có cái giọng hát kinh khủng như vậy chứ?” Đông nhìn Son cười một nụ cười rục rờ: “Muốn nghe thử không? Chắc chắn là tuyệt hơn cả Nhi hát nữa kia”. Lan Hương cũng có ý định bảo Đông hát, nhưng thấy Son nói rồi thì cũng phản ứng quay lại nhìn Đông, vừa nghe Đông nói vậy thì cũng phản ứng giống Son lắc đầu liên tục. Son lẩm bẩm chỉ có mình Đông ngay gần nghe thấy: “Cái này cũng là tính chất di truyền sao?” Nghe Son nói vậy, Đông nhìn sang Nhi, ‘gia đình Đông vốn không ai có năng khiếu âm nhạc, Nhi có thể chơi violon như vậy là tài giỏi nhất nhà rồi’.

Cả lớp sau khi nghe được giọng hát của Nhi thì đều tự động không ai nhắc lại vụ để Nhi hát nữa, tất cả đều nhìn cô bạn xinh xắn có giọng hát giết người bằng âm thanh này càng thêm rụt rè. Nhi nhìn mọi người mà cười, ‘bọn Jame, Luck và May trước kia cũng từng có phản ứng như vậy, chỉ có mỗi anh Thiên là chịu đựng nghe Nhi hát, mỗi lần như vậy, anh đều bảo Nhi đàn còn để anh hát.’ Nghĩ vậy Nhi nở nụ cười khiến mọi người đều nhìn Nhi mà ngẩn người, ‘lần đầu tiên thấy Nhi cười như vậy, bạn ấy cười thật đẹp’, Nhi không ngờ nụ cười của mình đã tăng thêm ấn tượng tốt cho mọi người.

Lan Hương nhìn mọi người trong lớp bị thu hút bởi Nhi thì vô thức nắm chặt bàn tay: “Đúng là hồ ly tinh, ai cũng câu dẫn”.

Giang nhìn cô bạn ít khi nở nụ cười rồi nhìn khuôn mặt vắn vẹo của Lan Hương mà thờ dài, Giang đi tới và vỗ vai Lan Hương: “Bạn đừng cứ vạch lông tìm giận nữa đi, tớ thấy Nhi cũng không phải là loại người đó đâu.”

Lan Hương trừng mắt nhìn Giang: “Bộ bạn cũng bị cô ta lừa bịp à”.

“Không có”. Giang lắc đầu. “Đừng có vì bản thân không ưa bạn ấy mà làm mất đoàn kết của cả lớp đi, ngày mai diễn văn nghệ rồi đấy, mau vào vị trí đi.” Giang đẩy đẩy Lan Hương lên phía trên.

Đông và Son ngồi ở phía dưới nhìn các bạn tập diễn nói: “Theo ông, ngày mai lớp mình được giải mấy?” Son nhìn mỗi người đang luống cuống ở từng vị trí mà hỏi Đông ở bên cạnh.

“Mình không biết, chắc không đến mức bị đem gạch về nhà xây đâu.” Đông cũng nhìn mọi người và Nhi đang đứng ở vị trí trung tâm chơi violon.

“Tôi thấy có người đẹp Nhi đứng đó, mọi người ngắm người đẹp rồi còn đâu mà chú ý dàn ca nghiệp dư của lớp mình chứ, mà tự dưng con nhỏ Bảo Ngân sao lại bị gãy tay gãy chân vào thời điểm này chứ, có khi nó lại giờ chúng tiểu thư ấy.” Sơn vừa nói xong thì thấy một cô bạn bước vào, trên mặt cô gái có vài vết thương đã được xử lý, tay cô gái được băng bó cẩn thận. Cô gái nhìn sang Sơn định nói gì đó nhưng phát hiện ra mình không thể nói nên chỉ có trừng mắt liếc Sơn rồi quay đi chỗ khác.

Sơn gãi gãi cái mũi, nhìn sang Đông nói: “Hình như tớ vừa bị bắt quả tang nói xấu người ta đúng không?” Đông gật đầu thay cho câu trả lời. Đông nhìn sang Bảo Ngân, “cô bạn này ở trong lớp khá được nhiều người yêu thích, cô ấy lại là thành viên của đội văn nghệ trường, tự dưng bị đánh hội đồng dẫn đến thương tích đầy người không biết có bị thương đến gân cốt không”. Bảo Ngân cảm thấy có ánh mắt nhìn mình thì nhìn sang thấy Đông đang lộ ánh mắt lo âu nhìn tay mình, Bảo Ngân hơi ngẩn người nhìn cậu bạn đeo kính cận to tương với mái tóc bù xù che lấp phần lớn khuôn mặt, ngoài Lan Hương thì hầu như không bạn nữ nào trong lớp tiếp xúc với Đông nên cũng như những người khác Bảo Ngân không quan tâm đến người bạn này trong lớp.

Đông chú ý Bảo Ngân quay lại nhìn mình thì gật đầu rồi xoay đầu nhìn về hướng Nhi cùng mọi người. Bảo Ngân theo ánh mắt của Đông nhìn về Nhi, một tia sáng lóe lên trong ánh mắt Ngân nhìn Nhi, “không nghĩ tới bạn gái này lại có năng khiếu violon như vậy?”. Lúc này cả Bảo Ngân và Đông không biết rằng, trong tương lai gần hai người sẽ còn rất nhiều dịp tiếp xúc với nhau.

.....

Ngày hôm sau, sự xuất hiện của Nhi trên sân khấu khiến tất cả thành viên đội bóng đều ngẩn tò tè nhìn Tiểu Ác ma khoác lên bộ váy trắng như Thiên Sứ đàn bài “Người thầy”. Thấy bạn học của mình, nhiều người bị hình tượng Thiên Sứ xinh đẹp của Nhi hấp dẫn, cả bọn chỉ có thể bất đắc dĩ và bất đắc dĩ, cái hình tượng hiểu lầm hơn năm qua, chỉ qua hình tượng ngày hôm đó mà bị đảo lộn.

Buổi biểu diễn chào mừng ngày nhà giáo đi qua cũng là thời điểm mà tất cả thành viên đội bóng bước vào ôn thi học kỳ và chuẩn bị tinh thần cho vòng đấu loại Quốc gia – Khu vực đồng bằng sông Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Trước Ngày Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng

Mùa đông đã tới, những cơn gió mùa mang theo hơi lạnh tê tái. Kỳ thi học kỳ cũng đã kết thúc tốt đẹp và cả đội bóng cũng chuẩn bị cho cuộc thi đấu bóng. Tại phòng họp của đội bóng đá.

“Ồ, chúng ta thi đấu tại bảng A khu vực đồng bằng Bắc Bộ và đối thủ là trường THPT Ý Yên – Nam Định.” Sơn cùng mọi người sau khi đọc xếp hạng các đội tham gia tại các vòng bảng thi đấu thì nói.

“Đây là một đội mạnh của Nam Định, năm nào cũng đã lọt vòng chung kết khu vực đồng bằng Bắc Bộ đó. Năm ngoái, đội bóng đá trường THPT Trần Phú đã bị thua trước đội THPT Ý Yên là 3-0 đó. Năm nay, thành viên đội bóng này không hề thay đổi. Chúng ta sẽ phải cố gắng hết sức mới mong giành chiến thắng đó. Hoàng hơi lo lắng bèn nói.

“Đừng có bi quan như vậy chứ, đội trưởng. Tuy đội đó mạnh, nhưng chúng ta cũng đã tập luyện chăm chỉ mà. Mục tiêu của chúng ta là đội vô địch quốc gia, vì vậy, chúng ta sẽ phải vượt qua các đối thủ dù đối thủ đó mạnh đến đâu. Phước giờ tay phát biểu (cầu thủ số 12 – đội bóng chính thức).

“Trong lượt đầu này, trường THPT Ý Yên chắc chắn sẽ sử dụng đội hình chuyên về tấn công 3-4-3. Còn chúng ta sẽ sử dụng đội hình 4-3-3.” Nhi đề bản xếp hạng xuống bàn rồi nhìn tất cả mọi người và nói.

“Hả, chúng ta cũng chọn đội hình tấn công à.” Sơn ngạc nhiên nhìn Nhi hỏi xác nhận.

“Đừng vậy, nhiệm vụ của hàng hậu vệ và trung vệ là rất quan trọng trong trận này. Tất cả hãy nhớ cần linh hoạt trong mọi tình huống, không cần phải lo lắng khi gặp những đợt sóng tấn công của đối phương.” Nhi ngừng lời quét mắt nhìn tất cả mọi người và nở nụ cười tươi. “Vói lại, sự cân bằng trong tâm lý là rất quan trọng. Những đội mạnh chưa chắc là những đội cân bằng tâm lý trong thi đấu, nhiều đội khi gặp phải khó khăn một chút đã bị khủng hoảng tâm lý.”

“Hay đó, nếu chúng ta làm họ mất cân bằng tâm lý là được chứ gì.” Tâm vỗ hai lòng bàn tay vào nhau, cười nói (cầu thủ số 7 của đội bóng chính nói).

“Thế thì mang gì tinh thần thể thao chứ.” Phước khinh bỉ nhìn Tâm và nói. “Chúng ta phải thắng một cách đẹp mắt chứ.”

“Nói gì thì nói, thi đấu trong thời tiết đông giá này thật là khó khăn cho chúng ta.” Hoàng hơi ảo não nhìn Nhi với đôi mắt cún con. “Lạnh như vậy mà phải đấu trận này thật khó mà”.

“Ồ, mà chẳng phải từ năm ngoái, các trận bóng đá diễn ra vào mùa hè năm trước hay sao, hè năm sau sẽ diễn ra giải bóng đá quốc gia mà. Như vậy, sau 2 năm sẽ có một giải bóng toàn quốc. Sao từ năm nay, năm nào cũng có giải bóng đá các trường THPT cấp quốc gia.” Đông vừa dừng lời thì tất cả đều khinh bỉ nhìn về phía Đông. Đông hơi ngạc nhiên nhìn mọi người, đột vừa rồi vừa tập đá, vừa phải tham gia lớp bồi dưỡng học sinh giỏi, thời gian của Đông hầu như căng kín hết.

“Đó là em không biết rồi, từ năm nay, trận chung kết giải bóng đá các trường THPT Quốc gia được diễn ra vào cuối tháng 04 hàng năm, sau khi Bộ Giáo dục và Liên đoàn bóng đá Quốc gia phối hợp tổ chức Giải bóng đá các trường THPT Quốc gia từ năm nay thì Liên đoàn Quốc gia đã quyết định sẽ tổ chức các giải đấu từng khu vực theo năm học, như vậy, một năm sẽ có một giải bóng đá Quốc gia. Điều này cũng sẽ giúp tránh trường hợp năm trước đội hình bóng đá của các khu vực đã lọt vào thi đấu Quốc gia đang học năm lớp 11 không thể tiếp tục vào năm sau vì đã học lớp 12. Như vậy, sẽ công bằng cho tất cả các đội.” Hoàng giải thích một lượt cho Đông.

“Nói vậy là các anh năm nay lớp 12 cũng có thể tham gia giải chung kết à?” Sơn hỏi.

“Không hẳn vậy, lớp 12 chỉ được tham gia tới hết vòng loại vào cuối tháng 2 hàng năm thôi. Chính vì vậy mà đội hình chính của trường ta có nhiều em lớp 10 và lớp 11. Bọn anh chỉ có thể tham gia cùng các em cho đến hết giải khu vực.” Hoàng giải thích.

“Ba năm qua, trường ta đều chỉ dừng lại ở vòng bán kết thi đấu thành phố, năm ngoái may mắn đạt giải Á Quân thành phố mà là một trong hai đội vào được vòng loại. Năm ngoái là lần đầu tiên lọt vào vòng loại khu vực, năm nay lại là lần hai vào tiếp vòng loại, nên bọn anh không còn nuối tiếc.” Thao nói.

“Tốt nghiệp cấp ba, các anh sẽ tiếp tục đá bóng chứ ạ.” Hà nhìn Phước nói, năm ngoái số 12 cũng là một đàn anh tài giỏi, năm nay Phước cũng kế thừa vị trí số 12 này.

“Bọn anh mỗi người đều có một mục đích riêng.” Tâm chỉ tay vào Phước và nói: “Phước là có ý định tiếp tục sự nghiệp bóng đá thôi.” Tâm nói.

“Đã tới giờ luyện tập rồi. Mọi người khởi động đi.” Nhi nhìn mọi người và nở nụ cười, nói. Nhìn thấy nụ cười đó của Nhi, tất cả đồng lòng rung mình một cái. Biết ngay là Tiểu Ác Ma vẫn là Tiểu ác ma không bao giờ có thể trở thành Thiên Sứ mà.

“Trời rét mà vẫn tập à.” Sơn ưỡ oải xoa hai bàn tay thờ hơi ra.

“Vậy, bạn ơ lại đây mà ngủ đi.” Nhi nghiêm khắc liếc nhìn Sơn đáng vẻ ưỡ oải và nói.

“Đi thôi Sơn, em ấy không kiêng nề ai đâu.” Đông kéo tay Sơn đứng lên.

“Ừ, thì đi.” Sơn nhìn Nhi đang bọc kín trong tá quần áo trong khi mình thì chỉ có mỗi cái áo mà cảm thấy uất ức. Sơn nghĩ mọi người chắc chắn cũng thấy Nhi đã man giống mình.

.....

Tại phòng học may trường, các bạn nữ lớp 11B1 đang đo vẽ trên bàn vẽ mẫu.

“Ngày mai, đội bóng trường mình sẽ đi Nam Định thi đấu đó.” Giang nhìn các bạn nữ khác trong phòng học và nói.

“Bọn mình đi cổ vũ đi.” Lan Hương hưng phấn quay sang nhìn mọi người rù rê.

“Sao phấn khởi vậy? Giang nói trong khi biết rõ lý do vì sao cô bạn này lại phấn khích như vậy. “Sau khi biết chuyện Nhi và Đông là anh em, trông bà vui hẳn ra nhè”.

“Ừ, ai mà biết được họ là anh em chứ. Mà nhớ tới trận hôm đó thật không ngờ được.” Lan Hương nghiêng người vẽ một đường nối giữa hai điểm trên mảnh vải hoa với nhau.

“Ừ, nhìn thì cứ ngỡ là Nhi mảnh mai yếu đuối ai ngờ bạn ấy có thể đánh gục 5 tên còn đồ chứ.” Giang cũng bất ngờ khi thấy hành động của Nhi ngày hôm đó.

“Nếu hôm đó bọn mình không đi theo nghe trộm thì chẳng biết được câu chuyện của Đông và Nhi nhỉ.” Lan Hương không cho rằng việc làm của mình đáng xấu hổ.

“Đúng vậy, ai mà ngờ được chuyện đó chứ.” Giang gật đầu phụ họa.

.....

Cả Giang và Lan Hương đều hồi tưởng lại. Tuần trước, Giang và Lan Hương cùng rủ nhau theo dõi Đông và Nhi sau buổi tập bóng, cũng bởi vì dạo gần đây, Nhi nổi lên như một hot girl xinh xắn, đàn hay, Lan Hương vì vậy mà càng làm rõ lên. Suốt gần 3 tiếng đồng hồ, cả hai được đi hết phố này đến phố khác theo chân hai người không biết một mồi là Nhi và Đông.

“Họ hẹn hò sau buổi học à?” Giang ngờ vực nhìn Lan Hương và hỏi. Nhìn mặt Lan Hương lúc này trông thật thảm, đôi mắt như ứa lệ khi nhìn thấy hai người phía trước tay trong tay chỉ tro vào hàng quán.

“Minh làm sao giờ, mình quen Đông trước mà.” Lan Hương nhìn Giang hỏi.

“Chúng ta cứ đi theo họ một chút nữa đi.” Giang không biết nên trả lời thế nào nữa, nói sao thì trong mắt cô bạn này hiện nay là hai trái tim vỡ tan tành như mảnh thủy tinh rồi. “Có thể không như chúng ta nghĩ đâu.” Giang chỉ đành an ủi Lan Hương như vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Họ Thật Sự Là Anh Em

Hình ảnh ngày hôm đó được tái diễn lại sinh động như ngày hôm qua, Giang và Lan Hương nhìn nhau mà nở nụ cười.

Vào 20h00 ngày hôm đó, Đông chạy đi đâu đó, Nhi ngồi chờ ở ghế đá. Một đám thanh niên 5 người vây quanh Nhi rủ rê Nhi đi chơi cùng bọn họ. Giang và Lan Hương lúc này nấp trong bụi cây. Sau vài tiếng to nhỏ, thấy Nhi vẫn không nói một tiếng đi hay đi cùng cả bọn, một tên trong đám thanh niên giờ trò xàm sỡ với Nhi. Có lẽ sức chịu đựng của Nhi đã tới giới hạn, Nhi tát cho tên đó một tát. Cú tát mạnh khiến tên đó ngã lăn ra đường. Thấy đồng bọn của mình bị ngất, bốn tên còn lại mặt mày nổi cáu xông vào tấn công Nhi. Vẫn thư thái ngồi yên trên ghế đá, Nhi đưa người tránh những cú đá của bốn tên và nhanh tay tát từng tên một, cả bốn tên đó cũng như đồng bọn của mình đều lăn ra bất tỉnh. Đúng lúc đó Đông trở về trên tay cầm theo một túi kem, ngạc nhiên khi thấy 5 thanh niên gục ngã trước mặt Nhi, Đông hỏi:

“Họ bị sao vậy?”

“Họ bị cảm ấy mà.” Nhi nhìn mấy người nằm dưới đất, hướng ánh mắt về Đông cười nói.

“Hả, vậy phải mau gọi cấp cứu thôi.” Đông hét hoảng lấy điện thoại đang định bấm số thì Nhi cản.

“Họ không sao đâu, 10 phút nữa họ sẽ tỉnh ấy mà.” Mặt Nhi nhìn bình thản như việc không hề liên quan tới mình

“Em vừa bảo họ bị cảm mà, sao lại tỉnh trong 10 phút được?” Đông cảm tưởng cái hình ảnh này khá quen thuộc, hình như từng thấy rồi, sau đó Đông nhớ đến cô bé Aki có mái tóc vàng năm ngoái gặp ở công viên Ss.Y.

“Anh cứ coi như không thấy gì đi.” Nhi nhún vai tựa lưng vào thành ghế đá sau lưng.

“Đã có chuyện gì vậy? Em phải giải thích rõ ràng cho anh biết chứ.” Nhiều khi Đông cảm thấy thái độ của Nhi rất khiến người khác bức mình.

“Đã bảo anh hãy coi như không thấy gì mà sao hỏi hoài vậy?” Trong giọng nói của Nhi lộ ra sự không hài lòng, Nhi nhìn Đông.

“Dĩ nhiên là anh phải hỏi rồi, họ bị như vậy, nhờ có chuyện gì xảy ra, mình làm sao có thể thân nhiên như không thấy chuyện gì được. Với lại, họ bị ngất trước mặt em gái anh một cách bất bình thường thì làm sao anh không lo lắng được chứ.” Đông cũng nhìn vào mắt Nhi, đồng dạng nói từng lời.

Cả Giang và Lan Hương đều vô cùng yêu quý Đông bởi tính cách luôn quan tâm tới mọi người nhất là luôn giúp đỡ những người gặp nạn. Cả hai ngạc nhiên khi nghe Đông nói hai từ “*em gái*”. “*Như vậy nghĩa là sao nhi?*”. Cả hai nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra sự ngạc nhiên.

“Được rồi, được rồi mà, họ có ý đồ xấu với em gái anh đó. Em gái anh chỉ phản ứng lại thôi mà. Mới có ăn một cái tát mà đã ngất rồi. Họ yếu quá.” Nhi khua tay và giải thích cho Đông chuyện vừa mới xảy ra.

“Em nói sao cơ.” Vừa nghe thấy những người đó có ý xấu với Nhi, Đông chạy vội vàng lại gần Nhi, kiểm tra một lượt trên dưới. “À, mà em có sao không?” Đông lo lắng hỏi không biết liệu Nhi có bị thương không.

“Em mà có sao thì đã không ngồi ở đây chờ anh rồi và họ đã không nằm dưới đất như vậy rồi.” Nhi chỉ tay vào những người đó và đứng dậy. “Anh không định cho em ăn kem à.” Nhi đưa tay tự mình cầm một que kem ốc quế hương vani. An nhìn Nhi lấy cây kem ốc quế hương vani mà cau mày, rõ ràng lúc này kêu mua kem socola mà giờ lại lấy vani. Sau đó hai anh em ngồi trên ghế đá tự nhiên ăn kem mà không ngó ngang tới mấy thanh niên đang nằm dài dưới đất trước mặt.

“Cũng muộn rồi, chúng ta về thôi. Chắc anh Lăng với anh An cũng đã về rồi.” Sau khi Đông ăn xong que kem thì Đông giờ bàn tay nhìn đồng hồ nói.

“Em vừa nhớ ra, tối nay anh An phụ trách bếp đúc mà. Anh ấy nấu ăn dở tệ, mình phải ăn cái gì ở ngoài trước, không thì chết đói mất.” Nhi đập hai bàn tay vào nhau nói.

“Hi, anh An mà nghe được câu này chắc buồn lắm đây. Anh ấy chỉ muốn nấu thật nhiều món ăn quê hương cho em mà em lại chê.” Đông mỉm cười.

“Thế tối mai anh vào bếp xem nấu có ngon hơn không nhé. Có khi cũng dở tệ ấy.” Nhi liếc mắt nhìn Đông và nói.

“Em đừng chê hoài như vậy, em có chắc mình sẽ làm ngon không vậy? Tối ngày kia đến lượt em đó.” Đông cũng trêu chọc Nhi nói.

“Hihi, em sẽ cho mọi người ăn trứng ốp lết, món tủ của em đó.” Nhi giơ tay lên trên cao, quay người đứng dậy bước lên phía trước rồi quay người lại nói với Đông.

“Trời, vậy là em cũng không biết nấu nướng à?” Đông nhìn Nhi với ánh mắt khó tin.

“Ai bảo không biết chứ.” Nhi khua tay trước mặt, bĩu môi và nói.

“Em biết làm món trứng ốp lết chứ gì?” Đông không nhìn Nhi mà vươn tay xách hai cái ba lô phía dưới ghế đá xách lên vai, đứng dậy bước tới gần Nhi.

“Yeah, sao anh biết hay vậy?” Nhi giơ hai ngón tay tạo hình chữ V, tươi cười nói.

“Đúng là anh An nấu vẫn hơn em mà”. Đông lắc đầu, chân bước lên vài bước.

“Anh nói cái gì vậy? Anh dám chê em à. Đã vậy thì đừng hòng được ăn que kem này nhé.

Nhi giằng nốt túi kem trên tay còn lại của Đông, Đông nhìn cô bé hai tay mỗi một tay cầm kem, một tay xách túi kem, lúc cắn một miếng bên tay trái, lúc cắn miếng kem bên tay phải, Đông cười nhìn hành động ấu trĩ của cô em gái mà nói: “Nhìn em kia, tham ăn quá đó.”

“Anh đừng tưởng anh nói vậy thì em sẽ nhường cho anh miếng nào nhé.” Nhi vừa cắn một miếng kem bên tay phải vừa nói.

“Nếu em thích ăn kem, lần sau anh sẽ dẫn em tới một quán ngon lắm. Mà ăn nhiều sẽ cảm đó, trời đang lạnh mà.” Đông quan tâm lo lắng nhìn Nhi.

“Không cần anh lo đâu, em khỏe lắm, không có chuyện em bị cảm đâu. Hi.” Nhi cắn một miếng kem và cười nói.

“Chúng ta về nhà thôi.” Đông đưa tay gạt miếng kem dính trên mũi cô em gái. “Hy vọng những ngày anh em ta tự sinh sẽ nhanh trôi qua, tự dưng anh rất mong nhớ những món anh Lãng nấu nhé.”

“Vâng” Nhi gật đầu. “Em cũng nhớ anh Lãng ghê gớm”.

“Em thêm món ăn của anh ấy thì có.” Đông vạch trần cô bé.

“Anh cũng giống em còn gì, nói chung là giờ đi kiếm gì lót dạ đã, không thì tối nay ôm bụng đói đi ngủ đó.” Nhi vừa nói vừa lấy trong túi kem một que kem cho Đông. “Đây, que này cho anh”. Đông nhìn Nhi cười gật đầu, tay nhận que kem Nhi đưa tới.

Khi cả hai cùng đi khỏi, Giang và Lan Hương giờ vẫn như đang chìm trong những suy nghĩ của mình. « họ thật sự là anh em à »...

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (1)

“ Woa, sân vận động này rộng quá trời, nó rộng bao nhiêu vậy ?” Tâm ngửa đầu nhìn sân vận động Thiên Trường khi cả đội vừa bước chân vào.

“115x72m. Hoàn thành năm 2003.” Sơn liếc mắt nhìn Tâm đang chạy nhảy mà giải thích.

“Ái chà, nhóc giỏi nhì. Biết cả chuyện đó cơ à.” Tâm cười nói, “Tuồng đầu óc nhóc bị hủ hết chẳng còn gì trong não chứ?”

“Đừng có gọi tôi là nhóc, nếu không vì nghỉ học 2 năm, nay năm tôi cũng học đại học rồi đó.” Sơn cau mày nói. “Vói lại ai bảo hủ thì không thể biết thứ khác”.

“Này, học kém lớp thì vẫn là kém, chấp nhận làm đàn em đi.” Tâm khoác tay lên vai Phước gần đó và nói. “Vói lại đọc ít đam mỹ, yaoi đi, tôi nghi ngờ cậu đang tự bẻ cong cậu đó, nhóc con à”.

“Đã bảo cấm gọi tôi là nhóc mà, muốn chết hử?” Vài vạch đen chạy dài trên trán Sơn.

“Đúng là đáng ngạc nhiên, tỉnh Nam Định lại tổ chức cho 2 đội bóng đá của 2 trường THPT thi ở một sân vận động như sân vận động Thiên Trường.” Hoàng nhìn hai kẻ đang âm ỉ mà nói chen ngang.

“ Dĩ nhiên, những cầu thủ của trường THPT Ý Yên đều đã được mời thi đấu cho câu lạc bộ bóng đá Nam Định mà.” Hà nhìn Hoàng gật đầu.

“ Em tìm thông tin này ở đâu vậy ?” Hoàng ngạc nhiên nhìn Hà, cái thông tin của mấy câu lạc bộ bóng đá Nam Định mà cũng tìm tòi được.

“ Trên google ấy anh.” Hà vừa nói vừa mở ba lô đưa cho Hoàng coi bài báo trong chuyên mục thể thao. “ Hôm qua em có in bài này ra đây, nãy ở trên xe em có coi qua rồi”.

“ Woa, đáng ngưỡng mộ thật.” Hoàng cầm tờ giấy có bài báo và đọc, sau đó thì reo lên.

“ Đừng có khen ngợi đội đó, họ là đối thủ của chúng ta hôm nay đó. Tập trung tinh thần vào các cậu bé.” Phước lên tiếng cắt ngang lời Hoàng.

“ Chúng ta tới sớm 2h đồng hồ không phải là để chơi đâu nhé. Cả đội chính thức và dự bị phải làm quen với sân bóng đi.” Nhi bước vào sân vận động sau cùng cũng nghe được lời mọi người đang nói to nói nhỏ.

“ Hà, không phải chứ, vẫn phải tập luyện à?” Sơn há mồm khi nghe thấy Nhi nói vậy.

“ Bớt cầm nhần đi, ông tướng.” Tâm vỗ vai Sơn nói. Trong lòng Tâm cũng đang buồn đây, đến trước giờ thi đấu còn phải tập luyện, trâu bò cũng còn nghỉ ngơi, Tâm nhìn sang bên Nhi đang nói gì đó với thầy Trung.

Lúc này, khi Nhi và thầy Trung vừa nói xong thì thầy Trung hướng mọi người, vỗ hai bàn tay vào nhau và nói: “ Được rồi, các em thân yêu. Ban quản lý sân bóng đã đồng ý để chúng ta vào trong sân bóng.”

“ Minh có một ý kiến.” Thầy Trung vừa nói xong thì Sơn hét to với mọi người. “ Nếu chúng ta thắng trận này, sau khi kết thúc, chúng ta đi Quất Lâm nhé. Minh thích ngắm biển.”

“ Thăng này sợ quá hoá rồ hay sao ấy, trời thì lạnh rủ nhau đi biển nữa chứ.” Tâm nói rồi cười to, nhìn Sơn chăm chăm. Cả đội 24 người cũng cười theo.

“ Muốn chết hả.” Sơn lườm Tâm, bàn tay nắm chặt khua khua trước mặt Tâm. “ Ở đó đâu chỉ có biển đâu chứ, còn nhiều thứ khác mà. Đúng là những đứa trẻ chẳng biết cái gì cả.”

“ Mi muốn chết à, tên nhóc kia. Bảo ai là đứa trẻ hả.” Tâm lườm lại Sơn và cũng nắm bàn tay khua lên trước mặt. “ Mi thì ngoài đám thì biết cái quái gì hả, Sơn?”

“ Thôi ngay, cả hai ngừng ngay cái trò này lại. Chúng ta phải đoàn kết chứ.” Hoàng chen ngang đứng giữa hai người, nhìn cả hai, ngăn hành động tiếp theo sẽ xông vào nhau của cả hai.

Hai cú đấm vào hai bên má trái và phải làm Hoàng đau điếng kêu lên: “ Hai cái tên quỷ này. Hết trò rồi à mà quậy vào giờ này hả.” Hoàng tức giận đấm trả cả hai.

“ Đúng là một cảnh hay nhỉ ?” Một giọng nói cất lên làm cho cả ba đang giằng co nhau dừng lại. Cả ba nhìn lại phía sau mình, phía sau họ là một thanh niên có dáng cao, vạm vỡ, nước da màu bánh mật. Một thanh niên đứng sau đó cũng có dáng cao và có nước da trắng.

“ Chưa vào trận đấu mà họ đã lục đục nội bộ rồi.” Người thanh niên có nước da trắng cười nhìn.

“ Có vẻ như vì sợ đội bóng trường ta nên có kẻ sợ chết muốn đào tẩu thì phải.” Người thanh niên có nước da bánh mật cười nhìn mọi người trong đội bóng. “ Đây là đội bóng trường Việt Ba - thành phố Hà Nội đây sao? Họ sẽ thắng được chúng ta với những kẻ nhìn thư sinh thế này sao?” Người thanh niên có nước da bánh mật nhìn chăm chăm vào Đông và nói.

“ Đúng là họ tặng chúng ta bàn thắng ngày hôm nay rồi.” Người thanh niên có nước da trắng vỗ vai người bạn có nước da bánh mật bên cạnh, cười tươi nói.

Lời lẽ khinh miệt của hai người khiến cả đội khó chịu. Nhi cũng khó chịu không kém nhìn hai người vừa mới xuất hiện, không cần phải hỏi cũng biết họ chính là thành viên của đội trường Ý Yên:

“ Các bạn quá tự tin vào mình thì phải. Chưa đấu thì chưa biết được mèo nào cắn mèo nào đâu nhé.” Nhi bước lên phía trước đối diện với cả hai và tự tin trả lời.

“ Ô, cô bé là quản lý đội bóng sao.” Hai người thanh niên nhìn Nhi một hồi. Người thanh niên có nước da trắng mắt sáng lên nhìn chăm chăm vào Nhi. “ Đúng là con gái thành phố, nhìn đẹp ghê, đáng cũng chuẩn nữa chứ. Em tên gì vậy ? Em có bạn trai chưa, hay làm bạn gái anh nhé.” Người thanh niên có nước da trắng bước tới gần Nhi hỏi một tràng.

“ Ai làm bạn gái người chứ.” Sơn chạy lại đứng giữa Nhi và người thanh niên có nước da trắng. “ Chúng ta sẽ cho đội người biết tay.” Sơn giơ một ngón tay giữa lên trước mặt thanh niên nọ.

“ Đúng vậy.” Cả đội gật đầu, ánh mắt nhìn hai cầu thủ đội bạn và đồng thanh

“ Hãy, sợ chưa kia. Được rồi, cá cược nhé. Nếu đội ta thắng, cô bé này sẽ là bạn gái của chúng ta. Các người thấy sao?” Thanh niên da trắng có cái nhìn

chăm chăm vào Nhi rồi nhìn mọi người với ánh mắt hứng thú.

“Nếu đội bạn thua thì sao?” Phước nhìn hai người trước mặt và nói.

“Nếu đội ta thua ư, không có chuyện đó đâu nhé.” Người thanh niên có nước da trắng cười to nhìn Phước với ánh mắt thách thức. “Được, nếu đội ta thua, các người muốn gì cũng được.”

“Hay lắm, người nói phải giữ lấy lời đó. Quân tử nhất ngôn.” Tâm gõ ngón tay út ra trước mặt người thanh niên da trắng, hai người ngoắt ngón tay. Người thanh niên nói: “Quân tử nhất ngôn”.

Nhi lắng nghe cuộc nói chuyện của mọi người, rồi nhìn hai người ngoắt ngón tay út mà cau mày tức giận: “Ai cho các người cái quyền cá độ bóng đá ở đây hả? Máy tên ngốc kia.”

“Thôi chết, Nhi tức giận rồi.” Son và Tâm cùng đồng thanh. Mọi người cùng nhau rùng mình một cái, thể nào sau trận này cũng bị chinh phục cho coi, mọi người thở dài trong lòng.

“Thôi mà, chúng ta sẽ không thua đâu. Hãy tin tưởng ở cả đội.” Phước nhìn Nhi và nói. “Em là ngôi sao của cả đội, không ai được cướp ngôi sao này cả.” Phước vừa nói xong thì tất cả mọi người cùng gật đầu đồng ý. “Đúng vậy, bọn anh không để em phải trở thành bạn gái của tên đó đâu.”

“Chúng ta sẽ gặp nhau trên sân bóng nhé. Tạm biệt.” Hoàng nhìn mọi người trong đội đang xúm quanh Nhi rồi quay người nhìn sang hai thanh niên. Sau đó Hoàng cười áo khoác ném sang cho Son và nói. “Các bạn, chúng ta đi làm quen với sân bóng thôi.”

“Đồng ý.” Cả đội hào hứng gật đầu đồng thanh.

Hai thanh niên nhìn theo cả đội đang cười áo khoác và tiến hành khởi động cơ thể. Nhìn mọi người chạy đi chạy lại trên sân cỏ. “Thật đáng tiếc, các bạn có tự tin và hy vọng bao nhiêu thì chúng tôi sẽ đập đổ hy vọng và sự tự tin đó của các bạn.” Người thanh niên có nước da bánh mật nói.

“Họ cũng chuyên nghiệp đấy chứ. Làm quen với sân bóng trước khi trận đấu diễn ra.” Người thanh niên có nước da trắng khen ngợi sau đó nhìn sang người bạn bên cạnh cười nói. “Trận đấu này thú vị đây.”

.....

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (2)

“Chào mừng các bạn đến với trận vận động Thiên Trường – Nhà hát của những giấc mơ. Tôi là Hoàng Thanh Hải thuộc đài phát thanh truyền hình Nam Định và bên cạnh tôi là anh Nguyễn Thành Công thuộc đài phát thanh truyền hình Hà Nội. Chúng tôi sẽ tham gia cùng các bạn trong trận đấu này với vai trò là bình luận viên. Chúc trận đấu thành công tốt đẹp. Và để bắt đầu trận đấu, chúng ta hãy làm quen với 22 cầu thủ đến từ 2 đội bóng trường THPT Ý Yên – Nam Định và đội bóng đến từ thành phố Hà Nội - trường THPT Việt Nam – Ba Lan.”

Tiếng hai bình luận viên vang vọng khắp khán đài, tiếng hò reo của các cổ động viên vang lên theo từng lời của bình luận viên. Trên khán đài có học sinh đồng phục của Ý Yên, của những người yêu bóng đá của tỉnh Nam Định nhưng lại có rất ít học sinh đến cổ vũ đội bóng trường Việt Ba. Nhi nhìn khắp lượt sân vận động rồi quay lại nhìn các bạn đang đứng xếp hàng. Sau khi tất cả hát Quốc ca thì tiến hành lựa chọn đồng xu xem bên nào có bóng trước. Mặc dù không quan tâm đến bên nào có bóng trước nhưng rõ ràng với tâm lý của rất nhiều bạn trong đội bóng lần đầu tiên đá thì việc có bóng trước sẽ có lợi cho lòng nhiệt huyết của các bạn ấy.

“Anh Thành Công này, trường THPT Việt Nam – Ba Lan là một ngôi trường như thế nào, tôi chưa từng thấy tên trường trong bảng xếp hạng các trường có đội bóng đá mạnh.” Bình luận viên từ đài Nam Định giọng nói tò mò hỏi người bình luận viên thứ hai của đài Hà Nội.

“Vâng, thưa anh Thanh Hải và quý khán giả. Đây là một ngôi trường có bề dày hoạt động thể thao như bơi lội, điền kinh..., nhưng lại không có thành tích trong môn thể thao vua. Đây là lần đầu tiên đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan tham dự giải đấu bóng đá các trường THPT cấp quốc gia.” Bình luận viên giải thích cho mọi người trong sân được biết vài thông tin của đội bóng trường Việt Ba.

“Anh Thành Công này, so với đội bóng đá trường THPT Trần Phú thì đội bóng đá trường THPT Việt Nam – Ba Lan được đánh giá như thế nào? Theo tôi được biết, đây là đội bóng đá luôn ăn may trong các giải đấu thành phố đúng không?” Vừa nghe câu này, Nhi cùng những người đang ngồi hàng ghế dự định khẽ cau mày vì cái từ ‘ăn may’. Mọi người không hẹn nhau nhìn về phía các bạn đang chính thức trên sân. Ai cũng khó chịu không biết bên trong sân thế nào nữa.

“Vâng, đúng vậy, đội bóng đá trường THPT Việt Nam – Ba Lan được đánh giá rất thấp, trong các giải đấu tại thành phố Hà Nội, đội được các chuyên

môn đánh giá là kém nhưng khá may mắn.” Bình luận viên đài Hà Nội có vẻ không chú ý lời nói của mình có thể khiến một vé vào vòng trong của thành phố mình có thể bị rơi rớt vì lời nói của mình.

“Vây, anh cho rằng đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan có cơ hội may mắn như các lần trước không?” Bình luận viên đài Nam Định tiếp tục câu hỏi đối với người bạn bình luận viên đài Hà Nội.

“Cái này thì tôi không thể chắc chắn được, nhưng hy vọng sự may mắn sẽ lại tiếp tục theo đuổi các chàng trai trẻ này.” Bình luận viên đài Hà Nội vừa nói vừa cười nhăm tạo tiếng cười cho khán giả cũng như cổ động viên trên khán đài.

“Tớ thề, sau đợt này tớ bỏ luôn chương trình thể thao có tên kia làm biên tập viên hay dẫn chương trình... Tớ cũng vậy”. Đây chính là những lời nói của không chỉ mấy người ngồi ở hàng ghế dự bị mà còn là tiếng lòng của thầy Trung, thầy nhìn mọi người và gật đầu đồng ý.

“Vâng, và bây giờ là danh sách các cầu thủ thi đấu của cả hai đội. Trước tiên tôi xin giới thiệu 11 cầu thủ thi đấu của đội bóng trường THPT Ý Yên – Nam Định. Đầu tiên là.....” Bình luận viên đài Nam Định đọc tên danh sách những cầu thủ trẻ của trường Ý Yên. Trong khi đó phía dưới sân bóng cũng có những người đang sôi lòng với những lời của hai bình luận viên ở phía trên.

“Có ai đó dám võ mồm hai tên bình luận viên đó không nhỉ, cái gì mà may mắn chứ. Chúng ta đã vất vả vượt qua các đội bóng khác để giành chức Á quân thành phố mà hần dám nói là may mắn á.” Tâm tức giận nói.

“Đừng có ăn thề vàng ngay từ đầu trận đấu đấy nhé.” Hoàng nhìn Tâm nói. “Trận đấu này không cho phép thua vì đường đến trận chung kết vinh quang.” Hoàng nhìn về những thành viên của đội bóng rồi nhìn về hướng Nhi, thấy Nhi đang nhìn mọi người, Hoàng gật đầu với Nhi rồi nhìn về đội bóng nói: “Hình như Nhi đang lo lắng chúng ta sẽ vì lời của hai tên bình luận viên là nao núng kìa.” Mọi người theo lời Hoàng nhìn Nhi, tất cả vẫy tay với Nhi, Đông và Sơn nhìn Nhi giờ hai ngón tay tạo chữ V. Thấy mọi người như vậy, Nhi cũng mỉm cười, mọi người ở hàng ghế dự bị cũng giờ tay tạo chữ V với người trong sân.

“Chúng ta sẽ chiến thắng”. Sơn hô hào.

“Đồng ý.” Cả đội đồng thanh.

Lúc này, tiếng bình luận viên đài Hà Nội cũng vang lên giới thiệu đội bóng trường Việt Ba.

“Và sau đây tôi xin giới thiệu 11 cầu thủ của đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan:

Số 1: Thủ môn Nguyễn Hồng Đông

- Các vị trí hậu vệ gồm:

Số 2 Hoàng Đình Sơn,

Số 3 Nguyễn Văn Lợi

Số 4 Nguyễn Tiến Quyết

Số 5 Nguyễn Đình Lợi

- Các vị trí trung vệ gồm:

Số 7 Nguyễn Văn Tâm

Số 9 Bùi Quang Huy

Số 8 Đỗ Văn Tùng

- Các vị trí tiền vệ, tiền đạo:

Số 10 Vũ Văn Hà,

Số 11 Lương Đăng Hoàng

Số 12 Đỗ Văn Phước

....Anh Thành Công này, nhìn vào vị trí các cầu thủ trên trận, ta thấy rằng cả hai đội đều sử dụng đội hình tấn công. Thật đáng ngạc nhiên đúng không anh?” Lời bình luận viên tên Thành Công của đài Hà Nội vừa chấm dứt thì lời nói của bình luận viên đài Nam Định cũng vang lên.

“Vâng, với đội hình tấn công như vậy, liệu đội nào sẽ giành chiến thắng đây. Chúng ta hãy chờ đón kết quả nhé.” Bình luận viên Thành Công nhìn người bạn bên cạnh và nói to vào trong Mic.

Tiếng còi bắt đầu trận đấu của trọng tài vang lên, Hoàng là người dẫn bóng trước và tiếng hành truyền cho Lợi, Lợi truyền một đường dài giữa hai cầu thủ

đội bạn tới Hà. Hà là người dẫn bóng tốt nên khả năng dẫn bóng và giữ bóng tốt trước sự chèn ép của hai cầu thủ đội bạn. Khi nhìn thấy Hoàng chạy lên trước thì Hà truyền bóng cho Hoàng, cái quan trọng là Hoàng có thể vượt qua mấy người hậu vệ của bên kia. Hà suy nghĩ nhưng vẫn truyền bóng cho Hoàng. Lúc này, tiếng bình luận viên cũng đang theo từng bước chân mọi người trên sân.

“Thưa các bạn, trọng tài đã thổi còi bắt đầu trận đấu và đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan sẽ là người có bóng trước. Họ đã bắt đầu thực hiện các đường truyền. Họ có một đường truyền dài từ số 5 lên số 10, có thể cầu thủ số 10 này là cầu thủ kiến thiết của trận đấu, bóng đã được truyền tới đội trưởng Lương Đăng Hoàng của đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan, liệu họ có thể vượt qua hàng hậu vệ của đội bóng trường THPT Ý Yên hay không? Ôi, tiếc quá, số 2 của đội Ý Yên đã phá được bóng. Bóng đang được truyền sang cho số 4, chỉ trong một vài phút bắt đầu của trận đấu, đội trưởng Ý Yên đã không làm thất vọng người hâm mộ, các chàng trai của chúng ta đã giành được bóng và có những đường truyền ngắn nhưng rất chính xác....”

Hoàng nhận được bóng của Hà truyền cho thì tính truyền cho Phước đang chạy lên phía trước mình, nhưng lúc này một cầu thủ mang áo số 2 của Ý Yên đã chen chân giành được bóng. Hoàng nhìn Phước nhún vai tỏ xin lỗi. Phước lắc đầu rồi chạy theo cầu thủ số 2 vừa có bóng, nhưng số 2 không giữ bóng mà truyền ngay cho số 4, họ tiến hành truyền ngắn cho nhau. Nhìn bóng bị họ dẫn dắt không làm cho Phước lo lắng, nhìn Hà mấy người ở vị trí hậu vệ kia trong đó có tên Sơn kia thì biết những người này chưa thể làm khó họ được.

“Có tên nào và mồm tên bình luận viên kia không nhỉ?” Lúc này ở phía trên khán đài, Giang đang nhìn phía dưới sân bóng, vừa nghe thấy lời bình luận viên nói, Giang cau mày. “Sao Lan Hương đi vệ sinh gì mà lâu thế không biết?”

“Hong, chúng ta chuẩn bị băng zôn, đội Lan Hương quay lại thì sẽ cùng giăng lên nhé.” Lan Hương quay người sang Hồng nói.

“Đồng ý.” Hồng cầm trên tay dải băng zôn màu đỏ khua khua lên trước mặt nói với Giang. “Ừa, kia không phải là Bảo Ngân sao?” Hồng giờ tay đang cầm băng zôn hướng phía cửa vào gọi to: “Ngân, ở đây, ở đây nè”.

“Ngân, bạn cũng đi cổ vũ cho đội bóng trường mình sao?” Ngân vừa bước tới thì Hồng đã xum xuê hỏi chuyện.

“Ừ, mình tới hơi trễ, bắt nhầm xe”. Ngân gật đầu giải thích lý do mình đến muộn.

“Tớ quay lại rồi đây, trận đấu thế nào rồi.” Lan Hương vừa ngồi xuống vừa hỏi các bạn mình.

“Không biết nữa, hàng hậu vệ của chúng ta đang vất vả cản phá các đợt tấn công bên Ý Yên đấy. Chúng ta cổ vũ thôi.” Bốn bạn trẻ cùng giờ cao khẩu hiệu ‘Trường THPT Việt Nam – Ba Lan chiến thắng’.

‘Nhìn xung quanh toàn là khẩu hiệu của trường bạn thôi.’ Hồng nhìn xung quanh cảm thấy tờ băng zôn của mình có vẻ nhỏ bé.

‘Kệ họ đi, vì đây là trên sân bạn nên dĩ nhiên là họ có lợi thế sân nhà hơn rồi. Nhưng chúng ta sẽ giành được thắng lợi thôi.’ Giang nói rồi, liền cầm loa phóng thanh chuẩn bị từ trước đứng dậy hò hét: “Trường Việt Ba quyết thắng”....

“Nhìn kia, có người tới có động cho chúng ta kia”. Ngồi ở hàng ghế dự động vài người nhìn thấy cái băng zôn đỏ chót có hàng chữ ‘Trường THPT Việt Nam – Ba Lan chiến thắng’ thì vô cùng ngạc nhiên, nhưng khi nghe giọng nói của Giang thì mọi người đều biết bốn người kia xuất hiện vì có thành viên lớp mình, mọi người nhìn nhau nói: “Sao tụi con gái lớp mình không học tập bốn người đó nhỉ?” Nhi nhìn sang Bảo Ngân đang ghi chép lại thông tin trận đấu rồi nhìn về phía khán đài nhận ra người bạn Bảo Ngân của lớp mình. Bảo Ngân chú ý ánh mắt nhìn mình thì ngẩn đầu thấy Nhi đang nhìn mình, Bảo Ngân cười một cái thật tươi rồi lại tiếp tục quan sát và ghi chép.

Ngay lúc đó dưới sân, trận đấu cũng diễn ra vô cùng ác liệt, sau nhiều lần bị hàng trung vệ trường Việt Ba ngăn cản, cuối cùng bóng của phía bên Ý Yên cũng đã vào được khu cấm địa. Lúc này cầu thủ số 10 của Ý Yên đã vượt qua cả Đình Lợi và Văn Lợi, nhìn thấy Quyết phía trước thì môi hơi nhếch lên - cầu thủ này chính là cậu bạn cá cược Nhi làm người yêu nếu đội bóng thua trận này – cậu ta đưa bóng ra đằng sau, Quyết nhìn thấy hành động của cậu ta thì dừng lại hành động. lúc này cậu bạn đó lại chạy qua Quyết cùng quả bóng. Quyết nghe thấy cậu bạn đó nói: “Bị lừa rồi.” Sơn nhìn thấy hành động đó thì chăm chăm, ngay bên cạnh Sơn lúc này có số 15 và số 13 của đội Ý Yên, Sơn đang phán đoán liệu cậu bạn đó sẽ truyền bóng cho số 13 hay số 15 thì Sơn thấy ánh nhìn của cậu bạn đó hướng về số 13, Sơn nghĩ khả năng đây lại là trò lừa bịp của tên này. Sơn hướng quả bóng và cầu thủ số 10 của Ý Yên nhằm tranh bóng, đúng như Sơn đã suy nghĩ, cầu thủ số 10 không có ý định truyền bóng cho ai cả. Ngay khi Sơn nhằm bóng để giành thì quả bóng được cầu thủ số 2 khéo léo đá sang hướng số 13, Sơn vừa định chuyển hướng thì cầu thủ số 10 này lướt qua Sơn và để lại một câu y hệt giống như nói với Quyết: “Bị lừa rồi”. Sơn trừng mắt nhìn quả bóng chuyển lại hướng chân số 10, bình phục tinh thần, Sơn đuổi theo cầu thủ đội bạn, hai người cách nhau cự ly không qua 20 phân, Sơn nhìn cậu ta chuẩn bị tiến hành cú sút mà gắng sức tăng tốc chạy. Quả bóng theo lực sút hướng thẳng khung thành vượt qua Đình Lợi lúc này chạy lại phía khung thành.

Ở phía trên khán đài, mọi người đều nghe thấy lời bình luận viên nói “Vâng, thưa các bạn, giờ đây số 10 của trường THPT Ý Yên đang tiến lại gần khung thành mà không một hậu vệ nào của trường THPT Việt Nam - Ba Lan có thể ngăn cản được. Tốt, số 10 Ý Yên đã vượt qua hậu vệ số 2 của trường Việt Nam - Ba Lan và đang tiến hành một cú sút, liệu bóng có vào được khung thành không?”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (3)

Quả bóng theo hướng khung thành lướt trên mặt cỏ lao tới, lúc này trên khán đài cũng nghe được lời bình luận viên nói: “Liệu bóng có vào được khung thành không?”

Đồng đứng giữa cầu môn nhìn quả bóng đang càng ngày càng gần mình, Đồng nghiêng người sang trái một chút, lúc này quả bóng cũng đang lao theo hướng Đồng nghiêng người. Cầu thủ số 10 đang mỉm cười thì nụ cười trên môi dừng lại bởi vì cầu thủ thư sinh mà họ gặp lúc đầu trận đấu đang ôm trọn quả bóng ở trong lòng.

“Bóng đang bay rất nhanh về hướng khung thành, Vào,... Không, thủ môn số 1 của trường VN-BL đã ôm trọn quả bóng mà số 10 Ý Yên đã sút. Thật đáng tiếc cho các cầu thủ trường Ý Yên. Thủ môn số 1 của VN-BL đã ném mạnh, quả bóng đang ở trung lộ và được truyền tới số 07 của VN-BL...” Đồng sau khi ôm bóng xong thì ném mạnh quả bóng về phía trung tâm sân bóng, quả bóng rơi xuống cách Tâm gần nhất. Ngay sau khi nhận được quả bóng của Đồng, Tâm liền hướng khung thành đội Ý Yên chạy tới.

“Làm sao mà tên đó có thể nhận biết được hướng bóng của mình đi thế nào mà bắt được?” Số 10 Ý Yên nhìn Đồng với ánh mắt khác thường.

Số 11 Ý Yên tiến lại gần số 10: “Có chuyện gì vậy, sao lực sút mạnh như vậy mà thủ môn đó có thể bắt được quả bóng nhỉ. Thôi, chắc hấn ăn may thôi.” Số 10 vỗ vai bạn, “chúng ta sẽ tiếp tục tấn công mạnh mẽ hơn nữa nhé.”

“Liệu đó có thật là may mắn không? Số 10 hoài nghi nhìn Đồng rồi mới quay lại vị trí của mình.

Cầu thủ của hai đội trên sân vẫn trong trạng thái giằng co cho đến phút những phút cuối cùng của hiệp một mà vẫn không một bàn thắng. Tuyt... Tiếng còi báo hiệu hết hiệp 1 cùng với lời nói của hai bình luận viên: “Thưa các bạn, vậy là hiệp 1 đã kết thúc, đến nay cả hai đội vẫn chưa thực hiện được một trái bóng nào lọt lưới. Chúng ta hãy tiếp tục hiệp 2 sau 15 phút nữa. Chúng tôi sẽ tiếp tục đồng hành và đưa ra những bình luận chính xác về trận đấu tới quý vị khán giả.”

.....

Tại phòng nghỉ của đội bóng đá trường Ý Yên:

“Tôi đã bảo các cậu phải chú ý tới tên số 10 và số 12 của VN-BL kia mà. Suýt chút nữa thì đã có thêm 1 bàn thắng cho đội đó.” Đội trưởng đội Ý Yên đập bàn quát lớn nhìn các cầu thủ.

“Được rồi, đội trưởng. Chúng ta phải có chiến thuật mới ở hiệp thứ 2 này.” Thủ môn đội Ý Yên phát biểu

“Đúng là cần có chiến thuật mới nhưng cũng cần giải quyết một việc.” Huấn luyện viên trường Ý Yên vừa bước chân vào phòng đã lên tiếng.

“Tại sao hai cậu lại không chuyền bóng cho nhau”. Huấn luyện viên và các thành viên khác của đội bóng đều quay mặt nhìn số 10 và số 15 của đội.

“Không có gì đâu ạ. Tại vị trí chuyền không thuận lợi thôi ạ.” Số 10 nhún vai trả lời như có lẽ.

Huấn luyện viên cau mày nói: “Đừng có bảo là không có chuyện gì. Từ khi mới bước vào hiệp 1 tôi đã quan sát rất kỹ. Nếu hai cậu còn như vậy thì chúng ta sẽ thua trong trận đầu tiên này đó.” Huấn luyện viên vạch trần lời nói của số 10.

“Có chuyện gì giữa hai người. Hùng, cậu là bạn thân của cậu ta, nói thử xem nào” Mọi người nhìn về thủ môn là cậu bạn có nước da bánh mật đội VN-BL đã gặp từ trước trận đấu.

“Đội trưởng, huấn luyện viên. Rất tiếc đó là chuyện giữa hai người, tuy là bạn thân nhưng em không thể nói được. Vấn đề này phải do họ tự giải quyết với nhau ạ.” Hùng bất đắc dĩ nhìn hai người số 10 và 15 rồi nhìn Huấn luyện viên trả lời.

“Có vẻ như tinh thần đồng đội của đội ta đang bị lung lay. Tôi cho các cậu trong 15 phút này phải giải quyết cho bằng được vấn đề của mình.” Huấn luyện viên nhìn ba người nói. “Hiệp 2 chúng ta cần phải dồn sức tấn công mạnh hơn nữa, trường VN-BL sử dụng đội hình tấn công như ta, nên hiệp 2 này chúng ta phải tranh thủ đè bẹp họ bằng sức mạnh tấn công của mình.”

“Vâng.” Cả đội đồng thanh.

“Hùng, cậu là thủ môn cậu có nhận xét gì về những cú sút của cầu thủ đội bóng đó.” Huấn luyện viên nhìn thủ môn hỏi, tuy rằng đội bóng trường Việt Ba chưa thành công lần nào nhưng rõ ràng là họ cũng không phải những con gà công nghiệp gặp may mắn như nhiều người vẫn nhận định.

“Họ tuy không có nhiều cuộc tấn công và gây nguy hại cho hàng hậu vệ và khung thành của ta. Nhưng khi họ có bóng và thực hiện tấn công thì họ như những con sóng vậy. Nhất là số 10, nhìn thì có vẻ không nguy hại nhưng thực chất mỗi cú sút cậu ta thực hiện đều là các cú sút khó phán đoán hướng đi, đó là nguyên nhân vì sao khung thành của em mấy lần suýt bị thủng lưới.” Hùng vừa hồi tưởng và nói ra nhận xét của mình. “Hon nữa số 10 đó lại có nhận định trận đấu rất tốt, nơi nào lợi thế có thể thực hiện các cú sút cậu ta đều có mặt, tuy rằng là tiền vệ nhưng cú sút thực hiện lại nguy hiểm hơn cú sút của tiền đạo số 11 cũng là đội trưởng bên đó.” Hùng gõ tay lên bàn vừa nhìn huấn luyện viên nói.

“Em cũng nhận thấy vậy, rõ ràng chúng ta kèm cậu ta cũng rất kỹ, thế mà chỉ một loáng cậu ta biến đi đâu mất, sức chạy của cậu ta cũng khá bền.” Đội trưởng Ý Yên cũng gật đầu tỏ rõ đồng ý nhận xét với thủ môn nhà mình.

“Còn các cầu thủ khác thì sao, có nhận xét gì về họ không? Như số 12 thì sao” Huấn luyện viên nhìn mọi người khắp lượt, trên mặt mọi người đều có dấu hiệu mệt mỏi, mồ hôi vì vận động mà lấm tẩm trên gương mặt còn vương nét thơ ngây của thiếu niên.

“Cậu ta có thể thực hiện cú sút xa nhưng lại không vào lưới, có vẻ không đáng lo lắng.” Thủ môn nghĩ ngợi rồi nói. “Nhưng em cũng không chắc lắm vì cậu ta chưa từng sút một quả nào cả.”

“Thủ môn bên đó rất giỏi, ngang cơ với thủ môn bên ta mà có khi nhỉnh hơn đó. Hàng hậu vệ bên đó thì có tên số 2 đáng gờm nhất, hẳn có sức chạy và thể lực khá. Mà nhìn tên đó trông quen quen. Tên hẳn là Hoàng Đình Sơn thì phải.” Cầu thủ số 13 đột nhiên lên tiếng.

“Đĩ nhiên, hẳn ta hồi học cấp 2 là hậu vệ xuất sắc nhất toàn quốc mà.” Số 15 nhìn số 13 và nói.

“Hả, ...” Cả đội ngạc nhiên nhìn lại số 15. “Thảo nào thấy cái mặt quen quen.”

“Có vẻ như thông tin về đội bóng chúng ta tìm hiểu không được chính xác thì phải quản lý nhỉ?” Cả đội nhìn về hướng cô bé tóc xoăn với đôi mắt đeo kính đang mãi ghi chép ngồi ở cuối bàn nghĩ ngợi khi số 10 nói tới đây.

“Xin lỗi cả đội, tôi đã không cung cấp thông tin tốt nhất.” Cô bé rỏ rít xin lỗi. Không phải là cô bé không muốn thông tin cho mọi người mà vì mọi năm đội bạn không được chú ý, không có ghi chép, năm nay đột nhiên có một đội hình mạnh cả về phòng thủ và tiến công khiến cô bé cũng ngạc nhiên không kém mọi người.

“Nếu đội bóng thua thì do cô đó.” Số 10 nhếch môi nở nụ cười khinh miệt nhìn cô bé và đổ lỗi cho cô bé làm cô bé càng thêm bối rối.

“Đừng có đổ lỗi cho bạn ấy, nếu có thua thì do cậu quá kém không thể làm thủng lưới đối phương đó.” Số 15 trừng mắt nhìn lại số 10.

“VẬY cậu đã đá vào lưới đó bao nhiêu quả mà nói tôi.” Số 10 cũng không chịu thua thiệt mà trừng mắt lại nhìn số 15.

“Hai cậu thôi ngay. Trong khi hai cậu cãi nhau thì nên nghỉ ngơi để bước vào hiệp 2 kia kìa. Bây giờ là chi tiết chiến thuật mà tôi muốn các cậu phải thực hiện trong hiệp 2 này. Các đội phải chú ý nghe nhé...” Huấn luyện viên mỗi tay cầm đầu một người rồi nhìn lại tất cả những người khác và nói.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (4)

“Nhi à, có thay đổi chiến thuật trong hiệp 2 không?” Lúc này trong phòng nghỉ của đội bóng trường Việt Ba, Hoàng sau khi tiếp nhận chai nước Bảo Ngân đưa tới thì nhìn Nhi và hỏi.

“Đĩ nhiên là có. Bên đội Ý Yên chắc chắn sẽ tấn công dồn dập. Vì vậy chúng ta sẽ chuyển đội hình tấn công sang phòng thủ.” Nhi đang chống tay trên bàn nghĩ ngợi, khi nghe Hoàng hỏi tới thì ngẩng đầu nhìn mọi người nói.

“Vì vậy để tránh thương vong nhiều, chúng ta sẽ chuyển sang thế con rùa rút cổ ư?” Lợi nhìn Nhi nói, “Chúng ta còn chưa có một bàn thắng, không lẽ để đến cuối cùng đá luân lưu à?”

“Ừ, thì cứ coi như chúng ta là con rùa rút cổ đi. Nhưng nếu chúng ta không thực hiện phòng thủ thì e rằng chúng ta sẽ phải vào lưới nhặt bóng dài dài.” Nhi nhìn về hướng Đông. Lúc này mọi người mới chú ý, khuôn mặt của Đông đang đỏ mồ hôi khá nhiều. Có vẻ như cậu đang bị đau.

“Đông bị thương ư?” Hoàng lúc này mới chú ý tới Đông nên vội hỏi.

“Cậu ta bị thương vào gần cuối hiệp 1 đó cộng thêm thương tích từ hôm qua nữa. Lúc ngăn chặn cú sút của tên số 10 đội Ý Yên, tên đó nhất định ăn thua với chúng ta hay sao không biết.” Sơn là người giải đáp thắc mắc cho Hoàng cũng như mọi người trong đội.

“Bóng đá là vậy mà, không thể tránh khỏi các thương tích được.” Đông áy náy nhìn mọi người. “Em không sao đâu vì vậy mọi người không cần lo lắng.”

“Nếu tên số 10 đó tiếp tục sút như vậy, e rằng anh sẽ phải điều trị dài dài ở bệnh viện đó. Anh đưa tay đây em xem nào.” Nhi bước tới gần Đông và xem xét vết thương trên tay Đông. “Chúng ta cần thay hậu vệ tại hiệp 2 nhưng nếu vậy thì buộc chúng ta cần phòng thủ từ xa nhiều hơn.” Nhi nhấn mạnh vấn đề cho cả đội.

“Không cần thiết đâu, anh sẽ tiếp tục hiệp 2.” Đông nhìn Nhi nói.

“Đừng có cố quá thành quá cố đấy ông tướng.” Sơn cũng nhìn vết thương của Đông và nói với mọi người.

“Đúng vậy, nếu hôm qua cậu không giúp em gái tôi thì đâu có bị như vậy chứ.” Phước áy náy nhìn Đông nói xin lỗi.

Điều này làm cả đội nhớ lại buổi chiều ngày hôm qua, khi cả bọn đi tập trung về thì thấy mấy nữ sinh cấp 2 đang đánh hội đồng. Mọi người nhận ra trang phục đó là đồng phục trường mình, nhìn kỹ thì nhận ra đó là Bảo Ngân trong đội văn nghệ.

Đông là người nhanh chân chạy ra ngăn cản. Một trong những nữ sinh cấp 2 quây đánh hội đồng là em gái của Phước vốn học võ từ nhỏ đã dùng gậy gỗ đánh vào hai cánh tay của Đông. Phước nhận ra em gái mình nhưng ngăn không kịp.

Sau đó mọi người mới biết rằng đó là một sự hiểu lầm của lũ trẻ, cũng may người bị thương là Đông vốn là 1 người chơi thể thao chứ nếu Bảo Ngân thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Cả ba người Đông, Nhi và Sơn nhìn Bảo Ngân nghĩ tới lần trước cô bạn này cũng bị thương có lẽ cùng vì sự hiểu lầm giống như lần này.

Mọi chuyện chiều hôm đó đã được giải quyết. Tuy nhiên, hai tay của Đông thì đã bị thương. Hôm nay, vì cầu thủ số 10 của Ý Yên là 1 cầu thủ của đội bóng U16 nên Nhi buộc phải để Đông làm thủ môn trong hiệp 1 nhằm làm giảm khí thế đối thủ và tăng sự tự tin cho các cầu thủ đội VNBL. Nếu tiếp tục để Đông thi đấu trong hiệp 2 thì nguy cơ thương tích sẽ càng tăng lên, vì vậy Nhi quyết định thay đổi chiến thuật thi đấu và cả thủ môn.

“Bọn anh sẽ nghe theo lời của em. Chiến thuật phòng thủ như thế nào ?” Hoàng nhìn Nhi rồi nhìn Đông. “Dù sao không thể vì ham thắng trận này mà bỏ đi một cầu thủ giỏi của đội được, phải rút kinh nghiệm từ trận đấu năm ngoái của lớp 12.” Nói rồi Hoàng nhìn sang ba người Đông, Sơn và Nhi, cũng vì hai người trong đội bóng chính lớp 12 năm ngoái bị chấn thương mà mới biết đến ba con người này. Mọi người theo ánh nhìn của Hoàng cũng nhìn sang ba người. Những người là học sinh lớp 10 tuy không rõ vì sao các đàn anh lớp 11, lớp 12 lại nhìn ba người như vậy, nhưng cũng từng nghe tới vụ chấn thương của thủ môn và hậu vệ năm lớp 12 khi vào được trận chung kết của thành phố năm ngoái.

“Chúng ta sẽ chuyển sang đội hình 5-4-1. Anh Phước sẽ là tiền đạo, Hà quay về hàng hậu vệ nhé. Chúng ta buộc phải thay đổi như vậy. Không cần thiết phải có một bàn thắng nhưng cũng không được để đối phương thực hiện được bất kỳ 1 bàn thắng nào cả. Tất cả rõ rồi chứ.” Nhi gật đầu với ánh nhìn của Hoàng rồi nói với mọi người.

“Đã rõ.” Cả đội hô hào. “Lâm sẽ là thủ môn thay thế. Bây giờ em cần đưa anh Đông lên phòng y tế, còn các anh ở lại nghỉ ngơi giữ sức nhé.”

“Anh có thể tham gia trận đấu đến khi kết thúc trận đấu mà”. Đông lắc đầu khi nghe Nhi thay đổi từ tấn công sang phòng thủ.

“Không được, chúng ta mới chỉ là vòng loại lượt đi, vẫn còn cơ hội cho lần sau, cần chữa trị cái tay của anh hơn.” Nhi phản bác lời Đông.

“Đúng vậy”. Cả đội nhìn Đông nói. Sơn đụng nhẹ vào tay Đông, Đông nhăn mặt lại một cái. “Thấy chưa, với cái tay này ông bắt bóng bằng niềm tin à?”

“Nhưng...” Đông còn muốn nói gì đó nhưng đã bị cắt ngang.

“Không nhưng nhị gì cả, cứ theo ý Nhi mà làm đi.” Phước nói chen ngang lời của Đông.

Đông bất đắc dĩ nhìn mọi người, rồi nhìn lại Nhi. Sau đó Đông gật đầu với mọi người và đi theo Nhi lên phòng Y tế. Cả đội nhìn Đông và Nhi bước đi. Cũng lúc đó, số 10 và số 15 của Ý Yên cũng đang trên đường đi tới phòng y tế.

“Làm bộ làm tịch hoài, cậu thích quản lý mà cứ giấu diếm.” Số 10 liếc nhìn số 15 nói.

“Muốn giành cô ấy với tôi ư, cậu lằng nhằng như vậy chưa đủ sao?” Số 15 cau gắt nhìn số 10.

“Lúc đầu thì đúng là có ý đó, nhưng giờ thì tôi chẳng quan tâm nữa.” Số 10 gật đầu thừa nhận. “Nhưng bây giờ, tôi đã gặp được 1 món đồ chơi còn thú vị hơn kia.” Số 10 cười khểnh.

“Không biết cô bé nào vô phúc gặp phải loại người như cậu nhỉ ? Cậu thật giống với ông già cậu.” Số 15 lắc đầu, trong giọng nói ẩn chứa sự lo lắng cho cô gái nào đó.

“Ày, cậu cứ sống theo kiểu nghiêm túc của cậu đi, tôi thích kiểu của tôi mà.” Số 10 vừa bước đi vừa nói. Đoạn đưa tay vỗ vai số 15 đang đi bên cạnh.

Lúc cả hai bước chân tới phía ngoài phòng y tế thì nghe được tiếng nói chuyện của bác sĩ với người bên trong. Khi cả hai bước vào thì nhận ra đó là thủ môn số 1 của đội Việt Ba.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cuộc Gặp Gỡ Trong Phòng Y Tế

“Thật đáng tiếc, cậu cần phải nghỉ ngơi ít nhất là 1 tháng thì mới có thể chơi tiếp được, mà sao bị thương như vậy mà còn cố ra sân. Các cậu thật không biết bảo vệ sức khỏe của mình mà.” Bác sĩ vừa kiểm tra tay Đông vừa ngược mặt nhìn sang Nhi ở phía bên cạnh nói với cả hai.

“Cháu cũng biết vậy nên cháu mới đưa anh ấy tới để bác sĩ coi xem, sau hiệp 1 vừa rồi, ảnh hưởng của trận đấu tới hai tay của anh ấy có sao không ạ?” Nhi lo lắng nhìn bác sĩ kiểm tra tay anh trai.

“Đã biết vậy, sao còn cho cậu ta ra sân trong hiệp 1. Cháu là bạn gái cậu ta à, hay là quản lý đội bóng mà quan tâm thế.” Ông bác sĩ nhìn Nhi và Đông, nhìn thấy sự quan tâm trong mắt cô gái nên ông có vẻ hiểu lầm. “Đúng là tuổi trẻ.”

“Dạ, chúng cháu là anh em ạ.” Đông ngập ngừng nói. “Không phải là bạn gái như bác sĩ nghĩ đâu ạ.”

“Hôhồ, vậy à, ta nhìn thấy hai đứa cứ tưởng là bạn trai, bạn gái của nhau chứ. Hoá ra là anh em à.” Ông bác sĩ nhìn chàng trai đang vì đau nhưng vì cố chịu đựng mà hai môi khẽ cắn nhau. “Tôi sẽ kê tạm thuốc cho cậu, sau khi kết thúc trận đấu ngày hôm nay, cậu phải đi khám lại ở bệnh viện để chữa trị cho kịp thời.” Bác sĩ nghiêng người sang bên bàn, lấy giấy bút kê đơn. Đoạn đứng lên mở tủ lấy các loại thuốc.

“Vâng, cháu cảm ơn bác sĩ ạ.” Nhi rồi rút hướng bác sĩ nói lời cảm ơn.

Kít... Đúng lúc này, tiếng cửa mở ra, mọi người trong phòng quay đầu lại nhìn hai người bước vào. Vừa mới bước vào, cả Nhi và Đông đều nhận ra hai người cầu thủ số 10 và 15 của đội Ý Yên, số 10 nhận ra Nhi, ý cười trong mắt đậm đặc.

“Ôi, là cô bé xinh đẹp đi cùng đội bóng trường Việt Ba đây mà. Hà, còn có cả tên thủ môn sát của đội đó cơ à. Đúng là định mệnh đôi ta gặp nhau.” Số 10 bước gần tới Nhi và nói.

“Cầu thủ số 15 bên đội Ý Yên bị chấn thương à?” Nhi nhìn cả hai rồi lướt qua câu hỏi của cầu thủ số 10 dừng lại ở số 15.

“Sao cô bé lại bảo là cậu ta, nếu anh bị thương em có quan tâm không?” Số 10 tỏ vẻ bị thương, sau một một giây vẻ mặt lại trở thành vui vẻ. “Anh tự giới thiệu nhé, anh tên Bách. Em tên là gì vậy, em gái”

“Anh chết cũng chẳng có ma nào thương đâu.” Nhi lạnh lùng, mặt quay lại nhìn bác sĩ tiêm thuốc giảm đau cho Đông.

“Sao em lại nói những lời cay độc như vậy, anh không cần người khác nhìn anh nhưng anh cần em nhìn anh thôi.” Bách tiến gần hơn tới Nhi.

“Hoá ra người mới là cô bé này à, Số 15 nhìn Nhi rồi nhìn Bách, tỏ vẻ đã hiểu chuyện gì đó.

“Em...ừ...ánh...a...ă...a...” . Ngay khi số 15 đang nói thì bị Bách bịt miệng. Bách cười nói tròng mắt nhìn số 15 rồi quay lại cười hóm hờ nhìn Nhi. “Em không được nghe lời tán tỉnh của tên sát gái này nghe chưa, chỉ cần anh là đủ rồi.” Số 15 nghe xong lời của Bách thì tròng lớn mắt như muốn đánh người.

“Em cần tránh xa hắn ta ra. Đó là những lời mà anh ấy muốn cảnh báo tôi đó.” Nhi vẫn lạnh lùng, đôi mắt nhìn số 15 gật đầu lễ phép nói. “Ý anh là vậy đúng không ạ, rất cảm ơn ý tốt của anh ạ.”

“Em có khiếu hài hước thật. Nhưng chính vì vậy mà anh thích em đó.” Bách tỏ vẻ không sao cả, hướng Nhi cười tít mắt.

“Xong rồi, cậu ta chỉ cần uống thuốc này để giảm bớt cơn đau trong ngày hôm nay và ngày mai. Sau đó, khi về Hà Nội cậu ta cần tới khám ở bệnh viện ngay.” Bác sĩ đưa gói thuốc cho Nhi rồi nhìn cả 4 người. “Còn hai cậu kia bị sao mà tới đây vậy?”

“Bác sĩ sao lại đưa thuốc hôm nay và ngày mai vậy. Hôm nay chúng cháu sẽ về luôn mà.” Nhi thắc mắc nhìn thuốc trong tay rồi nhìn bác sĩ.

“Là anh đã xin bác sĩ đó.” Đông giải thích. Lúc này khi Nhi đang còn nói chuyện với hai người kia, Đông nhớ đến Sơn nói muốn mọi người đi Quất Lâm nên đã nói với bác sĩ ngày mai cả đội bóng vẫn còn ở Nam Định nên xin thuốc cho ngày mai.

“Đừng lo cháu gái, cậu ta sẽ không nguy kịch tới ngày kia đâu. Mai vẫn có thể đi chơi được đó”. Bác sĩ tùm tùm cười nhìn sự lo lắng trên mặt Nhi.

“Đừng nói với em là anh đồng ý với ý kiến đi chơi của Sơn nhé.” Nhi vừa nghe bác sĩ nói thì nhìn sang Đông hỏi. Nhận thấy cái gật đầu của Đông thì khẽ thờ dãi. “Dù gì cũng cần xả hơi mà em. Nên để mọi người vui vẻ một bữa. Anh đâu có sao đâu mà làm ảnh hưởng cả đội chứ.” Đông gật đầu và nói với Nhi. “Đừng trách Sơn, là anh cũng muốn ngắm biển mà.”

“Đúng là những kẻ điên, trời lạnh rủ nhau đi biển chơi. Nhưng được rồi, nếu đội thắng thì đi, nếu thua thì về luôn.” Một tia sáng chợt lóe trong mắt Nhi, Đông rung mình một cái, ‘có lẽ tại kia sẽ nhớ vụ đi chơi lần này đây.’

“Chúng ta đi thôi.” Nhi nói với Đông rồi nhìn về phía bác sĩ. “Chúng cháu chào bác sĩ ạ.”

“Này, đợi anh với.” Bách định chạy theo Nhi khi thấy Nhi và Đông bước chân tới cánh cửa thì bị số 15 kéo lại. “Chạy đi đâu vậy ông tướng”

“Vậy, hai cậu bị làm sao?” Bác sĩ lặp lại câu hỏi với cả hai...

Sau khi rời khỏi phòng y tế, số 15 nhìn sang số 10, đặc ý trong mắt rõ ràng, cười nói: “Cô bé đó là món đồ chơi mới của cậu mà cậu vừa nói đấy à, thật đáng tiếc, nhìn sự quan tâm tới thủ môn bên đó thì có thể thấy cô ấy là bạn gái của cậu ta. Có thấy lời nói, cử chỉ thân mật của hai người bọn họ không? Ha ha. Cậu không có cửa rồi.”

“Cậu cười cái gì. Cái gì tôi đã muốn thì đừng hòng ai ngăn được. Trong hiệp 2, cậu phải truyền bóng cho tôi nghe chưa, tôi phải cho lưới bên đó bị thủng liên tục. Ha ha. Khi đó cô ấy sẽ chú ý tới tôi.” Bách khoác tay lên vai cậu bạn, đặc ý nói.

“Oây, đồ điên. được rồi, hiệp 2 tôi sẽ truyền cho cậu. Cậu mà đá không ra hồn thì chết với tôi. ...” Số 15 gạt tay người bạn để trên vai xuống, thờ dài một hơi nói.

Mọi người không hề biết rằng có sự thống nhất hợp tác của hai người này cho đến khi tới hiệp 2 của trận đấu.

.....

“Chào mừng quý khán giả trở lại với hiệp 2 trận đấu đầu tiên của bảng A giữa 2 đội bóng trường THPT Việt Nam - Ba Lan, thành phố Hà Nội và trường THPT Ý Yên - tỉnh Nam Định thuộc giải bóng đá các trường THPT Việt Nam. Hiệp 1 kết thúc với tỉ số 0- 0 chưa nghiêng về đội bóng nào cả. Và trong hiệp 2 này, phía bên trường THPT Việt Nam - Ba Lan có sự thay đổi cầu thủ, đó là thủ môn số 1 ra sân và vào sân thay thế là thủ môn số 16 tên Trần Viết Lâm.” Bình luận viên Thanh Hải là người giới thiệu đầu tiên sự thay đổi của cầu thủ đội bóng trường THPT Việt Nam-Ba Lan tại đầu hiệp hai.

Sự thay đổi thủ môn này khiến các cầu thủ Ý Yên có sự ngạc nhiên. “Sao mới đầu hiệp đã thay thế thủ môn nhỉ?” Một cầu thủ thắc mắc.

“Vi thủ môn bên đó bị chấn thương ở hiệp đầu.” Bách tóm tắt sự việc ở trong phòng Y tế cho mọi người biết.

“Có vẻ hiệp 2 này sẽ dễ dàng cho chúng ta đây.” Thủ môn Hùng của đội Ý Yên nhìn hai người ra sân và vào chơi phía đội Việt Ba nói.

“Cũng chưa nói trước được điều gì. Chúng ta phải giành thắng lợi trong hiệp này tất cả đã rõ chưa.” Đội trưởng Ý Yên nhìn tất cả mọi người nói.

“Rõ...” “Tất cả thành viên đội bóng Ý Yên giờ tay và đồng thanh.

....

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (5)

Ngay từ đầu hiệp 2 diễn ra cũng vô cùng ác liệt, sự thay đổi chiến thuật của Nhi đã phá hỏng chiến thuật tấn công của đội trưởng Ý Yên. Bất ngờ lớn nhất xảy ra đối với đội Ý Yên là cầu thủ số 10 của trường đối thủ lại có thể chơi ở vị trí hậu vệ rất xuất sắc. Ngay cả huấn luyện viên của đội bóng trường Ý Yên cũng kinh ngạc với cầu thủ này cũng như phong thủ của đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan.

Ở phút thứ 25 của trận đấu, Hà tranh được bóng của một cầu thủ bên Ý Yên và truyền cho Phước gần đó. Phước nhìn khoảng cách 16,5m so với khung thành của Ý Yên.

Ngay lúc đó, phía trên khán đài cũng đang sôi sục bởi lời bình luận của hai bình luận viên của hai đài Hà Nội và Nam Định. “Và thưa các bạn, sau 25 phút của trận đấu, hiện giờ bóng đang trong tầm tay của các cầu thủ trường THPT Việt Nam – Ba Lan, các cầu thủ trẻ trường THPT Ý Yên vẫn chưa thể ghi được một bàn thắng nào, liệu họ có thể giành lại bóng và tiếp tục tấn công không? Bóng được trường tới chân cầu thủ số 12 THPT Việt Nam – Ba Lan. Woa, thật bất ngờ, cầu thủ số 12 Việt Nam – Ba Lan định sút thẳng vào lưới ở cự li 16,5m sao, thật không thể tin. Liệu bóng có vào lưới không? Không được rồi, bóng đã bay lên quá cao, chắc chắn bóng sẽ bay ra ngoài sân bóng, thật đáng tiếc cho các cầu thủ của chúng ta.”

Hà nhìn Phước với ý đồ đã rõ, tính toán một hồi, Hà xác định khả năng thành công và không thành công từ cự ly đó, sau đó, Hà chạy khỏi vị trí hậu vệ hướng biên phải của sân bóng chạy tới. Nhi đứng tại vị trí nhà chờ cũng nhận ra ý định cứu vớt bóng của Hà. Lúc này, Đồng cũng nhủ mi nhìn hành động tự ý rời khỏi hàng hậu vệ của Hà. Hà chạy tới sát biên bên phải sân bóng phía bên đội Ý Yên, lúc này hầu hết cầu thủ của đội Ý Yên trên sân đều đang đứng cách xa vị trí biên bên phải, tất cả cho rằng Hà sẽ không đỡ được quả bóng. Nhưng khi tất cả mọi người đều nghĩ như vậy thì cũng là lúc mũi chân Hà chạm được vào quả bóng cách biên phải 5cm. Hà khéo léo chuyển bóng và ý đồ thực hiện một cú sút ngay tại đây. Hùng nhìn hành động của Hà mà mỉm cười, đơn giản vì không chỉ còn có hai hậu vệ phía trước mà bản thân Hùng cũng nhìn ra đường bóng sẽ đi như thế nào.

“Anh Thanh Hải này, nhìn kia, bóng đang rơi xuống sân và về phía biên bên phải sân bóng, bóng chưa bay ra ngoài sân bóng. Vâng, thưa quý khán giả, bóng đã chạm chân số 10 VN-BL, số 10 đã thực hiện một cú sút phía biên bên phải sân bóng, đứng tâm nhìn của thủ môn đội Ý Yên, liệu bóng có vào không???” Theo từng hành động của Hà cũng là lúc lời nói của bình luận viên Thành Công vang lên trên loa.

“Vào”. Ngay khi thủ môn tên Hùng của Ý Yên và mọi người nghĩ rằng quả bóng này sẽ không thể lọt lưới thì cũng là lúc quả bóng trượt qua tay Hùng nằm gọn gàng trong lưới. Hùng nhìn quả bóng đáng nhẽ phải được mình bắt trúng lại đang xoay tròn trong khung thành mà trừng lớn mắt.

“Vào, vào thừa các bạn. Bóng đã lọt lưới khung thành đội bóng trường THPT Ý Yên - tỉnh Nam Định. Đúng là một bất ngờ. Chúng ta hãy cùng nhớ lại cú sút góc phải khung thành sát biên của cầu thủ số 10 đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan.” Lời bình luận vang lên cũng là lúc tiếng hô hào vui sướng của tất cả thành viên đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan. Phước chạy lại ôm đầu Hà nói: “Thằng nhỏ này khá lắm, tuy vui nhưng chú em trở về hàng hậu vệ của mình đi”. Hà vui vẻ chạy lại vị trí, mọi người hướng Hà cười lớn. Lúc này, lời bình luận của hai bình luận viên cũng vang lên trên loa hướng cả sân cỏ nghe thấy.

“Anh Thành Công này, tôi cứ ngỡ cầu thủ số 12 đó sẽ sút thẳng vào khung thành đội Ý Yên cơ đấy, không ngờ bóng lại chuyển hướng thành đường chuyền cho cầu thủ số 10. Đường chuyền đó được chuyền tới vị trí cánh phải đang trống và cầu thủ số 10 nhận định đường chuyền một cách rất chính xác. Hai hậu vệ Ý Yên đã không thể đoán được hướng di chuyển của quả bóng. Mà theo tôi nhìn thì cú sút không hề mạnh nhưng lại gây bất ngờ cho hàng hậu vệ và cả thủ môn đội bóng Ý Yên.”

“Vâng, thật ngạc nhiên với cú chuyền bóng tài tình như vậy. Hôm nay đúng là một trận đấu đầy bất ngờ. Chúng ta nên quay lại trận đấu nếu không sẽ bỏ xa trận đấu mất. Vâng thưa quý khán giả, vào phút thứ 26 của hiệp 2 trận đấu giữa trường THPT Ý Yên - tỉnh Nam Định và trường THPT Việt Nam Ba Lan - thành phố Hà Nội thuộc bảng A khu vực Đồng bằng sông Hồng giải bóng đá các trường THPT Việt Nam đang diễn ra hết sức sôi nổi, hiện giờ tỉ số là 0- 1 nghiêng về đội bóng trường THPT VN-BL. Chúng ta hãy quay lại với trận đấu...”

“Vào, vào rồi. Đội bóng trường ta là đội đã ghi điểm trước đó.” Giang, Hồng và Lan Hương vui mừng reo lên, Bảo Ngân nhìn các bạn đang vui vẻ tạo kiểu dáng trên sân mà cũng buồn cười, không ngờ chỉ là đi cô động nhưng lại thấy vui vẻ như vậy, cũng vui như đàn một bản nhạc vậy. Ngay khi đang thất thần thì Bảo Ngân bị ba người bạn gái bên cạnh ôm chầm cả người.

Cũng vào thời điểm đó, ở phía dưới sân bóng, sau khi thấy cú sút của cầu thủ số 10 đội bạn, các cầu thủ của đội Ý Yên cũng tiến hành hội ý.

“Chúng ta cần phải để ý tới số 10 và số 12 của đội trường kia chặt chẽ hơn nữa, họ có thể gây bất ngờ nữa đó. Và để lật lại tình thế thì cần phải tấn công mạnh mẽ hơn nữa. Phải làm cho hàng hậu vệ bên đó biết bóng đá tấn công là như thế nào. Chúng ta không thể thua một đội bóng vô danh như vậy ở vòng đầu loại được. Tất cả rõ chưa.” Đội trưởng đội Ý Yên lên tiếng.

“Rõ...” Tất cả các cầu thủ đồng thanh.

Ngay khi bên Ý Yên tiến hành hội ý thì phía bên các cầu thủ đội bóng trường THPT VN-BL cũng tiến hành hội ý.

“Đúng như Nhi đã dự đoán, bây giờ thì hàng hậu vệ của chúng ta sẽ càng thêm khó khăn. Đội bạn nhất định sẽ tấn công liên tục không để chúng ta nghỉ ngơi. Cho nên các bạn trung vệ sẽ phải cố gắng giúp phía hậu vệ phòng thủ và phải tranh bóng thật tốt, truyền bóng thật nhanh cho Phước ở tuyến trên. Chúng ta phải phá hủy được những đợt tấn công này và giữ được nguyên tỉ số đến hết hiệp 2. Riêng Hà, tuy em làm rất tốt, nhưng em nên nhớ mình đang là hậu vệ chứ không phải là tiền đạo, cấm hành động tự ý như vừa rồi nữa.” Hoàng nghiêm khắc phê bình Hà rồi nhìn mọi người nói. “Tất cả đã sẵn sàng chưa. Đây cũng là ý định của Nhi” Cả đội cùng Hoàng nhìn theo hướng chỉ đạo của Nhi từ khu vực kỹ thuật mà gật đầu.

“Yeah.” Các cầu thủ phấn khích.

“Chúng ta quay lại vị trí thôi.” Hoàng hướng mọi người nói.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (6)

“Anh, nhận định của anh về đợt tấn công này của bên đó thế nào.” Nhi nghiêng đầu nhìn sang Đông trong khi các bạn trên sân cũng đang hội ý.

“Các bạn ấy cần phải chú ý tới 2 cầu thủ số 10 và số 13 của đội bạn. Bên cạnh đó cũng phải để ý tới cả số 15 và số 18 nữa. Trong 4 cầu thủ đó, đặc biệt hãy chú ý tới số 15, cậu ta có những đường chuyền mạnh, nhưng số 15 lại hay chuyền cho số 13, có vẻ số 10 và số 15 không hợp nhau lắm vì nếu hai cầu thủ này kết hợp sẽ vô cùng khó khăn cho bên ta đó. Trong hiệp một, họ lòng lèo không thêm kết hợp truyền bóng cho nhau, nhưng hiệp hai này, hai người đó lại hợp nhau đến kỳ lạ”. Đồng hướng Nhi giải thích.

“Em cũng thấy vậy, Nhi hướng Hoàng ra lời chỉ đạo.” Sau khi nhận được ý định của Nhi, Hoàng hướng mọi người truyền đạt lại ý đồ. “Được rồi, bọn mình sẽ chú ý tới những cầu thủ đó theo lời cậu nói. Nhưng rõ ràng, số 10 mới đáng lo chứ.” Lợi hướng Nhi nhìn rồi quay lại thắc mắc với Hoàng.

“Số 10 chỉ đáng lo khi có bóng thôi, thế nên Sơn sẽ phải kèm thật chặt cầu thủ số 15, còn Lợi sẽ kèm số 10, không thể để bóng tới được vị trí số 10.” Hoàng tiếp tục nói. “Có vẻ từ giờ đến cuối hiệp, chúng ta sẽ rất vất vả đây. Bởi vì bên họ đã cải thiện tinh thần đồng đội nên chúng ta phải cố giữ được bàn thắng vừa rồi.”

Tiếng còi của trọng tài vang lên báo hiệu hết giờ hội ý của cả hai đội, những cầu thủ Ý Yên tiếp tục thể hiện khả năng tấn công của mình, liên tiếp những cú bóng nguy hiểm xảy ra khiến hàng hậu vệ của Việt Nam – Ba Lan không có phút nghỉ ngơi. Bên cạnh tiếng reo hò của cổ động viên là những lời bình luận trăn đầu của các phóng viên.

“Bóng lại tới chân số 13 của trường Ý Yên, và một cú sút được thực hiện trong khu vực cầu môn. Vào, không, cầu thủ số 5 của trường Việt Nam – Ba Lan đã kịp thời lao mình ra cản bóng. Và trên sân lúc này, ôi không, cầu thủ số 13 trường Ý Yên đang bị đau, có vẻ như số 5 của trường Việt Nam – Ba Lan khi cản bóng đã có lỗi với số 13 trường Ý Yên. Trọng tài vừa thổi còi, lỗi thuộc về cầu thủ số 5 của Việt Nam – Ba Lan. Vâng, thưa quý khán giả, trong lúc cản phá bóng, cầu thủ số 5 trường Việt Nam – Ba Lan đã ngáng chân khiến số 13 trường Ý Yên bị ngã. Trọng tài đã xác định là đó là lỗi ngáng chân. Đội Ý Yên được quyền thực hiện 1 cú phạt đền 11m trước khung thành đội Việt Nam – Ba Lan. Và số 10 Ý Yên là người sẽ thực hiện cú sút phạt. Liệu bóng có lọt lưới khung thành đội VN-BL hay không? Xin giải thích với người hâm mộ trên sân được biết, cầu thủ số 10 Ý Yên là một trong những cầu thủ thuộc đội bóng đá U16 Việt Nam và là một tiền đạo xuất sắc với các cú sút kinh hồn mà rất ít thủ môn có thể bắt được. Nhưng trong trận đấu này, từ đầu hiệp tới giờ là phút thứ 36 của hiệp 2 chưa một cú sút nào của cầu thủ số 10 có thể lọt lưới đội Việt Nam – Ba Lan. Vâng, và quay lại trận đấu, cầu thủ số 10 của Ý Yên đã sút bóng. Bóng đang bay rất nhanh và mạnh tới thẳng khung thành của trường Việt Nam Ba Lan, thủ môn vẫn không di chuyển, không lẽ vì thấy cú sút kinh hoàng đó của cầu thủ số 10 Ý Yên mà thủ môn Việt Nam – Ba Lan lại sợ hãi sao? Thủ môn số 16 của VN-BL đang nghiêng người sang bên trái khung thành trong khi bóng vẫn đang bay thẳng, phải chăng cậu sợ đau? “– Bình luận viên Thành Công vừa bình luận vừa tỏ ra ngạc nhiên với quyết định của thủ môn này.

Trên khán đài lúc này, mọi người đều đang nín thở theo từng lời bình luận viên nói thì ở dưới sân cũng vô cùng căng thẳng, ngay từ khi Đình Lợi vô ý khiến cầu thủ số 13 của đội bạn bị thương khiến mọi người trong đội biết rằng sự may mắn đã không thuộc về mình, khi nhìn thấy ánh mắt của cầu thủ số 10 là Bách sắp tiến hành thực hiện cú sút phạt, mọi người đều nín thở. Dù gì người này cũng là một cầu thủ chuyên nghiệp chứ không phải dân nghiệp dư như mọi người. Mọi người ánh mắt nhìn về Lâm, thằng bé mới học lớp 10, tuy cũng khá nhưng chắc chắn vẫn còn kém xa Đông lắm. Nhi đã giành sự tập luyện vô cùng nghiêm khắc với thằng bé, dù gì cả đội bóng cũng chỉ có 2 thủ môn là Lâm và Đông. Mọi người trong lòng đều cầu mong Lâm sẽ xác định đúng hướng bóng.

Lâm tuy không nhìn mọi người nhưng cũng biết rằng mọi người đang rất kỳ vọng vào mình. Nhìn chăm chăm quả bóng, Lâm nhớ lại những gì Đông đã nói về khoảng cách xác định của bóng xoáy, bóng thường hay bóng di chuyển. Quả bóng của số 10 bên đội Ý Yên nhìn rất bình thường, nhưng biết đâu lại là một quả bóng xoáy, nếu là bóng xoáy thì còn đỡ, nhờ là quả bóng di chuyển không theo hướng nhất định thì sao. Nhi đã từng cùng mọi người tập luyện và lần nào cũng xài chiêu bài bóng di chuyển khiến Lâm rất vất vả mỗi khi tiến hành bài tập huấn luyện cho riêng thủ môn. Khi thấy chân cầu thủ số 10 thực hiện cú sút, Lâm có một cảm giác quả bóng này sẽ không theo lẽ thường thực hiện.

Lúc này ở phía ngoài sân bóng, Đông nhìn quả bóng vừa được sút thì đứng dậy, Nhi nhìn Đông rồi nhìn quả bóng vừa rời chân cầu thủ số 10 của trường Ý Yên thì cả hai cùng thốt lên lời: “Bóng sẽ đi vào cánh trái khung thành.” Cả hai vừa dừng lời thì nhìn nhau rồi lại nhìn về hướng Lâm đang vẫn đứng yên trước khung thành. Khi Lâm nghiêng người sang cánh trái khung thành cũng là lúc cả hai thở phào ngồi xuống ghế.

“Không phải, bóng đang chuyển hướng sang cánh trái khung thành vị trí mà thủ môn của đội VN-BL vừa nghiêng mình. Thủ môn đã đoán được hướng bóng và chờ sẵn. Bóng đã chạm tay thủ môn, bóng vẫn đang xoáy, liệu bóng có thể vào được không? Không, bóng đã bị đánh bật ra phía ngoài, thật tiếc cho các cầu thủ của Ý Yên. Ô, cầu thủ số 15 của Ý Yên đã chạy tới ngay khi thủ môn số 16 của trường Việt Nam – Ba Lan vừa đẩy bóng ra ngoài khung thành. Cầu thủ số 15 Ý Yên đã tiến hành một cú sút bất ngờ. Bóng đang bay rất nhanh. Cầu thủ số 16 của trường Việt Nam Ba Lan vừa bị ngã sau khi chặn được cú sút của cầu thủ số 10 Ý Yên và hiện tại chưa thể đứng dậy, chắc chắn lần này bóng sẽ lọt lưới. V . à . o . . .”

Bình luận viên Thanh Hải hét lên theo quả bóng bay vào trong lưới. Lúc này quả bóng lại bị một bóng đen chặn ngang. Bóng đen đó chính là Sơn. Sau khi Sơn đẩy bóng ra ngoài thì Lâm cũng đã đứng dậy trước khung thành. Sơn nhìn Lâm và nói: “Chú em nợ anh mỳ một trầu bánh bao đấy”. Lâm ngơ ngác nhìn Sơn, tự dưng đòi ăn bánh bao là sao đây. Không kịp cho Lâm ngơ ngẩn lâu vì bóng đáng hai cầu thủ số 10 và số 13 xuất hiện trước mặt Lâm

“Rất tiếc, bóng đã bị chặn bởi cầu thủ số 2 trường Việt Nam – Ba Lan. Thật đáng tiếc cho đội Ý Yên. Và cũng thật may cho khung thành đội trường Việt Nam – Ba Lan.” Giọng bình luận viên Thành Công nói qua loa. “Anh Thanh Hải này, chúng ta đang là bình luận viên cho trận đấu đó, vậy mà từ này giờ tôi toàn thấy anh cổ động cho đội Ý Yên là sao?”

“Tôi á, thật sao?” Bình luận viên Thanh Hải vừa được hỏi tới thì trả lời, giọng nói đầy sự ngạc nhiên.

“Đúng vậy đấy, tất cả mọi khán giả đều có thể nhận thấy điều đó qua cách anh bình luận trận đấu đấy. Quay lại với cú phá bóng vừa rồi. Cầu thủ số 2 của đội Việt Nam – Ba Lan đã dùng cả thân mình nhảy lên ngăn quả bóng lọt lưới, thật là một cú phá bóng thật ấn tượng đúng không anh? Cũng đúng lúc đó thủ môn trường Việt Nam – Ba Lan đã kịp đứng dậy và lao ra bắt được bóng trước khi số 10 và số 13 đội Ý Yên có cơ hội chạm tới bóng. Chỉ còn lại hơn 1 phút là hiệp 2 kết thúc, và tỉ số hiện giờ vẫn là 1-0 nghiêng về đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan.”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 53: Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (7)

Lúc này, Lâm ném bóng hướng Hà, Hà vừa tiếp nhận được thì chậm rãi di chuyển bóng, chỉ còn 60 giây là kết thúc trận đấu, chỉ cần giữ bóng không để cho cầu thủ nào lấy được bóng thì tốt rồi. Nhận ra ý đồ của Hà, các cầu thủ phía bên Ý Yên cũng chạy lại tranh giành bóng với Hà, Hà truyền bóng tới Hoàng, Hoàng thấy vị trí của mình cách khung thành của đội bạn không có mấy rào cản thì tăng tốc giữ bóng hướng tới khung thành đội bạn. Ba hậu vệ của Ý Yên ngay lúc này từ sau lưng Hoàng đuổi theo Hoàng, Hà vừa thoát được những người khác thì đã chạy lên phía trên Hoàng. Hoàng nhìn thấy Hà thì dứt điểm một đường truyền cho Hà. “Vâng, giờ hãy quay lại với trận bóng, hiện bóng đang thuộc về các cầu thủ trường VN-BL, bóng đang được dẫn bởi đội trưởng đội bóng là cầu thủ số 11. Cầu thủ số 11 của đội bóng trường Việt Nam – Ba Lan đang bị ba hậu vệ của đội Ý Yên bao vây, bóng được chuyển về phía sau tới số 10 trường Việt Nam – Ba Lan. Đó là một đường chuyền dài và không có cầu thủ nào của Ý Yên đang kèm cầu thủ này. Cầu thủ số 10 của VN-BL đang thực một cú sút, liệu cú sút này có thành công như cú sút đầu tiên ở phút thứ 26 không? Bóng đang bay thẳng về phía thủ môn.” Tiếng bình luận tiếp tục vang lên cùng với những giây đồng hồ đếm ngược trên sân bóng.

Nhận thấy khoảng cách trống có thể thực hiện được cú sút, Hà tiến hành một cú sút nhưng cũng lúc này, khi bóng vừa sắp chạm vạch khung thành thì cũng là đúng tiếng còi của trọng tài vang lên báo hiệu hết giờ.

“Thật sự là đáng tiếc cho đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan, chỉ cần 10 giây nữa thôi thì bàn thắng thứ 2 đã được ghi thêm cho các cầu thủ đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan.

Vâng, thưa các bạn, vậy là trận đầu tiên thuộc bảng A giải bóng đá các trường THPT Quốc gia khu vực Đồng Bằng sông Hồng đã kết thúc với thắng lợi thuộc về đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan. ...” Tiếng bình luận viên vang lên cùng tiếng hò hét của bốn người bạn trên khán đài, những người xung quanh nhìn bốn nữ sinh đang vui vẻ ôm nhau hò hét. Nhìn số lượng cổ động viên ít đến đáng thương nhưng đội bóng đã khiến người xem hài lòng. Nhiều người lại gần bắt tay và chúc mừng các cô gái trẻ. Ngay lúc này, Bảo Ngân – quản lý đội bóng lại gần bốn cô gái nói:

“Các chị có cần về nhà không? Các bạn trong đội bóng tính đi Quất Lâm, nếu các chị có thể xin phép gia đình thì cùng đi đi.” Bảo Ngân hướng bốn người cười nói.

“Thiệt hả, mình có thể đi hả?” Lan Hương là người đầu tiên sững sờ.

“Nhi bảo nếu các bạn có thể xin phép gia đình thì đi cùng, trong đội chỉ có mình em và bạn Nhi là nữ thôi, nếu bốn chị có thể tham gia thì tí nữa qua thành phố mua ít đồ dùng cá nhân rồi đi Quất Lâm luôn.”

Vì vậy, hành trình đi Quất Lâm của đội bóng có thêm bốn cổ động viên nhiệt tình tham gia.

....

Ngay sau khi kết thúc hiệp hai, cả hai đội gặp nhau và chào hỏi. Sơn nhìn số 10 và thủ môn của Ý Yên nói. “Hê hê... đội anh bạn thua rồi. Thực hiện lời hứa chứ.”

“Lời hứa gì vậy?” Đội trưởng đội Ý Yên ngạc nhiên nhìn cả hai thành viên đội mình rồi nhìn hậu vệ số 2 của đội trưởng Việt Nam – Ba Lan.

“Cậu ta đã hứa, nếu đội Ý Yên thua sẽ tùy ý bọn tôi quyết định.” Sơn háo hức kể lại vụ cá độ trước giờ thi đấu, đội trưởng đội bóng trường Ý Yên vừa nghe xong thì đen hết mặt mày. Chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy Sơn nói tiếp. “Chúng ta nên quyết định làm gì nhỉ? Hay bắt họ còi trần chạy quanh sân vận động nhỉ?” Sơn vừa vui vẻ vừa nói ra những việc có thể làm người khác mất mặt. Mọi người đội bóng Ý Yên trừng mắt nhìn hai kẻ hứa hẹn với kẻ kia là Hùng và Bách. Hùng lắc đầu tỏ vẻ không phải tôi mà hướng ánh mắt đổ tội về Bách, Bách ngại ngùng nhìn mọi người cười cười xấu hổ.

Đúng lúc Nhi bước tới, tiện tay Nhi cùng đầu Sơn: “Có thôi ngay trò đùa đó đi không hả?”

“Đau đó, không thấy mình quá đáng với ngôi sao bóng đá là tôi sao?” Sơn xoa đầu mình nhìn Nhi với ánh mắt cún con. Nhi trừng mắt đập thêm vài cái lên đầu Sơn.

“Haha, đáng đời.” Hoàng và mọi người không tiếc tiếng cười chế nhạo Sơn.

“Các bạn đã có một trận đấu rất hay.” Sau khi đánh Sơn thêm vài cái lên đầu Sơn, Nhi hướng mọi người trong đội Ý Yên và dùng ánh nhìn trước Bách và Hùng. “Chuyện lúc trước trận đấu hãy coi như chưa có nhé.”

“Sao có thể thế được, lời đã nói thì không được thay đổi.” Sơn vừa xoa đầu vừa chen ngang lời Nhi nói.

“Bạn muốn trò gì đây?” Nhi vòng hai tay đan vào nhau để trước ngực nhìn Sơn. Sơn rùng mình một cái nhưng vẫn nói to: “Mình muốn một bữa no say, đội đó phải chịu chơi chứ.”

“Được rồi, quân tử nhất ngôn. Đã nói là thực hiện. Mình sẽ mời cả đội bạn một bữa ăn.” Hùng và Bách nhìn nhau rồi hướng Sơn và Nhi nói. “Thật là tiếc vì bạn không thể trở thành bạn gái của mình rồi. Nhưng mình hy vọng chúng ta sẽ làm bạn với nhau. Mình tên Bách, năm nay 16 tuổi, đang là học sinh lớp 11 trường Ý Yên”. Bách chỉ tay về Hùng và giới thiệu. “Còn tên này là Hùng, bạn thân của mình và cũng là học sinh lớp 11”

“Xin chào.” Nhi hướng Hùng mỉm cười. “Mình tên Nhi đang là học sinh lớp 11 trường THPT Việt Nam – Ba Lan, tên trường mình có thể gọi tắt là Việt Ba. Rất vui khi được làm quen với tất cả các bạn.” Sau đó Nhi nhìn cả đội Ý Yên cười giới thiệu.

“Bạn là quản lý đội bóng sao?” Đội trưởng đội Ý Yên nhìn Nhi. Lúc đứng đó, huấn luyện viên trường Ý Yên cũng tới gần hai đội.

“Xin chào các bạn trẻ. Thật bất ngờ về sự lớn mạnh rất nhanh của đội bóng trường Việt Ba. Ta đã tới xem trận Chung kết thành phố Hà Nội của năm

trước và năm nay. So với lúc bấy giờ, đội các bạn đã có sự vượt rào quá lớn.” Huấn luyện viên đội Ý Yên bắt tay Hoàng và các thành viên khác trong đội. Lời huấn luyện viên vừa nói xong, tất cả thành viên trong đội bóng trường Ý Yên đều nói thầm trong lòng một câu: “Thầy lại nói phét rồi, rõ ràng là còn không biết họ là ai, giờ lại nói như vậy”, nhưng tất cả đều rất khôn ngoan không tỏ rõ ra mặt.

“Xin cảm ơn lời khen của thầy.” Hoàng vui vẻ nói lời cảm ơn.

“Đồ ngốc, đó là lời nhận xét đó.” Phước nói. Tất cả mọi người nhìn Hoàng và cười.

“Cậu cũng tiến bộ rất nhanh. Khi chưa bắt đầu trận đấu tôi đã tin chắc là đội tôi sẽ thắng, không dè các cậu lại thay đổi chiến thuật liên tục khiến tôi cũng bất ngờ. Những thành viên mới trong đội bóng cũng rất giỏi.” Đây là lời chân thành của huấn luyện viên. Ông không ngờ nhìn những người trẻ tuổi này lại có thể chuyên nghiệp như vậy.

“Vâng, cũng nhờ huấn luyện viên của đội ạ.” Hoàng vui vẻ nói ra công lao lớn của Nhi.

“Huấn luyện viên?” Huấn luyện viên đội Ý Yên và cả đội Ý Yên vô cùng ngạc nhiên. Theo tin tức của mọi người nhận được, đội bóng đá trường Việt Ba vốn không hề được coi trọng nên không có huấn luyện viên, mọi người nhìn về phía thầy giáo đi cùng đội bóng.

“Có phải là thầy giáo trẻ kia không?” Đội trưởng đội Ý Yên chỉ tay về phía thầy Trung, tất cả cùng nhìn theo hướng thầy ấy.

“Dạ, không phải là thầy Trung đâu. Đó là thầy giáo dạy thể dục của bọn em, thầy ấy chỉ là trợ lý huấn luyện viên thôi ạ. Huấn luyện viên của bọn em là...”, Hoàng ngừng lời rồi mỉm cười và chỉ tay mình về hướng Nhi. “Vâng thưa thầy, là bạn gái này ạ. Đó là huấn luyện viên của đội bóng trường em đó ạ.” Tất cả thành viên đội bóng đá trường Ý Yên đều kinh ngạc nhìn Nhi.

“Thầy thật bất ngờ về đội bóng trường em và về em nữa đó.” Huấn luyện viên sau khi kinh ngạc bèn nhìn về Nhi và nói.

“Cảm ơn thầy đã khen. Nhưng chúng ta vẫn sẽ còn gặp lại nhau ở vòng trong mà.” Nhi mỉm cười. “Em nghĩ đội bóng trường Ý Yên cũng có thể đi vào vòng trong ạ.”

“Đúng vậy. Lần sau gặp lại các em, thầy hy vọng sẽ thấy những lớn mạnh của đội bóng.” Huấn luyện viên đội bóng trường Ý Yên gật đầu. Lúc này, năm bạn nữ cũng đang dần bước tới chia sẻ niềm vui với mọi người.

Mọi người không biết rằng đây cũng là lần gặp gỡ đầu tiên và kết thúc đối với thành viên đội bóng trường Ý Yên vì họ không lọt vào bán kết. Trận đấu đầu tiên thuộc vòng loại quốc gia đã kết thúc, mỗi thành viên của đội bóng cũng đã học hỏi thêm những kinh nghiệm, những trải nghiệm mới. Sau khi kết thúc trận đấu đầu tiên đầy khó khăn, cả đội đã tiếp tục tiến sâu hơn và đã lọt vào vòng bán kết của vòng thi đấu khu vực đồng bằng sông Hồng. Cùng tiến vào vòng bán kết còn có các đội khác là trường THPT Lê Hồng Phong - Thái Nguyên, trường THPT Đình Tiên Hoàng – Ninh Bình, trường THPT Chuyên Thái Bình.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Đi Biển Là Phải Như Vậy

Sau trận bóng với đội trưởng THPT Ý Yên, mọi người vui vẻ chuẩn bị được một bữa ăn chùa, Hùng và Bách khi biết cả đội muốn đi Quất Lâm thì cũng bày tỏ muốn đi. Vậy nên trong xe ngoài đội bóng có thêm 6 người nữa. Bảo Ngân lớp 11 thì thoáng liếc nhìn Đông muốn nói gì đó nhưng nhiều lần ngập ngừng lại thôi khiến mọi người trên xe trêu chọc Đông số đào hoa trái có Hương phải có Ngân. Ở cuối xe Hà và Bảo Ngân lớp 10 lại nói về các câu chuyện đã sử khiến vài người học ban A liếc mắt không thú vị chuyển dời chỗ ngồi.

Son hào hứng nói về chiến trường Thiên Ma với vài người, thì thoảng Nhi cũng xen ngang vài câu. Bách vốn muốn tiến lên tán gẫu với Nhi thì bị Phước kéo lại hỏi về kỹ thuật bóng đá. Hùng thấy vẻ mặt ỉu xiu của Bách mà muốn cười to nhưng vì sợ cậu ta xấu hổ mà liều mình nên đành nghẹn cười đến hai má phồng lên. Lâm ở bên cạnh tướng Hùng có trò gì thì hỏi liên hồi làm Hùng suýt bị sặc nước miếng. Vốn định mắng cậu ta nhưng thấy cậu ta quan tâm lại thôi, sau đó hai người nói chuyện về hướng nhận định bóng và phương pháp tập luyện của thủ môn. Khi hai người trao đổi nhiều khi không hẹn nhìn về phía Nhi. Khi nghe Nhi có những cú sút di chuyển khiến Hùng muốn một lần được thử bắt bóng của cô bạn này. Hùng cũng rất muốn được thử phần mềm luyện tập tinh thần của cả đội nên kết bạn tài khoản trên internet với mọi người, Bách cũng hào hứng muốn chơi. Hai người không hề nhìn thấy rất nhiều ánh mắt đặc ý của tất cả mọi người. Đến sau này có cơ hội gặp lại nhau lần nữa, mọi người đều cười lớn vì những ngày tháng đó.

Khi tới Quất Lâm, Bảo Ngân lớp 10 cùng thầy Trung đi làm thủ tục thuê nhà nghỉ. Son thì hào hứng nói bữa tối phải ăn hải sản, sau đó một mình Son chạy đi tìm hiểu những nhà hàng có món hải sản ngon để lại Bách và Hùng đứng nhìn nhau:

"Liệu cậu có đủ tiền trả bữa này không?" Hùng nhìn Bách tò mò hỏi.

"Chắc bán mình đi quá, cái thằng quỷ đó thích ăn gì không ăn, đòi ăn toàn món đắt tiền". Bách vò đầu bứt tai nhìn theo bóng Son.

"Đừng lo, tụi tôi không để mấy bạn phải trả tiền đâu." Đông cũng nhìn ra lo lắng của cả hai nên tiến gần nói. Hùng quay đầu nhìn sang Đông, đây là một

cậu bạn đáng nhìn thư sinh, đeo cái mắt kính to che kín khuôn mặt, nước da trắng với cái cằm xinh như con gái, Hùng rất tò mò nếu bỏ mắt kính ra thì khuôn mặt đầy đủ của cậu ta có dễ nhìn như vậy không? Đúng này mấy cô bạn gái cổ động viên là Giang, Hồng, Lan Hương và Bảo Ngân cũng đi đến. Hùng nhìn thấy ánh mắt Lan Hương cháy rực nhìn Đông, Hùng nhìn lại Bách, 'cũng có rất nhiều người nhìn thẳng bạn mình như vậy, bao nhiêu người tới nó đều không khước từ một ai cả, nhưng cậu bạn tên Đông này lại trái ngược hoàn toàn, cậu ta tuy vui vẻ hòa đồng nhưng cũng có khoảng cách nhất định với mấy bạn nữ. Duy chỉ có cô bạn tên Nhi thì không e dè nhiều hành động thân mật vừa như bạn bè, vừa như người thân' Hùng nhìn sang cô bạn tên Nhi đang đứng ở trên bờ tường hành lang bảo vệ biển, hình như vừa mới xuống xe thì cô bạn đó nhận được tin nhắn gì đó, 'không biết là do người gửi hay là do tin nhắn đó mà cô gái cười tít mắt'. Hùng lại chú ý tới những người khác trong đội, tất cả đều có một hành động chung là rất thích bờ biển, nhiều người vừa xuống xe là chạy ngay xuống bờ cát.

"Đi biển là phải như vậy". Hùng nghe thấy những người nghịch cát vừa nói.

"Đúng là dân thành phố, có gì thích chứ mà như trẻ con". Bách ở bên cạnh Hùng lăm băm nhìn những kẻ đang nghịch trên cát. Đúng lúc này lời của Nhi khiến mọi người đều chú ý.

"Các bạn, mau chuyển đồ lên khách sạn, ăn trưa và nghỉ ngơi trong vòng 2 tiếng, sau 2 tiếng nữa mọi người tập trung ở trên bờ biển nhé." Nhi cười tươi nói với mấy người. Không hiểu có phải là Hùng và Bách đều thấy mấy người dưới bờ biển tự dưng đứng thẳng người như rô bốt hay không khi nhìn thấy nụ cười của Nhi, Bách tiến lên gần để nhìn nụ cười đó thì Sơn từ đâu lại gần nhìn Nhi và nói: "Đừng bảo bạn lại có trò gì hành người nhé."

"Bingo." Nhi quay người nhìn Sơn cười, "Cảm ơn ý tưởng đi biển của bạn, chúng ta sẽ có buổi tập bóng đá trên cát". Nhi vỗ vỗ vai Sơn. Lời Nhi vừa nói ra khiến tất cả những thành viên khác đều chú ý đến Sơn, tất cả cùng nhau giơ một ngón tay giữa lên trước mặt mình hướng Sơn. Sơn nhìn Nhi rồi nhìn mọi người nuốt nước bọt.

Đông tới gần Sơn và nói: "Phải công nhận hai người có những ý tưởng rất giống nhau, chuẩn bị lên thớt rồi bạn thân ời". Sau đó Đông không tiếc tiếng cười mà cười rộ lên thu hút nhiều ánh mắt nhìn qua.

"Mây thì sướng rồi, không phải tập tành gì, được ngồi chơi xơi nước." Phước khinh bỉ nhìn Đông. Đông vừa nghe xong thì cúi đầu nhìn hai tay mình, mặt méo đi, trong lòng nghĩ tới một tháng sau mới có thể tập luyện và thi đấu thì cảm thấy buồn, không ai rõ hơn Đông việc nhìn mọi người vui vẻ chạy theo trái bóng mà mình thì chỉ có thể nhìn. Sơn nhìn sang Đông khoác vai Đông nói: "Cảm giác mèo thấy cá mà không thể ăn là vậy đây ông bạn, nghĩ tới cả năm trời không được đứng tới bóng trước kia tôi cũng như ông bây giờ đây, ông còn nhẹ nhàng có một tháng trời, cố gắng mà chữa lành cái tay không thể lại tật đi". Đông xúc động nhìn thẳng bạn thân, rất muốn đâm một nắm vào ngực nó, nhưng nghĩ tới cái tay đang trong thời kỳ nghỉ dưỡng thì gật đầu mỉm cười.

.....

Hai giờ đồng hồ sau, Hùng và Bách đã biết rõ lý do vì sao khi thấy Nhi cười thì thành viên lại có hành động kỳ cục như vậy rồi, có thể nói Nhi còn ác hơn cả huấn luyện viên của đội bóng trường Ý Yên nhiều. Điều càng khiến hai người này ngạc nhiên là các bạn đội bóng trường Việt Nam Ba Lan vậy mà đều chịu khó tập luyện. Những hướng dẫn tập luyện hiệu quả ở trên cát được Nhi áp dụng rất tốt như việc này là việc làm thường xuyên vậy. Trên bờ biển lúc này có những thiếu niên người thi chạy, người thi rê, dẫn dắt bóng, mỗi người một hành động. Một cô gái thi thoảng thay đổi vai trò lúc thi đá bóng, lúc thi rê bóng, lúc thi tranh bóng. Nhìn mồ hôi trên những thiếu niên này khiến những người mặc áo rét cũng cảm thấy nóng bức của mùa hè.

Hùng cũng đã được chứng kiến cái cú sút mà thủ môn Lâm nói. Cũng vì vậy cả Bách và Hùng đều nhận định cô nàng này chắc chắn từng chơi bóng cho một đội chuyên nghiệp, còn lý do gì không tiếp tục thì cả hai đều rất muốn hỏi Nhi rõ ràng.

Ngồi Bảo Ngân quản lý của đội bóng thì bốn người bạn nữ đi theo nhìn thấy cái màn này đều há miệng trừng mắt nhìn đám quái vật đang chơi đùa với trái bóng trên cát vào thời tiết giá lạnh này. Lan Hương nhìn thầy Trung đang ở bên cạnh: "Thầy ơi, không phải Nhi có chứng nhận bệnh tim không thể tập thể dục sao, vậy cái người đang vui vẻ chạy nhảy kia là sao, đó là dấu hiệu của bệnh tim à?" Lan Hương chỉ tay về hướng Nhi đang đứng ngắm Sơn, thầy Trung nhìn theo hướng Nhi, thờ dãi nói: "Đừng có nói với người khác nhé. Có lẽ hoạt động chút ít thì không ảnh hưởng, nhưng lâu sẽ bị tái phát." Hồng và Giang nhìn theo hướng Nhi như có điều gì suy nghĩ, cả hai nhìn nhau rồi cười một cái nhưng cái cười này chưa được bao lâu thì cả hai nhìn thấy Nhi dừng lại và có vẻ thờ dãi, Đông lại gần nói gì với Nhi, Nhi gật đầu và rời khỏi vòng tập luyện với mọi người. Lúc này thì cả Hồng, Giang và Lan Hương nhìn Nhi rồi đi mà có một suy nghĩ: "Cô bạn đó thực sự bị bệnh tim".

....

Bữa tối hôm đó, đúng như mọi người ao ước là một bữa hải sản tươi ngon, Bách và Hùng uất ức nhìn Sơn, tuy rằng chỉ phải trả tiền một phần cho bữa ăn nhưng đó là tiêu tiền vặt của cả hai trong nửa năm qua. Sơn cảm thấy có người nhìn mình thì cũng nhìn lại, khi thấy đó là Bách và Hùng thì nở nụ cười tươi rói.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Trở Về Thế Giới Thực

Trong thời gian diễn ra cuộc thi đấu bóng đá của Nhi và các bạn thì ở một nơi nào đó có một người đẹp ngủ say tình giấc. Thiên - người đẹp ngủ say hơn

13 tháng đã mở đôi mắt hổ phách sâu sắc cuốn hút mọi vật đắm chìm trong đó - vừa mở mắt thì thấy ngay một đôi mắt xanh biếc nhìn mình, quần áo trên người đang được ai đó cởi ra. Tuy rằng cơ thể vẫn còn khá yếu nhưng Thiên vẫn đủ sức dùng chân đá ngã người đang một tay kéo quần áo trên người một tay giữ người mình.

Bịch... một người nào đó bị đá ngã ngồi dưới đất ủy khuất nhìn người vừa đá mình. "Đây là hành động biết ơn người 24/24 giờ chăm sóc cho cậu hả Sky"

Thiên hơi khó khăn thờ dốc nhìn Kyo đang ngã ngồi dưới đất. "Tôi có cần cảm ơn cậu đã làm Bé con của tôi đau khổ khóc thầm một mình hơn 4 tháng trời không?"

Lời Thiên vừa nói khiến Kyo kinh ngạc, Kyo về mặt khó hiểu nhìn chăm chăm Thiên: "Nói thế là sao? Tôi chưa từng gặp mặt cô người yêu bé nhỏ của cậu thì sao có thể khiến cô bé đó khóc được?"

Thiên nhìn về mặt khó hiểu của Kyo một lúc thì kể lại chuyện mùa hè vừa qua. Sau khi nói xong, Thiên thấy Kyo đập tay lên đầu khó xử nhìn Thiên. "Ày da, không phải tôi có ý với cậu đâu. Cậu đừng bảo cũng hiểu lầm như bé con của cậu nha."

"Tôi không quan tâm đến vấn đề giới tính của cậu. Dù sao cũng rất cảm ơn thời gian qua đã chăm sóc tôi. Tuy khiến Nhi khóc nhưng cũng khiến em ấy nhìn rõ tình cảm của mình." Thiên vừa nói xong thì mỉm cười, Kyo nhìn Thiên mỉm cười mà thờ ra một hơi.

"Tốt rồi, sau bao ngày tu hành cũng thành chính quả. Giờ thì cứ phát triển thôi." Kyo thực tâm vui mừng cho người bạn này. Cha mẹ hai người vốn là bạn thân của nhau. Vì cha mẹ Kyo là nhà chế tạo vũ khí, năm xưa họ chế tạo thành công một loại vũ khí mới dẫn đến bị truy sát, cha mẹ Thiên năm đó cũng có mặt tại nhà Kyo mà bị liên lụy sát hại. Lúc đó Kyo và Thiên đang ở trường học chơi đùa với nhau. Cả hai không ngờ rằng cùng lúc cả hai đều trở thành trẻ mồ côi. Trong năm năm tiếp theo, bác Thiên đã chăm sóc cho cả hai, đến khi mười tuổi, Kyo tham gia tổ chức cũ của cha mẹ mình thì Thiên lại trở thành bảo mẫu. Liên lạc của hai người chưa từng bị đứt đoạn bởi thiên tài Thiên đã tạo ra được thiết bị liên lạc có trí thông minh lên lời khỏi vòng kiểm soát của tổ chức cũng như của bất kỳ tổ chức tình báo.

Kyo mười năm tuổi đã có vị trí quan trọng trong tổ chức thì Thiên cũng đã hoàn thiện vai trò một người bảo mẫu xuất sắc. Kyo hai mươi tuổi đứng đầu tổ chức cũng là sát thủ tình trường thì Thiên lại là kẻ thơ ngây phát hiện ra bản thân yêu thích một cô nhóc mười tuổi. Cũng vì hành động hôn lén của Thiên bị ông bác tóm được mà đá Thiên đến R làm việc còn Nhi được đưa tới học viện Russia. Vì không thể tiếp cận ngoài sáng nên Thiên đành âm thầm đi theo trong bóng tối bảo vệ cô gái đó. Kyo cảm thán nhìn người trên giường nở nụ cười hạnh phúc. Đúng vậy, cậu ấy nên có được hạnh phúc. Chờ đợi sáu năm cũng là sự lo âu và tính toán trong sáu năm, cậu ta từng bước tiếp cận một đứa trẻ hướng đứa trẻ đó càng ngày càng ý lại vào cậu ta, đứa trẻ đó chỉ có thể phụ thuộc vào cậu ta, nếu người khác biết sẽ bảo cậu ta là bỉ ổi, nhưng tình yêu không có sự chiếm hữu thì còn có thể gọi là tình yêu sao?

Kyo nhớ tự đứng nghĩ tới bản thân dù luôn có bóng hồng bên cạnh nhưng thực tế lại chưa từng yêu ai thật lòng cho đến gần đây bản thân mới cảm thấy mình đã có một bóng dáng trong tâm. Kyo khẽ thở dài ngồi xôm trên mặt đất, tự dựng một khuôn mặt tỏa sáng hiện ra trong đầu Kyo. Kyo nhớ đến khi vào GOW chơi đã gặp được đứa bé thú vị đó. Một đứa bé mà khiến một người vốn có cuộc sống tình ái nhiều màu sắc như Kyo cũng bỏ qua để ngày ngày đứng giờ online gặp gỡ. Kyo thở dài trong lòng, không lẽ bản thân cũng bị ảnh hưởng trở thành kẻ luyến đồng như người bạn mình hay sao.

Thiên thấy Kyo không nói gì thì nghĩ cậu ta đang buồn bực hành động và câu chuyện mình kể chẳng. Khó khăn dựa người vào thành giường, Thiên nhìn thấy khuôn mặt Kyo với như một bức tranh nhiều màu sắc thì vô cùng ngạc nhiên. Lúc đứng này Kyo ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Thiên nói: "Tôi muốn thông tin một người chơi trong GOW, cậu lấy tôi thông tin người đó nhé. Tôi nghĩ tôi tìm được ánh sáng đời tôi rồi." Thiên nhìn nụ cười của người bạn thì gật đầu, đừng hỏi vì sao Thiên biết người này thật lòng. Cậu ta tuy hay cười nhưng ánh mắt chưa bao giờ cười.

"Tôi muốn biết về người tên Dụ Thụ". Lời Kyo vừa nói xong thì nhìn thấy sự kinh ngạc của Thiên.

"Cậu bị bê cong từ hồi nào vậy? Không lẽ chán nữ giới mà chuyển đối tượng sang nam giới sao, lại còn là đứa bé 18 tuổi nữa chứ". Thiên kinh ngạc nhìn Kyo, biết rõ thời gian vừa qua Kyo cũng chơi GOW nhưng Thiên không muốn dùng đặc quyền của mình mà tìm hiểu lý do vì sao Kyo lại háo hức chơi game nhưng lời vừa nói của Kyo khiến Thiên không thể không nhìn lại người bạn này.

"Nếu nói là đứa bé thì hình như đối tượng của cậu còn nhỏ hơn nữa kia." Kyo dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Thiên, đoạn đứng dậy bước lại gần bên giường. Vừa mới nói ra cái tên mà cậu đã biết tuổi tác đứa nhỏ đó, không lẽ cậu quen biết đứa nhỏ của tôi."

"Cậu thật sự nghĩ đứa bé đó phù hợp với cậu, Kyo?" Thiên nhìn Kyo tiến tới ngồi xuống bên mép giường, mặt hướng ra bên ngoài cửa sổ thủy tinh nhìn.

"Tôi vẫn thích những cô gái ngực lớn, nhưng chỉ riêng với người đó thì lại thích tiếp xúc nhiều hơn, muốn người đó chỉ nhìn tôi, mỗi lần thấy đứa bé nó lăn quần với đứa tên Hesman mà lòng tôi nổi lên sự ghen tị, tôi chỉ muốn ánh mắt nó nhìn tôi, chỉ mình tôi. Lúc đầu tôi còn không hiểu rõ cái cảm xúc trong lòng mình nhưng mới đây thấy đứa bé không online nhiều vì bận việc thì bản thân tôi cũng không có hứng thú với cái trò chơi của công ty cậu sản xuất." Kyo quay đầu nhìn về Thiên. "Trong bữa tiệc vừa rồi, nhìn những cô gái vây quanh tôi mà tôi lại nghĩ tới đứa bé đó, ngay cả khi làm chuyện đó cũng nghĩ tới thì nếu không phải đầu tôi bị ngu thì cũng hiểu điều này nghĩa là gì?"

Thiên nhìn người bạn đang tâm sự tình cảm với mình, trước đây chỉ có mình kể về bé con, đây là lần đầu tiên Thiên nhìn thấy sự thấp thòm của Kyo khi nói về bản thân và tình cảm của mình. Vì sức còn yếu nên bản thân Thiên chỉ có thể gắng gượng dựa vào thành giường. Thiên nhìn Kyo nói:

"Tôi biết đứa trẻ mà cậu nói tới, thằng bé đó là bạn của Bé con và anh trai thứ hai của Bé con. Đứa bé đó tên thật là Son, còn cái người tên Hesman mà cậu nói là anh trai thứ hai của Bé con. Cậu không cần cảm thấy lo lắng về chuyện hai người đó có gì với nhau, vì tôi khẳng định chúng nó cũng giống tình cảm của tôi và cậu." Đúng vậy, nếu cậu thật sự có tình cảm với đứa trẻ đó thì tôi cũng sẽ đứng bên cậu ủng hộ cậu, cho dù tình cảm đó chỉ là vui đùa thì cũng không can thiệp, nhưng tôi tin lần này cậu thật lòng.

Cả hai chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình. Kyo thấy bất ngờ khi người mà mình để ý lại có thể là bạn của người bạn thân này của mình, có lẽ vì trái đất tròn nên mối quan hệ giữa người với người cũng là một vòng tròn.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Tết Cổ Truyền Của Người Phương Đông

Đây là một con đường rực rỡ sắc màu hoa đào, hoa mai và những loài hoa khác. Đoàn người tấp nập người mua người bán khắp mọi nơi. Trên con đường này có một chàng trai thân hình cao lớn với mái tóc vàng đang cúi đầu nhìn một cây hoa đào. Người bán hàng nhìn người thanh niên giới thiệu cây đào nào đẹp với giọng nói tiếng anh không chuẩn. Bên cạnh chàng trai là một cô gái mái tóc xoăn nâu cũng tò mò sờ đông sờ tây, hai thanh thiếu niên một có mái tóc vàng đeo kính râm, một thì mái tóc hạt dẻ đang tranh luận bằng tiếng nước ngoài trở thành tiêu điểm của những người xung quanh. Bởi vì họ không chỉ là người nước ngoài mà vì vẻ đẹp của những cô gái chàng trai này mới gây sự chú ý.

"Mấy đứa bảo nên chọn cây nào thì đẹp hơn." Chàng thanh niên mái tóc vàng chính là Kyo nhìn về ba người May, Jame và Luck đang tranh cãi vì sao nhiệt độ chưa tới âm độ C mà rét buốt như vậy, khi Kyo nhắc tới lần thứ hai câu hỏi thì cả bọn mới chú ý. Nhìn khắp lượt tất cả cùng đồng loạt nói: "Không biết."

Sau một hồi đi khắp khu chợ hoa, mỗi người trên tay đều xách theo những bức tranh tết. Jame nhìn tập tranh mà hoài nghi người được coi là lớn tuổi nhất là Kyo- cái người bảo mua hoa đào hoa mai gì đó- cuối cùng lại mang theo một tập tranh vẽ gà lợn kỳ cục được người bán giới thiệu là tranh tết. Bốn người tiến đến một chiếc xe BMW màu xám ở phía ngoài con phố hoa tết thì dừng lại. Thiên mở chốt cửa sổ hướng bốn người và tập giấy trên tay mà không nói gì chỉ gật đầu. Kyo hướng vị trí phía trước đi tới mở cửa xe ngồi ở vị trí phó lái, ba người Jame cũng trèo ghế sau ngồi.

Sau khi mọi người lên xe thì Thiên khởi động xe hướng con đường đi tới. Dựa theo bản đồ định vị Thiên vừa lái xe vừa mỉm cười nghĩ tới cảnh sắp gặp Nhi. Ngay khi đang cười thì Thiên thấy qua gương chiếu hậu có một chiếc xe giống xe cảnh sát đi tới, bên cạnh đó là hai chiếc mô tô chở hai người mặc đồng phục màu vàng hướng xe Thiên lao tới. Một trong hai xe mô tô lao nhanh chặn trước xe BMW của Thiên. Lúc này xe mô tô đi qua Thiên nhìn thấy trên xe có chữ CSGT.

Thiên dừng xe, một người từ phía sau xe mô tô chặn phía trước xe BMW hướng xe Thiên bước đến. Tự dưng xe dừng khiến cả bọn ngơ ngác nhìn nhau.

"Chào anh. Xin mời anh xuống xe và xuất trình giấy tờ." Ngay khi cửa xe được kéo xuống, mọi người thấy người đó đưa tay lên chào kiểu cảnh sát và lính thì biết ngay là ai.

"Police" May vừa nghe lời người đàn ông nói thì nhìn Thiên. "What's up?" Cả bọn lao nhao nói bằng tiếng anh khiến người cảnh sát vạch đen đầy đầu. Vì chiếc xe này mang biển số nước ngoài đi vào đường một chiều, con đường này nếu là người bản địa thì còn dễ nói chuyện chứ người nước ngoài giải thích khá khó, dù sao biển chỉ dẫn đường cấm đi vào đường một chiều mới bị hồng sáng nay mà bên giao thông chưa có biển thay thế.

Ngay khi đồng chí cảnh sát vừa nói xong thì Thiên đã hướng ánh mắt về Kyo. Kyo liếc nhìn kẻ lái xe gây chuyện lại muốn mình giải quyết thì bắt đầu đi bước xuống xe mang theo giấy tờ. Một mặt đưa cho người cảnh sát giấy tờ, một mặt dùng tiếng việt mới học hơn tháng qua giao tiếp với cảnh sát.

"Xin hỏi chúng tôi đã làm sai cái gì sao?" Kyo dùng giọng nói dễ nghe và thái độ chân thành khiến Người cảnh sát có ấn tượng tốt. "Bạn tôi bị cầm, không nói được cũng không hiểu Ngài nói gì, ở đây chỉ có tôi biết nói tiếng việt." Lúc này, ba bạn nhỏ cũng đang dõi theo Kyo đều nhìn không được mà muốn cười, ánh mắt của cả ba nhìn Thiên, Kyo và người cảnh sát. Người cảnh sát nhìn những người trên xe sau đó kiểm tra giấy tờ, đây rõ ràng là giấy tờ của nước ngoài không phải của Việt Nam, phía dưới còn có chứng nhận của Đại sứ quán Việt Nam ở nước đó chứng nhận giấy tờ thật.

"Các anh đi vào đường một chiều, vì vậy chúng tôi yêu cầu các anh đi ra khỏi con đường này." Người cảnh sát cũng không làm khó mọi người. Kyo liếc mắt nhìn lại Thiên, "Thằng này mắt ếch hay sao mà không nhìn thấy biển báo hiệu đường một chiều." Kyo quay lại nhìn người cảnh sát trang phục màu vàng nói lời cảm ơn và hứa sẽ không vi phạm lần nữa.

Sau khi lên xe, Kyo trừng mắt nhìn Thiên: "Sao cậu không chú ý cái biển báo hiệu hả?" Thiên nhìn đường không liếc mắt sang Kyo nói: "Có một cái biển nằm dưới đất bị đổ, đã bao giờ cậu thấy cái biển báo nào nằm ở dưới đất mà người đi đường vẫn hiểu đó là biển báo cấm không?" Jame, May và Luck nghe xong lời Thiên nói thì lăn lộn cười, Kyo thì trừng mắt nghĩ tới mình khó khăn mở miệng tiếng việt giải thích với người cảnh sát vừa rồi là tồn công tổn nước bọt hay sao.

Chiếc xe BMW dừng lại trước một con phố nhỏ, Thiên ngó nghiêng nhìn bản đồ định vị rồi lái xe vào con phố. Ngay khi dừng lại trước một căn nhà thì Thiên dừng xe, Kyo là người đầu tiên nhảy khỏi xe bấm chuông. Cậu rất mong muốn gặp bé Son ngoài đời nhé, không biết nói gì với cậu nữa. Cánh cửa mở ra, một chàng trai quyền rũ với mái tóc nhuộm tím đang mặc tạp dề hình con thỏ dễ thương bước ra khỏi cửa nhà. "Xin hỏi anh tìm ai?"

Từ Lãng đang bận rộn làm bữa tiệc cuối năm thì nghe thấy tiếng chuông cửa, hướng nhìn qua camera là một chàng trai đẹp người nước ngoài đôi mắt xanh và mái tóc màu vàng. Từ Lãng mở cửa và bước ra khỏi cửa nhà: "Xin hỏi anh tìm ai?"

Kyo nhìn người đàn ông đang mở cửa và quay lại nhìn Thiên nói: "Liệu có nhầm nhà không? Cha mẹ của Son phải là người trung niên chứ không thể là

thanh niên được." Thiên liếc mắt nhìn Từ Lăng và nhìn Kyo nói: "Đây là nhà của Nhi, ai bảo đây là nhà của bé Son nhà cậu." Kyo ngăn người nhìn Thiên, 'ừ nhỉ'. Kyo tự đưa bàn tay lên đập vào cái trán của mình mà cảm thán. Vừa nghe lời hai người nói với nhau, Từ Lăng nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh xe ô tô nhìn người đang ngồi trên xe, phía sau là ba đứa nhỏ nữa.

Ngay lúc này, ba anh em Nhi và Son từ hướng xa bước tới. "Nhà bạn có khách hả?" Son là người đầu tiên lên tiếng, Kyo nhìn theo tiếng người nói thì thấy có ba người con trai và một cô gái, cô gái kia là Nhi không cần bàn nữa, một người thì là thanh niên khẳng định là anh cả của cô bé Nhi, bên cạnh đó là hai thiếu niên tầm 16, 18 tuổi, Kyo nhìn chăm chăm vào người vừa mới nói, sau đó lúng túng không biết nói gì. Thiên nhìn qua gương chiếu hậu thì mỉm cười nhìn Nhi, ngược mắt nhìn Kyo như thiếu niên mới yêu lần đầu thì cảm thấy thật buồn cười.

Ba người May ngồi trên xe khi quay lại nhìn thấy Nhi thì vội vàng mở cửa xe chạy lại ôm chầm lấy Nhi mà huyền não. Nhi nhìn ba người bạn hơn năm không gặp mà vui mừng ôm chầm các bạn. Khi nhìn thấy một bóng dáng mở cửa xe ô tô bước xuống thì Nhi ngạc nhiên rồi bước chân chạy vội tới ôm chầm người con trai đó: "Anh Thiên".

Thiên mỉm cười chờ cô bé chạy lại vòng tay ôm cô bé và đặt một nụ hôn lên trán Nhi. An nhìn những người mới xuất hiện và thái độ của Nhi thì khẳng định là người quen của Nhi. Khi vừa nghe thấy anh Thiên từ miệng Nhi thì nhìn chăm chăm vào người bảo hộ ở nước ngoài, người này chính là cháu trai của người đàn ông nhận nuôi Nhi năm xưa. Đó là một chàng trai cao lớn, có vóc dáng cân xứng như người mẫu. Khuôn mặt đẹp nhưng lạnh lùng mà quyến rũ, mái tóc màu đen mềm mượt và nổi bật là đôi mắt hồ phách, người đàn ông đang dang nở nụ cười ôn nhu hôn trán Nhi.

"Anh, anh không phải là...." Nhi nhìn Thiên mà ngừng lời, không phải anh ấy vẫn còn bị kẹp ở trong GOW sao, bây giờ anh ấy ở đây, có nghĩa là mọi việc đã được giải quyết rồi sao, Nhi nhìn Thiên chăm chăm không nói lên lời.

"Nếu là người quen thì chúng ta vào nhà thôi." Từ Lăng là người đầu tiên lên tiếng đánh vỡ không khí của hai người. Thiên nhìn Từ Lăng gật đầu rồi cứ vậy bế Nhi đi vào nhà. An trừng mắt nhìn người kia, 'sao mình có cảm giác không thích người đó nhỉ?'. Từ Lăng đứng chờ mọi người đi vào cùng với An, "Có vẻ quan hệ hai người đó không chỉ là anh em". Lời Từ Lăng vừa nói ra khiến An chợt nghĩ ra vì sao mình lại không thích người đó rồi, đó là kẻ muốn cướp em gái khỏi An, đây chính là cảm giác bố chồng gặp con rể. Từ Lăng nhìn An đang hiểu ra mà mỉm cười.

Kyo nhìn Son đang bước lại gần thì rất khản trương, Son đang nhìn Nhi vui vẻ với ba người bạn rồi người tên Thiên kia thì cười, nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt của Nhi khi nhìn thấy người con trai đó. Son nhìn sang Đông bên cạnh nói: "Xem ra ông có một người em rể tốt đó." Đông nhìn sang Son ngạc nhiên. "Sao ông biết người đó sẽ là em rể của tôi, lại còn tốt nữa."

Son không nói gì chỉ cười cười và bước đi lên. Khi đi qua Kyo thì cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của người này nhìn mình. Son ngạc nhiên khi nhìn người này, đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau, vì có làm sao mà người này lại có ánh nhìn như cá thể kỳ không gặp vậy. "Chúng ta quen biết nhau sao?"

"Chào Dụ Thụ, tôi là Tổng Công, tên của tôi là Kyo, rất vui lần đầu tiên gặp em". Kyo trả lời, vốn chuẩn bị biết bao nhiêu câu nói mà đến cuối cùng chỉ có thể nói như vậy, Kyo thờ dài trong lòng than thở chính bản thân mình.

"Anh là Tổng công." Son ngạc nhiên nhìn người con trai đẹp như tranh vẽ này lại chính là nhân vật Tổng công mặt than trong GOW mình gặp.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Cùng Đón Giao Thừa

"Anh là Tổng công." Son ngạc nhiên nhìn người con trai trước mặt này. Trong ấn tượng của mình, đó là một mặt than không hơn không kém. Nhưng người trước mặt mình cứ như ánh nắng trời tỏa sáng vậy.

Kyo trong lòng hưng phấn cực độ nhìn Son gật đầu. "Đúng vậy, lần đầu tiên gặp mặt em ở đời thực, xin chào". Kyo đưa tay hướng Son muốn bắt tay cậu bé thì Luck từ phía sau đang tới kéo tay Kyo đi. "Vào nhà thôi anh Kyo". Kyo nhìn bàn tay mình bị Luck kéo đi mà trong lòng ảm ức, anh không muốn cầm tay thằng nhỏ này, anh chỉ muốn cầm tay Son thôi. Kyo đang định kéo bàn tay khỏi Luck thì cánh tay còn lại cũng bị nắm lấy và kéo đi, nhìn lại thì phát hiện là thằng nhỏ Jame.

Lúc này Nhi được Thiên đặt trong lòng hướng mặt ra phía ngoài thì mới chú ý tới người thanh niên tên Kyo đang bị trái phải là Jame và Luck kéo tay hướng nhà đi tới. Nhi nhìn lại Thiên, Thiên cũng nhìn xuống Nhi và nói: "Đúng là cậu bạn đó chăm sóc anh đó."

Nhi "À" một tiếng rồi cúi đầu xuống suy nghĩ điều gì đó, Thiên nhìn cái ót của Nhi mà mỉm cười, lâu lắm rồi mới lại được ôm bé con trong lòng.

Trong khi Thiên đang vui vẻ ôm Nhi thì An lại trùng mắt với hành động thân thiết quá mức của Thiên, Thiên chú ý có ánh mắt nhìn mình thì ngẩn đầu thấy đôi mắt tóe lửa của An, Thiên không nói gì chỉ gật đầu mỉm cười.

Mọi người ngồi ngay ngắn bên bàn trà, ba người Jame thì ngồi ngay bên trái Thiên, Kyo thì tính muốn lại gần ngồi với Son nhưng lại bị bọn Jame kéo ngồi bên cạnh. Thiên nhìn bản sắc rực rỡ trên khuôn mặt Kyo mà không phúc hậu cười lớn, mọi người ngạc nhiên nhìn về Thiên.

Nhi cũng chú ý nhìn Kyo này giờ, theo tầm nhìn của Kyo thì thấy Son, Nhi cảm thấy vô cùng kỳ lạ hai người này quen nhau như thế nào vậy. Đúng lúc

này thì nhận thấy nụ cười của Thiên, Nhi cũng ngửa đầu nhìn Thiên, Thiên chú ý thấy mọi người và cả Nhi nhìn mình thì cúi đầu ở bên tai Nhi nói một câu: “Kyo thích Sơn.” Đôi mắt Nhi sáng lóng lánh nhìn Kyo rồi nhìn Sơn, sau đó không tự giác lại nhìn về Từ Lăng và anh An đang ngồi phía trước mà cười lớn.

“Gặp quý à, hai người này sao lại cười?” Ba người May cũng nói ra tiếng những suy nghĩ của mình. An trừng mắt này giờ nhìn Thiên, khi thấy Nhi nhìn mình với ánh mắt nóng cháy thì giật mình một cái. An chắc chắn con bé lại suy nghĩ thái quá mối quan hệ của mình với Từ Lăng rồi.

“Chắc cậu cũng biết tôi là ai rồi phải không? Tôi sẽ không cần giới thiệu lại lần nữa chứ?” Thiên nhìn An đang nhìn chằm chằm vào mình mà nói.

“Tôi biết anh là Ngài chủ tịch R, cũng là người đã chăm sóc cho em gái tôi bấy lâu nay, rất cảm ơn anh trong suốt hơn chục năm qua đã chăm lo nuôi dưỡng em gái tôi.” An nhấn mạnh từ chăm sóc và nuôi dưỡng. Nhìn cái hành động thân mật chỉ có hai người trong thế giới của người đàn ông này mà An rất khó chịu. Con người này trên thương trường nổi tiếng là sắt đá, thủ đoạn. Sự có mặt trong 6 năm qua của anh ta khiến thương trường quốc tế nhiều phen bị khủng hoảng. Anh ta như ác quỷ có bàn tay len lỏi tới tận cùng thế giới vậy. An quên rằng chính ác quỷ này đã từng cứu giúp công ty mình thoát khỏi nguy cơ bị phá sản sau khi cha mẹ An gặp tai nạn máy bay.

Thiên nhìn An rồi cúi đầu nhìn Nhi, bàn tay vuốt ve những lọn tóc hơi rối của Nhi: “Tôi chắc anh cũng biết vì sao tôi chăm sóc em ấy như vậy nhỉ?”

Lời Thiên vừa nói khiến mọi người đều chú ý, cảm giác như ở trong không khí có lửa vậy, Nhi cau mày nhìn anh An rồi nhìn anh Thiên: “Sao hai anh có vẻ không thích nhau vậy? Đây là lần đầu hai người gặp nhau mà”.

Ngồi trong lòng Thiên tìm vị trí thoải mái ngồi tiếp, Nhi không hề biết mọi người đang nhìn Nhi chằm chú. Sơn bất quá nói nhỏ bên tai Đông: “Sao hành động của hai người đó như người yêu vậy nè, tôi bảo này, hai người này chắc chắn có gì đó nha”. Đông nhìn sang Sơn lắc đầu, “hình như lời Sơn nói cũng rất có ý nha, nhìn hành động tự nhiên của Nhi không phải ngày một ngày hai mới hình thành”. Sơn và Đông nhìn thấy biểu cảm bình tĩnh của ba người Jame cũng ngạc nhiên, ba người Jame chú ý ánh nhìn của hai người thì nói: “Đúng là họ ở cạnh nhau thường xuyên có biểu hiện vậy đó, nhìn nhiều sẽ thành quen thôi.”

Kyo thì vẫn luôn chú ý tới Sơn nên nhìn thấy Sơn thân thiết với Đông thì cảm thấy vô cùng khó chịu, vì cái gì Sơn không thân thiết với mình, Kyo không nghĩ rằng hai người mới gặp mặt nhau chính thức chưa đến nửa tiếng đồng hồ.

Từ Lăng ngồi cạnh An khi vừa nghe lời Thiên nói thì đã hiểu ngay vấn đề, tuy chưa từng tiếp xúc với người thanh niên này, nhìn hành động cung chiêu đối với cô bé Nhi thì cũng hiểu tình cảm của người này rồi. Từ Lăng nhìn mọi người và chú ý nhất đối với chàng trai Kyo, Từ Lăng nhìn theo hướng Kyo chú ý thì thấy Kyo nhìn Sơn, mỗi khi thấy Sơn vui vẻ nói cười với Đông thì trong mắt người đó có một tia sáng lóe lên, đúng là một tia sáng lóe lên, tuy rằng khuôn mặt anh ta vẫn rất bình tĩnh nhưng đôi mắt lại quá giàu tình cảm.

Từ Lăng dừng ánh nhìn lại bên An và nói: “Khách hôm nay hơi nhiều, bữa ăn cuối năm sẽ cần nhiều thêm một chút, anh mau giúp em vào bếp đi nào, để mọi người ở đây nói chuyện.” Từ Lăng nhìn về hướng Đông và nói: “Đông, em cũng vào bếp phụ giúp anh đi” Đông nghe thấy mình được điểm danh thì nhìn Từ Lăng và đứng dậy. Mọi người nghe thấy Từ Lăng nói: “Hôm nay nhiều người vui vẻ, chúng ta cùng đi ngắm pháo hoa đón giao thừa đi.” Từ Lăng hướng ánh mắt về phía Thiên và nói: “Chào mừng anh đến với Việt Nam.” Thiên cũng nhìn Từ Lăng và mỉm cười: “Chúng tôi sẽ làm phiền các anh mấy ngày tết.”

“Ai cho anh cái quyền tự quyết vậy?” An tức giận với việc Từ Lăng mời những người này ở lại.

Từ Lăng nhìn An mà khẽ thở dài. “Chồng à, anh vẫn không hiểu sao, anh không đấu lại với người ta đâu, bỏ cuộc đi.” Nói rồi, Từ Lăng lôi kéo An hướng bếp đi tới, Đông cũng đi ngay sau đó.

“Anh cậu chắc chắn là thụ rồi.” Lời cô bé May bỗng nói ra khiến bước chân An hơi lệch, Nhi sững sờ nghe câu nói này của May. “Làm sao bạn biết hay vậy, tớ thì nghĩ anh tớ là công cơ.” Sơn vừa nghe hai người nói thì cũng giật đầu. “Tớ nghĩ anh An là công đó”.

Thiên, Jame và Luck cùng vạch đen đầy đầu với ba người này. Chỉ có Kyo là vui vẻ, Sơn là hủ, như vậy mình chắc chắn em ấy dễ dàng đồng ý với tình yêu của mình và em ấy. Đầu óc Kyo bay bổng trên cao mà không chú ý tới mọi người nữa, Kyo đang suy nghĩ các bước tiếp theo trong thời gian nghỉ tết cổ truyền mà lên kế hoạch theo đuổi cậu bé Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Mưa Xuân

Mưa lát phát trên con đường đông đúc người qua lại. Hà Nội đêm giao thừa tuy vắng mà lại vẫn đông. Mọi người đều đổ ra đường hướng những điểm bắn pháo hoa mà tới. Năm nay là năm đầu tiên Nhi được xem bắn pháo hoa, năm ngoái đúng dịp tết thì Nhi mắc cảm, cái này là vì thời tiết Việt Nam rất khác với vùng Địa Trung Hải. Năm nay Nhi không chỉ được đón tết với hai anh trai mà còn được đón tết với bạn bè và anh Thiên, điều này khiến Nhi rất hạnh phúc, cô bé năng nỏ kể cho ba người bạn về Việt Nam trong năm qua trên xe.

Kyo thì cũng tìm cơ hội nói chuyện với Sơn. "Hôm nay em không đón tết với gia đình sao?" Kyo thật sự rất tò mò vì sao gia đình Sơn lại dễ dàng bỏ qua

Son đến nhà bạn trong thời khắc giao thừa như vậy.

Son nhìn thấy trong mắt Kyo là sự quan tâm lo lắng, Son lắc đầu nhìn ra ngoài đường. "Năm nay mọi người về quê ngoại ăn tết, đó là quê ngoại của đi không phải quê ngoại của em, vì vậy em không về mọi người vui về còn không hết".

Son nhớ đến năm Son 4 tuổi, ba và dì đưa Son về đồ ăn tết, mọi người khen Son dễ thương. Lúc đó Son vui lắm. Nhưng khi đi qua dãy nhà ngang xuống vườn thì Son nghe được cuộc nói chuyện của người lớn. Hóa ra mọi người đều nói dối quan tâm cậu. Từ đó Son trầm lặng ít tiếp xúc với dì và hai đứa em. Cha là bác sĩ bệnh viện công nên thường xuyên bận rộn không quan tâm đến con trai cả là Son, nhiều khi Son vắng mặt cả ngày mọi người cũng không hay biết.

Kyo tuy không rõ chuyện nhà Son nhưng nghe giọng nói của Son cũng biết quan hệ của Son với gia đình Son không được tốt. Kyo đem tay mình đặt nhẹ lên tay Son. Cảm nhận độ ấm từ bàn tay to lớn của Kyo, Son nhìn sang Kyo nở một nụ cười. "Cảm ơn." Hai người trầm lặng nhìn mưa xuân bay lất phất.

Đang đi trên con đường thì Đông kêu dừng xe, anh An ngạc nhiên dừng xe vào lề đường, Đông nhảy xuống xe chạy lại gần đó. Mọi người nhìn về phía sau thì thấy mấy người đang vây quanh bắt nạt một ai đó, vì khoảng cách ở xa nên không nhìn thấy rõ. An lo lắng cho em trai nên lùi xe lại gần, khi xe cách khoảng 50 mét vị trí Đông và những người đó thì mọi người đều hét lên "Cẩn thận". Lúc này tiếng kêu không kịp hướng bởi Đông đang ôm lấy một người và bị những bàn chân, gậy gộc đánh tới trên người Đông. Mọi người vội vàng bước xuống xe chạy lại phía Đông. Những người thấy có nhiều người tới thì vội vàng bỏ chạy. Từ Lãng tiến tới kiểm tra vết thương của Đông và người đang nằm trong lòng Đông. Thật may vết thương không nghiêm trọng, An và Nhi đều thở phào. Khi mọi người nhìn thấy người trong lòng Đông thì đều giật mình vì người đó là người bạn học của Nhi, Đông và Son.

"Là Bảo Ngân". Son kinh ngạc nhìn cô bạn mặt mày bầm tím. "Sao lần nào cũng gặp bạn trong tình trạng bị đánh vậy, rốt cuộc cô nàng này gây ra chuyện gì vậy?" Son thắc mắc nhìn Bảo Ngân đang nhìn mọi người.

Bảo Ngân im lặng cúi đầu xuống, khi nghe Đông không sao thì khẽ nói cảm ơn với Đông. Anh An lo lắng những người kia còn tới gây chuyện nên bảo Bảo Ngân đi lên xe cùng mọi người, chiếc xe 16 chỗ ngồi lại thêm một người.

"Làm sao lần nào cô nàng này bị đánh cậu cũng xuất hiện làm anh hùng cứu mỹ nhân được nhỉ Đông?" Vừa lên xe ngồi, Son vừa nhìn Đông đang được Từ Lãng bồi được mà nói. Đông lắc đầu, bản thân cậu cũng không hiểu nguyên do gì mà dạo gần đây toàn gặp đúng lúc cô bạn học cùng lớp này gặp chuyện. Cậu càng tò mò hơn là vì sao cô nàng này toàn bị vướng vào rắc rối. Bảo Ngân thì im lặng không nói lời nào nhìn Đông rồi nhìn mọi người, khi nhìn thấy Luck thì Bảo Ngân á một tiếng kích động rồi thôi. Theo tiếng kêu của Ngân mọi người nhìn Ngân. Bị mọi người chú ý Ngân xấu hổ cúi đầu xuống, nhưng thì thoảng vẫn nhìn Luck với ánh mắt kinh ngạc. "Đây không phải là thành viên ban nhạc Lucky đang nổi tiếng trên thế giới sao?"

Khi mọi người tới điểm bắn pháo hoa trung tâm thành phố Hồ Gươm thì cũng phải chật vật tìm điểm đỗ xe, đi theo con phố cổ mọi người xen qua hàng người tìm một vị trí ngắm pháo hoa. Mười người vốn đều là thanh thiếu niên thanh tú, xinh đẹp nên rất dễ bị người khác chú ý. Từ Lãng đi cạnh An, thì thoảng lại chọc An làm An cau gắt mắng mỏ. Thiên thì luôn nắm tay Nhi đi sát bên cạnh. Kyo cũng rất lo lắng cho Son mà đi sát ngay bên cạnh Son làm Son cảm giác người này thật kỳ lạ, cứ như anh trai lo lắng đứa em đi lạc vậy, nhưng với ý tốt của Kyo nên Son cũng không phản cảm. Luck cũng nắm tay May đi bên cạnh khiến Nhi ngạc nhiên, Nhi nhìn Jame đang nhìn xung quanh mà hỏi: "Hai người họ bắt đầu từ khi nào vậy?"

Jame được Nhi hỏi thì nhìn lại Nhi nói: "Thế cậu với anh Thiên từ khi nào vậy? Bọn tớ cũng không biết nhé." Jame thờ dãi nhìn lên bầu trời đang có hạt mưa rơi lất phất mà nói: "Giờ còn mỗi tôi cô đơn đây?"

Nhi nhìn Jame rồi nhìn anh Thiên, sau đó quay lại nhìn Jame và nói: "Hôm nay bắt đầu nè".

Jame nghe xong thì hướng Nhi ngạc nhiên: "Thiệt?".

Nhi gật đầu. "Mới xác nhận mối quan hệ từ hôm nay đây, thế họ thì từ bao lâu." Nhi hất hàm hướng về hai người Luck và May.

"Được nửa năm nay rồi, hai đứa nó cứ tình chàng ý thiếp làm kẻ cô đơn như tôi bức mình lắm cơ". Jame nhìn về Luck và May rồi quay đầu lại nhìn Nhi. "Có lẽ cũng phải tìm một nàng mới được." Nhi không nói gì mà nhìn sang hướng Đông và Bảo Ngân đang ở gần đó đi song song với Jame, Bảo Ngân khi vừa nghe Nhi và Jame nói thì cũng ngạc nhiên nhìn sang Nhi, hai người tầm mắt nhìn nhau, Nhi mỉm cười với Ngân rồi quay lại nhìn đường.

Mọi người chờ đợi ngắm giao thừa dưới cơn mưa xuân. Từng chùm pháo hoa rực rỡ trên bầu trời cũng rực rỡ như tâm hồn của những người trẻ tuổi đứng ở đây. Sau khi ngắm xong pháo hoa, anh An hỏi Bảo Ngân địa chỉ nhà để đưa về, Bảo Ngân im lặng, sau một lúc cô nàng mới nói địa chỉ. Khi tới gần nhà Bảo Ngân mọi người đều rất ngạc nhiên vì Bảo Ngân sống một mình tại chung cư.

"Nhóc tới nhà bọn anh ăn tết đi, thêm nhóc càng vui hơn." Từ Lãng rất vui vẻ mà mời Bảo Ngân cũng tới nhà An vui tết.

"Thôi ạ, em sẽ làm phiền các anh và các bạn ạ." Bảo Ngân tính không muốn đi.

"Sao phiền được, những người phía sau em cũng là khách tới ăn tết nhà bọn anh năm nay đó, đừng có ngại, thêm em không sao cả. Từ Lãng chỉ tay về nhóm Thiên. An đang lái xe liếc mắt khinh bỉ nhìn Từ Lãng: "Cậu cũng là kẻ ăn bám đấy". Từ Lãng nghe, nhìn An cười.

Bảo Ngân thấy sự nhiệt tình của Từ Lãng nên cuối cùng cũng không từ chối. Mọi người vui vẻ về nhà.

"Haha, lì xì của em đâu." Son vừa vào nhà đã đòi hỏi lì xì của anh An và Từ Lãng. An nhìn Son liú ríu như con chim non thì mỉm cười lấy ra từ túi áo khoác một tệp lì xì. An đưa từng người lì xì nhưng khi đến Thiên thì trừng mắt mà bỏ qua Thiên tới Bảo Ngân. Mọi người nhìn hành động trẻ con của An mà cười lớn.

Bốn người Kyo cũng vui vẻ lấy chồng tranh mua được lúc trước mang ra tặng cho mọi người, mọi người nhìn tranh chữ mà nhìn lại bốn người với ánh mắt không thể tin được. Son là người bắt đầu tiên mà nói ra lời: "Năm nào rồi có cái trò tặng tranh, tui muốn tiền lì xì cơ". Kyo thấy Son không vui thì luống cuống tay chân. Thiên không phúc hậu mà cười nói bằng tiếng Ý: "Haha, Lui odiava (bị ghét rồi)". Kyo quay lại nhìn Thiên: "Cậu cũng mau lì xì mọi người đi." Kyo vui vẻ khẳng định Thiên cũng mất mặt giống mình, nhưng khi nhìn thấy tệp lì xì đỏ chót của Thiên thì Kyo chỉ biết mắng trong lòng "thằng bạn tôi." Thiên cũng đưa một lì xì đến trước mặt An nhưng rồi rút lại đưa cho Nhi thêm một cái, Nhi nhìn Thiên rồi nhìn An mà mỉm cười cất đi. An trừng mắt nhìn Thiên, Thiên nhướn lông mày nói bằng tiếng Việt: "Có qua có lại mới thoải lòng nhau. Tôi thích câu này".

Thiên vừa nói xong thì tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn Thiên. Kyo là người phản ứng đầu tiên, túm lấy áo Thiên mà quát lớn: "Cậu, cậu nói được tiếng Việt." Nhớ lại cái vụ gặp cảnh sát mà mình thì vất óc nhớ tiếng Việt mà nói chuyện thì thằng bạn này lại ngồi im không nói gì khiến Kyo giận dữ.

Thiên gạt tay Kyo khỏi áo mình: "Cậu bảo tôi câm mà, câm có thể nở miệng được sao?" Lần này Jame cười lớn nhất, khi thấy ánh mắt của Nhi và mọi người thì kể lại câu chuyện đi vào đường một chiều của cả bọn.

...

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Bữa Tiệc Tạm Biệt Đoàn Anh Lớp 12

Tháng hai, những cơn mưa phùn nặng hạt rơi còn vấn vương cùng những cơn gió lạnh đầu xuân. Trên những con đường, tiếng học sinh nói chuyện rộn ràng.

"Đội anh với", Đông đang hót ha hót ha vừa đạp xe vừa gọi Nhi. Lúc này Nhi đang một tay giữ ghi đông xe đạp, một tay vừa giữ ghi đông vừa cầm chiếc bánh mì kẹp ruốc thì thoáng lại cắn một miếng.

Thấy Đông chậm chạp quá, Nhi cáu kỉnh: "Nhanh lên đi anh, chúng ta sắp muộn học rồi. Em không muốn phá vỡ kỷ lục đi học đúng giờ đâu." Nói rồi, Nhi lại cắn thêm 1 miếng bánh mì.

"Em đừng vừa đạp xe vừa ăn như vậy, đau bụng đó mà còn không an toàn nữa." Đông cố gắng đạp thật nhanh tới gần Nhi.

"Chúng ta còn có 5 phút nữa thôi. Không nhanh sẽ muộn học đó." Nhi ăn hết miếng bánh rồi nhìn vào đồng hồ nói. Hai má phồng lên vì miếng bánh. Không thể trách Nhi được, đang được thưởng thức mỹ vị nhân gian do đầu bếp Lăng nấu, dùng một cái đầu bếp bận việc đi mất mấy ngày, nếu không ăn bánh mì thì không được.

Cả hai đạp xe thật nhanh để kịp giờ, không ai nói với ai thêm câu nào nữa. Đông nhìn những hạt mưa phùn rơi, rồi nghĩ bụng: "Mưa đẹp quá, nhờ vậy mà cây cối phát triển."

Kíp...Kíp....

"Tới đích an toàn." Nhi phanh xe trước cổng trường vui vẻ nhìn đồng hồ reo mừng, "còn 30 giây là cổng đóng". Cả Nhi và Đông xuống xe gấp gấp bước chân tiến vào cổng.

"Ừa, hôm nay hai bạn suýt đi học muộn nhé". Giang hôm nay thuộc tổ sao đó đứng kiểm tra đồng phục và hành vi của các bạn, vừa nhìn Đông và Nhi vội vàng xuống xe bước vào cổng thì cười nói.

"Ừ," Đông nhìn Giang cười gật đầu.

Khi cả hai vừa bước qua cổng trường, các sao đỏ đóng cổng lại, một vài học sinh khác cố gắng chen qua cánh cổng sắp đóng.

"Oà, suýt nữa thì muộn học." Đông thờ phào nhìn mấy người bạn phía sau đang đi vào khu vực các bác giám thị.

"Tại ai hôm qua thức đêm xem phim mà làm hại người khác không thể ngủ được. Nói ra thì anh An hôm nay thế nào cũng đi làm muộn. Hi hi..." Nhi tùm tùm cười. Đúng vậy, còn có một người nhất ma nhưng cứ tỏ vẻ anh hùng hôm nay đi làm muộn rồi. Mọi lần xem phim kinh dị toàn có anh Lăng bên cạnh an ủi, Nhi nghĩ nghĩ hai người này tuy hay gắt gỏng nhưng thực chất chung sống rất tốt với nhau.

"Chào buổi sáng." Son dựng xe ở nhà xe khi nhìn thấy hai người bạn thì đứng chờ cả hai cất xe đạp vào khu vực để xe lớp mình, khi nhìn Nhi và Đông đang bước tới thì tò mò hỏi. "Ừa, sao cả hai hôm nay đi muộn vậy. Lạ nhỉ?"

"Tại ông anh ngốc này thích xem phim mà làm hại cả nhà không ai ngủ được." Nhi phồng mồm. "Úi da, sao bụng mình đau vậy." Nhi nhăn mặt vì cơn đau tự dưng xuất hiện.

"Sao vậy," Son nhìn Nhi mặt nhăn mày nhún nhún lo lắng hỏi. "Í, có phải là ngày của các bạn nữ không?" Son hai lòng bàn tay vỗ vào nhau, ánh mắt nhìn Nhi

từ dưới lên trên rồi từ trên lại xuống dưới. Nhi nhìn theo ánh mắt Son mà khinh bỉ nhưng vì con đau nên chỉ đành liếc mắt không nói gì.

“Chắc là do sáng nay vừa đạp xe vừa ăn bánh mì đấy mà. Giờ tiêu hoá rối loạn rồi.” Đông vừa dựng xe vừa nói mà không chú ý tới hành động của cả hai.

“Không phải là do anh thì em có cần phải như vậy không?” Nhi vừa xoa bụng vừa nói. Nhi trừng mắt lại với Đông. Đông vừa quay mặt thì nhìn thấy vẻ mặt ai oán con mắt trừng lớn của Nhi. Đông ngượng ngùng quay mặt đi sang hướng khác và nói với Nhi: “Thôi, leo lên lưng anh đưa vào lớp nào.”

“Không cần.” Nhi hất hàm.

“Hi, từ đây vào lớp khá xa, mấy trăm mét kia, không chịu được thì đừng kêu nhé. Hay để ông anh này công nhé.” Son cúi người đưa lưng về hướng Nhi, tay vẫy vẫy Nhi ở phía sau chỉ vào lưng mình.

“Đừng nhõm nhéo nữa, lên lưng anh nào.” Đông kéo mạnh tay Nhi về phía lưng mình. Nhi ngại ngùng nhưng vẫn yên lặng trên lưng Đông. Đông công Nhi một mạch hướng lớp học đi tới.

Bên cạnh là Son thì thoáng chốc hai anh em: “Nhi biết không, tên này lúc nào cũng muốn có một đứa em nhỏ hơn mình để được cưng đó. Nếu nói về trình độ luyện muội thì không thua kém gì anh An của Nhi đâu nhé.”

Đông tủm tỉm cười: “Khi còn bé, anh An hay cưng anh như vậy lắm, anh cũng muốn là một người anh tốt có thể cưng em mình như vậy.”

“Nhưng em có còn bé nữa đâu”. Đôi mắt Nhi nhìn vào gáy của Đông và nói. Trước kia khi bị thương trong trận đấu bóng đá, Jame cũng từng cưng Nhi, nhưng cái cưng này khác với cái cưng của anh Thiên, anh An và anh Đông. Có lẽ vì mối quan hệ giữa người với người khác nhau nên cảm giác cũng khác nhau.

“Ra đời sau anh thì là em nhỏ rồi.” Đông và Son cười. Nhi cũng cười theo không phản bác lại lời của Đông nữa. Cả ba đều bị những người xung quanh nhìn ngó và chỉ chò. Nhi cảm thấy không thích những cái nhìn và chỉ chò của những người bạn đó. “Để em xuống đi. Nhiều người nhìn lạ lắm.” Nhi nói nhỏ bên tai Đông.

“Em đừng ngại, tại cậu ta được nhiều bạn nữ yêu thích. Thấy cậu ta thân thiết với em quá nên họ ghen đấy.” Son trả lời thay Đông. Bây giờ từ danh hiệu kẻ nhà quê đã thành hot boy của khối, của trường rồi, cũng vì Lan Hương loa loa cái miệng phát thanh mà danh tiếng của Đông bị nhiều người biết.

“Chính vì vậy em mới bảo để em xuống. Nếu em bị đánh hội đồng thì khổ lắm đó.” Nhi quay mặt sang Son tè lười nói.

“Chỉ e người bị thương là đám người đánh em thôi.” Son cười nhìn Nhi. Ai chả biết cô nàng này giỏi thể thao, giỏi võ thuật chứ, hơn nữa hình như còn có những thiết bị bảo hộ cao cấp nữa.

“Khi nào tới lớp, anh sẽ cho em xuống.” Đông trừng mắt nhìn những người xung quanh và tiếp tục công Nhi vào tận tới lớp. Những cô gái nhìn thấy Đông trừng mắt thì đều đỏ mặt quay mặt đi. Son thờ dãi nhìn hiệu quả ngược lại của Đông vỗ vỗ vai an ủi cậu.

.... Sau giờ học ngày hôm đó là buổi gặp mặt của các thành viên đội bóng tại phòng họp thành viên đội bóng.

“Mọi người tới rồi à.” Hoàng mỉm cười nhìn khắp lượt căn phòng

“Vâng ạ.” Tất cả năm lớp 10 và lớp 11 đều cùng đồng thanh khi bước vào phòng. Sau khi mọi người ổn định chỗ ngồi thì nghe Hoàng nói: “Hôm nay, đội bóng đá sẽ ăn liên hoan.”

“Liên hoan mặn nhé.” Son háo hức đứng dậy phát biểu ý kiến.

“Không, liên hoan ngọt.” Phước từ ngoài cửa bước vào, trên hai tay là hai túi nước ngọt và bánh kẹo. “Nhi, Bảo Ngân cùng Hà bày bánh kẹo và nước ngọt lên bàn nhé.” Cả ba bước lên bày bánh kẹo vào đĩa và đưa tới trên bàn.

“Từ ngày mai, bọn anh sẽ phải tập trung cho kỳ thi tốt nghiệp nên không thể tham gia đội bóng cùng các em. Nhưng như anh thấy thì chúng ta có những thành viên mới rất giỏi. Chúng ta từ tháng 12 đến nay đã tới vòng bán kết khu vực đồng bằng sông Hồng. Các em hãy cố gắng nhé.” Giọng nói Hoàng xúc động nhìn mọi người với ánh mắt thân thiết.

“Vâng.” Tất cả đồng thanh, ánh mắt nhìn Hoàng và các anh khối lớp 12 cũng vô cùng xúc động. Người thì đã quen thuộc hai lớp, người thì cũng đã cả một học kỳ, ai cũng được sự góp ý của đàn anh trong tập luyện nên sắp chia tay thì ai cũng buồn. Mọi người vừa buồn vừa vui chia sẻ tình cảm trong ngày chia tay này.

Rầm. Đang vui vẻ liên hoan thì tiếng đập cửa mạnh làm cả đội đồng thời quay lại nhìn hướng phía cửa. Trước cửa là một học sinh ăn mặc luộm thuộm với mái tóc vàng, đáng cao to đang bước vào.

“Xin hỏi đây có phải là đội bóng đá trường Việt Ba không?”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Thành Viên Đội Bóng Mới

“Xin hỏi đây có phải là đội bóng đá trường Việt Ba không?” Trước cửa phòng họp của đội bóng đá là một học sinh dáng cao to với mái tóc vàng rất bắt mắt, trang phục lộng lẫy đứng ở giữa cửa phòng nhìn về mọi người đang trò chuyện vui vẻ.

“Đúng rồi. Bạn có việc gì sao?” Hà ngồi gần cửa nhất, thấy người bạn mới xuất hiện hỏi thì thân thiết trả lời.

“Hay quá. Tìm đúng phòng rồi.” Cậu tóc vàng vui vẻ reo lên. Rất tự nhiên, cậu ta bước chân vào phòng và kéo 1 chiếc ghế ngồi ngay gần Hà và lấy luôn chai Coca Hà chưa kịp uống và ném vào miệng một viên kẹo. Cả đội nhìn cậu ta như nhìn quái thú.

“Xin tự giới thiệu, tôi là ngôi sao bóng đá mới của thế giới trong tương lai.” Sau khi ăn xong viên kẹo, cậu ta nói rồi uống tiếp một ngụm coca, Hà chỉ biết nhìn theo chai nước mà mình chưa kịp uống đang được người nào đó uống. Bảo Ngân vội vàng đẩy chai nước còn nửa của mình sang Hà. Hà nhìn Bảo Ngân nói lời cảm ơn.

“Tên này ở đâu ra mà khoe khoang vậy nhỉ?” Mọi người xôn xao nhìn chăm chăm vào con người mới xuất hiện kia. “Thành viên mới của đội bóng sao? Sao mình chưa bao giờ thấy cậu ấy nhỉ?” Mọi người không hẹn nhìn về Nhi, có thể con áp chủ bài mới của Nhi tìm đến lắm. Nhi tự dưng bị mọi người nhìn thì lấy làm kỳ cục.

“Hi, mọi người không tin cũng không sao.” Cậu ta xua tay, nói rồi cậu ta nhìn khắp lượt căn phòng, ánh mắt dừng lại ở Nhi, lúc này ánh mắt mọi người cũng đang nhìn Nhi. “Ôi, quản lý đội bóng đá trường mình xinh xắn quá. Bạn làm bạn gái mình nhé.”

“Có vẻ như có một kẻ ở đây đang ăn dưa bở thì phải.” Sơn nhìn cậu ta nở một nụ cười.

“Cậu là ai. Là bạn trai của bạn ấy à.” Cậu bạn tóc vàng hướng Sơn vừa nói nhìn lại, khi thấy khuôn mặt điển trai của Sơn thì trừng mắt bất mãn.

“Đúng vậy đó. Nhìn cái gì hả?” Sơn cũng trừng mắt nhìn lại ánh nhìn bất mãn của cậu ta. Hai tên nhìn một hồi lâu trong khi cả phòng đang im lặng nhìn hai kẻ này. Trong lòng đều cùng một lời: “Một người đã đủ sôi động, lại thêm một người góp vui nữa”.

“Thôi đi.” Nhi lên tiếng ngăn lại cuộc chiến ánh mắt của cả hai. “Bạn là ai vậy?” Nhi hướng cậu bạn mới tò mò nhìn, Nhi cũng không biết người này nha.

Thấy Nhi hỏi mình, cậu tóc vàng quay mặt hờ hững nhìn Nhi:

“Khi lần đầu nhìn em

Đôi mắt tôi chỉ biết nhìn em

Khuôn mặt em tựa như thiên thần

Khiến con tim tôi thổn thức lạc lối...”

Lời nói của cậu ta làm cho các thành viên đội bóng bật cười. Thấy vậy, cậu ta bèn dừng lại, quát lớn nhìn mọi người: “Có gì đáng cười đâu.”

“Mình hỏi bạn là ai chứ có bảo bạn làm thơ đâu.” Nhi cũng bật cười.

“Ồ, mình đã giới thiệu rồi mà.” Cậu ta đẩy Hà sang chiếc ghế khác để tiến gần tới chỗ Nhi.

“Bạn chỉ nói bạn là ngôi sao bóng đá thế giới thôi.” Hà ngồi bên cạnh nhắc lại lời cậu bạn vừa nói.

“Thì đó, mình đã nói rồi đấy thôi.” Cậu ta vỗ vai Hà nói tiếp. “Anh bạn này tên gì vậy?”

“Mình tên là Hà” Hà thành thật trả lời.

“Nếu bạn muốn gia nhập đội bóng đá thì bọn mình rất hoan nghênh, nhưng nếu bạn chỉ muốn vui đùa thì xin hãy ra khỏi đây.” Hoàng nghiêm túc đứng dậy, ánh mắt hướng cậu bạn tóc vàng nói.

“Anh là ai?” Ánh mắt không rời Nhi, cậu bạn tóc vàng hỏi.

“Tôi là đội trưởng đội bóng. Chúng tôi muốn biết cậu là ai?” Trước thái độ không hợp tác của cậu bạn, Hoàng cũng cảm thấy mình sắp bực phát rồi.

“Bạn có phải muốn gia nhập đội bóng không?” Nhi ngưng ngưng trước ánh mắt như nhìn cừu của sói đói là cậu bạn mới tới.

“Dĩ nhiên là có, nếu không tôi ở đây làm gì?” Cậu ta nhìn Nhi ánh mắt càng ngày càng dịu dàng.

“Vây, bạn hãy giới thiệu về bản thân cho cả đội biết chứ.” Nhi cúi đầu khẽ ho vài cái, còn chưa có mấy ai cứ nhìn chăm chăm mình như vậy khiến Nhi không biết phải làm sao, ánh mắt của cậu ta không khiêu khích và có ý đồ xấu, với lại cậu ta cũng muốn gia nhập đội bóng nên Nhi cũng không muốn mình làm người ta sợ chạy mất.

“Khụ khụ, để tôi lấy lại giọng đã.” Bàn tay phải của cậu bạn đó nắm thành một nắm đấm lên trên miệng. Cả phòng bật cười. Đông cũng cười « Bạn ấy vui tính quá, giống với Sơn »

“Mình tên là Hoàng Long Phi. Tên rất oai đúng không? Các bạn có thể gọi mình là Phi Long. Mình quê ở Đà Nẵng, do công tác của bố mẹ nên mình chuyển ra sống ở Hà Nội. Mình vừa chuyển tới lớp 11C1. Rất vui được làm quen với tất cả các bạn.” Cậu bạn tóc vàng đứng dậy và hướng mọi người nhìn cười đồng đặc giới thiệu.

“Hoá ra là dân xã hội. Thảo nào mà xuất khẩu thành thơ.” Cả phòng xôn xao tiếng to tiếng nhỏ...

“Bạn chơi bóng lâu chưa?” Hoàng gật đầu với câu giới thiệu của Long Phi và hỏi tiếp.

“Mình chơi bóng từ khi trong bụng mẹ kìa.” Long Phi trả lời. Vừa nghe được lời này mọi người cùng cười to.

“Bạn nói tiếng miền Bắc giỏi nhì?” Hà nhìn Long Phi, ánh mắt sáng rực.

“Cảm ơn bạn nhé. Mà ngày nào đội bóng cũng được ăn uống no nê thế này à. Thích thế.” Long Phi cười nhìn Hà rồi nhìn bàn tiệc nói.

“Không phải đâu, vì hôm nay, bọn mình chia tay với các anh lớp 12 nên mới tổ chức tiệc chia tay đó.” Hà lại một lần nữa giải thích cho Long Phi hiểu.

“Vây à, thế mà mình cứ tưởng...” Long Phi gãi đầu cười. “Mà quên, bạn quản lý đội bóng mình tên gì vậy?” Long Phi đưa mắt nhìn Nhi

Hà kéo áo Long Phi nói: “Bạn ấy không phải là quản lý đội bóng đâu, mà là huấn luyện viên của đội bóng đó.” Hà chỉ tay sang Bảo Ngân ở gần đó nói: “Bảo Ngân mới là quản lý đội bóng.”

“Hi hi... Bạn ngộ thật. Nhìn nhỏ ấy mà là huấn luyện viên á.” Long Phi vừa cười vừa chỉ tay về hướng Nhi. Mọi người cùng giành cho Long Phi một ánh mắt khinh bỉ nói: “Ngu ngốc”. Chỉ có Sơn là không tiếc lần ra bàn cười khúc khích.

“Xin chào các em” Đúng lúc đó, thầy Trung bước chân vào phòng. Theo sau thầy chính là thầy hiệu trưởng.

“Chúng em chào thầy ạ.” Tất cả đứng dậy chào hai thầy.

“Chào các em. Đội bóng hôm nay có gì vui sao mà tổ chức liên hoan vậy?” Thầy hiệu trưởng cười nhìn bàn tiệc ngọt của cả đội bóng.

“Hôm nay các em ấy tổ chức chia tay với các em lớp 12.” Thầy Trung hướng thầy hiệu trưởng giải thích.

“Vây là đội bóng chỉ còn có 7 học sinh lớp 10 và 10 học sinh lớp 11 thôi sao.” Thầy hiệu trưởng vừa nói vừa nhìn đội bóng. Sau đó, cả hai thầy cùng ngồi xuống ghế ngay cạnh Nhi và Đông.

“Dạ, nhưng chúng em sẽ cố gắng luyện tập ạ.” Hà tự tin nhìn hai thầy nói. Tất cả cũng hướng hai thầy với ánh mắt quyết tâm. Thầy hiệu trưởng nhìn các bạn học sinh mà mỉm cười.

“Thầy hiệu trưởng tới đây để chúc mừng đội bóng chúng ta đã lọt vào vòng bán kết khu vực đồng bằng sông Hồng đó.” Thầy Trung giới thiệu lý do vì sao thầy hiệu trưởng xuất hiện ở đây cho cả đội bóng biết.

“Chúc mừng các em đã có những thành tích rất tốt. Mà trời mưa thế này, trận đấu sắp tới có ổn không?” Thầy hiệu trưởng hướng Nhi và đội bóng hỏi.

“Vâng, chúng em đang tập bóng dưới sân trời mưa ạ. Đây là lần đầu tiên chúng em luyện tập kiểu này nên cũng hơi mệt ạ.” Hoàng thay mặt đội bóng giải thích. Hoàng không có nói sai, tuy rằng chỉ có từ 5 đến 15 phút tập luyện dưới trời mưa vì lo lắng sức khỏe của đội bóng vì trời còn giá lạnh mà bị ảnh hưởng, nhưng Nhi cũng đã bắt cả đội bóng nghiêm chỉnh thực hiện chế độ ăn dinh dưỡng phù hợp cho nâng cao sức đề kháng tăng cường sức chịu đựng trước mọi thời tiết.

“Các em lớp 12 năm nay thi tốt nghiệp rồi, phải cố gắng thật nhiều đó. Còn các em học sinh lớp 10 và lớp 11 ngoài việc chơi bóng đá cũng phải chú tâm vào việc học nghe chưa.” Thầy hiệu trưởng sau khi nghe Hoàng nói thì gật đầu rồi ôn tồn nói.

“Vâng.” Tất cả đồng thanh.

“Nhi, Hà, Đông. Sắp tới các em dự thi học sinh giỏi cấp quận. Thầy hi vọng các em sẽ đạt kết quả tốt nhất.” Thầy hiệu trưởng nhìn hết lượt 3 học sinh.

“Vâng.” Cả 3 đồng thanh.

“Thôi, có lẽ thầy không nên phá hoại bầu không khí này của các em nhì. Thầy chỉ đi qua ngó các lớp học thêm, đi ngang qua gặp thầy Trung đang tới đội bóng đá nên thầy cũng muốn qua gặp các em. Giờ thầy phải đi rồi.” Vừa nói, thầy hiệu trưởng vừa đứng dậy. “Các em cứ tự nhiên đi, không cần đứng dậy chào hỏi thầy đâu.”

“Em chào thầy ạ.” Tuy thầy hiệu trưởng nói vậy nhưng tất cả đều nghiêm chỉnh đứng dậy chào thầy hiệu trưởng.

“Thầy chào các em.” Thầy hiệu trưởng đi rồi, tất cả lại tiếp tục với buổi liên hoan nho nhỏ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Danh Sách Đội Bóng Thay Đổi

“Thật đáng tiếc cho đội Ý Yên, bị thua ở vòng tứ kết nhì.” Ngay sau khi thầy hiệu trưởng vừa rời khỏi, Phước nghĩ lại vòng tứ kết vừa rồi.

“Đúng vậy, họ bị thua 1-0 với đội bóng trường THPT Lê Hồng Phong - tỉnh Thái Nguyên. Hôm đó chúng ta cũng có trận đấu với trường THPT B Bình Lục – Nam Định. Không thể ngờ một đội mạnh như Ý Yên mà bị thua như vậy.” Hoàng cũng gật đầu nói.

“Mà đội trường THPT Trần Phú cũng bị loại rồi, đội bóng đó chắc năm nay sẽ bị sốc nặng, ai dè được đội đó bị loại mà vào được vòng trong lại là chúng ta chứ”. Sơn vừa nhai vừa nói.

“Nè, Ý Yên cũng thua trường mình 1-0 đó.” Tâm nhìn Hoàng rồi nhìn Sơn nói. “Quá chuẩn, ai mà ngờ được đội Trần Phú vốn được đặt niềm tin lại có thể thua chứ, ngay cả đội trường Ams và trường Lương Thế Vinh cũng vậy. Haha, ai cũng nói đội chúng ta may mắn, để xem trận này còn nói vậy nữa không nhé.”

“Ồ, hôm đó chúng ta đã rất vất vả, cùng sử dụng đội hình với chiến thuật tấn công mà đội đó toàn làm chủ tình hình trên sân. Nếu không có cú sút của Hà thì không biết tình hình thế nào, cộng thêm nội bộ họ lục đục trong hiệp một nữa, tuy được điều chỉnh ở hiệp hai nhưng thực sự là bàn thắng của chúng ta rất khó khăn mà giữ được, so với trường Bình Lục thì trường đó mạnh hơn nhiều.” Phước cảm thán nói. “À, Nhi, từ đó, Hùng và Bách có liên lạc với em không? Cậu ta có nói gì về đội bóng trường THPT Lê Hồng Phong - tỉnh Thái Nguyên không? Đợt vừa rồi không thấy hai người đó vào GOW”.

“Đó là một đội rất mạnh cả về phòng thủ và tấn công. Đó là những gì Hùng và Bách đều đã nói đấy ạ.” Nhi nhớ lại những gì Hùng và Bách đã nói, họ bảo cứ nghĩ chỉ có đội trường Việt Ba chơi trò bí ẩn mà ngay cả đội trường Lê Hồng Phong cũng thực hiện việc này, rõ ràng khi đấu trong tỉnh thì cũng chỉ được xếp hạng 8 trường mạnh nhất nhưng khi vào thi đấu thì mới biết được khả năng của họ ở đâu.

“Có vẻ khó khăn nhỉ. Hoàng xoa cằm nói.

“Nhưng đội chúng ta gặp ở trận bán kết đầu phải là trường Lê Hồng Phong đầu mà mọi người lại lo lắng vậy?” Hà ngạc nhiên nói

“Ồ nhỉ, chúng ta cần thông tin về trường Chuyên Thái Bình kia mà.” Hoàng gãi gãi đầu nói. “Hay cuối tuần này mình đi tìm hiểu về trường này vậy.”

“Cũng là ý kiến hay đó. Ai sẽ là người đi đây.” Tâm nói. “Bọn mình thì phải học thêm vì chuyện bị thi thử rồi, đi sao được. Còn bọn Nhi, Đông, Hà thì lại bận ôn thi học sinh giỏi cấp quận, cũng không đi được.” Mọi người nhìn nhau rồi trầm lặng

“Em vừa nghĩ ra một người ạ.” Nhi vừa nói xong thì mọi ánh mắt hướng về Nhi. “Ai vậy?” Tất cả tròn xoe mắt nhìn Nhi

“Là bạn Phi Long ấy. Em thấy không ai có thể tốt với vai trò này bằng bạn ấy cả.” Nhi chỉ tay về hướng Long Phi.

“Mình á?” Bị điểm danh nên Long Phi ngạc nhiên chỉ tay về mình hỏi lại mọi người.

“Mọi người thấy sao?” Nhi gật đầu với Long Phi rồi nhìn mọi người hỏi.

“Có vẻ được đó.” Mọi người gật đầu tán thành

“Bạn sẽ đi chứ.” Nhi mỉm cười nhìn Long Phi cười.

Bị nụ cười của Nhi hút hồn, mặt cậu ta đỏ ửng ấp úng đoạn vỗ tay vào ngực mình nói: “Ồ,Ồ, bạn cứ tin tưởng ở mình.”

“Sơn và Chiến sẽ đi cùng bạn ấy nhé.” Nhi quay sang nhìn Sơn và Chiến.

“Đồng ý.” Cả hai trả lời.

“Vi các anh khối lớp 12 bận thi tốt nghiệp nên bây giờ danh sách đội bóng của trường chúng ta, chỉ còn lại 18 cầu thủ của khối 10 và khối 11. Em sẽ đọc danh sách đội hình chính thức trước, còn lại từ cầu thủ số 12 trở đi sẽ là dự bị. Chúng ta cần gửi danh sách này sớm tới Ban tổ chức giải trước khi diễn ra trận đấu là 1 tháng

1. Nguyễn Hồng Đông (lớp 11) - Thủ môn

2. Hoàng Đình Sơn (lớp 11) - Hậu vệ
3. Cao Văn Quyền (lớp 11) - Hậu vệ
4. Nguyễn Huỳnh Đức (lớp 10)- Hậu vệ
5. Chu Tiến (lớp 10) – Hậu vệ
6. Cao Lợi Tiến (lớp 11)– Tiền vệ
7. Vũ Văn Hà (lớp 11) - Tiền vệ trung tâm
8. Nguyễn Văn Chiến (lớp 11) – Trung vệ
9. Nguyễn Văn Bắc (lớp 11) - Tiền đạo
10. Đỗ Văn Trung (lớp 11) - Tiền đạo
11. Chu Tiến (lớp 10) – Tiền đạo
12. Nguyễn Long Sơn (lớp 10)
13. Trần Xuân Lâm (lớp 10)
14. Nguyễn Xuân Phong (lớp 10)
15. Đỗ Lâm Hùng (lớp 11)
16. Đỗ Lâm Thao (lớp 11)
17. Đoàn Thái Hoàng (lớp 10)
18. Hoàng Long Phi (lớp 11)

Danh sách này sẽ có sự” Nhi chưa kịp nói xong thì bị lời Long Phi xen ngang. “Khoan đã, sao mình lại ở vị trí dự bị vậy.”

“Vô duyên, mình chưa nói xong bạn xen ngang làm gì.” Nhi quát mắt nhìn Long Phi. Tất cả cùng quay lại nhìn Long Phi.

“Ồ, thì bạn nói tiếp đi.” Long Phi nhìn tất cả mọi người cười xí xoá

“Danh sách này sẽ có sự thay đổi trong tháng này, mình sẽ quan sát thêm và đưa ra một số bài luyện tập nữa. Dù ở đội hình chính thức hay đội hình dự bị tất cả cũng phải tập luyện hết mình.” Nhi nhìn mọi người và giải thích.

“Đồng ý.” Tất cả cùng đồng thanh. Ngay khi đó, Giang hét ha hét hà chạy vào phòng:

“Mấy bạn còn ở đây à, cô giáo chủ nhiệm cho tìm hai bạn kia.” Vừa nói, Giang vừa chạy lại gần kéo tay Nhi và Đông đi trước mặt mọi người.

“Có chuyện gì vậy nhỉ?” Mọi người nhìn nhau hỏi.

“Khoan đã Giang, mình nói thêm vài câu nữa đã. Hà và Quyền giúp mình cho cả đội tập nhé. Mình sẽ quay lại sau.” Nhi vừa bị kéo đi vừa xoay đầu nói với mọi người.

“Ừ, hai bạn cứ đi đi.” Quyền gật đầu hướng Nhi nói.

Hà như sức nhớ ra điều gì, cũng vội vàng đứng dậy: Thôi chết, xin lỗi mọi người, mình cũng phải đi gặp thầy giáo chủ nhiệm của lớp mình đây.”

“Đừng có đi vội vậy. Nói xem có chuyện gì đã?” Tiến kéo cổ áo Hà lại.

“Hôm nay, có buổi tập trung thông báo danh sách học sinh thi học sinh giỏi quận và thời gian ôn thi cho các bạn học sinh đó. Giáo viên chủ nhiệm các lớp sẽ gặp các học sinh của mình để thông báo. Mình quên mất là đã hẹn với thầy giáo chủ nhiệm bên lớp mình. Mình đi trước nhé.” Hà gỡ tay Tiến ra khỏi áo mình và đứng dậy chào mọi người sau khi đã giải thích xong mọi chuyện. Ngay sau khi cả ba đi khỏi phòng, Sơn nhào người ra bàn nói:

“Lại luyện tập, thi đấu xong cũng vẫn tập, đi chơi hay nghỉ mát cũng luyện tập. Sao con bé đó chăm chỉ vậy. Mình lười không muốn tập nữa đâu.”

“Lúc nào cũng lười nhãi, không chăm luyện tập thì đâu có giỏi lên được.” Tiến cụng tay lên đầu Sơn và nói.

“Nhưng không phải cứ hờ một tí là tập. À,” Sơn bật dậy nhìn mọi người nói, “dù gì con bé đó cũng đi rồi, chúng ta cứ vui chơi đi, nó không biết được

đầu.”

“Tớ sẽ nói lại với Nhi chuyện này.” Quyết tay cầm miếng bánh quy miệng, mắt không nhìn Sơn nói.

“Tự dung anh lại nhớ hôm đầu trận đầu tiên.” Phước nhìn mọi người và nói. “Sau khi thắng trận, chúng ta đi Quất Lâm đó”

“Đừng nhắc lại hôm đó nữa. Bực mình quá.” Sơn ôm đầu cúi rũ xuống bàn.

“Tại ai đưa ra ý kiến đi Quất Lâm hả?” Phước nhìn Sơn, mọi người cũng nhìn Sơn cười. Long Phi nãy giờ thấy mọi người nói chỉ biết nhìn, thấy mọi người ánh mắt đổ về Sơn thì vô cùng ngạc nhiên.

“Bữa đó có chuyện gì à?” Long Phi hỏi.

“Ừ, hôm đó cả bọn phải tập bóng trên cát, tất cả tại ý kiến đi biển của thằng này.” Tiến chỉ tay về Sơn. Nếu mà về nhà thì sẽ không phải tập luyện rồi, được ngủ ngon lành rồi.

“Này, tại mấy người cũng đồng ý đi Quất Lâm chứ tại ai hả?” Sơn trừng mắt nhìn những kẻ đang ngồi ở đây.

Reng...reng...reng... Tiếng điện thoại của Hoàng reo lên.

“Ông thay tiếng điện thoại đi.” Tâm nhìn Hoàng móc chiếc điện thoại cổ lỗ sĩ ra.

Tiếng Nhi bên kia nói: “Anh báo với cả đội bóng bữa nay nghỉ tập nhé. Em cảm ơn.”

“Hay tuyệt cú mèo. Chúng ta được nghỉ tập.” Ngay khi Hoàng thông báo lại lời của Nhi thì người reo vui nhất là Sơn.

“Thằng này lười như mèo ấy. Lúc nào cũng muốn trốn tập. Vậy thì nghỉ thôi. Mấy đứa lại dọn dẹp nhé. Đàn anh lớp 12 về đi học thêm đây. Tạm biệt.” Nói rồi Hoàng và nhóm lớp 12 đồng loạt đứng dậy bước đi.

“Mấy kẻ kia đứng lại ngay. Ai cho đi chứ. Để lại chiến trường cho ai hả.” Sơn nhón dậy định ngăn nhóm lớp 12 đi thì Trung đã nói.

“Vâng, mấy anh đi ạ, bọn em sẽ dọn dẹp ạ. Nếu có thời gian rảnh thì các anh tới đội bóng nhé.”

“Tất nhiên rồi.” Nhóm lớp 12 dừng chân trước cửa phòng đội bóng nhìn khắp lượt với ánh mắt xúc động, hướng ánh mắt cười chào cả đàn em lớp dưới.

.....

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Thăm Dò Đội Bóng Trường THPT Chuyên Thái Bình

Sơn thì không thèm nói câu nào, cậu hậm hực với Long Phi suốt cả buổi ngồi trên xe. Khi cả ba có mặt tại sân bóng trường THPTChuyên Thái Bình thì thấy đội bóng trường đó đang luyện tập chăm chỉ.

“Mình nghe nói trường này tỉ lệ học sinh đỗ đại học cực cao, không ngờ thể thao cũng tuyệt vời nhỉ.” Long Phi nhìn vào bảng thăm dò các trường THPT có tỉ lệ học sinh đỗ đại học cao nhất do Bộ Giáo dục xuất bản mang theo bên người nói.

“Ừ”, Chiến đồng ý. “Nhìn họ tập kìa,” Chiến đưa tay chỉ về những người đang tập bóng, cả hai nhìn những cầu thủ tập bóng theo tay của Chiến chỉ. “Họ có nhiều cầu thủ nhỉ. Chẳng bù cho bên mình chỉ có 18 người trong đội bóng. Thật là khác biệt.” Chiến ánh mắt thần phục nhìn hơn ba chục con người đang ở trên sân.

“Người kia có phải là huấn luyện viên của đội bóng không?” Bỗng dung Sơn chỉ tay về một người, cả hai cùng theo hướng Sơn chỉ nhìn lại. “Mình biết cầu thủ đó. 5 năm trước đó là cầu thủ xuất sắc nhất của đội tuyển quốc gia mà.”

“Đúng rồi, 4 năm trước cầu thủ đó bị chấn thương và nghe nói đã già từ bóng đá khi mới ở tuổi 30.” Chiến kinh ngạc khi nhìn người dưới chân.

“Thì có sao ? Chúng ta tới để thăm dò đội bạn chứ không phải là bắt tay làm quen với cựu cầu thủ đội tuyển quốc gia đâu.” Long Phi quay đầu đi, so với một cựu cầu thủ thì thà gặp cầu thủ chuyên nghiệp vẫn còn đá còn tốt hơn.

“Ồ, cũng phải. Bọn mình lạc đề rồi.” Chiến gãi đầu áy náy quay đầu nhìn các nhóm đang tập trên sân.

“Tuồng chỉ có con bé Nhi có trò hành hạ cầu thủ, không ngờ bên này cũng ác liệt nhỉ. Tên đó từ nãy giờ chạy tới 100 vòng rồi chẳng chơi.” Sơn nhìn cầu

thủ đang tập chạy trên sân nói.

“Đó là một trong những phương pháp rèn luyện thi đội nào chả tập như nhau.” Long Phi khinh bỉ nhìn Sơn. “Chán thật, nếu hôm nay Nhi cũng đi thi tốt quá.” Long Phi thờ dài ảo não nói.

“Thôi đi ông tướng, Nhi đang bận ôn thi, nên không thể đi cùng được.” Chiến vỗ vỗ vai Long Phi, từ ngày vào đội bóng, Long Phi rất nghiêm túc tập luyện, không như cái tên suốt ngày kêu ca tập tành nhưng đến khi vào giờ thi nghiêm túc là Sơn đang đứng bên cạnh.

“Suốt từ hôm thứ tư tới giờ, mình không gặp được bạn ấy rồi.” Long Phi thờ ngắn thờ dài nhớ tới nụ cười xinh đẹp của cô bạn.

“Lúc nào cũng Nhi, Nhi. May mà con nhỏ đó đang bận ôn thi không thì mày chết trong tay con bé.” Sơn trừng mắt nhìn cây si của Nhi là Long Phi bên cạnh.

“Thật thế á. Bạn ấy nghiêm khắc lắm sao.” Long Phi nhìn cả hai thắc mắc

“Ừ, bạn ấy cực kỳ nghiêm khắc.” Chiến gật đầu. “Có thể giống với huấn luyện viên dưới kia”. Lúc này bên dưới chân có vài người đang bị huấn luyện viên khiển trách vì sai lỗi kỹ thuật.

Long Phi mỉm cười nhìn phía dưới sân tập. “Mình càng thích bạn ấy hơn rồi.”

“Ồ trời,” Sơn thì ngã ngửa người còn Chiến thì tùm tùm cười. Cả ba ngồi chờ đến khi đội bóng tập xong, Chiến thì chăm chú ghi chép trong khi đó Sơn thì tập trung chú ý tới khả năng của từng người. Trong khi đó Long Phi thì gật gù gật gù ngồi ngủ. Hết giờ tập, Chiến lay người Long Phi. “Chúng ta đi tìm nhà nghỉ nghỉ qua đêm nào. Mai lại tiếp tục.”

Cả ba lại tiếp tục việc thăm dò đối thủ vào ngày hôm sau. Lúc cả ba chuẩn bị đứng dậy đi về thì một quả bóng từ phía sân bóng lao thẳng về cả ba. Sơn và Chiến nhanh chân nghiêng người tránh được quả bóng. Chỉ có Long Phi đang ngáp chưa kịp né thì bóng lao vào người cậu. Tưởng rằng quả bóng đó sẽ trúng người Long Phi, nhưng rất nhanh, một tay vẫn đang ngáp dở, một tay đã kịp giữ quả bóng. Cả Sơn và Huy đều kinh ngạc nhìn một màn này. Ngoài Đồng ra đây là lần đầu tiên có người có thể giữ bóng đang xoáy mà chỉ dùng có 1 tay. Long Phi ném quả bóng trả về sân bóng rồi kêu ầm.

“Lũ điên kia, định giết con nhà người ta hả.” Vừa quát người dưới sân, cậu vừa xoa xoa lòng bàn tay. “Đau chết được.”

“Nè, cậu chơi ở vị trí thủ môn à.” Chiến sau giây phút kinh ngạc thì nhìn chằm chằm bàn tay vừa bắt bóng của Long Phi.

“Trước kia thôi, giờ mình muốn chơi ở vị trí tiền đạo.” Long Phi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tớ muốn đổi vị trí, thế mà thằng cha huấn luyện viên trường cũ lại bảo, số mình chỉ có thể chơi ở trước cầu môn chứ.” Ngay khi đó, một tiếng nói vọng từ dưới sân lên: “Xin lỗi, các bạn đến từ trường Việt Ba đúng không?”

“lắm sao họ biết mình học Việt Ba nhỉ?” Sơn ngạc nhiên nhìn lại người vừa nói dưới chân kia.

“Ngốc, hai ngày nay chỉ có bọn mình tới nhìn họ tập, chỉ có đấu thủ mới như vậy, việc đoán ra được là chuyện đương nhiên.” Long Phi liếc mắt nhìn Sơn.

“Bảo người ta ngốc, có tên thông minh nào ngủ gật suốt trong giờ không?” Sơn liếc mắt lại nhìn Long Phi

“Các bạn có thể xuống sân không?” Người dưới sân tiếp tục nói vọng lên. Mọi người dưới sân lúc này cũng chú ý tới ba người ở phía trên.

“Chúng ta có xuống không?” Long Phi nhìn Sơn và Chiến hỏi tiếp

“Xuống chứ sao không?” Sơn gật đầu. Cả ba cùng bước xuống sân tập. “Xin chào.” Vừa bước xuống thì cả ba đã hướng những người dưới sân chào hỏi.

“Xin chào, mình là đội trưởng đội bóng. Tên mình là Thà.” Cậu thanh niên nói vọng lúc này bắt tay cả ba người. Cả ba cũng bắt tay lại mỉm cười với Thà.

“Bạn đây là thủ môn tên Đồng đúng không ? Bạn bắt bóng hay quá. Đúng như lời đồn, chưa một quả bóng nào trong từ đầu giải tới giờ lọt lưới các bạn.” Thà nhìn Long Phi nói. “Còn hai bạn này chơi ở vị trí nào vậy?”

“Ồ, mình là....” Long Phi định nói thì bị Sơn xen ngang. “Cậu ấy đúng là thủ môn đội mình. Bọn mình chơi ở vị trí hậu vệ, trung vệ.”

“Bọn mình hôm qua cũng cử người đi tới trường các bạn, nhưng như báo cáo thì đội bạn vắng mặt 3 cầu thủ giỏi nhất là Hà, Đồng và Sơn, hoá ra các bạn đã tới bên mình. Hay chúng ta cùng thi đấu thử nhé.” Thà rất thành thật nói cho cả ba biết bên mình cũng có một chuyện tìm hiểu về đối thủ.

“Xin lỗi, giờ muộn rồi, bọn mình phải về. Nếu 1h trước thì nhất định bọn mình sẽ thử sức với các bạn.” Chiến thay cả ba nói lời từ chối.

“Vậy thì thật đáng tiếc. Thôi được rồi, bọn mình sẽ gặp nhau vào tháng tới tại vòng bán kết.” Thà cảm thấy hơi tiếc khi không được thử sức với ba người này.

“Nhất định là thế rồi. Tạm biệt.” Chiến nói xong, cả ba chào tạm biệt các cầu thủ của đội bóng và bước ra khỏi sân tập để lại sau lưng những lời nhận xét của đối thủ.

“Thủ môn bên đó khá nhì.” Một thanh niên tiến tới gần Thà nói, mắt hướng theo ba người vừa mới rời đi.

“Ừ, cậu ta khá thật.” Thà đồng tình. “Chúng ta phải tập luyện chăm chỉ hơn nữa.” Thà nhìn về mọi người đang ở trên sân nói.

“Vâng.” Cả đội đồng thanh.

.....

“Tại sao lại ngăn mình nói vậy.” Ngồi trên xe, Long Phi âm ức nhìn Sơn hỏi.

“Cứ để họ hiểu lầm đi, như vậy rất tốt cho chúng ta đó.” Sơn đầu dựa vào cửa kính nhìn ra phía ngoài đường cao tốc.

“Họ cũng đã cử người đi tới thăm dò đội mình mà. Những người đó chơi như thế nào nhì? Có thể họ là những quân át chủ bài của đội bóng thì sao,” Chiến cũng đồng ý với lời Sơn nói.

Cả ba nhìn vào màn đêm đang buông xuống, ngoài trời mưa phùn bay nặng hạt dần. Họ đã không thể thấy được thực lực của những người không có mặt ở đây. Chỉ mong rằng những người đó không thực sự mạnh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Lười Biếng (1)

Những ánh nắng của tuần đầu tiên tháng 3 xua tan những cơn mưa phùn tháng hai, mang hơi ẩm tới khắp nơi. Căn phòng của đội bóng đá thuộc tầng 1 nên cũng bị ảnh hưởng.

“Mình ghét không khí kiểu này. Nhà cửa mà trông khủng khiếp. Hôm qua, mẹ mình giao mình lau nhà, vừa lau được một tiếng, tiếng sau nhà lại ẩm ướt tiếp.” Thao nhú mày ngồi chồm hổm trên chiếc ghế nhìn xung quanh căn phòng.

“Ừ, con em mình đang bận thi cấp 2 nên việc dọn dẹp nhà toàn là mình phải làm.” Tiến đang ngó nghiêng quyển sách thì nhìn sang Thao gật đầu.

“Ừa, sao mới gặp nhau mà cả hai cùng bàn về việc nhà cửa vậy.” Sơn bước vào phòng và ngạc nhiên khi thấy 2 người nói chuyện về thời tiết và nhà cửa.

“Bọn này đang nhận dọn dẹp nhà cửa giúp mẹ, nhưng thời tiết này dọn xong lại bẩn nên đang chán.” Thao quơ quơ tay vẽ nghịch trên chiếc bàn, vừa nghe thấy tiếng Sơn thì ngẩng đầu nhìn Sơn một cái rồi quay lại với cái bàn trước mặt.

“Nếu không vì tiền tiêu vặt trong tháng thì tạm biệt luôn mấy công việc dọn dẹp đó.” Tiến tiếp lời, mắt vẫn dán chặt vào quyển sách. “Mà ở nhà ông không phải làm việc nhà à”

“Hi, nhà tôi có đứa em trai chăm chỉ lắm. Nó nhận làm hết rồi nên mình không phải làm. Tiền tiêu vặt thì mình cũng không cần tiêu đến nên không phải lo lắng khoảng này. Sơn cười, cắt chiếc cặp lên tủ đựng của mình.” Sơn hướng ngồi vào bàn họp cùng Thao và Tiến. Nói vậy chứ vì mối quan hệ với hai đứa em và dì của Sơn cũng không thực sự tốt đẹp nên Sơn thả ở đội bóng, đi chơi game hay ru rú ở trong phòng cũng không muốn sự có mặt của mình làm bóng đèn cho gia đình bốn người. Sơn thờ dãi trong lòng.

“Hà, bạn không cần đến tiền tiêu vặt á. Không tin được. Thật không đó.” Thao và Tiến tranh nhau hỏi Sơn mà không phát hiện người bạn đang cúi mặt đang nghĩ cái gì.

“Thật mà. Không tin thì thôi. Ngoài tiền học phí, tiền xe buýt ra mình đâu cần thứ gì nữa. À, mình có dùng tiền tiêu vặt hàng tháng để mua bộ quần áo thể thao và giấy thể thao thôi. Ngoài ra thì có cần gì nữa đâu.” Sơn ngẫm nghĩ rồi nói. “Sao ở lớp và cả ở đội bóng, ai cũng có vẻ lo lắng với khoảng tiền tiêu vặt hàng tháng vậy?”

“Thế không mua mấy quyển đam, boylove à?” Thao kinh ngạc khi nghe tới lời Sơn nói, rõ ràng tháng này là hủ nam, không lẽ nó chỉ chăm chăm xài hàng miễn phí trên mạng thôi sao.

Sơn gật gật đầu thay câu trả lời. Đúng là bản thân là một hủ nam, nhưng có ai quy định cứ là hủ thì sẽ mua sách ủng hộ tác giả chứ, Sơn chính là kiểu người ủng hộ tinh thần mà không ủng hộ vật chất, với lại sau một hai năm, rất nhiều sách bị bán đến hiệu sách cũ, đến lúc đó Sơn tới đó mua về cũng vẫn dùng tốt. Đó cũng là nguyên nhân Sơn có nhiều sách nhưng toàn là sách xuất bản lần đầu hoặc sách cũ, không phải vì đọc nhiều mà nó cũ mà là Sơn mua sách cũ về dùng.

“Tên này là người tiền cổ nhì?” Tiến dừng nhìn sách mà nhìn Thao, trong mắt hai người là sự ngạc nhiên đến không thể ngạc nhiên hơn. Làm gì có người nào không biết tiền tiền như vậy chứ.

“Ừ.” Thao quay mặt nhìn về Sơn. “Ông không đi chơi cùng bạn bè à, không mua quà tặng sinh nhật bạn à,? Còn cả sách tham khảo, sách nâng cao

nữa chứ.” Đây là điều quan trọng nhất, Sơn rất hòa đồng với mọi người, hầu như không ai không quen biết và có cái nhìn tốt về Sơn.

“Không, nếu đi chơi thì ngoài đội bóng, mình chỉ tới nhà Đông thôi. Mà tới đó thì cần gì đến tiền. Tiền mua quà sinh nhật thì góp với mọi người cùng mua một món quà. Đang là học sinh thì không nên tiêu tiền nhiều quá.” Sơn đặt ngón trỏ và ngón cái tay phải lên cằm suy nghĩ. “Còn sách tham khảo và sách nâng cao á, hi, mình chẳng bao giờ mua cả. Nếu muốn thì mượn của Đông ấy. Cậu ta có rất nhiều sách nhé. Mọi người còn chưa đến nhà cậu ta, có hẳn một thư phòng rộng lớn luôn”

“Thằng này nhiều khi kỳ cục.” Thao vỗ vỗ vai Sơn. “Trên thế giới này chỉ có trung tâm là Đông à? Ông có thật sự là thằng nam không hay thật sự có sở thích không đúng đắn với tên Đông vậy?”

“Đúng vậy.” Sơn cười, hai mắt tỏa sáng nói. “Chẳng có cô gái nào đẹp như Đông, chẳng có thằng con trai nào tí mĩ như cậu ta cả. Nói về cậu ta thì nói cả ngày luôn.”

“Nói chuyện với tên này chán quá rồi.” Tiến gấp sách lại rồi để sang một bên bàn, lắc lắc cái vai vì ngồi nhiều mà hơi mỏi.

Đúng lúc này, cánh cửa mở ra, Long Phi bước vào với mái tóc cắt ngắn và đã nhuộm đen, khuôn mặt thì hăm hực. Cả ba nhìn Long Phi khác lạ thì vô cùng tò mò.

“Lạ nhé. Tên này mà lại cắt tóc và nhuộm tóc đen à.” Sơn nhìn Long Phi từ trên xuống dưới, tặc lưỡi một cái.

Long Phi không nói lời nào liếc mắt nhìn ba người duy nhất trong căn phòng, cậu ta lẳng lặng hướng ngăn tủ đi tới. Sau khi cất cặp vào ngăn tủ, cậu ta quay trở lại bàn với cả ba rồi ù rũ ngồi xuống bàn không nói một lời nào.

“Hôm nay tên này bị sao vậy?” Thao nhìn Tiến. Tiến nhìn Sơn. Sơn nhìn lại cả hai. Trong sáu con mắt đều là sự tò mò vì hành động kỳ lạ ngày hôm nay của Long Phi.

“Thằng này, mọi người đang hỏi sao không nói nữa. Sơn vung tay đập mạnh một cái vào lưng Long Phi. Lúc này mọi người nhìn Long Phi với đôi mắt như sắp khóc.

“Nè, tui chỉ đánh nhẹ mà sao ông lại khóc. Đừng có uỷ mị như con gái thế chứ.” Sơn nhìn bàn tay mình rồi nhìn về mặt của Long Phi, sau đó nhìn lại hai người đang nhìn chằm chằm vào Sơn bên cạnh nhún vai: “Tôi thật sự chưa làm gì hắn ta mà”

“Tại thầy giáo bắt cậu ta phải nhuộm lại tóc và cắt tóc ngắn thì mới cho tham gia đội bóng đó nên cậu ta tiếc mái tóc vàng và dài của mình.” Ngay khi cả ba tò mò thì có giọng nói giải thích vang lên từ hướng cửa phòng. Lâm vừa bước vào khu tủ đồ vừa nói, sau khi cất đồ xong thì hướng mọi người cười gật đầu chào.

“Hà, thầy nào vậy Lâm” Thao ngạc nhiên, không lẽ là thầy giáo chủ nhiệm của lớp Long Phi.

“Thầy hiệu trưởng chứ ai.” Lâm cười cười nhìn bộ dạng mới của Long Phi, “Thầy chủ nhiệm thì làm sao mà có thể khiến con ngựa hoang trở thành ngựa thường chứ.”

“Tôi nghiệp thằng này, thảo nào mà trung cái mặt khó coi như vậy.” Sơn tặc lưỡi một cái, vòng tay qua vai Long Phi kéo lại vào gần mình và nói: “Thôi nín đi, đàn ông con trai cắt ít tóc đi có sao đâu.” Bàn tay còn lại Sơn vỗ vỗ mặt Long Phi nói lời an ủi.

“Cái gì mà không sao. Kiểu tóc Hàn Quốc mới nhất, đẹp nhất mà lại bị chê là xấu. Nếu ở Đà Nẵng tui không có bị ép buộc như vậy đâu.” Long Phi gạt tay Sơn ra khỏi vai và mặt mình, đoạn quát lớn vào mặt Sơn.

“Rồi, rồi. Hà Nội là thế mà. Chấp nhận đi.” Bàn tay Sơn khua khua trước mặt Long Phi và nói.

“Mà trước kia Phi học ở trường Dân Lập đúng không?” Thao nhìn Phi đã trở lại bình thường thì cười.

“Ừ, trường mình không bắt buộc mặc đồng phục và tóc tai. Vậy mà ở trường này thì quy định này nọ. Phien chết được.” Long Phi ảo não sờ mái tóc ngắn của mình, miệng như mếu mòi.

“Ha ha, thì thế. Học ở trường công khắt khe lắm mà.” Sơn vỗ vỗ vai Long Phi một cái kêu bịch, mọi người có mặt ở đó nhìn mặt Long Phi đang tối sầm, cú vừa rồi hơi đau nha, hai người này lại bắt đầu rồi.

“Hôm nay, Nhi, Đông và Hà sẽ quay về đội bóng sau 3 tuần bận cho thi học sinh giỏi cấp quận nên chúng ta cũng phải tập cho đàng hoàng chút. Đừng có lười biếng như mấy tuần trước nghe chưa.” Lời Tiến vừa nói xong thành công khiến hai người đang sắp nổi bão bình lặng lại.

“Biết rồi, không cần nhắc. Mà sao chưa ai đến nhĩ?” Thao cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay của mình. Biết rõ hôm nay ba người Nhi trở lại đội bóng mà chưa có bóng dáng ai, nếu Nhi tới mà vẫn không thấy ai thì sẽ nghĩ sao. Tuy rằng mọi người vẫn chăm chỉ tập luyện nhưng rõ ràng cường độ không cao như khi có mặt Nhi.

“Hôm nay cũng sẽ bầu ra đội trưởng cho đội bóng. Không biết ai sẽ là người được chọn nhĩ.” Tiến nhìn các bạn hỏi. Nếu xét về khả năng lãnh đạo thì Sơn được coi là ứng cử viên tốt nhất, nhưng có một đội trưởng luôn miệng nói lười tập thì dù chỉ là câu cửa miệng thì cũng làm lung lay ý chí của cả đội. Đông cũng được coi là ứng cử viên thứ hai, một người chăm chỉ và có cái nhìn tốt cho cục diện cả trận đấu thì còn gì bằng.

“Hôm nay được gặp Nhi à,” Long Phi vừa nghe thấy lời mọi người nói thì vui vẻ khuôn mặt hỏi mọi người.

“Thằng này dễ đoán nhỉ. vừa mới này làm cái bộ mặt khi giờ thì trông như mặt công ấy.” Sơn cười lớn nhìn sự thay đổi của Long Phi, xem ra cây si này có Nhi trị được rồi.

“Nói cái gì vậy hả tên kia.” Long Phi tức giận, đôi mắt toé lửa nhìn Sơn.

“Ồi, lửa ở đâu mà cháy lớn thế này.” Sơn khoa trương mà dùng hai tay xua không khí nói.

“Thôi đi hai ông, ngày nào cũng cãi nhau. Bộ thấy vui lắm hả.” Lâm ảo não can ngăn hai người này, ba ngày hai trận cứ như oan gia vậy.

“Tại thằng này gây sự trước chứ tại ai.” Long Phi chỉ tay vào mặt Sơn nói.

“Mày gọi ai là thằng này hả.” Sơn đập tay lên bàn nhìn Long Phi.

“Thôi rồi, bọn nó lại gây nhau.” Thao lắc đầu nói, lúc tập luyện thì Sơn toàn tìm cơ hội đá vào Long Phi, Long Phi mỗi lần ném bóng thì cũng chăm chăm ném vô mặt Sơn.

“Có chuyện gì ở đây vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Lười Biếng (2)

“Có chuyện gì ở đây vậy?” Nhi bước chân vào phòng thì bất gặp cái cảnh hai người đang xông vào nhau tính đánh nhau của Sơn và Long Phi. Lời nói của Thao khiến Nhi hơi nhíu mày. Vừa nghe thấy giọng nói của Nhi, Long Phi như một con sóc, ném Sơn ra xa và chạy nhanh hướng cánh cửa đi tới. “Nhi tới rồi à, cả đội à không, mình đang mong chờ bạn nè.” Long Phi nở nụ cười mà Long Phi cho rằng đẹp nhất trước mặt Nhi.

“Mong chờ mình? Nhìn như không có ai mong chờ thì phải?” Nhi nhìn khắp lượt căn phòng. “Mọi người chưa ai tới à. Có phải một tháng qua đều thế này không?” Lời Nhi vừa nói xong thì khiến tất cả giật thót.

“Không có đâu, hôm nay kiểm tra giữa kỳ nên tất cả tới muộn thôi.” Sơn nhìn mọi người giống như chuột nhìn thấy mèo, lắc đầu rồi quay lại nhìn Nhi cười nói: “Nhi làm bài thi tốt không?”

“Cảm ơn. Bài của mình cũng được.” Nhi vừa bước lại gần bàn vừa nhìn Sơn rồi nhìn về mặt chột dạ của mọi người. “Chúng ta chờ mọi người tới. Mọi người tháng trước đi xem xét đội bóng bạn có kết quả không?” Nhi ngồi xuống ngay cạnh bên Sơn.

“À, cũng không được nhiều lắm.” Sơn nói rồi kể lại tình hình về đội bóng trường Chuyên Thái Bình, Nhi vừa nghe Sơn nói vừa chú ý tới bản ghi chép khá tỉ mỉ của Chiến.

“Hôm nay mình sẽ kiểm tra xem trong tháng vừa rồi mọi người luyện tập có chăm chỉ hay không nhé.” Sau khi để xuống quyển sổ ghi chép, Nhi nhìn mọi người đặc biệt là Long Phi, lúc này cả trong sổ ghi chép không chỉ ghi lại về đội bạn mà còn có nhận xét viết ngoặc của Sơn và Chiến nhận định khả năng bắt bóng của cậu bạn này.

“OK. Anh đây tập chăm chỉ lắm đó.” Sơn nghiêng đầu sang Nhi tính dựa đầu vào vai Nhi, nói.

“Thằng kia, mày định dựa đầu vào đâu vậy.” Long Phi đẩy đầu Sơn ra, cậu ta nhanh chóng dịch chiếc ghế của mình sát gần Nhi.

Thấy hành động của hai người Long Phi và Sơn, cả Thao, Tiến và Lâm đều cười lớn. Cũng lúc đó, những thành viên khác của đội bóng cũng bước chân vào phòng.

“Xin chào.” Nhi hướng mọi người từ xa chào hỏi.

“Ồi, chẳng phải là Nhi sao. Đã thi xong rồi à.” Mọi người ngạc nhiên nhìn Nhi đang ngồi trong phòng họp của đội bóng.

“Vâng, cũng may là đã kết thúc sớm chứ để thêm 1 thời gian nữa thì chắc đội bóng ngủ đông luôn.” Nhi cười mà không cười nhìn mọi người.

“Ha ha ha. Lâu lâu mới gặp Nhi, hình như Nhi vui tính hơn trước thì phải.” Trung tuy cười lớn nói nhưng mặt lại không dám nhìn thẳng Nhi

“Em được biết là đội bóng trường mình dạo này rất chăm chỉ luyện tập, chắc là những bài tập em đưa ra trước khi bận ôn thi đã có kết quả rồi đúng không ạ?” Nhi lạnh mặt nhìn khắp lượt thành viên đội bóng.

“Nói thật nhé. Từ dạo ba người bạn ôn thi học sinh giỏi cấp quận thì bọn này cũng bạn ôn thi nên cũng không thể dành quá nhiều thời gian cho luyện tập được.” Trung cúi đầu lí nhí nói, song vì cả phòng đều im lặng nên tất cả đều nghe rõ lời nói của Trung nói.

“Thời gian cho bóng đá thì không nhiều nhưng thời gian cho chơi game thì vô kể đúng không ạ.” Nhi nhìn thẳng vào Trung và nói. Không phải Nhi không biết mọi người chơi game, nhất là những game có kết nối với GOW thì đều biết hết, Nhi cảm thấy thất vọng với việc không có mình thì mọi người lại trở nên lười biếng, không phải là mọi người không tập mà là tập không có chuyên chú. Nhi thờ dãi nhìn mọi người.

“Á, hã. Đâu có đâu.” Cảm nhận Nhi không vui nên Trung chỉ biết cười trừ.

“Em biết đối với mọi người, bóng đá chỉ là một hoạt động ngoại khoá. Nhưng nếu đã tham gia thì hãy thể hiện tinh thần trách nhiệm chứ.” Nhi nhìn mọi người. “Lúc nào mọi người cũng bảo là sẽ phải là đội mạnh nhất giành giành chức vô địch quốc gia các trường cấp 3. Nhưng mọi người lại không chịu tập luyện thì sao có thể trở thành đội mạnh nhất được. Mọi người nên hiểu vinh quang chỉ giành cho những ai thực sự cố gắng hết mình.”

Nghe lời Nhi nói, mọi người không hẹn cùng nhau im lặng. “Xin lỗi.” Mọi người lí nhí đồng thanh.

“Thôi, chỉ còn 2 tuần nữa là tới trận bán kết rồi. Em hy vọng mọi người sẽ luyện tập chăm chỉ từ giờ.” Nhi nói nhưng trên khuôn mặt không hề che giấu nỗi buồn. “Em ra sân tập trước. Mọi người ra sau nhé.” Nhi đứng dậy rồi lặng lẽ bước đi. Đông đứng ngay sau đó nhìn theo hướng Nhi mà đi theo sau.

“So với các anh lớp 12 đội bóng bây giờ thiếu đi tinh thần trách nhiệm quá.” Nhi bước đi phía trước và nói vọng lại cho Đông.

“Anh biết em rất kỳ vọng vào đội bóng.” Đông bước nhanh chân lên phía trước đi ngang tầm Nhi và vươn tay xoa đầu Nhi. “Nhưng đừng quá khắt khe với mọi người quá.”

“Sao hai người đó thân thiết vậy.” Long Phi nhìn Đông và Nhi từ cửa phòng đội bóng rồi hỏi Sơn. Tuy vào đội bóng được gần tháng nhưng mọi người không nói cho cậu biết quan hệ của hai người là anh em sinh đôi nên đến nay Long Phi cũng không hề biết điều này.

“Ai biết. Chú mày không đấu được với cậu ta đâu. Kể cả trong bóng đá cũng vậy.” Sơn nhướn mày nhìn sang Long Phi thách thức nói.

“Nghĩa là sao? Long Phi trong lòng ngạc nhiên bèn hỏi lại Sơn. Vì trong một tháng qua mọi người tuy tập luyện nhưng toàn nói chuyện về game mà không nói về vấn đề vị trí chơi bóng của mọi người nhất là hai người bạn thi học sinh giỏi là Hà và Đông.

“Rồi chú mày sẽ biết.” Sơn tỏ vẻ bí mật cười nói với Long Phi. Hai người cũng bước đi theo sau Đông và Nhi ra sân tập.

Còn hai tuần nữa là tới trận đấu đầu tiên của bán kết mà cả đội có thể nói là chây ỳ luyện tập trong 1 tháng Nhi không có mặt. Cả đội đã phải bù đắp thời gian 1 tháng đó trong 2 tuần chỉ để tập các bài tập nâng cao. Tuy Nhi rất buồn vì thái độ trong thời gian qua của đội bóng song trong 2 tuần này Nhi đã quan sát phát hiện cũng không phải mọi người không có cố gắng, có lẽ đúng như lời anh trai nói, mình quá khắt khe. Vì vậy trong 2 tuần này, Nhi cũng đã sắp xếp lại thành 1 đội bóng mới. Và danh sách đội bóng đã được thay thế danh sách cũ trước 1 tuần diễn ra giải bán kết:

Thủ môn:

- Hoàng Long Phi (lớp 11)
- Trần Xuân Lâm (lớp 10)

Hậu vệ :

- Hoàng Đình Sơn (lớp 11)
- Cao Văn Quyền (lớp 11)
- Nguyễn Huỳnh Đức (lớp 10)
- Chu Tiến (lớp 10)
- Đỗ Lâm Hùng (lớp 11)
- Đỗ Lâm Thao (lớp 11)
- Nguyễn Long Sơn (lớp 11)

Tiền vệ :

- Nguyễn Hồng Đông (lớp 11)
- Nguyễn Xuân Phong (lớp 10)
- Cao Lợi Tiến (lớp 11)

- Đoàn Thái Hoàng (lớp 10)

Tiền đạo :

- Vũ Văn Hà (lớp 11)

- Nguyễn Văn Chiến (lớp 11)

- Nguyễn Văn Bắc (lớp 11)

- Đỗ Văn Trung (lớp 11)

- Chu TiếnB (lớp 10)

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Cuộc Chiến Tranh Giành Giữa Hai Đội Bóng Đá Và Bóng Rổ Của Trường

Ngay trong lúc thời gian chuẩn bị diễn ra trận bán kết quan trọng của đội bóng thì một sự kiện xảy ra khiến cả đội bóng vô cùng sửng sốt. Đó là đội bóng rổ nữ của trường đã tới mời Nhi tham gia đội bóng rổ nữ của trường. Lúc này, Giang đã bí mật ghi tên Nhi tham gia đội bóng rổ nữ khiến đội bóng đá và đội bóng rổ nữ đã có một trận tranh giành Nhi.

Tại lớp học, trong giờ giải lao 15 phút đã diễn ra sự tranh chấp của những thành viên đội bóng đá và đội bóng rổ nữ.

“Giang, bạn biết rõ Nhi đang là huấn luyện viên của đội bóng đá sao bạn lại giờ trò ghi tên Nhi vô đội bóng rổ nữ chứ.” Son và Giang chạm mặt nhau ở hành lang, Son muốn hỏi Giang cho rõ ràng, sự việc đội bóng lười tập bị Nhi phát hiện khiến tâm trạng Nhi đang buồn, nếu Nhi rời khỏi đội bóng đá mà đầu quân cho đội bóng rổ thì không biết điều gì sẽ xảy ra nữa.

“Đội bóng rổ đang cần 1 người như Nhi. Bạn ấy cao 1m72, khả năng nhảy cao tốt, chạy bền khá và có rất nhiều yếu tố phù hợp với môn bóng rổ mà trường mình thì bóng rổ rất có triển vọng.” Giang dùng lời nhìn Son và nói. “Tuy bạn ấy bị bệnh tim nhưng thời gian thi đấu bóng rổ khác với thi đấu bóng đá, không cần phải ra sân trong tất cả các hiệp cho nên an toàn vẫn rất cao.”

“Vi điều đó mà bạn ép buộc Nhi tham gia vào đội bóng rổ ư. Cho dù bạn ấy đã bảo bạn ấy không chơi ư?” Rõ ràng cô bạn này tự ý ghi tên Nhi vào đội bóng rổ mà không có ý kiến của Nhi, hành động này thật sự là không thể chấp nhận.

“Đúng vậy.” Giang thẳng thừng. Nhớ tới hình ảnh Nhi vui vẻ dưới bãi cát ngày đó, Giang đã nhìn thấy khả năng của Nhi có thể chơi bóng rổ mà, vì vậy Giang mới dấu điểm Nhi ghi tên bạn ấy vào đội bóng rổ nữ của trường.

“Xin lỗi đã làm phiền cả hai.” Nhi đứng sau lưng Giang và Son nghe cuộc nói chuyện của hai người. “Giang à, mình chưa từng chơi bóng rổ làm sao có thể chơi được.”

“Không sao cả, với bạn thì sẽ ổn thôi.” Giang quay người mỉm cười nhìn Nhi.

“Nhi là người chứ có phải là thánh đâu cơ chứ.” Son hậm hực nhìn Giang.

“Bạn ấy không phải là thánh nhưng là 1 thần đồng mà.” Giang nhìn Son cười cười. “Bạn ấy chỉ cần chú tâm 1 chút là có thể làm được ngay.”

“Mình đâu có giỏi như vậy đâu.” Nhi nói. Không hiểu lý do vì sao cô bạn này lại có một ý tưởng kỳ lạ như vậy nữa.

“Bạn nhất định phải tham gia. Năm ngoái trường mình bị loại ở vòng loại thành phố vì thua trước trước Lương Thế Vinh 76 điểm. Năm nay, nếu có bạn chắc chắn sẽ vào được chung kết thành phố mà. Chưa biết chừng sẽ vào được chung kết quốc gia ấy chứ.” Giang háo hức nắm tay Nhi. Giang tin rằng điều này là có thể, cứ nhìn đi, trong một năm ngắn ngủi mà những kẻ lố mồm kia đã được coi là một trong 4 đội bóng mạnh nhất khu vực, nếu thắng trong trận bán kết này để đi vào chung kết khu vực thì dù không có giành giải nhất thì cũng được vé vào thi đấu Quốc gia.

“Thế còn đội bóng đá của mình thì sao? Huấn luyện viên đi mất thì đội bóng sẽ ra sao?” Son bất mãn nói, Son nhìn Nhi với hy vọng Nhi sẽ không bị tui con gái kia lừa đảo.

“Nam nhi gì mà tranh giành với con gái quá vậy.” Thúy Vân lớp 11C1 cùng đầu Son khi đi ngang qua Son. “Bọn mình đã quyết định rồi. Bạn ấy nhất định phải chơi bóng rổ.”

“Sao không ai cho mình lên tiếng nhỉ?” Nhi nhìn ba người. Nghe thấy lời Nhi nói, cả ba không hẹn nhau cùng nhìn về hướng Nhi. Thuý Vân tiến lên nắm tay Nhi và nói:

“Bạn nhất định tham gia đội bóng rổ, hãy nhìn những cú bắt bóng bật bằng cùng những tiếng reo hò của khán giả.” Thuý Vân hào hứng chìm vào cảm xúc nói.

“Mình nghĩ bản thân mình có quyền từ chối mà?” Nhi nhìn Thuý Vân, thực tâm thì ngoài bóng đá Nhi còn khá nhiều việc phải làm và suy nghĩ, một người dù có giỏi đến đâu nếu làm quá nhiều việc sẽ bị mệt chết người, anh Thiên trước đây luôn nói vậy, nếu không có hứng thú thì đừng có nghĩ nhiều.

“Bạn nói gì vậy. Từ chối ư. Một gương mặt sáng giá như bạn mà lại bỏ mình trong bóng đá ư?” Thuý Vân tíu ngưu nói mà không nghĩ rằng cái này chọc tới hai người đang là thành viên đội bóng là Sơn và Long Phi ngay lúc đó cũng tiến tới gần mọi người.

“Buông tay ra khỏi Nhi ngay.” Long Phi hất tay Thuý Vân ra khỏi tay Nhi. Đoạn cầm tay Nhi. “Ôi bàn tay ngọc ngà của Nhi, có sao không?”

“Oẹ,” Sơn, Giang và Thuý Vân giả bộ nôn. Sơn cũng đầu Long Phi. “Mày lợi dụng thời cơ gì vậy thằng khốn.”

“Mày bảo ai lợi dụng hả?” Long Phi lườm Sơn, tay xoa đầu vì Sơn không thương tiếc đánh một cái rổ đau.

“Đủ rồi. Đau đầu quá. Đừng có ai lại gần mình.” Nhi to tiếng và vụt đi qua mấy người.

“Sao giờ. Bạn ấy có vẻ khó chịu lắm.” Long Phi nhìn Sơn. “Tại ông mà Nhi bỏ đi rồi kìa.”

“Tại ai hả. Mà nói chung tại 2 tên này mà chuyện mới vậy.” Sơn chùng mắt nhìn Long Phi rồi chỉ tay vào mặt Giang và Thuý Vân. “Đừng hòng lôi kéo Nhi gia nhập bóng rổ nhé.”

Nhi lặng thinh bước đi, đôi chân đưa Nhi tới khu tập thể dục, thể thao của các câu lạc bộ của trường từ lúc nào không hay? Bây giờ đang là giờ học nên tại khu này không có ai cả. Tiếng chim hót trên cành cây khẽ xua tan sự im lặng của bầu không khí. Xa xa vẳng phát là tiếng bóng. Nhi ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng bóng phát ra từ khu nhà thể chất. Khẽ bước tới, Nhi nhìn qua cửa sổ. Một cô gái đáng nhỏ bé cao khoảng 1m50 đang tập ném bóng vào rổ. “Có vẻ như cô ấy thật lâu rồi nên nhìn mồ hôi ướt cả áo” Nhi nghĩ. “Tuy không biết gì về bóng rổ nhưng cô ấy có tinh thần trách nhiệm cao thật, tranh thủ giờ 15 phút để tập. Chẳng bù cho mấy tên lười biếng của đội bóng đá gì cả”.

“Hết giờ rồi. Chúng ta vào lớp thôi.” Một giọng nói cất lên khiến Nhi nhìn về hướng tiếng nói đó phát ra. Một cô gái cao 1m67 mồ hôi chảy dòng trên cằm

“Thêm chút nữa không được à. Mình chưa muốn nghỉ.” Cô bạn kia vẫn đang ném bóng vào rổ.

“Không được, mình tập suốt giờ thể dục và giờ giải lao rồi. Phải vào lớp thôi. Tiết sau là tiết Sử đó. Không nhanh lên lại bị phạt kiểm tra bài cũ giờ.” Cô bạn kia không cho là đúng, tay đang nhặt bóng vào rổ hướng ánh mắt nhìn cô bạn đang tập trên sân và nói.

Cô bạn kia nghe thấy thì ngừng tập và ném quả bóng trên tay vào rổ. Sau đó cả hai nhanh chóng bước ra khỏi phòng tập. Khi cả hai chạm mặt Nhi thì đều sùng sốt.

“Bạn ấy cao quá. Ai vậy? Hai người cùng nhìn nhau và hỏi.

“Mình đâu có biết bạn ấy đâu.” Cô gái cao 1,6m vừa lau mồ hôi trên trán vừa trả lời. Đoạn cô quay đầu sang nhìn lại Nhi. “Chào chị. Chị học lớp 12 à. Sao giờ này chị còn ở đây.”

“Ồ, không, mình học lớp 11. Mình đi nhầm vào khu này thôi.” Nhi nói ngập ngừng giải thích cho cả hai.

“Bạn ấy cũng học lớp 11 như mình.” Cả hai nhìn nhau.

- Bạn học lớp nào vậy? Tên chi? Cô gái cao 1,5m hỏi

“Mình học lớp 11B1, tên mình là Nhi.” Nhi nhìn cả hai và tự giới thiệu. Ngay khi Nhi vừa nói tên và lớp thì thấy cả hai người lộ vẻ bưng bít.

“Nhi. Bạn là người mới đăng ký đội bóng rổ ư. Hay quá.” Cô gái cao 1,5m vui vẻ reo mừng. “Bạn cao thật. Mình nghe Giang khen bạn thể dục giỏi lắm. Mình xin tự giới thiệu, mình tên là Hải, còn đây là Hồng, bọn mình đang học lớp 11A4 và là thành viên đội bóng rổ nữ. Rất vui khi gặp bạn.”

Tùng...tùng...tùng....

Ngay lúc này, tiếng trống rộn ràng làm Hồng và Hải hoảng hốt. “Thôi chết, giờ lịch sử.” Cả hai đồng thanh hét lên. “Tạm biệt Nhi nhé. Hẹn gặp lại ở đội bóng rổ nhé”. Cả hai vội vàng tạm biệt Nhi rồi chạy nhanh hướng hành lang khỏi nhà A chạy đi.

“Tạm biệt.” Còn lại Nhi đứng đó hướng theo hai người chạy đi mà nói. “Mình có biết chơi bóng rổ đâu”.

.....

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66: Quyết Tâm Của Chúng Ta

Tại phòng tập trung đội bóng đá trường cũng đang vô cùng căng thẳng. Ai cùng nhìn Nhi, dĩ nhiên mọi người biết chuyện có người cô ý ghi danh Nhi vào đội bóng rổ của trường.

“Còn có 3 ngày nữa là trận đấu diễn ra. Mọi người hãy giữ vững tinh thần nhé.” Nhi nhìn mọi người đang lo âu thấp thỏm tưởng là các bạn ấy đang lo lắng về trận đấu tới bên nói.

“Dĩ nhiên. Hãy cho trường Chuyên Thái Bình trở về nhà trong nỗi buồn nhé.” Sơn háo hức theo lời Nhi nói, đây là cách duy nhất làm cho tâm trạng những kẻ ở đây tốt hơn.

“E rằng người về trong nỗi buồn là trường mình đó.” Vừa nghe lời Sơn nói, Nhi lại ảo não.

“Có biết trường đó toàn những thành viên chăm chỉ luyện tập không hả. Thứ bảy, chủ nhật họ cũng tập. Trong khi đội mình thì sao, không có huấn luyện viên thì nghỉ tập luôn. Không có chút tinh thần gì cả.” Tuy biết nói những lời này không phải, nhưng Nhi không rõ vì sao vẫn không thể chấp nhận chuyện này, anh Thiên bảo nếu sau khi khiển trách xong thì đừng để tâm nữa, nhưng Nhi vẫn không thể không bỏ qua được, nghĩ tới việc mọi người bỏ mặc chăm chỉ luyện tập mà Nhi không tài nào không nghĩ tới.

“Người ta biết sai rồi mà. Sao cứ nhắc đi nhắc lại chuyện đó hoài vậy.” Tiến cúi đầu lí nhí lí nhí

Cốc...cốc...cốc ... Cùng lúc đó là tiếng gõ cửa phòng vang lên. Cánh cửa mở ra, xuất hiện trước cửa phòng là Hồng và Giang.

“Xin lỗi làm phiền mọi người.” Hồng nhìn khắp lượt phòng, khi nhìn thấy Nhi, cô ấy reo vui: “Thấy bạn rồi. Bọn mình tìm hoài. Hoá ra bạn ở đây. Đi thôi. Đi tập bóng rổ thôi.” Hồng tiến tới gần Nhi và kéo tay Nhi.

“Làm trò gì vậy.” Sơn chặn đường Hồng. Giang ở phía sau đẩy Sơn sang một bên nói. “Đừng có làm mất thời gian của đội mình. Nhi, Hồng, mình đi thôi.”

Hành động của Giang và Hồng khiến tất cả mọi người đều tức giận, tất cả đội bóng không hẹn mà đứng dậy. Đồng ngồi lại trên bàn nhìn tập thể đứng dậy mà cảm thán, Bảo Ngân nhìn sang Đông đang ngồi xem mọi người thì lấy làm thắc mắc.

“Buông mình ra.” Nhi hất mạnh tay Hồng ra. “Mình chưa bao giờ nói mình sẽ tham gia đội bóng rổ của trường. Mình cũng chưa từng chơi bóng rổ. Sao các bạn không tìm ai biết chơi mà lại tìm mình.” Nhi nghĩ nếu không giải thích rõ ràng hai cô bạn này sẽ không bỏ qua cho mình đâu.

Hồng nhìn Nhi rồi nhìn Giang ngay khi vừa nghe thấy lời Nhi nói: “Bạn ấy vừa nói gì hả Giang?”

“Mình không biết.” Giang nhìn Hồng lí nhí, bản thân Giang cũng đang vô cùng thắc mắc lời Nhi nói là thật sao, chưa từng chơi bóng rổ.

Hồng nhìn Giang rồi quay sang nhìn Nhi: “Bạn bảo bạn chưa từng chơi bóng rổ, chưa từng muốn tham gia đội bóng rổ. Thế sao bạn lại đăng ký vào đội bóng rổ hả.”

“Người đăng ký cho Nhi vào đội bóng là Giang đấy chứ.” Sơn trừng mắt nhìn Giang. “Tự ý làm theo ý mình, mấy bạn trong đội bóng rổ đều như bạn sao?”

“Chuyện này là sao ? Mà thôi không quan trọng. Hôm trước mình có nhìn thấy bạn đá bóng rồi, nhìn khoảng cách hành động đó của bạn thì khả năng nhảy cao cũng rất tốt. Bạn đã gây ấn tượng rất lớn trong mình. Dù bạn chưa từng chơi bóng rổ cũng không sao. Từ giờ bọn mình sẽ huấn luyện bạn. Chỉ cần 1 năm thôi. Chắc chắn bạn sẽ chơi rất giỏi. Tin mình đi. Năm sau chúng ta sẽ là vô địch thành phố, à không sẽ là vô địch quốc gia luôn.” Hồng nắm chặt tay Nhi. Nhi có thể cảm nhận thấy sự quyết tâm trong mắt Hồng.

“Trời, sao mấy con nhỏ trong đội bóng rổ dai như đĩa ấy nhỉ. Thật bức mình mà.” Long Phi nhìn thấy sự lay động trong ánh mắt của Nhi mà lo lắng cô bạn ấy sẽ vào đội bóng rổ.

“Nhi, hãy tham gia đội bóng rổ đi.” Hải lúc này cũng đi tới và đang đứng ở cửa phòng đội bóng đá lên tiếng. “Ồ với mấy tên con trai kém cỏi như vậy thật không xứng với tầm cỡ của bạn.”

“Con ranh nó vừa nói gì.” Thao vừa nghe thấy chữ ‘con trai kém cỏi’ thì cảm thấy tự ái của con trai bị động chạm bên nhìn mọi người trong phòng và hỏi.

“Nó bảo bọn mình là kém cỏi đó.” Tiến cũng thấy mấy bạn nữ này không dễ thương tí nào, vừa gặp mặt đã nói người khác như vậy.

“Chứ sao. Đội bóng rổ mới có 1 năm đã là 1 trong 8 đội bóng rổ mạnh nhất thành phố. Còn đội bóng đá đầu tư gần chục năm nay mà có được cái gì

đầu.” Hải nhìn Tiến và Thao nói, nếu mấy người này mà tốt thì đầu đến bây giờ vẫn bị coi là đội bóng may mắn mà không có thực lực thật sự chứ, bao nhiêu năm mà đội bóng chỉ có trên dưới 20 thành viên.

“Nói lại cái coi. Mi mù thông tin à. Chúng ta đang là 4 đội mạnh nhất khu vực đó.” Thao thực sự không thể không xưng hô thiếu tôn trọng với mấy người bạn nữ này rồi.

“Trời, mề khen mề dài đuôi.” Hải bĩu môi. “Chẳng qua là mấy người gặp may thôi.”

“Bạn rút lại lời nói vừa rồi ngay.” Lần này người nổi bão thực sự là Nhi, Nhi lên tiếng khi cả đội bóng đang vô cùng giận dữ.

“Dựa vào đâu mà bạn bảo đội bóng đá gặp may chứ.” Nhi nhìn Hải, sự bình tĩnh trên mặt Nhi cho cả đội bóng đá biết rằng bạn ấy đang rất nghiêm túc và tức giận nhưng những cô bạn kia thì không hề biết.

“Bạn biết gì về bóng đá mà bảo vậy. Các bạn ấy đã rất vất vả luyện tập để có thể trở lên mạnh hơn. Trước kia thì mình không rõ nhưng bây giờ các đội bóng trường cấp 3 của Hà Nội không đội nào có thể mạnh hơn họ đâu. Tuy rằng các bạn ấy còn lười biếng. Mới đầu nghe Nhi nói cả đội bóng đều vô cùng háo hức nhưng câu nói vừa nãy được nói tới đây, cả đội cúi đầu lầm bầm: ‘có cần thiết có chữ lười biếng không?’ . Song thực lực các bạn ấy không hề thua kém các đội mạnh của toàn quốc đâu.”

“Bạn thích bóng đá như vậy sao?” Hồng nhìn Nhi hỏi, lần trước được chứng kiến sự rèn luyện của đội bóng đá thực sự Hồng đã bị khả năng của các bạn ấy làm động tâm, hình ảnh Nhi đá cú sút đi chuyên hướng dẫn mọi người ở trên bãi cát vẫn còn đọng lại trong tâm trí của Hồng.

“Cũng không hẳn. Vì thấy thú vị nên mình quan tâm thôi.” Câu nói của Nhi làm cả đội bóng đá tiu nghỉu ‘chỉ vì thú vị mà bạn ấy đã giỏi như vậy. Yêu thích thật sự thì không biết thế nào nhỉ?’

“Nếu vậy, bạn hãy đi xem đội bóng rổ thi đấu đi, chắc chắn bạn sẽ hứng thú với bóng rổ đó.” Hồng nhìn Nhi và nói, nếu bạn ấy cũng thấy bóng rổ thú vị thì quá tốt luôn. “Chiều mai sẽ có cuộc thi đấu bóng rổ giao hữu giữa trường ĐHBK Hà Nội và trường ĐH Thăng Long. Bọn mình có vé nên hãy đi xem đi.”

“Đúng vậy.” Hải và Giang cùng tiếp lời nhìn Nhi.

Nhìn cả ba bạn ấy trầm ngâm một lúc, Nhi gật đầu: “Được rồi, mình sẽ đi. Nếu sau đó mình vẫn không có chút quan tâm tới bóng rổ thì thôi nhé.”

“Đồng ý.” Cả ba vui vẻ nói. “Vậy hẹn bạn 2h chiều tại sân vận động trường Bách Khoa nhé.”

“Ừ.” Nhi nói xong thì cả ba vui vẻ nhìn Nhi và đội bóng, sau đó nói lời tạm biệt Nhi.

“Nhi định tham gia đội bóng rổ hả?” Long Phi là người hỏi đầu tiên vì rất lo lắng mấy người bạn đó có thể dụ dỗ thành công Nhi.

“Ừ, nếu như đội bóng đá thua trong trận này.” Nhi không nhìn mọi người mà nhìn về phía ba người bạn nữ vừa đi qua và suy nghĩ nói vọng lại những thành viên đội bóng đang sau.

Lời nói vừa rồi của Nhi đã làm cho nhiệt huyết của các thành viên trong đội tăng lên. Ai trong số họ cũng không muốn Nhi rời đội bóng đá sang chơi ở đội bóng rổ. Tất cả đều quyết tâm sẽ giành chiến thắng trong trận này.

Và rồi ngày diễn ra vòng bán kết khu vực đồng bằng sông Hồng thuộc vòng loại giải bóng đá các trường THPT Việt Nam đã diễn ra. Trong trận đầu vòng bán kết giữa hai đội bóng trường THPT Lê Hồng Phong - Thái Nguyên và trường THPT Đình Tiên Hoàng – Ninh Bình, đội bóng trường Lê Hồng Phong đã giành chiến thắng với kết quả 3-2 trước trường Đình Tiên Hoàng.

Trận đấu thứ hai là giữa trường THPT Việt Nam Ba Lan và Trường THPT Chuyên Thái Bình. Các cầu thủ bước vào trận đấu với quyết tâm chiến thắng cao độ. Khi mọi người bước chân vào sân bóng, không ai hẹn ai nhìn về phía Nhi đang ở trong khu vực kỹ thuật.

“Chúng ta sẽ để Nhi thấy Bóng đá và Bóng rổ, môn thể thao nào hay hơn.” Long Phi sau khi nhìn Nhi thì quay lại nhìn mọi người nói.

“Đúng vậy. Phải giữ được một thiên tài bóng đá như Nhi bằng mọi giá. Hãy cho đội bóng rổ biết thế nào là môn thể thao vua.” Thao giơ cánh tay phải lên hướng lên cao hét khiến những người bạn đội bóng trường THPT Chuyên Thái Bình vô cùng lấy làm lạ.

“Các bạn, hãy cùng bước vào trận đấu với tinh thần quyết tâm cao nhất. Vì đội bóng và vì nữ thần chiến thắng của đội.” Sơn cũng giơ tay lên cao ủng hộ hành động của Thao.

“Hôm nay, Sơn hào hứng hơn mọi khi nhỉ?” Tiến cũng giơ tay lên và nhìn Sơn nói. Cả đội cùng cười, ai cũng giơ cánh tay lên cao tạo thành một hành động quyết tâm gây chú ý cho tất cả những cổ động viên có mặt ở đó.

“Chúng ta đi thôi...”

◆ n Long Phi.

“Thôi rồi, bọn nó lại gây nhau.” Thao lắc đầu nói, lúc tập luyện thì Sơn toàn tìm cơ hội đá vào Long Phi, Long Phi mỗi lần ném bóng thì cũng chằm chằm ném vô mặt Sơn.

“Có chuyện gì ở đây vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Trận Bán Kết Giải Bóng Đá Các Trường Thpt Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (1)

Trận đấu thứ hai thuộc vòng bán kết giải bóng đá các trường THPT khu vực đồng bằng Sông Hồng cuối cùng cũng đã diễn ra. Bước vào trận đấu, tất cả đội bóng trường THPT Việt Ba đều mang tâm trạng quyết tâm cao mang lần tinh thần háo hức. Cũng phải thôi, bởi trong nhiều năm qua, từ khi đội bóng đá được thành lập, đây là đứng đầu tiên đội bóng tiến xa tới như vậy. Trong những năm trước, đội chưa từng lọt vào vòng tứ kết của giải bóng đá các trường THPT thành phố. Cùng với sự chăm chỉ và quyết tâm của các anh lớp 12 trong hai năm vừa qua, đội bóng đã được coi là một trong 4 đội mạnh nhất thành phố và giờ đây, chỉ sau chưa đầy 6 tháng từ một đội vô danh được dám mặc đội bóng may mắn, đội bóng đã được đánh giá là 1 trong 4 đội mạnh nhất khu vực. Sự háo hức của các thành viên đều được thấy rõ. Thêm nữa, việc Nhi bắt đầu thích thú với bóng rổ và có nguy cơ đầu quân cho bóng rổ đã khiến cả đội mang nặng tâm lý phải chiến thắng. “Nhất định phải chiến thắng”. Tất cả đồng lòng tâm niệm điều đó.

“Mỗi người trong các bạn ấy luôn mong mỏi chiến thắng của cả đội bóng,” Nhi ngồi ở hàng ghế khu vực kỹ thuật mỉm cười. “Với quyết tâm cao độ như vậy thì một đội bóng với 10 năm là 1 trong 2 đội mạnh nhất khu vực cũng không thể làm khó họ rồi.”

“Nhi à, đội chúng ta có cơ hội chiến thắng không? Đội này có một trong những đội mạnh lắm đó. Với lại huấn luyện viên mới của họ đã từng là một trong những cầu thủ xuất sắc của đội tuyển bóng đá nam quốc gia. Theo như mình tìm hiểu thì họ luôn có mặt tại chung kết khu vực và là 1 trong hai đội có vé vào giải bóng đá toàn quốc đó. Năm ngoái họ đã lọt vào vòng tứ kết giải bóng quốc gia rồi.” Bình (quản lý mới của đội bóng) nói, lời cậu vừa nói khiến Bảo Ngân lo lắng nhìn các bạn trên sân và Nhi đang ngồi bên cạnh mình. “Điều này chứng tỏ họ là một đối thủ khó chơi đây. Trận này đúng là lấy trứng chọi với đá mà.”

“Lo gì, mấy người trường Chuyên đó thì chỉ được cái một sách thôi chứ bóng đá gì.” Nhi bông đùa với Bình. “Với lại trình độ mỗi cầu thủ mỗi năm đều khác nhau mà. Núi cao còn có núi cao hơn. Và ngọn núi cao ấy sẽ là trường mình.” Nhi cười to giờ hai ngón tay tạo chữ V với những người bạn đang trong sân nhìn về hướng mình.

“Hình như thân với hai tên Sơn và Long Phi nên Nhi cũng trở nên lạc quan quá nhỉ.” Bình thở dài một hơi. “So với người có kinh nghiệm cả về đá bóng và thời gian sống thì huấn luyện viên trường mình còn non nớt quá. Huấn luyện viên của đội bóng trường mình lại còn có tính tự phụ nữa chứ, giờ đây còn có thêm tính tự kiêu nữa. Oầy.”

“Đó không phải là tính tự phụ mà là tự tin.” Nhi cười như hiểu suy nghĩ của Bình, Bình nhìn Nhi rồi không nói gì nữa.

Trong lúc đó, thành viên hai đội đã gặp nhau trên sân. Thà - đội trưởng đội bóng trường THPT Chuyên Thái Bình- bắt tay Đông (giờ đang ở chơi ở vị trí tiền vệ trung tâm và là đội trưởng đội bóng) nói:

“Xin chào.” Bắt tay Đông xong, Thà nhìn Sơn, Long Phi và Chiến nói: “Chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Chào.” Cả ba cũng gật đầu chào hỏi lại.

“Mình cứ ngỡ bạn là Đông, không ngờ tên bạn là Long Phi.” Thà nhìn Đông rồi nhìn lại Long Phi nói. “Hôm đó các bạn đã không nói thật rồi.”

“Mình là thủ môn, hôm đó mình không nói thật lúc nào?” Long Phi tròn mắt nói, là do hai tên kia bịt miệng cậu chứ cậu đâu có không định nói cậu tên gì đâu, trong bụng cậu cũng đang vô cùng buồn bực đây. Ngoài vị trí thủ môn, Nhi không cho cậu chơi ở vị trí nào cả với lý do làm vướng chân làm chậm nhịp độ của cả đội.

“Nhưng Nhi đã rất tin tưởng Long Phi khi giao cho Long Phi nhiệm vụ bảo vệ khung thành đội nhà.” Đông vỗ vai Long Phi nói. “Đừng buồn. Bảo vệ khung thành quan trọng lắm đó. Không phải ai cũng có thể giữ vai trò là thủ môn đâu.” Đông cười nhìn về phía cầu môn, trong mắt ngập tràn ánh sáng. “Mình rất thích thú với vị trí thủ môn của mình, nếu các anh lớp 12 có thể tham dự trận đấu, thì mình đã không phải điều chuyển chơi với vị trí tiền vệ. Trước trận đấu, thật sự mình đã rất lo lắng vị trí thủ môn không ai trong đội có thể thay thế mình. Nhưng bây giờ đã có bạn rồi. Bạn còn khá hơn mình nhiều. Có người bảo vệ khung thành siêu việt như bạn đã giúp bọn mình có thể thoải mái ở trung lộ. Hãy cùng chiến thắng trong trận này nhé.”

“Đúng vậy. Phải công nhận là bạn rất giỏi. Cứ như bạn sinh ra là một thủ môn vậy.” Sơn cũng bước lại gần và nhìn Long Phi nói, dù hai đứa luôn luôn cãi cọ nhưng khẳng định tài năng của bạn ấy thì cậu cũng không tiếc một lời. “Chúng mình cũng sẽ hết sức giúp đỡ bạn với vị trí hậu vệ mà. À, mà sao cậu lại muốn chuyển sang chơi ở vị trí tiền đạo vậy?”

“À, chuyện đó. Hi,” Long Phi bật cười trước sự quan tâm của hai người, gãi đầu nói: “Vi người bạn gái cũ của mình đã thích một tiền đạo trong đội bóng trường cũ của mình, bạn ấy chia tay với mình. Vì vậy, mình muốn mình nổi bật trong các bạn nữ khi chơi ở vị trí tiền đạo đó mà. Hihi. Nhưng giờ thì hãy để mình bảo vệ khung thành. Vì đội bóng và vì cả Nhi nữa. Bạn ấy đã bảo rất tin tưởng ở mình khi mình là thủ môn mà. Sau hôm nay, Nhi chắc chắn sẽ

nhìn mình bằng con mắt ngưỡng mộ, rồi trái tim bạn ấy sẽ thuộc về thiên tài giữ lưới như mình. Hihi.”

“Vi một lý do đó mà cậu ta cứ nằng nặc đòi chơi ở vị trí tiền đạo. Bó tay luôn. Cứ ờ đó mà ăn dưa bở, ông cụ non à. Trận này mà cậu để lọt lưới nhiều thì liệu hồn đó.” Trung suýt nữa thì chửi thề vì một lý do dở hơi không thể dở hơi hơn của đồng đội mình.

“Cậu cứ lo việc cản phá đối phương đi, khung thành cứ để mình lo.” Long Phi nói với giọng đầy sự tự tin mà nhìn mọi người trong đội bóng.

Trận đấu đầu tiên bắt đầu khi tiếng còi của trọng tài cất lên. Bóng thuộc về trường THPT Chuyên Thái Bình. Lần lượt những đợt tấn công nhanh của đội bóng trường Chuyên Thái Bình được tổ chức. Nhi ngồi ở hàng ghế khu vực kỹ thuật cũng đầy lo lắng. Rõ ràng trình độ của họ cao hơn của đội bóng mình một bậc, họ cũng có tổ chức tốt hơn nhiều những đội bóng mà cả đội đã gặp. Thêm nữa sự chưa bắt nhịp vào trận đấu của mọi người khiến Nhi có cảm giác bất lực. “Có vẻ như mình đã quá tự tin rồi. Họ nhanh quá. Tấn công cực tốt. Đường chuyền lại quá chính xác. Trận đấu dường như là của họ vậy. Mọi diễn biến đang quá bất lợi cho các cầu thủ bên mình.”

“Nhi à, Họ nổi tiếng là có lối chơi tấn công nhanh, phòng thủ chặt chẽ. Các cầu thủ của họ trông cứ như là 1 đội bóng chuyên nghiệp vậy.” Bình nhìn diễn biến trong sân mà vô cùng lo lắng. Mỗi bước di chuyển của đối phương là một cái thất bại của mình, Bình có thể nghe thấy tiếng tim mình đập từng hồi cùng trái bóng.

“Ừ, họ di chuyển nhanh quá. Sức bền của họ quá tốt. Đáng ghét. Tại mấy tên đó lười luyện tập. Một tháng không luyện tập nên giờ gặp một đội có kỹ thuật hơn hẳn mình nên bắt đầu hoảng loạn mà.” Nhi đứng dậy bước ra khỏi vị trí, cô dùng tay chỉ đạo các cầu thủ tuyến trung lộ tập trung hỗ trợ tuyến hậu vệ đang vô cùng khó khăn. Lúc này bên đội trường Chuyên Thái Bình nhìn thấy vậy tỏ vẻ ngạc nhiên vì hành động đó của Nhi, ngay sau đó họ càng ngạc nhiên vì những cầu thủ đội bạn đang bắt nhịp chậm với trận đấu thì bắt đầu theo sự hướng dẫn của cô bạn mà dần tốt lên.

“Quản lý đội đó làm gì vậy. Việc hướng dẫn đó là của huấn luyện viên mà.”

Tại khu vực kỹ thuật trường Chuyên Thái Bình, Huấn luyện viên đang nhìn Nhi đang đứng dậy bước lên phía trước hướng các cầu thủ tuyến sự chỉ đạo thì hỏi quản lý đội bóng trường mình bên cạnh:

“Hiền, đó là ai vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Trận Bán Kết Giải Bóng Đá Các Trường THPT Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (2)

“Hiền, đó là ai vậy?” Huấn luyện viên đội bóng trường THPT Chuyên Thái Bình nhìn Nhi hướng các cầu thủ đội bóng trường THPT Việt Nam Ba Lan thì hỏi quản lý đội bóng đá trường.

“Thưa thầy Thái, theo như thông tin em lấy được từ Ban Tổ chức, bạn ấy là huấn luyện viên của đội bóng trường Việt Ba.”

“Huấn luyện viên?” Huấn luyện viên Thái ngạc nhiên nhìn cô gái nhỏ bé đang có hành động chỉ đạo phía bên kia mà vô cùng ngạc nhiên. “Lúc trước trận đấu sao thầy không có gặp nhỉ?”

“Vâng. Bạn ấy tới muộn. Sau khi hai đội tập trung trên sân, bạn ấy mới tới ạ.” Hiền thuật lại những điều mình biết cho huấn luyện viên đội bóng trường mình.

“Ra vậy. Mà sao em lại gọi người đó là bạn.”

“Dạ,” Hiền ngạc nhiên khi thấy thầy Thái quan tâm tới người phía bên kia. “À, thưa thầy, bạn ấy học lớp 11 giống em ạ.”

Về mặt ngạc nhiên lộ rõ trên mặt huấn luyện viên Thái. Chuyện huấn luyện viên là nữ thì không có gì lạ cả nhưng là một học sinh thì quả là bất ngờ, nhìn hành động chỉ đạo đó không phải là người mới trong nghề.

“Hình như tiền vệ đội bên đó là thủ môn mà.” Huấn luyện viên Thái đang nhìn Nhi thì rồi ánh mắt nhìn về sân bóng, tầm mắt chăm chú nhìn Đông.

“Vâng, đúng vậy ạ. Họ thay đổi vị trí chơi của các cầu thủ trước đây 1 tuần ạ.” Hiền cắn đầu bút và nhìn Đông nói. “Em cũng không rõ lý do vì sao họ lại thay đổi.”

Lúc đó, Nhi cũng đã quay lại vị trí khu vực kỹ thuật và bảo Hà đang ở vị trí dự bị nói: “Bạn vận động đi. Mình định để bạn ra sân vào hiệp sau. Nhưng không ai có thể hỗ trợ giúp anh Đông trong tình huống này được rồi. Đánh nhờ bạn vậy.” Nhi nhìn Hà đang đứng dậy cởi áo khoác và chuẩn bị vận động nói. “Hãy hỗ trợ Đông và bạn khác tấn công nhiều hơn. Chúng ta phải bảo vệ khung thành ngay từ trung lộ. Tấn công chính là phòng thủ tốt nhất. Với lại, nếu cứ để tình hình này diễn ra. Chưa hết hiệp 1, hàng hậu vệ trường mình sẽ không có sức để tiếp tục thi đấu.”

“OK.” Hà mỉm cười mà không có thắc mắc, Hà tin tưởng vào quyết định của Nhi và nhận định trận đấu của bạn ấy, so với bản thân mình là một cầu thủ thi huấn luyện viên luôn là người có hoạch định trong cả trận đấu.

Sau 15 phút đầu của hiệp 1, khung thành trường Việt Ba luôn trong tình trạng nguy hiểm bởi các đợt tấn công như sóng triều của đội bạn. Trong khi chưa kịp lấy lại hơi thì họ lại bị bất ngờ với sự tấn công trở lại của đội bạn.

“Bọn này sao khỏe vậy.” Sơn vừa thở vừa nói. Đây là lần đầu tiên cậu vất vả như vậy.

“Mà sao trung lộ của chúng ta yếu thế.” Đức cũng thở hỏn hỏn nói. “Cứ để bọn họ cướp được bóng hoài. Ủa, Bên mình có sự thay đổi người. Là Hà.” Bất chợt thấy tiếng còi báo hiệu sự thay đổi người khiến Đức nhìn sang khu vực kỹ thuật của đội mình.

“Hay quá. Cậu ta vào sân nghĩa là từ chiến thuật phòng thủ chúng ta sẽ chuyển sang tấn công.” Sơn vừa lau mồ hôi trên trán vừa nói.

“Không biết Nhi có gửi gắm điều gì cho chúng ta không nhỉ?” Long Phi nhìn hai người hậu vệ gần mình nhất là Sơn và Đức nói.

“Chắc là mắng chúng ta lười tập 1 tháng trước nên giờ trông yếu xìu đó.” Đông hướng mọi người nói.

“Haha.” Sơn cười ngượng ngùng. “Đứng là em nào anh nấy. Hiểu nhau ghê cơ.”

Phía bên trường Thái Bình cũng nhìn về người sắp được thay thế vào sân của đội bóng trường Việt Ba. “Bên họ thay người vào lúc này sao?” Thà nhìn Hà ở vị trí dự bị chuẩn bị vào sân mà đưa ra lời thắc mắc. Không rõ người này thực lực thế nào và vì sao giờ mới đưa vào sân.

“Cậu ta là Hà, một trong những cầu thủ đã được đánh giá là giỏi nhất trong các trận đấu đó à.” Thủ môn trường Thái Bình nói.

“Ừ, “Thà nói. Cậu bạn này cũng rất đáng chú ý vì từ đầu trận đấu thủ môn bên kia thì thành tiền vệ mà tiền đạo giỏi thì không thấy vào sân.

“Vậy, sao giờ mới đưa cậu ta vào sân.” Thủ môn số 2 lại hỏi Thà.

“Việc này thì mình sao biết được.” Thà nhún vai nhìn thủ môn bên mình nói. “Mình cũng đâu phải huấn luyện viên, hỏi thầy Thái có lẽ thầy biết đấy.”

“Hay, họ định dùng lại đội hình nổi tiếng đánh bại trường Ý Yên ở vòng loại đó.” Số 3 nói

“Ý cậu là sao cơ?” Số 2 nhìn số 3 hỏi lại

“Cũng có thể. Cậu ta là tiền vệ trung tâm mà. Giờ mà vào sân thì có khả năng đó lắm.” Thà gật đầu với ý kiến của cậu bạn số 3, họ nhiều năm đối đầu với trường Ý Yên nên biết lực thi đấu của bên đó, năm nay khi thua trường Lê Hồng Phong thì không nói nhưng lại thua ở lượt đầu với trường Việt Ba mà người tạo bản thắng cho trận đấu chính là người sắp vào sân.

“Ồ, không có sự thay đổi thủ môn sao ? Số 12 vào sân là tiền đạo cánh.” Số 2 ngạc nhiên nhìn Hà và quay lại hỏi Thà

“Có vẻ họ rất tin tưởng thủ môn kia thì phải.” Số 3 chỉ tay về phía Long Phi. Nãy giờ họ chưa có cơ hội đến gần khung thành đối phương, mặc dù tạo sức ép cho hàng hậu vệ bên trường Việt Ba nhưng lại chưa thể tiến sâu hơn vào bên trong khiến họ chưa có đánh giá được thủ môn bên đó.

Thà đã rất thắc mắc vì nhìn Long Phi rất quen thuộc. “Hình như đã gặp cậu ta ở đâu rồi thì phải.” Thà nói mà nhìn chằm chằm vào Long Phi, cái này không trách Thà được, Long Phi sau khi vào học trường Việt Ba đã thay đổi hình tượng nên mọi người mới cảm thấy như vậy, nếu vẫn kiểu tóc cũ thì họ sẽ nhận ra cậu là ai ngay.

“Thôi nói chuyện đó đi, họ bắt đầu tấn công rồi kìa.” Số 2 nhìn mọi người và hô hào.

Tại khu vực kỹ thuật đội bóng trường THPT Chuyên Thái Bình, huấn luyện viên Thái cũng vô cùng bất ngờ vì Hà mới bước vào đã giúp cả đội bóng có sức sống mới, nếu đoán không nhầm đây là người dẫn dắt cho cả đội bóng bên đó.

“Cậu ta di chuyển nhanh thật, đúng là vị trí tiền đạo cánh rất thích hợp.” Huấn luyện viên Thái khen Hà.

“Vâng ạ. Đây là một cầu thủ chơi tốt ở tất cả các vị trí thừa thầy. Ở trận đấu với Ý Yên, cậu ta đã chơi tốt cả ở vị trí tiền vệ trung tâm và hậu vệ ạ. Tại các trận đấu khác, cậu ta thường xuyên được thay đổi lúc là tiền vệ, lúc là tiền đạo, lúc là hậu vệ. Các báo thể thao trong khu vực đã đánh giá đây là một thiên tài bóng đá ở Việt Nam.” Hiền tiếp tục cung cấp thông tin mà mình biết cho huấn luyện viên Thái.

“Nếu cậu ta chơi khá như vậy sao bây giờ mới xuất hiện.” Huấn luyện viên Thái xoa cằm suy nghĩ.

“Cái này. .. Em xin lỗi. Em không biết. À, phải rồi. Trong một bài báo phỏng vấn đội bóng trường Việt Ba khi lọt vào vòng bán kết. Họ đã hỏi về bạn ấy chơi bóng khi nào và ở đâu. Bạn ấy đã bảo bạn ấy mới bắt đầu chơi khi học lớp 9 ạ.”

“Lớp 9 ?” Thái nhìn cậu học sinh tên Hà mà ngạc nhiên.

“Vâng, chính vì vậy, các bài báo mới đánh giá bạn ấy là thiên tài mà thầy.” Hiền gật đầu trước cái nhìn của thầy Thái.

“Lớp 9 ư ? Như vậy cậu ta mới chơi được có 2 năm, vậy mà với những biểu hiện của cậu ta chẳng giống người mới chơi 1 năm gì cả.” Nếu thầy Thái biết rằng mới một năm trước thì Hà vụng về vô cùng, nhưng dưới những bài tập luyện riêng Nhi giành cho Hà mới từng bước đột phá thể này thì sẽ vô cùng ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Trận Bán Kết Giải Bóng Đá Các Trường THPT Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (3)

Lúc này ở trên sân, Hà được thay thế ở vị trí tiền đạo cánh. Cậu và Đông phối hợp vô cùng ăn ý. Sự rê dắt bóng qua người và chạy cắt lưng đối phương rồi chuyển bóng cho Đông như một sự tính toán chính xác. Mọi đường chuyển của cả hai khiến hàng hậu vệ trường Chuyên Thái Bình nhiều phen nguy cấp. Từ vị trí nắm giữ thế chủ động trong trận đấu, trường Chuyên Thái Bình bắt đầu chuyển sang thế bị động.

“Cầu thủ số 10 kia là ai ?” Huấn luyện viên nhìn Đông, trước đó cậu ta vẫn chỉ là một thủ môn giờ lại có biểu hiện xuất sắc như vậy, không rõ trường Việt Ba còn bất ngờ nào nữa đây.

“Thưa thầy, đó là thủ môn nổi tiếng trong giải bóng đá khu vực năm nay đó ạ.” Hiền nói nhưng bụng nghĩ : ‘Thầy ơi là thầy, sao thầy không có tìm hiểu từ trước về các cầu thủ bên đó vậy. Trước đó thầy đã hỏi về cậu ấy rồi mà.’

“Thầy đã hỏi rồi sao, sao thầy chẳng nhớ gì cả vậy. Cậu ta là thủ môn mà chơi tốt ở vị trí tiền vệ trung tâm quá nhỉ ? À, không giờ thì chuyển sang là tiền vệ công rồi. Hai cầu thủ này có sự phối hợp vô cùng nhịp nhàng. Chỉ một sự thay đổi cầu thủ mà có thể thay đổi cả một đội hình. Thật đáng khen.” Huấn luyện viên Thái cười nhìn các cầu thủ trên sân.

“Thầy ơi, hàng hậu vệ của chúng ta đang nguy cấp, thầy không cho các bạn ấy hướng giải quyết mà ở đó khen đối thủ. Có thật thầy là huấn luyện viên trường Thái Bình không ạ?” Hiền nghiêm giọng nhìn thầy Thái

“ha ha ha. Em như vậy nên trông mới già hơn tuổi đó.” Thái nhìn những cầu thủ trên sân, nhiều năm qua họ được sống trong vàng son chiến thắng lâu quá rồi, cũng cần có sự rèn giũa những đối thủ như vậy mới có thể giúp họ bớt kiêu căng cũng như dạy họ biết phấn đấu hơn nữa.

“Thầy còn cười nữa chứ.” Hiền xì mặt nhìn thầy Thái.

Tuyệt...tuyệt...tuyệt. Ngay khi hai người còn cười nói thì tiếng còi của trọng tài khiến cả hai ngừng lời nhìn về sân bóng. Đó là tiếng còi báo hiệu bàn thắng đầu tiên của trận đấu đã được ghi. Bàn thắng đầu tiên là của đội bóng trường Việt Ba và đã được ghi bởi Hà.

“Vào rồi. Cú bóng đó như thế nào mà vào được vậy ?” Huấn luyện viên Thái ngạc nhiên, mới đây thôi bóng vẫn còn được kiểm soát khá tốt mà. “Nếu em không nói nhiều thì thầy đâu để mất giây phút đó hả.” Thái quát Hiền.

“Tại thầy cười chứ có tại em đâu.” Hiền ầm ức mà giải thích

“Thưa thầy, đây là pha bóng vừa rồi ạ. Em đã quay lại rồi ạ.” Một cầu thủ dự bị đưa điện thoại cho thầy Thái và nói.

Thái chăm chú coi lại đoạn phim. Đó là một cú chuyển bóng xa từ cánh trái của Hà sang Đông, hàng tiền vệ của trường Thái Bình đã ngăn cản bằng các cú xoạt bóng song Đông là người nhanh nhẹn hơn không chỉ tránh né các cú xoạt bóng mà còn lừa bóng qua hai hậu vệ còn lại và chuyển bóng về hướng Hà đang bỏ xa một hậu vệ trường Thái Bình và khi vừa nhận được đường chuyển của Đông, Hà đã dứt điểm sút bóng vào khung thành đối phương.

“Thầy ơi, rõ ràng là việt vị mà.” Hiền cũng chăm chú nhìn đoạn video và nói. “Lúc đó người số 12 đang đứng gần biên ngang sân và đâu có cầu thủ nào của ta cách cậu ta và thủ môn bên mình đâu ạ.”

“Đó không phải là lỗi việt vị. Cái cậu số 10 đó đã chuyển bóng xa từ sân nhà. Đó là một cú chuyển bóng quá đẹp.” Huấn luyện viên Thái nhìn đoạn video chăm chú và nói. “Vượt qua hàng tiền vệ và cả hai hậu vệ quét của ta mà không hề hấn gì lại có thể chuyển bóng chính xác cho đồng đội của mình, đúng là 1 cầu thủ có kỹ thuật tốt. Mà sao hai tên hậu vệ kia dám chạy khỏi vị trí của mình mà chạy lên tranh bóng cùng tiền vệ làm cái gì.” Huấn luyện viên Thái nhăn mặt, vừa dứt lời, huấn luyện viên Thái đứng dậy bước khỏi vị trí và chỉ đạo các học trò của mình từ vị trí khu vực kỹ thuật ; sau khi truyền đạt ý mình xong bèn quay trở lại vị trí của mình.

Cũng lúc đó tại khu vực kỹ thuật của đội bóng trường Việt Ba, thầy Trung reo vui : “Đội ta năm nay mạnh thật, đã ghi trước 1 bàn rồi đó.”

“Chỉ là 1 bàn, giờ thì trận đấu mới bắt đầu đó thầy ạ.” Nhi nhìn chăm chăm vào huấn luyện viên Thái đang chỉ đạo từ xa tới các cầu thủ mà nói với thầy Trung bên cạnh mình.

“Ý em là sao ?” Nhi chỉ tay về hướng huấn luyện viên Thái của trường chuyên Thái Bình. “Huấn luyện viên bên đó bắt đầu ra tay rồi ạ. Suốt trận đấu chưa một lần chỉ đạo.”

Theo hướng tay chỉ của Nhi, Thầy Trung nhìn Thái với ánh mắt ngạc nhiên nhưng thầy tin cái nhìn của Nhi, cô học trò này từ khi xuất hiện đã tạo rất nhiều kỳ tích cho đội bóng của trường rồi.

Trận bóng tiếp tục giằng co giữa hai đội bóng đến khi hiệp 1 kết thúc mà tỉ số đang được nghiêng về trường Việt Ba, tại phòng nghỉ của đội bóng, Nhi nhìn mọi người khắp lượt: “Các bạn đã làm rất tốt nha”.

“Bạn thấy mình thế nào. Không một quả bóng nào có thể lọt vào khung thành cả.” Long Phi rồi rít khoe khoang.

“Nếu không có bọn mình thì khung thành bảo vệ được không?” Sơn trừng mắt nhìn Long Phi, cậu ta có phải bắt quả nào đâu, hàng hậu vệ chặt vật bảo vệ không cho đối thủ vượt qua tiến tới khung thành, ai có mắt chẳng nhìn ra điểm đó, vậy mà còn ở đó nói như đúng rồi với Nhi.

“Mọi người đều rất cố gắng nha.” Nhi cười nhìn khắp lượt mọi người. “Hiệp 2 sẽ còn khó khăn hơn đó, Long Phi.” Nhi nhìn Long Phi, “hãy cố gắng bảo vệ khung thành cùng hàng hậu vệ nhé. Chúng ta sẽ giành chiếc vé vào chung kết để tiến tới giải bóng đá các trường THPT toàn quốc. Tất cả cùng quyết tâm nhé.”

“Đúng vậy, chúng ta phải quyết tâm.” Tất cả cùng đồng thanh mà hô to

Đồng nhìn Nhi và cả đội bóng. Cả đội đang vô cùng mừng rỡ vì đã có thể dẫn trước một đội mạnh là trường Chuyên Thái Bình ở trong hiệp 1. Đồng nghĩ tới việc Nhi hỏi mình về quyết định chơi bóng rổ hay không mà không muốn tạo áp lực cho mọi người.

“Nhi à, anh muốn nói chuyện với em một chút. Chúng ta ra ngoài đi.”

Nhi nhìn Đồng và gật đầu, cả hai anh em cùng bước chân ra khỏi phòng nghỉ giao lao.

“Em thật sự nghĩ sẽ chơi bóng rổ sao? Còn đội bóng đá thì sao?”

“Em chỉ nói sẽ có thể chơi bóng rổ thôi, dù sao em cũng có ít bạn gái, nếu chơi bóng rổ em sẽ tiếp xúc với bạn nữ nhiều hơn. Với lại lịch bóng rổ tập luyện ngày thứ hai, thứ tư và thứ 6 hàng tuần. Còn bóng đá tập các ngày lẻ trong tuần. Vì vậy em mới đồng ý với đội bóng rổ nữ sẽ thử tham gia tập luyện vài bữa, nếu thực sự không được thì em sẽ rời khỏi. Các bạn ấy cũng đã đồng ý với em rồi.” Nhi vỗ vỗ vai người anh trai sinh đôi của mình. “Tuy biết em không biết chơi bóng rổ nhưng với sự quyết tâm như vậy em không thể không đồng ý với các bác ấy được. Đây là lần đầu tiên có những bạn nữ tiếp xúc với em vì nhìn vào khả năng của em chứ không vì lý do gì khác.” Nhi nói.

“Chỉ e một lúc em phải tham gia quá nhiều sẽ khiến em mệt mỏi thôi.” Đồng nhìn Nhi, từ đợt nghỉ tết, sau khi tiếp xúc với Thiên, Đồng mới biết rằng em gái của mình trước kia cô đơn như thế nào, trong thế giới của con bé thật sự nhỏ bé, việc khao khát chơi với bạn nữ là điều không thể không thúc đẩy Nhi đến với bóng rổ.

“Anh đừng có lo lắng quá. Em không sao đâu mà. Tập thể thao rất tốt cho sức khỏe mà.” Nhi nghiêng đầu hơi cúi người nhìn lên anh trai.

“Anh, chúng ta vào thôi. Anh cũng phải nghỉ một chút đi. Hiệp 2 sẽ căng thẳng lắm đó.” Nói rồi, Nhi kéo tay Đồng trở lại phòng nghỉ

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Trận Bán Kết Giải Bóng Đá Các Trường Thpt Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (4)

Ngay từ những phút đầu tiên khi hiệp 2 diễn ra, đội bóng trường Chuyên Thái Bình đã tấn công nhanh nhằm ghi bàn gỡ hoà. Các cầu thủ này đúng với danh tiếng của trường mình, đã thể hiện những kỹ thuật vượt trội hơn so với đội bóng trường Việt Ba, có thể thấy rõ, các cầu thủ trường Việt Ba rất vất vả ngay tại những giây phút đầu tiên.

“Đáng ghét, chúng ta lại bị quay chong chóng như đầu hiệp 1 rồi.” Đức vừa thở hồn hển vừa nói

“Ừ, từ đầu trận đấu họ đã chuyển hẳn sang đội hình tấn công. Máy tên hậu vệ trông vậy mà lừa bóng siêu hơn mình tưởng.” Sơn cũng nhìn sang Đức rồi lại liếc nhìn những đường truyền ở phía trung lộ. “Nhưng như vậy vẫn chưa ăn thua với mình đâu. Hi”

“Đừng có ở đó mà nói chuyện nữa. Phía Hà và Đồng đang bị kèm chặt kia.” Long Phi quát lên với hai người Sơn và Đức. “Chúng ta phải thật cẩn thận. Các cậu hãy chú ý 2 tên số 15 và 19 của đội đó. Cái tên đội trưởng kia cũng vậy. Sơn này, chú ý đặt biệt kèm tên số 17 kia nhé. Hẳn là một tên có kỹ thuật sút tốt đó, lừa bóng cũng rất khá. Cứ đánh đầu tấn công của tên đó mình phải chú ý hơn nữa.” Long Phi nghiêm túc nói với Sơn cũng như hàng hậu vệ phía trước mình.

“Được rồi. Tên đó cứ để tớ lo. Mà này, cậu đọc trận đấu chẳng thua gì Đồng đâu. Cậu ta cũng hay nhìn ra lối chơi và sự di chuyển, kết hợp của đội bạn

ngay từ những phút đầu bước vào mỗi hiệp đó.” Sơn nghiêng đầu về phía sau nói với Long Phi.

“Cảm ơn. Nếu vậy thì đừng để mình lo lắng hồi hộp chờ phá bóng như đầu hiệp 1 nhé.” Long Phi cũng gật đầu nhìn Sơn mà nói. “Dù phía trên có chuyện gì cũng không được chạy lên mà phá vỡ tuyến phòng thủ này.”

“Được rồi mà. Cứ tin tưởng bọn mình.” Sơn và Đức giơ tay lên cao vẫy vẫy với Long Phi. “OK.”

Ngay khi đó, huấn luyện viên Thái cũng thờ phải ở hàng ghế khu vực kỹ thuật trường chuyên Thái Bình. Nếu cứ theo nhịp độ này thì cũng không lo lắng không thể tạo ra một cú sút trong hiệp này rồi.

“Chà, đội mình đang thể chủ động. Cứ tiếp tục như vậy, việc ghi bàn không còn là khó khăn nữa.” Hiền reo vui nhìn các bạn đang tích cực thi đấu trên sân.

“Hậu vệ số 2 đó là ai vậy?” Huấn luyện viên Thái tuy cười nhưng không cười mà tiếp tục nhìn trận đấu, sau khi chú ý tới một cậu học sinh của hàng hậu vệ trường Việt Ba thì lên tiếng hỏi Hiền.

“Dạ, thưa thầy. Đó là hậu vệ xuất sắc nhất các trường THCS tên là Hoàng Đình Sơn.”

“Ra vậy, cậu ta nhanh đó chứ. Cậu ta rất thích hợp chơi ở vị trí hậu vệ trung tâm. Để xem cậu ta có thể làm gì với sự tấn công của những con gà con của ta. Haha.” Thái mỉm cười nhìn Sơn, đúng ra là nhìn người đã từng được coi là hậu vệ xuất sắc THCS kia, năm năm trước, Thái nhớ tới từng nghe tới cái tên này, nếu không có gì thay đổi, đội bóng quốc gia đã nhắm tới cậu bé đó, nhưng nhìn vài năm qua không hề có tên tuổi trong đội bóng quốc gia khiến Thái cũng thấy lạ.

“Thầy đang khen hay chê cậu ta vậy ạ.” Hiền quay đầu nhìn sang thầy Thái và hỏi.

“Cả hai.”

“Thầy ơi, cậu ta...” Hiền ngờ ngác nhìn Sơn tranh bóng.

Vừa rồi là tình huống phá bóng của Sơn trước tiền đạo mạnh nhất của trường Chuyên Thái Bình. Cầu thủ này định thực hiện 1 cú lừa bóng dắt bóng qua phía phải Sơn nhưng dường như đã bị Sơn nhìn thấy rõ ý đồ, khi cậu ta đang thực hiện cú lừa xoay người sang bên trái Sơn thì Sơn đã nhanh chân cắt bóng bên phải mình và chuyển bóng cho Chiến tiếp tục chuyển lên cho tuyến trên.

“Hà hà,... khả năng lừa bóng của tên nhóc này rất khá, vậy mà cậu nhóc số 2 của Việt Ba còn khá hơn khi cắt bóng thành công như vậy.” Thái hơi nhếch môi nhìn về Sơn “Thật là lạ,”

“Sao vậy thầy?” Hiền ngạc nhiên hỏi khi thầy Thái đang nói bèn ngừng lời.

“Thầy đang vô cùng thắc mắc. Trường Việt Ba đào đâu ra mấy cầu thủ khá như vậy. Một đội bóng có 11 cầu thủ thì đã có 4 cầu thủ đạt chuyên nghiệp.”

“Bốn nghĩa là sao hả thầy?” Lời huấn luyện viên Thái khiến Hiền vô cùng mèngh mông trong hỗn lộn suy nghĩ.

“Em không thấy sao? Số 2, số 12, số 10 đó đều rất giỏi, và cả thủ môn số 1 nữa.” Thái hơi xoay người nhìn sang Hiền, trên mặt là một sự ngạc nhiên.

“Thủ môn bên đó thì có giỏi đâu. Em thấy bình thường mà. Nếu không nhờ hàng hậu vệ thì đâu có giữ sạch lưới như vậy.” Hiền bĩu môi nói, ngay từ đầu trận đấu cậu ta cũng có làm gì đâu cơ chứ.

“Vậy là em không nhìn thấy khả năng của cậu ta rồi.” Thái nói. “Ngay từ đầu trận đấu, cậu ta đã điều khiển hàng hậu vệ bên đó rất tốt. Sự độc trước nước đi của các cầu thủ bên ta rất tốt, vì vậy, tuy là thủ môn nhưng nếu không điều tiết hàng hậu vệ bên đó thì sẽ không thể giữ lưới sạch trước sự tấn công của đội bạn được. Và cậu ta đã làm được như vậy.”

“Thầy giỏi thật. Nhìn cả ra đội hình và chiến thuật của bên đó. Ngay cả khả năng chơi của từng cầu thủ trên sân thế nào cũng biết được.” Trong mắt Hiền là đậm đặc sự hâm mộ.

“Chính vì vậy mà thầy mới là Huấn luyện viên. Xem ra trường mình năm nay gặp được 1 đối thủ đáng gờm đây.” Huấn luyện viên khi mới vào trận đấu cũng nhận định bên trường bạn sẽ kém hơn trường mình nhiều, nhưng trận đấu càng kéo dài thì càng phát hiện ra tất cả chỉ là bề nổi, có lẽ đây là nguyên nhân vì sao một đội bóng vô danh chỉ trong một vài trận đấu vòng loại khu vực đã được nhiều người chú ý.

“Thầy cũng nói câu này sao?” Hiền ngạc nhiên vì huấn luyện viên Thái rất ít khi khen ngợi một đối thủ, vậy mà lại khen đội bóng này.

“Đúng vậy. Cứ ngỡ hiệp 2, trường Việt Ba sẽ tiếp tục sử dụng lối chơi tấn công và phòng thủ như hiệp 1, không ngờ giờ lại chuyển sang lối phòng thủ chặt và tấn công nhanh khi có bóng. Tất cả vị trí tiền vệ và tiền đạo thay nhau thực hiện tấn công chứ không còn trung tâm là số 10 và số 12 như hiệp 1 nữa.”

“Nói như thầy, trường ta đang khó khăn sao.” Hiền bắt đầu thấy lo lắng cho đội bóng trường mình rồi.

“Không đâu, sai lầm của đội đó là đã không để số 10 và số 12 kết hợp như ở hiệp 1, vì vậy những cầu thủ khác với trình độ kém xa cầu thủ bên trường

ta sẽ không có cơ hội ghi bàn đâu.” Thái nhận định điều này mà không biết rằng Nhi cũng chính là có ý định này.

Từ khi bắt đầu hiệp 2 cho đến phút thứ 30, cả hai đội đã trình diễn lối chơi tấn công và phòng thủ tuyệt vời. Một bên với kỹ thuật chuỗi bóng, lừa bóng, tấn công thép và một bên là khả năng phòng thủ ngay từ trung lộ, khả năng phòng ngự với những cú truy cản và đánh đầu tuyệt vời của Son và hàng hậu vệ khiến sự tấn công của trường Chuyên Thái Bình luôn bị phá vỡ.

Hiệp 2 đang ở phút thứ 35, còn 5 phút nữa là hết hiệp 2. Cả hai luôn trong thế tranh giành bóng và chưa bên nào có thể ghi thêm bàn thắng. Huấn luyện viên Thái cũng vô cùng sốt ruột vì mọi chỉ đạo của mình đều không thể áp dụng được.

“Dường như đứa bé (chỉ Nhi) đó đọc được chiến thuật mình sẽ áp dụng hay sao vậy.” Thái chống cằm trên chân, đôi mắt lúc nhìn Nhi, lúc nhìn diễn biến trên sân.

Lúc này cả hai đội đang vô cùng mệt mỏi không chỉ về sức khỏe, mà còn về tâm lý. Sự thay đổi chỉ đạo của hai huấn luyện viên làm cho cả hai mệt mỏi càng thêm một bậc.

“Sao thầy chỉ đạo toàn sai thế này.” Số 15 Chuyên Thái Bình cầu nhàu.

“Thật tức chết, tớ không nghe theo chiến thuật của thầy đâu. Cứ như vậy chúng ta thua mất.” Còn chưa đầy 5 phút là hết hiệp rồi. Số 17 nói.

“Đội trưởng, chúng ta làm gì đây?” Số 19 nhìn Thà.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Trận Bán Kết Giải Bóng Đá Các Trường THPT Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (5)

“Đội trưởng, chúng ta làm gì đây?” Số 19 nhìn Thà

Thà nhìn đồng hồ trên sân, nhìn thầy Thái, một lúc nói : “Tất cả nghe này, chúng ta sẽ tấn công toàn bộ. Chỉ có như vậy mới may ra ghi được một bàn thắng gỡ hoà. Chỉ còn chưa đầy 5 phút.”

“Còn chiến thuật của thầy thì sao?” Số 15 nói. “Chúng ta không thể hành động tự quyết như vậy được, thầy sẽ giận đó.”

“Bỏ qua đi, từ đầu trận đến giờ, chưa chiến thuật nào mang lại hiệu quả cả.” Thà nói. “Tớ sẽ chịu trách nhiệm cho hành động lần này.”

“Được rồi, cứ theo ý đội trưởng.” Số 19 nói. Sự chỉ đạo của Thà được chuyển tới các thành viên khác trong đội.

Hiền nhìn thấy sự thay đổi trong lối chơi của mọi người bèn nói với thầy Thái đang ngồi bên cạnh mình. “Thầy ơi, các bạn ấy không theo lời thầy rồi. Chúng ta phải làm sao đây”

“Đúng vậy, các cậu ấy bị sức ép tinh thần nè nặng quá.” Nói rồi, Huấn luyện viên Thái đứng dậy chỉ đạo. “Cái tụi gà choai này, trước mặt gà trống mà còn tỏ vẻ sao.” Lời Thái vừa nói khiến mọi người có mặt lúc này đều đen mặt. Song dù Thái chỉ đạo thế nào thì tất cả đều thờ ơ không chú ý tới. Bỏ mặc những gì huấn luyện viên nói, cả đội bóng trường Chuyên Thái Bình tập trung tấn công. Việc không tuân theo chiến thuật của huấn luyện viên của các cầu thủ Chuyên Thái Bình khiến Thái vô cùng bức bối. Ngay trên sân, 8/10 cầu thủ của trường Chuyên Thái Bình đã chuyển hẳn sang thế tấn công, toàn lực tấn công quyết định trong 5 phút cuối cùng này.

“Bọn chúng định ăn thua đây mà.” Son nhìn dòng sông cầu thủ bên kia mà nhận định. “Số 17 kia đang dẫn bóng, hãy xem đây.” Lúc này Son và cầu thủ số 17 trường Chuyên Thái Bình đang trong thế đối diện nhau. Son ngã người về phía sau, chân phải trượt nhanh, đồng thời vòng lên phía trước đẩy bóng ra ngoài. Nhưng lúc này, chân trái cầu thủ số 17 của Chuyên Thái Bình chạm vào chân phải vừa đẩy bóng ra ngoài của Son. Cầu thủ số 17 bị ngã. Một tiếng còi vang lên, trọng tài xác định đội bóng trường Chuyên Thái Bình được hưởng quả phạt trực tiếp và cảnh cáo Son.

Tại khu vực kỹ thuật trường Việt Ba. Bình theo dõi trận đấu mà gào thét vì hành động chơi bẩn của số 17, đúng vậy, theo cậu thì đó chính là chơi bẩn. “Cái gì vậy? Đó là lỗi của Son á.” Bình ngạc nhiên kêu lên. “Sao tôi thấy tên số 17 cố ý mà.”

“Không hẳn. Son đã thực hiện thành công cú chuỗi bóng đó. Song cầu thủ số 17 đã nhận ra cậu ấy sẽ thực hiện cú chuỗi bóng nên đã cố ý vòng chân phải về phía sau quả bóng, việc làm này có 2 mục đích : một là như ta thấy để Son chạm vào chân mình, cú va chạm đó tuy nhẹ song sự tính toán thời gian chạm chân thì rất tốt nên Son đã chạm chân cậu ta, khi đó cậu ta cố ý bị ngã để Son bị tính là một lỗi gây té ngã tiền đạo tấn công của đội bạn. Mục đích thứ hai là nhằm che giấu hành vi gian xảo của mình, cậu ta đã tính toán khiến hành vi cố ý để đối thủ chạm chân mình được coi là bảo vệ bóng khi chân phải đưa về phía sau chạm bóng. Sự tính toán về thời gian và khéo léo trong di chuyển đó rất tốt, vì chỉ sai sót một chút thôi thì đội đó không những không được hưởng cú phạt bóng mà bản thân cầu thủ đó còn bị thương. Có vẻ họ đã bắt đầu nóng người, không thể chơi đẹp được nữa rồi. Nhưng cậu ta học chuỗi bóng kiểu đó từ khi nào vậy?” Nhi ngạc nhiên với cú chuỗi bóng vừa rồi của Son, không lẽ trong vòng 1 tháng qua, cậu ta tập trung vào

việc này sao.

“Đáng ghét thật, họ cố ý khiến Sơn bị coi là phạm lỗi nghiêm trọng chứ. Họ được hưởng cú phạt trực tiếp ở vị trí bên ngoài vòng cấm địa. Mà đá phạt trực tiếp thì tỉ lệ thành công là rất lớn nữa chứ.” Bình nhìn các cầu thủ trên sân, lo lắng nói.

– Đó cũng là một trong những kỹ thuật tấn công của các tiền đạo mà. Đánh phải cầu mong quả đó không vào thôi. Nhưng mà khó đó. Nhi nhìn 2 cầu thủ sẽ thực hiện quả đá phạt.

– Đó là 2 tiền đạo xuất sắc của đội trưởng Chuyên Thái Bình, họ cũng là hai tiền đạo xuất sắc của đội bóng đá U17 Quốc gia. Thôi rồi. Bình lo lắng.

Phía bên khu vực kỹ thuật trường Chuyên Thái Bình.

– Chúng ta được hưởng quả phạt trực tiếp, thầy ơi. Hiên reo mừng.

– Đúng vậy. Vấn đề là mấy cầu thủ giỏi của trường đó cũng tập trung về hết rồi kìa. Huấn luyện viên Thái nhìn Đông, Hà và Sơn. Nếu đá phạt trực tiếp không vào thì cơ hội ghi bàn từ giờ đến cuối trận đấu của trường ta là rất thấp. Chỉ còn chưa đến 5 phút nữa đâu. Nét mặt căng thẳng của Huấn Luyện viên Thái khiến Hiên cũng lo lắng theo.

Trên sân, cả hai cầu thủ số 15 và 17 của trường THPT Chuyên Thái Bình đang đứng ở điểm đặt bóng. Trọng tài thổi còi, cầu thủ số 17 chạy lên thực hiện đá quả phạt. Khi cả hàng rào phòng ngự của trường THPT Việt Nam – Ba Lan ngỡ tưởng người tiến hành đá phạt là số 17 thì bất ngờ người thực hiện quả đá phạt là số 15. Cầu thủ số 15 đã thực hiện cú đá phạt chậm một nhịp để đánh lừa cho hàng rào đội bóng trường Việt Ba, cả hàng nhảy. Lúc này, số 15 thực hiện sút bóng sệt đi dưới chân hàng rào. Bóng tuy được sút nhẹ nhưng lại xoáy. Long Phi bị hàng rào đội mình lấp khi nhảy lên song đã đoán có thể bên trường Chuyên Thái Bình sẽ thực hiện cú sút phạt chậm 1 nhịp, nhưng lại không thể đoán được cú xoáy của bóng lại mạnh hơn cậu tưởng. Cậu đã chạm được vào bóng nhưng lại không thể giữ được bóng, bóng đã lọt qua tay Long Phi và lọt vào lưới.

“Vào.” Tiếng reo hò của khán giả trên khán đài đánh dấu cú sút phạt thành công của trường Chuyên Thái Bình.

“Trường THPT Chuyên Thái Bình quyết thắng.” Bỗng zôn của trường Chuyên Thái Bình được giơ cao hơn và tiếng hò hét reo vui cũng to hơn. Đó chính là cú sút phạt của Ronaldinho kết hợp với cú xoáy của Cristiano Ronaldo. Tuyệt vời quá. Đám đông cổ vũ.

Lúc này, Long Phi ngồi gục trước khung thành nhìn quả bóng vẫn đang tiếp tục xoáy. Tay của cậu vẫn đang run sau khi va chạm quả bóng.

“Không sao đâu,” Đông đưa tay ra trước mặt Long Phi. “Vớ cú sút đó, mình cũng không thể đỡ được. Tay cậu không sao chứ.”

Long Phi nhìn Đông rồi nhìn đồng hồ trên sân, “Bạn và Hà hãy chạy nhanh về hướng cầu môn đội bạn đi, mình sẽ ném bóng tới khu vực khung thành của đội đó, vì tay của mình còn run sau cú bóng vừa rồi nên sẽ khả năng lọt lưới thủ môn bên đó không còn cao. Vì vậy mình cần sự giúp đỡ của cả hai.”

“Bạn có thể ghi bàn từ pha phát bóng sao?” Sơn nhìn Long Phi mà vô cùng ngạc nhiên, có lẽ khả năng của cậu bạn này cao hơn cậu đã nghĩ.

“Có ai bảo thủ môn không thể ghi bàn đâu chứ. Chúng ta phải thắng trong trận này. Nếu đá hiệp phụ sẽ rất khó thắng được trường Chuyên Thái Bình.” Long Phi nhìn sự mệt mỏi của cả đội.

“Vậy khả năng thành công là bao nhiêu?” Sơn hỏi

“Nếu là mọi hôm thì sẽ là 95% nhưng hôm nay chắc chỉ được 75% thôi.” Long Phi nhìn xuống tay mình mà thờ dãi. Cú bóng vừa rồi vẫn còn ảnh hưởng tới tay cậu đây này.

“Đồng ý, hãy cứ để bọn mình lo.” Cả Hà và Đông đều trả lời

Tiếng còi của trọng tài cất lên. Long Phi thực hiện cú phát bóng của mình. Đông và Hà đồng thời chạy nhanh hết sức mình chạy về hướng cầu môn đối thủ. Các cầu thủ trường Thái Bình lúc này chỉ còn có 3 người ở vị trí hậu vệ. Thấy bóng bay xa và nhanh về hướng khung thành đội nhà. Tất cả 7 cầu thủ trường Chuyên Thái Bình hốt hả chạy về khung thành đội mình. “Nhanh lên”

Tại khu vực kỹ thuật trường Việt Ba, Nhi về mặt hơi trầm xuống nhìn mọi người, Bình thì lo lắng nhìn đồng hồ.

“Bóng vào rồi, Tỉ số đã hoà 1-1”, Bình lo lắng nhìn đồng hồ. “Chúng ta mà đấu thêm hiệp phụ sẽ khó mà thắng được.”

“Chỉ còn có hơn 2 phút của hiệp chính và thêm mấy phút bù giờ nữa. Với thể trạng của các cầu thủ bên mình đứng là hơi khó. Sau trận này phải tăng cường thể lực cho họ mới được.” Nhi vừa nhìn vào sân bóng vừa nói. Ánh mắt đang nhìn về phía Hà và Đông, có vẻ như Long Phi sẽ thực hiện cú ném xa cho hai người này, Nhi cũng rất muốn nhìn thêm khả năng của Long Phi trên sân bóng.

“Ừa, cậu ta định làm gì vậy?” Bình nhìn cú phát bóng của Long Phi mà hỏi Nhi. Cậu chưa đoán ra được ý đồ của người bạn này.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Trận Bán Kết Giải Bóng Đá Các Trường THPT Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (6)

“Ừa, cậu ta định làm gì vậy?” Bình nhìn cú phát bóng của Long Phi mà hỏi Nhi.

“Thì cậu ta định làm 1 cú ăn may về ngã ấy mà.” Nhi nhận định trận đấu và hành động của ba người, sẽ đúng như Nhi đoán, Long Phi ngoài khả năng bắt bóng tốt thì khả năng ném bóng cự ly xa hoàn toàn rất tốt.

Lúc đó, Huấn luyện viên Thái cũng đang chú ý trận đấu : “Xem ra thủ môn bên đó định làm 1 cú ăn may về ngã rồi. Nhưng dễ ăn lắm sao.” Huấn luyện viên Thái mỉm cười. “Dù gì cậu cũng chỉ là một học sinh, với trình độ trung học đâu thể là Paul Robinson được.”

“Thầy ơi, còn nhiều thủ môn khác cũng có những cú phát bóng như vậy mà sao thầy chỉ nêu tên một mình người đó vậy. Dù gì ông cũng mất từ đời nào rồi còn gì?” Hiền nhìn Huấn luyện viên hỏi.

“Tại chỉ nhớ ra tên cầu thủ đó chứ sao? Huấn luyện viên Thái gãi đầu nhìn Hiền trả lời.

Hiền thở dài, nghĩ bụng : “Chịu thua thầy luôn.”

Còn Long Phi lúc này nhìn theo bóng. Hôm nay lực phát bóng của mình không được tốt như mọi hôm, cầu trời phù hộ bóng lọt lưới. Quả bóng bay xa và nhanh hơn Hà và Đông tưởng tượng.

“Cậu ấy lúc tập luyện, bóng còn không lọt lưới được quả nào, ngay cả chuyển bóng cũng tệ nữa thế mà sao hôm nay quả bóng đó bay nhanh và xa vậy.” Hà vừa chạy vừa hồn hồn nói với Đông gần đó.

“Chắc là cậu ấy đã dùng hết sức lực của mình cho quả bóng vừa rồi đó mà. Bọn mình không thể để sự cố gắng đó thành vô ích được.” Đông chạy ngang Hà cũng nói. Nói rồi Đông vọt qua Hà. Nhìn Đông như vậy, Hà nghĩ : “Sao bạn ấy dai sức vậy nhỉ ? Nhìn thế này ai bảo cậu ấy chuyên chơi ở vị trí thủ môn đâu cơ chứ.”

Tuy đã cố chạy hết sức song bóng vẫn có khoảng cách xa so với cả Hà và Đông. Lúc này, Bình đang ngồi trên đồng cỏ, miệng lúc nào cũng lẩm bẩm : “Cầu trời, cầu Phật, phù hộ cho quả bóng lọt lưới.” Bình không dám nhìn quả bóng mà nhắm tịt mắt.

“Vào, vào rồi,” tiếng hô hào của khán giả như làm Bình tỉnh giấc.

“Gì vậy ? Vừa rồi là tiếng gì vậy, cái gì vào ?” Bình ngờ ngác nhìn trái bóng đang nằm gọn trong lưới và thủ môn trường Chuyên Thái Bình vẫn đang trong tư thế đón bóng.

“Bóng vào lưới. Cú bóng bắt ngờ đó làm cho hậu vệ và cả thủ môn bắt ngờ mà không kịp phản ứng.” Nhi nhìn Bình nói.

“Long Phi giỏi quá.” Bình reo vui ôm chặt lấy Bảo Ngân ngồi bên cạnh, đùa chứ, ôm Nhi có mà bị mấy người trên sân giết, nhưng ôm Bảo Ngân thì vô cùng an toàn. Bảo Ngân hơi ngẩn người nhìn Bình kích động. Nhi liếc mắt khinh bỉ nhìn hành động ăn đậu hũ của Bình.

“Giỏi gì mà giỏi. Ăn may thì có. Làm gì mà quả bóng đó thủ môn bên đó không thể bắt được chứ, với lực đi của bóng thì lúc đó thủ môn bên đó hoàn toàn có thể đón bóng. Nhưng có lẽ thủ môn bên đó nhìn hướng bóng mà đoán rằng bóng sẽ đi thẳng vào người cậu ấy nên cậu ấy chờ đợi, nhưng khi đang di chuyển trên sân thì bóng đã bị thay đổi một chút do ảnh hưởng của hướng gió nên khi gần tới khung thành, bóng bị chuyển hướng lệch 2 cm so với hướng bóng ban đầu và gió thổi mạnh đã làm cho bóng bay nhanh hơn so với bình thường.”

Nghe tới đây, Bình nhận thấy đúng là gió đang mạnh dần lên. Bình nhìn Nhi : “Bạn nói đúng, gió tự nhiên mạnh lên, mình thấy hơi lạnh.”

“Có lẽ là gió mùa về. Người ta gọi đây là gì nhỉ ?” Nhi ngẫm nghĩ

“Đây là cái rét nàng Bân.” Bình nhìn Nhi cười nói.

“Ồ hơ, đúng rồi. Mình không nhớ ra được.” Nhi gật gù cười nhìn Bình.

Quay lại với các cầu thủ trên sân. Sự vui mừng khi vừa mới san hoà tỉ số giờ lại tăng lên áp lực khi một bàn thắng lại được ghi bởi thủ môn đội bạn khiến các cầu thủ trường Chuyên Thái Bình thêm nóng vội và mất bình tĩnh. Điều này thể hiện rõ trong lối chơi tấn công toàn diện của họ, các đường bóng được chuyền không còn chính xác như trước.

“Tấn công mạnh lên chứ, đừng để họ cướp được bóng như vậy.” Thủ môn trường Chuyên Thái Bình sốt ruột nhìn sự tấn công của đội mình đang không có hiệu quả. Hai cầu thủ tiền vệ của trường Việt Ba đang bao vây ngăn không cho cầu thủ bên trường Chuyên Thái Bình chuyền bóng cho đồng đội, ngay lúc này, thủ môn trường Chuyên Thái Bình chạy nhanh lên cướp bóng từ chính cầu thủ của bên mình và một mình dắt bóng qua các tiền vệ bên trường Việt Ba.

“Đừng nghĩ mình có thể làm gì thì làm chứ.” Đông chạy đối diện với thủ môn trường Chuyên Thái Bình.

“Có được hay không thì xem đã.” Cậu ta nghiêng mình sang trái, Đồng cũng vội nghiêng mình nhằm ngăn cản cậu ta, bắt chợt, cậu ta đứng thẳng người lại, trong khi Đồng chưa kịp đứng thẳng bằng lại thì thủ môn trường Chuyên Thái Bình hai chân giữ bóng nhảy lên qua người Đồng khi Đồng chưa kịp đưa chân xoạt bóng. Từ xa Hà cũng đang chạy lại.

“Không còn cách nào khác.” Thủ môn trường Chuyên Thái Bình nói rồi, đưa chân trái về phía sau và sút mạnh quả bóng thẳng hướng về khung thành đội bóng trường THPT Việt Ba. Quả bóng đi ngang người Hà mạnh và nhanh khiến Hà cũng bất ngờ.

Cả Nhi và huấn luyện viên Thái đang ở khu vực kỹ thuật đều nói : “Lại thêm cú sút của thủ môn nữa à. Hôm nay là ngày lên ngôi của các thủ môn sao?” Nhi hơi rùng mình vì con gió lạnh.

“Không biết cú sút của thủ môn trường Việt Ba ra sao, chứ cú sút của thủ môn bên ta không chỉ mạnh và còn xoáy.” Hiền reo vui khi nhìn thấy thủ môn bên mình cũng đá một cú hướng khung thành bên kia.

Bóng bay nhanh về hướng khung thành và chỉ còn cách Long Phi 0,5m. Lúc đứng đó, tiếng còi của trọng tài được thổi. Tất cả ngớ ngàng nhìn theo bóng đang nằm gọn trong lưới.

“Vào rồi. Chúng ta hoà rồi.” Các cầu thủ trường Chuyên Thái Bình reo vui.

“Hết rồi. Mình đã không đoán được hướng bóng đi.” Long Phi nhìn theo bóng. Cái này cũng không thể trách cậu, cậu không ngờ thủ môn bên kia cũng có thể sút bóng từ bên đó sang bên này, cái này làm suy sụp suy nghĩ cú sút là khả năng của riêng mình, nay giờ không còn của riêng mình thì cậu cảm thấy ngớ ngàng mà hụt hững.

Nhìn theo bảng điểm thi đấu, tất cả ngớ ngàng. Đó không phải là tiếng còi báo bóng vào. Đó là tiếng còi báo hiệu kết thúc trận đấu. Giờ đây, thay vì tiếng reo vui của các cầu thủ trường huyện Thái Bình là tiếng reo vui của chính các cầu thủ trường Việt Ba.

“Thật đáng tiếc. Chỉ chậm 2 giây nữa thôi, à không chưa đầy 1 giây nữa là bóng có thể lọt lưới được tính là hợp lệ.” Nhi lắc đầu.

“Nói gì vậy Nhi. Bộ bạn muốn cú sút đó thành công à.” Bình nhìn Nhi trừng lớn đôi mắt, những cầu thủ dự bị cũng nhìn Nhi với ánh mắt không thể tin được lời Nhi nói.

“Không có.” Nhi cười nhìn mọi người.

Các cầu thủ trường Chuyên Thái Bình hụt hững nhìn kết quả mà nhìn nhau, khi nhìn thấy các bạn trường Việt Ba vui vẻ vì chiến thắng thì nhìn vào khung thành. Năm nay là lần đầu tiên họ dừng lại ở vòng bán kết khu vực mà không đi tiếp vào vòng trong. Sau trận đấu, các cầu thủ trên sân chào hỏi nhau. Huấn luyện viên Thái cũng ra gặp các học trò của mình và Nhi cũng bước chân gặp các bạn mình.

“Mọi người làm tốt ghê.” Nhi nở nụ cười rực rỡ má lúm đồng tiền như ánh mặt trời. “Chỉ tiếc cho quả bóng cuối cùng của trường Chuyên Thái Bình.”

“Nói gì vậy Nhi ?” Mọi ánh mắt nhìn Nhi. Lần này không phải là cầu thủ dự bị mà chuyển thành ánh mắt nghi ngờ của những người trên sân.

“Thì mình thấy tiếc chứ sao ? Quả đó mà vào thì hai thủ môn hai bên đều trở thành thiên tài ghi bàn từ lưới nhà, hi.”

“Tên đó kém mình mà, mình có thể ghi bàn từ lưới nhà. Còn cậu ta xông lên ghi bàn từ sân nhà thôi nhé.” Long Phi nói

“Hà, cậu ta vẫn tính nào tạt này.” Sơn nói. “Lúc nào cũng tự phụ, chẳng biết vừa nãy khi nhìn thấy bóng nằm trong lưới cái mặt bẹt của cậu ta là thế nào nhi.” Sơn làm hành động ừ ừ của Long Phi trước mặt mọi người.

“Đó không phải là tự phụ mà là tự tin.” Long Phi vỗ ngực. Hành động này của cậu kết hợp với hành động của Sơn khiến tất cả các bạn khác đều cười rồ.

Còn phía bên trường Chuyên Thái Bình, tất cả đều buồn khóc vì nỗi tiếc pha ghi bàn vừa rồi. Huấn luyện viên Thái đang an ủi mọi người. Nhi bước tới bên các cầu thủ đội bóng trường Chuyên Thái Bình nói: “Hôm nay, các bạn đã có một trận đấu rất hay.”

Tất cả nhìn Nhi, huấn luyện viên Thái cũng nhìn Nhi. Nhi đặc biệt nhìn thủ môn bên trường Chuyên Thái Bình. “Bạn sút bóng tốt lắm. Tại sao không làm tiền đạo mà lại làm thủ môn.”

Tất cả ngớ ngàng trước câu nói của cô bạn gái bên trường Việt Ba. Thà nói: “Bạn ấy đúng là tiền đạo, bên mình có 4 tiền đạo xuất sắc, vì thủ môn bên mình bị chấn thương hôm trước nên bạn ấy thay thế.”

“Xem ra bóng đá Việt Nam tương lai sẽ rất sáng lạn vì có những cầu thủ chơi tốt ở nhiều vị trí nhỉ?” Nhi cười. Long Phi thấy Nhi cười với những người khác bên chạy lại kéo tay Nhi đi.

“Xin lỗi, các bạn phải trả lại bạn ấy cho mình rồi.”

“Em là Hoàng Long Phi đúng không ?”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Những Cầu Thủ Xuất Sắc Trong Tương Lai Của Bóng Đá Việt

Huấn luyện viên Thái nhìn Long Phi gần hơn, bật chột lên tiếng, “Em là Hoàng Long Phi đúng không?”

Tất cả mọi người nhìn Long Phi và nhìn huấn luyện viên Thái. Huấn luyện viên Thái nhìn Long Phi.

“Sao thầy lại biết em?” Long Phi chỉ tay vào mình mà hỏi thầy Thái, hai người không quen biết nhau mà.

“Năm vừa rồi em là thủ môn xuất sắc của đội tuyển U15 Quốc gia mà.”

“Thật thế ư, thảo nào mà mình thấy cậu ta quen quen.” Thà nhìn Long Phi lẩm bẩm. Không chỉ Thà ngạc nhiên mà tất cả mọi người giờ mới nhận ra điều đó, chỉ trừ có Hà, Đông và Nhi là không biết về sự tồn tại của cầu thủ xuất sắc của đội tuyển U15 ở ngay bên cạnh mình.

“Em đang học ở Đà Nẵng mà sao lại xuất hiện ở đây vậy?” Huấn luyện viên hỏi Long Phi.

“Em vừa chuyển ra Bắc sống ạ.” Long Phi không kiêu ngạo mà trả lời thầy Thái.

“Ra vậy. Em rất xuất sắc trong trận đấu ngày hôm nay đó.” Huấn luyện viên Thái cười nhìn Long Phi. “Đội bóng của em tập hợp được nhiều nhân tài hiếm có quá.”

“Vâng ạ, Nhất là em” Long Phi cười tí mắt.

“Nhân tài gì mà suýt nữa thì lưới nhà bị lọt 2 quả, nếu không hết giờ thì xem cái mặt nhăn như khi luôn.” Sơn lấy tay đập một cái lên đầu Long Phi mà nói.

“Hừ. Chẳng thêm để ý tên gốc, ngay cả 1 quả bóng xa hết lực cũng không ngăn được còn kêu gì.” Long Phi xoa đầu quay mắt lườm Sơn.

“Mình thấy sấm sét ở đâu thì phải,” Nhi nói. “Phải rồi, bạn có thể đá lại cú sút vừa rồi không?” Nhi nhìn thủ môn đội trưởng Chuyên Thái Bình.

“Sao cơ.” Cậu thủ môn nhìn Nhi ngạc nhiên trước lời đề nghị này của cô bạn trước mặt.

“Mình muốn xem lại cú sút ấy mà.” Đôi mắt Nhi long lanh nói với cậu bạn thủ môn trưởng THPT Chuyên Thái Bình

“Cái này.” Cậu thủ môn nhìn Nhi rồi nhìn Huấn luyện viên với ánh mắt hỏi huấn luyện viên nên làm thế nào.

“Em muốn đánh giá cú sút đó khi ở gần sao?” Huấn luyện viên Thái nhìn Nhi hỏi.

“Đúng là ý của em như vậy ạ.” Nhi trả lời. Tất cả nhìn 2 huấn luyện viên. Huấn luyện viên Thái nhìn học trò của mình nói.

“Nếu vậy thì em hãy đá lại đi.” Thầy Thái hướng cậu bạn thủ môn gật đầu nói.

“Hãy đá từ vị trí lúc này nhé”. Nhi nói. “Long Phi cho mình mượn găng tay.”

“Hà, bạn định đỡ quả bóng đó ư? Nó mạnh và xoáy lắm đó, không được đâu.” Long Phi lo lắng nhìn Nhi sợ Nhi bị cú sút làm thương.

“Cậu thì sợ chứ Nhi thì không cần lo lắng gì cả.” Các thành viên trong đội bóng trường Việt Ba đồng thanh nói.

“Là ý gì?” Long Phi nhìn khắp lượt hỏi. Ngay cả các cầu thủ đội bóng trường Chuyên Thái Bình cũng vô cùng ngạc nhiên. “Cứ xem rồi sẽ biết ngay.” Mọi người ánh mắt háo hức nhìn Nhi, chắc chắn sẽ rất thú vị đây.

“Đừng đá nhẹ, hãy đá như bình thường bạn hay đá ấy.” Nhi nói.

Thủ môn đội bóng trường Chuyên Thái Bình thực hiện cú sút của mình, Nhi bình tĩnh đón nhận cú sút vừa mạnh mẽ vừa xoáy đó một cách nhẹ nhàng trước bao ánh mắt.

“Đúng là Nhi, đỡ được quả bóng đó dễ dàng.” Sơn là người reo vui đầu tiên. Nhi ôm quả bóng trở về bên mọi người. Nhi nhìn thủ môn đội bóng trường Chuyên Thái Bình cười cười.

“Mình (tên cậu thủ môn trưởng THPT Chuyên Thái Bình) này, mình sẽ thực hiện lại cú sút vừa rồi. Bạn hãy chú ý nhé.” Nói rồi, Nhi nhìn Đông. “Anh bắt bóng giúp em nhé.”

“Ừ,” Đồng gật đầu đồng ý.

Nhi thực hiện cú sút của Minh trước bao ánh mắt. Đồng trong vai trò là thủ môn đã không thể đỡ được cú sút đó. Thực hiện xong Nhi quay lại nhìn thủ môn đội bóng trường Chuyên Thái Bình là Minh nói :

“Có phải sau mỗi lần thực hiện cú sút đó, chân bạn thường hay bị đau ở vị trí mu bàn chân không ?”

“Làm sao bạn biết.” Minh nhìn Nhi với ánh mắt tò mò, cứ làm sao người bạn gái này lại biết được điều này cơ chứ.

“Bạn nên thực hiện cú sút đó bằng lòng bóng chân thì sẽ không bị ảnh hưởng tới mu bàn chân. Không phải kiểu bóng nào cũng có thể sút bằng mu bàn chân. Như cú sút vừa rồi đó, dù bạn không sử dụng mu bàn chân mà thay bằng lòng bàn chân thì lực đi cũng không hề giảm nhẹ đâu. Hãy cứ thử xem. Nếu là sút bằng mu bàn chân thì hãy cứ sút bóng bằng mu bàn chân bình thường, đừng tự ý biến đổi giữa các cú sút và các động tác với nhau nhé. Như vậy sẽ làm ảnh hưởng tới chính bản thân bạn mà thôi.” Nhi giải thích rõ ràng cho người bạn tên Minh, rồi nhìn mọi người trong đội bóng trường Việt Ba. Mọi người nhìn Nhi với ánh mắt long lanh, biết ngay là lại thêm một cơ hội học tập thêm mà.

“Bạn là ai mà nói như vậy.” Các thành viên đội bóng trường THPT Chuyên Thái Bình nói.

“Các bạn vừa hỏi bạn ấy là ai à. Đó là một huấn luyện viên tài giỏi của trường mình đó.” Long Phi bước gần Nhi và nhìn những người bạn đang có ý khinh miệt Nhi mà nói.

“Thôi được rồi. Dù sao thì năm sau khi chúng ta gặp nhau, sẽ không có chuyện trường các em chiến thắng nữa đâu.” Huấn luyện viên Thái nhìn về mọi người trong đội bóng trường Việt Ba và tập trung nhìn Nhi : “Chúc mừng các em. Lúc này em chỉ nhìn có 1 lần mà có thể thực hiện lại cú sút của Minh, thật bất ngờ.”

“Cảm ơn thầy đã khen. Thầy cũng đã nhìn ra khuyết điểm của cú sút ấy, sao lại không ngăn cậu ta lại.”

“Không phải thầy không ngăn đâu.” Minh vừa nghe lời Nhi nói thì vội vàng giải thích. “Thầy cũng đã khuyên mình không nên tiếp tục thực hiện cú sút đó nhưng mình đã không nghe thầy thôi.”

“Là những cầu thủ mà không nghe lời huấn luyện viên tự quyết theo ý mình thì cho dù các bạn tài năng thế nào cũng sẽ bị sự tự phụ của bản thân làm hỏng bản thân mà thôi. Như ngày hôm nay các bạn không thêm theo lời của thầy ấy, là một huấn luyện viên, bản thân mình hiểu rõ các huấn luyện viên luôn vì các cầu thủ mà tính thiệt lợi trong các trận đấu.” Nhi nhìn tất cả những thành viên đội bóng của hai trường mà nói. Đây không chỉ là lời Nhi muốn nói với đội bóng trường mình mà còn nói với những thành viên đội bạn. Cứ ngỡ các bạn trường mình lười tập luyện một tháng đáng trách, nhưng hành động hôm nay của đội bóng bạn càng không thể chấp nhận được.

“Nhi ơ”. Ngay lúc này, một nhóm nữ cổ động vừa đi vừa gọi Nhi. Đó chính là ba bạn Giang, Hồng, Hải bên đội bóng rổ nữ.

“Chúc mừng các bạn.” Cả ba tới chúc mừng các thành viên đội bóng đá.

“Bọn mình đã thắng, giờ thì các bạn hãy để Nhi được yên đi.” Long Phi đứng trước Nhi ngăn cách các bạn nữ như gà mẹ bảo vệ gà con.

“Đúng vậy.” Các bạn khác trong đội bóng đá nam cũng nói và có hành động y hệt Long Phi. Nhi nhìn mọi người mà bật cười. Hành động này khiến cho đội bóng trường THPT Chuyên Thái Bình trông lớn mất.

“Nói vậy là sao. Bọn tớ chỉ muốn chúc mừng các bạn thôi mà. Còn chuyện Nhi thì cậu ấy đã quyết định từ hôm đi xem trận bóng đó rồi.” Giang nói.

“Thật vậy sao ?” Tất cả nhìn Nhi.

Nhi nhìn ánh mắt long lanh chờ mong của mọi người mà cảm thấy bối rối: “Mình định sau hôm nay mới nói với các bạn. Mình đồng ý với các bạn ấy rồi.”

“Hà, vậy bọn mình thì sao?” Hà hỏi Nhi, ánh mắt mang nặng sự lo lắng.

“Mình vẫn sẽ tham gia với đội bóng đá nam trong năm tới mà. Mình không từ bỏ bóng đá đâu.” Nhi nói: “Mình sẽ thử tham gia tập luyện, trong vòng 3 buổi tập mà vẫn không thể khá hơn thì mình sẽ dừng tập.”

“Thật thế à. Vậy thì hay quá.” Long Phi định ôm chầm lấy Nhi thì Sơn đã đứng giữa Long Phi và Nhi, thay vì ôm Nhi thì Long Phi ôm trúng Sơn. Cậu hoảng hốt buông tay và kêu lên: “Gớm quá. Thắng điên này.”

“Mi điên thì có. Tự dưng ôm con trai nhà người ta. Đồ biến thái.” Sơn trừng mắt nhìn Long Phi đang giữ tay như giữ bụi mà bực mình. “Ông đây mới không có hứng thú với mi.”

“Hai cậu này, trước bàn dân thiên hạ mà vẫn chứng nào tật nấy.” Chiến ôm trán nói.

“Tui làm sao, cái thằng này gây sự trước kìa.” Cả Long Phi và Sơn chỉ tay vào mặt đối phương nói.

“Họ thân thiết nhì.” Hải nhìn sang Giang nói to.

“À, ờ, có vẻ đúng vậy.” Giang cũng nói to khiến cả hai người đều trừng mắt về nhìn hai người Giang và Hải.

“Được rồi, các bạn, chúng ta còn 1 trận chung kết vào tuần sau đó. Hãy cùng trở về tập luyện thôi.” Đông lên tiếng xua tan bầu không khí ồn ào.

Tất cả cùng chào tạm biệt huấn luyện viên và các thành viên đội bóng trường THPT Chuyên Thái Bình.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Sự Rèn Luyện Khổ Ải

“Mọi người đã tới đủ?” Nhi trong hình thái Hỗn huyết nhìn mọi người trong đội bóng.

“Đúng.” Sơn cười híp mắt nhìn Nhi.

“Vậy thì đi thôi.” Nhi bước đi trước. Mọi người đi ngay phía sau Nhi. Ngày hôm nay sau khi trở về từ trận đấu với trường THPT Chuyên Thái Bình thì Nhi hẹn mọi người lên GOW

Mọi người không ngờ nên đều đoán được chuyện gì sẽ xảy ra. Khi nhìn thấy dữ liệu rèn luyện tinh thần cấp B, mọi người đều khóc không ra nước mắt. Phải biết rằng ngoài Đông, Hà và Sơn luyện cấp độ B thì mọi người đều là cấp D+, Rõ ràng sự khác biệt quá lớn.

“Woa, chúng ta đang được sử dụng phần mềm huấn luyện tinh thần football của các đội bóng chuyên nghiệp. Mình mới được tập luyện 2 lần.” Long Phi háo hức nhìn bảng hướng dẫn. Nhi liếc nhìn Long Phi và lựa chọn cấp độ A, ngoài Long Phi thì còn có Đông, Hà và Sơn cũng được lựa chọn cấp độ này.

“Chúc mọi người tập luyện vui vẻ.” Nói xong Nhi chuyển hướng mọi người tới nơi tập luyện mà không để mọi người kịp phản ứng. Nhìn mọi người bước vào tập luyện, Nhi mỉm cười, Nhi sẽ không nói bài tập này nặng như thế nào đâu. Nếu mọi lần có 90 phút thì ở lần này nếu mọi người chưa đạt yêu cầu sẽ không thoát khỏi không gian đó. Đây chính là sự trừng phạt của Nhi giành cho mọi người.

Sau một hồi nhìn mọi người bị vật lộn cùng chương trình mình lựa chọn, Nhi rời khỏi không gian football rồi chọn “Chuyển tiếp không gian” tới vương quốc WONDERFUL. Tàn ảnh của Nhi vừa mới hiện lên thì cũng là lúc Nhi được ôm trọn vào lòng một ai đó. Ngược mắt nhìn Child đang cười tít mắt, Nhi rất muốn hỏi anh Thiên rằng vì sao một người bận rộn công việc như anh ấy lại có thể có mặt ở GOW nhiều như vậy.

“Chúc mừng em và các bạn đi vào được vòng tiếp theo.” Thiên trở lại với con người ngoài đời thực cúi đầu nhìn Nhi, tay Thiên chạm tới ấn đường của Nhi, sau một hồi thì Nhi cũng trở lại là mình trong đời thực, Nhi tròn xoe mắt nhìn biến hóa cơ thể cũng như bảng thông tin của mình hiện lên dòng chữ: “Người chơi có thêm chức năng thay đổi hình thái giữa GOW và thực thể.”

“Anh không thích hình thái Child hay hình thái Hỗn huyết, chúng ta đi nói chuyện yêu đương thôi.” Thiên nói rồi cúi đầu nhẹ nhàng hôn Nhi. Đang tròn xoe mắt vì hình dáng của mình lại tiếp nhận nụ hôn của Thiên khiến Nhi hỗn loạn. “Sao trước đây mình không biết anh Thiên cũng có vẻ mặt trẻ con như vậy nhỉ, lại đi so đo với chính nhân vật game mình tạo ra.”

Ngay khi hai người kết thúc nụ hôn, Nhi mở mắt thì thấy mình đang ở trong một không gian khác, Nhi cảm thấy bản thân có thể là người yêu của đại boss trong game thật phi phàm mà. Thiên chờ đợi Nhi điều chỉnh hơi thở xong thì nắm tay Nhi bước đi. Nơi đây là không gian Thiên mới sáng tạo ra chỉ nhằm để hẹn hò với Nhi. Một không gian phong cảnh hữu tình sẽ bồi đắp tình cảm của hai người, không phải sao. Thiên vừa nghĩ vừa đưa tay vuốt ve hai gò má đỏ hồng của Nhi.

“Em lợi dụng sự quen biết với anh nghịch thời gian rèn luyện các bạn ấy có sao không ạ?” Nhi sau khi lấy lại nhịp thở thì việc đầu tiên là hỏi về thời gian huấn luyện của mọi người. Thiên bỗng dưng cảm thấy cần đã thông đầu óc của Nhi, đã nói rõ hai người đi hẹn hò, vậy mà còn nghĩ tới cái đám đang tập luyện kia nữa. Vì vậy, Thiên hướng điều chỉnh chế độ tập luyện của mọi người, nếu lúc trước Nhi chỉ hướng tập luyện tinh thần thì giờ đây Thiên điều chỉnh chế độ ảnh hưởng lên thực thể cho tất cả mọi người.

Lúc này, mọi người tự dưng bị tăng thêm một bậc luyện tập thì khóc không ra nước mắt. Sơn vừa thở hổn hển vừa lẩm bẩm: “Thế quái nào mà bọn NPC này lại mạnh lên thêm thế này?” Lời Sơn nói cũng là suy nghĩ của Đông, Hà và Long Phi. Nãy giờ mọi người tập luyện cũng đã phát hiện ra nếu không đạt mức quy định thì sẽ không thoát được những NPC này, hơn nữa rõ ràng mỗi một lần lại tăng lên thêm một bậc, điều này khiến cho mọi người nghĩ rằng mình sẽ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện thì lại bắt đầu lại từ đầu.

“Xem ra chúng ta phải thay đổi chiến lược thôi.” Đông gật đầu nhìn mọi người. “Có ai có ý kiến gì cho vấn đề này không?”

“Mình nghĩ có khi chúng ta cần quay lại tập luyện nặng hơn nâng cao không chỉ tinh thần lực mà còn cả thể năng nữa.” Hà nêu ra ý kiến của mình.

“Tại sao tớ thấy đây không chỉ là huấn luyện về tinh thần nhỉ? Đường như chúng ta được huấn luyện cả về thể năng và phản xạ cơ thể ấy” Lời Long Phi vừa nói ra khiến tất cả mọi người nhìn Long Phi.

“Bạn vừa nói gì cơ?” Đông dường như hình dung ra điều gì đó.

“Tớ bảo chúng ta đang được huấn luyện về thể năng và phản xạ cơ thể.” Long Phi không hiểu nhìn ba người. “Không phải các bạn thường xuyên được tập luyện cái này à?”

“Không có.” Ba người lắc đầu, những lần trước Nhi đưa phần mềm tập luyện khác, không giống lần này.

“Xem ra, Nhi trả thù chúng ta vụ lười luyện tập 1 tháng, nên ném chúng ta vào phần mềm tương ứng bài tập phản xạ cơ thể. Khi chúng ta ra ngoài đời thực, những phản xạ được tạo thành có điều kiện sẽ theo đó mà được chúng ta phát huy.” Sơn nói. “Ha, mấy tên bên kia chắc ăn no đau khổ rồi.” Long Phi nhìn Sơn đang âm hiểm cười mà cảm thấy may mắn mình là con nhà nòi, không thì chắc đúng phải huấn luyện kiểu Nhi cũng chắc không theo được.

“Được rồi, nếu đã biết rõ mục đích của huấn luyện lần này, chúng ta phải có kế hoạch phối hợp với nhau.” Đông nhìn ba người bạn mặt không biến sắc thì mỉm cười. Cả bốn tiếp tục bước vào tập luyện với NPC.

Nếu bên này bốn người bắt đầu có sự phối hợp sau khi phát hiện ra vấn đề thì phía bên những người bạn khác không may mắn như vậy, tất cả đều bị NPC hành hạ nặng nề. “Không thể tin chỉ có lười một tí mà bị Nhi trả thù như vậy, tớ sẽ không dám nữa đâu.” Lâm vừa tránh né vừa kêu gào với những người khác. Mọi người đều gật đầu tán thành với Lâm, không cần nói cũng biết là Nhi trả thù rồi, cô bạn này có sự cố chấp lớn với bóng đá hơn mọi người tưởng tượng.

“Mình vừa nhận được tin nhắn của Sơn nói lần tập luyện này còn tạo phản xạ có điều kiện lên thực thể, vì vậy mọi người phải phát huy khả năng của bản thân.” Chiến vừa nhận được hộp thư của Sơn thì nhắn lại với mọi người. Lời Chiến khiến tất cả đều ngạc nhiên.

“Làm sao Nhi có được phần mềm cấp tiến này vậy?” Lâm vừa nghe lời Chiến liền hỏi. “Mình có nghe qua về phần mềm này, chỉ có đội tuyển bóng đá quốc gia hoặc các câu lạc bộ nổi tiếng ở Quốc tế mới có, mấy câu lạc bộ của mình cũng phải đặt hàng để mua, vậy mà Nhi lại có được nó và áp dụng lên chúng ta. Không biết nên cảm thấy may mắn hay là xui xẻo đây nhỉ.”

“Rõ ràng là may mắn mà cũng là xui xẻo.” Mọi người đồng thanh nói. Sau đó mọi người cười vui vẻ và nhìn về không gian có NPC có hành động như người thật, không ai nói một lời mà xông lên với bài tập huấn luyện của mình.

Nhi không hề biết mọi người đang đau khổ vì bị Thiên gia tăng chế độ tập luyện cao hơn một bậc và thay đổi chương trình huấn luyện. Giờ đây, Nhi đang cùng Thiên ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ giữa một hồ sen mà hẹn hò trong game.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Hẹn Hò

Màu hồng hoa sen rực rỡ hồ nước, len lỏi xuất hiện vài bông sen trắng. Quanh quần quanh hồ nước là tiếng chim hót líu lo. Giữa hồ nước là một chiếc thuyền nhỏ. Trên chiếc thuyền thì thoảng vang lên vài tiếng hét a a. Chiếc thuyền này là của Thiên và Nhi. Nhi lúc này đang ngân nga một ca khúc thì thoảng không nhớ lời mà ư a. Nếu có những người từng bị tiếng hát của Nhi sợ hãi lúc này có mặt trên thuyền chắc chắn sẽ rất khâm phục người con trai đang có ánh mắt si mê ngắm nhìn cô gái đang hát kia.

"Chán quá a." Nhi ngừng hát nằm dài người lên thành hướng cảnh sắc ven hồ nhìn. "Hát mãi cũng vẫn sai nhịp là sao." Thiên nhìn cô bé đang than ngắn than dài nói: "Đáng yêu quá!"

"Hử!?" Nhi ngạc nhiên quay lại nhìn Thiên. "Cái gì đáng yêu ạ?" Ngón tay Nhi đưa lên vuốt sợi tóc bên môi. Thiên ngẩn người rồi chồm tới bên Nhi, Nhi giật mình vì Thiên bất ngờ tới bên mình. Sự ngạc nhiên chưa qua đi thì Thiên đã nắm lấy ngón tay Nhi đưa lên môi mình và ngậm lấy. Nhi trừng mắt nhìn người đàn ông có hành động kỳ quặc là Thiên. Nhi rút tay mình về nhưng không thành công. Dường như có một nguồn điện khiến cơ thể Nhi giật nhẹ. Sau một hồi ngậm ngón tay Nhi, Thiên hướng đôi môi xinh xắn của Nhi. Sau một hồi triền miên Thiên mới hài lòng ôm Nhi đang mềm nhũn, ánh mắt một tầng sương mỏng vào lòng.

"Anh bị nghiện hôn à?" Một hồi sau, Nhi bắt mắt trừng mắt với Thiên, lần nào gặp không nói mấy câu đều chỉ có hôn là sao. Nhìn cô bé phụng phịu trong lòng, Thiên vô cùng hài lòng, cô bé này là của riêng mình Thiên.

"Anh còn muốn nhiều hơn nữa kìa." Thiên mỉm cười, trong mắt không che giấu ngọn lửa ái tình. "Nếu không phải đây là thế giới ảo thì anh cũng không dám hôn em đâu." Nhi ngừng đầu nhìn Thiên. "Anh cũng chỉ dám hôn em ở đây chứ có dám hôn em khi ở thực thể đâu." Thiên xoa má vẫn còn phien hồng.

"Anh là cảm thú, không là biến thái a." Nhi vừa nghe xong thì đỏ mặt, cái gì chứ, dù không muốn đầu óc đen tối nhưng thực tế cái não đọc nhiều truyện của Nhi tự động nghĩ tới những hình ảnh trên độ tuổi của Nhi.

"Có là cảm thú hay biến thái thì cũng chỉ có đối với em mà thôi." Thiên nhìn cô bé vì xấu hổ mà chiếc cổ lộ ra sắc hồng. "Hay chúng ta làm chuyện cảm thú, biến thái nhỉ." Thiên nói bên tai Nhi rồi vươn lưỡi liếm vành tai Nhi. Nhi giật mình nghiêng người tránh khỏi Thiên. Vì hành động bất ngờ của Nhi mà

Thiên bị đẩy ra khiến chiếc thuyền nhỏ lao lao. Nhi vừa đứng lên chưa kịp giữ thăng bằng thì bị ngã xuống nước.

"Nhi!" Thiên hét hoảng nhảy xuống nước kéo Nhi lên thuyền. Sau khi Nhi được vỗ hết nước khỏi miệng thì Thiên lấy ra một bộ quần áo cho Nhi thay. Nhi nhìn bộ quần áo rồi nhìn Thiên vẫn đang chăm chú nhìn mình.

"Em mau thay đồ đi, nếu để ướt không tốt đâu." Thiên lo lắng nhìn Nhi mà thúc giục.

"Đây là trong game đó." Nhi thật không hiểu anh Thiên vì sao lại có thể giục giả thay đồ trong khi dù có bị ướt thì cũng chỉ là sự mô phỏng thôi.

"A". Thiên gãi mũi, "Anh quên mất" Thiên cúi đầu, trong mắt lóe lên tia sáng rồi lại nhanh vụt tắt, không phải anh không biết đây là thế giới ảo, nhưng hơn năm nay không ở bên Nhi, cũng muốn ngắm nhìn cơ thể Nhi lắm chứ. Nghĩ tới đây, Thiên không nhận được hai bờ vai run run nghĩ tới hình ảnh nào đó.

Nhi cảm nhận bờ vai Thiên run run, bước lại gần lắc lắc vai Thiên, "Anh không sao chứ?"

Thiên bị Nhi lắc vai bèn bình tĩnh lại nhìn Nhi. "Không, anh không sao?" Thiên cảm thấy bức mình với chương trình mô phỏng suy nghĩ của thực thể, nếu là ở bên ngoài với cái bản mặt than của mình chắc chắn không ai nhìn ra điều gì khác thường, nhưng ở trong này, mới chỉ nghĩ đã đưa lên hành động cơ thể.

"Em thích đi tới đâu nữa không?" Thiên che giấu cảm xúc của mình và hỏi Nhi. "Em có muốn tới lục địa trung tâm chơi không?" Thiên nghĩ đến những trò vui đang diễn ra ở đó bèn nói với Nhi.

"Dạ, lục địa trung tâm" Nhi vờ về lộn tóc của mình và suy nghĩ tới lục địa trung tâm. "Cũng được, vậy đợt tới sau khi vượt đội bóng thi đấu chung kết khu vực xong thì em sẽ giành mấy ngày liền tới lục địa trung tâm chơi.

Thiên mỉm cười nhìn Nhi: "Haha, em tính tham gia chiến trường Thiên Ma sẽ về phe phái nào?"

"Anh là đại boss dĩ nhiên em sẽ tham gia bên Ma giới rồi." Nhi ngừng đầu nhìn Thiên.

"Không, em ở bên Thiên giới đi." Thiên lắc đầu.

"Anh tính để em làm nội gián à?" Nhi nghĩ đến khả năng làm mật vụ, cái này sẽ hay nhé.

"Không, anh muốn em đứng đầu vị trí Thiên giới. Ở vị trí đó có rất nhiều lợi ích." Thiên nhìn Nhi không che giấu câu hỏi trong mắt. "Chiến trường Thiên Ma không phải cứ ta đánh người chết đòi lên vị trí cao nhất là cách giải quyết tốt nhất. Đó còn có một cách giải quyết rất tốt." Thiên dừng lại một chút mỉm cười, nói: "Đó chính là liên minh. Trong GOW chúng ta là quan hệ phụ thê, nếu chúng ta cùng là người đứng đầu của hai giới sẽ làm thành một liên minh giữa hai bên."

"A, ra là vậy." Nhi gật đầu đồng ý.

Sau đó, cả hai cùng di chuyển tới một khu chợ đông đúc. Đây là một khu chợ thương mại mang đặc điểm thành thị La Mã cổ. Sau khi ngắm nhìn chơi đùa vui vẻ, Nhi nhìn thấy một quảng trường thi đấu sư tử, nhìn những đấu sĩ khiến Nhi nghĩ tới những người bạn trong đội bóng đang tập luyện: "Không biết mấy người trong đội bóng tình trạng thế nào rồi?"

Khoe môi Thiên nở nụ cười rực rỡ: "Có lẽ đang hăng hái huấn luyện đó."

Nhi không chú ý tới nét cười trên khuôn mặt của Thiên: "Chúng ta tới gặp họ đi."

Thiên gật đầu chuyển hướng không gian tới trung tâm cơ sở dữ liệu phần mềm huấn luyện football của Nhi.

Nhi dừng bước trước cánh cửa không gian, ngược nhìn quá trình tập luyện được lưu trữ lại thì ngỡ ngàng, rõ ràng bài huấn luyện này không phải là do mình thiết lập, vì sao lại thành ra thế này được. Quá trình tập luyện lưu trữ được phản ánh sinh động từng bài tập và từng hành động người tập luyện trải qua. "Là anh thay đổi chế độ tập, nếu cứ chỉ nâng cao tinh thần mà không có nâng cao thực thể sẽ không có tác dụng đâu." Nhi chỉ biết thông cảm khổ ải cho mấy người bạn. Nhi nhấn nút kết thúc chương trình huấn luyện cho mọi người.

"Bíp". Không gian luyện tập mở ra, từng hình thái người chơi xuất hiện trước mặt Nhi, không ai không có vết thương trên người, không ai không trừng mắt nhìn Nhi đang hình thái thực thể mỉm cười nhìn mình. Nhưng tất cả không chú ý tới người đứng bên cạnh Nhi.

"Tại sao bạn lại tăng chế độ luyện tập khắc khe như vậy?"

"Tớ nghĩ, tớ sẽ chết trong thế giới ảo cơ."

"Cả người tớ như có xe tải chèn qua đây."

....

Mỗi người một tiếng lại một tiếng qua lại. Nhi nhìn kết quả huấn luyện rồi nhìn mọi người mỉm cười. Lúc này sau khi xả xong ỳ khuất của bản thân, mọi người mới chú ý tới bên cạnh Nhi còn có một người nữa. Đây là lần đầu tiên mọi người gặp Thiên nên rất tò mò về người này.

“A, là anh à” Sơn vừa thoát được không gian thì hướng Thiên chào hỏi. Đông cũng tiến tới chào hỏi. Thiên cũng gật đầu với lời chào của cả hai.

“Mọi người kết quả huấn luyện rất tốt nhé.” Nhi tắt màn hình thông báo và nói: “Chúng ta thoát game thôi. Nói rồi, Nhi quay sang nhìn Thiên, nói: “Em thoát game đây.”

Thiên quét mắt một lượt nhìn mọi người rồi cúi đầu hôn nhẹ trên môi Nhi, sau đó mới buông Nhi ra và nói: “Gặp lại em sau.”

Mọi người hóa đá nhìn hai người, chỉ có Đông và Sơn biết rõ mối quan hệ của hai người nên không còn ngạc nhiên. Sơn nhìn Thiên rồi nhìn Long Phi, rõ ràng lúc này cậu đã nhìn thấy cái ánh mắt khiêu khích của Thiên nhìn Long Phi, cậu rất thắc mắc là làm sao Thiên biết Long Phi đang có ý định theo đuổi Nhi. Bỏ mặc những suy nghĩ mới xuất hiện trong lòng, cậu là người đầu tiên thoát game.

Tiếp theo Sơn, mọi người tuy rằng thắc mắc người thanh niên đó là ai nhưng vẫn không hỏi Nhi, mọi người đồng loạt thoát game, ngày hôm nay huấn luyện rất mệt, không ai còn có tâm tư nghĩ về chuyện hời hợt này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Giờ Sinh Hoạt Chung Của Lớp 11B1

Một tuần học mới bắt đầu. Sau khi giành vé lọt vào chung kết khu vực, tất cả thành viên đội bóng đá trường THPT Việt Ba tiếp tục hăng say tới lớp cũng như tham gia luyện tập cho trận đấu chung kết cuối tuần. Đây cũng là thời điểm đã có kết quả thi giữa kỳ các môn. Trong buổi sinh hoạt lớp đầu tuần của lớp 11B1.

“Các em đã có rất nhiều cố gắng trong đợt thi giữa kỳ vừa rồi. Và bây giờ cô sẽ trả điểm cho các em. Đây là bảng điểm tổng kết, những nhận xét và giải đáp cụ thể sẽ do các thầy cô bộ môn giải thích rõ hơn với các em trong các tiết học. Riêng môn học ngoại ngữ của cô, cô rất vui vì lớp ta hầu hết đã đạt điểm khá. Tuy nhiên có một số em đã không đạt điểm trung bình như cô mong đợi.” Cô giáo chủ nhiệm nhìn khắp lượt lớp rồi dừng lại bàn của Sơn và Đông. Đông khựng tay Sơn vì lúc này cậu ta đang ngủ say sưa. Sơn gạt tay Đông trong khi vẫn đang ngủ gục trên bàn nói:

“Đề yên cho mình ngủ cái coi. Trời đánh còn tránh giấc ngủ.” Cả lớp mỉm cười nhìn kẻ sắp gặp tai họa mà không hề hay biết là Sơn.

Cô Oanh vừa nói vừa tiến lại gần Sơn. ‘Cốc’. Cô cốc một cái lên đầu Sơn. Sơn vẫn nhắm nghiền mắt mà miệng thì quát:

“Thằng nào dám cốc đầu tao vậy?” Vừa nói Sơn vừa khẽ mở một con mắt phải, tay thì dụi mắt bên trái vừa ngửa cổ lên nhìn xem ai là thủ phạm cốc đầu, Sơn giật mình mở tròn xoe mắt nhìn cô giáo chủ nhiệm. Cô Oanh nghiêm mặt nhìn Sơn:

“Em hãy nhắc lại câu nói vừa rồi của mình xem nào”

“Em... em.... có nói gì đâu cô.” Sơn vội vàng đứng dậy, lí nhí cúi đầu nhìn mặt bàn.

Hùng ở phía sau thấy vậy thì nhanh nhẩu đáp: “Thưa cô, bạn ấy hỏi là “thằng nào dám cốc đầu tao vậy” ạ.”

Cô Oanh nghiêm mặt nhìn Hùng: “Cô đang hỏi bạn chứ đâu có hỏi em. Cả hai em, hôm nay về viết bản kiểm điểm cho cô, có xin chữ ký của bố mẹ các em. Từ ngày mai cho đến hết tuần, cả hai em sẽ trực nhật thay các bạn khác trong lớp.”

“Hai bạn là ai cô ơi,” Hùng hỏi lại cô giáo.

“Em không biết là ai sao?” Cô Oanh nhìn Hùng, cả lớp cười: “Rõ ngốc, tự chuốc họa vào thân, Hi hi.”

Hùng chỉ tay vào mặt mình hỏi lại cô giáo: “Á, là em ạ?”

“Đúng vậy, cả em và Sơn.” Nói rồi cô Oanh nhìn sang Sơn: “Sơn, em đã biết mình sai ở đâu chưa?”

“Dạ, em ngủ gật trong giờ sinh hoạt ạ.” Sơn lí nhí

“Chỉ vậy thôi ư?” Mắt cô đang dõi nhìn Sơn cúi đầu.

“Vâng ạ.” Sơn vâng vâng về góc áo của mình mà đầu vẫn cúi xuống không dám nhìn thẳng cô giáo chủ nhiệm nói.

“Em không thành thật gì cả?” Giọng cô Oanh thêm lạnh.

“Dạ, em có nói mấy từ không nên nói với cô ạ. Giọng Sơn nhỏ hơn

“Những từ không nên nói là gì?”

“Cô.... Cô đừng hỏi em nữa mà. Em xin lỗi cô.” Sơn giọng lí nhí nhỏ hơn. “Em biết mình đã sai ạ.”

Cô Oanh thờ dãi nhìn Sơn và cả lớp: “Các em đã là học sinh cấp 3, các em cần phải hiểu rõ bản thân mình muốn gì, bên cạnh học tập, bản thân cần phải luôn trau dồi đạo đức. Cô biết việc học rất là vất vả với các em nhưng so với 11 năm trước, việc học bây giờ đã giảm tải nhiều nên các em mới có thể tham gia nhiều hoạt động khác nhau. Nếu không tin các em có thể hỏi bố mẹ của mình về thời đi học của bố mẹ các em.” Cô Oanh dừng lời.

Cả lớp im lặng nhìn cô. Cô Oanh quay người bước lên mục giảng. Khi lên tới bàn giáo viên, cô ngồi xuống bàn rồi đưa mắt nhìn khắp lượt học sinh. “Các em không nên chỉ học chữ, học chơi thể thao mà cũng nên trau dồi đạo đức. Nói chuyện giữa bạn bè thì cô không nói nhưng nếu là với người lớn mà nói như vậy thì sao có được, mà cho dù với bạn bè cũng không thể không suy nghĩ mà nói thể không chút văn hóa.” Cô ngưng một vài giây nói tiếp. “Cô hi vọng các em sẽ rút kinh nghiệm trong lời nói của mình sau chuyện này.”

“Vâng ạ.” Cả lớp đồng thanh.

Cô nhìn Sơn. “Em ngồi xuống đi.”

“Vâng ạ. Em cảm ơn cô.” Sơn thờ phào một hơi rồi nhanh nhẹn ngồi xuống

Đông nhìn Sơn nói nhỏ: “Đêm qua bạn làm gì mà mới đầu giờ đã ngủ vậy.”

“Không có gì.” Sơn trả lời. “Tại xem phim cuối tuần hay quá xá. Sơn cười nhìn Đông.

“Em muốn đứng lên hết giờ phải không Sơn?” Giọng cô Oanh bắt chợt vang lên.

“Dạ,” Sơn giật mình nói to. “Không đâu cô ơi, Em không có nói chuyện nữa ạ thưa cô.” Cả lớp cười to xum đầu vào nhau nói to nói nhỏ. Khi cô Oanh liếc mắt một vòng thì tất cả im lặng ngồi ngoan ngoãn.

“Quay lại với điểm môn ngoại ngữ. Lớp ta có 5 em chưa đạt điểm thi giữa kỳ là Sơn 49/100 điểm, Lan Hương 49/100 điểm, Hùng 39/100 điểm, Quân và Kỳ đều chỉ đạt 45/100 điểm. Mấy em phải chăm chỉ học hơn nhất là Hùng, em chỉ đạt có 39/100 điểm.” Cô dừng lời đưa mắt nhìn khắp lượt lớp. “Giang, em lên nhận bảng điểm phát cho từng bạn một giúp cô.”

Giang đứng dậy và phát cho từng bạn một. Sau khi đã phát bảng điểm xong. Cả lớp xôn xao xem điểm của nhau. Còn Đông và Nhi nhìn nhau vì cả lớp đã có bảng điểm mà riêng cả hai chưa có. Sơn nhanh nhẩu nói: “Em thưa cô, còn thiếu 2 bảng điểm nữa ạ, đó là của bạn Nhi và Đông ạ.”

Cô Oanh nhìn cả lớp rồi nhìn Nhi và Đông.

“Cả lớp trật tự.” Giang nói.

“Đợt này, toàn khối 11 có 5 em đạt điểm tuyệt đối và ở lớp ta có 2 em đạt điểm tuyệt đối là Nhi và Đông.”

Cả lớp xôn xao nhìn Nhi và Đông: “Lại là 2 bạn ấy, kỳ 1 cũng đứng nhất, giờ cũng đứng nhất.”

“Với đề bài trộn tập trung cả khối, hai em không phải là học sinh của lớp phân ban A, C song lại có thể hoàn thành xuất sắc cả hai câu hỏi của lớp Tự nhiên và lớp Xã hội thật là đáng khen.” Cô vừa nói vừa đứng dậy tiến tới bàn Nhi và Đông trả lời. Nhận được bảng điểm thi, cả Nhi và Đông đều nói: “Em cảm ơn cô ạ.”

“Cô ơi, thế còn 3 bạn khác là ai vậy ạ.” Hùng nhanh nhẩu hỏi

“Ba bạn đó là bạn Nguyễn Bảo Hạnh lớp 11A1, bạn Hoàng Huy Hùng lớp 11A2 và bạn Vũ Văn Hà lớp 11C9. Nói xong cô nhìn Sơn:

“Em có biết mình là một trong cá nhân luôn đứng hạng cuối khối không Sơn. Từ tuần này em sẽ phải chăm chỉ ở lại lớp học thêm, cô sẽ kèm thêm cho mấy em.”

“Cô ơi, không được đâu ạ. Em còn giải bóng đá mà.” Sơn nói.

“Trước khi lo chơi thì em hãy lo học đi.” Cô Oanh nghiêm khắc nhìn Sơn.

“Nhưng mà cô ơi,” Sơn nhìn cô với ánh mắt khẩn cầu.

“Không có nói nhiều. Nếu em không học thì càng ngày em sẽ càng kém thôi, trừ khi em có người kèm học ở nhà thì cô sẽ xem xét lại.” Cô Oanh nói.

“Cô ơi, được ạ.” Một ý nghĩ loé lên trong đầu Sơn. “Em sẽ học cùng bạn Nhi và Đông ạ.” Sơn cười tươi nói. Sơn cũng nghĩ tới một người có mái tóc vàng rực rỡ Kyo, anh ta từng nói nếu có gì khó khăn anh ta sẽ giúp đỡ, vậy tìm một người nước ngoài học tiếng anh không phải là quá tuyệt vời sao.

“Đông và Nhi à.” Cô Oanh nhìn Nhi và Đông: “Hai em có thể kèm Sơn được không?”

“Được mà cô, lần trước em cũng đã qua điểm trung bình mà. Tại đợt này hai bạn ấy bận thi học sinh giỏi cấp quận nên không có thời gian học nhóm với em nên em kém đi đó cô.” Sơn vội giải thích.

Chương 77: Thăm Quan Đội Bóng Rổ Trường Thpt Việt Nam – Ba Lan

“Thật vậy à Đông và Nhi?” Cô Oanh chợt nhớ tới học kỳ trước cũng như năm trước đúng là điểm số của Sơn cũng không tệ như lần này thì có phần tin tưởng hai học sinh giỏi của lớp.

“Vâng ạ.” Cả Đông và Nhi trả lời xác nhận lời của Sơn

“Vậy thì hai em giúp bạn nhé.” Cô Oanh gật đầu, ánh mắt tin tưởng nhìn hai người.

“Vâng ạ.” Đông và Nhi tiếp tục đồng thanh.

“Mà cô còn có 1 tin vui nữa.” Cô Oanh chợt nói.

“Tin vui gì vậy cô?” Cả lớp ngạc nhiên hỏi.

“Đó là bạn Nhi và Đông, cả hai bạn đều đã đạt giải Nhi trong kỳ thi học sinh giỏi cấp quận và tháng sau, hai bạn sẽ dự thi kỳ thi học sinh giỏi thành phố.”

“Oà, hai bạn ấy siêu thiệt.” Cả lớp nhìn Nhi và Đông.

“Cả 5 bạn có điểm số cao nhất khối lớp 10 là 5 bạn đã đạt giải trong kỳ thi học sinh giỏi cấp quận và có 3 bạn tham gia kỳ thi học sinh giỏi thành phố, ngoài hai bạn lớp mình còn có bạn Hà lớp 11C9.”

“Cậu ta giỏi nhì. Bóng đá cũng giỏi mà học hành cũng giỏi. Ông trời thật không công bằng. Sao có người thi giỏi hết mà có người thi cái gì cũng kém vậy.” Hùng lẩm bẩm.

“Em hãy chăm chỉ học hành đi, đừng có ham chơi thì sẽ giỏi thôi.” Cô Oanh nhìn Hùng nói.

“Em cũng muốn lắm ạ.” Hùng nhìn cô nói. “Nhưng em cố hoài mà có được đâu cô.”

Tùng... tùng... tùng... Tiếng trống trường báo hiệu giờ nghỉ 5 phút giữa hai tiết học vang lên. Khi cả lớp đang xúm lại Đông và Nhi để chúc mừng hai bạn thì Giang ôm theo một chồng sách tiến lại chỗ Nhi nói :

“Nhi nè, đây là tài liệu giành cho người mới chơi bóng rổ. Bạn hãy chăm chỉ đọc nhé. Từ giờ đến chiều chúng ta tập trung tại phòng thể chất.”

“Trời, nhiều như vậy sao đọc hết được.” Sơn nhìn chồng tài liệu nói.

“Voi bạn thì không thể chứ voi Nhi thì dễ ợt ấy mà.” Giang nói với sự tự tin.

“Mình sẽ cố gắng.” Nhi nhìn tập tài liệu rồi nhìn Giang nói.

Khi Giang đi qua bàn học của Lan Hương: “Giang giờ có vẻ thân thiết với Nhi nhì?” Lan Hương hỏi

“Ừ,” Giang gật đầu nhìn Lan Hương. “Sau bao nhiêu chuyện mà bạn vẫn không thể nhìn Nhi với ánh mắt khác à.”

“Mình không thích bạn ấy. Từ đầu đến chân, không chỗ nào mình thích cả.” Lan Hương nói.

“Hi, bạn ấy tốt mà, càng ngày bạn ấy càng dễ gần hơn rồi.” Giang nói.

“Kệ mấy người.” Lan Hương quay mặt đi nói

“Bạn phải thân với Nhi thì mới có cơ hội thân với Đông chứ.” Giang nhìn Lan Hương quay mặt đi cũng không lấy làm khó chịu.

“Hai bạn làm gì mà nói thầm nói nhỏ với nhau vậy. Đứng gọn lại cho người khác đi chứ.” Hùng đứng giữa lối đi quát Giang và Lan Hương.

“Hừ, cái đồ con trai xấu tính xấu nết.” Lan Hương thè lưỡi chọc Hùng.

“Bà thì kém gì tôi, cùng một guộc mà.” Hùng nói lại

“Vào giờ rồi kia.” Giang nói. “Hai bạn đừng có xích mích gì nữa.”

Giang nói rồi trở về chỗ ngồi, Lan Hương nhìn theo dáng Giang miệng lẩm bẩm : « Bà cũng xấu nét như người khác thôi ».

.....

15h buổi chiều ngày thứ hai, tại phòng tập thể chất trường THPT Việt Ba đã tập trung đông đủ thành viên của đội bóng rổ trường.

“Mọi người tới rồi à.” Hải và Hồng chào mừng Giang và Nhi vừa bước tới. Nhi mỉm cười nhìn mọi người.

“Chào mọi người.” Nhi và Giang chào lại.

“Ừa, đội bóng rổ nữ có thêm một bạn mới à.” Một thành viên của đội bóng nam nói. “Chào bạn. Bạn tên là gì vậy ?”

“Chào bạn. Mình tên là Nhi.” Nhi chào lại.

“Giờ mình đang bận tập phối hợp bên đội nam. Chút nữa gặp nhau nhé.” Cậu ta chào Nhi và các bạn nữ khác rồi chạy về hàng nam đang tập.

Giang lúc này đang nhìn quanh hỏi : “Ừa, cậu ấy chưa tới à.”

“Ừ,” Hải trả lời.

“Chào mọi người mình tới trễ.” Ngay lúc này, giọng nói của một cô bé có nước da ngăm đen chạy học tốc bước vào phòng tập thể chất.

“Cậu tới trễ.” Giang chống tay nhìn cô bé nước da ngăm đen

“Xin lỗi rồi mà. ủa, đây chính là bạn nữ mới tham gia đội bóng rổ à.” Cô bé bước tới gần Nhi, đoạn đi quanh người Nhi, cuối cùng cô bé dừng lại trước mặt Nhi :

“Bạn chơi bóng rổ lâu chưa ?”

“Mình chưa từng chơi bóng rổ.” Nhi thành thật trả lời. “Mình nghĩ cần phải nói rõ với các bạn một điều, mình sẽ chỉ tham gia tập luyện vài bữa, nếu cảm thấy không thích thú với môn này thì mình sẽ từ bỏ.”

“Giang, cậu làm trò gì vậy. Sao lại đưa tới đội bóng một tên chưa từng chơi bóng rổ bao giờ hả, lại còn cái gì mà chỉ tham gia tập vài buổi? Đây là sân chơi cho cô nàng này chắc.” Cô bé quay nhìn Giang mắng, tay thì chỉ vào Nhi.

“Bây giờ bạn ấy là sự lựa chọn duy nhất của chúng ta đó.” Giang vẫn bình tĩnh nói.

“Nói gì vậy? Chúng ta phải có đủ 5 người để trở thành 1 đội thì mới có thể đăng ký tham gia giải bóng rổ cấp THPT.”

“Biết là vậy, nhưng ít nhất phải tìm được 1 người biết chơi bóng rổ, kiếm một người chưa từng chơi là sao”

“Í, bạn ấy có thể tập mà.” Hải nói

“Nói vậy mà nghe được sao. Có biết 20 tháng 5 là diễn ra đại hội thể thao các trường THPT toàn quốc rồi không ? Giờ đã là tháng tư, thời gian đâu mà kịp chứ. Có là thánh nhân cũng không làm nổi nhé.” Cô bé dướn người về phía từng người quát cả đám

“Nhưng bạn ấy chơi bóng đá rất tốt, khả năng chạy bền và bật nhảy khá lắm, chỉ cần chăm chỉ một chút chắc chắn sẽ được thôi mà.” Hồng nói thêm

“Đúng vậy biết đâu đây là một Hamamichi người thật luôn.” Hải cười nói

“Toàn lũ điên.” Cô bé cau có nói. “Đưa ra một nhân vật tượng trưng ghép vào một người thật. Sao đội bóng rổ toàn những kẻ mơ với mộng thể này không biết.”

“Bọn này đã cố tìm kiếm và mời mọc rất nhiều bạn khối lớp 10 và 11 nhưng không ai chịu tham gia cả. May mà Giang tìm được bạn ấy đấy. Mà bản thân cậu cũng đâu có tìm được ai thay thế chị Dương đâu mà ra cái quyền quát bọn mình hả.”

Nghe Hồng nói vậy, cô bé có nước da ngăm đen nhìn Nhi : “Bạn có thích chơi bóng rổ không ?”

“Nói thật, mình nghĩ là mình không có chút thích thú gì với môn bóng rổ cả”. Nhi nhìn lên trần nhà nói.

“Oây, kiểu này gay go đây. Lọt được vào giải toàn quốc rồi mà lại thiếu người mới khôn khổ chứ. Được rồi.” Cô bé nước da ngăm đen chỉ tay vào Nhi nói với vẻ mặt tự tin: “Từ giờ, đội trưởng đội bóng rổ nữ đây sẽ có một đợt tập huấn đặc biệt cho tân binh. Oái.”

Một quả bóng rổ ném trúng đầu cô bé có nước da ngăm đen trong khi các thành viên nữ khác trở mặt nhìn chưa kịp phản ứng.

“Thuy à, xin lỗi nhé. Mình nhớ tay.” Một thành viên đội bóng rổ nam chạy lại nhặt bóng và xin lỗi cô bé có nước da ngăm đen tên là Thuy.

“Muốn giết người hả.” Cô bé cúi gắt quay lại nhìn tên đã ném bóng vào đầu mình.

“Xin lỗi rồi mà làm gì mà giận dữ vậy. Cậu ta nhìn Nhi và Thuy và nói. À, mà hôm nay có người mới tham gia đội bóng rổ của trường, bọn mình tập hợp làm quen nhau đi.” Cậu ta nhìn Nhi nói. “Anh tên là Thắng là đội trưởng đội bóng rổ nam của trường mình.”

“Em chào anh ạ. Em tên là Nhi ạ.” Nhi cũng hướng Thắng chào hỏi.

“Tất cả tập trung.”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Thành Viên Đội Bóng Rổ Trường Thpt Việt Nam – Ba Lan

“Tất cả tập trung.” Thắng tập trung mọi người lại, sau khi tất cả tập hợp thành 1 hàng nam, 1 hàng nữ, Thắng nói :

“Xin giới thiệu với tất cả các bạn, đây là Nhi, bạn ấy là thành viên của đội bóng rổ trường mình. Vì đây là lần đầu tiên chơi nên chắc bạn ấy sẽ cần chúng ta giúp đỡ nhiều.” Thắng dẫn Nhi tới gần từng thành viên và giới thiệu. “Đội bóng rổ trường mình gồm có 1 đội nam với 7 thành viên và đội nữ với 4 thành viên, giờ có em nữa là 5. Đội nam có anh là đội trưởng. Đây là Việt, Hùng, Hải, Trung, Dũng (là người vừa gặp Nhi lúc trước), Vinh (theo thứ tự từ trái qua phải). Đội nam như em đã biết có Thuy là đội trưởng, tiếp theo là Hải, Hồng và Giang. Trong đó, khối 11 tham gia có Việt, Dũng, Vinh, Hải, Hồng và Giang. Em hãy giới thiệu về mình đi.”

“Dạ, vâng ạ. Em tên là Nhi. Nguyễn Hoài Ngọc Nhi. Em đang là học sinh lớp 11B1 ạ. Rất vui được tham gia đội bóng rổ ạ. Nhưng em có một điều đính chính rằng em không có ý định tham gia là thành viên đội bóng rổ, như đã nói trước đó, em sẽ thử tập luyện, nếu cảm thấy có hứng thú em sẽ tham gia.”

“Em / Cậu là người đã đạt điểm tối đa trong kỳ thi giữa học kỳ vừa rồi à.” Mọi người xôn xao hỏi Nhi trừ Giang.

“Đúng vậy ạ.” Giang nói với vẻ mặt khoe khoang, đùa chứ, Nhi nổi tiếng quá đến mức ai cũng biết.

Mọi người nhìn Nhi với ánh mắt vô cùng thích thú.

“Hay thiệt, đội bóng rổ của trường mình ngoài anh Thắng là top 10 học sinh giỏi khối 12 đáng tự hào ra giờ có thêm bạn là thuộc top 5 thì còn tuyệt vời hơn. Để xem có ai dám khinh thường đội bóng rổ nữa không. Nhất là bọn bóng bàn và cờ tướng.” Vinh háo hức nói.

“Sao lại khinh thường?” Nhi ngạc nhiên hỏi. Nếu không nhầm mấy bạn trong đội bóng đá cũng bị khinh thường thì phải.

Mọi người quay nhìn Nhi. “À, bạn là người mới nên không biết. Phòng thể chất của trường mình đã bé nhưng lại phải chia sẻ cho biết bao club khác trong trường như bóng chuyền, cờ tướng, cờ vua, bóng bàn... Chúng ta chỉ có rất ít thời gian luyện tập hàng tuần. Cái bọn thành viên trong các club khác có trình độ hầu hết ngang ngửa nhau, riêng đội bóng rổ trường mình thì lại rất tệ. Ngoài anh Thắng ra thì bọn mình toàn nằm trong top 20, có bạn còn top 20 từ dưới lên trên.” Vinh giải thích.

“Các thầy cô nói rằng nếu đội bóng rổ mà cứ tiếp tục kém trong học tập thì không có bóng với rổ gì cả.” Giang nói.

“Đó có là lý do bạn lôi kéo mình vào đội bóng rổ không, Giang?” Nhi nhìn Giang như hiểu ra điều gì đó.

“Ồ, thì cũng đúng một phần.” Giang gãi đầu che giấu sự chột dạ và trả lời.

“Được rồi, chúng ta sẽ làm quen sau nhé. Giờ thì hãy luyện tập cho đại hội thể dục thể thao các trường THPT mùa hè tới thôi.” Thắng nói.

“Nhi, bạn chưa biết gì về bóng rổ phải không? Hôm nay, chúng ta sẽ tập các động tác cơ bản trước, vì chỉ có hơn 1 tháng tập luyện mà yêu cầu là bạn phải bắt kịp mọi người, điều này thật sự rất khó đối với bạn nhưng bọn mình hy vọng bạn sẽ cố gắng hết sức.” Mọi người nhìn Nhi với ánh mắt trông chờ.

Thắng sau khi chỉ đạo cả đội nam luyện tập bèn quay lại với đội nữ, khi nghe Thuy nói vậy, Thắng bèn cốc 1 cốc vào đầu Thuy và nói: “Cậu phải giới thiệu cho em ấy về đội hình và luật bóng rổ chứ. Chưa gì đã đi vào tập luyện là sao.”

“Em đã đưa bạn tài liệu về môn bóng rổ rồi ạ.” Giang nói

“Thấy chưa, mấy thứ đó, em ấy có thể tìm hiểu ở nhà. Thời gian luyện tập thì không có nhiều, chúng ta phải tranh thủ trong 3 giờ đồng hồ này luyện tập chứ.” Thuý nói.

“Sao có thể rút ngắn các bước cơ bản như vậy chứ. Trong hôm nay em chỉ nên làm quen với luật, đội hình, sân tập và quả bóng thôi.” Nói rồi Thắng ném cho Nhi quả bóng. “Nhận bóng này, Nhi.”

Theo thói quen, Nhi dùng chân giữ quả bóng khiến tất cả há hốc miệng nhìn. Thắng tức giận quát: “Em làm cái trò gì vậy, anh bảo em nhận bóng cơ mà.”

“Thì em đang nhận bóng mà.” Nhi nhìn quanh thấy mọi người đang dùng tay chuyền bóng, nhìn lại dưới chân mình, Nhi giật bắn: “Xin lỗi, em nhầm bóng đá.” Nhi dùng mũi chân hất quả bóng lên và dùng tay ôm bóng.

“Trời đất, bóng rổ chứ có phải bóng đá đâu cơ chứ.” Hải ôm mặt thở dài.

“Biết sao được, cậu ấy quen với bóng đá hơn mà.” Giang nhún vai đưa hai tay sang hai bên lắc đầu nói.

“Thế này không ổn rồi.” Thắng và Thuý cùng đồng thanh nói, trong bụng thì nghĩ tới một thành viên chơi bóng đá chuyển sang bóng rổ có phải quá gượng ép không đây.

“Hôm nay phải cho em ấy làm quen với quả bóng, Thuý, cậu hướng dẫn cho em ấy nhé. “

“Biết rồi, khỏi phải nói.” Thuý nhìn Thắng rồi quay lại nhìn Nhi. “Hôm nay em phải luyện tập với bóng đá, khi có cảm giác với bóng thì mới có thể tập luyện được.”

“Chị Thuý ơi, hay hôm nay mình tập chuyền bóng đi.” Giang nói. “Nếu là chuyền bóng thì khả năng tiếp xúc với bóng sẽ rất nhiều.”

“Ngoài sức bật ra thì động tác nào cũng liên quan tới bóng nhé.” Hải nói

“Ờ nhỉ, quên mất.” Thuý nhìn các bạn nói. “Mọi người khởi động và tập bài tập phối hợp đi. Nhi đi theo chị.” Thuý và Nhi bước sang khu vực cuối sân, lúc đi ngang qua khu tập luyện của đội nam, Thuý chỉ tay về hướng mọi người luyện tập: “Em hãy nhìn tay, chân của các bạn nam, cách cầm bóng của các bạn ấy nữa. Nhìn kỹ nhé. Đây là lần đầu em chơi bóng rổ à. Trước kia em đã từng chơi môn thể thao nào rồi.” Thuý hỏi Nhi

“Em đã từng chơi bóng đá ạ.” Nhi theo dõi hành động của từng người thuộc đội bóng rổ nam, thật kỳ lạ là nếu bóng đá dùng chân thì bóng rổ lại dùng tay.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Tập Chơi Bóng Rổ

“Thế thì chắc khả năng chạy bền của em sẽ khá tốt. Em cầm quả bóng đó đi, chị sẽ dạy em các bài tập cơ bản, trong tuần này em sẽ tập chung vào việc luyện tập các bài tập làm quen với bóng.” Thuý xoay quả bóng trên ngón tay trỏ và nói.

Trong một tuần, Thuý và Thắng là hai người thay phiên nhau hướng dẫn Nhi thực hiện các bài tập cơ bản của bóng rổ. Tại phòng thể chất trường THPT Việt Ba ngày thứ sáu của tuần:

“Nhi cũng chăm chỉ nhỉ? Mấy ngày liền chỉ có tập mỗi động tác nhồi bóng mà chịu được nhỉ?” Hải nhìn Nhi rồi nói với Hồng.

“Đó là bài tập cơ bản mà, dù người mới chơi hay chơi lâu cũng phải tập luyện chăm chỉ các động tác cơ bản.” Hồng vừa chuyền cho Hải vừa nói.

“Nhưng hồi mình mới tập luyện, đâu chỉ có tập suốt trong tuần 1 động tác như vậy đâu.” Hải chuyền lại cho Hồng và nói

“Không hổ danh là học sinh giỏi, nắm bắt nhanh ghê. Nhìn giờ thì chẳng ai bảo bạn ấy là dân mới tập đâu.” Giang thêm lời. “Tớ đã bảo bạn ấy sẽ chơi giỏi bóng rổ mà.” Vừa dứt lời thì Giang làm rơi quả bóng trên tay.

“Trời, thiên tài của các bạn vừa làm gì vậy?” Việt vừa cười vừa nói. “Đó là bóng đá chứ bóng rổ gì.”

“Hình như cả tuần tập mỗi một động tác làm cho bạn ấy ức chế rồi thì phải.” Hồng cười.

Chuyện là vừa rồi Nhi làm rơi bóng và thay vì dùng tay điều khiển bóng thì cô bé cuống cuống dùng chân để đẩy bóng lên trước mặt. Điều này cũng khiến Thuý tức giận đang tập phòng thủ với nhóm nam chạy lại mắng cho một trận. Hôm nay là buổi cuối cùng của tuần để tập bóng rổ và cũng là ngày cuối cùng của đội bóng đá trước khi lên đường tới Thái Nguyên tham dự trận Chung kết giải bóng đá khu vực Đồng bằng sông Hồng nên Nhi đã bị phân tâm khi tập luyện.

“Dừng lại đi Nhi, mình đang trong giờ tập luyện bóng rổ, không phải là bóng đá. Không được phân tâm nữa.” Nhi tự nói với bản thân rồi lại quay trở lại với bài tập nhồi bóng của mình.

“Cậu hơi khắc khe với em ấy đấy.” Thắng nhìn Thuý khi Thuý trở lại khu vực tập luyện của nhóm nam và nói.

“Khi mấy em Giang, Hồng, Hải mới vào đội bóng rổ, cậu đâu có khắc khe như vậy đâu.” Thắng chuyển bóng cho Thuý và nói.

“Ai cũng bảo đó là một thiên tài, thiên tài gì mà cả tuần tập nhồi bóng mà không có kết quả như vậy chứ.” Thuý thực hiện ném bóng vào rổ, khi dừng lại nói. Dù là người bình thường thì khả năng nhận thức cũng khá hơn, ngay cả giữ bóng, bao nhiêu lần là khi nhồi bóng chỉ dùng các ngón tay và chỗ những cục chai tay, nói vậy mà vẫn cứ dùng cả lòng bàn tay nữa chứ. Thuý vừa nhận bóng của Thắng vừa thực hiện thêm 1 cú ném bóng vào rổ.

“Hi, cậu rất quan tâm đến em ấy đấy chứ.” Thắng cười. “Có lẽ em ấy không có khả năng chơi bóng rổ, các bạn nên tìm một người khác thay thế em ấy đi.”

“Ai bảo vậy? Mình chỉ thắc mắc là một thiên tài thì như thế nào thôi. Nếu như con bé thì mình là đại thiên tài rồi.” Thuý nhìn Nhi. “Có lẽ thật sự em ấy không chơi được bóng rổ thật. Haz, phải chuẩn bị chiến lược tìm người mới thôi.”

“Ừ, cậu là đại thiên tài bóng rổ nhưng là đại thất bại trong học tập.” Thắng truyền bóng cho Thuý và nói.

“Nói gì vậy? Mình chỉ hơi lơ đãng trong học tập thôi.” Thuý dừng ném bóng và nói.

“Thật vậy sao?” Thắng cười và vẫn tiếp tục ném bóng cho Thuý.

“Mà cậu biết là mai đội bóng đá đi Thái Nguyên thi đấu chưa?”

“Ừ, thì sao?” Thắng hơi thắc mắc lời Thuý nói, năm nay đội bóng đá khá được chú ý nên hầu như ai cũng biết. “Có lẽ vì vậy mà hôm nay em ấy tập không được tập trung, với lại chúng ta chỉ có 3 buổi tập trong tuần, em ấy lại bận học và tham gia đội bóng đá nên không thể trách em ấy kém được.” Thắng dừng lời và truyền bóng tiếp cho Thuý.

“Sao cậu lại bao che cho em ấy. Đừng bảo là cậu cũng như mấy đứa con trai khác thấy con bé xinh là mê nhé.” Thuý ném bóng nhưng lần này bóng không phải rổ. “Chết tiệt.”

“Con gái thì không được nói vậy chứ.” Thắng nhặt bóng và nói. “Con gái đẹp thì con trai nào mà chẳng thích chứ. Với một người đẹp như Nhi thì đúng là đáng để nhìn.”

“Vậy, cậu là một cây si tiếp theo của bé Nhi à?” Thuý nhìn sang Thắng và nói.

“Cây si à, không, mình đang là cây si một người khác rồi.” Thắng cười nhìn Thuý.

Thuý nhìn Thắng rồi quay lại với bài tập ném bóng của mình, cả hai không nói thêm câu nào nữa.

“Vậy thì với Nhi thế nào đây, một tuần qua mà không có tiến triển gì cả, nếu cứ để em ấy tập luyện chỉ làm mất thời gian của em ấy thôi.” Sau một lúc im lặng, Thuý mới nói.

Thắng nhìn Thuý rồi nhìn Nhi, sau đó Thắng tập hợp mọi người lại. Nhi cũng theo mọi người trở về vị trí. Khi mọi người đông đủ, Thắng nhìn mọi người và dùng ánh nhìn về Nhi nói:

“Thời gian qua em đã rất cố gắng, nhưng anh quan sát và nhận ra rằng em không có năng khiếu bóng rổ.” Lời Thắng vừa nói ra khiến mọi người đều nhìn Nhi với ánh mắt an ủi. “Anh có nghe nói về thành tích của đội bóng đá, có lẽ bóng đá mới là năng khiếu của em”

Nhi nhìn Thắng, Thuý và từng người trong đội bóng rổ mà mỉm cười. Đúng vậy, tuy mới tập luyện ba buổi nhưng bản thân Nhi biết rõ mình không có hợp với bóng rổ, Nhi cũng tính ngày hôm nay nói với mọi người, nhưng Nhi lo lắng các bạn sẽ hiểu lầm lý do Nhi không chơi bóng rổ, thấy anh Thắng nói vậy khiến áy náy của Nhi giảm bớt.

“Ngày mai, đội bóng rổ bọn anh sẽ đi cổ vũ cho đội bóng đá. Anh rất hy vọng có thể thấy chiến thắng của đội bóng đá.” Thắng nhìn Nhi, mọi người cũng gật đầu đồng ý với lời nói của Thắng, dù biết không thắng chắc cũng có vé vào vòng trong nhưng rõ ràng chiến thắng thì điểm số vẫn cao hơn. A cũng hy vọng đội bóng đá trường mình đăng quang.

Buổi tập bóng rổ kết thúc, Nhi chạy nhanh tới đội bóng đá đang tập luyện. Sau khi nói một vài câu, Nhi cho cả đội nghỉ tập để chuẩn bị sớm mai lên đường tới Thái Nguyên thi đấu. Mọi người biết Nhi sẽ không tập bóng rổ nữa thì vui sướng nhảy múa. Nhi nhìn các bạn mà cảm thấy buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Tiêu Dao Phái

“Chào mừng người chơi trở lại.” Nhi vừa bước vào không gian ban đầu thì mắt gặp NPC Gaia đang nhìn mình. Hôm nay sau khi trở về từ ngày cuối cùng tập luyện bóng rổ và trước ngày đi Thái Nguyên, Nhi cảm thấy tinh thần mình sáng khoái, từ lần cuối cùng gặp anh Thiên vào tuần trước thì Nhi không bước vào GOW. Hôm nay, tranh thủ thời gian, Nhi quyết định sẽ chuyển đến lục địa Trung tâm.

“Xin chào Gaia” Nhi mỉm cười chào lại NPC, thực ra Nhi không rõ vì sao tạo NPC này lại có sự quen thuộc như vậy, hôm trước Sơn đã đưa tới trước mặt Nhi vài quyển truyện về tên nhân vật này, Nhi đặc biệt chú ý tới miêu tả một nhân vật cũng là NPC con mắt tên Gaia, chỉ khác duy nhất của chúng là màu mắt không giống nhau. Ừm, quyển truyện này cũng từ lâu lắm rồi, từ tận thế kỷ 21.

“Tôi muốn tới lục địa trung tâm.” Nhi hướng NPC nói ra mục đích xuất hiện của mình ở đây. Nhi bước tới vị trí chính giữa có đồ họa cánh chính đen trắng như hình ảnh âm dương thể hiện văn hóa trung quốc. GOW hiện đang được rất nhiều người yêu thích, nó có đầy đủ các nhân vật của cả phương đông, phương tây, hình thái thì đa dạng, cốt truyện thì hay, nghĩ tới đây, Nhi phát hiện ra bản thân còn chưa có đọc cốt truyện. Nhi chơi GOW hầu hết toàn được anh Thiên kéo theo hưởng thành quả nhiệm vụ, có lẽ chỉ có mình Nhi là người chơi ăn gian ở đây thôi. Nhi mỉm cười khi đã đứng giữa trung tâm đồ họa.

Ánh sáng nhu hòa vây quanh Nhi, chỉ trong giây lát Nhi được chuyển tới một không gian tối đen, xung quanh là những cánh cổng lớn nhỏ nằm lơ lửng ở rất nhiều hướng. Bước chân Nhi tiến lên phía trước, dường như không có trọng lực hấp dẫn cả người Nhi cũng lơ lửng giữa không trung, cảm giác lơ lửng khiến Nhi thích thú, cô vẫy vẫy tay như kiểu cá bơi lội, rồi chuyển sang dang hai tay như nhảy dù.

“Hi” Một tiếng cười khiến Nhi hơi giật mình, Nhi xoay đầu lại nhìn về tiếng cười thì nhìn thấy một thanh niên là hình thái nhân vật vô thánh vạm vỡ màu da đồng, đang ôm tay trước ngực chăm chú nhìn Nhi. Nhi hơi đỏ mặt vì hành động của mình thành trò cười cho người ta.

“Bạn đang đi tới lục địa trung tâm”. Người thanh niên lấy tay che lại miệng mình ba giây rồi mới nói.

“Đúng vậy.” Nhi gật đầu trả lời. Mắt Nhi dừng lại trên người thanh niên một chút rồi quay đầu đi nhìn những cánh cửa. “Tại sao lại có nhiều cánh cửa như vậy?”

“Mỗi một cánh cửa dẫn tới từng cửa ngõ của lục địa trung tâm tương ứng với các hướng Đông, Tây, Nam, Bắc.” Thanh niên chăm chú nhìn Nhi, “nhiều người dạo này hướng phía Nam để di chuyển tới, nếu bạn chú ý các cánh cửa có ký hiệu viết tắt lần lượt là E, W, S, N.” Nhi nghe người đó thì chú ý tới cánh cửa nhỏ gần mình nhất, bên trên quả thật có ký hiệu N. Nhi vươn bàn tay sờ vào chốt cửa.

“Bạn lựa chọn cánh cửa to thì tương ứng nơi tập trung đông dân cư, nơi càng vắng vẻ thì cánh cửa càng nhỏ.” Người thanh niên nọ tới gần Nhi và đặt tay lên tay Nhi kéo Nhi rời khỏi cánh cửa. “Chỉ nên nhìn, không nên đụng vào, cánh cửa sẽ mở ra đó.”

“Cảm ơn” Nhi hướng người thanh niên nhìn và cười nói. “Tôi là Hồn Huyết, còn bạn là ai?”

“Tôi là Thất Lý, Thất nghĩa là bảy, lý là công lý”. Thanh niên cũng nở nụ cười trên khuôn mặt cứng ngắc của mình. “Bạn tính đi đâu?”

“Tôi mới đến lục địa trung tâm lần đầu. Bạn là NPC giới thiệu công vào lục địa trung tâm.” Ngoài điều này thì Nhi không thể hình dung ra một người chơi có thú vui ở đây làm gì cả. Nhi thấy thanh niên lắc lắc đầu.

“Không phải NPC, tôi là người chơi giống bạn. Lý do vì sao tôi ở đây áy à... không thể nói với bạn được” Thanh niên híp mắt tạo dáng như muốn nói bí mật đó, bạn muốn tôi nói thì hỏi tiếp đi.

“Ừ.” Nhi tỏ vẻ không sao cả và tiến bước lên tìm một cánh cửa để mở. Bất chợt bàn tay Nhi bị kéo lại. Nhi nhìn lại bàn tay đang bị nắm và người thanh niên đang cười híp mắt.

“Tôi nói, tôi được lệnh của sư môn tìm người chơi là tu chân đồng đạo để đưa về môn phái.” Thanh niên ưỡ ỏi nói. “Mọi người đều vào Tiêu Dao Phái, Bàn Long Phái, Thương Thiên Phái, Địa Hương phái...” Nhi nghe người thanh niên nói mà đầu mình ong ong cả lên, sao có nhiều môn phái thế, hồi trước nhìn thấy chữ Tiêu Dao ở xuất hiện đầu tiên nên Nhi kích chọn chứ cũng không để ý đến môn phái này là môn phái nào. Giờ Nhi mới phát hiện có nhiều môn phái quá trời.

“Dừng, bạn nói nhiều quá, mình đau hết cả đầu rồi.” Nhi cắt đứt lời nói của người thanh niên. “Môn phái của bạn là gì? sao lại phải đi thu thập đồ đệ?” Đây chính là thắc mắc của Nhi.

Người thanh niên nghe Nhi nói thì ảo não, “Là môn phái kém nhất trong các môn phái, nói kém thì không đúng, môn phái của tôi vì theo khuynh hướng trung lập nên mới bị các môn phái tu chân khác thấy chạy, hừ, nếu không phải họ đánh lên thì Yêu Nhân phái cũng không đến mức bị tổn thất nặng nề.”

“Yêu Nhân phái”, sao lại có cái tên kỳ cục như vậy, Nhi vô cùng thắc mắc, không hiểu sao trong đầu Nhi là hình ảnh Dụ Thụ của Sơn. Thanh niên nhìn thấy miệng Nhi giật giật thì vội che miệng mình lại.

“Tôi là đệ tử phái Tiêu Dao”. Nhi không hề che giấu nói tới môn phái tu chân của mình.

“Á” Thanh niên ảo não nhìn Nhi. “Hóa ra bạn là đệ tử đệ nhất môn phái sao?”

“Đệ nhất môn phái?” Nhìn thanh niên chăm chăm, Nhi không ngờ mình lựa chọn môn phái lại có một môn phái đứng đầu trong các môn phái chính đạo

như vậy.”Vậy tôi làm sao đến được đó?”

Tuy thanh niên ảo não nhưng vẫn rất tỉ mỉ nói cho Nhi nghe cách thức đến Tiêu Dao phái. “Tiêu Dao phái nằm ở hướng Nam lục địa Trung tâm, trên Cửu Thiên Sơn. Nếu bạn muốn tới đó thì tìm cánh cửa có ký tự S là cái to nhất ở kia kia.” Thanh niên chỉ tay về một cánh cửa to gấp 3 lần các cánh cửa khác. “Cánh cửa đó sẽ dẫn bạn tới chân núi Cửu Thiên Sơn, nơi đó sẽ có những người đệ tử hướng dẫn tận đệ tử các bước, bạn phải chuẩn bị hồng bao để những đệ tử đó giúp đỡ.” Nhi nhận ra trong giọng nói của thanh niên đậm đặc sự khinh bỉ khi nói tới chữ hồng bao.

“Cảm ơn sự giúp đỡ của bạn.” Nhi gật gù cảm ơn. Lúc này Nhi lại nghe thấy người đó nói.

“Nếu bạn ở đó bị bắt nạt hoặc bị đuổi khỏi môn phái thì hãy tới Yêu Nhân phái ở phía Đông lục địa Trung tâm, nhưng tôi không hy vọng thấy cái ngày bạn bị đuổi đâu.” Thanh niên nháy mắt với Nhi. “A, có một người mới tới, tôi đi trước đây.” Thanh niên vừa nói xong thì biến mất trước mặt Nhi.

Nhi nhìn theo bóng thanh niên biến mất rồi mới đi tiếp tới cánh cửa lớn nhất kia. Khi cánh cửa kết một tiếng mở ra, ánh nắng chói chang chiếu vào người Nhi. Nhi bước chân ra khỏi cánh cửa trung chuyển không gian. Chưa kịp ngẩng nhìn bầu trời xanh bình thường như ở bên ngoài, một bóng đen to lớn che khuất cả bầu trời, Nhi nhíu mày nhìn bóng đen đang dần to hơn và to hơn. Đến khi bóng đen đó như muốn đè Nhi xuống thì nó mới lại thu nhỏ lại. Một người có đôi cánh trắng hiện ra trước mặt Nhi, Nhi nhận ra đó là một người thuộc tộc Phi Vũ. Người nọ cao ngạo ở trên không trung nhìn Nhi trong hình thái Hỗn huyết nhân tộc.

“Ngươi là ai? Tới Tiêu Dao phái làm gì?”

“Tôi nhận được thiệp triệu tập đệ tử của môn phái.” Nhi lấy từ trong không gian vật phẩm một tấm thiệp đưa cho Phi Vũ nhân tộc kia. Người nọ hững hờ nhận tấm thiệp và chăm chú nhìn. “Tấm thiệp này được gửi từ 550 năm trước, bây giờ ngươi mới tới báo danh là sao?”

“Tôi mới chơi lại” Nhi nhỏ giọng nói.

“Hừ. Người có biết quy củ khi mới lên Cửu Thiên Sơn chứ”

Giải thích thêm về ký tự viết tắt của các hướng trong lục địa trung tâm

Hướng Đông: East – viết tắt là EHướng Tây: West – Viết tắt là WHướng Nam: South – Viết tắt là SHướng Bắc: North – Viết tắt là N

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Ngoại Viện Tiêu Dao Phái

“Hừ. Người có biết quy củ khi mới lên Cửu Thiên Sơn chứ”

Nhi ngơ ngác nhìn Phi vũ tộc trước mắt, ‘quy củ gì’, lúc này Nhi nhớ tới lời thanh niên nói cái gì về hồng bao, Nhi nghĩ chắc là phí tư vấn, vì vậy lập tức lấy từ trong không gian vật phẩm 100 vạn xu, nhưng khi Nhi vừa đưa tới cho đệ tử kia thì nhận được ánh mắt khinh bỉ của người đó.

“Thật là ngu dốt.” Nhi nghe thấy người nọ nói. “Với tư chất ngu dốt của ngươi thì chỉ xứng đáng là đệ tử ngoại viện thôi.” Lúc này, Phi vũ tộc nhân sử dụng một loại bùa chú, một lúc sau, trên bầu trời xuất hiện một bảy hạc, trên bảy hạc là những nam thanh nữ tú, chỉ duy nhất một con hạc gầy yếu cuối cùng thì chở một người lão nhân lồi thoi lếch thếch.

” Ngươi là tân đệ tử.” Một thanh niên nhếch môi nói.

” Tiểu sư đệ tên Hỗn Huyết, ra mắt các vị sư huynh, sư tỷ”. Nhi nghiêm chỉnh cúi đầu, tay để trước ngực, đọc lời thoại xuất hiện trước mắt.

“Lão Tước, viện được điền của lão đang thiếu người, lão hãy nhận tên đệ tử này đi “. Vị sư huynh đứng ở đầu đàn hạc, người không xoay, mắt nhìn từ trên cao xuống, nói vọng lại phía sau. Người đàn ông say sưa đang ngựa cổ uống một hớp rượu thì dừng lại, mắt nhìn xuống chỗ đứng của Nhi, nói :” cũng được”

” chúc mừng người chơi trở thành đệ tử ngoại viện thuộc được điền, điểm kỹ năng mở ra bao gồm gắng tay làm vườn, kỹ năng chọn lọc thời vụ, kỹ năng diệt sâu, kỹ năng thu hái”. Nhi nhìn bản thông tin mà ngơ ngác, cái này cũng được coi là kỹ năng sao.

” Ngươi còn ngơ ngác cái gì, đi thôi”. Lão Tước quăng hồ lô hết rượu vào người Nhi, Nhi bước lênh thênh lên phía trước. Lão Tước tựa hồ với sự ngoan ngoãn của Nhi rất là hài lòng.

Khu vực được điền của ngoại viện không giống với được điền của nội viện, nơi đây đất đai cằn cỗi chỉ có vài loại được thảo bình thường. Hơn nữa, được điền này nằm ở sườn núi đá vôi, điều kiện khắc khe khiến được thảo đã khó sống lại càng khó sống.

Lão Tước vừa dẫn Nhi tới nơi thì gọi 3 người tới, một nam và hai nữ. “Đây là sư huynh của ngươi, tên Cù Cải. Còn hai người kia là sư tỷ của ngươi, tên Bách Hợp và Bách Hóa.”

Nhi nhìn ba người sư huynh, sư tỷ và chào hỏi: “Xin chào, đệ là Hồn Huyết”. Cả ba cũng vui vẻ đón nhận người sư đệ mới này.

Được điền ngoại viện tuy không rộng nhưng vì điều kiện sinh trưởng khó khăn cho nên dù chỉ có 3 người, giờ thêm Nhi là 4 người vẫn rất chật chội. Nhi phát hiện ra nhiệm vụ chăm sóc được điền rất thú vị, thấy cột HP giảm nhưng tốc độ tăng cấp cũng tỉ lệ nghịch khiến Nhi vô cùng vui vẻ.

“Chủ nhân, người có cần chúng em giúp đỡ không?” Tiểu Xà từ không gian tư nhân của Nhi chạy ra bên ngoài, nó phản cảm với cái nơi điều kiện ác nghiệt này.

“Không cần” Nhi chăm chú theo hướng dẫn của hệ thống chăm sóc một góc được điền nói. Khi nhìn xuống Tiểu Xà chút nữa thì Nhi nhảy dựng, một con rắn màu trắng đang ngoe nguẩy cái đuôi như con chó nhỏ. Nhi nhìn về ba người sư huynh, sư tỷ thấy họ đang chăm sóc góc vườn khác không chú ý bên này thì thở phào. Từ lần trước Nhi biết Bạch Long được coi là thượng cổ thần thú, nếu để người khác biết được không biết cái mạng nhỏ của nó ra sao nữa. “Trở về đi Tiểu Xà, đừng để người khác nhìn thấy.”

“Không, ở đây với chủ nhân vui hơn nhiều.” Tiểu Xà không phát hiện ra ánh mắt của Nhi đang trừng mắt nhìn nó. Nhưng đúng lúc này, nó biến mất và nói: “Chủ nhân, có người tới, em đi trước đây”. Nhi trừng mắt nhìn vào không trung nơi trước đó Tiểu Xà xuất hiện. Nhi lắc đầu, thôi, bỏ đi, có con rắn nhỏ ở đây mình chẳng tăng thêm điểm chăm sóc được điền.

Đúng như Tiểu Xà nói, chỉ chớp mắt sau, được điền ngoại viện Tiểu Dao phái nơi chỉ có cỏ và lẻ tẻ vài cây được liệu xuất hiện 5 người, ngay khi vừa nhìn thấy họ Nhi chỉ biết thế giới này thực sự nhỏ, dù là thực hay là ảo. Năm người vừa mới xuất hiện có 2 người chính là Tùng và Thanh Vân trong nhiệm vụ chính hồi Nhi mới chơi xuất hiện, một người nữa có thể coi là tình địch trong game của Nhi chính là quận chúa XAla.

Lão Tước tập hợp Cù Cải, Bách Hợp, Bách Hóa và Nhi giới thiệu năm người mới tới: “Đây là đệ tử nội viện, đại đệ tử Thanh Vân, nhị đệ tử Tùng, ngũ sư tỷ XAla, thất sư huynh Hiền Liệt, thập sư tỷ Hồng Ngọc.” Sau đó lão Tước cũng giới thiệu bốn người cho năm người đó. “Đây là đệ tử trong coi được điền ngoại viện là Cù Cải, Bách Hợp, Bách Hóa và Hồn Huyết. Ngay khi vừa nghe tên ba người Cù Cải thì Hiền Liệt tùm tùm cười. Còn ba người Thanh Vân nhìn Nhi cũng sững sờ một hồi, Thanh Vân là người lên tiếng đầu tiên: “Đệ là Hồn Huyết?”

Mặc dù không muốn nhận mình quen biết với Thanh Vân bọn họ đâu, nhưng nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của Thanh Vân, Nhi vẫn gật đầu: “Đúng vậy, lâu ngày không gặp Thanh Vân huynh”

“hừ”, Hồng Ngọc đứng gần đó cười lạnh một tiếng.

XAla thì nhìn Nhi một hồi mới hỏi: “Ta muốn biết tin tức của thành chủ Child, ngươi có gặp cậu ta không? Bây giờ cậu ta đang ở đâu?”

‘Còn lâu tôi mới nói cho cô biết người yêu tôi đang ở đâu nhé.’ Nhưng mặt vẫn tỏ vẻ lạnh lùng và hơi thể hiện sự ngạc nhiên. “Đệ nghỉ chơi một năm trời, bây giờ mới chơi lại. Cũng chỉ gặp mọi người là người quen đầu tiên. Mọi người không giữ liên lạc với Child sao?”

Nhi thấy XAla lắc đầu, vẻ mặt buồn buồn nói: “Ta không có gặp, từ khi di dời lục địa Huyền Vũ đã không gặp.”

Nhi “A” một tiếng, lâu vậy mà vẫn còn nhớ thương người yêu của người ta sao. “Có thể Child không còn chơi GOW nữa”. Nhi không chớp mắt nói dối. Nhìn thấy tia buồn trong mắt của XAla không làm Nhi thấy áy náy.

“Lão Tước, chúng ta tới đây để nhận một đệ tử đến trong coi được điền nội viện.” Tùng là người đánh võ trò hàn huyên của ba người Thanh Vân, XAla và Nhi. Lời Tùng vừa nói khiến ánh mắt mọi người đổ dồn về Nhi, cũng đúng thôi, người ta là người quen của Đại sư huynh và Ngũ sư tỷ.

“Đệ có muốn tới được điền nội viện không?” Thanh Vân không tiếc lấy danh tiếng đệ nhất đệ tử của mình nói với Nhi.

“Không.” Nhi lắc đầu dưới ánh mắt muốn rót ra của những người xung quanh. Hiền Liệt nhướn mày thú vị nhìn Nhi. “Đệ mới tới Tiểu Dao phái, còn lạ nước lạ cái, mấy vị sư huynh, sư tỷ của đệ có kinh nghiệm chăm sóc được điền hơn, huynh chọn họ đi.”

“Đệ có chắc mình muốn ở lại đây?” Thanh Vân nhìn cũng không buồn nhìn xung quanh. Đứng đây cũng biết linh khí kém cỏi.

“Đệ sẽ rèn luyện để tiến vào Nội viện.” Nhi đóng đinh chặt thép nói. Lời vừa nói ra liền nhận được ánh mắt khinh bỉ của Hồng Ngọc.

“Ngu ngốc, người nghĩ số lượng đệ tử ngoại viện vào được nội viện nhiều lắm sao. Cả nghìn năm qua cũng chỉ có 30 người, chưa kể trong 30 người đó chỉ có đúng 4 người vượt qua thử thách còn sống sót trở thành đệ tử chính thức. Người được sự bảo hộ của sư huynh mà còn ngại chề. Kiến thức nông cạn. Người nghĩ vì sao nhiều đệ tử ngoại viện bị đưa ra chiến trường Thiên Ma phải bỏ mình trọng sinh hoặc thay đổi tài khoản nhân vật khác chơi lại từ đầu” Lời Hồng Ngọc vừa nói khiến Thanh Vân nhàu mày.

Thanh Vân không vui nói: “Sư muội, Hồn Huyết mới chơi GOW, còn chưa biết rõ sự thay đổi các phiên bản. Muội cũng là người chơi, không cần nói như vậy.”

Nhi cũng không ngại lời Hồng Ngọc nói, dù sao Nhi chơi GOW cũng chỉ là để có không gian hẹn hò với anh Thiên chứ cũng không thật sự là chơi game.

Thanh Vân tính muốn nói thêm gì đó nhưng bị Tùng ngăn cản: “Nếu đệ đã quyết như vậy thì hãy cố gắng tu luyện. Bảy năm sau mong rằng sẽ thấy đệ

vượt qua Hồng Môn trận trở thành đệ tử nội viện. Lão Tước, người đề cử ai trong số ba người họ”. Từng hướng lão Tước đòi người.

“Củ cải, người đi đi.” Lão Tước gật đầu nhìn Củ Cải. Củ Cải sau khi tạm biệt mọi người cũng nhanh chóng rời đi theo nhóm người Thanh Vân. Hai cô gái Bách Hợp và Bách Hóa cũng tự mình rời khỏi ngay sau đó. Lúc này, Nhi nghe Lão Tước nói: “Người có biết Hồng Môn đại hội là gì không?”

“Không biết. Xin lão chỉ điểm.” Nhi rất ham học hỏi không ngại mở miệng nói.

“Tiêu Dao phái cứ cách 50 năm đều thu nhập đệ tử bên ngoài và tấn chức đệ tử ngoại viện. Hồng Môn đại hội chính là ngày đó. Chỉ cần vượt qua yêu cầu là trở thành đệ tử nội viện.”

“A” Nhi gật gù đã hiểu. Giống như kiểu sát hạch, thi đầu vào.

“Người đi theo ta.” Lão Tước nhìn về ngọn núi sau được điện và nói với Nhi. Nhi ngoan ngoãn đi phía sau lão Tước. Nơi hai người đến chính là đỉnh núi sau được điện. Hóa ra là một ngọn núi lửa dừng hoạt động. Lão Tước đá Nhi vào bên trong ngọn núi và nói: “Vào đó tu luyện đi.”

Nhi xoa xoa mắt đứng dậy nhìn Lão Tước ở phía trên. Tiếng hệ thống báo một tin nhắn: “NPC lão Tước giao nhiệm vụ luyện công cho bạn. Thời gian 6 năm.”

Nhi nhìn cửa miệng ngọn núi đóng lại. Xem ra còn lâu mới ra được. Nhi lăm bầm một mình rồi cài đặt chế độ luyện công rồi thoát GOW.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Chuyện Tình Thầy Trung

“Này, mấy bạn tới muộn.” Sơn cầu nhàu nhìn mấy người Lâm, Chiến đang hớt ha hớt hà chạy tới.

“Xin lỗi”. Cả hai vội vàng nói lời xin lỗi. “Mọi người tới hết rồi à?” Chiến nhìn Sơn rồi nhìn vào trong ô tô qua cửa kính.

“Đúng vậy, chỉ có hai người bọn cậu thôi.” Sơn rất muốn đập hai kẻ này. Không cần nói cũng biết hai người này hôm qua lại thức đêm thức hôm rồi.

“Ha ha” Hai người cười chừ.

“Lên xe thôi mấy bạn”. Nhi đưa đầu qua cửa kính xe và gọi ba người. Cả ba vui vẻ bước đi xe.

“Chờ chúng tớ với.” Khi vừa bước chân lên cửa xe thì cả ba thấy có người vừa chạy vừa gọi. Cả ba theo phản xạ quay đầu lại thì nhìn thấy hơn mười người thuộc đội bóng rổ trường đang phanh gấp xe đạp điện. Sơn neoh mắt nhìn sáu chiếc xe chờ người trên đó.

“Họ tới đây làm gì?” Chiến là người phản ứng đầu tiên.

“Ông hỏi tôi, tôi hỏi ai?” Sơn hờ hững nói.

“Chắc không phải vẫn không từ bỏ dụ dỗ Nhi vào đội bóng rổ chứ.” Lời Lâm vừa nói nhận được hàng loạt ánh mắt của người trên xe.

“Các bạn ấy đi cổ vũ cho chúng ta đó.” Nhi nhìn mọi người phản ứng mà buồn cười. “Rõ ràng ngày hôm qua Nhi đã bảo với mọi người sẽ không có tham gia bóng rổ rồi mà.”

“Xin chào mọi người, tụi tớ đến cổ vũ cho các bạn đây.” Thúy là người nhanh nhẩu vừa leo lên xe thì cười nói. Tất cả đội bóng nhìn chiếc xe 45 chỗ ngồi vẫn còn rộng chỗ rồi nhìn về Nhi. “Hóa ra mục đích xe rộng không phải để đội bóng nằm nghỉ mà là có cả đàn cổ động viên bóng rổ.”

“Thầy Trung, em ngồi bên thầy nhé.” Hồng vừa lên xe không thèm nhìn ai cả, chỉ gật đầu với Nhi rồi chạy tới bên thầy Trung đang ngồi ở cuối xe. Thầy Trung vừa nhìn thấy Hồng thì cơ mặt cứng trong phút chốc, sau đó thầy Trung gượng cười. Hồng tiến tới nắm lấy áo thầy Trung và ngồi sát lại bên thầy.

“Con gái giờ bạo ghê.” Sơn trở mắt nhìn Hồng đang giờ trò với thầy giáo của mình.

“Lại vậy rồi.” Thúy bước nhanh tới Hồng và không nể tình kéo Hồng. “Xin lỗi thầy, bạn ấy lại động kinh.”

“Ai, ai động kinh. Tớ muốn ngồi với thầy Trung mà.” Hồng hất tay Thúy khỏi áo mình, mắt nhìn về thầy Trung sáng long lanh.

“Cậu mà không thôi ngay thì tớ đá cậu xuống xe bây giờ.” Thúy xoay người trừng mắt với Hồng. Hồng hơi giật mình đành đi theo Thúy, mắt long lanh trực khóc nhìn lại thầy Trung.

.....

Chiếc xe băng băng trên đường cao tốc tới Thái Nguyên. Nhi nhìn khắp lượt xe. Đội bóng rổ nam ngồi xen kẽ với các bạn trong đội bóng đá. Đông vẫn bị kẹt giữa Bảo Ngân lớp 11 và Lan Hương, nhưng lần này Đông chọn cách giả vờ ngủ không chú ý tới hai bạn nữ ngồi bên mình. Nhi thấy một số bạn khác người ngủ, người thì chơi game, cũng có một vài bạn đang trò chuyện vui vẻ.

Nhi chú ý tới thầy Trung nhất, thầy Trung đang nhìn ra ngoài đường, nhưng dường như tâm tư thầy không ở trên xe mà ở đâu đó, nhìn thầy thấp thoáng khiến Nhi rất mờ mịt muốn biết vì sao thầy lại như vậy. Hồng thì bị đuổi ngồi ở đầu xe, thi thoảng cũng xoay đầu nhìn về thầy Trung, nhưng mỗi lần xoay đầu lại bị Thúy vận cổ lại.

Khi chiếc xe dừng ở bãi đỗ xe của trường Đại học Thái Nguyên, mọi người chú ý bên trường THPT Lê Hồng Phong cũng đã xuất hiện. Trường THPT Lê Hồng Phong vừa thấy chiếc xe chở học sinh trường THPT Việt Nam – Ba Lan thì cũng nhanh nhẹn tới đón. Người bước tới là hai giáo viên, hai bạn nữ và ba bạn nam.

Nhi và các bạn đều xuống xe nhưng chỉ có thầy Trung là chưa xuống. Cả đám ngạc nhiên quay đầu lại nhìn thầy Trung. Thầy Trung đang hấp tấp mang vác rất nhiều thứ, cả đám chỉ biết đen mặt. Mọi lần thấy đầu có nhiệt tình mang đồ đầu, sao hôm nay lại như vậy.

“Anh Trung.” Cô giáo trẻ trường THPT Lê Hồng Phong đang bước tới gần học sinh của trường THPT Việt Nam – Ba Lan bỗng lên tiếng. Cả đám đang chú ý thầy Trung nhận thấy khi cô giáo đó vừa gọi thầy Trung thì cơ thể thầy Trung liền cứng nhắc.

“Có một sự mờ ám nhỏ ở đây.” Long Phi không biết từ khi nào đã đến đứng ngay bên cạnh Nhi và nói. Nhi và mọi người cùng gật đầu đồng ý với lời Long Phi vừa nói.

Thầy Trung cứng người một lúc thì mới bỏ đồ xuống đất, thầy mỉm cười cứng ngắc nhìn người mới tới: “Minh, lâu ngày không gặp.”

“Để em giới thiệu, đây là bạn trai của em, cũng là giáo viên của trường em, anh Phong, giáo viên dạy Toán, là phó hiệu trưởng nhà trường.” Cô giáo Minh đưa tay hướng về giáo viên kia của trường vui vẻ nói, sau đó mới lại giới thiệu thầy Trung với người giáo viên kia: “Còn đây là anh Trung, giáo viên trường THPT Việt Nam – Ba Lan, anh ấy là đàn anh học cùng trường Đại học Thể thao với em, chuyên ngành bơi lội.”

Thầy Trung hơi cứng ngắc bắt tay người đàn ông. Còn người đàn ông kia lúc đầu lộ vẻ ngạc nhiên khi nghe cô giáo Minh giới thiệu mình với người khác, nhưng sau đó cũng mỉm cười mà nhìn thầy Trung. “Xin chào.”

Hành động kỳ quặc của ba giáo viên tuy chỉ trong chớp mắt nên nhiều học sinh không chú ý tới. Tuy nhiên, vẫn có người mẫn cảm nhìn ra sớ hờ.

“Ba người này có gì đó kỳ quái.” Sơn chăm chú nhìn ba thầy cô và nói.

Đứng bên cạnh nghe được thì nhìn sang Sơn. “Nghĩa là sao cơ?”

“Không biết, chỉ cảm thấy vậy thôi.” Sơn lắc đầu, người cúi xuống cầm theo túi đồ bước đi.

Vì buổi chiều sẽ diễn ra trận bóng, cho nên mọi người cùng đi tới nhà ăn trường Đại học Thái Nguyên, ở đây sẽ giao lưu trước trận đấu với các bạn thuộc đội bóng đá trường THPT Lê Hồng Phong.

Nhi sau khi ăn xong thì tính đi ra ngoài hít thở chút không khí. Khi sắp đi ngang qua một hành lang khuất bóng thì bước chân Nhi dừng lại vì Nhi nghe thấy một cuộc nói chuyện. Tuy biết hành động nghe trộm không được, nhưng sự tò mò vẫn khiến Nhi lách vào một góc nghe lỏn. Nhưng khi vừa lách vào góc thì Nhi phát hiện còn có một người khác cũng đang ở đây, người đó là Hồng, vì vậy Nhi đành nhảy vào bụi cỏ ở gần đó.

Nhi cười khổ, vì cái gì mà có nhiều người muốn nghe trộm chuyện người khác vậy, trong bụi cỏ Nhi muốn trốn còn có ba người khác chính là Sơn, Đông và Long Phi. Cả ba vừa nhìn thấy Nhi thì có giật mình rồi cả ba đồng thời đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng: “Suyt”.

Nhi cúi thấp đầu nhìn qua khe cỏ nhìn thấy ở phía xa cũng có hai người đang nữa đang nghe trộm, đó là hai học sinh của trường Lê Hồng Phong. Gần bên góc tường hai người đang nói chuyện là thầy Trung và cô Minh, gần đó là thầy Phong đang tựa lưng vào tường. Vì tường ở ngay phía sau thầy Trung và cô Minh nên cả hai không hề biết đến sự có mặt của thầy Phong.

Thầy Trung và cô Minh lặng im một lúc lâu. Ngay khi cả đám đang chán vì hai người thì mới thấy thầy Trung lên tiếng:

“Em dạo này công việc tốt không? Cái người tên Phong đó có tốt với em không?”

“Tốt, việc nào cũng tốt cả. Anh Phong tốt hơn anh nhiều.” Cô Minh nói từng tiếng chậm rãi mang rõ nghiêng răng nghiêng lợi. “Nếu không có gì muốn nói thì tôi đi đây.” Cô Minh tính xoay người bước đi, thầy Trung vươn tay kéo tay cô Minh.

“Anh không biết mình rốt cuộc đã làm gì sai? Tại sao tự dưng em nói chia tay?” Giọng thầy Trung như nghẹn ngào.

“Anh làm gì sai tự anh hiểu. Bỏ tay tôi ra.” Cô Minh tức giận hất tay thầy Trung. “Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh.”

Thầy Trung ngẩn người một lúc rồi cười khổ, nói: “Được rồi, anh đi”. Nói rồi, thầy xoay người bước đi, nhìn đáng vẻ thầy cô đơn.

Thầy Trung đi rồi nhưng ba người vẫn không di chuyển. Hai người nghe trộm khác là Hồng và hai học sinh trường THPT Lê Hồng Phong đã dời đi. Thầy

Phong bước ra khỏi tường vừa đứng.

“Có gì muốn nói không?” Thầy Phong đứng trước mặt cô Minh và nói. “Là người đó hả?”

Cô Minh không nói gì chỉ gật đầu, cả ba nhìn thấy cô ấy khóc. Một lúc sau khóc xong rồi, cô Minh mới lau nước mắt và nói: “Em đã nghĩ rằng sẽ không cảm thấy khác khi đứng trước mặt anh ấy, nhưng yêu càng nhiều thì hận càng sâu. Em phải làm sao đây?”

“Anh nghĩ có thể em đã hiểu lầm người ta, anh thấy cậu ta dường như không hề giống những gì em đã kể.” Thầy Phong lấy từ trong túi một chiếc khăn tay đưa cho cô Minh.

“Không làm, chính mắt em thấy, chính tai em nghe thấy. Anh ta là kẻ giả dối” Cô Minh lắc đầu nói.

“Được rồi, em bình tĩnh lại đi. Chúng ta trở lại thôi”.

Cả bốn thấy mọi người đi hết rồi mới chậm rãi rời khỏi nơi ẩn nấp. Long Phi là người đầu tiên bắt quái.

“Haha, không ngờ nhìn thầy Trung vậy mà lại là kẻ Sở Khanh”.

Cả ba không hẹn cùng nhìn về Long Phi, đồng thanh nói: “Ngu ngốc”

“Hô, sao nói tôi ngu ngốc” Long Phi thấy cả ba đồng thanh thì ngạc nhiên hỏi.

“Rõ ràng là hai người đó có hiểu lầm. Còn hiểu lầm gì thì không biết. Ông đã thấy thầy Trung có người yêu chưa? Có thấy thầy quan tâm con gái chưa?” Son khinh bỉ giải thích cho Long Phi: “Tôi còn tưởng thầy ấy là gay kia. Hóa ra là vì thầy ấy yêu cô Minh kia”

Đồng và Nhi cùng gật đầu bày tỏ cả hai cùng ý kiến với Son.

“Chúng ta đi vào thôi, ra ngoài lâu quá rồi.” Nhi nhìn đồng hồ trên tay và nói với cả ba. “Chuyện này sau trận bóng sẽ tìm hiểu tiếp.”

“Okie, tớ thích vụ này đó.” Long Phi háo hức xoa xoa bàn tay.

Cả ba bật cười vì hành động ngốc nghếch của Long Phi.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chung Kết Vòng Đấu Loại Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng

Vì ảnh hưởng của chuyện giữa thầy Trung và cô Minh nên Nhi hơi lơ lửng khi theo dõi trận đấu. Bảo Ngân lớp 11 và Bình nhìn Nhi đang thất thần mà cảm thấy kỳ lạ. Sau đó cả hai nhìn về sân bóng. Không biết vì sao lại cảm thấy đội bóng trường bạn có vẻ ác cảm với bọn họ như vậy, rõ ràng lúc ở nhà ăn trường Đại học Thái Nguyên vẫn rất vui vẻ. Sao chỉ sau một buổi trưa mọi chuyện lại thay đổi như vậy, cứ như hai bên không ăn nhau thì chết vậy.

Bình thờ dãi nhìn Nhi lơ lửng, nhìn sang thầy Trung cũng có biểu hiện như vậy. Tuy biết rằng dù không chiến thắng trong trận này thì vẫn vào vòng trong. Nhưng rõ ràng nếu được vào vòng tứ kết thì vẫn tốt hơn là phải thi đấu vòng bảng quốc gia.

“Em nói chuyện với Nhi đi.” Bình khυχ tay Bảo Ngân nói. Bảo Ngân nhìn trái là Nhi, nhìn phải là thầy Trung nhưng cả hai phản ứng như trên mây. Cô bạn gãi đầu rồi nghiêng người lay lay bả vai của Nhi. Nhi hoàn hồn nhìn khuôn mặt Bảo Ngân ngay trước mắt.

“Có, có chuyện gì vậy.” Nhi lắp bắp hỏi Bảo Ngân.

Bảo Ngân bữu môi đưa tay chỉ về sân bóng. “Bạn nói thử xem”

Theo hướng Bảo Ngân nhìn về sân bóng, Nhi nhìn thấy các bạn trong đội bóng đang bị kìm chặt chẽ, Chiến đang kéo áo một cầu thủ, chân đang tranh bóng, nhưng một bạn trường bên cũng chặn ngang Chiến khiến Chiến bị ngã nhào, nhưng không phải là lỗi vì phạm nên trọng tài không có tuyết còi. Nhi nghe thấy lời Bảo Ngân nói:

“Từ đầu trận đấu đến giờ, các bạn đội mình bị ản đủ. Trong khi bạn và thầy Trung đều cứ như trên mây, nói gì cũng không phản ứng. Nếu bạn còn không có hướng chỉ đạo khác, thì sau trận đấu cả đám toàn thương binh đây.”

“A, cứ để họ ăn đau đi. Dù sao cũng là nợ đào hoa của thầy giáo, học sinh giúp thầy ăn đòn cũng không tệ.” Nhi vừa nhìn diễn biến trên sân vừa cười hớn hỡ. Vừa nghe lời Nhi nói, bảo Ngân trợn mắt trắng dã không tin nhìn Nhi đang cười vui vẻ.

“Nếu cứ như vậy, dù có vào được vòng sau cũng bị ăn đau, nếu thắng vào tứ kết vẫn hơn là phải đấu vòng bảng.” Bình đứng bên cạnh nói. “Trong vòng bảng sẽ gặp 06 đội khác mà các đội này cũng rất mạnh, có chắc mình thắng được 06 đội kia không?”

Bình thờ dãi vì thấy Nhi không trả lời câu hỏi của mình. Lúc này ở trên sân, Sơn đang kèm cặp một cầu thủ của trường THPT Lê Hồng Phong, cậu nhận ra người này chính là một trong hai người nghe trộm cuộc nói chuyện của các thầy cô.

“Chuyện của thầy cô không liên quan tới tụi tụi, mấy người vì có gì phải gây khó dễ với tụi tụi chứ.” Sơn nói đúng trọng tâm khiến cậu bạn hơi dừng cước bộ, dưới chân là quả bóng đang xoay xoay.

“Hóa ra cũng biết lý do này giờ bị bọn này chọc sao? Cũng khá đó, những đội khác mà bị tụi tụi làm vậy đã ảnh hưởng rất lớn rồi, đâu còn ở đó mà giải thích.” Cậu bạn khềnh môi một cái nhìn Sơn đối diện. Hành động đứng yên của hai cầu thủ khiến những cầu thủ khác cũng ngơ ngác nhìn.

“Chúng ta đừng để vì chuyện hai thầy cô mà ảnh hưởng tới trận đấu đi. Sau trận đấu cùng tìm hiểu và giúp hai thầy cô giải quyết chuyện hiểu lầm đó đi.” Sơn tiếp tục đứng yên, cậu bạn kia cũng đứng yên. Tất cả các bạn khác cũng đứng yên.

“Hiểu lầm, sao mà y cho rằng đó là hiểu lầm.” Cậu bạn tiếp tục khềnh môi.

“Tôi tin là vậy, thầy Trung không phải là người xấu, tôi tin tưởng nhân phẩm của thầy.” Sơn nói.

“Hừ”. Cậu bạn nhìn Sơn, cả hai mặc kệ tiếng tuýt còi của trọng tài.

“Nếu là trong bóng rổ, giữ bóng lâu như vậy đã bị phạt rồi.” Hồng ngồi bên Thúy nói.

“Bóng đá khác bóng rổ mà”. Thúy nhìn mấy người bạn đang ở trên sân bóng và nghiêng đầu nhìn về Nhi ở khu vực kỹ thuật, nói với Hồng.

Lúc này, ở khu vực kỹ thuật, Bình bị hành động của hai đội bóng trên sân mà cũng giật mình. “Họ tính làm cái gì vậy?”

“Giao lưu tình cảm”. Nhi vẫn thản nhiên nhìn hành động của các cầu thủ và cười hờn hờ.

Bình thật muốn bỏ đầu Nhi ra xem hôm nay cô bạn này làm gì mà kỳ cục như vậy. Cũng may lúc này hai người dưới sân cũng đã bàn luận ổn thỏa xong và lại tiếp tục trận đấu.

Nhi nhìn những cầu thủ trên sân và ngáp ngắn ngáp dài, nói một câu: “Một trận đấu tẻ nhạt.”

“Hôm nay không chỉ bạn và thầy Trung kỳ lạ, mấy người trên sân cũng kỳ lạ” Bình chống tay lên đầu gối và thở dài. “Thế quái nào mà các đội khác nhận định đội bóng trường Lê Hồng Phong mạnh, lúc đầu thì chèn người, giờ thì chơi trò câu giờ. Nhìn mấy người trên sân như đang tập bóng chứ không phải thi đấu.”

Bình nhìn những cầu thủ của cả hai đội đang truyền bóng tẻ nhạt cho nhau mà cũng hiểu vì sao Nhi ngáp lên ngáp xuống, nhiệm vụ của cậu ngày hôm nay chỉ là quan sát, còn việc viết lưu ý thì do Bảo Ngân làm. Không chỉ ở khu vực kỹ thuật mọi người cảm thấy trận đấu chán ngắt mà ở hàng ghế người xem cũng thấy chán ngắt, rất nhiều người bỏ xem mà về.

“Sao mấy người trên sân đá dậm kiểu gì vậy? Nếu biết buồn tẻ như vậy tở ở nhà đi dạo phố còn hơn.” Thúy cằn nhằn nhìn hai mươi hai người đang chơi đùa với quả bóng.

“Có thể vì dù sao cũng có vé vào vòng sau cho nên cả hai đội không có hứng thú đá chẳng?” Giang nhìn Thúy và nói. Sau đó nhìn sang Hồng đang thất thần suy nghĩ. Từ sau khi buổi trưa đi ra ngoài về, Hồng vẫn luôn trầm mặc không nói gì khiến Giang cảm thấy khó hiểu.

“Hừ, xem bóng rổ còn hay hơn nhiều.” Thúy đứng dậy chuẩn bị xoay người bước đi. “Tở đi dạo quanh đây, ở đây buồn ngủ quá.”

“Tở đi ra ngoài chút.” Thắng nhìn bóng lưng Thúy xoay người đi thì nói với mấy bạn trai bên cạnh và đi theo hướng Thúy đi. Giang nhìn bóng hai người thì bĩu môi nói với Bảo Ngân lớp 11 bên cạnh. “Theo cậu bao giờ Thắng dám ngỏ lời thích Thúy”.

Bảo Ngân đang chú ý nhìn Đông bị một câu hỏi của Giang mà ngơ ngẩn. Giang nhìn Bảo Ngân ngơ ngác mà lại thở dài, nói: “Thôi, cứ nhìn Đông của bà đi”. Bảo Ngân vừa nghe Giang nói thì đỏ mặt.

Giang nhìn Bảo Ngân đỏ mặt mà nhìn nhìn bóng dáng của những người dưới sân bóng, ‘cũng may là Lan Hương vừa mới đi ra ngoài, nếu ở đây mà nghe thấy lời mình nói thì chắc sẽ phản ứng như hồ luôn’.

....

Thắng bước sau Thúy nhìn Thúy dựa lưng vào lan can nhìn những tòa nhà phía trước suy nghĩ. Bước chân Thắng bước gần tới Thúy, dường như biết người tới là ai, cô bạn xoay đầu sang nhìn Thắng cười cười. Thắng cũng cười đáp lại Thúy.

“Chút nữa có về qua bà ngoại Thúy không?” Một lúc sau Thắng hỏi Thúy.

“Làm sao bạn biết quê ngoại mình ở Thái Nguyên?” Thúy ngạc nhiên nhìn Thắng. Cô thấy cậu bạn ngượng ngừng nhìn hướng khác. Một lúc vẫn không

thấy trả lời thì Thúy cười, cũng phải thôi, dường như Thắng biết rất rõ về bản thân Thúy mà Thúy thì cứ nghĩ vì hai đứa là bạn hàng xóm nên biết cũng là điều đương nhiên. Nhưng rõ ràng Thúy chưa từng nói cho Thắng biết gì về bà ngoại mình cả, ai cũng nghĩ bà ngoại Thúy ở Hòa Bình chứ ít người biết rằng quê gốc của bà ở Thái Nguyên. Dường như có một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu Thúy, Thúy nhìn cậu bạn đang nghiêng mặt nhìn hướng khác, đây là lần đầu tiên cô nhìn người bạn này, cậu ấy cũng rất đẹp trai. Thúy nhìn kỹ thì phát hiện tai của Thắng đang đỏ lên, hình như cậu bạn thấy Thúy nhìn lâu quá nên càng lúc lỗ tai càng đỏ hơn.

“Mấy hôm nữa diễn ra giải bóng rổ thành phố, thật đáng tiếc là đội bóng nữ trường mình vẫn không thể tham gia.” Thúy lên tiếng che giấu nghi hoặc của bản thân. “Thắng sao có thể thích một đứa con gái thô lỗ như mình được”, Thúy tự nói với bản thân của mình như vậy.

“Chúng ta tiếp tục tìm kiếm thành viên mới, nhất định sẽ có người tham gia mà. Nhìn đội bóng đá đó, ba năm nay số lượng người cũng ít một cách đáng thương, chẳng phải bây giờ cũng đủ thành viên đó sao?” Thắng xoay cổ nhìn Thúy. Hai đứa vừa là bạn thân vừa là hàng xóm, cùng học một trường mẫu giáo đến trung học phổ thông. Hai đứa có quá nhiều sở thích, nhiều khi Thắng nghĩ rằng liệu có phải vì bản thân hai đứa quá giống nhau nên dù bản thân thích cô bạn mà cô bạn không hề nghĩ những việc mình làm là khác xa với bạn bè bình thường hay không?

Cả hai trầm mặc đứng nhìn bầu trời và những tòa nhà phía trước. Trong lòng có quá nhiều điều suy nghĩ nhưng cả hai đều ăy không nói lời nào cả. Đến khi Thắng và Thúy phát hiện rất nhiều người rời khỏi sân vận động thì mới biết cả hai ngẩn người gần cả tiếng đồng hồ. Cả hai nhìn nhau rồi cười lớn.

“Chúng ta đi vào xem kết quả trận đấu thôi.” Thắng vươn tay trước mặt Thúy, Thúy mỉm cười nắm chặt tay Thắng, cả hai cùng dắt tay nhau đi vào sân bóng.

Trên sân lúc này chỉ còn các cầu thủ của hai đội, Sơn đứng trước những người bạn này và nói: “Này, chúng ta thống nhất tìm hiểu hai thầy cô có chuyện gì đi? Chúng tôi chỉ ở lại đây đến chiều mai thôi đó.”

“Được”. Mấy người bạn đội bóng trường Lê Hồng Phong gật đầu.

“Hay đi chỗ nào chơi rồi quan sát hai thầy cô đi?” Hà nói khiến tất cả nhìn lại Hà với ánh mắt tán thưởng.

“Cậu nói đúng. Vậy đi Hồ Núi Cốc đi”. Lâm nói

“Được, chúng tôi là chủ nhà, sẽ làm hướng dẫn viên du lịch cho mấy người.”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Chuyện Cũ

“Này, kết quả trận bóng thế nào?” Thắng đứng bên Sơn hỏi.

“Lúc đó đi đâu mà không xem, giờ mới hỏi?” Sơn nghi hoặc nhìn Thắng, sau đó phát giác ra bàn tay đang nắm của Thắng và Thúy. “Hai người hẹn hò.”

Lúc này, cả Thắng và Thúy ngẩn người. Cả hai chưa kịp phản ứng thì Sơn đã vỗ vai Thắng nói: “Chúc mừng hai bạn, sớm ngày sinh quý tử.”

Thắng vừa nghe Sơn nói thì xoay đầu nhìn sang Thúy, Thúy lúc này cau mày, chân thì đá vào chân Sơn nói: “Nói linh tinh cái gì vậy, tên kia? Kết quả ra sao, nói hay không nói.”

Sơn nhảy lùi về sau một bước và nói: “Bà la sát cũng chỉ có thằng Thắng nó chịu yêu bà, nếu là tôi thì tôi bỏ đi luôn.”

“Hừ, muốn chết”. Thúy bỏ bàn tay đang nắm Thắng ra xông lên trước Sơn, Sơn nhanh nhẹn bỏ chạy. Mọi người đứng nhìn hai người kẻ rượt người đuổi. Thắng cúi đầu nhìn bàn tay vừa nắm tay Thúy.

“Còn thất thần cái gì, ông mà không nhanh tỏ tình, có đứa nào tới trước Thúy mà ngả nghiêng là chỉ có ông khổ thôi.” Giang không biết từ khi nào đứng đằng sau vỗ một tay lên ót Thắng nói.

Thắng vừa xoa xoa ót vừa nhìn Thúy mà không trả lời Giang.

.....

“Các bạn, mau chuyển đồ lên ký túc xá đi nào?” Bình đang hớn hờ chỉ huy các bạn trong đội bóng và đội cổ vũ đưa đồ đạc lên ký túc xá đại học Thái Nguyên.

“Không ngờ Ban giám hiệu trường đại học Thái Nguyên lại cho phép chúng ta ở nhờ một tối ở ký túc xá nhỉ?” Lâm vừa hăng hờ xách túi đồ vừa nhìn Bình đứng chống tay bên hông nói.

“Chuyện, nếu chúng ta mà thắng trường Lê Hồng Phong xem, có mà họ mặc kệ ấy. Đây là họ vót vát mặt mũi cho chúng ta đó.” Bình nhìn Lâm và nói, “Hôm nay hai đội như những con lừa ấy, đá cái kiểu buồn tẻ không còn gì để bàn luận. Lại phải tiến hành palentin.” Bình nhìn sang Hà đứng gần đó nói: “Hà, hôm nay ăn phải bánh bèo à, sao đá không vào quả nào vậy?” Hà bị điểm danh thì xấu hổ gãi gãi mũi. Nghĩ lại trận đấu hôm nay mà càng thêm xấu hổ, trước khi tiến hành palentin, Hà nhìn cả đội bóng nhìn ngay sau khi nghe Sơn nói: “Cắm được đá vào khung thành, đây là sự đền bù”. Tuy không hiểu đền bù cho cái gì, nhưng Hà và các bạn khác trong đội bóng bị áp lực từ Sơn, Long Phi và Đông.

Hà nghĩ rằng Nhi sẽ mắng Hà một trận, nhưng không ngờ Nhi còn nói: “Bạn làm tốt lắm.” Nghĩ thôi cũng biết có việc gì đó không ổn.

“Chốc nữa sẽ nói cho cả bọn biết chuyện gì?” Lời Nhi nói đã trấn áp cả đám đang tò mò.

Bây giờ nghe Bình hỏi vậy thì Hà rất xấu hổ và tò mò hơn nữa chuyện mà Nhi nói.

.....

Sau khi sắp xếp xong chỗ ở, cả đám mò vào một căn phòng họp gần đó nói chuyện.

“Chúng ta có nhiệm vụ cần tìm hiểu chuyện giữa cô Minh và thầy Trung. Chắc các bạn cũng chú ý không khí kỳ lạ giữa hai thầy cô, chính không khí kỳ lạ đó là nguyên nhân ở gần đầu trận đấu chúng ta bị học sinh trường Lê Hồng Phong chèn ép.” Sơn là người đầu tiên nói ra vấn đề. Mọi người nhìn Sơn ra dáng thám tử tư mà quay đầu nhìn tập trung về Nhi.

Nhi thấy mọi người nhìn mình thì gật đầu. “Đúng như lời Sơn đã nói.” Mọi người đồng loạt nhìn về phía Sơn. Sơn thấy mọi người nhìn mình thì tiếp tục lấy tay để trên miệng ra vẻ ho nhẹ, nói:

“Lúc sau, tớ thay mọi người thống nhất với bên trường kia sau trận đấu tìm cách giải quyết vụ hiểu lầm giữa hai thầy cô. Vì vậy mới có chuyện như các bạn đã thấy. Cứ coi như là bù đắp việc làm sai của thầy Trung, chúng ta là học sinh của thầy, phải thay thầy đền bù cho cô Minh bằng nhường bàn thắng cho đội bóng trường bạn.”

“Đây là trá hình cá độ” Bình là người bắt bình đầu tiên. “Nhi, bạn nói xem?”

“Tớ à, tớ cùng phe với Sơn”. Lời Nhi nói khiến cả đám trợn trừng mắt với Nhi, lần trước phản ứng của Nhi ở trước trận đấu với trường Ý Yên vẫn còn đó, thế mà lần này lại đồng ý với cái trò nhường bóng.

“Bạn làm tớ quá thất vọng”. Bình gầm lên và bước đi ra khỏi phòng.

“Ngăn cậu ta lại.” Nhi ra lệnh cho Hà ở gần cửa ra vào ngăn Bình bước ra khỏi phòng, nên ngay khi cậu bạn chưa ra tới cửa phòng đã bị chặn bởi Lâm và Hà.

“Tớ không muốn vì chút chuyện giữa các thầy cô mà cả đội bóng bị giám nguyên khí. Các bạn có thể không chú ý những lần va quệt của các bạn bên trường Lê Hồng Phong không gây tổn thương ngay cho các bạn, nhưng sau 24 giờ sẽ bắt đầu có dấu hiệu. Cho nên khi thấy Sơn đàm phán với bên đó, tớ mới đồng ý với cách làm của bạn ấy.” Nhi chậm rãi vừa nói vừa quét mắt nhìn mọi người.

Lúc này mọi người đều ngẩn người nghe lời giải thích của Nhi.

“Xin lỗi”. Một lúc sau Bình quay trở lại chỗ ngồi và lý nhí nói lời xin lỗi với Nhi.

“Không trách được bạn, nếu không phải người chuyên nghiệp thì cũng khó đánh giá được việc làm bí mật của họ. Có lẽ ngay cả trọng tài trên sân cũng không hề phát giác ra ấy chứ.” Nhi nhún nhún vai nói. “Quay lại chuyện của thầy cô, tớ đã nhờ người tìm kiếm thông tin của thầy cô hồi đi học.”

Nhi kéo tay áo lên để lộ ra chiếc đồng hồ, trước mắt mọi người, Nhi để ngón tay cái vào chính giữa đồng hồ. Một ánh sáng màu xanh chiếu lên ngón tay Nhi, khi Nhi bỏ ngón tay ra, một không gian bốn chiều chiếu lên. Ánh sáng trong phòng chợt tắt. Mọi người cùng nhìn màn hình bốn phía hiện lên một hồ sơ là ảnh của thầy Trung và cô Minh hồi trẻ. Ngay đó là lời của Nhi nói:

“Hồi đại học, hai thầy cô là người yêu nhau. Họ yêu nhau được ba năm 8 tháng, đến gần năm cuối đại học, họ chợt chia tay.” Màn hình hiện lên những bức ảnh hai người cười vui vẻ, tay choàng trong tay.

“Nhìn hai người họ hạnh phúc như vậy sao lại chia tay?” Chiến ở bên cạnh tò mò hỏi.

Ngay khi đó, màn hình lại hiện lên những hình ảnh khác, đó là hình ảnh thầy Trung đang dìu một cô gái đi vào khách sạn, bên đường là mờ ảo một bóng người, màn hình tự phóng hình ảnh đó lên, người đứng đó là cô Minh.

Mọi người thần thờ nhìn màn hình, nhưng màn hình không dừng lại ở đó mà phóng đại cô gái trong lòng thầy Trung, trên môi cô gái là một nụ cười đắc ý.

“Cô gái này có cái gì đó kỳ lạ”. Mọi người vừa nhìn hình ảnh vừa nói.

“Cô ấy là bạn thân của hai thầy cô.” Hà là người đầu tiên nhận ra cô gái nọ.

Ngay khi đó, một đoạn âm thanh được vang lên khiến tất cả cùng chú ý.

“Anh muốn gì ở tôi?” Giọng cô Minh vang lên với vẻ khó chịu.

“Anh thật sự muốn biết lý do năm đó vì sao em lại đột ngột chia tay và rời bỏ anh...” Giọng thầy Trung vang lên, nhưng không khó nghe thấy sự lạc lõng trong giọng nói của thầy. “Anh tìm em mãi mà không có thấy.... Em có thể nói cho anh biết rốt cuộc là ngày đó vì sao em không tới chỗ hẹn hay không? Vì sao em lại bỏ đi hay không?”

“Hừ, anh nói ngày đó tôi không tới chỗ hẹn, chẳng phải là anh đã nhắn tin nói hôm đó anh bận việc gấp về quê không thể gặp tôi sao?” Giọng cô Minh đầy châm chọc.

“Tin nhắn, anh đâu có gửi tin nhắn nào?” Giọng thầy Trung lộ vẻ kinh ngạc.

...

“Sao không nói gì nữa?” Sơn lên tiếng, mọi người cùng quay lại “Suyt” đồng loạt về hướng Sơn. Sơn nhún vai gật đầu.

...

“Anh nói anh không gửi tin nhắn nào? Ngày đó tôi nhận lời mời của Thùy tới chỗ cô ấy, ai có thể ngờ được đi ngang qua một con đường gần nhà cô ấy lại thấy anh dẫn cô ấy vào khách sạn. Tôi đã nghĩ mình có thể hiểu lầm, nhưng tôi chờ cả đêm ở bên ngoài cũng không thấy hai người trở ra. Anh giải thích đi, anh giải thích đi.” Lúc đầu giọng cô Minh bình tĩnh, nhưng đến câu cuối thì vút cao lên. “Tôi ngờ ngẩn ở ngoài cả đêm, sau đó thì sao, sáng hôm sau tôi thấy anh đầu tóc bù rù, quần áo lếch thếch vội vàng từ bên trong trở ra. Anh giải thích đi, giải thích đi.”

Cả đám vừa nghe tới đây thì tự động nhìn về màn hình vẫn còn bức ảnh kia rồi nhìn về Nhi và đồng loạt nhìn về đoạn âm thanh.

“Anh...” Giọng thầy Trung đầy bối rối.

“Anh không cần giải thích.” Cô Minh đột ngột gắt lên. “Anh ăn xong không biết chùi mép, cô ấy có thai anh cũng không để ý tới mẹ con cô ấy.”

“Anh, anh khẳng định không có làm gì với cô ấy. Xin hãy nghe anh nói” Giọng thầy Trung có vẻ run run.

“..” Cả đám nghe thấy cô Minh thờ dài một hơi. “Anh nói đi”

“Hôm đó anh nhận được tin nhắn em nói nhà em có việc nên em phải về quê sớm. Sau đó anh nhận được cuộc gọi của Thùy, Thùy nói cô ấy đang đau khổ vì phát hiện người yêu của cô ấy đang hẹn hò với người khác. Vì vậy, anh tới gần nhà cô ấy thì thấy cô ấy ở trong công viên uống rượu. Anh không đành lòng bèn đem cô ấy trở về nhà, nhưng cô ấy sống chết đều không muốn trở về nhà. Khi đi qua khách sạn cô ấy kêu đau bụng khó tiêu nên anh đành đưa cô ấy vào mượn một phòng. Trong lúc chờ cô ấy ở trong nhà vệ sinh, anh không hiểu vì sao mình lại ngủ gật. Sáng ngày hôm sau tỉnh lại thì thấy mình cùng với cô ấy nằm bên nhau.”

“Anh cũng đã nói hai người nằm bên nhau. Nếu đã nói xong thì tôi đi.”

“Anh chưa nói xong.” Thầy Trung hét lên. “Anh đảm bảo giữa anh và cô ấy không có gì cả. Bây giờ chúng ta gặp nhau và nói rõ chuyện ngày đó, nói vậy thì cũng biết có người gỡ rối. Nói vậy em cũng biết người đáng nghi nhất trong chuyện này là ai?”

...

Lại một trận trầm mặc ở phía bên kia.

“Là cô gái kia.” Sơn đột ngột lên tiếng.

“Đúng là cô ấy.” Nhi cũng gật đầu nói, sau đó màn hình hiện lên một kết quả giám định ADN, không chỉ Sơn mà tất cả mọi người đều trở mắt nhìn thấy dòng cuối cùng của bản giám định: Hai người không phải là cha con.

“Cốc cốc cốc.” Tiếng đập cửa vang lên bên ngoài, Hà đứng gần cửa nhìn Nhi, Nhi gật đầu đồng ý với Hà. Hà bước vài bước mở cửa, đứng ở trước cửa là hai học sinh thuộc đội bóng đá, bên cạnh đó là thầy Phong của trường THPT Lê Hồng Phong.

Meomoon: Truyện không hấp dẫn người đọc bởi vì tác giả viết quá kém. Chắc phải mở rộng thêm một nhân vật phản diện gây sức ép cho hai nhân vật chính thôi. Mọi người chẳng ai dị nghị gì về các mối quan hệ gay, les trong truyện mèo viết nhỉ? Có thể nói rằng, truyện nào mèo cũng phải có vài nhân vật như vậy cả? Cuộc sống phải có màu sắc, và tình yêu đồng giới giống như màu sắc tô điểm của cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Chiến Trường Thiên Ma – Mạt Thế

“Cảm ơn các em về chuyện của Minh. “Thầy Phong sau khi ngồi ổn định trên ghế thì nhìn qua màn hình vẫn còn bản giám định AND, thầy nhìn khắp lượt mọi người và nói.

“Có lẽ những chứng cứ này đã được chuyển tới tay cô Minh và thầy Trung.” Một cậu bạn bên trường Lê Hồng Phong lên tiếng. “Chắc chị Minh và anh Trung sẽ hóa giải hiểu lầm.”

“Tôi là anh họ của Minh, còn hai cậu này là em trai của Minh, Hải và Thăng, hai đứa là song sinh khác trứng.” Thầy Phong mỉm cười nhìn mọi người.

“Em muốn hỏi một điều, ai là huấn luyện viên của đội bóng trường THPT Lê Hồng Phong ạ?” Nhi quét mắt thấy mọi người lơ đãng khi nghe thầy Phong giới thiệu bản thân và hai cậu bạn kia. “Nếu em đoán không nhầm, người đó là thầy phải không ạ?”

“Đúng là anh Phong? Sao bạn lại hỏi vậy?” Thăng ngạc nhiên khi nghe Nhi hỏi vậy.

“Là tò mò biết ai là người đã dạy các bạn chiêu hại người đấy mà.” Sơn nhanh nhẩu giải thích. “Nếu như lúc đó chúng tớ không bàn điều kiện với các bạn thì chắc tới chúng tớ cũng không còn mấy người lành lặn ra sân đâu nhỉ?”

“À, xin lỗi. Lúc đó chúng tớ kích động về chuyện chị Minh, cho nên có chút giận chó đánh mèo. Anh Phong cũng đã mắng tụi mình một trận rồi.” Hải áy náy nhìn mọi người.

“Được rồi. Giờ chúng ta là người một nhà. Không cần áy náy nữa.” Chiến tiến lên khoát vai Hải cười nói.

....

Ngày hôm sau, cả đám nhìn thầy Trung mặt mày phấn chấn thì cũng đoán được chuyện thầy cô đã được giải quyết, lúc này Chu Tiến mới hỏi Nhi một câu:

“Nhi, làm sao bạn có thể lấy được thông tin nhanh vậy? Những thứ đó hình như học sinh chúng ta không làm được?”

“Tờ nhờ May – một người bạn của tớ, chuyên gia đó.” Nhi lờ đi ý nhiều nói cho mọi người biết. Sơn nghe vậy thì nhớ đến cô bạn tóc nâu đã gặp hồi tết.

“Thầy Trung, có gì mà thầy vui vậy?” Hồng lúc này đang tới gần thầy Trung thì hỏi.

“ha ha”. Thầy Trung cười cười. “Thầy có tin vui, sắp tới mấy đứa sẽ có sư mẫu nhé.” Thầy Trung úp úp mở mở chỉ khiến mấy người trong đội bóng rổ kỳ lạ, nhưng những thành viên đội bóng thì thờ ơ, ai cũng biết sư mẫu mà thầy Trung nói tới là cô Minh.

“Thầy cẩn thận lại có người giỏi trò giống bà Thù đấy.” Chu Tiến ngồi gần thầy Trung nhìn Hồng rồi như có như không ám chỉ với thầy Trung. Lúc này cậu nhìn thấy ánh mắt không tốt của Hồng, ai không biết hai năm qua Hồng bám thầy Trung riết như thế nào, chỉ sợ thầy đào hoa lại mang đến rắc rối. Dù sao cậu cũng không muốn bị què người đâu.

Vừa nghe thấy Tiến nói, thầy Trung nhìn chằm chằm vào Tiến, Tiến quay đầu đi hướng khác nhưng vẫn nói: “Bọn em đều biết chuyện của thầy rồi.”

Sơn thấy thầy Trung cứng người thì vỗ vỗ vai thầy nói: “Thầy đừng lo, tụi em đồng ý với thầy, đàn ông không lúc nào là không có vận đào hoa. Ha ha”

Thầy Trung lúc đầu thì đen mặt, lúc sau thì trắng mặt, sau đó thì xanh, rồi đỏ. Mọi người nhìn biến hóa trên mặt thầy mà cười lớn. Ai cũng biết thầy Trung dễ thương nhất trường THPT Việt Nam – Ba Lan, thầy hiền lành nhưng cũng rất nghiêm khắc. Nhưng nếu là những lúc như vậy thầy lại giống người bạn hơn là một người thầy.

“Còn một tháng nữa sẽ đi Đà Nẵng tham gia vòng trong rồi đó. Mấy bạn sắp tới sẽ dùng toàn thời gian sau học để tập bóng.” Nhi lên tiếng cắt đứt cảm xúc sắp nổi bão của thầy Trung.

“Đúng vậy, giải thể dục thể thao toàn quốc năm nay được tổ chức ở Đà Nẵng, sắp tới cũng diễn ra các giải chung kết thành phố các môn bơi lội, bóng rổ, điền kinh, võ thuật... Mấy đứa cần tranh thủ thời gian luyện tập tốt hơn. Vào được giải bóng đá toàn quốc toàn đội mạnh cho nên mấy đứa cần cố gắng hơn.” Thầy Trung mặt nghiêm nói với mọi người.

“Này Thăng, tụi tôi hy vọng đội bóng rổ cũng sẽ vào giải bóng rổ toàn quốc, mấy ông cố lên.” Chiến vỗ vỗ vai Thăng nói.

“Đương nhiên, các ông vào vòng trong rồi, tụi tôi đâu thể dừng lại ở nhà được.” Thăng cũng tự tin mà nói. Nói thế nào đội bóng rổ của trường cũng có tiếng tăm trong khu vực mà.

“Được, bọn tôi chờ các ông.” Cả đám cười cười.

Chiếc xe băng băng trên đường cao tốc Thái Nguyên – Hà Nội, trên xe là những cậu chàng vui vẻ nghĩ tới mùa hè sắp đến và giải thể dục thể thao toàn quốc sắp diễn ra ở Đà Nẵng.

....

“Mời người chơi tới nhận thư chiến.” Nhi vừa mới đăng nhập thì nhận được thông báo của hệ thống. Một hộp thoại được hiện ra trước mặt Nhi. Nhi kích mở thư chiến.

“Tất cả đệ tử ngoại viện sau khi nhận được Thư chiến thì khẩn cấp tập trung tại Đông Doanh, thư chiến là khóa chuyển.

Trận chiến Thiên Ma sẽ được mở ra sau 48 giờ đồng hồ.

Đệ tử ngoại viện nhận đồ vật tham chiến tại Khố quân Tàn quân. Thư chiến là khóa chuyển.

Đặc điểm trận chiến lần này: Chiến trường Thiên Ma lần này là thời kỳ mật thể. Khi tới mật thể, mọi cấp bậc luyện tập của đệ tử sẽ bị xóa bỏ. Tuy nhiên, các đệ tử sẽ có dị năng nên không cần lo lắng.

Nhiệm vụ của các đệ tử: tiêu diệt Tang Thi và bệnh độc của Ma giới tạo ra. Tìm và tiêu diệt đội quân cấp cao của Ma giới.”

Nhi nhìn thư chiến phân vân không biết nên tham gia hay không, lúc này Nhi nhìn thấy phía dưới hộp thư còn có một lá thư có hình trái tim, không cần nói thì cũng rõ ràng là anh Thiên gửi tới, Nhi vui vẻ mở lá thư.

“Anh nhớ em, lần này em tham gia chiến trường Thiên Ma nhé. Anh muốn gặp em.” Nhi trừng mắt nhìn cái hình trái tim đang đập thình thịch trên lá thư. Khi nói cũng biết chiến trường này là do anh Thiên tạo ra, cũng chỉ có boss này mới có phong cách làm việc tùy hứng như vậy, để tạo môi trường hèn hò bằng cái trò gây chiến bắt ngờ.

Nhi vừa nghĩ vừa gửi lại một lá thư khác. “Em cũng nhớ anh”. Viết tới đây thì Nhi nhớ tới mấy bạn nữ trong lớp khi gửi tin nhắn cho bạn trai có làm một nụ hôn gió hoặc hình đôi môi, cô bé nghĩ ngợi rồi vẽ một đôi môi lên thông điệp gửi cho Thiên.

Thiên bên này vừa đăng nhập nhận được lá thư của Nhi thì mở xem, khi nhìn thấy đôi môi cô bé vẽ ra thì cười tít cả mắt. Không nghĩ rằng cô bé cũng có nét nữ tính như vậy. Kyo trong hình thái Tổng Công tròn mắt nhìn boss phản diện đang như thăng hê ôm hư không cười không dứt.

“Tôi bảo này, lần này tôi muốn trở thành boss tang thi.” Kyo vận vẹo người nói.

“Sao lại muốn trở thành trùm boss tang thi?” Thiên ngẩng đầu nhìn Kyo, trong mắt lóe lóe ý cười.

“Tôi muốn cho tụi người kia biến thành tang thi. Haha, nhìn vẻ mặt của mấy tên đó khi biết mình trở thành tang thi sẽ rất thú vị.”

“Chứ không phải muốn gặp Dụ Thụ bang phái Yêu Nhân sao?” Thiên nói đúng trọng tâm nhìn người bạn thân của mình. “Cậu không có việc gì làm à, tự dưng nhảy vào chơi game ngày đêm vậy?”

“Tại người ta nhớ bé cưng của người ta chứ sao? Thời gian trước em ấy bận đá bóng với thi học kỳ, chẳng có thời gian online khiến người ta nhớ mà cũng không gặp được.” Kyo bĩu môi.

“Được rồi. Tôi cho cậu làm boss phản diện lần này.” Nói rồi Thiên ném một quả cầu về phía Kyo và nhìn Kyo cập nhật chức năng của boss tang thi.

“Tôi đi trước đây.” Thiên nhìn Kyo đang còn trong trạng thái cập nhật để lại một câu và thoát.

....

Nhi kích chọn chấp nhận thư chiến. Nhi cảm thấy choáng váng, khi hết choáng váng thì thấy mình đang đứng trên một lối đài, ở chính giữa có một người lưng gù. Người lưng gù đó chính là Tàn quân khố quân.

“Còn đứng đây ngây ngô cái gì, mau tới chỗ lão Tàn đăng ký tham gia chiến trường Thiên Ma mau.” Ngay khi Nhi đang ngơ ngẩn thì một người phía sau giọng nói mang theo sự khó chịu ở phía sau vang lên. Nhi xoay người lại thì thấy một thanh niên trong hình thái võ thánh đang nhìn chằm chằm vào mình.

“Là cậu.” Nhi nhìn người này có vẻ quen nhưng không nhớ ra là đã gặp ở đâu.

“Không nhận ra tôi sao?” Người kia nhìn về mặt ngơ ngơ của Nhi. Nghe câu hỏi của người nọ, Nhi lắc lắc đầu.

“Tôi ở môn phái Yêu Nhân, nhớ chưa, chúng ta gặp nhau ở cánh cửa không gian tới lục địa trung tâm.” Cậu ta nói tới đây Nhi mới nhớ đến người này.

“Trang phục của cậu khác quá.” Nhi nhìn trang phục màu đỏ của người này thì thắc mắc, lần trước người này mặc trang phục nhẹ nhàng đặc trưng của võ thánh, lần này lại mặc trang phục màu đỏ chói cứ như muốn tạo sự nổi bật với mọi người vậy.

“Haha, đây là trang phục đặc trưng của môn phái Yêu Nhân.” Người nọ gãi gãi đầu nhìn Nhi. “Tôi là Hạnh Nhân, lần trước chưa giới thiệu. Mà nhanh lên thôi, nếu ai đăng ký sớm sẽ nhận được đồ vật tham chiến tốt hơn đăng ký muộn đó.” Hạnh Nhân kéo tay Nhi tới chỗ Tàn quân.

“Chúc mừng người chơi đăng ký thành công tham gia chiến trường Thiên Ma. Thông tin tham gia của người chơi sẽ được cập nhật hoàn tất sau 24 giờ.” Hệ thống vang lên nhắc người chơi những thông tin cần thiết về Mật thể – chiến trường Thiên Ma lần này.

“Cậu lần đầu tham gia chiến trường Thiên Ma đúng không? Chiến trường Thiên Ma được chia ra thời kỳ hỗn độn thường xuất hiện là chiến trường Đông huyền, chiến trường Tây Huyền, lần Mật thể này là lần cuối của thời kỳ hỗn độn. Sau thời kỳ này là chiến trường gì thì tôi chưa có biết.” Hạnh Nhân đứng bên cạnh Nhi giải thích. “Nhưng chiến trường Đông huyền và Tây Huyền vẫn thường xuyên xuất hiện song song, lần này nếu thoát khỏi Mật thể thì người chơi có khả năng bị điều chuyển về một trong hai chiến trường đó.”

“Cậu trở về môn phái lấy thêm đồ vật ở được khó đi, sẽ cần thiết đấy. À, đúng rồi, cần lấy được phục hồi sinh, lực và máu. Tới chiến trường Mạt thế thì chức năng tu chân sẽ bị biến mất, sẽ như người bình thường, người may mắn sẽ được kích hoạt dị năng từ hình thái nhân vật. Như tôi là võ kỹ.” Nhi nhìn Hạnh Nhân đang giảng giải sôi nổi.

“Hạnh Nhân” Một tiếng nói vang lên phía sau Nhi, Nhi nhận ra giọng nói của Sơn, quay đầu lại thì nhận ra Sơn trong trang phục màu đỏ giống hệt Hạnh Nhân.

“Dụ Thụ”

“Hỗn Huyết”

Meomoon: Sắp tới sẽ tạm dừng truyện này để tập trung vào 2 bộ truyện "HMCT" và "BMTG", lý do á: mềo hết cảm hứng viết truyện này rồi, đào hố để đầy đã, chuyển sang truyện khác, sang năm gặp lại mọi người. ^^

Bạn đang đọc truyện Là Em, Vẫn Luôn Là Em được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Tiến Vào Mạt Thế

“Dụ Thụ”

“Hỗn Huyết”

Hai người cùng đồng loạt lên tiếng.

“Sao lại xuất hiện ở đây?” Sơn trong hình thái Dụ Thụ nhìn Nhi với ánh mắt ngạc nhiên. “Không phải giờ này đang ở tứ lục địa sao?”

“Thì thấy mọi người đều tiến lục địa trung tâm, nên tớ cũng muốn sang đây có gì chơi vui không? Nhưng chỉ có tớ, những người khác chưa đủ điểm tích lũy để vào đây” Nhi nhìn thấy Sơn thì hớn hờ, sau đó ngo nghiêng xung quanh.

“Mọi người đều đến được khổ mua được liệu rồi.” Sơn đoán Nhi đang tìm kiếm mọi người. “Nhi là môn đồ Tiêu Dao Phái.” Sơn nhìn trang phục của Nhi rồi đưa ra kết luận.

“Đúng vậy.” Nhi gật đầu.

“Có chắc vào Tiêu Dao phái ổn không đó? Lão người yêu của bà hình như thuộc phe đối lập”

“Ha ha” Nhi cười lớn khiến Hạnh Nhân ở bên cạnh và Sơn ở đối diện tròn trố mắt. Nhi khoát vai Sơn nói: “Bạn không thấy như vậy thì càng thú vị sao? Hai người yêu nhau ở hai phe đối lập, rất phấn khích nhé.”

“Suy nghĩ kỹ lạ. Mà này, vào cùng nhóm với tụi tôi đi, mỗi người tham gia mạt thế đều chọn bạn đồng hành đó” Sơn phở cập kiến thức cho Nhi. “Chúng tớ có 10 người rồi, bạn vào cùng nhóm với tụi tớ đi. À, để tớ giới thiệu. “Sơn đưa tay chỉ về hướng Hạnh Nhân, “Đây là Hạnh Nhân, cũng thuộc nhóm tớ.”

“Tụi tớ quen biết nhau rồi. ” Nhi và Hạnh Nhân đều mỉm cười. “Cho tớ hỏi môn phái Yêu Nhân là gì? Bạn giữ chức vụ gì ở trong môn phái đó”. Nhi rất muốn biết vì nãy giờ Nhi cũng đã phát hiện ra trang phục của Sơn có màu tươi hơn của Hạnh Nhân, thêm nữa là trang phục có thêm những họa tiết chìm kỳ cục.

“Khụ khụ, tớ là trưởng lão đó. Rất oách đúng không?” Sơn hào hứng nói chuyện. “Nhi biết môn phái Yêu Nhân do ai thành lập không?” Sơn nhận được cái lắc đầu của Nhi thì cười lớn nói: “Trưởng môn của tụi tớ tên Lăng cùng chồng của Ngài là Hắc Miêu”.

Nhi tròn mắt to nhìn Sơn. Sơn nhìn thấy sự kinh hãi trong ánh mắt của Nhi thì vỗ vỗ vai nói: “Hesman cũng là trưởng lão của môn phái Yêu Nhân, còn nữa, tụi thằng Chiến, thằng Hà đều là những đệ tử nòng cốt trong môn phái nhé. Nói cho cùng, bọn người Tiêu Dao mà biết đệ tử của họ là người thân của những người đứng đầu phái Yêu Nhân chắc sẽ tức chết.”

Lúc này Hạnh Nhân chú ý tới xung quanh không có ai nhìn tới bên này thì thở phào nhẹ nhõm. Lúc mới bắt đầu nghe Dụ Thụ nói về trưởng môn và các vị trưởng lão thì lo lắng nhìn xung quanh và đặc biệt là Nhi, ai có thể biết đây có thể là kẻ thám thính thông tin mật của môn phái mình không cơ chứ.

“Hạnh Nhân, qua đây.” Sơn không chú ý về mặt đề phòng Hạnh Nhân nhìn Nhi mà nói: “Ta giới thiệu, đây là em gái của lão tổ Hắc Miêu, em gái của trưởng lão Hesman.” Lời Sơn vừa giới thiệu khiến Hạnh Nhân sửng người.

“Làm sao người nhà của Yêu Nhân lại là người của Tiêu Dao phái?” Hạnh Nhân tròn mắt không thể tin nhìn Nhi, không lẽ Nhi là kẻ mật thám của môn

phải tới nằm vùng ở Tiêu Dao phái.

“Ừ nhỉ, Nhi sao lại vào Tiêu Dao phái?” Sơn giờ mới thấy điều bất hợp lý.

“Ngay từ đầu tớ đã chọn môn phái Tiêu Dao mà” Nhi không hiểu nhìn Sơn “Có vấn đề gì không đúng à”.

“Quá không đúng ấy” Sơn đưa tay vỗ đầu mình nói. “Phải tới cấp 75 chức năng môn phái mới được mở ra, có rất ít người ở cấp 10 mới xuất hiện, thí dụ như tên Phong Vân của Tiêu Dao phái ấy, hẳn ta may mắn là cấp 10 có cơ duyên mở ra chức năng môn phái sớm. Còn bạn, ngay khi mới thiết lập hình thái đã được chọn lựa, thật là quá kinh khủng” Sơn vừa chống cằm suy nghĩ vừa nói. “Không lẽ phụ thuộc vào hình thái nhân vật và duyên may mắn của năm người được quyền lựa chọn hay sao? Lão Lăng được chuyển đổi giới tính lại có chức năng tự tạo môn phái đó”

"Hay ghê." Nhi cười khiến Sơn cau có.

"Hay gì mà hay. Tôi muốn kiện công ty sản xuất game."

"Đừng nóng." Nhi mỉm cười vỗ vỗ vai Nhi.

"Ai chà. Đây không phải Dự Thụ của Yêu Nhân sao? Hôm nay chưa được thao nên tới nơi đông người dự người à?" Giọng nói khinh miệt từ phía sau vang lên. Cả ba người Nhi quay lại. Tất cả nhìn nhau.

Phía đối diện Nhi là người của Tiêu Dao phái. Họ cũng ngạc nhiên khi nhìn đệ tử của mình đứng ở bang phái khác. Thanh Vân nhìn Nhi rồi nhìn Sơn.

"Tưởng ai, hóa ra là những kẻ chạy trốn của Tiêu Dao. Ngıra mộng muốn thao à mà mở miệng nói ai." Sơn nhướn mày cười khúc khích, tay che miệng nói. "Ai biết mấy người có chịu được một kích không chứ, đầu có dẻo dai như trường lão ta." Nhi lúc đầu còn hơi ngạc nhiên, nhưng càng nghe càng nhàu mày. Nhi đập trán mình một cái, ngay khi tính ngăn cản Sơn thì nghe thấy lời của một người Tiêu Dao phái lên tiếng.

"Ta muốn PK với ngươi. Mau chấp nhận thách đấu." Nhi thấy Sơn hất tay lên không trung và nói với người nọ.

"Không đủ tư cách." Sơn xoay người rời khỏi nhưng không quên nói với Nhi. "Hỗn Huyết, hẹn gặp lại."

Nhi cũng nói: "Hẹn gặp lại."

“Cậu sao quen biết tên đó.” Ngay khi Nhi và Sơn vừa nói lời tạm biệt, một người trong nhóm đệ tử Tiêu Dao phái nhìn chằm chằm vào Nhi như Nhi là kẻ phản đồ.

“Là bạn bè.” Nhi cây ngay không sợ chết đứng nói. “Sư huynh Thanh Vân có thể làm chứng.”

Mọi người cùng nhìn về Thanh Vân, cậu ta gật gật đầu. “Dù sao Yêu Nhân phái có quan hệ thân thiết với người Ma giới, sư đệ nên ít gặp gỡ họ thì hơn.” Thanh Vân nhìn Nhi rồi nói. “Trong trận này sư đệ cũng nên đi với các sư huynh muội sẽ có thêm phần thắng.”

“Đệ vừa mới nhận lời Dự Thụ tham gia đội của cậu ta rồi.” Nhi áy náy nhìn Thanh Vân. Dù sao đi với người nhà vẫn tốt hơn ladt với những người lạ mặt, cho dù họ có danh nghĩa là sư huynh muội.

“Cái gì? Cậu là người Tiêu Dao phái lại quan hệ với bọn Yêu Nhân phái. Nói, rốt cuộc cậu có phải là gián điệp của Yêu Nhân phái không?” Một đệ tử khuôn mặt dữ tợn bước tới gần Nhi.

“Đừng tay, Thập nhị sư đệ.” Thanh Vân khoát tay. “Cậu ta là người Tiêu Dao phái trước khi Yêu Nhân phái được thành lập.”

Mọi người kỳ cục nhìn Thanh Vân, ai cũng biết người này là người đầu tiên gia nhập Tiêu Dao phái từ rất sớm. Cho nên lời nói của Thanh Vân rất có uy tín trong lòng bọn họ.

“Đệ là người Tiêu Dao phái, nên đồng hành cùng người Tiêu Dao phái. Cho dù đã hứa hẹn với Dự Thụ thì cũng không cần thiết thực hiện.” Thanh Vân bước tới gần Nhi. “Đi thôi, chúng ta tiến nhập Mạt Thế”

“Nhưng đệ còn chưa lấy đồ vật cần thiết ở kho Dự.” Nhi đứng nguyên tại chỗ và nói.

“Hừ” Thập nhị sư huynh quay đầu nhìn lại. “Với tư cách đệ tử ngoại viện tham gia chiến trường Thiên Ma đều không có quyền lợi đến Dự kho lấy được phẩm. Người ngay cả điều này cũng không biết sao?” Nhi vừa nghe thì cảm thấy bức mình, tuy chỉ là trò chơi, nhưng cái kiêu khinh như mình là nhất này khiến cô thấy không ưa gì mấy người trước mặt.

“Được rồi, đệ đi theo huynh là được.” Thanh Vân nhìn thấy sự bất mãn trên khuôn mặt của Nhi thì không đành lòng nói. Lời Thanh Vân vừa nói ra khiến cho tất cả nhìn về cậu.

“Vi sao? Chẳng phải ngoài sư huynh Tùng và sư tỷ XALa thì đại sư huynh không kết nhóm với người khác sao?” Một gã đệ tử không dám đối diện nhìn thẳng Thanh Vân mà nhìn về kẻ được Thanh Vân che chở mà phản ứng. Nhi mặc kệ mấy người đang có ác ý với mình.

“...” Thanh Vân nhìn lướt mọi người rồi nắm tay Nhi đi về phía trước thông qua truyền thống bước vào Mạt Thế. Mọi người bị nhìn thì căm tức nhìn Nhi nhưng vẫn biết điều mà kẻ tiếp nối đuôi nhau đi vào.

Mạt Thế đúng như tên gọi của nó. Đây là một bãi hỗn loạn, nhà cửa sụp đổ, giao thông tắc nghẽn, cơ hồ không có sinh khí. Khi truyền thống chấm dứt, Nhi đang được Thanh Vân nắm chặt tay, Nhi nhìn trang phục người phía trước chỉ có áo phông và quần short, Nhi giật giật khoe môi rồi nhìn về mình, trang phục của Nhi cơ bản cũng giống với Thanh Vân là áo phông và quần short, nhưng lại khác ở một điểm là trên lưng Nhi có một chiếc balo. Nhi sau khi nhìn trang phục của Thanh Vân và mình thì mới chú ý tới xung quanh.

Lúc này hệ thống vang lên thông báo: “Chúc mừng người chơi đã tới chiến trường Thiên Ma – trận chiến Mạt Thế. Hiện nay cấp độ của người chơi là người bình thường. Các kỹ năng hình thái nhân vật có thể mở ra lúc này là kỹ năng Lôi điện và phục hồi. Người chơi cần kích hoạt kỹ năng của mình trước 0 giờ, bắt đầu từ thời điểm này còn 4 giờ 02 phút.”

“Em vừa nhận được thông báo của hệ thống?” Ngay khi Nhi còn đang nhìn đồng hồ đếm ngược thì lời Thanh Vân vang lên bên tai.

“Đúng vậy.” Nhi gật đầu. “Hệ thống bảo em còn 4 giờ để kích hoạt kỹ năng, nếu không kích hoạt kỹ năng thì sẽ bị làm sao?”

“Thì em sẽ bị loại bỏ khỏi cuộc chơi, trọng sinh hoặc biến mất.” Thanh Vân mặt nhìn Nhi rồi lại nhìn xung quanh. “Chúng ta cần đi tới trung tâm thành phố, đến đó kỹ năng của chúng ta sẽ được mở.”

“Tại sao lại là trung tâm thành phố, làm sao biết được kỹ năng sẽ mở.” Thanh Vân chăm chú nhìn Nhi thắc mắc.

“Có một hòn đá được gọi là hòn đá kích hoạt chức năng, nó sẽ phản ứng với người có kỹ năng đến gần. Vì em chưa từng tham gia chiến trường Thiên Ma các lần trước nên chưa rõ thôi.” Thanh Vân kéo tay Nhi đi về phía trước. “Cẩn thận dưới chân và xung quanh. Không được sờ vào vật gì, trước khi chưa kích hoạt kỹ năng thì khả năng bị biến thành tang thi là rất lớn. Anh không muốn mới vào chiến trường đã phải ra tay với người của mình đâu.”

“À.” Nhi ngoan ngoãn đi theo sau Thanh Vân, thi thoảng còn kiểm tra hộp thư thoại, nhưng cô nhanh thất vọng vì không hề thấy dấu hiệu có thư gửi.

“Em đang chờ đợi thư của ai, của Dụ Thụ? Nói cho em hay, tới Mạt Thế, mọi chức năng chia sẻ thông tin đồng đội sẽ bị cắt đứt.” Thanh Vân đi phía trước nói.

P/S: bạn mèo đã quay trở lại. Sau khi ăn hành 9 chương đầu tiên của "bí mật thời gian" đã quay lại với tác phẩm, ngược tâm hai bạn nhỏ vài bữa sau đó là Happy ending.

Trong suốt gần một năm qua, tác phẩm có sự theo dõi của các bạn nhiệt tâm thật là cảm động <3

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Kích Hoạt Kỹ Năng

Nhi và Thanh Vân bước chân chậm chạp và cẩn thận đi trên con đường ngổn ngang gạch đá và vết tích hoang vắng do thiên thạch tàn phá ngày tận thế. Qua từng đoạn nhỏ lại thấy những xác người, có xác thì cụt chân, cụt tay, máu chảy đầm đìa... ngay khi chỉ là ảo ảnh nhưng thật sự cũng khiến người khác rùng rợn, Nhi nhủ mấy nhìn sang Thanh Vân vẫn một bộ dạng không sợ hãi.

“Có phải những chiến trường trước cũng có những hình ảnh này.”

“Đúng vậy.” Thanh Vân hơi nghiêng đầu nhìn Nhi.

“Cái này cũng quá thật đi, sao các quốc gia lại có thể không kiểm tra nội dung game chặt chẽ.” Nhi trong đầu nghĩ phải bảo Thiên thay đổi hình ảnh game.

“Ha ha, em là lần đầu chơi game online?” Là một câu hỏi nhưng lại là giọng khẳng định. Thanh Vân mặt nhìn phía trước mà nói. “Bây giờ game online đều có những hình ảnh như vậy, nó tạo cảm giác chân thật nhất cho người chơi.”

“...”

“Nhưng các game có cảnh máu me này đều là game giới hạn tuổi của người chơi, nếu không đủ 15 tuổi thì sẽ không được tham gia, có những cảnh chém giết còn giới hạn 18 tuổi cơ.” Một lúc không thấy Nhi nói tiếp, Thanh Vân tự giải thích. Bàn tay nắm chặt thêm tay của Nhi. “Chú ý đừng đụng vào các xác chết, chúng chưa chết đâu, sau 4 giờ nữa sẽ chuyển hóa thành tang thi cấp 1. Mà em đã biết rõ cấp độ của tang thi chưa?”

“...”

Lại là một trận trầm lặng để trả lời câu hỏi của Thanh Vân. Thanh Vân hơi nhếch môi. “Tang thi chia thành 9 cấp độ, trên cấp 9 sẽ là cấp S, tang thi cấp S là boss, có cơ thể nhiệt độ như con người, nếu em xem phim thì sẽ biết được rõ về các cấp độ của tang thi...”

“Em biết.” Lần này là cái gạt đầu của Nhi, mấy hôm trước Sơn đưa rất nhiều truyện viết về mặt thể cho Nhi xem nên Nhi cũng biết ít nhiều về chiến trường này.

“Ừ”, Thanh Vân mỉm cười nhìn lại Nhi, trong mắt là sự hài lòng. “Em bao nhiêu tuổi? Ý anh là ngoài đời chứ không phải là trong game đâu?”

Nhi dừng lại, lúc này Nhi mới chú ý tới bàn tay hai người đang nắm, cô bé nhẹ nhàng kéo tay lại nhưng lại bị nắm chặt hơn. Nhi nhìn Thanh Vân. Thanh Vân cũng nhìn Nhi.

Lúc này, một ánh mắt đen ở trong không trung quét qua hình ảnh hai người và dừng lại ở vị trí hai người nắm tay.

“Anh có cảm thấy chúng ta đang bị theo dõi không?” Nhi hơi ngẩng đầu nhìn, nhưng khi nhìn lên thì đã không còn ánh mắt kia.

“Đâu có, chắc là thiết bị dõi theo của nhà sản xuất game đó.” Thanh Vân véo cằm suy nghĩ. Ánh mắt nhìn Nhi và nói: “Anh chỉ muốn biết thêm về em ở ngoài đời thôi, cái này cũng không quá đáng đúng không nào?”

“Có” Nhi lắc đầu. “Em không có thói quen cho người khác biết về mình ngoài game”

“À” Thanh Vân nhún vai. “Được rồi, anh sẽ tìm hiểu”

Nhi nhìn Thanh Vân, “Anh là dân công nghệ thông tin”.

“Có lẽ vậy” Thanh Vân mỉm cười. “Chúng ta sắp tới gần thành phố rồi, còn khoảng 15 phút nữa thôi,” Thanh Vân mở bản đồ và nói. “Chúng ta nên nhanh chân một chút.”

“Được” Nhi gạt đầu và cúi đầu nhìn về phía trước, bước chân tiếp tục đi theo Thanh Vân.

Ngay khi Nhi cúi đầu nhìn về phía trước thì ánh mắt kia lại một lần nữa xuất hiện, lúc này ánh mắt đang dần biến từ đen sang màu vàng mắt mèo.

“Ha ha, nhìn cái mặt thộn của ông kia. Mới chỉ là nắm tay mà đã như vậy, nếu hai người đó ôm nhau thì thế nào nhỉ?” Kyo trong hình thái Tổng công – boss S cương thi đang ngả nghiêng bên chiếc ghế nhìn người đàn ông trang phục đen kín mít khắp người đang nhìn chăm chăm vào khoảng không như ánh mắt mèo nhìn hai người con trai đang nắm tay.

“Ngay sau khi bé con kích hoạt kỹ năng, tôi sẽ mang con bé đi. Việc còn lại giao cho cậu.” Thiên ánh mắt vẫn nhìn vào khoảng không, trong giọng nói ẩn chứa sự tức giận.

“Không phải tính ăn con bé đó luôn đấy chứ.” Kyo giương mắt nhìn Thiên, sau đó anh vươn tay chuyển kênh sang hướng khác. “Mặc kệ ông, tôi nhìn người yêu của tôi đây.”

Thiên nhìn màn hình chuyển sang hình ảnh một nhóm mười người đang bá vai bá cổ vui vẻ trên đường, người được bá vai bá cổ là một thanh niên thanh tú xinh đẹp, vây quanh cậu ta là ba chàng trai, họ vừa đi vừa nói cười. Thiên nghe thấy tiếng hừ lạnh trong không gian thì khẽ cười:

“Kẻ nào vừa mới thấy ai đó vui vẻ bên bạn bè thì con ghen nổi tam bành nhỉ?”

“...”

Thiên không nghe thấy câu trả lời của Kyo thì cũng không cười nữa, anh hiểu cái cảm giác muốn người kia chỉ nhìn mình, tình yêu của Kyo cũng rất bá đạo và đầy độc chiếm không thua kém anh. Thiên biết Kyo đến nay vẫn chưa tiến thêm bước nào tới gần cậu bé Sơn kia, Thiên vất tay lên trán suy nghĩ, anh cảm thấy may mắn khi làm rõ được tình cảm của mình với Nhi. Nhưng anh cũng rất lo lắng cô bé vì ý lại anh quá lâu mà nhầm lẫn tình cảm của bản thân mình, nhìn Nhi vui cười bên những người khác khiến anh khó chịu, anh luôn phải cố gắng tỏ vẻ mình bình thường nhưng trong nội tâm thì đang gào thét sợ hãi kẻ đó sẽ cướp cô bé khỏi tay anh. Thiên nhếch môi cười, dù cho kẻ đó là ai, chỉ cần Nhi đã nói thích anh, cho dù cô bé tương lai có thay đổi nhận ra tình cảm đó không phải là tình yêu thì anh cũng sẽ không bao giờ buông tha cô. Nếu bắt buộc phải phá hủy cô, giam cầm cô thì bản thân anh cũng sẽ làm, cô chỉ có thể là của anh.

Kyo đang nhìn chăm chăm vào Sơn trong hình thái Dự thụ thì thấy không gian xung quanh mình có sự vặn vẹo, màu đen trong không khí tạo thành một áp lực đè lên cơ thể mình thì nhìn lại Thiên. Kyo trừng lớn mắt nhìn cơ thể Thiên đang tỏa ra một màu đen, màu đen này đang theo tốc độ ánh sáng cắn nuốt ánh sáng xung quanh khiến không gian dần chuyển màu xám và đen. Kyo đi tới gần Thiên, ánh mắt nhìn những dao động trong ánh mắt Thiên. Không cần nói anh cũng biết thằng bạn mình đang ghen tuông, lại nghĩ ra cách giam cầm cô gái nhỏ kia.

Kyo thở dài, Thiên không giống anh, anh có thể nghĩ nhiều điều trong đầu nhưng thực tế lại không thể làm gì cả. Nhưng Thiên thì khác, một khi cậu ta nghiêm túc, cậu ta sẽ bất chấp mọi chuyện để làm được việc đó.

Kyo nhớ tới vụ bác Thiên phát hiện Thiên hôn trộm Nhi lúc cô bé ngủ. Ngày đó tên ngốc này thấy Nhi đi chơi với mấy người bạn, lúc về con bé có nắm tay và hôn má tạm biệt người bạn mới quen đó, chuyện này cũng không có gì đáng nói nhưng lại khiến máu ghen của Thiên nổi lên. Lợi dụng lúc Nhi ngủ say mà hấn lên vào phòng cô bé. Tuy không nói rõ vụ đó nhưng chắc chắn tên này có ý định ngoài hôn còn làm trò gì đó mới khiến bác hấn nổi giận đuổi hấn khỏi Angles và đưa Nhi tới Russian học. Nghĩ tới lúc này hai người kia nắm tay, chỉ e lần này cô bé bị ăn không còn mẩu xương, cũng may là game ảo chứ đời thật thì không biết còn xảy ra truyện lớn như thế nào.

“Này, trở lại Trái đất đi.” Kyo ném mạnh một quả cầu lửa vào Thiên, Thiên vươn tay hút quả cầu lửa, quả cầu lửa biến mất và anh nhìn Kyo, trên mặt

binh tĩnh khiến Kyo nuốt một ngụm khí. “Đừng nhìn tôi như tôi là kẻ thù của ông vậy?” Kyo nhún vai tránh sang một bên, tay thì mở hình ảnh con đường của Nhi và Thanh Vân. Lúc này hai người kia đã đến gần trung tâm và đang tìm kiếm hòn đá kích hoạt kỹ năng ở quảng trường trung tâm.

“Ông biết người tên Thanh Vân không?” Kyo nhìn Thanh Vân bình tĩnh mà hỏi.

“Không biết”. Thiên lười biếng nhìn hình ảnh Nhi đang cố gắng gạt tay Thanh Vân mà mỉm cười nhưng ngay sau đó lại nhíu mày vì tên kia còn giữ chặt hơn. “Ông biết thì nói đi, không cần câu giờ.”

“Ông là nhà quản lý mà sao lại không có chút bình tĩnh nào vậy?” Kyo đưa mặt lại gần mặt Thiên ngăn Thiên nhìn vào hình ảnh của hai người Nhi.

Thiên ánh mắt lạnh lùng nhìn Kyo, Kyo cười nhìn Thiên. “Tôi nói là được. Hắn ta là tiến sĩ Vương.”

Kyo vừa nói xong thì Thiên bật dậy khỏi ghế và rời khỏi không gian. Kyo nhìn thẳng bạn vội vàng chạy đi mà cười, bàn tay chuyển hình ảnh về nhóm Sơn. “Hắn cũng đâu có thịt con bé đó ngay đâu mà vội vàng như vậy?”

....

Thiên rời khỏi không gian tiến nhập chiến trường Mặt thế. Anh nhìn Nhi đặt tay vào hòn đá kỹ năng mà mỉm cười. Lúc này đúng lúc Nhi xoay người nhìn về phía anh, cô cười với anh.

“Lại đây”. Thiên nói.

Nhi vừa mở mắt cảm nhận kỹ năng thay đổi của cơ thể thì cảm nhận không gian có sự vận vẹo, cô xoay người nhìn lại thì thấy Thiên. Nhi mỉm cười nhìn Thiên. Sau đó Nhi nhìn lại Thanh Vân cũng đang chạm tay vào hòn đá kích hoạt chức năng, khi thấy Thanh Vân nhắm mắt thì Nhi biết người này không thể mở mắt ngay.

Vì vậy cô xoay người chạy gần tới Thiên. Thiên nở nụ cười rạng rỡ giang tay chờ đón Nhi.

“Em nhớ anh.” Nhi tựa đầu vào ngực Thiên và nói.

“Anh cũng nhớ em.” Thiên vừa cúi đầu hôn lên tóc Nhi vừa nói.

“Buông em ấy ra.”

Ngay khi cả hai đang tính nói chuyện thì nghe thấy giọng nói đầy tức giận của Thanh Vân bên tai.

Thiên lạnh lùng nhìn Thanh Vân vừa kích hoạt thành công kỹ năng hủy diệt cương thi. Nhi cũng xoay người nhìn lại Thanh Vân, cô không hiểu người này vì sao lại tức giận như vậy. Nhi nhìn Thanh Vân rồi nhìn lại Thiên, Nhi cảm giác trong không khí có một sự trầm lắng kỳ lạ.

“Buông em ấy ra.” Thanh Vân lặp lại lời nói một lần nữa.

Thiên nhếch miệng cười nhìn Thanh Vân, anh đưa tay khẽ nâng cằm của Nhi lên. Nhi ngạc nhiên nhìn Thiên đang cúi đầu xuống, khuôn mặt của Thiên dần hiện rõ và cuối cùng là một nụ hôn trên môi Nhi. Nhi xấu hổ muốn thoát khỏi Thiên nhưng phía sau gáy đã bị Thiên giữ chặt. Dường như Thiên tức giận vì Nhi phản ứng nên anh cắn nhẹ lên môi và cạy miệng cô ra.

Nhi thở dài trong lòng, “sao anh Thiên giống như đang ghen thế này?”. Nhi nhắm mắt bỏ mặc phía đối diện còn có người đang nhìn mình và Thiên hôn nhau.

Thiên mỉm cười vì Nhi đã buông bỏ hành vi muốn thoát khỏi anh. Thiên mắt lạnh nhìn Thanh Vân đang hóa đá ở phía đối diện. Sau khi kết thúc nụ hôn, Thiên vừa vỗ vỗ lưng Nhi giúp cô hít thở không khí, vừa nhìn Thanh Vân đầy thách thức.

“Em muốn anh buông em ra?” Giọng nói nhẹ nhàng kết hợp với bàn tay đang di chuyển trên lưng khiến Nhi cảm thấy hôm nay Thiên thật sự rất lạ, cô chưa từng nhìn thấy anh như vậy, ‘hôm nay anh bị sao vậy chứ, sao lại cứ có cảm giác anh đang tức giận vậy?’

“Anh sẽ buông em ra?” Nhi vừa hít thở không khí vừa nhìn Thiên, trên má vẫn còn đỏ ửng.

“Không, sẽ không bao giờ.” Thiên vừa cười vừa vuốt ve lông mi của Nhi.

Nhi cười rộ nhìn Thiên. “Em cũng vậy.”

Thanh Vân nhìn hai người phía trước mà cảm thấy tức giận, người đàn ông phía trước mờ ảo khiến anh không biết người này là ai, nhưng nhìn sự thân mật của hai người thì cũng biết hai người này rất quen thuộc. Điều này khiến anh cảm thấy khó chịu, rất giống với cảm giác khi anh thấy Hồn Huyết ở bên cái người tên Child.

Ánh mắt của Thanh Vân trùng lớn khi màn sương xung quanh người đó biến mất

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Đại Hội Thể Dục Thể Thao Quốc Gia Khối Trung Học Phổ Thông

“Child”. Thanh Vân không thể ngờ người này lại còn tồn tại trong game, cái người tưởng chừng đã biến mất lại xuất hiện. Nhưng anh cũng sớm nghĩ tới Hồn Huyết vốn cũng biến mất thời gian dài nay lại xuất hiện thì việc Child xuất hiện cũng không có gì là lạ cả. Nhìn hai người thân mật trước mặt này, không lẽ cả hai vốn là người yêu ngoài đời hay sao, trong đầu Thanh Vân là rất nhiều câu hỏi.

“Lâu rồi không gặp Thanh Vân.” Thiên mỉm cười nhìn Thanh Vân đang còn ngơ ngác khi nhìn thấy mình. Anh là cố ý đấy, cái người Thanh Vân này là tiến sĩ Vương, cái tên khiến cả thế giới đều lo sợ này đang có suy nghĩ không an phận với Nhi, mà Nhi thì vẫn chỉ là cô nhóc dễ tin người, một giây cô ở bên người này đều rất nguy hiểm.

“Thật lâu mới thấy anh online.” Thanh Vân sau phút ngỡ ngàng bèn lấy lại bình tĩnh nói với Thiên. Thiên cũng gạt đầu coi như câu trả lời.

“VẬY anh cũng biết tôi và Hồn Huyết quan hệ thế nào rồi đấy. Tôi sẽ đưa đệ ấy đi.” Thiên vừa xoa đầu Nhi vừa nhìn Thanh Vân, anh dường như lo lắng người kia lại vịn lý do nên bỏ sung một câu khiến hai người Nhi và Thanh Vân phải choáng đầu. “Anh sẽ không ngăn trở hai vợ chồng chúng tôi nói chuyện gia đình chứ.”

Nhi choáng đầu bởi tính độc chiếm của Thiên, có cần thiết đi đâu cũng khoe khoang chuyện hai người là cặp đôi lâu nhất trong game không nhỉ.

Thanh Vân cảm thấy bất ngờ vì Chil nói hai người là vợ chồng. Thanh Vân nhìn Nhi đang cúi đầu như một người vợ e thẹn khi được người chồng giới thiệu với họ hàng vậy. Cảm giác khó chịu tràn ngập trong suy nghĩ.

“VẬY giờ chúng tôi tạm biệt anh.” Thiên mỉm cười nhìn Nhi, khi anh định bước chân đi thì Thanh Vân cũng kịp phản ứng.

“Chờ đã.”

Thiên nhún chặt mày, xoay người nhìn Thanh Vân.

“Còn gì sao?”

“Hồn Huyết là đệ tử Tiêu Dao phái, dù cậu và đệ ấy quan hệ thế nào thì cũng không nên đưa đệ ấy rời đi lúc này. Nếu không cậu hãy cùng tham gia với chúng tôi đi.”

“Không muốn.”

Thiên lạnh lùng nói và kéo Nhi rời khỏi.

“Em đi đây.” Nhi cảm thấy cứ đi như vậy không được lịch sự lắm, vì vậy quay đầu chào tạm biệt Thanh Vân.

.Thanh Vân đứng nhìn bóng hai người rời đi. Bàn tay nắm chặt.

...

Thiên rời khỏi chỗ Thanh Vân không xa thì chuyển tiếp không gian sang nơi hẹn hò của hai người. Vừa chuyển tới nơi thì anh giữ chặt cổ Nhi và hôn cô. Anh muốn giữ chặt cô và cảm thấy lo sợ trong tim. Muốn nữa, anh muốn cả thế giới không ai nhìn thấy nụ cười của cô, đúng, chỉ mình anh mới có thể thấy nụ cười nó. Thiên găm lấy bờ môi của Nhi. Anh nghĩ tới hình ảnh hai người nắm tay nhau mà bực mình. Bàn tay anh chuyển dần xuống lưng Nhi rồi lại vội vàng bỏ ra.

“Cách xa người đó được không?” Sau khi rời khỏi bờ môi của Nhi, Thiên gục đầu lên vai cô và nói.

“Hử?” Nhi không hiểu vì sao Thiên lại nói vậy. Cô vừa thờ dờn đập vừa nhìn Thiên.

“Đừng đến gần người đó.” Thiên vuốt tóc Nhi và nói. “Người đó rất nguy hiểm. Em từng nghe nói TIẾN SĨ VƯƠNG rồi đúng không? Thanh Vân chính là Tiến sĩ Vương.”

Nhi tròn mắt nhìn Thiên, cái tên này không ai không biết. Người này tồn tại là một trong nỗi ám ảnh của rất nhiều người. Nhi nhớ một chương trình mạnh dạn vạch trần những phát minh của tiến sĩ vương sau 3 giờ đồng hồ đã biến mất không còn ai. Nhưng dù vậy quốc gia đó cũng không có phản ứng với vụ việc đó. Nhiều người đều hiểu đằng sau có bí mật không thể để người khác biết tới.

.Nhi biết bí mật đó vì cô từng đọc hồ sơ này trong thư viện nhà mình. Không ai biết người nọ bao nhiêu tuổi, tên thật là gì? Trong hồ sơ cũng không có, chỉ ghi lại quá trình hoạt động và phân tích chứng. Nhi cũng chưa từng hỏi cha nuôi và Thiên về hồ sơ mật đó, cô nghĩ mình đọc trộm sẽ không ai biết, chỉ

có điều cô không biết mọi việc làm của cô đều bị Thiên biết. Thường sau 3 tháng, hồ sơ lại có thêm một trang hồ sơ mới. Ngày đó cô rất hiếu kỳ vì sao con người này lại được cha nuôi và anh Thiên đặt biệt quan tâm như vậy.

“Thanh Vân là tiến sĩ Vương? Làm sao có thể, anh ấy không giống người xấu lắm?” Nhi bằng hoàng nhưng dường như không nghĩ một người có cử chỉ hành vi như vậy là tiến sĩ vương.

“Đây là thể giới trò chơi.” Thiên nói.

Nhi ngẩng đầu nhìn Thiên, đúng rồi, đây là trò chơi.

“Anh sao biết Thanh Vân là Tiến sĩ Vương?”

“Kyo nói. Hắn ta từng có dự án với tiến sĩ Vương.”

“...” Nhi gật đầu.

....

Trong khi Nhi có cuộc hẹn hò trong game thì những thành viên của đội bóng sử dụng thời gian ít ỏi để chơi game.

Khi Nhi quay lại đội bóng đều nghe mọi người kể lại cuộc chiến Thiên Ma – chiến trường Mạt Thế, vốn cũng không có chú ý nhiều đến GOW nên Nhi cũng không xem trọng cuộc nói chuyện này lắm. Điều Nhi hài lòng là tốc độ và khả năng điều khiển bóng, phán đoán trận đấu của mọi người đều tốt hơn.

Đại hội thể dục thể thao toàn quốc khối trung học phổ thông là ngày hội thể thao được các học sinh rất chú trọng, ở đây nhiều học sinh được các câu lạc bộ thể thao, có khi được trung tâm đào tạo thể dục thể thao quốc gia và khu vực phát hiện mời chào cho đội mình. Cho nên sân chơi này cũng rất cạnh tranh.

Trước ngày lên đường vào Đà Nẵng thi đấu, các đội tuyển thuộc các trường Trung học phổ thông có một buổi gặp gỡ với giám đốc Sở Văn hóa thể thao du lịch thành phố. Trường tham gia nhiều môn vẫn là trường THPT Trần Phú mà trường có số thí sinh tham gia nhiều nhất là trường THPT Việt Nam -Ba Lan.

“Nhi, chuyện gì với mái tóc của bạn vậy?” Ở trước cổng Sở Văn hóa thể thao du lịch, Nhi đứng bên cạnh Đông, hôm nay Nhi mặc bộ đồ thể thao của trường, đầu đội mũ lưới chai, điều khiến mọi người ngạc nhiên là Nhi cắt tóc ngắn tomboy.

Nhi sờ mái tóc ngắn của mình, mặc dù trước kia luôn để mái tóc kiểu này nhưng gần hai năm qua nuôi tóc dài cô vẫn cảm thấy hơi tiếc nuối.

“Haha, bị cá cược thua đấy.” Sơn ở bên cạnh Nhi cười lắt léo không chút hình tượng.

“Là sao?”

“Hôm trước cược trường mình sẽ có 10 môn thi đấu, mình cược không được 10. Sau khi có danh sách thi đấu chính thức thì có 8 môn thôi. Thế là bị thua. Lúc đầu cược tiền bạn ấy kêu không, thế là cược luôn mái tóc của mình. Nhưng...” Sơn ngừng lời. “Không ngờ chịu chơi cắt ngắn cùn luôn.”

Mọi người nghe Sơn nói xong nhìn về Nhi. Nhi ngượng ngùng mỉm cười. “Mình nghĩ cắt ngắn thì phải cắt hết nhưng nghĩ chắc như này được rồi, ai dè lúc Sơn nhìn thấy mới bảo mình chỉ cần cắt một đoạn thôi.”

Nghe Nhi giải thích cả đám chỉ biết ngửa đầu kêu than có mình Nhi thật thà như vậy.

Ngay khi tất cả xoay người đi vào cổng thì cũng gặp rất nhiều người khác. Đối với những người bạn này vì là học sinh trường khác nên tất cả đều chỉ nhìn thoáng qua. Chỉ là khi vừa rời đi chưa bao xa, mấy người bạn đó đều chỉ chò mọi người.

Long Phi xoay đầu nhìn họ rồi lại quay đầu lại đi theo mọi người tới hội trường.

“A, các bạn đã tới.” Giang vừa nhìn thấy mọi người thì vẫy vẫy tay. Cô bạn cười nhìn mọi người rồi mới nhìn về Nhi. Giang giật mình xoa xoa mái tóc mới của Nhi, sau khi nghe Sơn giải thích xong thì cười ha hả.

“Tiểu soái ca, lại đây tý thơm một cái nào.” Giang vừa nói vừa bá vai Nhi trêu ghẹo.

“Hừ. Đồ hám trai.” Một giọng nói mỉa mai vang lên từ bên trong hội trường. Một học sinh nữ nhìn Giang và nói.

“Còn hơn kẻ nào muốn hám mà không thể hám.” Dường như Giang quen biết cô bạn này nên chống tay lên hông nhếch miệng cười đều.

Mấy bạn nam rùng mình nhìn Giang và cô bạn.

“Tôi thấy hai người này chắc hẳn là tình địch của nhau.” Long Phi ghé tai Sơn nói.

“Đoán mò, có khi hai kẻ yêu nhau không đến được với nhau ấy.” Sơn nói như đinh đóng cọc.

“Khẩu vị của ông càng ngày càng nặng.” Long Phi tròn mắt nhìn nhau.

“Nhìn hai người này giống những kẻ yêu nhau không dám nói thật. Sau lâu ngày thành hận nhau.” Hà bổng dừng nói.

“Ồ, đúng là con bé Giang bách 100% thật, tui cũng nghi vậy.”

...

Nhi xoa xoa trán, đôi bóng càng ngày càng hù hóa. Nhi nhìn hai người bạn nữ đang mặt đỏ tía tai tranh cãi nhau mà nhìn trần nhà.

...

“Xin mời các bạn ổn định chỗ ngồi.” Nhi thờ phào nghe thấy tiếng người giới thiệu chương trình. “Đề nghị các bạn đang còn bên ngoài hội trường trở vào hội trường và ổn định vị trí...”

Nhi nhìn những người bạn trường khác lần lượt bước vào hội trường. Bởi vì lần đầu tham gia buổi gặp mặt nên Nhi và các bạn trong đội bóng đều thấy hồi hộp. Tuy nhiên với Sơn, Đông và Long Phi có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

Sau hơn một đồng hồ, buổi họp mặt cũng đã kết thúc. Mọi người thờ phào rời khỏi hội trường.

“Nghe gì chưa, giám đốc Sở Văn hóa thể thao du lịch cũng sẽ tham gia đại hội thể dục thể thao toàn quốc lần này đây.”

Vừa bước chân ra khỏi hội trường, Nhi và các bạn đều nghe thấy những câu nói như vậy. Có thể thấy lần này đại hội được chú ý như thế nào.

Nhóm Nhi cười cười nhìn nhau. Ngay khi bước chân ra khỏi cổng Sở Văn hóa thể thao du lịch thành phố, một người gọi Lâm. Nhi nhìn người tìm Lâm xa lạ nên không chú ý. Bỗng mấy bạn khác trong nhóm to nhỏ với nhau nên Nhi cũng nhìn lại người đó một chút.

“Đó không phải Vân sao? Sao thằng Lâm còn quen biết cô ta nhỉ?”

Hóa ra đây là cô gái khiến năm ngoái đội bóng xảy ra xô xát, Nhi nhìn cô gái tên Vân, đúng là một cô gái khá ái nhưng đôi mắt sắc làm khuôn mặt cô ấy rất có cá tính.

Cảm nhận sự chú ý của mọi người, Vân đi theo Lâm tiến tới chào hỏi mọi người và chúc cả đội bóng được giải cúp vàng. Mọi người thấy Vân chân thành thì đều ríu rít nói chuyện với Vân, dường như chuyện năm ngoái không ai còn để bụng.

Đối với những học sinh lớp 10 không biết Vân thì chỉ đứng bên cạnh nhóm Nhi là Hà, Sơn, Đông và Long Phi nhìn những thành viên khác của đội bóng trò chuyện với Vân.

“Đạo này Vân nhìn khác quá, để kiểu tóc này hợp ghê...”

“Vân tính thi ngành gì?”

“...”

Sau một hồi vui vẻ nói chuyện, mọi người mới chào Vân và lên xe trở về trường.

...

Ngày mai, ngày 20.5.2122, Đại hội thể dục thể thao toàn quốc khối trung học phổ thông chính thức khai mạc ở thành phố Đà Nẵng.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Sự Cố

“Chúng cháu đã trả lời rồi, chúng cháu không tàng trữ chất cấm.”

Trong căn phòng có hơn mười học sinh trong trang phục cầu thủ bóng đá bị cô lập.

“Kết quả cho thấy mấy cậu dương tính với chất kích thích. Vậy các cậu giải thích xem vì sao trong máu các cậu máu có chất Doping”. Một thanh tra lật tờ kết quả kiểm nghiệm trên bàn trước mặt cậu thiếu niên. “Cháu không biết, cháu không dùng hàng cấm, các chú phải tin cháu.” Thiếu niên gục đầu giữa hai lòng bàn tay, đáng vẻ suy yếu. Cậu thật không hiểu vì sao mình và các bạn lại có thể có chất kích thích trong máu được, dù nghĩ nát óc các cậu cũng

không nghĩ ra nguyên do.

“Lâm, cậu nên biết trong số mấy người có kết quả dương tính, cậu là người nặng nhất.” Thanh tra viên gõ ngón tay lên bàn nhìn cậu học sinh suy yếu trước mặt. Anh thật không nghĩ vì sao một lúc có nhiều học sinh dùng chất kích thích như vậy, đội bóng này có thể đi vào vòng này đều vì dùng doping sao, nếu không vì bức thư đặc danh gửi Liên đoàn bóng đá thì các anh không có mặt ở đây.

Anh nhớ nét mặt bình thản vui vẻ của những thiếu niên khi được yêu cầu tiến hành kiểm tra sức khỏe trước thi đấu và vẻ mặt kinh nghi khi nhìn thấy kết quả. Anh thật nghi ngờ có phải chúng thật sự không biết thứ chúng dùng là một loại kích thích bị nghiêm cấm sử dụng trong thi đấu thể thao hay không.

“Bên thanh tra đang họp và sẽ có kết quả sớm, hiển nhiên các cậu bị tước quyền thi đấu. Và...” anh thanh tra viên ngừng lại nhìn khuôn mặt suy sụp của thiếu niên mới nói tiếp: “kết quả thi đấu trong vòng loại khu vực của trường cậu cũng bị hủy bỏ.”

“Không, không thế nào.” Tất cả những thiếu niên khác đột ngột hét lên. Tất cả đều mang theo sự kinh ngạc chứ không phải sợ hãi.

“Chú thanh tra, chúng cháu thật sự không dùng Doping. Chúng cháu không biết vì sao trong máu của chúng cháu có nó. Chú phải tin chúng cháu.” Lâm nắm chặt tay thanh tra viên. Ánh mắt ngập tràn sự trông mong. Bây giờ tất cả đều chỉ mong sao tìm ra nguyên nhân, vất vả lắm cả đội mới vào được trong trận này, vậy mà đột ngột một nửa đội bóng sau khi bị yêu cầu kiểm tra sức khỏe đã phát hiện Doping trong máu.

“Có thể các cậu không dùng, không biết chừng là huấn luyện viên của các cậu thì sao?”

“Chắc chắn không phải.” Trong phòng đồng loạt lớn tiếng trả lời.

Thanh tra viên hứng thú nhìn các thiếu niên. Một thiếu niên đứng ra khỏi hàng và nói: “Chú có thể nghi ngờ chúng cháu sử dụng Poding nhưng tuyệt không thể nghi ngờ huấn luyện viên của chúng cháu. Bạn ấy buộc chúng cháu tập luyện nghiêm túc và không bao giờ sử dụng thứ kích thích nào cho chúng cháu.”

“Đúng vậy.”

Lúc này, những thanh tra viên khác ở phòng họp cũng hứng thú nhìn video trong căn phòng nọ.

“Những thiếu niên khác kết quả âm tính với Poding. Một phần ba nằm trong danh sách thi đấu bị dính Poding, còn lại là thuộc đội dự bị. Chuyện này có chút kỳ quặc.” Một thanh tra viên nói.

“Tôi cũng nghi ngờ về lá thư đặc danh, tại sao lại đến trước khi khai mạc đại hội 12 giờ đồng hồ. Theo báo cáo của bên kiểm tra, chất kích thích tồn tại trong máu của chúng là 15 giờ đồng hồ. Tôi nghi bọn chúng bị bẫy. Nhưng vì sao lại bị bẫy? Rõ ràng chúng không nổi trội như các đội khác. Kể nào lại giờ trò với một đội bóng không được kỳ vọng trong trận đấu, với lại đây chỉ là một trận đấu của học sinh, không liên quan đến các đội bóng quốc gia hay khu vực.” Một thanh tra viên khác nói.

...

Reng... reng...

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

“A lô, chúng tôi bên cảnh sát điều tra. Đã có thông tin ID máy của người gửi thư đặc danh tới. Người đó vừa gửi một tin tức về các cầu thủ bóng đá trường cấp ba sử dụng chất kích thích trong thi đấu tới tòa báo. Chúng tôi đã tra ra người đó. Bây giờ chúng tôi sẽ tra khẩu cung người nọ...” Từ bên điện thoại vang lên tiếng trả lời, “bây giờ chúng tôi sẽ gửi bên các anh toàn bộ hồ sơ chúng tôi đang tiến hành điều tra, tuy nhiên chỉ là sơ bộ chưa phải là kết quả cuối cùng.”

Máy fax trong phòng họp reng reng năm tiếng, sau đó một loạt giấy in được tải lên. Một nữ nhân viên đứng gần máy fax chờ sau 3 phút đồng hồ bản fax được gửi hết thì đứng ngay cạnh bên máy pho to sao thêm những bản khác và đưa cho từng thanh tra viên trong phòng.

“Như vậy, kết quả gần như chắc chắn đây là một vụ trả thù. Thanh thiếu niên bây giờ thật đáng sợ, chỉ vì một vụ việc nhỏ mà hại những người khác.” Một thanh tra viên thở dài.

“Vậy bây giờ chúng ta nên thế nào? Vẫn tiếp tục cho đội bóng đó tham dự chứ?” Một người khác đọc xong bản báo cáo thì nghĩ một lúc mới nói.

“Dĩ nhiên, đã rõ như này rồi còn gì.” Thanh tra viên ngồi gần cửa nhất nói. “Nhưng họ giờ chỉ còn có 10 cầu thủ có thể tham gia, những cầu thủ kia có chất Doping không được tham gia. Mọi người cho ý kiến đi.”

“Tôi đồng ý, nếu bên trường đó tìm được một người thay thế thì được, nếu không tìm thêm được thì chỉ được tham gia mười người thôi.”

“Tôi cũng nghĩ vậy, đây cũng là bài học cho bọn chúng trong quan hệ bạn bè”

...

“Sao rồi, các cậu vẫn không chịu trả lời thành thật sao?” Thanh tra viên trẻ tuổi gõ tay trước mặt bàn nhìn đám thanh niên đang ngơ ngẩn. Lúc này còn hùng hồn mạnh mẽ nói, giờ không nói gì nữa.

“Lâm?” Tiến húc khuỷa tay vào lưng Lâm. “Tự dưng tớ nghĩ tới buổi tối trước khi chúng ta đi vào Đà Nẵng ấy, hôm mà Vân gặp chúng ta ấy tới quán karaoke ấy. Liệu có phải...” Tiến ngập ngừng nhìn Lâm và nói.

“Hôm đó thì sao cơ?” Lâm ngờ ngẩn nhìn lại Tiến.

“Thì hôm đó Vân nói tổ chức bữa tiệc chúc mừng chúng ta đó. Hôm đó tất cả chúng ta đều đi và giờ thì chỉ có mình chúng ta có vấn đề. Liệu...” Tiến tiếp tục ngập ngừng áy náy nhìn Lâm. “Tớ muốn nói, liệu có phải là Vân giờ trò hay không?”

“Vân làm sao...” Lâm ngừng lại. “Không thể nào chị ấy lại làm vậy với chúng ta.”

“Tớ chỉ nghĩ vậy thôi, không có ý khẳng định là Vân đâu”...

Thanh tra viên cũng thú vị nhìn hai người, dường như anh vừa hiểu ra được một chuyện, rất có thể đây là đầu mối. Ngay lúc này điện thoại di động của thanh tra viên vang lên, anh nhận được thoại, sau một lúc anh gật đầu nói “À, tôi biết rồi.” Anh tắt điện thoại và nhìn những thiếu niên.

“Mấy đứa có biết Hoàng Đặng Vân không?”

Tất cả thiếu niên nhìn về thanh tra viên, trong ánh mắt là ngạc nhiên, sao tự dưng lại nói về người này. Sau một lúc tất cả gật đầu.

“Câu nói đi, cô gái này là ai? Quan hệ thế nào với các cậu.” Thanh tra viên nhìn Lâm.

“Chị ấy từng là quản lý đội bóng một năm trước ạ.” Lâm nói, ánh mắt nhìn thanh tra viên. “Chị ấy bị sao ạ?”

“Cô gái đó không sao? Các cậu chắc không biết người báo các cậu sử dụng chất cấm trong thi đấu chính là cô gái tên Hoàng Đặng Vân.” Lời nói của thanh tra viên khiến tất cả thanh niên ngẩn người.

“Làm sao có thể?” Lâm là người phản ứng mạnh mẽ nhất.

Tiến vỗ vai Lâm nói: “Xem ra khẳng định chuyện chúng ta bị như vậy có liên quan tới chị ta rồi.” Tất cả thiếu niên gật đầu.

Tiến nhìn thanh tra viên và nói: “Hôm trước ngày bay vào Đà Nẵng tham gia thi đấu, chúng cháu có một cuộc gặp với Giám đốc Sở Văn hóa – thể thao – du lịch thành phố cùng các trường khác, chúng cháu gặp chị Vân ở bên ngoài cổng Sở, chị ấy rủ chúng cháu đi ăn và hát karaoke. Tất cả chúng cháu đi ăn, sau đó một nửa có việc đi về trước, chỉ còn lại một nửa tăng 2 đi karaoke. Giữa lúc hát karaoke, chị Vân có việc đi ra ngoài, lúc sau có mang nước trái cây và đồ ăn vặt vào. Chúng cháu tất cả vì hát nhiều nên đều uống nước. Nói vậy khả năng chị ấy đựng tay vào nước uống rất cao.”

“Tiến nói rất đúng.”

“Đúng vậy”...

Thanh tra viên nhìn những thiếu niên gật đầu, cười nói: “Cậu tính làm công an sao? Nếu nói vậy thì chắc các cậu biết nguyên nhân cô ấy làm vậy?”

“Cháu không biết.” Cả lũ gật đầu, chỉ có Lâm gục mặt xuống bàn.

“...”

“Được rồi, tôi sẽ nói cho bên cảnh sát điều tra những thông tin này. Các cậu vẫn phải ở lại đây, trận đấu ngày mai không cần tham gia”. Thanh tra viên đây ghé ra, đứng dậy nhìn khắp lượt thiếu niên rồi mới xoay người bước chân ra khỏi phòng.

“Xin lỗi mọi người.” Khi vừa ra đến cửa, thanh tra viên thấp thoáng nghe được lời nói của Lâm với những thiếu niên khác.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Cầu Thủ Bất Đắc Dĩ

“Chúng tôi hiện nay đã có kết luận về chuyện tám cầu thủ đội bóng đá trường THPT Việt Nam-Ba Lan có chất Doping trong máu. Kết luận này chỉ tháo gỡ việc nghi ngờ lãnh đạo nhà trường cho học sinh sử dụng chất gây nghiện trong thi đấu nhưng việc này là sự trả thù cá nhân hay là sao thì còn phải tiếp tục điều tra. Tuy không phải là có ý nhưng để công bằng trong các trận đấu sắp tới, chúng tôi sẽ hủy bỏ tư cách tham gia mùa giải này đối với tám người.”

Trong một căn phòng có bốn thanh tra viên ngồi tại bàn họp. Đối diện với họ có ba người, hai thiếu niên và một người đàn ông đeo mắt kính.

“Trường anh được quyền thêm tìm thêm cầu thủ khác hoặc giữ nguyên số lượng mười cầu thủ trong các trận đấu tới.”

Ba người cùng nhìn các thanh tra viên rồi lại nhìn nhau. Người đàn ông đeo mắt kính tay nâng mắt kính nhìn bốn thanh tra viên hỏi:

” Về cầu thủ tham gia đó có bị giới hạn về tuổi tác và giới tính không?”

Bốn thanh tra viên hơi ngạc nhiên về câu hỏi này của thầy giáo đeo mắt kính ngồi trước mặt họ, cả bốn nhìn nhau to nhỏ một hồi.

Một người trả lời: “Chỉ cần là học sinh đang theo học trường các anh, giới tính ... trong quy định thi đấu không phân biệt giới tính, cho dù các anh khép hai đội bóng đá nam nữ trường mình vào cũng không sao cả.”

Tuy nói vậy nhưng thanh tra viên cũng biết trường học này chỉ có mỗi một đội bóng đá nam, câu hỏi của thầy giáo này khiến cho anh hơi thấy ngạc nhiên.

“Vậy thì...” Trung nhìn về Nhi và Đông. “Nhi, em tham gia trận đấu đi.”

“Dạ.”

Nhi đưa tay chỉ vào mặt mình, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn thầy Trung.

Đông ở bên cạnh cũng ngạc nhiên nhìn thầy Trung. Những thanh tra viên khác cũng ngạc nhiên không kém.

“Đúng là em.” Thầy Trung gật đầu xác định lại câu nói của mình. “Bình thì không thể được rồi, thằng bé đó chỉ có thể là quản lý, không tập luyện thì không thể đá được, Bảo Ngân thì càng không được. Chúng ta cũng không thể mượn bất kỳ một thành viên của các bộ môn thi đấu khác. Tính ra...” Thầy Trung lấy tay nâng mắt kính của mình và nói: “Chỉ có em là phù hợp với yêu cầu.”

Nhi nghe xong lời của thầy Trung thì hơi trầm ngâm, cả đội đã đi vào trong trận đấu này, không lẽ chỉ để đội hình 10 người hay sao. Nhi lặng im suy nghĩ, những người khác ở trong phòng cũng im lặng chờ đợi ý kiến của Nhi.

“Em đồng ý.” Nhi cũng không để mọi người chờ đợi lâu mà gật đầu.

“Vậy...” Thầy Trung sau khi có câu trả lời của Nhi thì nhìn lại các thanh tra viên. “Làm phiền các anh thêm cầu thủ này vào danh sách thi đấu giúp chúng tôi.”

Các thanh tra viên nhìn Nhi một hồi sau đó cũng gật đầu, chỉ là một quản lý nho nhỏ của đội bóng cũng không ảnh hưởng tới trận đấu nên họ cũng không để tâm vào sự thay đổi của đội bóng này.

“Đúng rồi, anh là đại diện của trường, chúng tôi cũng muốn gặp Huấn luyện viên của đội bóng để xác nhận ký vào biên bản làm việc.”

Một thanh tra viên lên tiếng. Lời anh ta vừa nói nhận được ánh mắt nhìn chăm chăm của cả ba thầy trò Trung. Thầy Trung hơi nâng kính, tay chỉ vào Nhi và nói:

“Nhi, em ký tên vào biên bản rồi chúng ta trở về nào.”

“Chúng tôi bảo là huấn luyện viên của đội bóng, không phải là quản lý viên”

Một thanh tra viên vội vàng lên tiếng ngăn Nhi đứng dậy khỏi ghế ngồi đi về phía bàn làm việc.

“Em là huấn luyện viên của đội bóng.”

Nhi dừng bước ở trước bàn làm việc và nói với cả bốn thanh tra viên ở trước mặt.

“Em ấy đúng là huấn luyện viên của đội bóng đá trường chúng tôi.” Thầy Trung như sợ các thanh tra viên trước mặt không tin nên cũng xác nhận ngay lời Nhi nói.

Các thanh tra viên lần lượt nhìn nhau tỏ vẻ kinh nghi, nhưng vừa nghĩ tới bọn họ bảo để học sinh này tham gia thi đấu rồi nhìn lại Nhi và nghĩ tới bảng thành tích từ giải đấu thành phố đến giải đấu khu vực thì không ai có thái độ khinh thường học sinh trước mặt họ.

...

Sau khi bàn bạc thống nhất xong, các thanh tra viên rời khỏi căn phòng. Thầy Trung cũng dẫn hai học sinh trường mình đi về nơi nghỉ ngơi của cả đội bóng.

Khi vừa mới bước chân vào phòng, Sơn nhìn thấy Nhi và Đông liền vội vàng chạy lại, những người khác cũng trông chờ cả ba.

“Thế nào rồi?” Sơn hỏi.

“Chúng ta ra sân với 11 cầu thủ, còn các bạn khác bị cấm thi đấu năm nay rồi.” Đông giải thích.

“Hả?” Tất cả đồng loạt chú ý tới cụm từ “Cắm thi đấu”

“Sao lại như vậy, khó khăn lắm mới vào chung kết, vậy mà lại gặp phải chuyện này.” Long Phi lấy tay cào cào mái tóc khiến mái tóc rối tung.

“11 người ra sân là sao?” Hà là người đầu tiên phản ứng với thông tin mà Đông đưa ra.

“Mười người trong phòng này và Nhi nữa là 11 người.” Đông tung một quả bom cho cả đội.

Nhi cười cười nhìn tất cả đang hóa đá. Cũng thật may là Nhi thường xuyên tập luyện với mọi người cho nên mọi người cũng đã quen thuộc. Tất cả ngăn người nhìn Nhi người sắp trở thành một cầu thủ bất đắc dĩ.

“Chúng ta vẫn giữ đội hình như cũ, có điều, tớ sẽ thay thế vị trí của Thao là hậu vệ” Nhi không để mọi người ngần ngại lâu hơn một phút đã nói.

“Ồ, sao không phải là tiền đạo?” Sơn thắc mắc, mọi người trong phòng cũng gật đầu tán thành ý kiến.

“Bộ các bạn quên Nhi trốn học thể dục với lý do là bệnh tim à, cho bạn ấy trở thành tiền đạo không phải vạch áo cho người xem lưng sao?” Long Phi bĩu môi nói với mọi người.

“Ồ nhi.” Lời Long Phi khiến tất cả bình tĩnh nhìn lại Nhi.

“Tôi bây giờ tớ vẫn thắc mắc vì sao Nhi trốn thể dục đấy?” Lời Long Phi nói lại một lần nữa nhận được cái gật đầu đầy tán thành của mọi người ở trong phòng.

“Vi nhỏ ghét bị mọi người nhìn khi mặc đồ bơi.” Sơn không phúc hậu cười lớn.

Nhi lại nhận được ánh mắt nhìn của mọi người chỉ biết cười cười.

“Haz, tiếc nhỉ, đáng Nhi đẹp vậy, nếu mặc bikini sẽ rất tuyệt.” Long Phi sáng mắt nói khiến mọi người gật đầu huề theo.

“Được rồi, mọi người nghỉ ngơi hay là đi xem các bạn đội bóng rổ thi đấu. Sáng mai chúng ta có trận đấu đầu tiên đấy.” Đông không lờ nhìn Nhi xấu hổ trước mặt mọi người bèn nói.

Mọi người rất nhanh giải tán khỏi phòng. Chuyện một đội bóng mới tinh lọt vào chung kết bóng đá quốc gia có gần một nửa đội bóng bị đình chỉ thi đấu rất nhanh bị truyền tới tai các đội bóng khác, mỗi người một lời truyền tai nhau khiến đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan rất nổi tiếng, mặc dù là họ nghi ngờ đội bóng này chất lượng đá kém chỉ biết sử dụng chất kích thích trong thi đấu nhưng cũng có những người không tin vào lời đồn thổi. Những cầu thủ trường THPT Lê Hồng Phong – Thái Nguyên ngược lại đều nghi ngờ có kẻ cô ý phao tin làm hại đội bóng trường này, khi nhìn thấy đồ ăn thức uống được mang tới, tất cả đều nghi hoặc liệu bên trong có chứa đựng chất cấm hay không.

Sơn sau khi nghe những lời bộc bạch của họ thì cười rộ lên, nhưng cậu cũng không thể nói cho họ biết là chuyện này vốn là trả thù cá nhân. Theo lời thầy Trung, cuộc điều tra vẫn đang tiếp diễn, bên thanh tra mới chỉ kết luận là không phải do trường gây ra chứ chưa nói chắc chắn có phải là sự trả thù cá nhân của Vân hay không, cho nên sự nghi hoặc của trường Lê Hồng Phong cũng không hẳn là một việc thừa thãi. Suy đi tính lại, Sơn và các bạn trong đội bóng đều quyết định cứ để cho bọn họ hiểu lầm đi, đến khi ra sân sẽ chứng tỏ cho bọn họ biết sự thật là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Đồng Đội Cũ

Trong lượt đi, trường THPT Việt Nam - Ba Lan gặp đội bóng trường THPT Phan Bội Châu - Nghệ An. Đội bóng này có 5/11 cầu thủ là nữ. Mọi người nhìn những nữ sinh khoác trên người trang phục thi đấu bó sát người tranh bóng mà thấy xấu hổ, nhất là những đụng chạm cơ thể. Cổ động viên nhìn hành động như kẻ ngu của mấy người trên sân mà chửi ầm lên.

“Ngu ngốc! Cô ta ăn thịt được cậu không?”

Sơn hét lên với Hà. Tình huống vừa rồi là Hà đang dắt bóng tính truyền cho Đông, nhưng lúc đó một cầu thủ nữ chạy tới tranh bóng, không rõ là cố ý hay vô tình mà cả người nữ sinh đó dấn vào lưng của Hà. Hà giật mình né sang, nữ sinh nhanh nhẹn lấy được bóng truyền cho người khác.

Sơn vát vát ngăn chặn được thì rống lên với Hà. Hà xấu hổ nói “xin lỗi”.

Nhi nhìn nụ cười của đội bạn và sự ngượng ngùng của đội mình mà cau mày. Việc sử dụng thủ đoạn trong thi đấu không sai, mấy cô gái này rất biết sử dụng lợi thế thân thể gây rối loạn tâm lý giới tính của cầu thủ đội bạn rất đáng khen, nhưng khi chính đội mình gặp phải thì không vui chút nào.

“Hội ý”

Hòa Hạ hướng mọi người lớn tiếng nói.

“Trong thi đấu không phân biệt giới tính, nếu còn như vậy, mấy người về bú sữa mẹ đi”

“Rõ”

Tất cả hướng Nhi đồng thanh đáp.

Điều này cũng thu hút ánh nhìn của đội bạn. Trong hơn nửa trận đấu, Nhi không gây chú ý bởi vì tuy là hậu vệ nhưng không vọt lên ngăn chặn bóng, chủ yếu vẫn là nhóm Sơn, người chỉ đạo cầu thủ chủ yếu là Đông, Hà và Long Phi. Cho nên khi thấy Nhi lên tiếng khiến cả đội đồng thanh mới khiến đội bạn chú ý.

“Ai vậy?”

“Không biết”

“Có thay đổi chiến lược không?”

“Không, cứ như cũ đi”

Đội bóng trường THPT Phan Bội Châu cũng truyền lời nhau.

Vì vậy, cả hai bên tiếp tục trận đấu. Lúc trước e ngại các cầu thủ đội bạn là nữ nên còn e dè, từ khi Nhi đánh động, cả bọn xóc lại tinh thần. Ai cũng đều coi mấy bạn nữ kia như Nhi, cho nên trên sân bóng nhiều khi thấy sự tranh giành bóng vô cùng gay gắt.

Đến cuối cùng, kết quả 1-0 nghiêng về đội bóng trường THPT Việt Nam-Ba Lan. Tuy nhiên, cả bọn đều quý mến mấy cô bạn xứ Nghệ.

Trận lượt về, đội bóng trường THPT Việt Nam-Ba Lan gặp trường THPT Lương Thế Vinh – Bình Thuận. Chỉ cần qua được đội này sẽ vào được đội sau. Đây chính là suy nghĩ của cả hai đội. So với các đội kia đều thua hoặc hòa thì không nghi ngờ cả hai đội đều thắng ở lượt đi chính là tiêu điểm cho mọi người.

Sơn nhìn đội bạn đều đỏ con rồi nhìn cái lũ da trắng môi hồng đội mình mà nuốt nước miếng.

“Đội này chơi chiến thuật phòng thủ thì đội mình thua chắc.”

“Bốp”

“Cấm làm lung lay lòng người”

Nhi vừa ra sân nghe lời Sơn nói thì nhăn mày nhăn mặt, cô không tiếc đập một phát lên đầu Sơn. Thấy Sơn xoa đầu cúi gầm mặt thì cười. Khi nhìn đội bạn thì cũng giật mình một chút, đội bạn toàn người cao mét tám, mét chín, ai cũng cơ bắp cuồn cuộn, nếu cho đi thi thể hình đội bạn thắng chắc. Hòa Hạ vừa nghĩ vừa gạt đầu với một người bên đội bạn đang nhéo cười với mình.

“Eo ơi, họ ăn gì mà to con dữ vậy?”

Long Phi há hốc miệng nhìn cả đám rồi lại nhìn mình và các bạn trong đội, bây giờ thì cậu đã hiểu vì sao Sơn lại có phản ứng như vậy và vì sao Nhi lại nói như vậy.

“To con chưa chắc đã nhanh nhẹn.”

Hà cũng nhìn ra ánh mắt của các bạn trong đội, lần trước thì gặp phải đội hình đàn bà con gái, lần này toàn gặp su mô. Ánh mắt cậu nhìn Nhi như đang có điều suy nghĩ.

“Mọi người cứ chơi hết mình là được, họ to lớn thì sao chứ, đúng như Hà nói, to con chưa chắc đã nhanh nhẹn.”

Đông vỗ vỗ vai mọi người, là một đội trưởng, lên tinh thần cho đội mình là điều rất cần thiết, nhất là trong trường hợp này. Nhi hài lòng gật đầu với Đông.

Song, tuy Hà và Đông nói vậy nhưng thực tế đúng là khá khó khăn hơn cả hai suy nghĩ, những người này tuy to con nhưng ỷ vào thể lực mà nhiều lần gây khó khăn cho cả đội, nhất là trong lúc tranh giành bóng luôn áp sát đội mình, nếu không phải vì cả đám đều được nâng cao thể lực thì chắc chắn không né nổi mà ngã xoài trên sân.

Kết thúc trận đấu, trường THPT Việt Nam – Ba Lan tuy chiến thắng với tỉ số 1 – 0 nhưng là do quả phạt đền của Nhi ở phút thứ tám mươi bảy, lúc đầu Nhi định để Hà hoặc Đông đá phạt đền nhưng vì Hà là người vừa bị đội bạn phạm lỗi nên mọi người đều có chung ý nghĩa, “nếu đội vào vòng trong thì người quyết định sẽ là Nhi”. Đó cũng là nguyên nhân mà vì sao sau trận đấu, cả đội gồm chính thức và dự bị đều được chạy từ trung tâm thành phố đến bán đảo Sơn Trà trước ánh mắt hiếu kỳ của rất nhiều người.

“Thật dã man, vừa mới đá xong trận chưa kịp nghỉ ngơi đã bị ép xác.”

Son vừa chạy vừa cầu nhàu lằm bằm trước ánh nhìn của nhiều người bên đường.

“Muốn chạy gấp đôi không Son?”

Nhi rất thích ý ném cho Son một ánh mắt.

“Không! Nhi xinh đẹp đáng yêu nhất mà. Ha ha.”

Son nhìn cô bạn nhỏ đang thư thái đạp xe mà run người một cái, cái bán đảo Sơn Trà cũng đủ dài rồi, gấp đôi nữa chết người luôn đó, chưa kể cuối giờ chiều gió trên bán đảo khá to.

“Này, Long Phi phải không?”

Ngay khi cả đội chạy tới chân chùa Linh Ứng, một chiếc xe máy có hai người đang từ hướng thành phố phóng tới và dừng trước mặt Long Phi.

Long Phi hơi ngạc nhiên nhìn hai người nhưng chỉ hơi khựng lại rồi nhanh chân né chiếc xe và tiếp tục chạy.

“Này, đừng có tỏ ra không quen anh em như vậy chứ?” Người ngồi phía sau nhào người lên gọi, còn người lái xe tiếp tục điều khiển chiếc xe. “Sao lại không nói gì?”

“Hai bạn là ai vậy?” Nhi vốn đang đi ở phía trước, nghe thấy tiếng động xe máy ở phía sau rồi nhìn hai người tỏ ra thân quen với Long Phi thì vòng xe lại hỏi.

Cả hai nghe thấy tiếng nói của Nhi thì đều nhìn lại Nhi. Người lái xe lập tức nhận ra Nhi chính là người đá cú phạt đền lúc nãy, bèn nói:

“Chào bạn, bọn tớ là bạn của Long Phi. Nãy bạn đá cú đó đẹp lắm.”

Cậu vốn không nói sai, ở vị trí cách khung thành 11 mét mà phía trước chỉ có các cầu thủ của đội bạn, một mình cô bạn này tiến hành đá một cú duy nhất mà trúng lưới thì thật sự là rất tốt. Lúc đó, cả hai còn chẳng hiểu vì sao đội bóng của Long Phi chẳng ai có phản ứng chuẩn bị tinh thần di chuyển khi bóng nhập cuộc và di chuyển vào vòng cấm cơ. Nhưng khi thấy bóng xoẹt qua hai cầu thủ của đội bạn với tốc độ mạnh và nhanh đi vào lưới mà thủ môn không đỡ được thì cả hai đều vô cùng kinh ngạc. Sau đó cả hai đều biết tay thủ môn bị đau, tuy không chấn thương nhưng cũng bị tê suốt mấy tiếng đồng hồ.

Cả hai vốn nhìn thấy Long Phi trận đấu trước, nhưng vì lúc đó còn đang nghi ngờ mình nhìn nhầm người hay không nên chưa tới gặp. Lần này xác định đúng là người bạn mới tới gặp cậu ấy. Ai dè nhìn thấy cả đám rủ nhau chạy từ sân vận động Hòa Xuân tới bán đảo Sơn Trà trong ánh mắt ngạc nhiên của hai người. Chưa kể chỉ riêng cầu thủ vừa mới đá thành công penalty thì mượn được chiếc xe đạp để đi.

“Long Phi, bạn cậu tới gặp nè.”

Nhi gọi to Long Phi đang ở cuối hàng nhưng nhìn thái độ của Long Phi có vẻ không muốn gặp gỡ bạn bè cũ, bởi vậy mọi người chỉ thấy cậu bạn quay mặt ra phía biển.

“Hai bạn chắc là bạn của cậu ấy chứ?”

Nhi nhìn ra thái độ không hào hữu của Long Phi với hai người này nên hỏi. Cô nhìn hai người này cũng có chút xấu hổ nhưng vẫn gượng cười, người bạn lái xe nói:

“Trước khi bạn ấy chuyển trường, đúng là bọn tôi có chút chuyện hiểu lầm. Chính vì vậy mới muốn gặp Long Phi.”

Nhi trầm ngâm một chút, dù có chút tò mò về chuyện của họ nhưng cô cảm thấy không phải là việc tốt khi hỏi ra, vì vậy, Nhi tuýt còi. Cả đội nghe thấy tiếng còi thì lập tức dừng lại.

“Chúng ta lên chùa nghỉ, tạm tha thứ cho mấy bạn, đừng sau còn có cái suy nghĩ đó nữa thì gặp mười lần này.”

“Á. Không dám nữa đâu.”

Cả đám nghe vậy thì lập tức đồng thanh, sau đó cũng lần nhanh lên chùa Linh Ứng chơi. Không nói thì cả đám cũng hiểu Nhi đang muốn ba người Long Phi nói chuyện riêng.

Long Phi thấy cả đội đi lên chùa thì cũng tính đi lên, nhưng lại bị Nhi kéo cổ áo ở lại. Cậu nghe Nhi nói:

“Bạn bè tới gặp mà thái độ vậy là sao?”

“Tụi tôi không phải bạn bè.” Long Phi quay mặt đi không nhìn ba người nói.

“Xin lỗi. Chuyện lần đó là do chúng tớ không tốt, dù sao chúng ta cũng là đồng đội sát cánh bao năm.”

Người ngồi phía sau xe máy lên tiếng, Nhi nhìn ánh mắt cậu ta chân thành hồi hận thì lẳng lặng nhường không gian đi lên chùa với những người khác, nhưng vừa xoay người đã bị Long Phi kéo tay lại.

“Bạn đi đâu?”

Long Phi cau mày nhìn Nhi, hỏi.

“Mình đi ngắm cảnh, lên chùa ngắm được đẹp hơn.”

Nhi giật tay Long Phi và nói.

“Tụi này chẳng có gì cần nói cả, đi thì cùng nhau đi lên đi.”

“...”

Nhi lẳng càm nhìn Long Phi kéo mình qua đường. Lúc này, cô quay đầu lại áy náy nhìn hai người bạn kia.

“Đồ điên kia”

Đúng lúc này, bên tai Nhi nghe tiếng quát giận dữ của Long Phi. Chuyện là khi thấy Long Phi bỏ mặc mình, người bạn ngồi sau xe máy vội vàng chạy qua đường mà không chú ý có xe ô tô đang chạy tới gần. Long Phi vừa lúc quay đầu lại thì hoảng hốt, cậu bỏ tay Nhi và đẩy người bạn kia ra phía sau, chiếc xe cũng nghiêng mình kết phanh gấp.

“Mấy đứa điên à?”

“Cháu xin lỗi.”

Cả Nhi và người bạn lái xe máy đều vội vàng xin lỗi người lái xe. Sau đó mới cùng chạy lại nhìn hai người bạn. Thật may là cả hai chỉ bị xầy xước mà thôi.

“Có điên thì cũng đừng có tự tử kiểu đó chứ.”

Long Phi quát âm lên.

“Xin lỗi.”

Cả hai người bạn cúi đầu nghe mắng.

Nhi nhìn ba người mà lắc đầu. Rõ ràng thân nhau lại cố làm ra vẻ không ưa nhau. Lúc sau cô mới biết chuyện của ba người. Chỉ là chuyện nhỏ nhưng không giải thích với nhau nên mới dẫn đến chuyện to. Cũng may, lần này họ đã làm lành với nhau.

“Xin lỗi, lúc nào cũng chỉ xin lỗi hay sao?”

“Bây giờ bọn tao không xin lỗi thì thế nào hả?”

“Bọn tao muốn ra Bắc học chung với mày.”

“Tao không thích tụi bây phá hỏng cuộc sống hiện tại của tao, miễn đi.”

“...”

Sau một lúc cãi nhau, Long Phi mới nhớ ra Nhi vẫn còn đang đứng bên đường nhìn mình, cậu xấu hổ gỡ mái tóc rối tung của mình, nói:

“Hai tên này là bạn thân của mình, cũng là đồng đội cũ của mình ở đội bóng rổ.”

Nhi gật đầu chào hỏi hai người và cũng leo thang lên chùa, để lại cả ba người lâu ngày gặp nhau tâm tình.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Mất Tích

“Tìm được người chưa?”

“Không thấy”

“Làm sao giờ?”

“Còn làm sao nữa, tiếp tục thi đấu thôi.”

Trên sân thi đấu, một đội bóng chỉ có mười người đang rối loạn bởi một cầu thủ của đội đã biến mất. Đội bóng đó chính là đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan, và cầu thủ mất tích chính là Nhi.

Đội bóng đã vượt qua các đội bóng khác để vào trận bán kết, kết quả của trận đấu rất khả quan bởi đội bóng đã dẫn trước 1-0 so với đội bạn. Nhưng có ai ngờ được, chỉ sau giờ nghỉ giữa trận, Nhi liền biến mất, không phải nói là mất tích.

“Chúng ta phải tập trung tinh thần, dù không có Nhi cũng phải thi đấu.” Đông nắm chặt tay nói với mọi người. Cả đội nhìn Đông, ai cũng hiểu Đông so với cả bọn đều lo lắng hơn.

“Ừ.”

Cả bọn đồng thanh đáp.

“Đừng lo lắng, chắc là có chuyện gì gấp không thể nói với chúng mình.”

Son vỗ vỗ vai Đông. Thấy Đông gật đầu thì cũng an tâm một chút.

“Rốt cuộc thì người biến đâu mất chứ?” Son nghe bên tai lời của Long Phi.

Mặc dù mất đi một cầu thủ khiến đội bóng chật vật không ít, nhưng cuối cùng cả đội cũng giữ vững được tỉ số 1-0 cho đến cuối trận đấu.

Trong lúc đội bóng thi đấu dưới sân thì trên hàng ghế cổ động viên cũng có người lo lắng không kém.

“Chuyện gì đã xảy ra? Vì sao Nhi lại mất tích?”

An lo lắng đứng ngồi không yên. Mắt anh đỏ lên khi nghe tin em gái không có trong hiệp 2. Tử Lãng ở bên cạnh vừa nắm bàn tay anh vừa liên lạc với những người anh biết tìm hiểu nguyên nhân.

Mà bên cạnh hai người có người đang bận rộn truy tìm định vị của Nhi.

“Sao lại không thấy?”

Trên trán anh đổ mồ hôi hột, nhưng tay thì không ngừng truy cập vào các thông tin của sân bay, tàu thuyền. Anh rất lo sợ, bàn tay anh run run nhưng vẫn cố giữ mình bình tĩnh.

“A”

Anh hét lên một tiếng khiến ba người ngồi bên anh cũng kịp thời nhìn anh.

“Tìm thấy rồi sao?”

An nghiêng mình sang bên anh, nhìn dãy số kỳ lạ rồi hiện ra một cửa sổ, rõ ràng là người này đã hack được thông tin gì đó.

“Là hình ảnh cuối cùng của Nhi.”

An nghe thấy giọng nói kìm nén sự lo lắng của người thanh niên, tuy bản thân mình cũng lo lắng không kém, nhưng anh vẫn giữ được bình tĩnh hơn so với thanh niên.

“Rốt cuộc thế nào rồi Thiên?”

Thiên không trả lời An mà nhìn chăm chăm vào vị trí của Nhi, lúc đó Nhi đang đi trên hành lang chuẩn bị ra sân, phía sau cô cũng có vài người, nhưng khi tới khúc cua thì đột nhiên biến mất mà người phía sau cô lại không hề phát hiện, anh tìm kiếm những camera khác thì không thấy gì lạ, nhưng vừa rồi qua 15 phút thi đấu của hiệp 2 thì từ máy quay ở công sân thi đấu có ba bóng người rời khỏi sân thi đấu.

Trong lòng anh lộp bộp, anh có dự cảm một trong ba người đó là Nhi, mặc dù hình ảnh ba người bình thường nhưng anh vẫn có cảm giác này. Thiên vội vàng đứng dậy chạy về phía cửa thoát hiểm. Anh lúc này rất bình tĩnh, đúng vậy, là bình tĩnh, cho dù không bình tĩnh cũng phải bình tĩnh.

Không rõ lý do vì sao những kẻ đó tìm được chip định vị của anh ở trên người Nhi, không rõ lý do vì sao những kẻ đó lại bắt lấy Nhi, anh rất sợ Nhi gặp nguy hiểm. Anh xâm nhập vào hệ thống camera giao thông công cộng để truy tìm chiếc xe, ngay cả một chi tiết rất nhỏ của nó là dừng đỗ và chạm xe khác cũng đang được anh chú ý. Tuy có sự giúp đỡ của trí thông minh nhân tạo là GOW, nhưng anh vẫn sợ hãi mình bỏ qua chi tiết nào đó.

An thấy Thiên vội vàng bỏ đi thì biết rằng Thiên có tin tức của Nhi, vì vậy anh và Tử Lăng cũng vội vàng đi theo. Còn Kyo nửa muốn đuổi theo nửa muốn ở lại, nhưng cuối cùng anh vẫn đuổi theo. Anh vừa mới theo Thiên xuống máy bay tới đây xem trận đấu của Nhi và các bạn, nhưng không thể ngờ Nhi lại biến mất vào giữa giờ nghỉ hai hiệp.

Ngay khi nhóm người rời đi thì ở một góc khuất của sân thi đấu có một người mỉm cười xoa xoa má của một thiếu niên đang ngủ gục bên cạnh. Người nọ ngồi xem kết thúc trận đấu mới theo dòng người rời đi.

...

“Ư”

Nhi mở mắt nhìn căn phòng tối đen mà kinh ngạc, sao cô lại ở đây, chẳng phải cô đang thi đấu trận bán kết hay sao? Nhi ngồi dậy, tay xoa đầu suy nghĩ xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Nhi nhớ lại lúc đó có người gọi cô lúc cô đang quẹo ngã rẽ trên hành lang, tại cái tên người nọ gọi và giọng nói của người nọ khiến cô giật mình đứng lại, cái tên “hỗn huyết”, ai lại biết được cái tên đó và cô chứ? Sau đó, cô bị một bàn tay vỗ lên vai mà chưa kịp phản ứng, sau đó thì sao? À, cô ngất đi? Và bây giờ cô đang ở trong một căn phòng tối đen. Khả năng cô bị bắt cóc rồi.

Nhi cười khò. Cô có giá trị gì để người ta bắt cóc nhỉ? Tuy cô có mối quan hệ với anh Thiên nhưng là bí mật, không phải ai cũng biết cô với anh là một cặp đề lợi dụng cô gây khó khăn cho anh. Nói chính xác thì cô rất tin tưởng vào khả năng giữ bí mật của Thiên.

“Két”

Cánh cửa mở ra, ánh sáng từ ngoài hành lang chiếu vào khiến Nhi phải che mắt mình, sau khi thích ứng với ánh sáng, một dáng người cao lớn đứng trước cửa phòng. Nhi ngược mắt nhìn khuôn mặt của người nọ, ngoài ngạc nhiên thì vẫn là ngạc nhiên, Nhi nghĩ người bắt cóc mình sẽ phải đeo mặt nạ nhưng người này không hề che mặt. Không chỉ vậy, khuôn mặt quen thuộc này khiến Nhi tức giận nghiến răng nghiến lợi:

“Tiến sĩ Vương”

Đúng vậy, người này mang theo khuôn mặt Thanh Vân, khác với khuôn mặt thanh niên còn non nớt trong game mà là khuôn mặt thanh niên chững chạc. Người nọ mỉm cười nhìn Nhi, vươn tay đỡ cằm Nhi, nói:

“Ta thích em gọi ta là Thanh Vân hơn.”

Nhi nhìn đôi mắt toát ý cười mà không hề thấy ý cười của người trước mặt. Cô thắc mắc từ lâu, vì sao người này lại quan tâm cô trong game và còn xuất hiện trước mặt mình ở ngoài đời thật. GOW được bảo mật, hơn nữa tường lửa cũng được nâng cấp, làm sao người này lại phát hiện ra thông tin của cô chứ.

“Thực ra GOW rất khó phá vỡ, chỉ tiếc rằng ta vẫn có thể nhận ra em.”

Tiến sĩ Vương thú vị nhìn Nhi, dường như đọc được suy nghĩ trong đầu Nhi, anh ta nói:

Nhi gạt tay tiến sĩ Vương ra khỏi cằm của mình, cô nói:

“Tôi đói, có gì ăn không?”

Tiếng Nhi vừa dứt, tiến sĩ Vương mở to con mắt ngạc nhiên và cười to ha ha rất lâu.

“Em thật thú vị, tôi rất thích em.”

Nhi chỉ nhìn người đàn ông đang gập lưng cười như điên rồi nhìn xung quanh, không biết cô ngủ bao lâu mà bụng mình lại đói như vậy. Cô nghĩ chắc cũng phải qua một ngày rồi, nếu không bụng cô không réo lên vì đói.

“Đi thôi, tôi dẫn em đi ăn.”

Nhi không khách khí đi theo tiến sĩ Vương rời căn phòng, theo hành lang tới nhà ăn. Bên ngoài hành lang chỉ có chút ánh đèn, cảm giác không khí nặng nề khiến Nhi có suy đoán lớn mật, nơi này ở dưới lòng đất.

“Chúng ta đang ở dưới lòng biển với độ sâu là 1500km. Em sẽ không muốn tìm cách rời khỏi đây đâu nhỉ?”

“Hả?”

Nhi giật mình khi nghe người đàn ông này nói, ‘1500km’, ‘dưới lòng đại dương’. Thảo nào mà nhiều kẻ truy tìm người đàn ông này đều thất bại.

“Vì sao lại bắt cóc tôi?”

Nhi rốt cuộc vẫn nói ra thắc mắc của mình. Nhận được sự trả lời là bước chân của tiến sĩ Vương dừng lại, anh xoay người và nâng đầu Nhi lên. Nhi nhìn ánh mắt chăm chú của người nọ thì hơi xấu hổ quay đầu đi.

“Vì tôi thích em.”

Nhi tự nhận trước giờ cô không giỏi nhìn mặt người, có khi còn khá máu lạnh, ít thể hiện tình cảm trên mặt nhưng lúc này không thể không tức giận ra mặt, đây là cái lý do gì vậy, cái thích của người này là sao? Sao lại bắt cóc cô.

Tiến sĩ Vương nhìn khuôn mặt cau có vì tức giận của Nhi mà khẽ vuốt má Nhi, thấy Nhi tránh thoát cũng không làm cảm thấy phiền lòng.

Nhi nhận thấy nơi này khá rộng, nhưng kỳ lạ là chẳng có bóng người nào cả, một nơi vắng vẻ như này, người này lại ở đây lâu như vậy không lẽ không cảm thấy buồn chán hay sao? Nhi thắc mắc nhưng cũng không nói ra.

Khi tới phòng ăn, trên bàn ăn đã chuẩn bị cả đồ ăn kiểu phương tây và phương đông, bàn ăn không quá nhiều món, chỉ đủ cho hai người. Nhi không khách sáo mà tự nhiên ngồi xuống ghế và chọn thức ăn để ăn. Tại sao phải khách sáo chứ, bụng đói sẽ không có năng lượng, không có năng lượng sẽ không lớn được, phải biết rằng cô đang trong tuổi dậy thì, không có năng lượng thì không thể trốn thoát được. Ở một nơi xa lạ như vậy, muốn thoát ra thì phải tìm hiểu hoàn cảnh. Đây chính là suy nghĩ của cô.

Tiến sĩ Vương nhìn Nhi đang ăn như lang như hổ mà mỉm cười. Anh rất có phong độ ăn uống từ tốn khác hẳn với cách ăn của Nhi, anh biết cô bé này đang gây khó chịu cho anh, chứ một người sống trong gia đình giàu có sao lại có thói quen ăn như vậy được, nhưng anh cũng sẽ không nói ra, dù sao như vậy mới thú vị, không phải sao?

Tiến sĩ Vương chạm tay vào một bên đồng hồ, lập tức kênh phát thanh truyền hình Đà Nẵng hiện ra trong không gian. Nhi sững sờ nhìn chuyên mục truyền hình trực tiếp chung kết bóng đá khối trường THPT Không nghi ngờ một trong hai đội kia chính là đội bóng trường cô, chỉ khác là đội bóng giờ chỉ có mười người.

Nhi sững sờ nhìn Đông, nhìn Hà, nhìn Long Phi đang dẫn dắt cả đội mà mắt nhạt nhòa. Đã tới trận chung kết, tức là trận bán kết trường cô đã thắng và giờ đã trải qua ba ngày. Ba ngày, cô biến mất ba ngày, mọi người có biết bao nhiêu lo lắng. Nhìn về một mối của những người bạn, mắt Nhi càng mờ mịt. Rồi ngay sau đó, cô nhìn thấy ở phía ghế cô vũ là người cô yêu, là người anh trai của cô. Nhi đứng bật dậy chạy tới gần chiếc ti vi màn hình giả lập. Bàn tay cô khẽ chạm vào màn hình nhưng sau đó lại bỏ xuống bởi máy quay đã quay đi nơi khác.

Mới ba ngày mà người anh của cô đã gây đi bao nhiêu, người yêu cô không chỉ tiêu tụy mà trông còn vô cùng mệt mỏi. Ba ngày, không biết anh đã phải hành hạ bản thân truy tìm cô như thế nào.

Nhi nắm chặt tay, quay đầu nhìn tiến sĩ Vương vẫn đang nhìn chằm chằm vào cô, nói:

“Tôi muốn liên lạc với gia đình tôi.”

“Không được.”

Tiến sĩ Vương dùng khăn lau khóe miệng, mắt vẫn nhìn Nhi nói.

“Xin anh. Tôi chỉ muốn báo tôi bình an.”

Chưa bao giờ cô cầu xin ai, nhưng đây là lần đầu tiên cô cầu xin một người khác. Tiến sĩ Vương nhìn cô, nói:

“Đáp ứng tôi một yêu cầu, tôi sẽ cho em liên lạc với họ, nhưng chỉ một lần duy nhất thôi.”

“Được”

Nhi lập tức đáp ứng. Tiến sĩ Vương hứng thú nhìn cô, nói:

“Không muốn biết yêu cầu của tôi là gì mà đã đáp ứng sao?”

Nhi lắc đầu, ánh mắt kiên cường nhìn tiến sĩ Vương, cùng lắm thì bị biến thành vật thí nghiệm của người này.

“Ha ha”

Tiến sĩ Vương cười lớn tiếng, sau đó cúi đầu nhìn Nhi nói:

“Tôi muốn em”

Sau đó, xoay người đưa một chiếc điện thoại di động cho Nhi. Nhi nhìn người đàn ông đang ngồi nhìn mình mà bấm số gọi cho Thiên và An. Cô biết điện thoại này đã qua xử lý, sẽ không ai truy được địa điểm cô đang ở, cô cũng không thể làm trò trước mặt người này vì cô không rõ mình đang ở đâu.

Điện thoại rất nhanh được nhận sau ba tiếng “tút”.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Năm Năm Sau

Đã năm năm kể từ ngày Nhi mất tích, cô sống trong phòng nghiên cứu của tiến sĩ Vương. Chỉ một lần duy nhất có thể liên lạc với gia đình và người yêu. Năm năm trôi qua, con người sẽ có thay đổi và cô cũng thay đổi rất nhiều. Tuy bị giam cầm trong phòng thí nghiệm này nhưng thứ cần biết cô vẫn biết, thứ cần học cô vẫn học.

Mọi chuyện liên quan bên ngoài kia cô đều biết, gia đình, người thân hay bạn bè. Anh An đã kết hôn với Từ Lăng và có hai bé sinh đôi dễ thương. Anh Đông cũng là sinh viên năm cuối ở Đức, điều ngạc nhiên là anh ấy đang yêu Bảo Ngân, cô nhớ trước đó Đông rất thích Aki, cho nên khi biết chuyện này cô rất ngạc nhiên. Mà Bảo Ngân cũng thay đổi, trước đây bắt cần đòi và luôn bị bắt nạt mà giờ là ca sĩ nổi tiếng, cô luôn bị tai tiếng về chuyện thời đi học nhưng cũng không che đậy. Sơn và Long Phi đều thành cầu thủ bóng đá nổi tiếng, Sơn cũng đã nhận lời yêu của Kyo. Hà và những thành viên đội bóng đều đã là sinh viên. Năm năm qua, sau khi đoạt cúp bạc, tiếng tăm của đội bóng cũng rất lớn.

Còn Thiên- người cô yêu đã phát triển rộng tập đoàn, mỗi khi nói về tin tức của Thiên, Vương Thanh Vân vẫn luôn cười nhạo anh vẫn truy tìm tin tức của cô nhưng chưa từng thành công. Nhiều lần cô nghĩ hẳn yêu anh Thiên nên mới bắt cô, nhưng cô không dám nói ra, không cô là người chịu dày vò nhất.

“Mẹ!”

Giọng nói thanh thúy của hai đứa bé khiến Nhi ngừng suy nghĩ. Cả hai đứa nhỏ chạy òa vào lòng Nhi khiến Nhi suýt nữa thì bị ngã ra đằng sau ghế. Mất công ôn định lại cơ thể, hai đứa bé đã nhảy lên lòng cô. Nhìn một đứa có khuôn mặt giống cô, một đứa có khuôn mặt giống Vương Thanh Vân mà lòng cô rối rắm.

Tuy không thích Vương Thanh Vân, nhưng hai đứa bé này có một nửa gen di truyền của mình thì không thể nhầm lẫn. Nói cô yêu thương chúng thì cũng không đúng nhưng nói cô không thương chúng thì cũng không phải, dù sao một nửa dòng máu của chúng cũng là của cô. Đây chính là sự rối rắm của cô. Hàng ngày, hàng giờ phải nhìn hai phiên bản bé nhỏ của chính mình và người bắt cóc mình đúng là không dễ dàng gì, vì vậy cô chỉ cố gắng tỏ ra lạnh nhạt với cả hai đứa bé. Dù sao cô cũng không thể đối xử tệ hại với chúng được. Nhiều khi cô nghĩ không biết chừng một ngày cô cũng sẽ mắc hội chứng Stockholm, vì vậy cô rất sợ hãi, cô không muốn bị nhốt suốt đời ở đây.

Hai đứa bé thấy mẹ chúng không quan tâm mình thì không dám nhúc nhích, cả hai ngồi im trên đùi mẹ mình. Một đứa rung rung nước mắt nhưng không dám khóc, một đứa thì nhìn chăm chăm mẹ mình, một tay thì vờn ra nắm lấy tay đứa nhỏ còn lại.

Nhi phục hồi tinh thần nhìn hai đứa bé mà thở dài, không phải cô quá tàn nhẫn, nhưng một người bình thường năm năm bị nhốt rồi dùng một cái phải trở thành mẹ nuôi đứa con của kẻ bắt cóc thì tâm trạng nào có thể bình thường. Năm năm qua tuy kẻ bắt cóc không gây sức ép với cô, còn dạy cô rất nhiều thứ, nhưng nói sao thì cũng là vẫn là kẻ xấu. Đối mặt với hai đứa nhỏ là con của kẻ đó, làm sao mà không ác độc được cơ chứ, cho dù chúng có là con của mình đi chăng nữa.

“Hai con muốn gì nào?”

Thấy Nhi xoa đầu mình, đứa bé ngừng khóc. Đứa nhỏ khác thì nhìn Nhi rồi lại cúi đầu. Nó biết lý do vì sao mẹ không thích hai đứa chúng nó, chúng nó cũng đâu muốn sinh ra mà không có tình thương của cha mẹ đâu. Dù biết thì biết nhưng chúng chỉ là những đứa bé, dù thông minh đến đâu thì chúng cũng khó lý giải cảm xúc của cha mẹ chúng.

“Thanh, con nói đi.”

Thấy đứa lớn không phản ứng mà cúi gằm mặt, Nhi không thể không lên tiếng đánh vỡ suy nghĩ của chúng. Điều Nhi cảm thấy lạ lùng là cả hai đứa nhỏ này đều là thiên tài, đứa lớn tên Thanh có khuôn mặt giống hệt Vương Thanh Vân và cũng có chỉ số thông minh không tuy kém cha nó, nếu như cũng di truyền cả sự biến thái của cha nó chắc thế giới này loạn rồi.

“Vân, con nói coi.” Thấy đứa lớn không đáp lại, Nhi tiếp tục hỏi đứa nhỏ. Đứa này lúc nào cũng mít ướt nhưng đây chỉ là sự giả tạo, nó cũng rất thông minh, khác với sự chín chắn của đứa anh, đứa này thật sự mang theo sự biến thái điên cuồng của cha.

Nhi không biết làm sao mà Vương Thanh Vân lại đặt tên hai đứa là Thanh và Vân trong tên của hẳn, cũng chẳng hiểu sao di truyền của hẳn được hết cho hai đứa, ngoài khuôn mặt của Vân giống Nhi thì chẳng có điểm nào hai đứa này giống cô hết.

Nhi nhăn mặt nhìn hai đứa không chút phản ứng. Hai đứa nhỏ dường như cảm nhận tâm tình không tốt của mẹ nên ngoan ngoãn cúi đầu. Thanh nói:

“Là có người muốn truy thông tin của ba, hai đứa con đã chặn được truy tìm của người đó.”

Nhi vừa nghe Thanh nói thì không có cảm xúc gì nhiều, năm năm qua cô cũng phát hiện ra Vương Thanh Vân có quá nhiều kẻ thù, hẳn không những không có bạn bè mà chỉ có kẻ thù. Có lẽ vì vậy nên hẳn mới trốn chui trốn lủi ở dưới lòng biển.

“Người nọ rất giỏi, phải ngang tay với ba ấy. Nhưng tiếc rằng một người không thể đấu với hai người, cho nên cuối cùng vẫn thua.” *Vân hí híp mắt khoe khoang.* “Ngược lại còn bị bọn con truy được một phần thông tin nữa cơ, người nọ hình như là Sky, nếu không vì tự đứng xuất hiện một tường lửa, chính xác phải nói là một trí thông minh nhân tạo chen vào giúp đỡ thì người nọ thua bọn con rồi.”

“Sky”, Nhi vừa nghe cái tin này thì run tay, “liệu có phải là anh Thiên hay không?. Nếu là anh Thiên thì không phải tìm cách báo cho anh, nhưng báo tin kiểu gì đây.”

Nhi vừa nghĩ vừa nhìn hai đứa nhỏ, lợi dụng chúng hay không lợi dụng chúng? Nhi rối rắm, trong lúc đó, hai đứa nhìn mẹ mình yên lặng ngồi đó thì lại cúi đầu, chúng giỏi như vậy, khoe với mẹ mà mẹ không khích lệ, nếu là cha chúng, nhất định chúng đã được khen ngợi rồi.

“Hai con giỏi lắm, lần sau nếu người đó còn truy cập hệ thống của chúng ta, hai con phải báo cho mẹ nhé.”

Nhi cong miệng cười với hai đứa. Lần đầu tiên được mẹ khen ngợi, hai đứa bé vui vẻ ôm chầm lấy mẹ mình. Nhi thấy hai đứa nhỏ vui vẻ liền nói tiếp:

“Chuyện này không cần nói với cha hai con. Chúng ta giữ bí mật. Hai con biết đấy, cha các con còn đang bận thí nghiệm, không nên làm phiền.”

“Vâng ạ!”

Được mẹ khích lệ, hai đứa cong miệng cười, nói.

“Mẹ ơi, ở trên kia vui lắm à mẹ?”

Vân nhào vào lòng mẹ mình một lần nữa, nói. Nhi vừa nghe vậy thì ánh mắt lóe sáng, đứng rồi, chỉ cần kích thích hai đứa, có thể sẽ trốn thoát khỏi nơi này. Cô cảm thấy mình thật thảm bại, bị nhốt ở đây năm năm liền nhưng không trốn được, hai đứa bé này lại thông minh hơn người, tìm cách thoát nơi này cũng dễ như trở lòng bàn tay. Nghĩ vậy, cô gật đầu, nói:

“Đúng vậy, trên đó không chỉ vui mà còn rất đẹp, bốn mùa thay đổi xuân hạ thu đông, cũng có rất nhiều người, nhiều trò chơi nữa.”

Tuy rằng ở đây có rất nhiều thứ, nhưng chỉ có 2 đứa nhỏ cũng buồn, chúng lại được Vương Thanh Vân nhồi nhét đầy thứ nghiên cứu học tập trong đầu. Những lần Vương Thanh Vân ở trong phòng thí nghiệm, hai đứa bé thường hay đứng từ xa nhìn cô và thấy cô xem các chương trình ti vi, có lẽ vì vậy chúng cũng tò mò về thế giới ngoài kia.

“Hai con muốn lên đó chơi không?”

Nhận được câu trả lời chính là ánh mắt cong như trăng khuyết của hai đứa bé.

“Chúng ta có thể ra ngoài đó chơi.”

Nhi lại nói tiếp, “xin lỗi hai nhóc”, trong lòng Nhi lặp đi lặp lại những lời này, nhưng mặt ngoài vẫn cố tỏ ra thật tự nhiên.

“Nhưng không được, chúng ta đang ở sâu trong lòng biển 1500km, nếu không có cha con, chúng ta không thể ra ngoài được.”

Nhi thở dài, lắc đầu nói. Hai đứa bé thấy mẹ mình nói vậy thì vội vàng ôm lấy mẹ, nói:

“Bọn con biết cách lên trên biển. Bọn con đưa mẹ ra ngoài chơi nhé.”

Lần đầu tiên thân mật với mẹ như vậy, mọi lần mẹ cũng vuốt ve nhưng mặt mẹ không vui vẻ như này, mẹ cũng không hề nói nhiều, nói lâu với chúng như vậy. Trẻ con luôn thích cảm giác được mẹ yêu thương và thân thiết, vì vậy bỏ mặc người cha đang cuồng nghiên cứu, chúng muốn mẹ chúng vui vẻ, thấy mẹ bảo muốn ra ngoài chơi với chúng, chúng vui vẻ lắm.

“Không nên, cha hai đứa biết sẽ rất giận. Mẹ không đi đâu. Hai đứa cũng vậy.”

Nhi tỏ vẻ buồn bã, mặt xoay về ti vi bật các kênh truyền hình trên thế giới.

“Cha ở trong đó ít nhất phải 1 tháng nữa mới ra, chúng ta trở về trước khi cha ra là được, con sẽ cài đặt phần mềm cho robot báo cáo tình hình mẹ con mình hàng ngày cho cha, cha sẽ không biết đâu.”

Vân đắc ý nói, bé rất giỏi, mấy việc này bé giỏi nhất.

“Đúng vậy. Khi trở về sẽ không nói cho cha biết chúng ta đã đi chơi.”

Thanh gật đầu lia lịa với em trai.

“A, nhưng cha con sẽ biết chúng ta đã đi đâu, hai con không nhớ trên người mẹ con mình đều có chip điều khiển theo dõi hàng ngày sao?” Đây chính là lý do mọi việc của cô đều bị hấn nắm giữ, muốn thoát mà không thoát được.

“Con biết mã hóa của chip điều khiển, con sẽ thay đổi thông tin.” Thanh ngẩng đầu nhìn Nhi, trong ánh mắt tràn ngập điều muốn nói ‘con rất giỏi, mẹ khen con đi’.

Nhi cong khoe miệng cười với hai đứa, bản thân cô cảm thấy mình thật thất bại, lừa gạt hai đứa con nít mà cũng làm được. Tất cả đều do tên Vương Thanh Vân kia, đã vậy cô sẽ trốn thoát, mang theo cả hai đứa nhóc hấn yêu thương.

“Không nên, tốt nhất là không nên mang theo con chip điều khiển, dù thay đổi thông tin nhưng cha các con là ai, che dấu chỉ được một thời gian thôi.”

Hai đứa nhỏ nghe mẹ nói vậy thì chồng cằm suy nghĩ một chút, sau đó cả hai nói:

“Đúng vậy, con nghe mẹ.”

Nhi thấy kế hoạch đã thành công, nên cong miệng cười tươi nói:

“Vây cũng nhanh đi thôi.”

Đây là lần đầu tiên cô cười rúc rỏ như vậy trước mặt hai đứa bé, vì vậy trong mắt hai đứa nhỏ, chúng muốn cô cười nhiều hơn nữa mà không hề nghĩ rằng mẹ chúng chỉ lợi dụng chúng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Những Đứa Bé Này Là Con Em

“Anh, chúng ta bị lạc mẹ rồi!”

Trên con đường nhộn nhịp người qua lại, có hai đứa nhỏ đang ngồi xổm bên cột đèn nhìn ngó khắp nơi. Có rất nhiều người lại gần nhưng đều bị điện giật, lúc đầu họ không biết nguyên nhân vì sao, nhưng rồi họ đoán ra hai đứa bé này thân phận không thấp nên có thiết bị phòng vệ cao cấp. Vì vậy, mặc dù có người muốn giúp đỡ chúng nhưng cũng không lại gần, kể cả những kẻ có ác ý cũng không dám lại gần. Nhiều người tuy không quan tâm nhưng nhìn hai đứa bé xinh xắn đáng yêu như thiên thần đều nhìn không được mà chụp ảnh đăng lên các mạng xã hội để cha mẹ chúng hay người quen chúng tìm kiếm.

“Ơc ơc ơc”

Tiếng bụng réo lên vì đói khiến những người xung quanh thương cảm hai đứa, họ không phải không muốn gọi cảnh sát nhưng khi lũ trẻ nhìn họ đều khiến họ không dám nhúc nhích chỉ vì đôi mắt chúng giống như đôi mắt của người chết. Một vài người tốt bụng nghĩ chúng có lẽ là bị tự kỷ trầm cảm nên họ đặt thức ăn ở bên cạnh. Dù vậy, hai đứa bé đều chỉ nhìn đồ ăn mà không đụng tới, trong mắt chúng còn là sự khinh bỉ. Họ cảm thấy tức giận, chỉ là hai đứa nhóc con vậy mà lại có thái độ không coi ai ra gì, dạy ra những đứa nhỏ không lễ phép.

“Vân, nhìn một chút, chúng ta đứng ở đây, mẹ sẽ sớm tìm ra chúng ta, khi đó chúng ta sẽ có đồ ăn.”

Một đứa bé nắm tay em mình, ánh mắt vẫn nhìn dòng xe đang đi trên đường. Hai đứa bé chính là Thanh và Vân đi theo Nhi bỏ chạy khỏi khu nghiên cứu của Vương Thanh Vân ở dưới lòng biển. Không phải chúng không lễ phép mà vì bốn năm qua chúng chỉ có mỗi giao tiếp với bố mẹ chúng, người giúp việc trong nhà chúng là robot có hình dáng hoàn toàn giống con người, cho nên lúc này chúng không quan tâm những người xung quanh vì nghĩ họ là robot.

Thức ăn chúng không đụng tới không phải là vì chúng không thích ăn mà vì chúng được cha mẹ dạy dỗ không được nhận bất kỳ thứ kỳ lạ, chưa kể đồ ăn này toàn là đồ ăn nhanh có nhiều calo, chất béo tổng hợp, chất đường tổng hợp...

Hai đứa bé không hề biết rằng hình ảnh của chúng rất nhanh được phân tán khắp nơi trên thế giới, chúng rất nhanh trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người và lọt vào tầm nhìn của một người đàn ông.

...

Thiên lúc này đang gục mặt xuống bàn, anh trải qua vô số lần thay đổi trí thông minh GOW để truy tìm tung tích của Nhi mà không tìm ra được manh mối, mỗi lần tìm được chút manh mối thì lại bị quấy nhiễu. Năm năm qua anh không ngừng nghỉ tìm kiếm nhưng giống như giọt nước giữa lòng đại dương, cô biến mất kỳ lạ. Năm năm trước, ba ngày sau khi mất tích, cô liên lạc với An mà không phải với anh nói rằng cô bình an, cô bảo mọi người không cần lo lắng cho cô, dặn dò mọi người rất nhiều thứ trừ anh.

Lúc đó, anh đã rất thắc mắc lý do vì sao cô làm vậy, nhưng anh không tìm ra được nguyên nhân biến mất của cô. Anh đã nghi ngờ tiến sĩ Vương, nhưng anh thật sự không hiểu lý do vì sao người đó làm vậy. Lo sợ cho an toàn của cô, ân hận vì sự tự phụ của bản thân mình. Một năm bị giam hãm trong thế giới trò chơi không bằng việc sống ngoài đời thực mà không thể tìm ra người mình yêu ở đâu.

Thiên vươn tay chạm tới cô gái có mái tóc ngắn tung bay trong gió trong bức ảnh ở trên bàn làm việc, nụ cười anh chua xót. Anh không thể bảo vệ cô. Thiên tỉnh nhắm mắt và ngửa người ra ghế sau. Ngay khi đó, hình ảnh hai đứa bé hiện ra trên màn hình.

“Sao... sao... có thể?”

Thiên bật dậy nhìn chằm chằm vào màn hình. Hai đứa bé bốn năm tuổi có gương mặt của Nhi và Thanh Vân, làm sao có thể như vậy. Thiên vội vàng tìm

kiểm vị trí của hai đứa bé, đoạn gọi một cuộc điện thoại:

“Chuẩn bị ngay cho tôi máy bay và đường bay tới Đông – ti – mo.”

Thiên không chờ người bên kia trả lời đã cụp máy. Hai đứa bé này chắc chắn có liên quan tới Nhi và tiền sĩ Vương, anh không muốn nghĩ tới chúng là con của hai người, nhưng nhìn vào tuổi tác thì trùng hợp với thời gian Nhi mất tích. Thiên lắc đầu, mọi việc phải tìm Nhi, cho dù thật sự là con của Nhi và kẻ đó thì sao chứ. Thiên đột ngột cảm thấy khó thở, anh ôm ngực thở dốc, chỉ nghĩ tới việc Nhi đã kết hôn với tiền sĩ Vương thôi mà anh đã cảm thấy khó chịu, nếu thật sự nhìn thấy cô ấy với người khác thì còn đau đớn thế nào.

Thiên đi dọc theo hành lang bước vào thang máy, anh nhấn chọn tầng cao nhất. Khi mở cánh cửa tầng cao nhất mở ra là tầng thượng tòa nhà. Lúc này một chiếc máy bay tư nhân đã có mặt ở trên sân thượng. Thiên bước lên máy bay, ổn định chỗ ngồi mới nói:

“Đi thôi”

Chiếc bay máy theo đường bay bay thẳng đến Đông – ti – mo. Thiên nghĩ ngợi một lúc gọi điện thoại cho Kyo.

“Kyo, liên hệ người của cậu bảo vệ hai đứa bé giống Nhi và Thanh Vân đi.”

Màn hình giả lập hiện lên, Kyo đang ôm hôn Son bị giật mình mà vội vàng che giấu người trong lòng. Khi nhận ra người nói là ai và cả nội dung câu nói thì lập tức phản ứng lại:

“Cậu nói cái gì?”

“Anh nói cái gì?”

Cả hai đồng thời kêu lên.

Thiên không nhiều lời cũng không nhìn hai kẻ ở trên màn hình mà chuyển hình ảnh hai đứa bé và cả địa điểm chúng đang đứng cho hai người.

“Mau cử người tới bảo vệ lũ trẻ.”

“À ... á ... ừ ... được rồi.”

Kyo lập tức đứng lên và liên hệ với phía bên Đông – ti – mo. Sau đó quay lại nhìn người yêu đang mặc lại quần áo rồi vội vàng nhìn màn hình đã đen kịt.

“Thật tức chết. Lần nào cũng nhầm lúc người ta đang hạnh phúc mà phá đám. Cái đồ dục cầu bất mãn nên căm tức người hạnh phúc đây mà.”

Kyo hậm hực nhìn Son đang bước lại gần, lúc này trên khuôn mặt đã bớt đi dậm mây hồng, cậu nói:

“Có tin tức của Nhi sao?”

“Không phải, chỉ là có hai đứa bé giống Nhi và Thanh Vân, cho nên Sky nghi ngờ có liên quan tới Nhi.”

“Ừm”

Son vừa nghe Kyo nói vậy thì nhủ mảy, cậu hiểu sự vội vàng của Thiên là như thế nào, năm năm qua không lúc nào không tìm kiếm tung tích của Nhi, nhưng hai đứa bé là sao, không lẽ là con của Nhi, không phải hai người đó rất yêu nhau sao, sao mới có vài năm mà Nhi đã có con. Son chìm trong suy nghĩ, Kyo nhìn thấy mà nổi nóng, nói thật, trước kia Son chỉ hay bám theo Nhi và Đông khiến anh rất khó khăn theo đuổi, nếu không phải một tên đi Đức học, một kẻ thì mất tích, có khi đến giờ anh vẫn không có cơ hội.

“Chúng ta tiếp tục đi.”

Kyo nóng mắt nhìn Son. Son nâng mi nhìn Kyo đang như con báo hăng sức, nói:

“Đi, chúng ta cũng tới chỗ hai đứa bé đấy.”

Nói rồi, Son gửi tin nhắn báo cho những người liên quan.

“A, đừng mà. Nếu em thích trẻ con vậy chúng ta cũng sinh vài đứa đi.”

Vừa nghe thấy Kyo nói vậy, Son ngẩng đầu, dùng tay trên màn phím điện thoại, nói:

“Anh sinh?”

Đã là người nằm dưới, lại bảo cậu sinh, nghĩ cũng đừng nghĩ. Kyo nhìn Son đang gắt gao nhìn mình thì cảm thấy trên trán có mồ hôi hột:

“Chúng ta có thể suy nghĩ về chuyện này.”

“Nếu anh không sinh thì đừng sinh nữa. Tôi sẽ không sinh.”

Son nói xong lại tiếp tục việc nhấn tin đang dở của mình, bỏ mặc Kyo đang ủ rũ ở một nơi.

Kyo nghe vậy thì đúng là cảm thấy buồn, anh cũng muốn có đứa bé kết tinh tình yêu của hai người. Nhìn An và Tử Lăng mà thèm thuồng bao năm nay. Nhưng anh biết Son đang trong giai đoạn phát triển sự nghiệp bóng đá của mình, mấy năm qua hai người ở bên nhau cũng không có nhiều, chủ yếu là anh chủ động tới bên cậu. Anh biết Son sẽ không đồng ý việc phẫu thuật nuôi cấy phôi thai, nếu vậy thì anh có thể suy nghĩ bản thân mang thai cũng được, dù sao chỉ là tạo môi trường nuôi cấy thai nhi trong mười tháng thôi.

“Được, anh sinh!”

Son vừa nghe lời Kyo thì suýt chút nữa làm rơi điện thoại, cậu không nghe nhầm phải không? Kyo anh ta nói anh ta sẽ sinh con. Như để chứng minh Son không nghe nhầm, Kyo nói:

“Anh sẽ sinh con!”

Kyo nhìn mặt Son đang dần thối ra mà buồn cười, anh vươn tay捏 má Son, lâu rồi mới nhìn thấy khuôn mặt kiêu ngạo này của Son:

“Em muốn sinh bao nhiêu đứa cũng được. Nhưng...” Kyo dừng lời nhìn sâu vào mắt Son. “Em phải đền bù cho anh đấy.”

Son lờm Kyo, cậu biết cái đền bù mà anh nói là gì, mỗi lần ở bên nhau là bị anh làm đến thiếu sống thiếu chết, giờ mà đền bù cho anh ta, khẳng định cả tuần lễ không xuống giường được. Nhưng cân nhắc giữa việc một tuần lễ không xuống được giường với để cái người trước mặt sinh con thì cậu nghiêng về cái thứ hai hơn. Dù sao cậu cũng không muốn vác cái bụng to đi rêu rao khắp nơi, cậu cũng không có cái mặt dày như Tử Lăng nhà anh An đâu. Suy nghĩ xong, Son khẳng khái gật đầu, đáp:

“Được”

Vừa nghe Son nói vậy, Kyo trong nháy mắt vô cùng sung sướng. Trước kia anh một đêm có thể làm không biết bao nhiêu lần, nhưng từ khi yêu Son, anh đã phải cầm dục hơn ba năm trời, đến khi Son cũng yêu anh thì cũng chỉ làm được có hai ba lần một đêm, chưa kể vì công việc mà cả hai không phải lúc nào cũng ở bên nhau. Bao nhiêu tích góp của từng ngày năm nếu được thỏa mãn thì dù bảo anh sinh năm, sáu đứa cũng đồng ý. Cùng lắm thì anh tìm người để hộ, Son cũng đâu có biết. Kyo nghĩ đến việc một tháng mới có thể khiến Son xuống giường thì cả người đều hưng phấn, nơi nào đó lại có dấu hiệu bùng nổ.

Son nhìn Kyo và vật nào đó thì tái xanh mặt, tên này lúc nào cũng động đực được. Rõ ràng đều là nam giới, tại sao vật của cậu không hùng vĩ như vậy nhỉ.

“Đi thôi.”

Son mặc kệ kẻ nào đó đang sắp dục hỏa cháy lớn mà bước tới cửa. Nhưng Son chưa đi được mấy bước đã bị Kyo kéo lại ném lên giường. Kyo bá đạo găm cắn môi Son, sau khi ném đủ còn dùng lưới liếm một vòng quanh môi Son, nói:

“Đi làm chính sự đã, chuyện của cô bạn Nhi đã có người khác lo.”

Nói rồi không để Son kịp phản ứng đã tiếp tục cúi đầu bá đạo hôn Son.

...

Bên này, sau hơn hai tiếng ngồi máy bay, cuối cùng Thiên cũng tới được chỗ hai đứa bé. Lúc này chúng vẫn đang ngồi nghiêm chỉnh, bên cạnh là người bảo vệ do Kyo phái tới. Thiên ngắm nhìn phiên bản nhỏ của Nhi mà sững sốt, đây chính là khuôn mặt lúc còn nhỏ của Nhi, không sai đi một tẹo nào cả, điều này khiến anh đau đầu nhưng anh tự bảo phải tìm hiểu chuyện rõ ràng.

Thiên đi tới bên hai đứa bé và ngồi xổm trước mặt chúng. Hai đứa bé thấy người đến gần mình thì ngẩng đầu nhìn người đó. Khi nhìn thấy gương mặt của Thiên, cả hai đều thốt lên:

“Là kẻ xấu Sky.”

Thiên nghe vậy thì sững sờ, anh không nghĩ bản thân mình đã gặp chúng khi nào, rõ ràng là lần đầu tiên, vậy mà chúng lại biết tên anh, mà còn lại là kẻ xấu chứ. Thiên cười khổ, vươn tay tính xoa đầu chúng nhưng lại bị hai đứa bé tránh thoát. Anh để tay lên đầu gối mình và hỏi chúng:

“Hai cháu là ai? Cha mẹ cháu đâu?”

Nhận được câu trả lời là ánh mắt nhìn chăm chăm vào Thiên, Thanh và Vân không những không trả lời mà cảnh giác nhìn Thiên.

Đúng lúc này, bên tai anh nghe thấy giọng nói thanh thúy đã rất lâu không nghe thấy:

“Hai đứa bé này là con của em!”

Mèo: Đừng hỏi vì sao tự xưng ngược hai nhân vật này như vậy, tâm trạng tôi không tốt, tôi giận cá chém thớt đấy.

Chương 95: Gặp Lại

“Hai đứa bé này là con của em!”

Giọng Nhi vắng vắng bên tai Thiên, Thiên như con rô bốt linh kiện thiếu dầu, cứng nhắc quay lại nhìn Nhi. Lúc này Nhi đang từ phía sau những người của Kyo bước ra, trên tay cô là một hộp thức ăn. Cô đứng đó nhìn chăm chăm vào Thiên. Cả hai nhìn nhau không chớp mắt. Năm năm mới gặp lại khiến cả hai đều có cảm giác như hàng thế kỷ, đến khi hai đứa bé vừa hô lớn vừa chạy lại bên Nhi thì mới phá tan không gian im lặng của cả hai.

“Mẹ!”

Nhi thấy hai đứa con chạy lại thì thờ dãi, cô vốn bỏ mặc hai đứa, nhưng suốt bốn tiếng đồng hồ qua cô đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng cô vẫn không đành lòng mà quay trở lại với chúng. Nói sao thì chúng cũng là con của cô, cô cũng không thể bỏ mặc chúng mà không quan tâm. Nhìn hai đứa bé khóc dữ dội mà lòng cô cảm thấy buồn bực. Cô không dám ngẩng đầu nhìn Thiên, chỉ mới này thôi, cô còn muốn chạy lại ôm Thiên, nhưng nhìn hai đứa bé phiên bản của mình và Vương Thanh Vân, chắc chắn anh Thiên đã có suy nghĩ khác rồi. Cô cũng không biết nên giải thích tình huống như thế nào. Bây giờ hai đứa nhỏ khóc, cô còn phải dỗ dành chúng.

Nhi ngồi xổm đem hai đứa ôm vào lòng và dỗ chúng ngừng khóc. Thiên nhìn ba người mà lòng xót xa. Lúc trước chỉ nghĩ là người giống người, nhưng bây giờ thấy cả người cô phát ra tình mẫu tử với hai đứa nhỏ thì anh không thể lừa mình dối người rằng cô đã có chồng và hai đứa con. Có lẽ cuộc sống của cô rất hạnh phúc.

Thiên nhắm mắt, ngửa đầu lên trời. Dường như trong mắt anh cảm thấy chua cay, hốc mũi anh cảm thấy cay cay, miệng của anh thì cảm thấy đắng chát và trái tim anh như bị mổ xẻ. Ai có thể nói cho anh biết anh nên làm gì trong lúc này, giành lại Nhi từ tay người đàn ông kia sao? Họ đã có con, nhìn Nhi càng ngày càng xinh đẹp cũng biết cuộc sống của Nhi vô cùng tốt đẹp, người đàn ông đó cũng đối xử với cô rất tốt.

Nhưng anh không cam lòng, anh yêu cô lâu như vậy, nhìn cô từng ngày lớn lên. Đối với anh, cô là tất cả, vì sao lại xuất hiện một kẻ cướp cô khỏi anh, anh không cam lòng, anh không cam lòng. Trong lòng Thiên đang gào hét những lời này, bàn tay Thiên nắm chặt. Anh không muốn tổn thương cô, nhưng hình ảnh ba người trước mắt lại tổn thương anh. Anh muốn giết hai đứa bé, muốn giữ chặt cô bên người, giấu cô đi, gặt gao chiếm giữ cô. Cho dù là ác quỷ, cho dù xuống địa ngục thì chính cô là nguyên nhân biến anh thành ác quỷ, chính cô là kẻ đẩy anh xuống địa ngục.

Không biết suy nghĩ trong lòng Thiên, Nhi sau khi dỗ dành hai đứa nhỏ thôi khóc, nhìn chúng ngủ trong lòng mình thì thật bất đắc dĩ. Nhi nhìn Thiên đang nhắm mắt nhìn trời, chần chừ một lúc rồi:

“Anh Thiên!”

Thế nhưng Thiên không trả lời cô, Nhi nhấn mày gọi tiếp mấy tiếng liền:

“Anh Thiên!”

“...”

“Anh Thiên!”

“...”

“Anh Thiên!”

Thiên đang đấu tranh tinh thần vừa nghe thấy Nhi gọi mình thì giật mình, anh cố gắng trấn tĩnh lòng mình và mở mắt, sâu trong đôi mắt là ánh đỏ tàn độc:

“Nhi!”

Nhi không nhìn thấy ánh mắt khác thường của Thiên, cô nghĩ tự dưng mình mất tích năm năm, xuất hiện lại có hai đứa bé cũng thấy khó xử, nhưng cô không thể ôm cả hai đứa cùng một lúc, nên nói:

“Anh giúp em bế một đứa được không?”

Thiên sững sờ nhìn Nhi, cô ấy bảo gì, cô ấy bảo mình ôm con của kẻ đã cướp cô ấy khỏi anh, cô ấy nghĩ mình bao dung đến mức không cảm thấy ghen tị hay vì cô ấy không nghĩ mình đau khổ như thế nào. Thiên nắm chặt tay, anh không để ý móng tay đâm vào lòng bàn tay, bước chân cứng ngắc đi về phía ba người. Thiên cảm giác mình như đi giữa Bắc cực, cả người đều lạnh lẽo, anh không biết anh bế một đứa bé thế nào, không biết anh đi lên ô tô ra sân bay, anh cũng không biết mình lên máy bay như thế nào và về nhà như thế nào luôn.

Nhi nhìn Thiên bế đứa bé mà mắt hồn thì lòng cũng đau sót không kém, anh chắc chắn cảm thấy cô xấu xí lắm, mắt tích năm năm mang theo hai đứa bé trở về. Nếu là cô, cô cũng khinh bỉ bản thân cô. Năm năm trước mới bao lâu nói lời yêu, năm năm sau mang về đứa bé từng ấy tuổi. Không thể không nói Nhi vốn được Thiên bao bọc từ bé, nên trái tim cô cũng ngây thơ, đầu óc cô đơn giản. Kể cả năm năm qua bị nhốt ở dưới sâu đáy biển cũng không tiếp xúc với bên ngoài, chưa kể ngày ngày bị Vương Thanh Vân ép buộc làm những thứ mình không thích. Ngoài trừ tin tức thời sự và gia đình thì cái gì cô cũng không biết. Nếu có thì cũng chỉ có hai năm cấp ba được nhóm người Sơn làm phong phú thể giới nội tâm bằng truyện. Cho nên mặc dù hai mươi tuổi thì đứng giữa cuộc đời vẫn rất đơn giản. Suy nghĩ của cô đơn giản, cô biến mất khiến anh lo lắng, cô xuất hiện mang theo hai đứa nhỏ là con là phần bội tình yêu của anh, cô thấy mình xấu xí.

Cả Nhi và Thiên đều trầm lắng không ai chịu nói chuyện suốt cả quãng đường. Cho đến khi xuống máy bay, Nhi mới phát hiện Thiên đưa cô về Việt Nam. Nhi muốn nói chuyện với Thiên nhưng thấy anh không nói không năng thì sợ hãi, nước mắt cô lặng lẽ rơi xuống. Trước nay, cô không khóc cũng không nghĩ mình sẽ khóc, chỉ có hồi cha nuôi mất thì cô mới khóc. Nhưng lần này, cô lại không tự chủ bản thân run lên vì khóc. Thiên vốn đảm chiều nên không hề biết rằng Nhi khóc suốt cả quãng đường trên xe. Anh dường như lạc vào thế giới của riêng một mình anh. Chỉ đến khi bước chân xuống xe, anh mới cảm thấy Nhi khác, nhưng khi đó Nhi đã xuống xe và đi ở phía trước anh nên anh không nhìn thấy đôi mắt đỏ của cô.

Cánh cửa rất nhanh được mở ra. Từ Lăng vẫn là người mở cửa như năm nào, trên người anh là một chiếc tạp dề màu tím. Từ Lăng ngẩng người nhìn người mới tới rồi nhìn xuống đứa bé đang ngủ say trong lòng Nhi, anh cũng nhìn về phía Thiên với một đứa bé khác. “Đừng bảo năm năm qua Nhi biến mất là trò đùa của hai đứa nhé, hai đứa đưa nhau đi trốn rồi đừng trở về với hai đứa con.” Đây chính là suy nghĩ của Từ Lăng lúc này.

“Ai vậy?”

An vốn đang chơi với bé con trong nhà, thấy Từ Lăng ra mở cửa mà mãi không bước vào thì lấy làm tò mò, anh cấp hai bé bên nách chạy vội ra ngoài cửa và đứng hình khi nhìn thấy người con gái đứng trước cửa.

“Anh”

Nhi đỏ hoe đôi mắt kêu một tiếng.

“Nhi!”

Từ Lăng và An sau phút sững sốt đồng thời lên tiếng.

Cả hai tính chạy lại gần Nhi nhưng tiếng khóc của hai đứa bé trong tay An khiến cả hai ngừng lại.

“Vào nhà rồi nói.”

Thiên nhìn ba người và nhìn hai đứa bé đang khóc mà cảm thấy khó chịu. Cái khó chịu này một khi đã đâm chồi thì sẽ nảy nở. Anh tiến lên đưa đứa bé trong tay mình cho An và xoay người lại tính rời đi.

Nhi nhìn Thiên xoay người rồi đi thì vội vàng nắm lấy góc áo vest của anh. Cô gấp gấp lên tiếng.

“Anh Thiên.”

Thiên không quay đầu lại, anh dừng chân và nói:

“Chắc mọi người đều có chuyện muốn nói, anh còn có việc, lúc khác rồi nói.”

Sau đó nhấc chân rời đi. Anh không phải không muốn ở lại, nhưng mỗi khi nhìn hai đứa bé kia, anh lại cảm thấy khó chịu, như một cái gai đâm vào tim, anh không muốn nổi nóng giận dữ mắng mỏ cô gái anh yêu, cho tới nay cô vẫn luôn là thiên thần của anh, nhưng có lẽ từ nay đã không phải. Cô cũng đã có thiên thần của cô và anh chỉ là kẻ ngoài cuộc, có lẽ đối với cô anh chỉ luôn là anh trai của cô mà thôi. Anh đã từng nghĩ thời gian sẽ khiến cô dần yêu anh mà không phải sự ỷ lại tình thân. Nhưng tiến sĩ Vương xuất hiện và cướp giật cô khỏi tay anh. Là anh không đủ sức bảo vệ cô gái anh yêu, là anh không đủ mạnh để bảo vệ cô ấy. Anh không có tư cách và cũng không thể trở mặt ở lại nhìn cô giới thiệu hai đứa bé là con của cô, giống như cảm giác thất bại khi nghe thấy câu “Hai đứa bé này là con của em.”

Thiên bước nhanh vào trong xe để che giấu sự run rẩy của bản thân anh mà không nhìn thấy sự đau khổ trong ánh mắt của Nhi.

An sau khi đưa đứa bé vào nhà đặt lên xô pha mà vẫn không thấy hai người phía sau vào bên đi ra ngoài. Lúc này chỉ còn mỗi Nhi đang đứng nhìn ra đường, mà chiếc xe đỗ ở đó cũng đã đi mất.

“Nhi”

An lên tiếng đánh gãy cảm xúc của Nhi, Nhi hít hơi điều chỉnh giọng nói của mình, quay đầu lại cười nói:

“Anh”

Nhưng nụ cười méo mó của cô lại khiến An khó chịu. Tuy không rõ hai đứa bé này là ai, nhưng nhìn đứa bé kia giống hệt Nhi, một đứa thì có khuôn mặt giống hệt Thanh Vân trong GOW thì anh đã giật mình có suy đoán một đáp án, giờ thấy Thiên bỏ đi anh càng thêm khẳng định điều mình suy nghĩ. Nhưng mọi việc đều phải chờ Nhi giải thích.

“Đi vào nhà thôi.”

“Dạ”

Nhi theo bước chân An vào nhà, căn nhà nhìn không thay đổi so với năm năm trước, cô ngồi xuống sofa, xoay người điều chỉnh lại tư thế ngủ của hai đứa bé rồi mới nghiêm chỉnh chờ đợi câu hỏi của hai người đối diện. Cô nhắm mắt, hít sâu một hơi để lấy tinh thần đáp lại.

“Hai đứa bé này là ai? Cha mẹ chúng là ai?”

An ngập ngừng một chút rồi hỏi.

“Là con em với tiến sĩ Vương.”

Câu trả lời của Nhi đúng là tiếng sấm bên tai hai người. Nhi nói xong thì cúi đầu nắm chặt tay mình ở trên đầu gối.

“Em... em... em vừa nói cái gì?” An lắp bắp nói. “Tiến sĩ Vương là ai?”

“Tiến sĩ Vương!”

Từ Lãng nhìn Nhi đang cúi đầu. ‘Cái người này sẽ không phải là cái người mà rất nổi tiếng trong giới hắc đạo chứ’. Vì để biết chính xác suy nghĩ của mình, anh hỏi:

“Là người kia phải không?”

Nhi gật đầu thay câu trả lời. Lần này thì đến lượt Từ Lãng cũng đờ người ra rồi.

An nhìn Nhi rồi lại nhìn Từ Lãng. Anh khụy tay vào hông Từ Lãng, hỏi:

“Người đó là ai?”

“Kẻ thù của thế giới, nếu thế giới này tới thời kỳ diệt thế chắc chắn có sự góp mặt của người đó.”

Nghe thì có vẻ đùa nhưng nhìn mặt nghiêm túc của Từ Lãng, An nuốt nước miếng một cái. Sau đó, cả gian phòng rơi vào trầm lắng, An là người lên tiếng đầu tiên.

“Thời gian qua em sống tốt không?”

Tuy hỏi vậy nhưng anh biết em gái mình sống tốt, nhìn da dẻ trắng trẻo, tuy rằng giống như ở trong phòng nhiều hơn nhưng không phủ nhận là không có tí vết tích bị đánh đập hành hạ.

Nhi gật đầu, có thể nói trong năm năm qua cô đúng là sống rất tốt. Chỉ có điều cô không thích cuộc sống bị nhốt ở trong phòng thí nghiệm đó chút nào cả. Trước kia ở trên đảo Angles suốt không hề có cảm giác buồn nhưng năm năm qua thật sự là buồn chán. Có lẽ đang sống vui vẻ mà buộc phải rời khỏi nơi tập nập và xã hội khiến con người cảm giác buồn chán và cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Ai Với Ai?

Nhi trở lại sống với gia đình của An đã một tháng. Cô rất muốn gặp Thiên nhưng Thiên lại không chút liên lạc với cô. Thực ra cô có thể liên lạc với Thiên, nhưng mỗi khi cầm điện thoại trong tay lại không dám bấm nút gọi. Cô cũng không hiểu vì sao mình lại không dám gọi, cô chỉ cảm thấy sợ hãi nếu như anh không nhận điện thoại của mình. Cô ước gì anh sẽ gọi điện thoại trước cho cô.

Còn Thiên bên này cũng không khác cô, anh lúc nào cũng cầm trong tay điện thoại, cũng mở danh bạ nhìn số điện thoại của cô nhưng lại không bấm nút gọi. Anh cứ lật đi lật lại chiếc điện thoại nhưng cũng không có dũng khí gọi điện thoại cho cô. Anh cũng mong chờ cô gọi điện thoại cho anh trước.

Chính vì sự ын ý kỳ lạ của cả hai mà một tháng liền chẳng ai gọi cho ai. Tình trạng của cả hai khiến những người xung quanh đều thờ dài ngao ngán. Nhưng chuyện tình cảm là của hai người, nếu cả hai không thoát khỏi cái bóng của mình thì dù người khác có nói gì thì cả hai cũng chẳng chịu tiếp thu.

Hàng ngày, Nhi chơi đùa với hai đứa bé của An và hai đứa bé của mình. An từng bảo cô nên cho hai đứa bé đi học mẫu giáo nhưng cô không đồng ý. Mấy ngày nay, cô luôn có cảm giác yên bình này sẽ không trở lại, một khi Vương Thanh Vân rời khỏi phòng thí nghiệm sẽ tìm tới cô và hai đứa bé. Cô sẽ lại một lần nữa trở về nơi đó. Nhiều khi cô nghĩ cô nên báo cho kẻ thù của Vương Thanh Vân biết chỗ anh ta đang ở, nhưng lòng cô lại tự bảo anh ta

cũng không làm gì ác với cô, cô không thể bán đứng anh ta, những kẻ thù của anh ta cũng chẳng phải kẻ tốt đẹp gì. Cứ thế mà suy nghĩ ngày qua ngày, cô sống trong chờ đợi Thiên liên lạc và lo lắng Vương Thanh Vân sẽ tới tìm mình.

“Nhi, sữa bột của hai bé hết rồi. Anh tới siêu thị mua. Em ở nhà trông hai đứa giúp anh nhé!”

Lúc Nhi đang thờ dài nhìn bầu trời đêm thì tiếng Tử Lăng vang lên trong bếp. Nhi nghiêng đầu nhìn Tử Lăng đang bận rộn rồi nhìn An đang chơi với bốn đứa bé, nghĩ nghĩ một chút nói:

“Đề em đi mua cho. Anh cứ ở nhà đi.”

Nói xong, cô đứng dậy cầm theo ví tiền đi tới siêu thị không chờ sự đồng ý của Tử Lăng. Cô cũng muốn hít thở không khí đêm hôm một chút nên đi khá chậm trên con đường.

Chỉ là, đi tới siêu thị gần nhà không tìm được loại sữa hai đứa bé hay uống nên cô đành gọi điện về nhà báo sẽ đi tới siêu thị xa hơn để mua. Hôm nay có lẽ không phải ngày may mắn của cô cho nên cô đi mấy siêu thị đều không tìm được loại sữa cần mua.

Cuối cùng cô bắt xe tới siêu thị sữa ở trung tâm thành phố để mua. Khi tới nơi, cô rút cuộc cũng đã mua được sữa bột, thấy có loại đăng ký chuyển hàng, cô tiện tay đăng ký cho những lần tiếp theo. Vốn mang theo sữa về nhà nhưng khi nghiêng đầu nhìn qua cửa kính thì thấy một chiếc xe và bóng của một người xuất hiện trước mặt cô khiến cô giật mình. “Tại sao Vương Thanh Vân lại ở đây?” Đầu cô ong ong, cơ thể cô khẽ run nghĩ tới sự tức giận của người này.

“Làm ơn chuyển giúp tôi hộp sữa này tới luôn địa chỉ...”

Sau khi trả tiền, Nhi chạy vội theo chiếc xe và bóng người nọ.

...

“Thưa chủ tịch, đã tới giờ hẹn với bên Chủ dự án.” Một nữ thư ký đứng ở bên cửa, cúi đầu nhìn tập tài liệu nhắc nhở người đàn ông ở bên trong văn phòng.

Người nọ ngẩng đầu nhìn nữ thư ký, sau đó gật đầu và đứng dậy đi theo người nọ ra khỏi cửa phòng. Trên tay người nọ vẫn nắm chặt chiếc điện thoại.

Ngay khi người nọ đi qua người thư ký, anh không chú ý trong đôi mắt thư ký lóe lên sự tính toán phức tạp.

Hai người đi lên một chiếc ô tô trang trọng, chiếc xe khởi động vì chạy vút trên con đường cao tốc tới trung tâm thành phố. Người đàn ông dựa người vào ghế nhắm mắt, trên trán có vài đường nhăn thể hiện người này đang mệt mỏi cực độ. Sao không mệt được, hơn một tháng qua, người này đã vui đầu vào công việc nghỉ ngơi không đủ giấc khiến cả tinh thần và cơ thể anh đều mệt mỏi.

“Chủ tịch! Ngài không sao chứ?”

Cô thư ký xoay người nhìn người đàn ông, giọng nói lo lắng hỏi.

“Không sao!”

Người đàn ông không mở mắt, tay anh đang xoa xoa trán mình, trầm thấp nói.

Thư ký nhận được câu trả lời thì không làm phiền người đàn ông nữa, cô xoay người lại và nhìn người đàn ông đang nhắm mắt dưỡng thần qua kính chiếu hậu.

Khi hai người dừng lại trong một khu phố có nhiều quán bar, khách sạn và nhà hàng thì dừng lại. Họ vừa bước chân xuống xe thì người đàn ông nhìn điễm họ xuống mà nhủ mảy:

“Sao lại ở quán bar?”

“Thưa Chủ tịch, bên chủ dự án mới thay đổi địa điểm ạ!” Thư ký đáp lời. “Hay là chúng ta trở về.”

“Thôi, tới đây rồi thì vào thôi. Mấy người cứ ở ngoài này đi.”

Người đàn ông quay đầu nói với mấy người vệ sĩ đi sau xe anh, đoạn xoay người bước chân đi phía trước qua cửa quán bar. Vừa vào bên trong không gian lập tức thay đổi, tiếng nhạc và hương vị đặc trưng của quán bar khiến người đàn ông hơi khó chịu, thư ký liếc mắt nhìn người đàn ông phía trước, ai không biết chứ cô làm thư ký cho anh ta hai năm nay biết con người anh ta ngoài công việc thì không tới những nơi như quán bar, một con người kỳ lạ. Cô bước lên phía trước dẫn đường cho người đàn ông tới phòng riêng.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, người đàn ông từ bước chân lao đảo từ trong phòng riêng đi ra, bên cạnh là những người đàn ông từ thanh niên đến trung niên đang vui vẻ cười nói.

“Thư ký Nhiên, chúng tôi đã đặt phòng và dịch vụ đặc biệt cho chủ tịch R bên khách sạn phía đối diện.”

Cô thư ký nhìn đám đàn ông đang mờ ám cười gât gât đầu thay lời đáp. Cầm theo chìa khóa phòng khách sạn, cô đưa người đàn ông đang mơ mơ tỉnh tỉnh được bồi bàn đưa tới bên khách sạn đối diện đường. Cửa mở, căn phòng hiện ra với trang trí chỉ giành cho khách sộp. Người bồi bàn đưa người đàn ông tới bên giường. Anh ta lấy từ trong túi một lọ nước thuốc và đưa nó cho cô thư ký, cúi người và rời khỏi căn phòng.

Cô thư ký thấy người nọ rời đi thì đến bên giường, cúi đầu nhìn người đàn ông đã nhắm mắt đang nằm yên ổn bên giường, cô ta mở nắp và dùng tay cạy miệng người đàn ông và rót thứ nước thuốc ở trong lọ vào miệng anh ta không thiếu một giọt.

Sau đó, cô ta mỉm cười, nụ cười ác độc, đôi mắt lóe sáng tia tàn nhẫn. Cô ta lăm bằm nhìn đồng hồ trên tay, nói:

“Tôi đã chờ ngày này bao lâu rồi, chủ tịch R. Chắc anh chẳng nhớ tôi là ai đâu nhỉ? Tôi là kẻ đã bị anh luân phiên cho ba tên đàn ông cận bã phá đời tôi. Nếu anh tỉnh dậy, nhìn thấy người phụ nữ anh ghê tởm cùng anh qua đêm anh sẽ thấy sao nhỉ? Anh ... anh ... còn bản hơn cái kẻ ghê tởm là tôi đấy.”

Cô thư ký nói rồi bỏ mặc người đàn ông đang bắt đầu giãy giụa ở trên giường mà đi vào trong phòng tắm.

Ngay khi cô vừa vào trong phòng tắm, đôi mắt người đàn ông mở lớn nhìn mọi thứ, anh ta nắm chặt tay, miệng cũng ngậm chặt để không phát ra tiếng rên rỉ. Từ lời nói của cô ta, anh biết anh bị gài bẫy.

Dùng sức đứng dậy và rời khỏi căn phòng trước khi cô ta ra ngoài, anh vẫn còn đủ sự tỉnh táo gọi điện cho nhóm vệ sĩ lúc này anh bảo họ chờ ở bên ngoài quán bar kia.

“Đệt... Đúng là độc nhất lòng phụ nữ.”

Người đàn ông vừa lê thân mình đang càng ngày càng biến hóa ra khỏi căn phòng và bước tới phía cầu thang. Nhưng bất chợt người đàn ông nhìn thấy hành lang bên cạnh có một bóng người đàn ông đi ở phía trước và bóng người phụ nữ đi ở phía sau. Sau đó, anh như ma xui quỷ khiến mà đi theo bóng người cả hai người. Đôi mắt anh càng mờ ảo, đầu óc anh càng mờ mịt nhìn hai người phía trước, hình như anh thấy người đàn ông bước vào căn phòng ngay cạnh căn phòng của người phụ nữ, anh vội vàng chen chân vào căn phòng vừa mới mở ra của người phụ nữ. Lúc này đây, anh đã hoàn toàn không hề biết chuyện gì đã xảy ra.

Anh nhìn người phụ nữ, thều thào một tiếng: “Nhì”

Người phụ nữ cũng ngẩn người nhìn anh. Cảm thấy cơ thể anh có sự khác lạ, cô nói gì đó nhưng anh không nghe thấy gì cả. Anh chỉ biết dựa sát vào người phụ nữ kia, hơi thở làn da mát lạnh của người phụ nữ khiến anh điên cuồng vuốt ve. Lý trí anh vẫn còn đôi chút, anh tự bảo mình dừng lại. Nhưng đôi tay anh lại không nghe theo lý trí của anh, nó cứ vuốt ve khuôn mặt, cổ, xương quai xanh của người phụ nữ. Anh nhìn đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của người phụ nữ, lúc này anh như nghe thấy bên tai tiếng nói anh vẫn trần trụi bao lâu nay:

“Anh”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Là Mơ Hay Là Thực?

“Anh”

Người đàn ông như nghe thấy tiếng nói của người anh yêu, anh nhắm mắt rồi lại mở mắt, trước mắt anh là bóng dáng cô gái anh yêu, trong mũi anh là hương thơm tinh khiết trên cơ thể của người con gái anh yêu.

“Nhì”

Anh thì thào và cúi đầu ngậm lấy đôi môi xinh đẹp kia. Cô gái phút chốc còn cứng ngắc, sau đó cũng đón nhận cùng anh day dưa hôn môi. Không biết qua bao lâu, anh và cô mới tách môi ra, trên môi vẫn còn sợi chỉ bạc quyến rũ.

Anh cúi đầu ngậm lấy vành tai xinh đẹp của cô gái. Tay anh không nhàn rồi mà cời bỏ từng chiếc khuy sơ mi, lần ra sau cời bỏ chiếc áo lót màu đen đơn giản nhưng khiến người mê đắm kia. (Cảnh H đã bị cắt, mời bạn đọc tại meomoon86.wordpress.com)

“A”

Tiếng rên yêu kiều của cô gái khiến anh khó kiềm lòng, anh vội vàng ngắt đầu tìm kiếm đôi ...(Cảnh H đã bị cắt, mời bạn đọc tại meomoon86.wordpress.com)

Anh ngắt đầu nhìn cô gái đang đỏ mặt, hốc mắt chảy nước vì động tình của cô.

“Nhì, anh yêu em”

Cô gái hơi cứng người rồi chủ động rướn người lên hôn môi anh. (Cảnh H đã bị cắt, mời bạn đọc tại meomoon86.wordpress.com)

“A... đau...”

(Cảnh H đã bị cắt, mời bạn đọc tại meomoon86.wordpress.com)

“Nhi, anh yêu em”

Người đàn ông nói xong thì cúi đầu xuống hôn môi cô gái.

.
. .
.

(Cảnh H đã bị cắt, mời bạn đọc tại meomoon86.wordpress.com)

.
. .
.

“Anh”

Giọng nói mềm mại đâm thẳng vào đầu óc người đàn ông.

.
. .
.

(Cảnh H đã bị cắt, mời bạn đọc tại meomoon86.wordpress.com)

.
. .
.

Nghỉ ngơi một chút, anh lại tiếp tục công việc vừa rồi của mình. Cô gái giật mình nhìn anh.

“Anh... em mệt... đừng mà...”

.
. .
.

(Cảnh H đã bị cắt, mời bạn đọc tại meomoon86.wordpress.com)

.
. .
.

...

Thiên tình dậy, xoa trán đau nhức do tác dụng của thuốc và của rượu. Nhớ lại đêm qua, anh bị cô thư ký và đám người chủ dự án tính kế mà tức giận. Nhưng đoạn ký ức sau đó thì sao, anh nhớ mình đi ra khỏi căn phòng đó và đuổi theo bóng hai người, anh chen vào căn phòng của người đó và có một đêm điên cuồng với người đó. Duy khuôn mặt của người nọ thì anh không nhớ được. Anh tự giễu, lúc đó tìm gái để giải được đã tốt lắm rồi, còn nhớ được người nọ là ai sao. Trên giường bây giờ chỉ còn lại mỗi một mình anh với dấu tích đêm điên cuồng, người phụ nữ đã biến mất. Nhưng không sao, anh có thể tìm ra người đó, dù sao cũng là người đã giúp anh giải được, anh cũng không thể không báo đáp người đó được, đúng không nào?

Thiên đứng dậy đi vào phòng tắm, anh còn phải xử lý kẻ dám tính kẻ anh. Còn người phụ nữ kia, anh sẽ cho người tìm kiếm, dù sao người nọ cũng không thể biến mất được, không phải sao? Mà hình như hôm qua người nọ còn là lần đầu tiên, với một người có tính khiết phích như anh, anh rất hài lòng vì điều này. Chỉ có điều, anh đứng là không ngờ rằng chính quyết định này của anh mà lại phải một lần hối hận.

Thiên sau khi tắm xong trở lại căn phòng có nữ thư ký dám cả gan tính kẻ anh kia. Nhìn người nọ đang day dưa với ba vệ sĩ của mình khiến hình ảnh rất lâu về trước lại hiện lên trước mặt anh. Cô ta thật to gan, hai lần liền đều muốn mò lên giường của anh.

Người phụ nữ vì lạm tình cả đêm mà mệt nhọc nhưng không thể nhắm được mắt nhìn Thiên bước vào mà run sợ. Kế hoạch của cô ta đã bị phá hủy hoàn toàn, cô chắc chắn sẽ bị anh ta hành hạ. Kết cục còn tệ hại hơn cả lần trước, lần trước cô chỉ bị ba người luân phiên làm tình, nhưng còn được cho một số tiền lớn để phẫu thuật sửa lại khuôn mặt và làm lại cuộc đời mới. Nhưng lần này, chỉ vì cô muốn trả thù người đàn ông trước mặt này, không, cô không phải muốn trả thù, cô chỉ muốn lên giường với anh ta, muốn trở thành phượng hoàng nên mới đồng ý với lời đề nghị của mấy người kia chuốc thuốc cho anh. Cô vừa leo được lên giường anh, vừa có được số tiền lớn của họ, nhưng giờ thì sao, mọi thứ đều đã kết thúc, cô thật ngu ngốc để lợi làm mờ mắt. Người phụ nữ run rẩy nhận toàn bộ tính hoa của ba người đàn ông trên người mình. Vẫn là ba kẻ lần trước, vẫn là cách làm tình thô bạo không thương tiếc của ba kẻ này. Phút cuối cô ngất đi mà nghĩ tới cuộc đời sau này của cô.

“Cảm giác thế nào?” Thiên đứng trước mặt ba người, hỏi:

“Người này tuyệt lắm, đáng tiếc là mạng không được lâu.”

Thiên nghe vậy thì chông chênh suy nghĩ một chút, hình như giết người chưa phải là sự tàn độc nhất, nhớ lại ánh mắt sợ hãi nhìn ba người này của cô ta, Thiên nói:

“Tìm người thôi miên làm cô ta quên sạch mọi chuyện, thay đổi trí nhớ cô ta là nô lệ tình dục của ba người. Từ nay cô ta giao cho ba người, đừng để cô ta nhớ lại và trốn thoát. Đừng có để chuyện lần này xảy ra một lần nữa.”

Ba vệ sĩ nghe vậy thì vô cùng vui mừng. Có một cực phẩm tạo hóa như cô gái này, cuộc sống của ba người sẽ rất thú vị, không phải sao. Nhưng đồng thời khi nhìn Thiên mà chột rùng mình, may mắn là cả ba đều trung thành với người này, nếu không chờ đợi họ cũng có cái kết cục không tốt đẹp chút nào.

Thiên nói xong thì rời khỏi căn phòng. Anh còn phải giải quyết mấy kẻ tính kẻ anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Có Hối Hận Không?

Nhi thơ thẩn đi trong công viên nhìn những đứa bé chơi đùa. Cô ngồi trên ghế đá, co chân cuộn người ở trên ghế, cảm giác cả thân và tâm đều đau nhức.

“Tại sao hần lại ở đây?”

Nghĩ tới ngày hôm qua nhìn thấy Vương Thanh Vân mà cả người cô đều run rẩy bầy. Cô sợ hãi, cô mới trở lại cuộc sống với gia đình, bạn bè được có một tháng mà thôi. Nếu lại trở lại nơi sâu thẳm đại dương kia, lại bị bó bột trong không gian chật hẹp kia khiến cô sợ hãi. Con người luôn luôn sống với cộng đồng, cô là một người bình thường nên không muốn giống như Vương Thanh Vân sống cô độc ở nơi đó.

Nhi lại nghĩ tới Thiên, sự dịu dàng của anh, giọng nói của anh và cả sự ấm áp anh mang tới mà nức nở. Cô phải làm sao, cô có thể trốn thoát hay không. Vương Thanh Vân đã tìm tới tận nhà cô rồi, cô không chắc trên thế giới này có nơi nào hần không thể tìm ra. Hần có thể có gen của tất cả mọi người thì việc tìm kiếm cô đơn giản như vật chiếc lá.

Nhi nghĩ tới những tiêu bản bị Vương Thanh Vân đưa ra làm thí nghiệm mà rùng mình. Cô tuy không bị đối xử như những tiêu bản đó nhưng cô lo sợ gia đình cô, người thân, người quen của cô sẽ là tiêu bản tiếp theo của hần. Từng hình ảnh giữa người thân với tiêu bản đan xen hiện ra trong trí nhớ của Nhi khiến cô ngồi ôm đầu khóc nức nở.

Cũng không rõ qua bao lâu, Nhi mới hồi thần. Thà cô sống ở nơi tù ngục đó còn hơn là những người cô thương yêu phải chịu dày vò biến thành vật thí nghiệm của Vương Thanh Vân. Nhi lấy tay vỗ vỗ khuôn mặt, tinh táo suy nghĩ cô quyết định trở về nói lời tạm biệt với gia đình anh An rồi tự mình đi tới khách sạn gặp Vương Thanh Vân. Khi gặp người nọ, cô sẽ nói rằng cô nhớ gia đình nên trở về, cô sẽ nói cô sẽ trở về với hần. Chỉ có thành khẩn là điều tốt nhất cô có thể làm. Nghĩ xong xuôi, Nhi đứng dậy khỏi ghế đá công viên. Nhìn đồng hồ, không ngờ cô đã ngồi đó cả buổi sáng.

Nhi nhú mày cảm nhận cơ thể mệt mỏi, nhưng tinh thần suy nghĩ thấu đáo khiến cô thở dài một hơi. Có lẽ cô và Thiên sẽ chẳng bao giờ gặp được nhau lần nữa, trở lại phòng thí nghiệm đó chắc sẽ chẳng bao giờ ra được nữa. Nhi nở nụ cười chua xót. Không biết bao nhiêu lần cô đã nghĩ lý do vì sao cô lại được Vương Thanh Vân coi trọng, chẳng phải tình yêu cũng chẳng phải tình thân.

Lê bước chân dài lê thê từ công viên trở về nhà, căn nhà hiện ra trước mắt cô nhưng lại có cảm giác lạ lẫm. Khi vừa bước chân qua cánh cổng, Nhi bỗng đứng dừng bước chân nhìn cánh cửa rồi lao nhanh vào trong nhà. Vừa mở cánh cửa, hình ảnh phòng khách lộn xộn đập thẳng vào mắt cô. Mà ở giữa căn phòng có một người đàn ông đeo kính ngồi ngả lưng vào sau ghế sofa, ngồi bên cạnh là hai đứa bé đang cúi đầu như đứa trẻ đang làm sai. Dưới sàn nhà là một người đàn ông nhìn chật vật tả tơi đang ôm một người thân mình đầy máu. Ngay phía trước người nọ là hai người cao to đang ôm trong ngực hai đứa bé. Mọi người nghe tiếng động cửa mở thì đều quay đầu nhìn về phía cửa. Khi nhìn thấy Nhi, hai đứa bé mắt sáng lên, hô:

“Mẹ”

Mà người đàn ông chật vật tả tơi thì lo lắng nhìn cô, nhưng vì vương bận người đàn ông đang hôn mê mà cứng ngắc ngồi dưới đất.

Hai người cao to nhìn thấy cô thì cúi đầu, nói:

“Phu nhân”

Chỉ riêng người đàn ông ngồi ở sofa tuy nhìn cô nhưng không nói năng gì.

Nhi thu hồi ánh mắt rồi bước chân tới bên hai người ngồi dưới đất. Nhìn anh An chật vật và Từ Lăng máu đã ngừng chảy mà cảm thấy áy náy. Là vì cô nên hai anh ấy mới bị như vậy, bởi vì cô mà nhà anh bị phá hủy như vậy. Nhi ngẩng đầu nhìn một trong hai người đàn ông cao to, quát:

“Ai trong hai người đã thương anh ấy.”

Cả hai người đàn ông cúi đầu, một người nói:

“Phu nhân yên tâm, người nọ không bị thương nặng, chỉ bị hôn mê chút thôi.”

Nhi nghe vậy thì thở phào một hơi, cô bước tới trước mặt Vương Thanh Vân vẫn luôn nhìn cô nãy giờ, hai tay nắm chặt, cúi đầu nói:

“Là tôi không đúng, tôi mang bọn trẻ đi mà không báo anh một tiếng. Nhưng... nhưng anh không nên đã thương người nhà tôi.”

“Có hối hận không?”

Giọng nói lạnh lẽo như băng tuyết vang lên trong căn phòng, Nhi không tự chủ rùng mình một cái. Cô hiểu ý nghĩ trong câu hỏi này của anh ta. Cô không ngẩng đầu, đáp:

“Tôi xin lỗi.”

Hai đứa bé cũng run lên khi nghe Vương Thanh Vân nói, nhưng khi thấy mẹ mình khép nép nói câu xin lỗi với anh ta thì cũng vội vàng nói theo:

“Con xin lỗi.”

Vân chảy nước mắt, nói:

“Cha, là con không đúng, là con đã bảo bảo mẹ đi ra ngoài. Cha đừng giận mẹ mà.”

“Là con đưa mẹ và em ra ngoài. Cha đừng giận mẹ và em, là lỗi của con.” Thanh cũng vội vàng lên tiếng.

Vương Thanh Vân không nhìn hai đứa bé mà vẫn nhìn Nhi đang cúi đầu bất an đứng ở đó, lặp lại câu hỏi:

“Có hối hận không?”

Da đầu Nhi run lên, cô đã nhận lỗi rồi, sao còn không buông tha.

“Tôi... tôi... tôi...”

Thấy Nhi lấp bắp nói không lên lời, An vội vàng đánh gãy lời nói của Nhi:

“Anh là kẻ đã bắt cóc em gái tôi, tại sao em gái tôi phải hối hận khi trở về nhà chứ?”

Vương Thanh Vân bỏ ngoài tai lời nói của An, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Nhi:

“Trở về hay không?”

Lúc này, Nhi ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào biểu cảm người chết của Vương Thanh Vân. Lập tức gật đầu, đáp:

“Có”

“Nhi?”

An thấy em gái mình sợ hãi gật đầu với người trước mặt mà tức giận, Từ Lăng cũng đã nói rõ về độ nguy hiểm từ con người này cho anh biết, vậy mà em gái mình lại dám trở về với người này, không phải con bé thật sự thích người này chứ.

Nhi thấy ánh mắt lo lắng của anh trai mà chỉ đành quay đầu đi, có lẽ anh Từ Lăng đã nói về người này cho anh trai biết rồi, nhưng cô không có lựa chọn. Người này không trả thù thì thôi, một khi ra tay thì chẳng có nơi nào trên Trái Đất có thể sinh tồn được.

An nhìn Nhi quay đầu đi mà bất an, khó khăn lắm Nhi mới trở về, sống chưa được bao lâu bị mất tích, giờ lại bị bắt đi trước mắt anh bảo sao anh cam tâm. Nhưng anh nhìn vũ lực lợi hại của hai người đàn ông cao to đứng đằng trước mình, rồi lại nhìn Từ Lăng người đầy máu nằm trong lòng anh, hai đứa con của anh cũng đang bị họ nắm giữ sinh mạng mà cảm thấy mình quá bất lực.

An quay đầu nhìn Vương Thanh Vân đang ngồi ở nơi kia, giọng nói như nghẹn ngào:

“Cầu xin anh tha cho gia đình tôi! Anh tha cho em gái tôi đi!”

Vương Thanh Vân nghe giọng nói của An thì chỉ hơi nghiêng đầu nhìn An, trên môi hơi nhếch nụ cười, nói:

“Anh lựa chọn gia đình mình hay lựa chọn em gái mình.”

Lời nói này vừa dừng lại, cả An và Nhi đều xanh mặt. Nhi nhìn An bối rối rồi lại nhìn sang Vương Thanh Vân, nói:

“Tôi theo anh trở về, không được đụng tới người thân của tôi.”

Vương Thanh Vân nhếch môi, cười mỉa mai, nói:

“Em có quyền lựa chọn!”

“Anh”

Nhi giận dữ nhìn Vương Thanh Vân, đúng là cô có sợ anh ta, nhưng không có nghĩa cô không dám phản kháng anh ta, cô lựa chọn ngoan ngoan nghe theo anh ta chỉ vì lo lắng cho gia đình mình, bây giờ anh ta nói vậy là đụng tới mấu chốt của cô. Cô tin rằng nếu cần thiết, Thiên sẽ bảo vệ gia đình cho cô, nhưng cô không muốn gia đình cô và cả Thiên phải hao tâm đố kỵ với người này.

“Cha, không được.”

Cả hai đứa bé chạy đến chặn trước mặt An và Từ Lăng, nói.

Thời gian qua chúng sống chung với An, được An yêu thương chăm sóc thật tâm khiến chúng rất yêu thích bác chúng. Nếu cha chúng làm tổn thương hai bác, chúng cũng không thích cha như vậy.

Vương Thanh Vân có vẻ bất ngờ trước hành động của hai bé con. Hắn cười to rồi nhìn cả ba mẹ con Nhi, nói:

“Được rồi. Được rồi.”

Sau đó, Vương Thanh Vân nhìn thẳng vào Nhi, vừa nói vừa chỉ tay vào An:

“Cho em 10 phút nói lời chia tay với hắn ta.”

Nhi nhìn Vương Thanh Vân dẫn theo hai bé con và hai người đàn ông cao to đi ra ngoài thì tới bên An, cô choàng tay ôm An, nói:

“Anh, có lẽ lần này em sẽ không còn gặp được anh nữa. Em sẽ không trở lại nữa. Anh phải bảo vệ mình và gia đình mình. Em... em xin lỗi, nếu như không phải em xuất hiện... gia đình anh đã không...” Nói tới đây, Nhi nghẹn ngào.

An dùng một tay vỗ vỗ lưng Nhi, nói:

“Em không có lỗi... Anh nhất định sẽ tìm cách giúp em thoát khỏi kẻ đó...”

Nhi lắc lắc đầu, nói tiếp:

“Anh không biết người đó có năng lực như thế nào đâu. Đừng làm điều vô ích. Anh, anh nói với anh Thiên giúp em. Em xin lỗi. Anh hãy bảo anh ấy tìm cho mình một cô gái tốt. Thứ này... thứ này anh đưa cho anh ấy giúp em...”

Nhi nói xong thì buông tay khỏi người anh An, tháo xuống một chiếc dây chuyền đưa cho An. Cô vốn muốn trộm nó đi, nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu Vương Thanh Vân phát hiện ra vật này, có lẽ sẽ gây hại cho Thiên. Cô không muốn điều đó xảy ra.

An nhận dây chuyền từ tay Nhi, tuy không biết vật này có ý nghĩa gì, nhưng anh vẫn nắm chặt trong tay. Mắt hơi đỏ nhìn em gái, anh còn chưa có mấy ngày làm tròn trách nhiệm người anh cả, vậy mà bây giờ lại vì an toàn của gia đình mà để em gái đi vào nơi nguy hiểm.

“Anh... em phải đi rồi... Anh yên tâm Vương Thanh Vân không làm gì em đâu...”

Nhi đứng dậy nhìn An, xoay người hôn trán hai đứa bé vừa được đặt ở trên sofa đã ngủ say và không dám nhìn anh An thêm một chút. Nước mắt lăn dài hai má.

“Em... em xin lỗi!”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Mất Em Lần Nữa

“Tìm kiếm thông tin người thuê phòng 905 và 907 cho tôi.” Thiên vừa xoay người khỏi căn phòng vừa nói với ba người vệ sĩ phía sau. “Càng sớm càng tốt, càng chi tiết càng tốt.” Thiên không hiểu sao có cảm giác mất mát trong lòng. Hình ảnh mơ hồ về hai người đêm qua khiến anh cảm thấy bất an vô cùng. Trước kia, trước khi Nhi mất tích năm năm trước, anh cũng cảm giác nóng ruột như bây giờ. Giờ đây nghĩ tới mà lại hoảng, liệu Nhi có xảy ra chuyện gì không? Thiên vội vàng bước chân, anh muốn nhìn thấy Nhi ngay bây giờ. Cảm giác nôn nao càng lúc càng tăng khiến tâm tình anh càng hoảng.

“Yes, sir”

Cả ba người đồng thanh nhận mệnh lệnh. Một người mặc đồ xong thì tới bên giường mặc quần áo cho cô gái nằm trên giường và vác người lên vai đi. Một người chạy vội phía sau bảo an cho Thiên. Một người đi tới quầy tiếp tân tìm hiểu thông tin của người thuê phòng.

“Chào cô!” Anh ta mỉm cười nhìn cô tiếp tân.

“Xin chào quý khách! Tôi có thể giúp gì cho anh!” Cô tiếp tân mỉm cười lễ độ với người vệ sĩ.

“Tôi muốn biết thông tin của người ở căn phòng 905 và 907.”

Anh ta nở nụ cười chuyên nghiệp với cô tiếp tân.

“Xin lỗi! Đây là thông tin của khách hàng, nếu như không có sự cho phép của khách hàng, chúng tôi không thể cung cấp thông tin.” Cô tiếp tân vẫn giữ thái độ mỉm cười lễ độ nói với người vệ sĩ.

Người vệ sĩ không có vẻ gì khó chịu với thái độ của cô tiếp tân. Anh gật đầu tỏ vẻ đã biết, lúc này trên mặt anh ta không còn nụ cười mà thay thế là vẻ mặt buồn tẻ như người thất tình.

“Tôi chỉ muốn biết người phụ nữ của tôi có phải cảm sùng tôi hay không? Người đàn ông ở phòng 907 là một người bạn của tôi, mà cô gái ở phòng 905 nhìn rất giống cô ấy. Tôi chỉ muốn biết chắc chắn mình không hiểu nhầm hai người đó thôi mà.”

“Chuyện này...” Cô tiếp tân áy náy nhìn anh.

“Cô chỉ cần cho tôi xin tên của họ thôi. Tôi hứa sẽ không nói cho người khác biết đâu.” Anh vẫn giữ dáng vẻ buồn tẻ mà áy náy nhìn cô. Bàn tay anh khẽ đặt lên mu bàn tay cô gái và mong chờ nhìn cô.

Chỉ một lúc sau, người vệ sĩ mỉm cười hài lòng cầm theo tờ giấy in thông tin của hai người ở phòng 905 và 907. Ngay lúc anh quay đầu rời đi, người dọn phòng đến bên chỗ cô tiếp tân và nói:

“Người ở phòng 905 để quên một chiếc chiếc lắc tay.”

Nói xong, người dọn được cô tiếp tân đưa biên bản ký nhận và rời đi. Người vệ sĩ lại cười nói với cô tiếp tân:

“Để tôi đưa lắc tay gửi lại cô gái.”

Cô tiếp tân gật đầu đưa lại cho anh ta. Anh ta hài lòng cắt chiếc vòng vào túi áo và rời đi. Khi ra khỏi cửa khách sạn, anh ta vẫy vẫy tay với cô tiếp tân.

Cô tiếp tân mờ mịt nhìn theo bóng người đàn ông đã rời đi mà lấy tay gõ gõ đầu mình. Hình như lúc này cô đã đưa anh thứ gì thì phải, nhưng đó là thứ gì thì cô không nhớ ra.

...

Thiên ngồi trên xe mà lòng càng lúc càng nôn nóng, anh không rõ cảm giác xúc động của mình lúc này là gì. Liên tiếp giục người lái xe đi nhanh, anh cũng không ngại bị phạt tiền vì chạy quá tốc độ.

Khi Thiên bước chân xuống xe, anh cuống cuống chạy vào nhà An. Lúc này căn phòng khách vẫn còn ngổn ngang nhưng Tử Lăng đã tỉnh lại. Tuy vết thương của anh chảy máu nhưng không ảnh hưởng lớn lắm, anh bị hôn mê bởi anh bị một trong hai người cao lớn tiêm thuốc mê, đến giờ anh đang ngồi trên ghế sofa nhìn An và đàn em của mình dọn dẹp căn phòng.

Nhìn thấy Thiên hấp ta hấp tấp vào nhà thì nghĩ rằng Thiên đã biết chuyện nên Tử Lăng chỉ nói:

“Anh tới muộn rồi!”

Thiên không hiểu lý do vì sao Tử Lăng nói vậy, anh hỏi:

“Có chuyện gì? Nhi đâu rồi? Tôi muốn gặp em ấy?”

Tử Lăng sững sờ nhìn Thiên, hóa ra tên này chưa biết chuyện gì. Ngay khi Tử Lăng định trả lời thì An đã từ bên trong chạy vọt ra và đâm một đấm lên mặt Thiên. Thiên bất ngờ bị An đánh thì ngơ ngác, anh nghe An hùng hực lửa giận quát lớn:

“Là tại cậu, cậu sao bỏ mặc con bé một tháng không đoái hoài. Giờ cậu còn hỏi nó sao? Cậu có biết... cậu có biết... nó bị người đó mang đi rồi, mang đi rồi.”

Thiên cảm giác trời đất chao đảo, vừa nghe câu trước anh cảm thấy áy náy, vì suy nghĩ cô phản bội mình, vì sự tự tôn đàn ông chết tiệt của bản thân mình mà anh bỏ mặc không gặp nói chuyện với Nhi. Nhưng vừa nghe thấy câu nói sau thì anh hoảng hốt, ai đưa Nhi đi, người đó là người nào. Thiên nắm lấy cổ áo của An và rống lên:

“Ai đưa Nhi đi? Người nào? Anh đang nói gì?”

An gạt tay Thiên ra và cũng rống lại:

“Ai đưa Nhi đi không quan trọng, người nào đưa Nhi đi cũng không quan trọng. Anh cút đi, cút khỏi nhà tôi.”

Bởi tiếng cãi nhau của hai người mà hai đứa bé nằm trên sofa bị giật mình thức dậy chúng khóc lớn.

Tử Lăng vội vàng đỡ chúng mà mặc kệ hai kẻ bên ngoài, anh đưa hai đứa bé vào trong tay đàn em và dặn họ mang hai đứa bé lên phòng ngủ, đoạn xoay người trở lại ngăn hai kẻ đang cãi nhau ở trước cửa.

“Cả hai thôi ngay.” Tử Lăng đẩy Thiên tránh xa An ra. “Cả hai bình tĩnh đi.”

Thiên và An bị Tử Lăng mỗi tay xách một người ném vào sofa ngồi, Tử Lăng đứng ở giữa nhìn chăm chăm hai người. Tử Lăng thờ dài nói:

“Nhi đi rồi, đi với tiến sĩ Vương. Căn phòng này là do người của hắn phá hoại.”

Tử Lăng vừa nói xong thì Thiên đang thẳng người bỗng sụp xuống ghế ngồi. Anh lại mất cô lần nữa, lần trước anh cũng nghi ngờ người bắt cóc Nhi là hắn. Truy tìm bao nhiêu lâu gần có kết quả lại bị phá hoại, giờ người đó lại bắt Nhi đi trước mặt anh mà anh lại không hề có mặt cứu cô. Lúc đó anh làm gì chứ, còn đang nghĩ tới trả thù đám người tính kế anh, còn đang nghĩ tới người phụ nữ giải được cho anh. Thiên lấy tay che đi đôi mắt đỏ lên của mình. Là anh đã không quý trọng cô, cô đã phải khó khăn lắm mới thoát khỏi nơi của hắn, nhưng anh lại không chịu tới gặp cô. Anh là thằng đàn ông mà còn hèn nhát hơn một cô gái yếu đuối như cô.

An nhìn người đàn ông toàn thân đang tỏa ra khí lạnh và sự cô đơn mà thờ dài. Lúc này anh quá nóng giận mà nói vậy với Thiên, nhưng nếu không vì hắn bỏ mặc em gái anh tháng trời thì có phải hai đứa có thể nói được nhiều chuyện hay không. Giờ hắn ngồi đây mà đau khổ thì có ích gì, nhưng anh sẽ không tha thứ cho người này, nếu không vì người này, Nhi sẽ không ở lại đây chờ đợi hắn ta liên lạc, cũng sẽ không có cơ hội cho kẻ kia tới đưa đi. Đáng lẽ giờ này Nhi đã được an toàn ở nơi mà Lăng sắp xếp. An đứng dậy nhìn chăm chăm vào Thiên, tay nắm chặt chiếc lắc tay Nhi đưa, nói:

“Trước khi Nhi đi, con bé có lời muốn tôi nhắn lại với anh. Con bé nói nó xin lỗi anh. Nó bảo anh hãy đi tìm một người phụ nữ tốt hơn nó. Nó muốn tôi trả lại anh thứ này.”

Thiên vừa nghe An nói thì lắc đầu, anh không tin Nhi lại nói những lời như vậy, là cô đang giận anh đúng không, cô giận anh không gặp cô một tháng đúng không? Nhưng khi anh nhìn chiếc dây chuyền An xòe bàn tay ra đưa anh thì anh ngồi thẫn người lại trên sofa.

Chiếc dây chuyền. Ha ha... chiếc dây chuyền của anh.

An nhìn biểu tình chợt hiểu ra của Thiên mà không hiểu ra làm sao cả? Vốn định nói điều gì đó thì thấy Thiên đột nhiên đứng dậy và chạy vội đi. Khi Thiên đi ra tới cửa, anh quay đầu lại nhìn An và nói:

“Tôi sẽ tìm được Nhi và đưa Nhi trở về. Nhất định là vậy.”

An nhếch môi, giễu cợt:

“Năm năm trước anh cũng từng nói như vậy, nhưng sao nào, vẫn là con bé tự trở về.”

Lời nói của An như búa tạ đè lên người Thiên, Thiên lao đảo người mở cánh cửa. An nói đúng, anh quá vô tích sự, anh không thể bảo vệ cô, không thể

tìm lại cô. Anh có tư cách gì là người đàn ông của cô chứ. Anh nắm chặt chiếc dây chuyền trong tay mình.

Vừa ra khỏi ngôi nhà, Thiên xoay người nhìn ngôi nhà một lần, giờ đây anh không còn tư cách bước vào ngôi nhà này một lần nữa, chỉ khi nào anh tìm được cô và mang trở về, người trong ngôi nhà này mới lại chấp nhận anh lần nữa.

“Chủ tịch. Đây là vật người trong phòng 905 để quên”

Người vệ sĩ hai tay đưa chiếc lắc tay đến cho Thiên. Thiên vừa nhìn thấy chiếc vòng thì nắm chặt nó trong tay, đôi mắt ửng đỏ đã nhắm lại.

“Còn đây là thông tin người thuê phòng.”

Người vệ sĩ tiếp tục đưa tờ giấy có thông tin của người thuê phòng cho Thiên. Thiên lướt qua nhìn tờ thông tin. Trên tờ thông tin là tên của hai người nước ngoài, có thể thấy họ đã sử dụng tên giả để đặt phòng. Nhưng chiếc lắc tay này lại chân thật nói cho anh biết đáp án về người phụ nữ đêm qua.

“Nhi... là em phải không?”

Thiên thì thào rồi bật cười.

“Anh lại đánh mất em lần nữa rồi.”

Thiên ngẩng đầu nhìn bầu trời trên cao. Anh luôn mong muốn trở thành bầu trời cho đôi cánh của cô bay cao bay xa. Nhưng anh chưa từng làm được điều này. Luôn luôn tự tay chặt đứt đôi cánh của cô. Nếu như năm đó ngăn cản cô trở về Việt Nam, nếu năm đó không để cô chơi GOW thì có phải đôi cánh của cô vẫn luôn bay cao trên bầu trời hay không?

Anh nắm chặt hai tay, trong mỗi bàn tay là một chiếc dây chuyền và lắc tay. Năm đó, anh tặng cô chiếc lắc tay với ý nghĩa tình yêu của anh giành cho cô là vĩnh cửu, còn chiếc dây chuyền cô đeo cho anh tượng trưng cho sự gắn kết của hai trái tim, sẽ không gì có thể ngăn cách tình cảm của hai người.

Đúng vậy, chẳng gì ngăn cách được hai người. Anh sẽ tiếp tục tìm kiếm cô, cho dù khó khăn cũng sẽ làm vậy. Nghĩ thông suốt, anh quyết định phải hành động ngay, may ra có thể truy tìm tung tích còn lại của họ.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Một Phát Trúng Thưởng

Nếu hỏi chuyện nào cầu huyết nhất trong các chuyện ngôn tình thì đó chính là nhân vật chính sau tình một đêm trung thưởng lớn. Nếu là nhân vật chính sẽ luôn thuộc dạng ở hiền gặp lành, dù có bị bắt cóc thì cũng sẽ thoát khỏi lũ người bắt cóc, trở về tay nam chính. Đó chính là những kết cục của truyện ngôn tình.

Nhi thờ dài ngồi bệt trong nhà vệ sinh. Nếu cô là nữ chính trong ngôn tình thì tốt. Nhưng cô không phải là nữ chính, cho nên may mắn như các nữ chính là không thể rồi. Ở cái nơi sâu hơn nghìn kilomet ở trong lòng biển này, ngoài cái hang ổ này thì bên ngoài cũng chỉ có sinh vật biển dữ tợn, làm gì có bàn tay vàng hay yêu tố nhân vật nam chính cứu vớt cô chứ.

Nhi xoa bụng, đang lúc tính đứng dậy thì lại tiếp tục cảm nhận một cơn buồn nôn ập tới. Vội vàng nôn khan chỉ còn mỗi nước và mật xanh mật đỏ từ dạ dày, cô ngồi bệt xuống. Cô nghĩ cô sẽ ôm cái bồn cầu này dài dài. Cô không nghĩ một đêm mà mình lại giống mấy cô gái trong truyện ngôn tình một phát trúng thưởng, cô cũng không biết nên vui hay nên buồn đây nữa.

Hai tháng qua, cô bị Vương Thanh Vân tóm về đây, bị ném vào phòng, cô cứ ngỡ mình sẽ bị hãm hành hạ đủ kiểu, nhưng hãm lại không làm gì cô mà chỉ lạnh lùng nhìn cô, sau đó thì quay người trở về phòng thí nghiệm của hắn. Sau đó cô mới biết nghiên cứu của hắn đang trong giai đoạn then chốt, ngày đó hắn đi ra vốn định khoe khoang với cô nhưng phát hiện cả căn cứ không bóng người thì điên tiết tìm kiếm khắp nơi. Sau đó hắn dùng vệ tinh tìm kiếm tung tích của cô đang ở cùng gia đình anh An thì tới bắt cô trở về.

Suốt hai tháng qua hắn trở lại phòng thí nghiệm, cô cũng lại trở về cuộc sống buồn tẻ của mình. Nhưng hơn tháng nay cô thấy người mình khó ở, buồn ngủ, mệt nhọc, gần đây lại buồn nôn, không thích ngửi mùi dầu mỡ thì đầu tiên nghĩ tới việc mình bị bệnh dạ dày. Lén lút tự kiểm tra cơ thể thì phát hiện mình có thai, cô lúc đó vừa vui mừng lại vừa sợ hãi. Nếu để Vương Thanh Vân biết chuyện này, không biết chờ đợi cô và đứa bé trong bụng cô là điều gì?

Tuy mệt nhọc, nhưng cô vẫn cố tìm cách rời khỏi nơi này, đúng vậy, cô phải mau chóng rời khỏi nơi này. Mặc dù nhiều lần thất bại, nhưng lần này cô không muốn đứa bé trong bụng cô gặp chuyện. Cô cũng không thể nhờ đến sự giúp đỡ của hai đứa nhỏ Thanh và Vân được.

Sốt ruột, nóng lòng lại thêm thời kỳ đầu mang thai khiến áp lực của cô càng ngày càng lớn. Không giống như cảm giác vừa chán ghét vừa trách nhiệm với hai đứa bé Thanh và Vân, đối với cái thai này, cô một lòng muốn bảo vệ nó, có lẽ là vì tình cảm của cô đi.

“Mẹ, mẹ không sao chứ ạ?”

Thanh và Vân ở bên ngoài gõ gõ cửa.

“Mẹ không sao.”

Nhi vội vàng trả lời, cô không muốn hai đứa bé nhìn thấy mình như này, cho nên chỉ có thể qua loa trả lời như vậy mà thôi. Cô gắng gượng tỏ ra mình vẫn ổn.

“Két”

“Có chuyện gì?”

Vừa mở cửa nhà WC, khuôn mặt nghiêm nghị lạnh băng của Vương Thanh Vân xuất hiện suýt nữa khiến Nhi hét lên. Vương Thanh Vân đứng dựa lưng vào cánh cửa thủy tinh phòng khách, tay cầm tờ giấy, đôi mắt lạnh băng như nhìn xuyên thấu Nhi.

Nhi lúc này vẫn chưa chú ý tới tờ giấy trong tay của Vương Thanh Vân. Nhìn thấy Vương Thanh Vân câu đầu tiên của cô là:

“Tôi... Tôi mới đi...”

“Nôn khan”

Câu nói của Nhi chưa kết thúc thì câu nói của Vương Thanh Vân khiến cô sợ hãi, làm sao người này lại biết, rõ ràng cô rất bí mật rồi, trộm nhìn Vương Thanh Vân, lúc này Nhi mới chú ý tới tờ giấy trong tay Vương Thanh Vân, cô run lẩy bẩy. Theo bản năng, Nhi lấy tay chắn trước bụng mình.

Mọi hành động của Nhi đều thu hết vào mắt của Vương Thanh Vân, anh ta tiến lên phía trước, tay giữ chặt cằm của Nhi.

“Lá gan của em cũng rất lớn. Mang theo hai đứa con anh bỏ trốn, dám cùng người yêu cũ lên giường. Hừ?”

“Không... không...”

Nhi lắp ba lắp bắp, nhưng cô nói sao, nói chỉ một lần mà trúng số sao, anh ta sẽ tin sao, với lại cô và anh ta vốn chẳng có quan hệ gì ngoài quan hệ kẻ bắt cóc và kẻ bị bắt cóc.

“Không cái gì? Là vì tình mạch quá lâu nên thêm hơi gai sao?”

Trong đôi mắt vẫn không chút biến hóa khiến Nhi không hiểu cảm xúc của người này. Cô lại nghe anh nói:

“Nếu vậy, ngay bây giờ anh sẽ khiến em hết tình mạch vậy.”

Vương Thanh Vân nhếch môi cười khinh miệt, lời nói của Vương Thanh Vân như chạm vào dây thần kinh của Nhi, Nhi hung hăng gạt tay của Vương Thanh Vân ra, cả hai tay ôm bụng mình, rống lên:

“Tôi mới cần anh. Tôi vốn không yêu anh. Vì sao anh lại bắt tôi tới đây, tại sao anh lại giam cầm tôi, tại sao anh lại phá đi hạnh phúc của tôi. Tôi muốn trở về với gia đình, tôi muốn ở bên người tôi yêu. Anh tránh xa tôi đi.”

Nhi lùi dần lùi dần về phía sau, hai tay vẫn gắt gao ôm bụng mình. Ánh mắt đỏ hoe nhìn Vương Thanh Vân.

Vương Thanh Vân bàn tay vẫn ở nguyên không trung, ánh mắt hơi nheo lại nhìn phản ứng của Nhi, sau đó hần cười, trong nụ cười như có sự sát xa, đau đớn.

Nhi sợ hãi nhìn Vương Thanh Vân cười, nhưng cô vẫn quật cường đứng đó. Một lúc lâu sau, anh ta ngừng cười, hếch mặt nhìn cô, khoanh tay, nói:

“Em nói những lời này có phải có muộn rồi không? Sao không hỏi từ trước, bây giờ có thai nên lá gan cũng lớn hơn rồi sao?”

Nhi chột dạ, không phải là không hỏi mà là không dám hỏi, mỗi lần bị hần hành hạ cả đêm đứng nhìn hần lột vật phẩm thí nghiệm ở trong căn phòng đó đều khiến cô sợ hãi. Mỗi lần nhìn phôi thai của Thanh và Vân trong ống nghiệm lớn dần từng ngày, rồi những phôi thai khác bị chết dần chết mòn đều khiến cô mất đi can đảm để hỏi ra vấn đề này.

Con người trước mắt này, đúng như người ta đặt biệt danh “Tiến sĩ điên”, cô là người ở bên anh ta năm năm, nhìn từng tác phẩm anh ta tạo ra, người sinh vật, rô bốt sinh vật, người virus, người bệnh hóa... Mà đáng sợ nhất vẫn là người virus và người bệnh hóa mang theo trong từng tế bào là các loại virus nguy bệnh, vi khuẩn sinh hóa các loại mà rừng mình. Cô cũng từng bị người đàn ông trước mắt này đặt lên bàn thí nghiệm, tiêm rất nhiều loại sản phẩm anh ta tạo ra. Đến giờ cô còn không biết bản thân cô có giống những thứ kia, cũng đã trở thành vũ khí sinh học hay không nữa.

Vương Thanh Vân nhìn Nhi và bụng của Nhi rồi xoay người đi khỏi. Nhi vẫn đứng đó thất thỏm nhìn bóng lưng người đàn ông. Có phải hần ta sẽ nghĩ cách loại bỏ thai nhi trong bụng cô không? Nghĩ tới đây, Nhi ôm bụng và ngồi xồm xuống đất. Hốc mắt đỏ hoe, run rẩy nói:

“Xin lỗi con, mẹ không thể bảo vệ con được rồi.”

...

Từ ngày Vương Thanh Vân phát hiện Nhi mang thai, Nhi lại tiếp tục hàng ngày bị bắt đến bàn phẫu thuật, cô không biết mình bị tiêm những thứ gì, cô có khi đã nghĩ muốn đứa bé trong bụng chết đi còn thối khoai hơn, nhưng mọi việc của cô đều bị Vương Thanh Vân theo dõi, ngay cả khi cô đi tắm hay thay đồ cũng bị hắn giám sát, hắn từng nói:

“Cơ thể em có chỗ nào chưa bị anh nhìn?”

Đáng chết là anh ta nói đúng, mỗi lần bị lôi lên bàn phẫu thuật, hắn toàn bắt cô trần truồng, lúc đầu còn xấu hổ, nhưng nhiều lần khiến té bảo xấu hổ của cô đều miễn dịch mất rồi.

Không có cơ hội phá thai, cô chỉ có thể cùng với đứa bé trong bụng ngày ngày trở thành vật thí nghiệm của Vương Thanh Vân. Lòng cô cũng đã chết lạng, cô muốn bảo vệ đứa bé nhưng không có cách nào, so với hai đứa nhỏ sinh ra từ trong ống nghiệm thì đứa bé này đúng là tội nghiệp.

Bây giờ bụng của Nhi đã được chín tháng tuổi, Thanh và Vân ngày ngày đều cùng Vương Thanh Vân vào phòng thí nghiệm giúp anh ta kiểm tra thông số sức khỏe của cả hai người, nhưng khi chúng nhìn Nhi và bụng to của Nhi đều rất háo hức. Chúng từng nói Vương Thanh Vân muốn đứa bé khỏe mạnh nhất, nhưng Nhi thì vẫn ngờ vực những điều chúng nói.

Từ tháng thứ tám, ngoài việc bị bắt lên phòng thí nghiệm, thì thời gian Nhi đều bị ném tới đi bộ ở đảo hoang, theo lời hắn nói hoạt động nhiều giúp cho cô dễ đẻ. Hắn nói hắn rất vui khi trở thành người đón nhận đứa bé đầu tiên, điều này khiến Nhi hoảng hốt, cả da đầu cô đều run lên vì sợ hãi.

Thường thì thai phụ sống trong lo lắng sẽ ảnh hưởng tới thai nhi, nhưng có vẻ điều này không có tác dụng với Nhi, bởi vì Nhi cảm nhận được sức sống mãnh liệt của đứa bé trong bụng mình. Vương Thanh Vân nói, hắn muốn đứa bé này hoàn hảo hơn hai đứa Vân và Thanh, nghĩ tới cơ thể nửa nam nửa nữ đó mà Nhi sợ hãi.

Tuy rằng Nhi biết Từ Lăng cũng giống Thanh và Vân, nhưng anh là di truyền đột biến mà có, còn Vương Thanh Vân là tự thí nghiệm cải tạo gen của hai đứa, hai đứa chưa phải sản phẩm hoàn mỹ vì chúng được sinh ra trong môi trường ống nghiệm.

Còn đứa bé trong bụng Nhi là trong tử cung, Vương Thanh Vân tạo ra biến đổi gen khi đứa bé ở trong bụng Nhi, điều này nghĩa là gì? Có nghĩa là ngay từ đầu cô không biết đứa bé là nam hay nữ, giới tính bị thay đổi, liệu trí óc có bị dị biến hay không?

Mỗi lần Nhi nhìn hai bộ phận sinh dục của đứa bé khi siêu âm mà khóc gào bao nhiêu, nhưng Vương Thanh Vân chỉ lạnh lùng nhìn cô.

Lần trước, hắn ném cho cô thông tin Kyo sinh con, hắn tự hào nói rằng nhờ có hắn mà nam nam sinh tử đã không còn là mộng tưởng mà là trở thành sự thật, nếu lần này thành công, sáng tạo ra thể hệ con người mới càng tuyệt vời hơn.

“Đúng là kẻ điên”

Đây chính là suy nghĩ sau cùng khi cô ngất đi trên bàn đẻ, nhìn đôi tay Vương Thanh Vân ôm đứa bé toàn thân đỏ au mà lòng cô nặng nề. Liệu khi tỉnh dậy cô có còn nhìn thấy con mình hay không?

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp

Thiên đứng trong căn phòng bí mật nằm sâu dưới đảo Angles mà sợ hãi. Luôn có những bí mật khi bị tiết lộ chỉ khiến con người sợ hãi và tuyệt vọng. Giờ đây, anh vô cùng tuyệt vọng. Càng nhiều hơn là lo lắng.

“Gen hoàn thiện”, con người luôn mong muốn có bộ “gen hoàn thiện”, từ xưa người ta muốn sống bất tử, muốn trẻ mãi không già. Nhiều người bỏ công nghiên cứu tìm kiếm phương thức giữ gìn tuổi trẻ và cả tuổi thọ nhưng họ không làm được. Qua bao nhiêu năm, con người không những không từ bỏ mà càng đắm đầu vào tìm kiếm. “Gen hoàn thiện” chính là công trình nghiên cứu gần một trăm năm qua của tổ chức Kyo mà nguồn tài chính lại từ tập đoàn đa quốc gia R. Anh là chủ tịch, nhưng bản thân anh cũng không hề biết tới số tài chính này, anh chỉ biết đương thời người ta khen ngợi chính sách chăm lo cho công nhân viên già cả vào hắn một công ty chuyên nghiên cứu các loại. Anh cũng từng nghĩ bỏ nhiều tiền vào phúc lợi cho công ty này có vẻ là vô ích, nhưng vì Hội đồng thành viên không đồng ý, giám đốc công ty kia lại có tay bản hợp đồng cung cấp tiền trong vòng 100 năm mà anh không thể không tiếp tục cung ứng.

Đứng ở trong căn phòng nhiều máy móc, nhiều đồ dùng đã lâu không có người sử dụng, ít nhất phải qua 30 năm, Thiên cảm thấy rùng mình, vẫn còn một số tiêu bản trải qua 30 năm chưa bị biến chất, chất lỏng màu xanh, thai nhi đã chết được lưu giữ, máy móc ghi nhận những thành quả nghiên cứu ghê rợn. Anh không ngờ ngay dưới ngôi nhà mình ở bao lâu lại có những thứ kinh khủng như này.

Thiên đứng nhìn hình ảnh cuối cùng trước khi căn phòng này biến mất, một sự cố do chính một trong những vật thí nghiệm gây ra. Đó là hai đứa bé, một

đứa bé gái tám mươi tuổi và một đứa bé nhỏ hơn, chỉ tám bốn tuổi, nhưng tuổi thật của chúng là hai mươi tuổi, hai đứa bé chính là sự thành công của cái gọi là “gen hoàn thiện”, hai đứa bé bất diệt. Đứa bé gái kia có khuôn mặt bảy phần giống Nhi, đó chính là mẹ của Nhi, còn đứa bé trai kia, hẳn lại có khuôn mặt của Thanh Vân.

Thiên xoay người trở lại mặt đất, anh cần phải tìm hiểu kỹ chuyện xưa, xem ra bác anh có rất nhiều bí mật không thể nói rồi. Thiên vốn tính toán liên hệ với Kyo nhưng hiện giờ Kyo mới sinh, với lại anh cũng không tin Kyo sẽ biết những chuyện này, xem ra sự kiện cha mẹ Kyo và cha mẹ anh mất không thoát khỏi liên quan với tiến sĩ Vương rồi.

“Thiếu gia.”

Quản gia Peter đứng trước thang máy bí mật xuống khu thí nghiệm nhìn Thiên mở cửa thang máy đi ra, ngần ngừ nói. Làm sao mà Thiên lại có thể biết được nơi vào này, ngoài ông và ông chủ đã mất thì chưa từng có người thứ ba biết.

“Chú và cái phòng thí nghiệm kia có quan hệ gì, chú Peter?”

Thiên nhìn ra sự khó hiểu trong ánh mắt của quản gia nhà mình nên hỏi.

“Thiếu gia muốn hỏi điều gì?”

Quản gia Peter thờ dãi, nếu thiếu gia nhà ông đã biết nơi đó, vậy cũng nên đón nhận trung tâm thí nghiệm của FLY.

“Tôi nghĩ chú cũng biết điều tôi muốn biết là gì nhỉ?”

Thiên nhìn từng biểu hiện của người quản gia trước mặt mình, anh đã từng không hiểu vì sao tiến sĩ Vương nhắm vào mình và Kyo, vừa xem những những đoạn video ở dưới căn phòng kia, anh đã đoán ra phần nào lý do rồi.

“Xin mời thiếu gia đi theo tôi.”

Quản gia Peter làm động tác mời với Thiên, Thiên gật đầu đồng ý đi với ông. Sau khi đi vào căn phòng của bác Thiên đã lâu không có người ở, Thiên vô cùng ngạc nhiên khi thấy cánh cửa sau cánh tủ dẫn tới một căn phòng khác. Đi vào bên trong căn phòng là hàng loạt thiết bị công nghệ mới nhất, bản đồ thế giới phân bố những điểm đỏ, quản gia Peter nói:

“Đây là những nơi đặt phòng thí nghiệm của FLY. Trung tâm nghiên cứu của công ty Run chi là một trong những phòng thí nghiệm mang danh thuộc tập đoàn R. Những trung tâm nghiên cứu này đều có nguồn vốn tự đầu tư, cho nên bác thiếu gia và tôi, không có người thứ ba biết về nó.”

Thiên bước tới ghé ngồi xuống, anh ra hiệu cho quản gia Peter ngồi và nói tiếp.

“Trung tâm thuộc đảo Angels và Thái Bình Dương đã bị phá hủy không còn hoạt động. Mỗi trung tâm nghiên cứu một lĩnh vực khác nhau, trong đó trung tâm đảo Angels và Thái Bình Dương là trung tâm nghiên cứu về “gen hoàn thiện”. Cái gọi là “gen hoàn thiện” ba mươi năm trước đã gần như tới bước thành công, chỉ tiếc rằng đã bị hai vật phẩm thí nghiệm thành công duy nhất phá bỏ. Hai mươi năm trước, một nghiên cứu viên của chúng ta phát hiện một trong hai vật phẩm thành công mang thai và sinh hạ hai đứa bé.”

Nghe tới đây, Thiên giật mình, hai đứa bé đó sẽ không phải là Thiên và Nhi chứ. Rất nhanh chú Peter đã đáp trả vấn đề cho Thiên.

“Trong hai đứa bé, nghiên cứu viên của chúng ta đã phát hiện ra một trong hai đứa bé mang đầy đủ đặc tính “gen mẹ” và còn hoàn thiện hơn cả “gen mẹ”. Đứa bé đó chính là Nhi. Khi đó, thừa dịp vật phẩm hỗn mê sau sinh, trung tâm chúng ta đã kịp thời thay đổi ký ức của người đó và của người chồng về việc hứa hẹn đứa bé gái sinh ra sẽ thành con nuôi của bác thiếu gia.”

Quả nhiên, Thiên nhếch miệng cười đầy xót xa, hóa ra gia đình Nhi vốn không hề có lời hứa hẹn nào, ai lại nghĩ ra cái chuyện đứa con mới sinh đã bị tách khỏi cha mẹ, chẳng có cha mẹ nào làm điều đó với con mình cả, hờ dờ không ăn thịt con, huống chi là hai người mong chờ con mình sinh ra. Tất cả đều do bác anh và những người trong cái phòng thí nghiệm kia gây ra. Chỉ không nghĩ tới lời nói tiếp theo của quản gia Peter lại như chiếc búa đập thẳng nặng nề vào trái tim của anh.

“Nghiên cứu viên của chúng ta khi đó có hai người là cha và mẹ của thiếu gia phải rất vất vả mới thoát khỏi sự truy kích của vật phẩm thứ hai cũng chính là tiến sĩ Vương...”

Thiên không biết mình đã nghe những điều gì tiếp theo, mọi suy nghĩ của anh đều dừng ở thông tin hai nghiên cứu viên là cha và mẹ anh. Thực ra, những thông tin sau của quản gia Peter đều chỉ là giới thiệu về những nghiên cứu khác.

Lúc này, Thiên lặng người, gia đình anh đã ngăn cản hạnh phúc của gia đình Nhi, ác độc hơn là không có sự đồng ý của cha mẹ Nhi mà thay đổi ký ức của họ. Bây giờ anh nghĩ lại những công kích của tiến sĩ Vương hình như toàn là những tổ chức hắc đạo có liên quan tới tập đoàn R và tổ chức của Kyo, người đó công kích trả thù cũng là điều đương nhiên.

Thiên không nghĩ tới những yêu thương của bác mình với Nhi là thật lòng, anh tự dung nghĩ Nhi thật đáng thương, mọi yêu thương của người cha nuôi liệu có phải đều là giả tạo hay không, có phải đều bị người chế tạo ra hay không? Thiên tự dung nghĩ tới ý thức của anh, trí nhớ của anh về Nhi có phải đều bị những người này động tay hay không. Anh bỗng dung nhìn quản gia Peter, ngờ ngẩn hỏi:

“Ký ức của tôi về Nhi là thật hay là giả? Ký ức của Nhi về tôi là thật hay là giả? Rốt cuộc các người đã làm gì chúng tôi những năm qua? Tất cả cũng

đều là giả tạo hay không?”

“Thiếu gia?”

Quản gia Peter nhìn ánh mắt nghi ngờ, ánh mắt nóng nảy của Thiên thì tránh đi một chút. Khi Thiên nhìn hành động này của ông thì dường như đã hiểu ra, anh đột nhiên cảm thấy mình là kẻ đáng thương biết bao. Nhưng không hiểu sao trái tim anh, lý trí anh lại kêu gào rằng tình cảm của anh là thật, không phải giả.

“Thiếu gia. Thực ra ký ức sau khi cậu mười lăm tuổi không bị thay đổi, trước đó đúng là có chút thay đổi.” Quản gia Peter lựa lời để nói, ông không nhìn ra ánh mắt sáng ngời của Thiên. “Ký ức cậu chăm sóc Nhi từ bé không có, bảy năm đầu tiên, Nhi được đưa tới trung tâm tiến hành các kiểm tra và hành động của tổ chức...”

“Tôi muốn yên tĩnh.”

Thiên cắt đứt lời nói của quản gia Peter. Bây giờ lòng anh rất bối rối. Anh biết rằng từ khi anh mười lăm tuổi, anh phát hiện tình cảm của anh với Nhi không phải tình cảm anh em bình thường. Một ngày từ trường trở về, nhìn thấy cô gái bé nhỏ ở trong vườn chạy ra gọi một tiếng “anh”, lòng anh như tê dại. Hóa ra ngày đó là ngày hai người gặp nhau, hóa ra ký ức trước đó đều là ký ức bị đánh tráo. Thiên đập mạnh tay vào tường, đầu áp lên mu bàn tay, anh làm sao bây giờ, nếu như Nhi nhớ lại quãng thời gian bảy năm thời thơ ấu, cô ấy sẽ đối đãi với anh như thế nào, có phải cô ấy cũng nghĩ anh là kẻ lợi dụng cô hay không, nghĩ tới đây mà cả người anh như rơi vào hầm băng, cả lòng anh đều lạnh lẽo.

Thiên không biết mình trở về phòng mình như thế nào, anh cũng không biết mình làm gì sau đó, khi anh tỉnh dậy, anh thấy mình đang nằm trên giường bệnh và kỳ lạ là tất cả trí nhớ của anh trong mười lăm năm tuổi thơ đã được trả về nguyên vẹn. Anh biết đây là việc quản gia Peter làm, ông là người đã thôi miên thay đổi ký ức của anh.

So với nỗi đau khi cha mẹ mất, nỗi khổ then trong lòng anh càng lớn hơn. Thiên nắm chặt trong tay chiếc dây chuyền được lồng vào trong chiếc lắc tay.

“Xin lỗi Nhi. Anh... anh không xứng đáng với em.”

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Ác Mộng Thời Thơ Ấu

Trong một căn phòng chỉ toàn máy móc các loại, có những chiếc bình chứa dịch thể màu xanh, bên trong còn có những tiêu bản là những đứa bé khác nhau. Chúng dường như đang hít thở bên trong chất lỏng đó bởi nhịp tim chúng đập nhẹ nhàng biểu thị qua máy đo nhịp tim, bên trên là máy đo điện não đồ. Những người đàn ông và phụ nữ đều đi đi lại lại, họ khoác trên người áo bào trắng, mặt đeo khẩu trang kín mít đang nhìn những số liệu từ máy tính truyền lại.

Một đôi mắt sợ hãi của một đứa bé nhìn những tiêu bản, nó chốc chốc ôm lấy đầu mình và khóc thất thểu. Người lớn không ai nhìn thấy sự đau đớn mà nó mang theo. Hàng ngày, hàng giờ, nó bị nhốt ở trong căn phòng trắng xóa này, nhưng nó có thể nghe hiểu những gì người ngoài kia nói, cái gì mà “gen hoàn thiện”, “gen mẹ”, “tiêu bản”, “thành công”, “thất bại”. Nó, ngay từ khi sinh ra đã bị mang tới nơi này bởi hai người, họ là vợ chồng, họ nói về con trai của họ, “Thiên” – là tên con trai họ, họ nói về người đó mới tám tuổi mà cái gì cũng biết, là thiên tài, cũng không khác gì một “gen hoàn thiện” là nó. Nó có thể cảm nhận được sự thương yêu của họ với con của mình, nhưng nó chưa hiểu vì sao họ lại bắt nó khỏi bố mẹ nó. Nó còn nhớ nó vừa rời khỏi bụng mẹ, người phụ nữ kia đã bắt nó đi, người đàn ông thì thôi miên làm thay đổi toàn bộ ký ức của cha mẹ nó, nói cha mẹ nó đã đưa nó cho một người đàn ông làm con nuôi.

Nó nhớ người đàn ông kia, người họ thường xuyên xuất hiện nhìn nó rồi lại đi, chính là người cha nuôi mà họ bảo. Người họ nhìn nó không có tình thương như hai người kia khi nhìn con trai họ. Nó cảm nhận ánh mắt người kia nhìn nó chỉ như nhìn một đồ vật. Càng ngày nó nghe càng hiểu những gì những người xung quanh nói, họ cũng không biết nó có thể lưu giữ ký ức của bản thân nó.

Khi nó một tuổi, họ nhét nó vào một chương trình tăng cường IQ (theo như lời họ nói), nó phải giải những bài toán từ đơn giản đến phức tạp, lúc đầu nó chưa hiểu, nhưng nhìn họ làm một lần nó biết nó làm được. Hai tuổi, họ nhét nó vào một chương trình EQ, ba tuổi, họ nhét nó vào chương trình tăng cường thể lực. Họ theo dõi nó đến khi nó hoàn thành một chương trình lại tiếp tục một chương trình khác. Khi nó năm tuổi, họ đưa cho họ biểu đồ và bảo nó tính toán ra bước tiếp theo của biểu đồ, nó làm theo, và khi có kết quả, bọn họ bảo nó chính là một “gen hoàn thiện” nhất, mạnh mẽ hơn “gen mẫu”.

Khi nó bảy tuổi, phòng thí nghiệm bị phá hoại bởi một người đàn ông. Người họ rất trẻ, người họ nhìn nó, nó cảm nhận sự thân thiết từ người này. Người họ lấy mẫu tóc và mẫu máu của nó, người họ muốn đưa nó đi, nhưng bị ngăn cản bởi rất nhiều người. Người họ cũng giết rất nhiều người và cũng bị thương rất nặng. Người họ phải bỏ nó lại, người họ bảo: “Anh sẽ mang nhóc đi, một ngày nào đó.”

Nó bị mang đi tới nơi khác, một người đàn ông tóc vàng mắt nâu tiến hành thôi miên làm thay đổi ký ức của nó, nó biết thôi miên, trong những năm qua nó đã học cách chống lại thứ thôi miên này, nhưng người kia mạnh hơn nó, nó chỉ có thể tự bảo vệ ký ức của nó vào một bọc, mà câu giải là “đúng là kẻ điên”.

Nhi mở mắt nhìn trần nhà, tiếng khóc oe oe của đứa trẻ mới sinh và ký ức đan xen làm cô vô cùng khó chịu. Một đứa bé là kết quả của những thí nghiệm, thật không ngờ từ bé đến lớn, cô chỉ là một vật thí nghiệm mà không phải là con người. Tình cảm của cô chỉ là ảo tưởng bị người ta nhét vào trong não. Đúng vậy, cô không thích người tên Thiên kia, khi cô mười lăm tuổi, trước khi cô trở về Việt Nam, quân gia Peter đã thôi miên cho cô những tình cảm với Thiên, không cần nói cũng biết vì không muốn cô mất đi không chế của họ. Nếu cô trở về bên Thiên, chờ đợi cô lại là những ngày tháng thí nghiệm điên cuồng của những kẻ kia.

“Em đã tỉnh.”

Không biết khi nào tiếng trẻ con đã ngừng khóc, Vương Thanh Vân cúi đầu nhìn vào đôi mắt vô hồn của cô.

“Cậu.”

Nhi gọi, người này có lẽ phải được gọi là một tiếng cậu, dù sao cũng là em trai kết nghĩa của mẹ cô.

Rõ ràng Vương Thanh Vân vô cùng ngạc nhiên, anh ta mở to mắt nhìn Nhi như muốn hỏi ‘vì sao lại gọi vậy’, Nhi cười một tiếng, đây là nụ cười trong trẻo lần đầu tiên đối mặt với Vương Thanh Vân, giống như lần đầu tiên là Hồn Huyết ở trong GOW.

“Cháu đã nhớ tất cả. Những chuyện kinh khủng họ đã làm với cháu.”

“Vậy cháu cũng biết vì sao bản thân cháu bị ta làm thí nghiệm.”

Nghe được câu trả lời từ Nhi, Vương Thanh Vân không hề có lúng túng mà khẳng định một câu.

“Đúng vậy. Nhưng có lẽ cậu cũng biết, bọn họ không hề làm gì cơ thể của cháu. Việc mất trí nhớ là do cháu tự làm với mình, khi đó họ muốn thay đổi ký ức, cháu phải cất giấu trí nhớ lại và để họ thay đổi ký ức. Đến khi sinh đứa bé... cháu mới nhớ lại hoàn toàn.”

Nhi trả lời, trên thế giới này, nếu nói người quan tâm cô nhất thì ngoài anh An, Đông thì người cậu này chính là người quan tâm cô nhất. Cô nghĩ tới cha mẹ mình mà đau lòng, họ không phải không yêu thương cô, mà bản thân họ cũng bị những người kia hãm hại, chỉ tội cô và họ không hề gặp mặt nhau, dù chỉ một lần.

“Tai nạn máy bay đó là ta gây nên.”

Tự dưng Vương Thanh Vân nói một câu, nhìn Nhi một lúc lại nói.

“Khi đó, bọn họ muốn bắt ‘gen mẫu’ là mẹ cháu, họ mất đi tất cả mẫu vật phẩm trước đó vì ta phá hoại, vì vậy muốn bắt lấy mẹ cháu để làm thí nghiệm, trên máy bay, họ giả danh làm hành khách, mẹ cháu tuyệt vọng nhìn cha cháu bị bọn họ chế trụ, lúc đó cũng phá vỡ được thôi miên thay đổi ký ức của họ, cũng liên lạc với ta, muốn ta cho hai người được giải thoát, nhờ ta chăm sóc các con. Vì An và Đông không có thừa hưởng ‘gen hoàn thiện’ nên ta chỉ cho người theo sát chúng, còn cháu, ta muốn mang cháu rời đi. Chỉ sợ sau khi cháu kết hôn với tên Thiên kia, sẽ trở về và trở thành vật thí nghiệm của chúng.”

Nhi nắm chặt bàn tay, cô hiểu Vương Thanh Vân muốn nói gì, là Thiên, anh ấy thừa kế sản nghiệp của bố nuôi, những cơ sở thí nghiệm đó cũng thuộc về anh ấy, anh ấy cũng bị thay đổi ký ức, một khi nhớ lại, anh ấy biết anh ấy không yêu cô, anh ấy sẽ vì lợi ích của gia tộc mà đem cô vào những nơi đó. Nghĩ tới đây cô lại hoảng hốt, vì sao lại hoảng hốt, vì sao lại nghĩ như vậy, cô không hiểu.

“Con cháu...”

Nhi ngập ngừng nói, đó là con của cô và Thiên, người đàn ông đêm hôm đó bị trúng được lại đúng lúc tìm được cô theo dõi Vương Thanh Vân, chỉ một đêm mà cô trúng thưởng, đứa bé sẽ thế nào?

“Đứa bé bình an, nó được thừa hưởng ‘gen hoàn thiện’ giống chúng ta, hơn nữa còn hơn cả chúng ta, nó có thể tự thay đổi gen trong cơ thể, tùy ý biến đổi giới tính.”

Vương Thanh Vân hài lòng với đứa cháu của mình. Anh nghe Nhi nói:

“Nó có ký ức từ khi sinh ra, giống cháu.”

Vương Thanh Vân ngạc nhiên, anh ta không hề biết việc này bởi vì có lẽ Nhi che giấu khá kín, đến giờ mới nói ra.

“Nó còn có thể nhận tìm ‘gen phù hợp’, ‘gen phụ mẫu’.” Nhi nói tiếp, đúng vậy, ngay từ bé cô có thể cảm nhận hơi thở, cảm xúc của cha mẹ cô. Khi mất trí nhớ, cô tưởng rằng đây là vì cô có giác quan thứ sáu nhạy cảm. Cô cũng biết vì sao cô không hề đau đớn khi cha nuôi mất, bởi vì ông ấy là người đã cướp cô đi khỏi gia đình, là người biến tuổi thơ của cô thành ác mộng, là người thay đổi toàn bộ ký ức ấu thơ của cô, nói cách khác, chính là kẻ thù của cô.

Vừa nghe Vương Thanh Vân nói đứa bé được thừa hưởng gen tốt của cô, cô liền nghĩ tới điều này. Nghĩ tới đứa bé cảm nhận được tình yêu của mẹ và tình yêu có thể có mà cũng không hề có của người cha khiến cô cảm thấy bất an, cô không muốn nó sẽ giống như tuổi thơ của nó. Cái gọi là “Gen hoàn thiện” có thật sự là hoàn thiện hay không?

Nhi ngẩng đầu nhìn người đàn ông trở thành ác mộng của rất nhiều người, người thật lòng muốn cô bình yên, vậy mà thời gian qua cô sợ hãi người này, cô hận thù người này thật không đáng. Hơn nữa, cô cũng cảm nhận mối liên hệ giữa hai đứa bé Thanh và Vân, chúng là em trai của cô chứ không phải là con trai cô, hóa ra người này là người yêu mẹ cô rất nhiều. Vậy, khi tự tay giết đi người phụ nữ mình yêu, người này có cảm nhận như thế nào, chắc hẳn là đau đớn lắm, tự hận bản thân lắm. Nghĩ vậy, Nhi đưa tay ôm ngang lưng Vương Thanh Vân, cảm nhận sự hơi run sợ của anh ta, cô nói:

“Cậu. Chúng con sẽ ở bên cậu, cậu sẽ không còn cô đơn nữa đâu.”

Vương Thanh Vân lúc đầu hơi run rẩy, tự dưng con bé ngày nào ôm anh, trong hơi thở có mùi hương của người phụ nữ anh yêu khiến anh giật mình, khi nghe thấy lời cô nói, anh hiểu, cô biết rất nhiều, cô cảm nhận được cảm xúc của những người xung quanh, “Gen hoàn thiện” của cô còn có những năng lực hơn người, nhất là trong vấn đề thâm tâm, vì vậy cô mới có thể tự bề quan trí nhớ của mình, chống lại những kẻ kia.

“Cậu tin cháu. Nếu tỉnh rồi thì chúng ta đi gặp em bé thôi. Cháu đã ngủ hơn một tuần liền, mà đứa bé thì không chịu dùng sữa ngoài, mỗi lần tới giờ ăn, nó tự tìm đến cháu để ăn sữa, cháu giờ phải ăn nhiều một chút.”

Nhi lập tức đỏ mặt, hóa ra cô ngủ một tuần liền, hóa ra tiểu quý kia tự tìm sữa ăn. Tự dưng cô nghĩ tới cái đêm cuồng nhiệt, người đàn ông ở trên núi đôi của cô gặm, mút, liếm như thế nào.

“Đồ sắc quỷ”

Cô gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Lẻn Đi Gặp Cha

Trên bàn ăn, hai đứa bé sáu tuổi đang trừng lớn mắt mắt nhìn đồ ăn của chúng bị đứa bé hai tuổi giằng mất. Chúng rất muốn tranh lại nhưng ai bảo nó là cháu của mình chứ, hai năm trước ba chúng nói người mà chúng gọi là mẹ dĩ nhiên là chị nó, cái cảm giác thân thiết đấy là cảm giác giữa tình thân với nhau trong đó mẫu tử chỉ là một phần.

Cha chúng gọi chúng là tổ hợp gen hoàn thiện mà đỉnh điểm chính là đứa bé trước mặt này. Nhìn đứa bé gái có khuôn mặt thiên thần nhưng thực tế là ác quỷ này khiến anh em nó sống rất buồn bực.

“Cho hai anh đi. Hai anh dẫn em ra ngoài chơi.” Thanh mỉm cười dụ dỗ.

“Ồ ngoài đó thích lắm.”

Hai đứa nhỏ luyên thuyên đủ loại truyện, rốt cuộc đứa bé ăn xong gật đầu nói “được”, cả hai nhìn một bàn đầy ắp giờ sạch sẽ mà nghiêng răng nghiêng lợi. “Đi thôi”

Đứa bé lấy ít đồ ăn thức uống cho vào ba lô, đứng ở cửa thang máy, quay đầu nói với hai người phía sau.

Hai đứa bé phục hồi lý trí, lần bỏ đi trước cũng không nhớ mang đồ ăn vặt tới, nếu mẹ à không chị gái không tới tìm thì chúng đều đã bị chết đói. Nhìn đứa cháu mới hai tuổi mà còn cẩn thận hơn mình thì cả hai đứa xấu hổ cũng lấy đồ mang theo.

Theo thang máy đi lên phía trên, những sinh vật bơi xung quanh như ảo ảnh tuyệt đẹp giữa lòng đại dương, cho tới khi lên tới mặt đất một hòn đảo hoang, cả ba đứa bé đứng tới một thân cây, nghe tiếng “bíp” xác nhận thân phận mới đi ra khỏi hòn đảo. Trên hòn đảo tư nhân này, chúng chính là ba con người duy nhất bởi xung quanh có rất nhiều loài động vật biến dị, có cả những sinh vật đã tuyệt chủng, mà xung quanh hòn đảo này có thiết bị bảo vệ, nếu không có chủ nhân của đảo xác nhận thì sẽ không thể vào được, cho dù có dùng vệ tinh theo dõi cũng không thấy biến động khác thường từ hòn đảo này. Đây từng là một trong những trung tâm nghiên cứu sinh vật của FLY, hơn hai mươi năm trước Vương Thanh Vân đã xâm nhập phá hủy khiến FLY bỏ lại nơi này, cha mẹ của Nhi bị thay đổi ký ức mua giá đất hòn đảo này tính để làm nơi nghỉ dưỡng của gia đình những ngày nghỉ, sau đó Vương Thanh Vân đã bí mật đổi mình thành chủ nhân nơi này. FLY không ngờ nơi từng là trung tâm nghiên cứu số một số hai của mình lại rơi vào tay Vương Thanh Vân, bị người này cải tạo thành căn cứ nghiên cứu của anh ta.

Lúc này, Thanh và Vân đã dẫn theo đứa cháu nhỏ leo lên chiếc thuyền du lịch trên đảo. Thanh nhìn hòn đảo đang dần xa mà thất thối, Vân cũng nhìn hòn đảo, rồi nói:

“Anh, dẫn theo nó đi có sao không anh? Nhớ đâu cha và chị phát hiện ra chúng ta lại bỏ trốn ra ngoài thì sao?”

“...”

Thanh không trả lời, đứa bé đang ngồi nhìn bảng điều khiển tự động xác nhận địa điểm tới quay ngoắt lại nhìn cả hai và nở nụ cười ngây ngô, nói:

“Tổ hợp gen hoàn thiện cùng chung hoạn nạn.”

Cả hai đứa lớn đen mặt, cùng gầm lên:

“Ai thêm cùng chung hoạn nạn với cháu.”

Mỗi khi nghĩ tới những việc đứa nhỏ này gây ra, cả hai cùng nhìn nhau mà rùng mình, chúng thấy chúng đúng là những đứa bé rất ngoan, rất rất ngoan luôn. Không biết chừng, nó vì chán ở lại phòng thí nghiệm nên muốn trốn ra ngoài. Giờ phút này chúng cùng nghĩ thấp nhang cho những người không may sẽ gặp được nó.

“Mà này, chúng ta đang đi đâu?”

Vân thắc mắc nhìn bản đồ thì phát hiện ra hướng đi Bắc Mỹ của chiếc thuyền.

“Gặp ba ba”

Đứa bé tìm một vị trí trên chiếc giường chóp chóp mát, nói. Sau đó, nó vỗ vỗ bàn tay nhỏ nhắn mồm mồm của nó lên chiếc giường, cái chân ngắn leo lên chiếc giường. Khi nó ngồi lên giường, miệng ngáp lớn, nói:

“Buồn ngủ.”

Nói xong thì cũng nằm xuống giường mà ngủ thảng thập. Thanh và Vân nhìn đứa bé ngủ, rồi lại quay lại nhìn nhau, Thanh nói:

“Em đi ngủ đi, anh trông chừng.”

“Được ạ.” Vân nháy nháy mắt và leo lên giường, ôm lấy đứa bé trong ngực và ngủ. Thanh nhìn hai đứa bé đang ngủ trên giường rồi đi ra bong thuyền. Chiếc thuyền du lịch gia đình này được trang bị mọi thứ đều tự động, nó không cần làm gì cả, nên chỉ đọc sách. Không biết bao lâu sau, nó cũng gật gù, tay buông lỏng làm rơi quyển sách, còn mình thì ghé vào sofa ngủ ngon lành.

...

“Cấp báo... cấp báo... có vật lạ xâm nhập, có vật lạ xâm nhập.”

Tiếng máy móc vang lên trong căn phòng họp rộng lớn. Thiên nhìn màn hình hiện lên một chiếc du thuyền gia đình thì ngạc nhiên. Trên chiếc du thuyền không có bất kỳ một người nào, cứ như một du thuyền ma đang trôi vào khu vực cấm của căn cứ.

“Đi ra xem nào.”

Thiên đứng dậy, Kyo thấy vậy cũng đi theo. Thiên vừa đi vừa cảm thấy tâm anh nôn nao một cảm giác kỳ dị, giống như anh rất mong chờ chiếc thuyền này. Kyo nhìn sắc mặt lạnh tanh của Thiên thì cũng không biết nên nói cái gì. Họ đang tái tạo lại trung tâm nghiên cứu sinh vật biển, trung tâm cũ bị phá hủy, hòn đảo thì đổi chủ, mà chủ của hòn đảo không đồng ý sang nhượng lại cho họ, dù biết trung tâm nó bị phá hủy, người chủ của hòn đảo cũng không hề biết được tới nó, nhưng dù sao từng là nơi thích hợp nhất để thiết lập trung tâm, giờ phải làm lại từ đầu cũng mất không ít thời gian.

Thiên và Kyo đứng ở bên bên, chờ chiếc thuyền nghiêm chỉnh cập bến thì dừng lại, những nghiên cứu viên nhìn chiếc thuyền tràn ngập sự tò mò, nếu nói chiếc thuyền tự điều khiển thì đã bị ảnh hưởng từ sóng từ trường nhiễu loạn, không thể tiếp tục theo phần mềm cài đặt tự động, nếu có người lái thuyền thì tại sao ở trên buồm lái không có bóng người.

Mọi người đang chờ mệnh lệnh của Thiên để đi lên thuyền thì một bóng đen nhỏ nhắn chạy lại nhào vào Thiên ở trên bờ, gọi một tiếng ngọt ngào:

“Cha!”

Sau đó, hai bóng nhỏ bé khác cũng chạy ra, kêu:

“Dừng chạy!”

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào hai bóng mới xuất hiện, mà Kyo và Thiên là người phản ứng lớn nhất, Kyo nhìn hai đứa bé rồi nhìn sang Thiên vẫn đang cứng đờ chờ lấy đứa bé trong lòng mình. Mắt Thiên đang chờ đứa nhỏ tự dung nhảy ra gọi anh là cha, rồi nhìn thấy hai đứa bé Thanh và Vân thì cứng đờ người. Hai năm trước anh gặp chúng, anh không thể không nhận ra chúng là ai, con của Vương Thanh Vân và Nhi, tự dung trong lòng anh có sự mong chờ, Nhi cũng đang ở trên thuyền.

Thanh và Vân đang nhìn chằm chằm những người trước mắt, mặt blouse trắng không phải bác sĩ thì cũng là nghiên cứu viên. Ánh mắt hai đứa nhỏ không thần thiết nhìn từng người, dừng lại ở người đàn ông đang ôm đứa bé.

“Quay lại đi.”

Vân hét lên, đứa bé nghe vậy thì quay đầu lại nhìn Vân rồi lắc đầu nói:

“Không muốn.”

Vân tính nhào tới thì bị Thanh nắm tay kéo lại, trong trường hợp toàn người lớn mà ở đây chỉ có mỗi ba đứa nhỏ, nhìn thế nào cũng thấy không tốt cho hành động, mặc dù chúng thông minh và giỏi kỹ năng, nhưng dù sao chúng cũng không cao hơn những người trước mặt, lợi thế nhìn vào cũng biết không thuộc về chúng, chỉ có thể lấy tình chờ đợi.

Thiên nhìn hai đứa bé rồi nhìn khoang thuyền phía sau, mãi mà không có ai đi ra, anh thất vọng nhìn đứa bé trong lòng mình, đứa bé mới chỉ khoảng hai ba tuổi đang ngẩng đầu nhìn anh. Thiên giật mình, đứa bé này sao nhìn quen vậy, anh không phát hiện Kyo và mọi người đang sợ hãi hết nhìn một người lớn và một người nhỏ.

“Thiên, cậu có con lúc nào vậy?”

Kyo là người đầu tiên kịp bình tĩnh, nhìn đứa bé ngoài trừ cái miệng và cái mũi thì chẳng có chỗ nào không giống với Thiên cả, đặc biệt là đôi mắt, đôi mắt hổ phách di truyền của gia tộc Thiên. Thiên lúc này cũng đang nhìn chăm chăm vào cái miệng đang chum chím môi cười của đứa bé, anh vươn tay chạm nhẹ vào cái lúm đồng tiền nơi khoe miệng của đứa bé.

Đứa bé híp mắt, mở miệng gọi một tiếng ngọt ngào: “Cha”

Được rồi, Kyo thấy cả lớn cả nhỏ không ai thêm nhìn cái mặt anh, tuy anh rất muốn làm rõ mọi chuyện, nhưng để nhiều người biết Thiên làm cha không trách nhiệm cũng không phải là việc tốt, vì vậy anh nhìn hai đứa bé trên thuyền nói:

“Đi vào bên trong với chú không hai đứa?”

Hai đứa nhỏ nhìn nhau gật đầu rồi bước theo Kyo đi vào bên trong, Kyo mắt lạnh quét mọi người một lượt, mọi người cũng ngấm hiểu sự cảnh cáo của anh nên cũng trở về trung tâm nghiên cứu để lại hai lớn hai nhỏ đang không chớp mắt nhìn nhau.

Đứa bé nhìn mọi người đã rời đi mà cha nó thì không thêm nói chuyện với nó, nó lập tức khóc rống lên:

“Cha không cần con. Cha ghét con, cha ghét cả mẹ con. Hu hu, mẹ ơi... mẹ ơi... con muốn mẹ.”

Thiên không hiểu sao lại thấy đau lòng nhìn đứa bé khóc, anh vội vàng dỗ dành đứa bé, nhưng đứa bé vẫn không chịu nín mà khóc nức nở, cho đến khi nghẹn ngào mà nhắm mắt ngủ mới thôi. Thiên đau lòng ôm đứa bé trở lại trung tâm nghiên cứu, lúc này Thanh và Vân cũng đang ngồi cùng Kyo chờ hai người lớn nhỏ Thiên trở lại. Cánh cửa vừa mở ra, Thanh và Vân cùng nhìn đứa bé đang ngủ yên bình trong lòng Thiên thì thở phào một hơi.

Thiên nhìn ra cảm xúc lo lắng bao che của hai đứa bé, anh nhẹ nhàng muốn đặt đứa bé lên giường nhưng đứa bé nắm chặt áo anh không buông, cho nên anh đành phải ôm nó vào lòng và ngồi xuống ghế đối diện với hai đứa bé.

“Anh rề!”

Cả hai đứa vừa thấy Thiên ngồi đối diện thì cùng trả lời, mặc dù chúng thấy chị chúng hình như cũng không yêu người này lắm, nhưng lúc nào đứa bé kia cũng bảo cha mẹ chúng rất yêu nhau, còn nói gọi cha chúng phải gọi “anh rề”, thành ra thói quen không thể thay đổi, nên cả hai buột miệng nói. Sau khi nói xong không chỉ hai người lớn trong phòng cứng đờ người mà bản thân chúng cũng cứng đờ người.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Con Không Có Tên.

“Anh rề? Hai đứa gọi anh?” Thiên rối rắm hỏi, anh đâu có quen biết chị của chúng, anh sao không biết tiến sĩ Vương có con gái, anh sao không biết mình có quan hệ với con gái hần ta chứ.

Nhìn hai đứa gật đầu khiến lòng anh càng thêm rối rắm, ai có thể tới đây và giải thích giùm anh chuyện gì đang diễn ra được hay không. Kyo còn sợ ngây người ra, Thiên và con gái tiến sĩ Vương, cái này là tin tức gì đây, thật đáng sợ.

“Nó là con của chị gái em.” Vân nói. “Mặc dù anh có lỗi với chị gái bọn em, nhưng em không trách anh đâu, chỉ cần từ nay anh đối xử với hai mẹ con chị ấy là được rồi.”

Thiên vẫn đang ngu ngơ trong mớ hỗn loạn, lâu lắm rồi anh không mất ngôn ngữ, đây là lần đầu tiên anh mất đi ngôn ngữ của mình đây.

“Chị gái em là ai?”

Rất lâu sau, Thiên mới lấy lại được tiếng nói của bản thân mình. Cả hai đứa bé nhìn Thiên với ánh mắt khinh bỉ, không hiểu sao anh lại thấy hai chữ này hiện ra trong ánh mắt chúng nhìn anh.

“Chị gái bọn này là...”

Thanh đang định đáp lại thì màn hình giả lập hiện ra một bóng người, chỉ cần nhìn thấy bóng lưng, Thiên cũng nhận ra người nọ là ai. Người bên kia rống lên đầy tức giận.

“Hai em mang con chị đi đâu?”

Thanh và Vân giật mình nhìn Nhi đang tức giận, cả hai lí nhí đáp:

“Đi chơi ạ! Là nó lấy du thuyền bỏ đi, bọn em phải đi theo nó tránh nó gặp nguy hiểm. Không phải là bọn em, là nó muốn đi.”

Hai đứa mỗi người một câu, một lúc sau mới thấy Nhi nói:

“Cả ba trở về, không trở về liệu hồn đấy.”

Nói xong liên lạc cũng bị cắt đứt, Thanh nhìn lại thiết bị liên lạc rồi nhìn lại Vân, nói:

“Máy hết pin rồi.”

“Quên lúc ở trên biển không nạp pin mặt trời rồi.”

“Nhi?”

“Hử?” Cả hai đứa bé đang bàn về vấn đề pin điện thoại thì nghe thấy Thiên lầu bầu, chúng nhìn Thiên với ánh mắt như nhìn người ngu ngốc nói:

“Không phải chị ấy thì là ai?”

“Hà? Khoan đã nào? Nhi không phải là mẹ của hai đứa, là chị gái sao? Chuyện quái gì xảy ra vậy?”

Kyo nãy giờ bị quay chong chóng cũng cảm thấy đầu mình đầy sao, tự dưng người vốn là mẹ của lũ trẻ lại trở thành chị gái của lũ trẻ, chuyện này không khoa học chút nào cả, có lẽ đây cũng là nghi hoặc của Thiên nên khi anh vừa mở miệng hỏi lên câu hỏi thì Thiên cũng mất sáng nhìn chăm chăm vào hai đứa bé.

“Ừm, thì là chị gái, chị gái cùng mẹ khác cha.”

“Uỳnh”. Sét đánh giữa trời nắng, đây chính là phản ứng của cả hai người. Ai mà không biết tình cảm của cha mẹ Nhi giành cho nhau, họ đi đâu cũng có nhau, làm sao có thể có một người cấm sừng một người chứ, chưa kể cha mẹ Nhi tai nạn từ lâu lắm rồi, sao còn có thể sinh ra hai đứa bé sau bao năm chứ, chuyện này không khoa học, lão quái vật Vương Thanh Vân lại giờ trở quỷ gì rồi. Đây chính là suy nghĩ của Kyo.

Nhưng Thiên thì lại không hề cảm thấy bất thường, nếu nói, anh hoàn toàn tin tưởng lời hai đứa bé này. Anh là người rõ nhất Nhi có thể sinh ra hai đứa bé này hay không, bởi vì anh biết, đơn giản có thể là vì anh và cô từng quan hệ, một người ngây ngô trong chuyện phòng the sao có thể là mẹ của hai đứa bé được.

Có điều anh lại nghĩ tới thụ tinh trong ống nghiệm, tiến sĩ Vương là ai chứ, hẳn ta có thể tách gen của bất kỳ ai, vậy giữ gen của Nhi hay người nhà Nhi cũng là bình thường với hắn mà thôi.

Khi Thiên cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng mình, anh không rõ liệu đứa bé này có phải kết quả của thí nghiệm hay không?

“Mệt!”

Cả hai đứa bé không quan tâm hai người lớn ở đây nghĩ gì, chúng nhìn đứa nhỏ trong lòng Thiên đang ngủ say sưa mà ngáp một cái, nói. Kyo nhìn vẻ mặt mệt mỏi của hai đứa bé, gật đầu nói với Thiên:

“Mình đưa lũ trẻ đi ngủ trước đây.”

Thiên nghe vậy thì gật đầu một cái, anh nhìn đứa bé đang ngủ say trong lòng mình, đây là con của anh và Nhi sao? Đứa bé là kết quả của đêm đó hay là kết quả thí nghiệm của người đàn ông kia, cho dù là vậy thì anh cũng sẽ thương yêu, che chở cho nó. Anh nghĩ, có lẽ anh và Nhi sẽ sớm gặp lại, nhưng anh sợ Nhi biết về quá khứ thì sẽ có phản ứng gì, thứ mà cả hai nghĩ là hạnh phúc hóa ra chỉ là ảo tưởng do người khác cấy ghép, cái gọi là tuổi thơ hóa ra chỉ là một giấc mộng mà thôi. Nghĩ vậy, lòng anh lại đau đớn, thời gian qua, anh sống trong đau khổ, tự dằn vặt, biết rõ không phải là lỗi của mình nhưng nghĩ tới bởi vì gia đình mình mà người mình yêu có những ký ức đau đớn thì anh lại cảm thấy ghét bỏ dòng máu của mình.

Nhìn đứa bé có khuôn mặt của mình, lại có những đường nét của người mình yêu, lòng anh tự dưng thấy thanh thản biết bao, hóa ra, anh cũng có thể chuộc tội đúng không, anh cũng có thể lại lần nữa tiến tới gần cô đúng không?

...

“Cháu phải đi tìm lũ trẻ.”

Nhi cầm chiếc điện thoại không thể liên lạc nữa thì gầm gừ tức giận, dấm tắt điện thoại của cô.

Vương Thanh Vân đang ngồi nhắm nháp ly rượu đỏ của mình, nhìn Nhi tức giận không phản ứng nhiều, anh chỉ nhàn nhạt nói:

“Cũng được, có lẽ đứa bé đã tìm về chỗ bố của nó rồi.”

Anh vừa dứt lời thì cảm nhận thấy cơ thể của Nhi khẽ cứng lại, chuyện của hậu bối, anh cũng không thể can thiệp vào, có lẽ chúng cũng cần gặp nhau giải quyết việc của chúng. Vương Thanh Vân vẫy vẫy tay đuổi người, Nhi cắn môi dưới rồi xoay người rời khỏi căn phòng.

Cô không biết mình sẽ nhìn Thiên như thế nào? Cô không rõ cảm xúc của mình, ghét ư? Hình như không có, cô chưa từng ghét anh. Thù hận ư? Anh đâu phải người gây ra quá khứ đau khổ của cô, cô sao có thể hận anh? Yêu anh ư? Cô không biết, ngoài cảm giác nghi ngờ cảm xúc của mình, cô không biết cô có yêu anh hay không? Chỉ có điều, khi nghĩ tới cô sẽ khôi phục trí nhớ cho anh, cô có chút cảm giác lo sợ, vì sao lo sợ, cô cũng không biết lý do thực sự nữa.

Nhi đứng ở bong thuyền nhìn hòn đảo dần xa, đi theo dấu vết để lại của ba đứa bé. Lòng cô vừa hồi hộp vô cùng, cô nghĩ có lẽ vì cô nghĩ sẽ gặp lại anh nên vậy, đã gần ba năm qua, cô vẫn không tìm được câu trả lời cho mình. Có lẽ lần này sẽ có câu trả lời.

Rất nhanh, cô nhìn thấy trung tâm nghiên cứu mới của FLY, cô cười tự giễu, quả nhiên anh ấy là người đứng sau những trung tâm này, quả nhiên anh cũng biết cô chỉ là một trong những thí nghiệm, quả nhiên anh cũng lừa cô. Nghĩ tới những lời nói yêu thương kia chỉ là giả tạo, nghĩ tới những quan tâm trước kia chỉ là đóng kịch. Tất cả chỉ vì cái mã hóa “gen hoàn thiện” cô mang mà thôi. Tay Nhi nắm chặt trái tim, phần nộ mà công tâm, cô biết mình không nên không khong chế tốt tâm tình của bản thân, nhưng nghĩ tới bao nhiêu suy nghĩ của mình đều vì người kia hóa ra công cốc thì thật khó chịu? Vì sao cô lại luôn suy nghĩ về người đó, vì sao lại cảm thấy khó chịu khi nghĩ tới những điều đó đều là vô ích chứ? Vì sao cô lại khó chịu vì nghĩ người đó lừa gạt cô chứ?

Sự có mặt của Nhi rất nhanh lọt vào ra đa của FLY, Thiên nhìn cô gái đứng trên bong thuyền nhìn về phía mình mà tim đập mạnh. Bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn khiến anh như người trì độn đứng yên tại chỗ, nếu không phải Kyo đập anh một phát thì anh nghĩ mình vẫn không hề tỉnh táo.

“Còn đứng đó làm gì? Người yêu của cậu xuất hiện rồi kia.”

Ngay cả bé con đang ngủ say như cảm nhận hơi thở từ mẹ mà choàng tỉnh. Thiên nhìn bé con đang lấy tay dụi dụi con mắt nhập nhòa chưa tỉnh mà cảm thấy bóng hình của Nhi, khi Nhi thức dậy cũng hay có động tác như vậy. Anh khẽ cười, ngồi xuống bên giường nói:

“Mẹ con tới rồi! Chúng ta cùng đi đón đi.”

Đứa bé mở to mắt, cười thật tươi với Thiên. Thiên đưa tay xoa xoa mái tóc rối tung của đứa bé:

“Con còn chưa nói cho cha biết tên con là gì?”

Đứa bé hơi nghiêng đầu, suy nghĩ một chút mới nói:

“Con không có tên. Mẹ hay gọi con là bé con, mẹ bảo khi nào gặp cha hãy hỏi Cha đặt tên con là gì?”

Thiên không nghĩ tới đứa bé đến giờ còn chưa có tên, anh không biết lý do vì sao Nhi lại không đặt tên cho con của hai người, nhưng nghĩ tới đứa bé mấy năm qua không có tên mà anh lại cảm thấy phiền lòng, anh đã bỏ lỡ điều gì? Anh đã bỏ lỡ ba năm, cả quá trình người anh yêu mang thai và sinh con đều không hề có sự tham gia của anh.

“Cha!”

Đứa bé nhào vào lòng và nắm lấy tay anh, bé ngược mặt lên và nói:

“Cha! Mẹ giận cha, mẹ giận những người thân của cha khiến mẹ rời cha ông bà ngoại, mẹ giận những người đó đã thay đổi ký ức của mẹ.”

Thiên sững sờ, đứa bé nói gì vậy, Nhi đã nhớ lại tất cả, nhưng bảy năm chỉ là thời gian rất ngắn của đứa bé, lại bị thôi miên làm thay đổi, nếu không được giải trừ làm sao có thể nhớ được. Nhưng ngay sau đó anh nghĩ tới tiến sĩ Vương không gì không thể làm kia thì đầu đầu, xem ra lần này cô ấy tới không phải để gặp anh mà là vì muốn đưa bọn trẻ đi rồi.

“Cha! Cha phải giải thích cho mẹ! Mẹ cần sự thật không phải sự bịa đặt.”

“Là mẹ con nói với con những điều này sao?”

Thiên nghe đứa bé nói vậy thì điều đầu tiên anh nghĩ tới là Nhi đã tâm sự với đứa bé, nhưng đứa bé lại lắc đầu thay cho câu trả lời, nó nói:

“Mẹ có thể biết được thâm tâm người khác nói gì, con cũng vậy. Con có thể kết nối với gen của cả cha và mẹ, nên con biết cha của con là ai.”

Đứa bé bỏ tay Thiên ra, bước chân đi xuống giường, nó kéo tay Thiên, nói:

“Cha con mình đi đón mẹ đi.”

Chương 105: Hãy Cho Anh Một Cơ Hội

“Cha con mình đi đón mẹ đi.”

Nhìn đứa bé híp mắt cười mong chờ, Thiên nắm chặt tay đứa bé đi tới bến tàu. Tuy biết chỉ vài phút nữa anh sẽ gặp người con gái đã định trước là người phụ nữ của đời mình, nhưng anh vẫn vô cùng bối rối.

Đứng từ trên bến tàu nhìn người con gái ba năm không gặp, anh đã từng nghĩ thời gian có thể phai nhòa cảm xúc trong anh, nhưng khi nhìn cô từ xa, anh mới biết cảm xúc trong anh chưa từng phai nhạt. So với lần trước anh gặp, cô bây giờ càng thoát ra vẻ đẹp dễ hấp dẫn người khác phái, không hiểu sao anh có ý nghĩ muốn giấu cô đi, có lẽ giống như tiền sĩ Vương tám năm qua đã làm, giấu cô ở một nơi mà chỉ có một mình anh nhìn thấy.

Nhi từ xa nhìn bóng người lớn nhỏ đang ở bến tàu, cô từng nghĩ bản thân cô sẽ phản ứng thế nào với bóng người kia. Chỉ có điều giờ cô biết rồi, nhưng sao cô cảm thấy mình cũng không hề biết. Không phải là sự rối rắm, đau khổ hay thất vọng, chỉ là sự bình tĩnh. Trong tâm cô luôn muốn hỏi anh rằng, anh có lừa dối cô không? Nhi nở nụ cười, cô từng nghĩ cô không hề thích anh, những ký ức kia là giả tạo, khi cô nhớ lại thì cô căm ghét những người tạo ra ký ức giả tạo đó. Nhưng bây giờ cô mới hiểu hóa ra cô cũng thích anh, rất rất thích anh, cái thích này có phải là tình yêu không, cô không biết, nếu nói là yêu thì cô sẽ phải mong chờ nhưng ba năm qua cô không mong chờ, vậy cái thích này của cô là cái thích như thế nào.

Cả hai người mãi suy nghĩ đến mức thuyền cập bến rồi mà không chút phản ứng, một người đứng trên thuyền và một người đứng ở dưới thuyền. Điều này khiến đứa bé hết nhìn người này tới người nọ, nó kéo kéo tay người lớn, nói:

“Cha! Mẹ”

Tiếng gọi này quả thật đúng lúc khiến hai người chợt tỉnh khỏi u mê.

“Nhi!”

“Anh Thiên!”

Cả hai cùng đồng thanh nhưng ánh mắt lại tránh né nhau. Thiên tránh né vì không muốn nhìn thấy đôi mắt trách cứ thất vọng của Nhi, Nhi tránh né vì không biết đối mặt với Thiên như thế nào.

Không gian trầm lắng đến mức chỉ nghe thấy tiếng sóng đập vào bến tàu và chiếc thuyền.

“Anh muốn nói...”

“Em muốn nói...”

Cả hai lại đồng thanh, sau đó cả hai đều mở to mắt, há miệng nhìn nhau. Rồi cả hai đều cùng nhau mỉm cười. Thực ra Thiên không hề cảm thấy khó khăn về cuộc gặp gỡ này và cả Nhi cũng cảm thấy vậy.

“Anh nói trước đi.”

Nhi là người lên tiếng trước tiên, cô cảm thấy nếu lại lặng im thì cả hai sẽ lại rơi vào ngõ cụt, một người nhường một người là được rồi.

“Em lên đây đi.”

Thiên đưa tay chờ đợi Nhi nắm lấy, khi thấy Nhi hồi lâu mới nắm lấy tay mình anh vẫn chờ. Cảm giác vui sướng khi nắm được bàn tay kia khiến Thiên cảm thấy mình sẽ chẳng bao giờ rời được người này.

Nhi vừa lên bến tàu, đứa bé đã xà vào lòng Nhi, hình ảnh một lớn một nhỏ đập vào mắt Thiên khiến cảm giác vui sướng lại càng tăng cao, đây là gia đình của anh.

Nhi cảm nhận cảm xúc hạnh phúc của Thiên, điều này khiến Nhi vốn đang muốn hỏi ‘anh có từng lừa gạt em không’ lại thành ‘giá như hạnh phúc này không bao giờ mất đi’. Nhi gạt mình vì suy nghĩ của mình, nếu nói ai là kẻ phá hoại tuổi thơ của mình thì chính là cha mẹ và bác của người này, tuổi thơ không trọn vẹn, bản thân chỉ là vật thí nghiệm, vậy mà chỉ vì cảm xúc hạnh phúc này cô lại muốn bỏ quên tất cả những nỗi đau tuổi thơ sao?

Thiên không hề cảm giác được suy nghĩ của Nhi, nhưng anh cũng đã tự nói với mình phải bình tĩnh và giải thích mọi chuyện cho Nhi, và phải nắm chặt tay người này không bỏ ra. Tám năm không có cô đã khiến anh đau khổ như thế nào, ba năm sống trong giằng vặt của gia đình gây ra cho cô, nỗi ám ảnh khi nhìn thấy quá khứ tuổi thơ của cô như chính bản thân anh trải qua, mà anh biết cô còn đau đớn hơn những gì anh nhìn thấy, anh cảm nhận cơ.

“Anh nói đi.”

Nhi giao đưa bé cho Kyo rồi đi theo Thiên trở về phòng của Thiên, cô biết cho dù không để đưa bé ở lại nó cũng biết suy nghĩ của cha mẹ nó, nhưng không hiểu sao cô vẫn không muốn nó nhìn thấy sự rạn nứt trên khuôn mặt của cha mẹ chúng.

“Em ngồi xuống đi.”

Thiên nhìn phòng ngủ của mình, vì đang ở trung tâm nghiên cứu nên mỗi phòng đều chỉ có một chiếc giường, một chiếc bàn nhỏ đầu giường và một chiếc tủ đựng quần áo. Mọi người tiếp khách đều tới phòng khách của trung tâm, nhưng chuyện hai người anh không muốn có người thứ ba biết, nên anh mới lựa chọn nói chuyện trong phòng ngủ này.

Nhi nhìn gian phòng đơn giản, cũng không khác so với nơi tám năm cô ở, có lẽ vì là trung tâm nghiên cứu FLY có đặc thù kiến trúc như nhau. Cô đi tới và ngồi bên giường, thuận tay với chiếc gối ở đầu giường và ôm vào lòng, trong căn phòng có mùi hương đặc trưng của Thiên khiến lòng cô nao nao một cảm giác kỳ lạ. Nhi hít thở thật sâu và xua tan cảm giác không đúng trong lòng mình.

Cô nhìn Thiên đi đi lại lại trong phòng rồi gãi đầu thở dài một cái, sau đó cũng bỏ giày leo lên giường ngồi đối diện với cô. Đã bao nhiêu lâu hai người không ngồi trên giường kiểu này nhỉ? Nhi không nhớ, nhưng nhìn Thiên đang dãi ra có lẽ cũng đang nghĩ tới những ký ức xa xôi này.

“Nhi, hãy cho anh một cơ hội!”

Thiên vừa nói xong thì ngay lập tức muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, thế nào lại nói một câu như vậy. Mà Nhi vừa nghe xong thì cũng há miệng như muốn rớt cảm nhìn anh, đây hình như không phải trọng tâm nói chuyện của hai người. Cô nghiêng đầu tựa vào tay đặt trên gối nhìn anh, khó nhọc nói:

“Anh có ý gì?”

“Anh biết chuyện cha mẹ và bác anh làm với em và gia đình em. Anh rất muốn xin lỗi nhưng anh cũng không hề biết chuyện đó. Anh...”

Nhi muốn nói nhưng miệng há ra rồi lại ngậm, rốt cuộc cũng im lặng nhìn Thiên nói:

“Anh sẽ không xin lỗi em đâu, đó là chuyện của thế hệ trước. Anh... tuy rằng anh cũng bị thay đổi ký ức, nhưng khi lấy lại ký ức...”

Nhi nghe tới đây thì nộ nộ cười chua xót, cô mong chờ điều gì, anh ấy đã có lại ký ức, toàn bộ ký ức về hai người đều là giả dối, cô mong chờ điều gì cơ chứ. Nhi cúi đầu che đi cảm xúc trong mắt mình mà không biết ánh mắt Thiên cũng đang vô cùng bối rối.

“Đúng là ký ức tuổi thơ là giả dối nhưng tình cảm của anh giành cho em là thật. Ý anh muốn nói là... anh... anh yêu em.”

Nhi ngẩng đầu, há miệng muốn nói điều gì đó, nhưng vừa nghe thấy câu cuối của Thiên thì hoàn toàn ngẩn ngơ. Anh ấy nói yêu mình, anh ấy nói yêu mình. Đường như những tủi thân, đau thương của quá khứ chỉ vì một câu nói này mà hoàn toàn biến mất. Nhi nhìn Thiên, ánh mắt anh hồ phách vốn sâu không thấy đáy lúc này lại chứa đựng bối rối và thương yêu mãnh liệt. Nhìn anh như một đứa trẻ chờ mong cha mẹ khen ngợi bản thân mình tài giỏi vậy.

Tự dưng Nhi cảm thấy anh không phải là người chín chắn trong suy nghĩ của mình, ờ mà đúng, cái người chín chắn uy nghiêm kia là do những người đó tạo ra trong ký ức của cô, có khi anh vốn là người nhiều cảm xúc chứ không phải cái mặt chết cứng, khi anh hóa giải ký ức giả tạo thì anh sẽ trở về với chính bản thân anh. Nhi cười, cô cảm thấy những rối rắm của mình chỉ vì lúc này mà đã hoàn toàn biến mất, nếu như Vương Thanh Vân biết suy nghĩ và hành động lúc này của cô, chắc chắn sẽ mắng cô là ngốc.

“Anh.. anh yêu em...”

Thiên thấy ánh mắt Nhi đang đờ đờ dần dần thì cảm thấy lo lắng, nhưng khi nhìn thấy ánh sáng lóe lên trong con mắt của Nhi, anh biết Nhi đã hiểu anh nói gì, nhưng anh sợ hãi cô sẽ khinh bỉ anh. Thiên vừa nhìn thăm dò Nhi, vừa lặp lại câu nói một lần.

Nhi nhìn Thiên lo được lo mất mà thật sự hạnh phúc. Hạnh phúc với cô đơn giản lắm, chỉ cần ánh mắt quan tâm của người này, chỉ cần tình yêu của người này, chỉ cần gia đình và bạn bè bên cô là cô thấy hạnh phúc lắm rồi.

Nhi đặt hai tay hai bên, rướn người lên và hôn nhẹ môi Thiên. Thiên còn đang lo lắng, bỗng chốc thấy Nhi càng lúc càng gần thì ngạc nhiên, sau đó, anh cảm nhận đôi môi mềm mại của Nhi thì hoàn toàn như bị điện giật.

Sau giây phút ngỡ ngàng, Thiên đáp trả lại nụ hôn của Nhi. Đây là Nhi đáp trả lại cô yêu anh đúng không, đúng không? Bao nhiêu câu hỏi dồn dập trong thâm tâm anh, mà mặt ngoài anh cũng dùng hành động của mình để bày tỏ cảm xúc của mình.

Nhi vốn chỉ muốn hôn nhẹ Thiên, nhưng đến khi Thiên bá đáo hôn khiến cô hít thở không thông. Nhi nằm ở trên giường thờ phỉ phò, Thiên nằm ở phía trên ôm chặt Nhi vào lòng. Bây giờ anh cảm thấy cả người thư thái, không có bất kỳ hành động gì ngoài ôm nhau, nhưng anh cảm thấy rất thỏa mãn.

“Em... em nghĩ... em cũng... yêu anh.”

Nhi đỏ mặt, vừa thở vừa nói. Lúc trước cô tự nhận mình rất thích Thiên, vừa mới này vẫn không tin đây là tình yêu. Nhưng nụ hôn vừa rồi khiến cả thân và tâm cô đều thỏa mãn, cô còn muốn nhiều hơn thế, cô biết, đây là vì cô cũng yêu anh. Chỉ nghe giải thích của anh, chỉ cần một cái chạm tay của anh, chỉ cần một nụ hôn của anh cũng khiến cả người cô vui thích. Bởi vì anh nên cô có cảm giác đó.

Thiên ngẩng đầu nhìn Nhi, giờ phút này anh muốn nói rất nhiều, nhưng anh không biết mình nên nói gì mới đúng, vì vậy, anh chỉ có thể dùng ánh mắt yêu thương nhìn Nhi khiến mặt cô càng lúc càng đỏ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Về Vấn Đề Đặt Tên Cho Con

“Sao chuyện hai người không cầu huyết chút đi?”

Kyo nhìn gia đình ba người đang hạnh phúc ăn bữa tối mà bĩu môi, anh nhớ bản thân anh truy vợ vất vả biết bao nhiêu, còn bị ông già bảo thủ nhà vợ đánh cho sưng mày sưng mắt. Giờ nhìn cái bản mặt hạnh phúc, mọi thứ dễ như trở lòng bàn tay của Thiên khiến anh vô cùng ảm ức, Kyo thấy không ai chú ý trả lời thì gọi điện cho Son, nhìn người Son ướt đầm mồ hôi đang cởi áo khiến Kyo nuốt từng ngụm khí, giọng anh khàn khàn làm nũng nói:

“Vợ, anh bị người ghét bỏ.”

Son nghe giọng của Kyo, lại nhìn người mình thì biết trong đầu của Kyo đang nghĩ gì, cậu vội vàng mặc lại áo nghiêm chỉnh, tính lờm Kyo thì một bàn tay vờn qua vai cậu và kéo người cậu lại, người nọ nói:

“Em yêu à, sao mặc vội vậy, anh còn chưa ngắm kỹ mà.”

“Bùm”. Ngay cả Son ở bên kia cũng cảm nhận được lửa ghen của Kyo hướng chỉ là một nhà năm người Thiên, Thiên trừng mắt lạnh nhìn Kyo dờ dưng.

“Em... thằng nào dám vờ ve vợ ông?” Mặt Kyo đỏ bừng vì tức giận, anh vốn đang chán ghét mấy người hạnh phúc trước mặt anh, ai dè nhìn thấy vợ mình bán nude lại có kẻ thân mật, không lẽ vợ anh cô đơn quá mà tìm đàn ông sao?

“Điên vừa thôi.” Thiên vừa nhìn thì cũng biết đầu óc thằng bạn thân mình đang nghĩ gì, lại nhìn Son cũng tỏ vẻ mình không quen biết người này thì anh cảm thấy tiếc thay cho Son, lại nhìn về Nhi thì cảm thấy lòng mình ngọt như mía đường.

“Anh đủ rồi!” Son vừa đẩy người ở phía sau mình ra, vừa nói với Kyo. Một tên thích chọc ngoáy vào gia đình người khác, một tên thì ghen tuông bắt kẻ người nào.

Quả nhiên, Kyo vừa nghe Son mắng thì im lặng như bé ngoan. Nhi nhìn khí phách của người bạn lâu ngày không gặp mà tròn trĩnh mắt, xem ra trước kia là hủ nam, khi bề cong lại thành một nữ vương thụ.

“Hãy, Son.”

Nhi vờn người ra phía trước Kyo và giơ tay chào hỏi Son. Lập tức không chỉ Son mà người vốn đang bá vai Son cũng mở to đôi mắt nhìn Nhi, cả hai đồng thanh kêu lên:

“Nhi!”

Nhi nhìn thanh niên phía sau, sau đó cười rộ lên, nói:

“Long Phi, lâu rồi không gặp, đã bảo bạn lúc trước phải giữ chặt Son vào, ai bảo không nghe, giờ người ta có chồng, có con rồi kia.”

Lập tức không khí hai bên đều như chết lặng, Kyo nghiêng răng nghiêng lợi nói với Thiên:

“Ông mau giữ vợ ông chặt vào.”

“Có giỏi thì đi mà giữ vợ mình ấy.”

Thiên vẫn nhàn nhã ngồi, ánh mắt cháy rực nhìn Nhi, đây chính là Nhi của anh, vui vẻ và hoạt bát, con người trầm lặng không hợp với em ấy, nụ cười tỏa sáng đó phải luôn luôn được thấp lên mà không phải im im.

Kyo nhìn bạn thân đang nhìn chăm chăm vào con gái nhà người ta, nghĩ tới hai người vừa chọc mình thì nói:

“Cũng đã phải là vợ của cậu đâu.”

Lời nói của Kyo khiến Thiên sực nhớ tới việc hai người có con rồi nhưng chưa có kết hôn, cái này thiệt thòi cho Nhi, rồi lại nhớ ra con mình chưa có tên bèn kéo Nhi đang vui vẻ trêu chọc hai người bên kia màn hình về phía lòng mình, anh áp hai tay lên má Nhi để Nhi nhìn về phía mình:

“Em yêu à? Chúng ta về phòng nói chuyện riêng nào?”

Nói rồi, bế bổng Nhi lên, Thiên nhìn con trai nháy mắt nói:

“Tối nay cha mẹ liên hệ tình cảm, con qua ở với hai cậu mình nhé.”

Ba đứa bé nhìn Thiên nói xong thì đi không kịp nghe đáp án của mình thì nhìn nhau ngây ngô, sau đó cả ba lặng lặng rời khỏi phòng để lại Kyo đang giải thích với Sơn chuyện của Nhi.

Thiên bế Nhi trở về phòng thẳng tới bên giường và đặt Nhi lên trên, anh nằm đè lên Nhi và nói:

“Chúng ta lấy nhau nhé!”

Anh nhìn Nhi trừng lớn mắt rồi xuất hiện vài vạch đen chạy ngang trên trán mà buồn cười.

“Anh vốn muốn nói nhiều lời hơn cơ, nhưng chúng ta đều đã có con rồi. Mấy lời lãng mạn kia không còn hợp thời nữa rồi. Cho nên chúng ta hãy cùng nhau sinh ra những đứa bé giống chúng ta nhé!”

Thiên vừa vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Nhi vừa nói, anh không phải “gen hoàn thiện”, anh không có tuổi thọ cao như Nhi, nếu tiếp tục năm năm, ba năm như vậy thì anh đã thành ông già rồi, anh cũng không chắc mình lúc đó còn khả năng làm Nhi hạnh phúc hay không, quan trọng hơn là anh sợ mình sẽ bị mất Nhi hoàn toàn.

Nhi quay mặt đi không nhìn Thiên, cô từng nghĩ hai người sẽ nói lời yêu khác cơ chứ không phải leo lên giường với tư thế ái muội để nói những lời này. Mặc dù hai người đã có con, nhưng cô vẫn rất xấu hổ đấy.

“Em... em có đồng ý không?”

Thiên nhìn Nhi xoay mặt đi thì lại lật mặt lại, hai tay áp lên má cô, bàn tay lạnh lạnh của anh đụng tới hai má ấm áp như thấm thấu cái ấm áp đó. Thiên đặt trán mình lên trán Nhi để bốn mắt nhìn nhau gần nhất, mũi chạm mũi và môi chạm môi.

Thiên nhẹ nhàng cắn mút đôi môi xinh đẹp mềm mọng ngay trước mặt mình, đây không phải là lần đầu tiên hai người hôn môi, vì quen thuộc hơi thở của nhau, rất nhanh Nhi cũng đáp lại anh cuồng nhiệt.

Nhi thờ hồn hên nhưng không muốn buông tha đôi môi đang cắn quấy của anh, cô nghe tiếng anh cười khẽ thì trừng mắt lại, cô nghe anh hỏi:

“Em... đồng ý làm vợ anh nhé...”

Nhi nhắm mắt không thèm nhìn anh, nhưng cái gật đầu nhẹ nhẹ kia khiến cô cảm thấy thân thể mình bỗng chốc như bốc cháy. Thiên mừng rỡ nhìn Nhi xấu hổ gật đầu và khuôn mặt dần đỏ ửng lên.

Vui mừng quá đổi khiến Thiên luống cuống ôm cả người Nhi vào lòng. Anh rất muốn cô, nhưng nghĩ tới đứa bé còn chưa có tên, anh hỏi Nhi:

“Nhi, con trai chúng ta tên là gì?”

Nhi mở to mắt nhìn Thiên, thêu thảo nói:

“Nó lưỡng tính.”

Thiên hơi giật mình, nghĩ tới Tử Lăng và hai đứa bé nhà Tử Lăng cũng là người lưỡng tính thì anh lại nín cười:

“Không sao, nếu con nó thích là con trai thì đi phẫu thuật làm con trai, nếu con nó thích là con gái thì đi phẫu thuật làm con gái cho nó. Cùng lắm nếu nó thích cơ thể hiện giờ thì cứ giữ nguyên đi.”

“Không phải vậy.”

Nhi lắc lắc đầu, nói:

“Gen của nó, nó có thể thay đổi gen biến thành một trong hai loại giới tính.”

Như nghĩ tới điều gì, Nhi nói:

“Anh Thiên, đừng nghiên cứu về gen hoàn thiện nữa được không? Em không muốn một ai nữa cũng giống như em, có quá khứ thê thảm.”

Thiên nhìn Nhi bỗng chốc cả người đều không có tinh thần thì ôm cô vào lòng, nói:

“Ngay khi anh tiếp nhận các trung tâm nghiên cứu, anh đã thấy công trình đó đã bị dừng, chính xác là bị dừng từ mười lăm năm trước, hồ sơ đã bị mất hết, chắc là do tiến sĩ Vương lấy đi.”

Nhi gật đầu, nói:

“Đúng vậy, cậu đã xóa bỏ toàn bộ dữ liệu gốc của gen hoàn thiện, lúc đó cậu đã lấy đi gen của mẹ, nhưng vì chưa có cơ hội nên mãi tới khi bắt được em mới lấy được một phần gen của em để hoàn thiện mẫu gen của mẹ. Thanh và Vân được sinh ra là kết hợp gen của mẹ và cậu.”

Thiên không ngờ Nhi lại giải thích cho mình về chuyện của hai đứa bé Thanh và Vân.

“Anh, con chưa có tên.”

Nhi lý nhí nói, lúc trước khi nhớ ra tất cả, cô còn rối rắm về quá khứ bị bóp méo của mình, cho nên cô không muốn và cũng không nghĩ tới đặt tên cho con.

“Vậy đặt tên là Hường đi.”

Thiên xoa đầu Nhi và nói.

“Hường – là chỉ về tương lai của chúng ta cũng là tương lai của con. Hường – cũng ám chỉ giới tính của con, dù là nam hay nữ đều có thể dùng cái tên này.”

Nhi gật đầu, cứ như vậy, đứa bé có một cái tên “Hường”.

Thiên hôn má Nhi một cái và nói:

“Gia đình anh có lỗi với gia đình em. Nhưng anh cảm thấy rất may mắn vì chính sự có lỗi đó mới dẫn em tới bên anh. Anh nghĩ mình rất ích kỷ, nhưng anh không biết nếu không gặp em thì anh sẽ thành người như thế nào. Biết rõ bản thân mình rất ích kỷ nhưng anh lại không ngăn được sự ích kỷ này của bản thân. Xin lỗi em và cảm ơn em.”

Đúng vậy, xin lỗi em vì gặp anh mà em bị cắt đi đôi cánh ước mơ của mình, nhìn thì ai cũng nghĩ anh vì mơ ước của em mà làm tất cả, nhưng chỉ có anh mới biết mình thực ra là bẻ gãy đôi cánh của em. Cảm ơn em vì đã đến với anh trong cuộc đời này, cảm ơn em đã trở lại xoa tan sự ác độc của anh, nếu em không trở lại, anh sẽ dùng sự ác độc của mình để tìm kiếm em, khi đó anh sẽ không xiềng xích em ở một nơi tối tăm nhất, cảm ơn em đã sớm trở lại. Cảm ơn em đã sinh cho anh đứa bé đáng yêu, cho anh một gia đình.

Càng nghĩ, ánh mắt dịu dàng như hồ nước mùa thu của Thiên càng nhìn Nhi một cách âu yếm khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ. Nhi há miệng định nói, nhưng vừa há miệng thì Thiên đã cúi xuống hôn cô chặn lại những lời cô muốn nói.

Em cũng muốn cảm ơn anh, cảm ơn vì tình cảm anh giành cho em là thực mà không phải giả, em sẽ không biết bản thân mình sẽ ra sao khi biết tình cảm của anh chỉ là giả. Em cũng muốn cảm ơn anh đã chờ đợi em trở lại. Cảm ơn anh!

Bạn đang đọc truyện *Là Em, Vẫn Luôn Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Cái Kết Giành Cho Tất Cả

Hai mươi năm sau.

“Nhi... em nhìn con gái chúng ta kìa. Nó thật đẹp đúng không?”

Thiên và Nhi nhìn về nữ sinh trong trang phục áo dài đang thay mặt Đoàn thể thao Việt Nam phát biểu tại đại hội Olympic thế giới. Đây là đứa con thứ hai của Nhi và Thiên. Đứa con trai lớn trở thành một nhà nghiên cứu cuồng si giống ông Vương (Vương Thanh Vân), đứa con trai thứ ba thì cuồng kiếm tiền. Năm nay, Thiên đã ở độ tuổi trung niên, độ tuổi thành đạt nhất trong sự nghiệp nhưng anh không tiếp tục công việc mà nhường công ty cho con trai thứ ba của mình để cùng vợ mình đi du lịch thế giới. Lần này, con gái anh tham gia thi Olympic nên anh mới cùng vợ trở về tham gia cổ vũ cho con gái mình.

“Chị Phương thật mạnh mẽ, chờ năm năm nữa, con nhất định sẽ cưới chị về nhà.”

Một thiếu niên ánh mắt sáng quắc nhìn cô con gái thứ hai của Nhi đang phát biểu ở trên bục. Ngay khi một người đàn ông trẻ tuổi mang hoa lên tặng, thằng bé như một con gió chạy thẳng lên trên bục, đẩy người đàn ông ngã xuống đất trước mặt bao nhiêu người, sau đó nhận được một cái tát vang dội từ nữ thần tình yêu.

“Con trai anh thật giỏi.” Giọng nói Kyo tự hào vang lên bên tai Nhi và Thiên.

“Giỏi. Học không giỏi nhưng suốt ngày chạy theo con gái nhà người ta thì rất là giỏi?” Sơn từ phía sau Kyo tiến lên véo tai Kyo, nói.

“Vợ à, con nó giống vợ mà, nó học không giỏi là giống vợ mà.” Kyo vừa xoa lỗ tai đau nhức vừa lẩm bẩm nói.

“Anh đây là đang chê tôi vừa già vừa ngu sao?” Kyo nhướn mày, cười đều, nói.

“Đâu có, em là người vợ tuyệt vời nhất của anh mà.” Kyo sum xuê, nắm tay Sơn nói.

“Thật bất ngờ”. Cả Thiên và Nhi nhìn hai vợ chồng Kyo mà nhìn lại bàn tay đang nắm chặt của mình, rồi lại nhìn thiếu niên và con gái mình đang trừng mắt nhau ở trên bục, sau đó một cước đá thẳng bé xuống bục mà thằng bé vẫn nở nụ cười hạnh phúc mà buồn cười.

“Xem ra chúng ta sắp có con rồi! Mặc dù ít tuổi một chút, nhưng thằng bé này cũng rất đáng yêu.” Thiên xoay sang hôn trộm Nhi một cái, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Nhi thì cười rộ lên.

“Em thấy nó giống anh và em hồi trước không?” Thiên vòng tay ôm vợ mình, nói.

“Em thấy thằng bé này di truyền hoàn toàn tính dờ hơi của anh Kyo. Trước kia anh ta cũng mặt dày theo đuổi Sơn mà.”

Nhi đưa tay nắm chặt bàn tay của Nhi đặt ở trên bụng mình, nghiêng đầu sang nhìn Sơn và Kyo đang cãi yêu, nói.

“Ha ha.” Thiên buồn cười cúi đầu nhìn Nhi, đúng là thằng bạn anh hồi đó theo đuổi Sơn rất kỳ công. Nhìn thằng bé từ nhỏ bám lấy con gái nhà mình đúng là rất giống Kyo, nhưng ai bảo con bé thông minh giống vợ mình và mình chứ, cho nên đến giờ vẫn chưa thể thành công như Kyo ngày xưa với Sơn.

“Chắc chắn, em họ nhà mình vẫn mạnh mẽ như ngày nào.” Giọng nói thanh niên vui sướng khi người gặp họa vang lên phía sau Nhi, cô quay đầu nhìn thì nhận ra hai đứa con sinh đôi của anh An.

“Cháu chào cô chú!” Cả hai nhận ra Nhi và Thiên thì vội vàng chào.

“Cha cháu đâu?” Đây là nói về An và Từ Lăng.

“Ba ba cháu nói muốn sinh một em gái, cha cháu không đồng ý, hai người đó đang tâm tình trên giường rồi.” Hai đứa bé che miệng cười khúc khích làm Nhi dờ khóc dờ cười. Nghe nói Từ Lăng sinh hai đứa này đều là sinh khó, nên anh An không muốn Từ Lăng sinh nữa, cho nên hai người vẫn cứ luôn cãi nhau vì vấn đề sinh hay không sinh. Lần nào cũng là Từ Lăng nhường nhịn An, nhưng lâu như vậy mà giờ mới đòi sinh con thì đúng là chỉ có Từ Lăng mới nghĩ tới.

“Hôm trước vợ chồng chú ba dẫn theo hai em về, mới về chưa bao lâu hai đứa nó đã gây tai họa đánh nhau, nhưng sau đó cả lũ chúng nó lại trở thành bạn thân.” Hai đứa bé nhìn về phía xa xa. Nhi quay đầu nhìn theo hướng nhìn của chúng thì nhận ra một đám người, trẻ có trung niên cũng có, và đặc biệt là cả đám đều quen thân nhau đang cười nói đi về phía mình.

Nhi nhớ ngày hôm đó, sau khi Đông và Bảo Ngân vừa ngồi xuống nói chuyện với anh An và mình không bao lâu thì nghe thấy điện thoại thông báo từ đồn công an. Cả nhà vội vàng tới nơi thì mới biết mấy đứa đánh nhau, ngoài hai đứa bé nhà Đông, còn có cả con gái nhà mình với con nhà Sơn. Mà đám thanh thiếu niên bên kia không người nào không te tua, hỏi ra mới biết chúng thấy bé Bảo An xinh xắn nên mới tính bắt chuyện, trong lúc đó có động tay động chân một chút nên bị túm đánh.

Cha mẹ mấy đứa cũng chạy tới, lúc này mấy phụ huynh mất lớn trừng nhau, rồi trước mặt mấy chiến sĩ công an ôm nhau ra ngoài tâm sự, bỏ mặc cả đám trẻ còn đang ngồi ở trong phòng thường trực. Nghĩ tới ngày đó Nhi không thể nín cười, bởi vì bố mẹ chúng toàn là người quen, nào là Thúy, Hà, Long Phi, Hải.

Trước khi cha mẹ chúng thân nhau, không ngờ chỉ một trận đánh nhau mà chúng cũng nhanh chóng kết bạn bè với nhau. Chúng cũng nghe được truyền kỳ luôn mang rắc rối về mình của Bảo Ngân, lúc đó đều nhìn về Bảo An và nói con bé giống hệt Bảo Ngân.

Nhi nghiêng đầu nhìn Thiên, lúc này Thiên cũng đang nhìn Nhi. Trong mắt hai người lúc này chỉ có mình nhau.

“Anh yêu em!”

“Em yêu anh!”

Cùng với tiếng súng báo hiệu kỳ Olympic bắt đầu là lời yêu thương của hai người giành cho nhau.

Kết thúc

Lời của mèo: Cuối cùng cũng kết thúc rồi, mèo đã từng giới thiệu truyện này rất bình dị, vô cùng bình dị.

Bạn đang đọc truyện Là Em, Vẫn Luôn Là Em được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.